

[illegible]

Gustaf Eisen

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Fjerde Aargang.

Fra 1ste October 1854.

Usminkede Sandheder vil bane sig Vei gjennem Vildfarelser og Overtro og tilsidst „seire."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

1855.

Indhold af 4de Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af J. Taylor.

(Af Deseret News.)

(Fortsat fra Side 380.)

Disse Ideer er nedarvede og er komne fra den gamle Moderkirke. Jeg har en catholsk Bog med Afbildninger i af Djævle, der rister Syndere over Ilden og kaster dem omkring med Gafler, medens Slanger og Drager æder dem, osv., som jeg har havt med mig fra Evropa.

Protestanterne har Catholikerne at takke for al denne velsignede Kundskab og al den dermed forbundne Herlighed, og jeg tænker Catholikerne er takskyldig til nogle af de gamle Malere for den. Jeg vil intet have at bestille med slige Ting: jeg bryder mig slet ikke om dem. Men dersom jeg, som et fornuftigt Væsen, er istand til at betænke og overveie, saa ønsker jeg at betragte Naturens Værker, og at forstaae noget om Naturens Gud. og at vide, hvad jeg er bestemt til. Jeg holder meget af at besragte Tingene, som omgive mig, at beskue Solen, Maaneo og Stjernerne; at udstudere Planeternes Gang og den Verden, vi beboer; at see deres Skjønhed, Orden og Harmoni og alt hvad der existerer og bevæger sig omkring mig. Jeg kan see noget mere end dette urimelige Vrøvl, disse barnagtige Sp.dsfindigheder, dette „Himmerige uden for al Tid og Rum‚ hvor de har intet at gjøre, uden at sidde og synge sig hen i evigvarende Salighed, ellers de maa gaa hen og blive ristet over Ilden. Der findes intet saadant i Naturen; enhver Ting er smukt ordnet og fuldkommen skikket til den Plads, det optager i Verden; enten I betragte Fugle, Dyr eller den menneskelige Skikkelse, saa seer I noget, der er saare skjønt og godt og værdt al Fornuftigheds Betragtning. Hvad er Menneskens Viisdom i Sammenligning dermed?

Jeg kunde ikke undgaa at tro, at der er en Gud til, om ogsaa der ingen Religion var i Verden. Om vi betragter Mennesker med de bedste og ypperligste Talenter, som findes kan, hvad veed de, eller hvad forstaaer de, eller hvad kan de gjøre i Sammenligning med Guds Gjerninger? Hvad er der blandt alle Menneskens Maskinerier, med al deres Oplysthed og Kunst tilsammen, i hvilke de har beflittet dem paa at gjøre Fremgang Aar efter Aar og Slægt efter Slægt, hvad er der iblandt alt dette, der er værdt at give Agt paa? Hvad veed de for nærværende Tid? Om I betragter deres Regeringer, saa seer I ingen af dem forfølge deres egentlige Bestemmelse: at

paasee Verdens Vel; men de er sysselsatte med at belure hinanden og med at fordærve dem selv og hverandre. Til denne Hensigt har de oprettet Armeer, Skibsbyggerier, Toldhuse med Embedsmænd, osv., for at understøtte deres eget Sted og deres egne Fordele, uafhængigt af alt andet, og uden Hensyn til Resten af Menneskeheden. De betragter hverandre ligesom Tyve og vedligeholder deres Armeer og Flaader for at kunne forsvare dem imod deres nærboende Broder Røvers Indfald.

Saaledes forholder det sig for det meste med Nationerne nu for Tiden. Men om vi seer nogle Aldere tilbage, saa vil vi see, at hvor de mægtigste Nationer existerede for nogle Slægter siden, der er nu et ubeboet Øde og en hylende Ørk.

Vi beboer nu et Sted som var et Øde, da vi begyndte at befolke det, men som var tæt beboet for nogle Slægter siden; saaledes er det for en stor Deel med Palæstina, Babylon, og mange Dele af det assyriske Rige. Den ene Omstiftelse er skeet efter den anden, og Menneskers Ærgjerrighed har ødelagt Nationer, omstyrtet Kongeriger, udslettet Keiserdømmer, fordærvet Lande, og Millioner har maattet føle dem i deres eget Blod. Dette har været Verdens Regjeringers Viisdom, med al deres Oplysthed og Philosophi.

Atter, vi seer paa Guds Gjerninger og seer Intet, uden Fuldkommenhed, Harmoni, Symmetri og Orden. Betragter vi Planetsystemet, saa seer vi dette Princip smukt og fuldkomment vedligeholdt. Uhyre store Planeter dreier sig rundt omkring vor Sol, og vor Sol og dette System med andre med deres Systemer om en anden, og dette med utallige andre Sole og Systemer tilligemed vort eget om en anden endstørre og mere storartet; og saaledes bevæger Millioner Solsystemer sig i sin Orden saa at det overgaaer vor Forstand, og dog er enhver Ting skjøn, fuldkommen, og overeensstemmende. Om det var anderledes; om Guds Riger regeredes paa den samme forvirrede Maade, der udmærker denne Verdens Regimente, saa vilde Planeterne stode sammen i vild Forvirring og Millioner af deres Beboere blive ødelagt i et Øieblik.

Guds Gjerninger er fuldkomne. Naar man betragter Væxterne, hvor skjønne er ikke de! Hvo kan eftergjøre dem? Vi kan see at nogle Malere har opnaaet at male grove Efterligninger. Eet af de største Kunststykker, nogen Maler nogensinde udførte, var at male et Forhæng saa fuldkommen, at det bedrog en anden Maler saa, at han traadte hen for at trække det tilside for at fremvise et bagved værende Maleri. Der er Millioner af skjønne Sager i Naturen, hvilke fremspringer fra Guds Gjerninger ved det Lys, der er i dem, hvilket er dem meddeelt af den store Elohim. Vi finder Mænd, der er betragtet som meget begavet, hvis Navne overleveres Efterslægten som store Billidhuggeres og Maleres; deres Arbeider er iblandt de gamle Ruiner, og fremvises som Prøver paa Kunstnerdygtighed, at man maa see hvor oplyste Forfædrene var. Og hvad var det de havde Viisdom til at gjøre? Noget der ligner en Mand eller et Dyr; men bræk en Arm eller et Been af, og alt hvad der bliver igjen, er kun et livløst Stykke Materie, endskjøndt Yderlinierne kan være ligesom det naturlige, og alene i dette bestaaer deres Skjønhed, som og Kunstnerens Dygtighed. Men der er intet Liv i dem, og de staaer saare meget tilbage for den Fuldkommenhed, Skjønhed og Symmetri, som sees i den menneskelige Legemsbygning, eller noget

Dyrs. Betragt et Menneske, det er en fuldkommen Skabning; fuldkommen baade indvortes og udvortes. Om I kunde borttage Huden, den menneskelige Skikkelses fuldkomne Bedækning, saa vilde I der finde Nerver, Muskler, Aarer og Alt hvad nødvendigt er til denne særegne Legemsbygning i fuldkommen Orden og i enhver Henseende skikket til at fuldstændiggjøre en levende, sig bevægende Maskine. Ikke alene dette, men Mennesket er et fornuftigt Væsen, istand til at iſukomme, tænke, handle og bevæge sig. Vi mener at vi vide en stor Deel; men hvad er vel vor Philosophi? Hvo kan sige mig ved hvad Magt jeg løfter min høire Arm? Om vi ikke kan sige saameget, hvad vide vi da?

Hvor langt staaer vi da ikke tilbage for den Forstandighed, der styrer Universet og sætter alle Naturens Værker tilrette. Jeg beskuer Benene af Mammothdyret, og de vidner om Noget, der har været. Jeg kan see paa en Elephant som den nu er, en stor, levende Maskine, med Styrke og Kræfter. Hvo udtænkte eller opfandt disse mægtige Skabninger? Atter betragter ieg de smaa Dyr, af hvilke 1000 kan svømme i en Draabe Vand, og seer, ved Hjelp af et Forstørrelsesglas, deres Aarer og Muskler og hvad som behøves til fuldstændig at danne en levende, bevægelig Skabning, usynlig for de blotte Øine. Den, der dannede det Ene, ordner det Andet. Mennesket er et fornuftigt Væsen, men hvor indskrænket i Forhold til den Viisdom, der styrer Verden. Det kan end ikke beherske sig selv; det kunde aldrig gjøre det, og vil aldrig kunne gjøre det førend det erholder den Viisdom og Forstand, som kommer fra Gud. Naar nogen Mand kan bekomme Viisdom af dette Slags og fra denne Kilde, som regjerer Verden og vedligeholder Orden blandt Planeterne beskikker enhver Fisk, Fugl og Indsigt sin særegne Plads i Verden og sørger for alle deres Fornødenheder, naar han kan bekomme denne Viisdom fra Gud som hans Læremester, da er han istand til at beherske sig selv, da er han i Besiddelse af Visdom som han nu ikke kjender noget til; Visdom, som er værdifuld baade for Gud og Mennesket. Dersom jeg ikke kan have en Deel af denne Viisdom og af dette Lys; dersom den store Elohim ikke kan meddele mig af denne Aand og lære mig af det Samme, som Han forstaaer, saa vil jeg slet ikke have noget at gjøre med denne Theologi.

Jeg troer at faa Lys fra ham til at dygtiggjøre mig til at begribe alle Guds Gjerninger, til at begribe alle Guds Hensigter; og hvis jeg ikke kan vide noget om disse, saa er jeg reent tilovers og skal ikke være istand til at vide min rette Plads i det menneskelige Samfund og hvorfor jeg er kommet til Verden.

Hvad er vi? Vi er ædle, fornuftige Væsner skabte i Jehovas Billede. Uagtet al vor Ufuldkommenhed, vi kan betænke det som er forbi og det, som skal komme. Vore Tanker er istand til at fare fra en Ende af Jorden til en anden i mindre end et Øiebliks Tid. Vi kan erindre hvad vi haver gjort i vore Barndomsaar, og det tusinde Mile borte fra vort nuværende Opholdssted, og i et andet Øieblik tænke paa det Tilkommende. Dette er en Grad af Viisdom og Forstand, som Gud har givet os, og hvilken vi, som fornuftige Væsner, kan formere; og som vi har smagt af Kilden, saa kan vi gaa og drikke og nyde mere rundelig af alle de Velsignelser, som er i Forvaring til os.

Jeg har ofte moret mig over Menneskers usle, indskrænkede Ideer, naar jeg har været ude og seet mig om i Verden, og jeg har seet deres Tanker og Bereg-

ninger i deres Skrifter. Een troer paa Retfærdiggjørelse ved Troen, en Anden paa Retfærdiggjørelse ved Gjerninger. Nogle troer Eet og nogle troer et Andet; alle har deres egne særegne Ideer, hverken veiledet eller styret ved den eneste gyldne Regel og Veiviser for Sandheden, Guds levende og evige Præstedømme. Ikkun faa kan strække deres Medlidenhed langt nok til at tro at det er muligt, at nogle Andre kan blive salig saavelsom dem selv; men efter den nu herskende Tro farer kun nogle faa tusinde Mennesker til Himlen og alle de Andre til Helvede, og at nogle foruden dem skulde naae at komme i Himmerige, tænker de vil være saare vanskeligt.

Protestanterne troer at Catholikerne er alle i Vildfarelse, og de sender den ganske Kirke bort til Helvede som den Moder til Skjøger, uden nogen Besvær, ja uden at drage et Suk. Og den gamle Moder er ligesaa ubarmhjertig mod sine Døttre, thi de er hendes Afkom, og hun sender dem alle tilsammen, uden ringeste Ceremoni, til det samme Sted. Catholikerne og Protestanterne er almindeligviis enige om at sende alle Mahomedaner og Hedninger dertil.

Jeg talte engang med en Præst om Mormonismens Grundsætninger, og inden jeg blev færdig med ham, næsten tilintetgjorde og bortkastede han det Hele af Bibelen i sin Iver for at fordærve min Tro. Han bortkastede den ene Bog efter den anden, indtil der var kun en ringe Deel tilbage. Saaledes er det med den religiøse Verden i Almindelighed: hver sender sin Næste til Helvede, saa der vil ikkun faa komme i Himmerige, naar de faaer gjort deres Udvalg af de Værdige og sat dem tilrette saa som de tænker bedst.

Andre vil tage alle og Enhver til Himmerige, ligemeget hvem eller hvad de er. Dette er ligesaa latterligt som det andet, dog maa jeg tilstaa, der er noget mere, der behager i denne Idee, end i hin. Det eneste jeg vilde have deri er, at være tilsammen med en Mængde Skjelmer og Gavtyve. For Exempel, de der levede før Syndfloden, blev udryddet for deres Ugudeligheds og fordærvede Tilstands Skyld. Jeg kunde ikke tro det vilde være rigtigt for Herren at tage alle disse ugudelige Krabater lige til Himmelen, fordi de var onde og uværdige, og lade Noa og hans Familie tilbage at stride med Jorderiges Besværligheder, fordi de vare retfærdige. Men saadanne er Menneskens Ideer; Nogle er altsammen Medlidenhed, Andre har slet ingen. Jeg har sommetider tænkt, at vi Mormoner var næsten ligesaa ukjærlig eller ubarmhjertig som Andre.

Jeg troer, at Gud har et stort Maal for Øie med Menneskeslægtens Skabelse. Jeg troer ikke, at et alviis Væsen nogensinde vilde skabe en saa skjøn Verden som denne, og besætte den med Mennesker og en Mængde andre Væsner, uden at have nogen Hensigt dermed. Jeg troer ikke, at 350 Millioner Mennesker, som lever i China i hedensk Mørke, er skabt til at leve i denne Tilstand og blive forsømt fordi de ikke haver den rette Religion. Jeg troer ikke, at alle de Folkeslag, der tilbeder forskjellige Slags Afguder i forskjellige Dele af Verden, og kjender intet til den sande Gud, vil blive dømt til at brænde i Ilden herefter fordi de ikke vidste bedre end at gjøre som de gjør. Jeg kan ikke faa saadanne Ideer ind i mit Hoved. Jeg vilde have sagt at jeg var ingen Universalist, men jeg er det, og jeg er ogsaa en Presbyterianer, og en Catholik, og en Methodist, kort sagt, jeg troer paa enhver sandfærdig Grundsætning, som nogen Person eller Sekt troer, og forkaster de falske. Om

der er nogen Sandhed i Himlen, Jorden, eller Helvede, da ønsker jeg at erkjende den; jeg bryder mig intet om hvad Skikkelse den kommer til mig i, hvo bringer mig den, eller hvo troer det; om det er yndet af Verden eller ikke; Sandhed, evig Sandhed, ønsker jeg at nyde og være omgiven af.

Nu kommer jeg til os Mormoner. Vi sige, vi er den eneste sande Guds-Menighed. Vi har den eneste sande Tro; det siger vi og troer. Jeg troer vi har mange store og sande Grundsætninger aabenbaret fra Himlen. Jeg vil fortælle Eder hvorledes jeg føler derom, og hvad jeg har sagt mange Gange, naar jeg har været ude iblandt Præsterne, Folket og Philosopherne. Dersom noget Menneske under Himlen kan vise mig een vildfarende Grundsætning jeg har lært fra mig, saa vil jeg strax forkaste den og takke for Underretningen.

Paa den anden Side, om Nogen har nogen Grundsætning, det være sig moralsk, religiøs, philosophisk, eller nogen anden Slags Sandhed, der er skikket til at gavne Mennesket, jeg forsikkrer dem, at jeg vil antage den; — men jeg vil ikke deeltage i deres Vrangheder tilligemed.

Om en Mand skulde sige: „Jeg er i Besiddelse af eet Stykke Sandhed, og eftersom jeg har det, saa maa jeg være ret," skal jeg derfor troe ham? Visselig ikke. Det er intet Beviis for, at han ikke har maaskee mange Vrangheder. Catholikerne har mange Stykker af Sandheden, og saa har Protestanterne, Muhamedanerne og Hedningene; men skal jeg antage eet af disses System fordi de har Noget, der er rigtigt? Nei.

Sæt at Een skulde fortælle mig at 2 Gange 2 gjør 4; det er ganske rigtigt, og jeg troer det af mit ganske Hjerte. Men sæt at han tillige troer og lærer, at 6 og 4 gjør 20 og opfordrer mig til at troe det, sigende: „jeg var rigtig i det andet Stykke; beviste jeg det ikke?" Jo; men Du beviste ikke, at 6 og 4 gjør 20. Jeg vil antage Sandheden og lade det Vrange være.

Du troer altsaa, at vi som Mormoner har faaet Sandhed? Ja, jeg gjør; og af den Aarsag har jeg reist vidt og bredt i de fleste Stater i Unionen, og i Canada; ogsaa i England, Irland og Skotland; paa Øen Man, Jersey og andre Øer i Havet; i Frankrig, Tydskland, Belgien og andre Steder, og endnu ikke seet eet Menneske, som kunde finde en eneste Feil i nogen Lærdom eller Princip, der er forbundet med de sidste Dages Helliges Religion. Jeg taler ikke om Praxis; Gud veed at der er altfor megen Overtrædelse iblandt os; men jeg taler om Lærdom.

Naar I nu har Noget, som Ingen kan omstøde, men som kan bekræftes hvorsomhelst, — det kan bestaae for Verdens Viisdom og Klogskab, thi der kan ikke findes Feil hos det. Kan Nogen bevise at 2 Gange 2 gjør 6? Der er visse Ting, der er Sandhed; 2 Gange 2 gjør 4; og to Linier, der løber lige ud og bestandig lige langt fra hinanden, vil aldrig krydse hinanden, ikke i al Evighed. Disse Sandheder forklarer sig selv; intet Menneske kan ændre dem; og naar jeg har Grundsætninger, som det ikke staaer i Menneskers Magt at rokke, da betragter jeg dem som rigtige, og staaer paa dem, som paa en sikker Grundvold.

Men paa den anden Side, mon jeg skal tænke, forbi jeg er ret, at det er ret at sende alle Andre til Helvede? Nei. Jeg vil lade deres Sag bero paa Gud. Han har budet mig at prædike Evangeliet til al Skabningen — hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig, og hvo ikke troer, skal blive fordømt. Han har budet mig at gjøre dette; men hvor

mange Millioner er der ikke, der aldrig har hørt Evangeliet? Vil de blive fordømt for ikke at adlyde det, som de ikke haver hørt, og som aldrig er kommet inden deres Omraade, og som de ikke har den mindste Kundskab om? Nei. Hvad er det vi haver at gjøre? Vi maa udsprede Evangeliets Lys. Hvorfor? Fordi Gud har aabenbaret os et Religionssystem, som er skikket til at forædle og ophøie Menneskene.

Verden er forvirret; den er i Mørke og Vankundighed og veed Intet om Gud, hans Hensigter, Bestemmelser, eller Endemaalet for hans Skabelser. — Gud forstaaer at røre paa min Forstand og at røre paa deres; og om de lever og døer uden Kundskab om Gud og hans Love, da har vi lært, at de vil blive dømt efter det Lys de haver, og ikke efter det de ikke haver. De som har levet uden Lov, vil blive dømt uden Lov.

Skal jeg græde over Verdens Tilstand? Nei. Gud skabte den; og om han lader Millioner beboe den i Uvidenhed, om ham, det angaaer ikke mig. Alt hvad jeg haver at gjøre er, naar Gud sender mig, at gaa hvor han sender mig, og at lære Folket Lys, Viisdom og Sandhed, saavidt som jeg selv formaaer, og ikke videre; og at de forkaster det, det bliver ikke min Sag. I mange Tilfælde gjør de det af Mangel paa Underviisning, og paa Grund af den Regjering, Præstelist, Fordumsfuldhed, osv., som de er undergivne, og som gjør det vanskeligt for dem at begribe rigtige Grundsætninger, naar de hører dem, eller at kjende Lyset, naar de seer det skinne: „Lyset skinner i Mørket, og Mørket fatter det ikke." De forstaaer mange Ting maaskee bedre end I men de forstaaer ikke Evangeliets Grundsætninger som I, af Mangel paa Guds Lys. Intet Menneske kan forstaae det uden Aanden.

Saare mange blandt de nutildags mest almindelige Sekter har vidt og bredt omslynget Hav og Land for at gjøre Proselyter; og i de fleste Tilfælde hvor de har havt Held, har de gjort dem tifold mere til Helvedes Børn end de var før. De har lært dem Dienskalkhed og mangehaande Laster, som de før var ukjendt med. De forstaaer ikke at forplante sande Grundsætninger, for de forstaaer dem ikke selv, og hvorledes skal de da lære Andre dem? Men jeg vil lade dem fare.

Vi Mormoner tænker vi har strakt os meget vidt, for vi siger at Israel skal frelses; og vi troer vi er af Israel, og skal indsamles i Faarestien med dem.

Og naar vi er indsamlet med al Guds Israel, (som vi kalder dem,) der har levet i Verdens forskjellige Aldere indtil denne Tid, da skal vi tilligemed dem blive igjenløst og saliggjort i Guds evige Rige. Hvad mere? Da vil hans Værk være fuldendt kunne I sige. — Men jeg tænker ikke det vil, skjøndt dette vil allerede være et stort Værk. Dette seer ud som Altings Gjenoprettelses Tid, men i Virkeligheden er ikkun en Gjenoprettelse af nogle faa Ting. Hvordan da? kunde I vel spørge, vil Du tage Andre ind med foruden Israeliterne? Ja visseligen. Os er lært, at de var elsket for Fædrenes Skyld, og ifølge de Forjættelser, som var givet Fædrene. Om de bliver bragt ind, da vil det skee ifølge disse Forjettelser.

Jeg gad vide om der ingen troende Mænd var foruden Abraham, Isaak og Jacob, eller som var til førend deres Dage? Om der var, saa kunde jeg ønske at vide om de kjendte noget til Gud og fik Forjettelser om deres Afkom? Jeg vil gaa lidt videre end til gamle Abraham og sige, „det glæder mig at Din Afkom kan blive frelst, Abraham, men jeg troer at nogle af dem, som nedstammede fra

Dig, haver propheteret om en Tid da Ammon vilde udrække sine Hænder til Gud, og Moab og Philistia blive velsignet med den samme Velsignelse. Jeg troer at nogle af Dit Afkom, naar deres Forstand var oplyst og udvidet, skuede Fremtidens ufødte Begivenheder, til et Tidspunkt da der vilde skee en stor Forandring, da Folk fra Hamath, fra Cus, og fra Derne i Havet, da forskjellige Stammer og Nationer skulde flokkes tilsammen til Hærskarernes Herres Navn." (Sach. 8, 18.)

Jeg tænker, for Exempel, paa den gamle Mand, som kaldes Melchisedek, og levede før Abraham, og hvem Paulus i sine Skrifter omtaler som en større Mand end Abraham, (thi han siger at den mindre blev velsignet af den større), naar Abraham vidste at erholde Forjettelser, saa gad jeg vide om ikke Melchisedek ogsaa vidste hvorledes han skulde faa Forjættelser om sin Sæd? Der var en gammel Mand, der boede i det Land Uz, som siges at have været en meget taalmodig Mand; endskjøndt han forbander den Dag han blev født og det Modersliv, som bar ham. Han vidste visselig at faa Forjettelser af Gud. Han kom til ham og fik Velsignelser af ham, og kunde see hennd igjennem mange Alderes Mørke og betragte Guds Gjerninger, og saae sig selv ikke alene død og begravet, men endog som han sagde at efter at Ormene havde fortæret hans Kjød, skulde han dog see Gud i Kjødet. Han havde netop den Slags Religion, som jeg troer paa, en Religion, der gav ham Kundskab om Gud og hans Gjerninger; og han handlede efter den og drog Nytte af den. Meget vel, om han vidste af disse Ting, saa gad jeg nok vide, om han ikke vil have nogle Forjettelser at kræve for ham selv og hans Afkom herefter, naar de blive opsøgte?

Jeg vil gaa end længere tilbage til gamle Noa for Exempel. Han var en god Mand; og da hele Jorderige blev ødelagt, blev hans Liv bevaret, og hans Familie med ham. Han var en Gudsmand. Jeg gad vide om ikke han ogsaa kunde erholde Forjettelser for sit Afkom, og om han ikke vil ihukomme dem engang, og om den Tid ikke vil komme da de kan faa Deel i Guds Pagter og Velsignelser og staa paa deres Sted, og ikke være overladt i al Evigheds Evighed til dette frygtelige Helvede? Jeg tænker ikke han vilde synes godt om at see sit Afkom der, mere end Abraham vilde synes om at see Sine der.

Alle disse hellige Mænd har deres Bekymring desangaaende, og tænker paa deres Afkom, og ønsker at see dem frembragt. „Vel sandt," siger En, „men de er faldne Skabninger." Ja, saa er Israeliterne. — Hvor vil I finde et mere fordærvet Folk end Ephraims Afkom? — et saa forfaldet og dybt nedsunket Folk som disse Indianere, der boer imellem disse Fjelde, og som vanker om paa de uhyre Slætter i dette Land? Deres Fædre vil have Noget at gjøre for dem til at faa dem frem til at arve Forjettelserne. Det er for Abraham at ihukomme sin Sæd og interessere sig for deres Velfærd.

Vi vil gaa tilbage til gamle Adam og see ham komme paa Jorden, eftersom han er Hovedet og Faderen til os alle. Nu da — jeg gad vide om den gode gamle Mand synes godt om at see sine Børn i Nationsviis at blive bortført til et Pinested — Million paa Million at blive forviist til det catholske Helvede for der at ristes i al Evighed. Jeg tænker han har faderlig Følelse for sit talrige Afkom og vil ønske og søge alvorligt at faa dem frelst, at faa dem gjenløst fra deres faldne og nedsunkne Tilstand. Ingen

af dem er værre faren, Ingen er mere forfalden og fordærvet end Israeliterne er, og har ligesaa stor Ret til at blive frembragt i sin Tid og vorde velsignet som de. Dette er min Lærdom og disse ere mine Følelser.

Saaledes kan I gaa til Kilden til det Hele — til den Gud, som skabte Adam, — og sige: „O Herre, hvorfor skabte Du Jorden og hvorfor lod Du Solen og Maanen og Stjernerne beskikkes til at lyse for den, hvorfor skabte Du Menne- til at beboe den, med Befaling at forflere sig og opfylde den, og hvorfor lader Du den frembringe af sin Styrke for Mennesker og Dyr?"

Jeg vil gaae længere tilbage og finde de Aander, der eksisterer hos Ham i den evige Verden. De kommer her og faaer Legemer, paa det at baade Legeme og Aand maa annamme en Ophøielse iblandt Guderne og sættes istand til evig Tilvært i Verdener uden Ende. Jeg tænker dette stemmer mere med Philosophi og Sandhed, med et forstandigt og oplyst Sind, med ægte Religion, med vore Fædre og med Gud, end noget Andet vi seer udenom.

Jeg seer Menneskene i Verden i Mørke, og gjør mit Bedste for at oplyse dem saa meget som muligt; og om jeg kan gjøre dem noget Godt saa vil jeg. Gud har aabenbaret sin Sandhed for os Mormoner. Hvorfor? — For at vi skal sætte vor Ære i den og i intet Andet end hvad Gud giver os; og at vi skal lære Andre den, at de ogsaa maa komme i Besiddelse af den samme Kundskab som vi haver.

Hvad har vi at gjøre? At udsprede dette Evangelium til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, paa det at Herrens Aand maa virke paa Disse, som elsker Sandhed, og de have Leilighed til at annamme den og tage Deel i de samme Velsignelser som vi nyder, og i at danne et fast Punkt, hvorigjennem en Fylde af evig Sandhed kan blive udladt, — at der atter kan komme Engle og samtale med Menneskene, — at Jorden maa kunne svare til Hensigten med dens Skabelse og hvert Menneske, som har levet eller nogensinde vil leve, maa kunne opfylde sin Skabelses Maal, — at Mennesker, der er faldne fra Retfærdighed, maa lide for deres Synder og Overtrædelser og sidenefter komme frem og annamme deres retmæssige Lod i den evige Verden.

„Ja saa!" siger En, „jeg vil gjøre som mig lyster i dette." Velan, gaa og gjør det. Det vil vise, at Du ikke efterlever Sandheden fordi Du elsker den, men at Du drives af en hyklerisk Frygt for Helvede, — Om dette var Tilfælde, da vilde jeg ikke give Agen af et Halmstraa for ti tusinde saadanne Mormoner. Om en Mand ikke kan træde frem og forsvare Sandheden indtil Døden, da er den intet værd for ham og han er ikke et Menneske, som kan anerkjendes, eller agtes værdig iblandt de Hellige. Men de vil finde det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

Jeg vil, til Oplysning, omtale et Tilfælde, for at opvække Eder til klare Begreber om det er muligt. Jeg læser at der blev mange Folk udryddet ved Vandfloden; og om Jesus Christus læser vi, at han blev dræbt efter Kjødet og levendegjort efter Aanden, ved hvilken han gik bort at prædike for Aanderne, som var i Forvaring, og som i Noæ Dage havde været gjenstridige osv., Han prædikede for dem, og de kom frem ud af deres Fangenskab. „Det er altsammen rigtigt," siger I. O ja; men jeg ønsker at vide hvor gjerne I vilde sidde indesluttet i Fængsel i tre eller fire tusind Aar, eller om det var kun eet

Aar? Der siges i Skriften, at det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder. Der siges ogsaa, at de Ugudelige skal gaa til Helvede, alle Folk, som glemmer Gud. Troer I det? Ja, det er saa ligefrem.

Jeg husker en Præst gjorde mig engang et Spørgsmaal om denne Gjenstand sigende: „troer De paa evig Straf?" O ja; jeg troer de Ugudelige skal sendes til Helvede, alle de Folk, som glemmer Gud. „Troer De at de vil forblive der?" O nei. „Hvad, hvorfor troer De ikke det?" Fordi det stemmer ikke med Skriften.

„Om alle, som forglemmer Gud, bliver overgivet til Helvede og gaaer bort til evig Straf, vil de da ikke forblive der for evig?" Jo, siger jeg, men de vil komme ud igjen. „Hvorledes skal jeg forstaae det?" Skriften siger udtrykkelig, at Døden og Helvede skal opgive deres Døde og at Havet skal opgive de Døde, som er i det, og at alle Folk vil komme til at staa for Gud for at dømmes efter hvad Gjerninger de har gjort i Legemet." Vi seer heraf, at de maa komme frem til at dømmes „efter deres Gjerninger, enten de er gode eller onde."

Lad os antage for Exempel, at vi havde et Statsfængsel her. En Overtræder af Landets Love vilde blive indsat for en vis Tid, efter hans Misgjerning, og Sagens Beviislighed og Omstændigheder. Naar han har lidt sin Straf, bliver han løsladt; men læg Mærke til dette, Fængslet forbliver fremdeles; det er et evigt Fængsel, men Fangerne forbliver ikke i det evindeligen; saaledes er det med den evige Straf, eller Guds Straf.

Hvo vil gaa did? De Ugudelige; at straffes for deres Synder, og lære at bære sig bedre ad. Skriften siger at der er nogle, der ikke vil blive tilgivne hverken i denne Verden eller i den tilkommende; men dette vil vi lade bero hos Gud.

Somme Folk vil spørge, om vi troer at Djævlen vil blive salig. I maa spørge ham, for jeg har intet at sige desangaaende. Jeg er gaaet vidt nok i mine Bemærkninger. Jeg troer at Gud vil fuldbyrde alle Gjerninger og at Satan vil ikke have Magt til at kuldkaste hans Beslutninger paa nogen Maade; thi dersom han kunde, da havde han større Vælde end Gud. Ethvert Menneske vil blive gjengjældt efter de Gjerninger det har gjort i Legemet; om de har annammet rene og himmelske Grundsætninger og efterlevet dem, og har holdt Guds den celestiale Lov, de vil have et celestial Rige. De der ikke har beflittet dem paa denne Fuldkommenhed, men kan adlyde en terrestrial Lov, vil opnaa en terrestrial Herlighed, og have et terrestrial Rige, og saa videre.

Men jeg troer ydermere, at der er evige Grader af Fremgang, som vil blive ved i det Uendelige, til uindskrænket Nydelse, Udstrækning, Herlighed og Tiltagen af Alt, hvad der er tjenligt til at forædle og ophøie Mennesket.

Denne er een af vore første Tilværelser, eller vor anden Tilværelse, vil I maaskee kalde den; og saaledes skrider vi frem fra een Forfatning til en anden, med den evige Verdens sande Grundsætninger aabenbaret os; hvilke Grundsætninger er evige, evig Sandhed, evigt Liv, evigt Lys, ledende os fremad til Besiddelsen af celestiale Guds-Riger; fra Lys til Lys, fra Herlighed til Herlighed, fra Magt til Magt, skrider vi fremad indtil vi besidder Throner, og Magter, og Herredømmer i de evige Verdener. Og jeg beder Gud at give os Styrke til at opnaa alle disse Ting, i Jesu Christi Navn: Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Deseret News af 8de og 22de Juni, samt af 6te Juli, har vi nylig bekommet. Vi modtager dem som en kostelig Klenodie for den Kundskabs Skyld, som de indholder. Alt er vel i Utah, Fred og Lykke. Gouvernør Young havde, som Overtilsynsmand i de indianske Anliggender, havt Samtaler med Størstedelen af de Indianere, som vare deelagtige i forrige Aars Uroligheder, og iblandt de fornemste af dem var Walker, den øverste Høvding for Utaerne, samt Grospene og Washear. Enhver Samtale tilkjendegav Attraa efter en varig Fred, og Indianerne var meget glade og fornøiede over den Skjænk af Slagtequæg, Dækner o. s. v., som blev dem given, hvilket overtydede dem om Forskjellen paa deres nærværende venskabelige og gunstige Forhold og Udsigter og deres tvivlsomme og elendige Forfatning ivinters. De glædede dem alle saare meget ved de Ord og Raad, som de fik af de Blankes store Høvedsmand, som har bosat sig i Utah.

Det første Reiseselskab af Emigranter til Guldminerne iaar arriverede i Saltsødal den 2. Juni. De var afreist fra Council Bluffs den 12. April. Ingen Kundskab kunde erholdes om hvor stor dette Aars Emigration overland til Californien vilde blive; nogle Rygter sagde, at den vilde blive lille og andre at den vilde blive som forrige Aars.

I et Brev fra Ældste Peacock, dateret Manti City den 4de Juni, til Redaktionen for Deseret News hedder det: „Vore danske Brødre lærer vort Sprog meget hurtigt. De er et arbeidsomt Folk, og har benyttet deres Tid vel til at faae deres Sæd i Jorden, og de fornøier dem ligesaa meget paa deres Marker, som Amerikanerne i deres Haver. De har nogle ligesaa gode Haandværkere iblandt dem, som jeg har seet nogensinde.“

Den 13de Juni blev Saltsøstad og Omegn hjemsøgt af et ualmindelig strængt Uveir med Torden. Regnen faldt i strømmeviis, blandet med Hagel, og inden en føie Tid stod baade Gader, Haver og Marker under Vand. Til Lykke varede Uveiret ikke længe, men siden kom Vandskyllene fra de overstigende Bjergstrømme og fra Fjeldkløfterne, rivende Stene, Gruus, Sand og Jord med sig ned paa adskillige af Stadens Lodder i større eller mindre Mængde, og skyllede næsten al Muljorden bort af andre Lodder, og gjorde saaledes megen Skade paa Haver, som og paa den banede Vei til Steenbruddet og paa Stadsmuren, og rev flere store Huller paa Vandledningerne. Adskillige Hvedeagre, sønden for Staden, blev beskadiget ved Haglen. Ved Big-Kannon-Creek faldt meget store Hagl. Paa den Gouvernør Young og F. Little tilhørende og ved samme Strøm beliggende Mølle blev mange Vinduesruder slaaet istykker, som og paa J. Neffs Mølle ved Mill-Creek. Nogle Drenge, som vogtede Qvæg paa hvad man kalder Bænken, østen for Staden, havde det meget haardt, og een lille Dreng fandtes druknet. Veiret blev ved at være kjøligt indtil om Morgenen den 19de, da det blev klart og meget varmt.

Fredagen den 16de Juni begyndte Arbeiderne at lægge Grundvolden til det sydøstlige Hjørne af Templet. Grundvolden er 15 Fod tyk i Underlaget, og skal opføres 8 Fod høit, med ligelig Aftagen paa begge Sider, indtil det første Bjelkelag, hvorefter Murens Tykkelse bliver 7 Fod saa høit som 1ste Etage naaer. Stenen som bruges, er meget store Brokker af en haard, rødlig fiintagtig Masse, veiende 148 Pund hver Cubik-Fod.

Den 28de Juni gav Præsident Young og hans Raad den Instrux til Biskop Hunter og Biskopperne over de forskjellige Districter i Territoriet, uopholdeligen at erkyndige dem om, hvo i deres respective Districter, der kunde indtage nogle af de Brødre eller Familier, eller enkelte Medlemmer af Familier, som var paa Veien dertil, og give dem Emploi og Spise indtil Høsten 1855, og skaffe dem, som skulde behøve det, Befordring fra Saltsøstad til deres forskjellige Bestemmelsessteder. De blev ogsaa opfordret til at være rede til at udsende Vogne den 15de August til at hjælpe disse, som monne være paa Slætterne og behøve Hjælp. Gouvernøren havde faaet en Færgebaad bygget, som blev sat i Vandet den 30te Juni strax nedenfor Stadsbroen paa den venstre Bred af Jordan. Han gav den det Navn, "Den betimelige Maage." Den er 46 Fod lang med et Hjul agter, der drives ved Hestekraft og er meest bestemt til at føre Fæ imellem Staden og Antilop-Øen.

Aarsdagen af 4de Juli blev høitideligholdt ved Skydning, Processioner, Erklæringens Oplæsning, Taler, Puffer, Fortællinger, Musik, offentlige Festmaaltider, o. s. v., under den dyrebare Unions Stjerner og Striber, stolt vaiende for de rene bjerglandske Luftninger. Alle Fremmede og Gjennemreisende blev venskabeligen indbudne til at deeltage i Dagens Festligheder.

De Herrer C. Kinkead, J. Needham, J. R. Robins, L. Stewart og W. Mack var ankomne til Staden i Forveien, og berettede, at de havde for omtrent en Million Dollars Vare paa Veien bagefter dem, til at sælge dersteds.

Deseret News's Trykkeri var forsynet med hjemmegjort Papir. Vi siger Held med ethvert saadant Foretagende, som at fabrikere det Nødvendige hjemme; det er Veien til Frihed, og gid den Dag maa ikke være langt borte da Folket i Utah isandhed vil være frit.

Hvedehøsten begyndte sønden for Saltsøstad den 6te Juli.

Den 27de Juni begyndtes Conference i Tabernaklet, som varede tre Dage. John Smith, den ældste Søn af Hyrum Smith, blev voteret for, til at ordineres til Patriark for hele Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og følgende Personer blev beskikket til at gaa ud paa Missioner, nemlig: Ældste John Taylor til Staden Ny-York, og Nathaniel H. Felt, Alexander Robbins, Jeter Clinton, Martin H. Peck, og Abel Lamb, til at gaa med ham; Ældste John Young til Staterne; Lemon Brunson til Michigan; Preston Thomas og Enoch B. Trip til Texas; Edwin Whiting til Ohio; James Craig til Irland, og George Windows til England. Præsident Young opfordrede Biskopperne til at anskaffe Tømmer o. s. v., til et Tabernakel, der magelig kunde rumme 10 til 12 tusinde Personer.

Hr. Elias Smith er bleven ansat som Postmester i Storesaltsøstad istedetfor den ved Døden afgangne W. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra 3die Aargang Pag. 373.)

Fra denne Tid af vedblev jeg at undervise Medlemmerne af Høiraadet, de Ældste, de som havde reist med mig, og Andre, som ønskede Underviisning, indtil den 7de, da Raadet forsamledes efter Bestemmelsen i Ældste L. Whigts Huus; tilstede da: 15 Overpræster, 8 Ældste, 4 Præster, 8 Lærere, 3 Diakoner, og nogle Medlemmer.

Efter Sang og Bøn gav jeg Raadet saadan Underviisning angaaende dets Medlemmers høie Kald, som vilde sætte dem istand til at tjene i deres Embede efter det forudgivne Mønster; læs Aabenbaringen desangaaende; og sagde dem, at hvis jeg nu skulde blive taget bort, saa havde jeg udrettet det store Arbeide Herren havde lagt for mig og som jeg begjerede af Herren, og at jeg havde gjort min Pligt ved at organisere Høiraadet, gjennem hvilket Raad Herrens Villie kunde vides i alle vigtige Sager, i Zions Opbyggelse, og i Sandhedens Stadfæstelse paa Jorden. Det blev vedtaget angaaende disse, som blev beskikket den 3die, at deres Beskikkelse skulde bekræftes. Jeg ordinerede da David Whitmer til Præsident, og W. W. Phelps og John Whitmer til Assistenter, og deres tolv Raadmænd. De tolv Raadmænd begyndte da at kaste Lod for at vide hvo der skulde tale først og i hvad Orden de skulde tale, hvilket faldt ud som følger, nemlig:

Simeon Carter 1, P. P. Pratt 2, W. E. Mac-Lellin 3, Calvin Beebe 4, Levi Jackman 5, Salomon Hancock 6, Chr. Whitmer 7, Newel Knight 8, Orson Pratt 9, Lyman Wight 10, Thomas B. Marsh 11, John Murdock 12

Fader Whitmer kom frem og velsignede sine tre Sønner, David, John og Christian Whitmer i Herrens Navn. Ligesaa velsignede Fader Knight sin Søn Newel.

Biskop Partridge sagde til Raadet, at der hvilede et større Ansvar paa ham nu end før det blev organiseret, da det ikke var ham tilladt at raadføre sig med Nogen af dem, undtagen Præsidenten og hans egne Raadgivere, og begjerede deres Bønner for sig, at han maatte formaae at handle i Retfærdighed.

Dernæst fremlagde jeg W. W. Phelps's Sag for Raadet, for at faa afgjort, om han skulde tage sin Familie til Kirtland, og om han skulde, naar det da skulde skee; thi det var bleven anseet nødvendigt at han skulde assistere ved Trykkeriet. Det blev foreslaaet og vedtaget, at 4 af Raadet skulde tale i Sagen, to paa hver Side, nemlig: S. Carter og W. E. Mac Lellin for Saggiveren, og P. P. Pratt og C. Beebe for Kirken. Efter at have hørt Forsvarsgrundene, dømte Præsidenten, at det var Phelps's Pligt, at reise til Kirtland og assistere ved Trykkeriet, og at hans Familie forblev i den Egn som de var, og at han fik en hæderlig Afsked fra sin Plads i Zion for en Tid, (saa snart han kun udrette sit Anliggende.) Underskrevet af Præsidenten og Skriveren.

Det blev da foreslaaet af W. W. Phelps, at David Whitmer, Præsidenten over Menigheden i Zion, skulde reise til Kirtland og hjælpe til at befordre Christi Sag, eftersom han var et af de tre Vidner. Denne Sag blev paatalt af Jackman og C. Whitmer paa Saggiverens Vegne, og Hancock og Knight

for Kirken, hvorefter det blev afgjort som før, at Broder D. Whitmer reiser til Østlandet og assisterer ved Indsamlingens store Værk, og at han gjør med sin Familie som han selv synes. Det blev ogsaa bestemt, at J. Whitmer og M. Lellin skulde reise til Østlandet saa snart som gjørligt. De Overpræster, Ældste, Præster, Lærere, Diakoner og Medlemmer, der vare tilstede, lovede da med deres Hænder opløftet mod Himlen, at de vilde understøtte Broder David Whitmer som Præsident i Zion, i min Fraværelse og John Whitmer og W. W. Phelps, som assisterende Præsidenter eller Raadgivere og mig som Første Præsident i Kirken, samt den ene den anden, ved Tro og Bøn.

Under samme Møde, men førend dette Løfte blev gjort, blev, ifølge Aabenbaringerne til de Hellige om at fordre Fred og forkynde Fred indtil Jordens Ender, følgende Appel skreven og sanktioneret af Høiraadet og Kirkens øverste Præsidentskab. Præsident Whitmer sluttede Raadet ved Bøn.

F. G. Williams,
Skriver.

En Appel.

Eftersom Christi Kirke, nyligen benævnet Kirken af de sidste Dages Hellige, spotviis kaldet „Mormonerne," eller „Mormoniterne," haver lidt mange Gjenvordigheder, Plager, Forfølgelser og Tab, i Anledning af dens Medlemmers Tro, og religiøse Anskuelse, hvilken Tro findes i det aabenbarede Guds Ord, som det er nedskrevet i Bibelen, eller i Mormons Bog og vor Frelsers, Jesu Christi, Aabenbaringer og Befalinger; og eftersom denne Kirke, efter Aabenbaring, begyndte at flytte til de vestlige Grændser af Missouristaten, hvor Landet kjøbtes af Regjeringen, og hvor det var foreslaaet at kjøbe af disse, som var uvillig til at boe i Selskab med Menigheden, alt det Land, der kunde kjøbes, i den Hensigt at bygge Gud en hellig Stad, et nyt Jerusalem, et Sted, som vi ønskede at kalde Zion, som vi betragter som et Sted til Tilflugt fra de Tugtelser og Plager, der er saa ofte nævnet i Biblen ved Propheterne og Apostlerne, og som skulde blive udøst over Jorderige i de sidste Dage: og eftersom Indbyggerne i Jackson County i Missouri haver forbundet og sammenrottet sig imod bemeldte Samfund, og har fordrevet de Hellige fra deres Land og taget deres Vaaben fra dem, og nedbrandt mange af deres Huse uden nogen Anledning: og eftersom vi haver ansøgt Gouvernøren over denne Stat, og Præsidenten over de Forenede Stater, om Skadeserstatning, og Loven er bleven trodset i Jackson County, og om Gjengivelse af vore Rettigheder, at vi maatte blive lovmæssig gjenindsat til vore Jorder og Eiendomme: og eftersom bemeldte Indbyggere i Jackson County haver ikke alene forpligtet sig til at holde os ude af det County, men haver bevæbnet sig fra Top til Taa, ja endogsaa med Kanon, som til Krig: og eftersom vort Folk, der boer i øvre Missouri, nyligen har bevæbnet sig til militair Pligt og Selvforsvar, siden deres Vaaben var dem fratagen og forsætligen holdt tilbage; og eftersom et Antal af Medlemmerne af Samfundet fra de østlige Stater har udvandret til denne Egn for at nedsætte dem og forene dem med deres Brødre, med Vaaben til at efterkomme den militære Lov, hvilket har foraarsaget endeel Bevægelse blandt Indbyggerne i de øvre Countyer i Staten, hvorpaa vi, for at vise at vor Hensigt var ikkun at tage fredelig Besiddelse af vore Rettigheder og Eiendomme og at kjøbe mere Land i Omegnen, mødte en Committee af Jackson County for Forligelse, og vore til

reisende Brødre mødte nogle Gentlemænd fra Clay og andre Countier, for at overbevise dem om, at deres Motiver var gode og deres Endemaal Fred, hvilket de gjorde: og eftersom Jackson Countys Committees Forslag ikke kunde antages paa vor Side, fordi de gik ud paa at „kjøbe eller sælge;" og at sælge vore Jorder vilde være saameget som at fornegte vor Tro, thi det Land er Stedet, hvor det Guds Zion skal staa, efter vor Tro til Guds Aabenbaringer, og hvorpaa Israel vil vorde indsamlet i Overeensstemmelse med Propheterne; og for det andet, Conditionerne var ubillige, nagtet de bød dobbelt Priis for vore Jorder inden tredive Dage, eller at sælge deres til samme Priis, ligefrem af den Grund, at hele det store Jackson County vilde være som tredive til een, eller næsten saa, i Sammenligning med den omhandlede Sag, og for eet tusind Dollars, to tusind skulde betales af vore Folk, vilde være at forlange for tre hundrede tusind Dollars, den uhørte Summa af sex hundrede tusind Dollars, tagende Landet, ondt og godt, inden tredive Dage! med de uforskammede, nedrige, namerikanske og uconstitutionelle Betingelser, at Committeen paa vor Side forpligtede sig til „at ingen Mormon skulde nogensinde bosætte sig i Jackson County" og eftersom vor Committee foreslog bemeldte Jackson County Committee, (hvis de ikke vilde give os vore Rettigheder paa anden Maade) at vort Folk vilde kjøbe Jorderne af disse som var uvillig til at leve iblandt vort Folk i det County, og betale dem inden et Aar, imod at de titstede at Skaden, som vi har lidt ved Tabet af Trykkeri, Presse og Bøger, Huse, Gods, o. s. v. bliver fraregnet i Kjøbesummen, men der kom intet Svar: og eftersom det forholder sig saaledes, saa bliver det, for at vise vore ærlige Hensigter og opvække Retskaffenhedens, Menneskelighedens, og den lovmæssige Rettigheds Venner, vor Pligt, at lægge vor Sag for Verden, at veies paa den offentlige Menings Vægtskaaler.

Vi, som Borgere af de Forenede Stater og bestyrende Ældste i de sidste Dages Helliges Menighed, boende i Staten Missouri, paa Kirkens Vegne, vi Undertegnede gjør denne alvorsfulde Opfordring til Folket og de constitutionelle Autoriteter af denne Nation, og til Jordens Ender, om Fred, at vi maa have Frihed til at nyde vore religiøse Rettigheder og Privilegier og dyrke Gud efter vor egen Samvittigheds Tilsagn, som det er tilsikkret enhver Borger ved den nationale og Statens Regerings Constitution; og nagtet Lovene er bleven brudte. og trodsede i Jackson County, vi dog maa blive sat istand til atter at faa vore Rettigheder og Eiendomme, i Overeensstemmelse med Lov i det berømte Frihedens Land.

Siden den skjendselsfulde Sammenrottelse af Indbyggerne i Jackson County har viist Foragt mod Loven og født alt Haab om at forfølge dem ved Criminal-Retten, i det Nabolag, forbi baade Dommer og Ret, og efterladt os ikkun en fjern Forventning om Godtgjørelse fra Civil-Øvrigheden for det store Beløb af Skade vi har lidt, tvinger Nødvendigheden os til at klage for Verden; og dersom vor Sag og Ulykke ikke er stor nok til at vække Barmhjertighed hos den Menneskekjerlige, aabne den Godgjørendes Hjerte, og opflamme den Patriotiskes Aand, da er Medlidenhed bleven borte i Ørken og Ret er flygtet fra Magten; da har høi Værdighed ladet sig skræmme ved en Pøbelbandes gyselige Udseende og Friheds hellige Kappe er optaget til Himlen, hvor de Udmattede hviler og de Ugudelige ikke kan komme.

For at være vor Herre og Frelsers Befalinger lydig, begyndte nogle af Kirkens Bestyrere at kiøbe Land i de vestlige Udkanter af Staten Missouri, til Staden Zion, i Overeensstemmelse med Guds Aabenbaringer, ved hvilket ingen Lov blev overtraadt, ingen Rettighed fornærmet, og ingen religiøs Grundsætning forsømt, men en berømmelig Grundvold paabegyndt, til et skjønt Værk, til Menneskehedens Saliggjørelse i de sidste Dage, i Overeensstemmelse med vor Tro, og efter de Forjettelser som findes i Guds de hellige Skrifter, hvorfor vi virkelig troer, (vidende, at den nationale og Statens Constitution, Landets fastsatte Love, og Guds Bud, tillader alle Mennesker at tilbede saasom dem behager), at vi burde forsvares, ei alene ved al en fri Republiks Lov, men af enhver Republikaner overalt i Frihedens Rige.

De hellige Propheter haver erklæret „at det skulde skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skulde være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene; og at alle Nationer skulde løbe dertil. Og at mange Folk skulde gaa, og sige: kom! lad os gaa op til Herrens Bjerg til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herens Ord af Jerusalem.“ Og atter, det blev sagt ved Joel, som det synes, til at bestyrke de sidste Dages Helliges Tro til det Ovenstaaende, „at hver, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal være Frelse, saasom Herren haver sagt, og hos de Overblevne som Herren kalder.“ Mormons Bog, som vi holder forligesaa hellig som Bibelen, siger, „at der skal bygges et Ny Jerusalem paa dette Land for de Overblevne af Josephs Sæd, for hvilket der har været et Forbillede.“

Isandhed, alle Propheterne fra Moses til Johannes den Aabenbarer, haver talet om disse Ting; og i al god Tro, efter direkt Aaberbaring fra Herren, som i gamle Dage, begyndte vi det herlige Værd, at en hellig Stad, en Ny Jerusalem, et Zion, maatte vorde opbygget og et Tempel blive opført i denne Slægt, hvortil, som Herren haver sagt, alle Nationer skal blive indbudet, først de Rige og de Lærde, de Vise og de Edle; hvorefter kommer hans Magts Dag; men Indvaanerne i Jackson County rustede sig imod os for vor Troes og vore Begrebers Skyld, ruinerede vort Bogtrykkeri for at hindre Værkets Udspredelse, og drev Mænd, Qvinder og Børn fra deres Jorder, Huse og Hjem til at omkomme i den tilstundende Vinter, medens Vinden førte Qvindernes Jammer og Børnenes Skrig over den vidtudstrakte Slætte, grueligt nok til at presse Taarer af den Vilde eller smelte et Hjerte af Steen.

Nu, at Verden maa vide, at vor Tro paa Herrens Værk og Ord er fast og ubeveget, og for at vise alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, at vor Hensigt er god, til Gode for alle, saa kommer vi til Menneskehedens store Familie om Fred, og beder om dens Gjestfrihed og Forsikkring til vor Fortrøstning, samt vore Personers og vort Gods's Beskyttelse, og anraabe om Deeltagelse i Guds den store Færd. Vi vide ret vel at mange bagtalerske Rygter og latterlige Historier er i Omløb angaaende vor Religion og Samfund: men som forstandige Mænd vil høre begge Sider og derefter bedømme, saa haaber og trøster vi os ved at den stille, blide Sandhedens Røst vil blive hørt og vore store Aabenbaringer læst og nøie sammenlignet med Spaadommene i Biblen, at vor Igjenløsers store Færd maa blive understøttet med en

rund Andeel af den offentlig Mening, saavel som Guds usynlige Magt.

Det vil sees ved Henviisning til Pagtens Bog, Side 135, at Herren haver sagt til Menigheden, (og vi ønsker at leve ved hans Ord:) Ingen overtræde Landets Lov; thi den, der holder Guds Lov, har ikke nødig at overtræde Landets Lov; derfor fremkommer vi, som Guds Folk, for Verden, og kræver Beskyttelse under Loven ved de almene Justitsembedsmænd i ethvert Nabolag hvor vore Folk monne være, og vi kræver det samme af Gouvernørerne over de forskjellige Stater, og af Præsidenten over de Forenede Stater, og af Menneskelighedens og Retfærdighedens Venner i ethvert Clima og Land paa Kloden.

Ved Jackson Countys Indvaaneres desperate Handlinger, er mange hundrede amerikanske Borgere bleven berøvet deres Land og Rettigheder; og det hedder at vi agter at faa vore Besiddelser igjen, ja endog Jackson County, "ved Blods-Udgydelse;" men om man vil gjøre sig den Uleilighed at læse 153 Side i Befalingernes Bog, vil man der finde følgende: (Fortsættes).

Comptoirets Tilgodehavende d. 30. Septbr. 1854.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Conferenze.			
Khavns (Trane)	496	2	6½
Aalborg (Klingbeck)	270	"	8
Fredz (Olsen)	49	2	1
Loll. (Svensen)	154	1	10
Bornh. (Folkman)	110	1	14
Vens. (Jensen)	104	1	8½
Norge (Christensen)	454	3	2
Sverig (Brodersen)	64	2	"
N. Hansen	30	"	2
N. Sørensen	6	2	
N. Dorius	27	1	14
N. Andersen	11	3	4
Lateris	1778	4	7

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	1778	5	7
J. F. Dorius	8	3	8
H. Jensen	16	2	7
E. Erickson	9	1	12
H. C. Hager	1	1	8
J. Høstmark	7	1	12
P. Madsen	3	5	6
H. Hansen	5	4	8
Køhl	4	"	6
P. Bjørk	14	"	6
A. Grønbeck	9	3	8
P. Hansen	7	3	1
O. Larsen	5	"	"
Summa	1871	2	9

Indbetalt siden den 1ste Januar.

A. P. Trane	32 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
P. Brodersen	12 —	„ —	„ —
P. C. Jensen	34 —	5 —	9 —
Summa	78 Rd.	5 Mk.	9 Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 2. Den 15. October 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 5te December 1853 efter Oplæsningen af det 7de Capitel hos Matthæus.

(Af Deseret News, Juli 6, 1854.)

Jeg og mine Brødre opstaae ofte for at tale til Forsamlingen paa dette Sted, uden just at vide hvad der kan være meest nyttigt og lærerigt. Den samme Svaghed findes hos mig, som i Almindelighed hos de Fleste af mine Brødre, der tale til Eder paa dette Sted, nemlig en Smule Frygt, hvilken skriver sig fra Følelsen om Vigtigheden af det Arbeide, hvori vi ere indkomne, men mit Mod overvinder denne Svaghed.

Kan nogen Ting læres, der vil opbygge denne Menighed ligt Evangeliets Grundsætninger? Det kan siges, at Menneskets Liv og Tilværelse tilligemed dets forskjellige Sysler fra Fødselen til Døden er en lige saa vigtig Gjenstand som Evangeliet; thi dette er forenet med Frelsens Evangelium, saavel som enhver anden Ting, der er forbundet med dets Tilværelse. Menneskets hele timelige Liv er hverken meer eller mindre end en Forberedelsesstand, given til endelige Væsener, — et Tidsrum, hvori de kunne berede sig selv for en høiere Tilværelse. Menneskets Arbeide i dette Liv synes aldeles henvendt ikkun paa at frembringe det timelige Ophold; hvilket især er Tilfældet med dem, der ikke have lært den himmelske Orden og at det er nødvendigt at bruge vore Evner, medens vi ere her, saaledes at vi sikkre os Frelse i Guds Rige.

Folk i Almindelighed give sig ikke Tid til at overveie; de ere ivrigt sysselsatte hver for sig med at rive hele Verden til sig, om det var muligt, og ere uvidende om den Almægtiges Hensigt med deres Skabelse og Tilværelse i dette Liv. At erholde en Kundskab om denne Hensigt, er en Pligt, der paahviler alle Adams Børn.

De Sidste Dages Hellige troe virkelig, at der er ingen Afdeling af Menneskets Liv, som ikke er indlemmet med Frelsens Plan, og ligefrem henpegende paa et tilkommende Liv. Følgelig, naar vi staae her og tale til Folket, lad enhver Mand tale, hvad der hviler paa hans Sind. Dersom en af vore Ældste er dygtig til at give os en Forelæsning i en eller anden Videnskab, lad den blive foredragen i en ydmyg og med det hellige Evangelium overeensstemmende Aand.

Skulde paa en Sabbath, naar vi ere forsamlede her for at tilbede Herren, een af vore Ældste blive tilskyndet at give os en Forelæsning i en Green af Opdragelsen, med hvilken han var bekjendt, — vilde det være udenfor vor Religions Omraade? Jeg troer det ikke! Hvis nogen af de Ældste var skikket til at give en Forelæsning for Forældre og Børn om Bogstaver, eller om Begyndelsesgrundene i det engelske Sprog, det er af min Religion, det er en Deel af min Tro. Eller om en Ældste skulde give os en Forelæsning angaaende Astronomi, Chemi eller Geologi, vor Religion omfatter det Alt. Det kommer ikke an paa hvad Slags Gjenstand der foredrages, naar den ikkun har til Hensigt at forbedre Sindet, ophøie Følelserne og udvide vor Dygtighed. Den Sandhed, som findes i alle Kunster og Videnskaber, danner en Deel af vor Religion. Troen er ikke meer en Deel af den, end enhver sand Grundsætning af Philosophien. Dersom jeg gav Eder en Forelæsning idag om Jorddyrkning, — vilde jeg da tale om en Materie, der ligger udenfor Grændserne af vor Religion? Agerdyrkningskundskab er en Deel af den, ligesaa vel som enhver anden Sandhed. Hvis jeg holdt Forelæsning om hvilkesomhelst Forretningsprinciper, — vor Religion omfatter dem, og hvad som den ei indbefatter, vilde være godt for os at forlade strax og for stedse.

Denne Tale vil komme i Modsigelse med mange Folks Fordomme og jeg vil tilføie med alle Folks, med mindre de ere blevne underviste i Mormonismen. Den kommer i Strid med de Traditioner, Fordomme og Følelser fra forrige Aar, da vor Religions Alpha og Omega (Begyndelse og Ende) bestod i at synge, prædike, formane, raabe Halleluja, lovet være Herren! og naar Mandag Morgen kom, gik vi til vort Jordbrug, til vor Handel, til vort Haandværk, eller til hvad vi kaldte Livets kjedsommelige Hverdagssysler, hvilke vi betragtede som ikke henhørende til vor Religion. Saadanne ere Verdens Vedtægter, men det er ikke saa med os; vi have lært Evangeliet bedre. Jeg veed, hvor let det er for Menneskets Sind at blive bedraget af Rigdommens Tillokkelser, thi jeg kjender noget af Erfaring hvilken Aand, der raader i Verden, — hvor let det er for denne Verdens Kjærlighed at tage Besiddelse af Menneskenes Hjerter, — hvor let det er at deres Sind blive formørkede af denne Verdens Gud, og blive liig de Daarer, der ikkun — som det jordiske Maal — eftertragte Guld, Sølv, Rigdomme, Storhed, udvortes Anseelse og denne Verdens Titler. Om den Religion, vi besidde, ikke bestyrer og behersker enhver anden Grundsætning og Følelse, saa ere vi ikke blevne optugtede tilstrækkelig til at lære vore Lectier fuldkomment; vi ere endnu ikke Mestere i denne himmelske Videnskab.

Dersom de Sidste Dages Hellige ikke have gaaet i Skole længe nok for at forstaae, at alle Ting, denne Verden tilhørende, som Rigdomme, Ære, verdslig Storhed og Titler ere aldeles underordnede deres Religion, da ere de ikke fuldkommen bevandrede i deres Religionsbekjendelse. Forstaae I dette?

Opfatte de Sidste Dages Hellige hver for sig de Omstændigheder, i hvilke de ere satte, — den Stilling de indtage saavel i det menneskelige Samfund, som i Skjødet af Jesu Christi Kirke? Hvor mange ere her tilstede idag, der opfatte, som de burde, deres Forhold til Gud og Mennesker, og som forstaae nøiagtig deres Livsstilling, deres Forhold til Englene, og Forsynets Bestemmelser? Her ere mange, som have været i denne Kirke flere Aar, — ere de Mestere, eller ere

de endnu blot Lærlinge? Ere de Fædre eller endnu ikkun spæde Børn? Have de Behov at undervises i Begyndelsesgrundene af Christi Lære, eller ere de dygtige til at undervise Andre deri og udpege for dem Veien til Liv og Frelse? Mange ere istand dertil. Dersom vi have lært vore Lectier vel, vil vi ved vort eget Exempel kunne levendegjøre Lærdommene og paa denne Maade vise Andre Veien til Liv og Frelse. Hvor mange af mine Tilhørere besidder saa megen Magt over dem selv, at de kan holde Vredens heftige Aand under Fornuftens Herredømme og saaledes ikke blive opirret mod deres Brødre? Udvælg den Mand eller Qvinde, som er istand til at dømme en retfærdig Dom, som kan veie deres Naboers Liv og Opførsel paa Retfærdighedens, Barmhjertighedens og Sandhedens Vægtskaal. Er der Nogen? Jeg haaber, der findes mange! Hvor mange af de Sidste Dages Hellige, som har været i Kirken fra 15 til 20 Aar, have lært Evangeliet tilstrækkeligt for at være Herrer over deres Lidenskaber? Hvor mange have lært saavel Tingenes som Menneskets Natur, — Brugen af Guld og Sølv og af Tingene, der omgive os, saaledes at man kan nyde det jordiske Liv, og at forstaae dets Beskaffenhed saavidt, at man kunde opoffre alle Østens Skatte, hvis man besad dem, til Opbyggelsen af Guds Rige, og ikke at have anden Villie end Guds? Hvem er fast mod Indflydelsen af et stort Navn og verdslig Navnkundighed? Hvor mange have lært Lectien saa fuldkommen, at de kan udholde Armod, Nød og Elendighed uden i mindste Maade at blive rokkede, eller tabe noget af deres Charakteerfasthed. Enhver kan ved Leilighed besvare disse Spørgsmaal for sig selv. Jeg kan forsikkre Eder, vi have at lære saadanne Lectier, dersom vi ikke allerede have gjort det. Forsynets (saakaldte skjulte og usynlige Haand viser sig i alle Guds Gjerninger. Hvem af denne Forsamling kan troe for et Øieblik, at Herren vilde lægge Mærke til saa ubetydelig en Ting som de Haar, I have kæmmet af Eders Hoved denne Morgen? Og dog er det saaledes; — ikke eet Haar er falden til Jorden, uden Eders himmelske Faders Vidende. For at overbevise de gamle Apostle om hans Omhu for dem, valgte han de ubetydeligste Ting af Værdi for at tydeliggjøre for dem, at den mindste Ting undgaaer ikke hans Opmærksomhed. Han sagde: „Frygt ikke for dem, som dræbe Legemet, men kunne ikke slaae Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede. Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke een af dem falder til Jorden, uden Eders Faders Vidende. Ja endog alle Eders Hovedhaar ere talte."

Forstaae vi, hvorledes Forsynet styrer og controllerer Jordens Nationer og udstager Menneskenes Skjæbne? Hvis ikke, — vi have at lære disse Lectioner, der ligge foran os. Have vi endnu ikke lært, at Fattigdom, Sygdom, Smerte, Mangel, Skuffelse, Tab, Modgang, eller selv Døden ikke skulde lede os en Haarsbred fra at tjene Herren, saa have vi at lære det. Have vi ikke lært at haandtere denne Verdens Ting paa den rette Maade med Hensyn til den evige Frelse, — vi have endnu at lære det. Om vi havde Bjerge af Guld og Sølv og Magaziner fulde af kostbare Ting, og kunde styre Elementerne, og byde over Qvæget paa tusinde Høie, og dog ikke have lært at det Alt skulde opoffres til Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, saa er det en Lectie vi have at lære.

Vor Religion omfatter enhver Sandhed henhørende til det dødelige Liv; intet ligger udenfor dens Omraade! Det kommer ikke an paa hvad Menneskene

gjøre, saalænge de holde sig indenfor Grændserne af Sandhed og Retfærdighed, — tilhører det ogsaa Guds Søns Evangelium. Kan de gaae udenfor disse Grændser? De kunne. Jeg vil sige Eder, hvor let det kan skee. Naar de Hellige begive sig paa Reisen til dette Sted, ligegyldigt hvorfra de komme, de ere fulde af Tro og Religion, af Bøn og Ydmyghed, og ak! hvor ønsker de ikke at komme til Zion. De seile over Atlanterhavet, dampe opad Mississippi og Missouri Vande, — og begynde deres Reise over Sletterne, men neppe ere de komne halvveis, førend de falde i Fristelse, nogle i den Grad at de sige: „Naar jeg kommer til Dalen, vil jeg reise til Californien." Nogle vil falde saa at de sværge og bande deres Qvæg; og andre vil behandle dem grusomt i Anfald af Raseri. De, som gjøre saadanne Ting, vide vel, at de ere udenfor Grændserne af hvad de have lært at være ret, endog af deres Fædres nedarvede Lærdomme. Vi ere blevne lært fra Barndommen, at Heftighed, Vrede, Trætte, Ondskab osv. er uret. Vore forrige Lærdomme har i mange Tilfælde været lige saa sande og ligesaa overeensstemmende med Evangeliet, som de kunde gives. Vi ere blevne oplærte ikke at sværge, og Aanden i os forbyder det. Hvis vi mishandle vore Dyr eller hverandre, Aanden indeni os, vore nedarvede Lærdomme og Bibelen, — alt samstemmer i at erklære det for Uret.

Naar de Hellige ankomme i Saltsødalen, hvor let er det ikke for dem at forlade den rette Vei. Jeg kunde udpege Snese af Tilfælde, hvis jeg havde Tid. Paa den anden Side kunde jeg udpege Mænd, der have været hos os i mange Aar i dyb Armod, og nogle fra Begyndelsen, uden at øine Udsigt til at den Tid vilde komme, at de kunde tilstrækkelig føde og klæde deres Familier, og dog ere de fulde af Tro og Ydmyghed. Skulde dette Folk deeltage i Herrens Velsignelser saa rigelig, som han gjerne vilde give dem, det vilde fordærve dem. De forstaae ikke, hvor nødvendigt det er, at de prøves i alle Ting. De vilde sige: „Jeg forstaaer, at jeg er velsignet, men jeg har velsignet mig selv," og forglemme at det er Herren, der har velsignet dem, og givet dem deres Guld og Sølv, deres Huse og Jorder, deres Heste og Vogne, og alt hvad de besidder.

Dersom de Sidste Dages Hellige ikke have lært at behandle denne Verdens Goder med Erkjendtlighed til Gud, som gav dem, de have at lære det. Naar de, som have taalt Fattigdom, velsignes med Velstand, ere de ofte tilbøielige at ansee det som en Følge af deres egen Kraft og Viisdom, og glemme Gud, som har velsignet dem, og lide Skibbrud paa deres Tro. Derimod er der dem, der ere blevne velsignede, men bragte til Fattigdom og Mangel, vende de sig bort fra Sandheden, lig en ung Mand i Nauvoo, som satte sig ned at spise Frokost, men da han ikkun havde en tør Maiskage, udbrød han: „Jeg vil ikke velsigne dette, thi dersom Gud ei vil give mig bedre Føde end denne, vil jeg aldrig bede ham velsigne den." Jeg sagde, at han vilde lide Skibbrud paa sin Tro. Den Aand, der viste sig hos ham, var Frafaldets. Han forglemte, at Forsynet raadede over den selvsamme Omstændighed, han foragtede; og han gik Fordærvelsen imøde. Hvor forunderligt det end maa synes for alle Menneskenes Børn, Gud er i og omkring alle Ting..

At handle rigtig, kan simpelthen indbefattes i faa Ord, nemlig: Lad Enhver fra nu af og fremdeles ikke gjøre eller foretage nogenslags Forretning, med mindre de kan gjøre det i Herrens Navn,

og lad dem aldeles hengive sig under hans Villie, hvad enten det strider mod deres Fordomme eller ikke, eller er afgjort imod deres Følelser. Herren vil tilsidst føre saadanne Personer til Fylden af hans Glæde paa en Vei, der undertiden kan synes mørk for dem. Men der er Tusinder, som vil sige: „Herre, vi troe paa Dit Navn, vi ere døbte i Dit Navn, vi have propheteret og uddrevet Djævle i Dit Navn. Erindrer Du ikke at vi lagde Hænderne paa en Person i hiin Stad, eller i det Huus og uddrev en Djævel af ham. Saadanne, som have helbredet de Syge eller uddrevet Djævle, vil, hvis de ikke ere agtpaagivende paa dem selv, opløftes i deres Sind, og troe, at de have Magt af dem selv at gjøre hvad de behage. Pral ikke af disse Ting! I høre mange sige: „Jeg er en Sidste Dags Hellig, og vil aldrig falde fra; jeg er en Sidste Dags Hellig, og skal være det til min Dødsdag." Jeg gjør aldrig saadanne Erklæringer og vil aldrig gjøre det. Jeg troer at have erfaret, at af mig selv har jeg ingen Magt, men mit Væsen er indrettet saaledes, at det kan tiltage i Viisdom, Kundskab og Magt, modtagende lidet her og lidet det. Men overladt til mig selv har jeg ingen Magt og min Viisdom er Daarlighed, da klynger jeg mig fast til Herren, og jeg haver Magt i hans Navn. Jeg troer at have lært Evangeliet saavidt, som at forstaae, at jeg i og af mig selv er Intet. Dog i mit Væsens Indretning er lagt en Grundvold, og dersom jeg bygger ret paa den, vil jeg sikkre mig Gudernes Uafhængighed i Evigheden. Dette erholdes ved en trofast Udholdenhed i Evangeliets Grundsætninger i dette Liv, hvilket vil føre os fra Tro til Tro, og fra Naade til Naade. Dette er Maaden, hvorpaa jeg troer at have lært Herren. Vil nogensinde den Tid komme, da vi for evigt skal være uafhængige af ethvert andet Væsen? Nei, den Tid vil aldrig komme! Mange have faldet af saa simpel en Grund som denne; og skulde jeg bruge eet af Vestens Udtryk, jeg vilde sige, de ere besværede af „Opblæsthed." Saadanne Personer indbilde sig, at de have Magt at gjøre dette og hiint, men naar det behager Herren at overlade dem til sig selv, viser han dem at de have ingen Magt.

Vi høre Nogle sige: „Jeg vil gaa ud af denne Menighed, saasnart som jeg kan." Hvorfor? Fordi jeg har kjøbt en Vogn af en af Brødrene, og han vil at jeg skal betale den." Eller: „Jeg reed en Broders Hest tildøde, og han mener, at jeg skal godtgjøre dens Værdi. Det er et uforskammet Samfund og jeg vil ikke staae i det." Jeg hører ikke disse Ting selv, men jeg kan høre dem af andre. Jeg veed, at det er saaledes. Hvad mangler saadanne Folk? De lade Egenkjærligheden faae Magt, og forglemme Herren deres Gud. De paakalde ikke hans Navn, og overlade sig ikke til hans Førelse i alle deres Veie. De forglemme at de ere ifærd med at gjøre, som de brugte før, nemlig, at tjene Herren den syvende Dag og tage de sex for dem selv. De vil handle og vandle, arbeide og ophobe Rigdomme de sex Dage, og gaa til Forsamling om Søndagen for at tiene Herren een Dag. En saadan Religion er ubekjendt for mig, og jeg veed at den duer til Intet. Min Religion maa være med mig fra den ene Mandag Morgen til den anden, det hele Aar om; ellers vil den ikke være tilstrækkelig for mig.

I kan see hvor let det er for Sidste Dages Hellige at trine ud af Pligtens Vei.

De, som forlade den rette Vei, kjende dem ikke selv, de ere ubekjendte med den menneskelige Slægts Natur, og med Grundsætningerne af det Rige, som vi

ere beskjæftigede med at opbygge. Naar de Sidste Dages Hellige berede deres Sind at taale hvadsomhelst der kan komme for Guds Riges Skyld, hvad enten Armod eller Velstand, eller Sygdom, eller at jages af Pøblen, vil de sige: „Alt er Ret, og vi vil ære Herrens Haand i det, og i alle Ting, og tjene ham til vort Livs Ende, eftersom Gud vil give os Evne og Leilighed til.“ Hvis I ei have beredet Eders Sind for dette, jo hurtigere I gjør det, desto bedre.

Mennesker, som ikke kan styre dem selv, og holde deres Følelser, deres letfærdige Lyster og Begjerligheder undedanige, vide ikke bedre end at rende tankeløse efter denne Verdens forgjængelige Ting. De sige, at de har isinde at reise til Californien, og jeg takker Herren, at de vil. Hvorfor? Fordi jeg hellere vil være i denne Menighed i Selskab med 100 Familier af fattige, oprigtige Hellige, end med 100 Millioner, som have at skaffe med Djævle og reise til Californien. Og hvor længe vil de være der, førend de bønfalde en vantro Kjøbmand om at bringe dem tilbage igjen? Men jeg siger, lad dem ligge der i Helvede, indtil de ere vel udbrændte, lig en gammel Pibe. Jeg vilde ikke røre en Finger for at hjælpe dem tilbage nu, thi de vilde blot fordærve Samfundet. Efter en Tid, naar de ere rensede, ville vi bringe dem til Zion, dersom de ønske at komme og tjene Herren. Men om de ønske at tjene sig selv, lad dem gjøre saaledes; og om de ønske at tjene Djævelen, lad dem tjene ham.

Min Bøn for Eder denne Morgen er, at I maa være den høieste Guds Tjenere, men om nogen af Eder finder en Mand eller Qvinde, som ikke vil tjene Herren, læg dem ikke et Straa i Veien for at hindre dem fra at tjene Djævelen, men giv dem hellere en Daler til Hjælp til en Vogn for at paaskynde deres Bortreise fra denne Menighed. Det vilde være bedre at gjøre saaledes, end at holde dem her, naar de ingen Tilbøielighed have at elske og tjene Herren. Vi ere bedre farne foruden dem!

Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes! Lad intet Menneske dømme sin Medskabning, med mindre han veed, at han har Christi Sind hos sig. Vi burde alvorlig overveie dette Punkt. Hvor ofte siges der ikke: „Den eller den Person har gjort Uret, — han kan ikke være en Hellig, ellers vilde han ikke handle saaledes.“ Hvoraf vide I det? Vi høre Nogle sværge og lyve, de undertræde deres Naboes Rettigheder, bryde Sabbaten ved at blive borte fra Forsamling, ridende omkring i Byen, opsøgende Heste og Qvæg eller arbeidende mellem Fjeldene. Døm ikke saadanne Personer, thi I vide ikke Herrens Hensigter med dem, siig ei, at de ikke ere Hellige. Hvad skal vi gjøre med dem? Bære over med dem!

Brødre og Søstre fra andre Lande sætte hyppig stor Tillid til de amerikanske Ældste, som have været deres Lærere, men en eller anden ubetydelig Ting skeer, som de ikke synes at være ret, og strax sige de: „den Ældste er ikke en Sidste Dags Hellig.“ Dømmer Ingen! Den Person, som siger om en anden, at han ikke er en Sidste Dags Hellig for en ubetydelig Forseelses Skyld i det daglige Liv, beviser, at han ikke besidder Guds Aand. Tænk paa dette Brødre og Søstre, skriv det ned, at I maa opfriske Eders Hukommelse dermed; tag det med Eder og see ofte paa det. Dersom jeg dømmer mine Brødre og Søstre uden Aabenbarelse fra Jesum Christum, da er jeg ikke i Besiddelse af Christi Aand; havde jeg den, vilde jeg ikke dømme Nogen. Dette er en sand Lærdom. De Nykomne i Særdeleshed erindre, at de

ei dømme deres Brødre og Søstre. Mange give sig af med at dømme mig og dette Folk; jeg har ogsaa Ret at dømme ligesaavel som de. Skulde jeg afsige min Dom om dem, der dømme mig og dette Folk, vilde jeg gjøre det i Josephs Sprog i en Samtale vi have paa Prent; det angaaer et Spørgsmaal, der blev gjort Joseph, saalydende: „Joseph! er du Jesus Christ? Nei, men jeg er hans Broder". Vil alle Folk blive fordømte, som ikke ere Sidste-Dags-Hellige? Ja, og en stor Deel af dem, undtagen de omvende sig hurtig. Jeg vil endvidere tilføie, at mange af de Sidste-Dags-Hellige vil blive dømte paa samme Maade, medmindre de lære deres Lectie bedre. Dette er min ufravigelige Mening.

Der er Familier iblandt os her, med hvilke jeg har været bekjendt fra Begyndelsen, som have Begreber om denne Verdens Ting, der synes forunderlige for mig. De have en særegen Opfattelse om denne Verdens Goder. Angaaende dette Punkt især ønsker jeg, at Guds Hellige maae henvende deres Sind, og lære denne vigtige Lectie ret, at de ikke skal falde i Fristelse.

Vi ville forestille os for Ex. en liden Green af Kirken opreist i en Egn, hvor de i Almindelighed ere velstaaende. De sælge deres Eiendomme, og samles med de Hellige. Sæt, at der er ti Familier i Grenen, og at de eie omtrent titusinde Daler hver. Ni af de Ti tabe deres Formue ved Procuratorer, ved Slægtninge efter Kjødet, eller ved andre Personer som plyndrer dem, saa de ikkun have det høist Nødvendige tilbage til Reisen hid. Een af de Ti er heldig nok at frelse sin Formue og har den i Guld. Dog han laaner en Mand et hundred Daler, kjøber Vogn og Trækdyr for et andet Hundrede, betaler Reisen for denne eller hiin fattige Familie osv., indtil han har forbrugt alle sine Penge, og han ogsaa kommer her blot og bar. Samle nu disse ti Familier sammen, og fra de ni, hvis Eiendom gik over i de Ugudeliges Hænder, I vil ikke høre en eneste Knur eller Klage fra deres Læber, medens I vil høre hundrede fra den, som har hjulpet de fattige Hellige til Zion. Jeg siger Eder nu, hvad jeg veed er Sandhed, thi jeg har iagttaget disse Kjendsgjerninger af den menneskelige Skrøbelighed fra Begyndelsen.

Tillad mig her at sige de Hellige, at jeg har samlet en Deel Formue i mine Dage, og jeg opfordrer alle, der ere bekjendte med mig, at bevidne om de kan sige, at jeg nogensinde har sagsøgt en Mand, der skyldte mig, eller i mindste Maade trængt ham. Har jeg nogensinde afviist Enken eller den Faderløse tomhændet, eller den Fattige hungrig fra mit Huus, eller tillukket min Pung, naar der var noget i den? Har jeg nogensinde taget en Broder ved Struben og sagt, betal mig hvad du er mig skyldig? Nei, aldrig! Men jeg har Pakker af Gjeldsbeviser imod dem, udgjørende over 30,000 Dollars. Jeg praler ikke af dette, men fremstiller det ikkun for Eder som et følgeværdigt Exempel.

Det saarer mine Følelser naar stakkels elendige Uslinger, som gjerne kunde skjære Halsen over paa os, erholde Midler af et af Kirkens Medlemmer. Hvor meget bedre vilde det ikke været, at have overleveret det til rette Mand, tilføiende: „Tag dette, ernær de Fattige og gjør godt med det. Kan I begribe at Herren formaaer at give en klækkelig Formue i Eders Hænder i en kort Tid, og tage den fra Eder igjen? Jeg kan tildeels forstaae det. Jeg kan have Tusinder af Contanter liggende under Laas og Lukke idag, tilligemed Vexler for uhyre Summer paa de bedste Bank-Indretninger i Ver

den; men har jeg nogen Sikkerhed for at eie en Skilling imorgen? Ikke den mindste. Herren den Almægtige kan sende Ild og Ødelæggelse naar han behager og tilintetgiøre Byer og opsluge Stæder ved brølende Jordskjelv. Han kan opreise Riger og gjøre Samfund vældige, og bringe dem til Ringhed igjen efter Behag. Han kan, naar det behager ham, give dem Rigdom, Velvære og Ro, og paa den anden Side plage dem med Fattigdom, Nød og store Modgange. Hvo forstaaer dette? Hele Verden burde forstaae det, især de Hellige.

Jeg ønsker at indprente en anden Ting paa eders Sind; en Ældste, som er villig at prædike Evangeliet laaner af Eder hundrede eller tusinde Daler, og nogen Klage udgik aldrig af Eders Mund mod ham, førend I kom hjem til Dalen; men efterat I have været her nogle faa Dage, I følge mig rundt og fylde mine Øren med Klagemaal mod denne Broder og spørge mig, hvad han har gjort med Eders Penge. Jeg svarer, jeg veed ikke. Saaledes ere I bedrøvede og i Elendighed hele den udslagne Dag for at faae dem igjen. Om en Ældste har laant af Eder og I finde at han har faldet fra, gaae da Rettens Vei med ham; men dersom han er villig at prædike Evangeliet uden Pung og Taske, da kommer det Eder ikke ved, hvad Brug han gjorde af de Penge, han laante af Eder. Broder Josephs Lærdom er, at ikke en Daler, I besidder, er Eders egen, og om Herren ønsker at bruge den, lad den gaae; det er ikke Eders Sag, hvad han gjør med den. Skal den anvendes til at mætte den Dorne? Nei! Men i kan see dem, som have været ude paa Missioner, arbeidende mellem Fjeldene, dragende gjennem Landet til Høire og Venstre, søgende sit Ophold ved deres Hænders Arbeide.

Men I sige: „Hvad har han gjort med mine Penge?“ Han har maaskee med dem hjulpet hiin fattige Familie hid, som ellers ikke vilde været her; hvis I knurre mod denne Ældste, vil det være til Eders Fordømmelse. Pengene vare ikke Eders, men Herren den Almægtige gav dem i Eders Hænder for at see, hvad I vilde gjøre med dem. Guldet, Sølvet, Hveden, det fine Meel, Bøffelen, Hjorten, Qvæget paa de tusinde Høie, Alt er hans, og han anbringer dem hvor han vil, og han leder Nationernes Skjebne hvorhen han vil, idet han nedslaaer een Nation og opreiser en anden efter sit eget Velbehag.

Alt, som er af Vigtighed og Værdi i Verden, er indlemmet i vor herlige Religion og beregnet paa at ophøie Sjelen hos Menneskenes Børn til en evigvarende himmelsk Tilstand.

Ingen behøver at dømme mig I kan ikke tilfulde opfatte min Stilling, heller ikke er det Eders Kald, men ikkun at lytte med aabne Øren til hvad der læres og tjene Gud med et udeelt Hjerte. Maaskee jeg nu har fængslet Eders Opmærksomhed længe nok. Jeg har ikke overskredet Grændserne af min Religion i mine Bemærkninger. Dersom jeg havde talt til Eder om de sidste Dages Helliges nye A-B-C, min Religion omfatter det, og alt Godt, vi see Aar efter Aar.

Vil I stræbe efter i Sandhed at være Hellige? Jeg beder ikke Herren at I maae; men min Bøn er offret til Eder, og jeg formaner Eder i Christi Sted: „Værer forligte med Gud og tjener ham til Eders Livs Ende med et udeelt Hjerte“. Jeg beder min himmelske Fader at gjøre Eder dygtig dertil.

Maa Herren velsigne Eder, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi havde længe med Længsel ventet Præsident F. D. Richards, een af de tolv Apostler, hertil i Besøg, da han, til vor store Glæde og Fornøielse, ankom iblandt os den 27de f. M. og vi kunde byde ham velkommen. Det var over to Aar siden vi tog Afsked med ham i hiin fredelige Dal i Vesten, og nu at see ham her i dette fjerne Land, bragte os til at tænke paa den faderlige og beskyttende Omsorg, som har været skjenket ham af vor himmelske Fader idet Elementerne har været ham føielige baade tillands og paa det store Dyb. Hans Skytsengel har beskjærmet og beskyttet ham, og vi haver været saa lykkelige at nyde hans korte men behagelige Besøg. Vi er ret taknemlig for hans Raad og Underviisning, og de Hellige i Kjøbenhavn har været meget begunstiget. Vi vilde ønske at Alle i hele Missionen kunde have havt den Fornøielse at see vor elskelige Broder, men hans Tid var kort og hans Forretninger mange, følgelig maatte det opsættes til en anden Gang.

Han afreiste med Dampskibet Slesvig den 5te dennes Kl. 2 Efterm., og vi seer af et Brev fra ham, dateret Altona den 7de October, at han ankom til Kiel den 6te omtrent Kl. 9 Form., efter en noget ubehagelig Overfart. Han ventede at afreise til Hull den 7de. Han siger, „Tillad mig at takke Eder for al den Kjerlighed og Opmærksomhed som blev mig beviist under mit korte Ophold i Kjøbenhavn. Uagtet mit Ophold var kort og vore Tanker meget sysselsatte med forskjellige Anliggender, saa har det dog forskaffet mig megen Fornøielse og fornyet min Interesse for den skandinaviske Mission, som og sat mig mere istand til at lægge den for Dagen; og jeg haaber at de Hellige, saavelsom eder selv, med hvem jeg havde den Fornøielse at komme tilsammen, vil føle en levende Interesse for deres Præsident i Liverpool og optage ham i deres Bønner."

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Deseret News af 13de, 20de og 27de Juli og 3die August er nylig arriveret. De melder at der herskede en almindelig Sundhed overalt i Territoriet, saavelsom Fred og Velstand. De offentlige Arbeider skrider hurtigt frem. Jorden har ydet Overflødighed til Føde baade for Mennesker og Dyr, og der har ikke været en saadan Høst siden Coloniens Begyndelse, uagtet Kornet i nogle Tilfælde er bleven beskadiget ved Hagl og ved Græshopper.

Den sydlige indianske Mission, under Bestyrelse af Ældste P. P. Pratt, var i en blomstrende Forfatning, og efter nærværende Udsigter er den Dag ikke fjern, da Israels Overblevnes Kaar vil blive væsenlig forbedret; Mørkets Slør begynder at falde fra deres Øine. De imodtager Herrens Tjenere med hjertelig Glæde og fryder dem over at deres Befrielses Dag er begyndt at gry, og give det maa vedblive indtil Propheternes Ord er opfyldte og de bliver et hvidt og behageligt Folk.

Den 24de Juli var der en stor ungdommelig Fest, hvis Beskrivelse vi giver i dette Nr. Der var omtrent firehundrede Børn og unge Mennesker i Toget, blandt

hvilke var imellem tyve og tredive Indianerbørn, med et prophetisk Banner med denne Indskrift, "Vi skal blive til et hvidt og behageligt Folk."

Gode Tidender lyder fra Washington Stad, og vi hilser dem som Gryet til en klarede Dag. Gjennem den hæderværdige J. M. Bernhizels, Utah Territoriums Repræsentants, utrættelige Iver, er der fra Staternes Regering bleven Territoriet megen Gavmildhed beviist, som vil sees af følgende Brev, meddeelt af Præsident F. D. Richards.

Washington City d. 8de August 1854.

Præsident F. D. Richards.

Min Kjere —

Uagtet hans sataniske Majestæt rasede og brølede har dog de følgende Lovforslag og Tillæg til Lovforslag gaaet igjennem begge Afdelinger af den lovgivende Forsamling og have modtaget Præsidentens Sanction, og er saaledes blevne gjeldende Lovbud:

At godtgjøre Utah Territorium dets Udgifter foranlediget ved de indianske Fiendtligheder i Aarene 1850 og 51, til et Beløb af . . .	20,940 Doll.	65 c.
At anvende til Anlægget af en Militærvei i Utah . .	25,000 —	" "
At anvende endvidere til Utahs Bibliothek	500 —	" "
At anvende endvidere til at betale Lovcommitteens Omkostninger	2,428 —	10 "
Til almindeligen forekommende Udgifter til de indianske Anliggender i Territoriet i et Aar endende med den 30te Juni 1854	10,000 —	" "
Til det Samme i et Aar endende med den 30te Juni 1855	20,000 —	" "
Til Udgifter ved Fredslutninger med og til Skjænk til Indianerne i Terrritoriet	45,000 —	" "
Til at dække Territoriets Regerings Udgifter for et Aar endende med den 30te Juni 1855	30,700 —	" "
I Alt	154,568 Doll.	75 c.
omtrent	278,544 Rd.	

Tre eller fire nye Postrouter er ogsaa bleven oprettet i Territoriet. G. P. Stiles er ansat som Hjelpedommer ved de Forenede Staters høieste Ret i Utah Territorium istedet for afgangne Dommer Underwood.

Doctor Garland Hurt af Kentucky er bleven valgt til Indianeragent for Utah Territorium istedetfor den ved Døden afgangne Major Bedell.

Jeg forbliver o. s. v.

John M. Bernhizel.

Ungdommens store Høitideligholdelse
af
Den fireogtyvende Juli 1854,
som var den syvende Aarsdag af Pionerernes Ankomst til Dalen ved den store Saltsø.

(Oversat fra Deseret-News for 27de Juli 1854.)

Orden, hvori Høitideligheden foregik. Ved Solopgang Kanonsalut og Klokkeringning.

Kl. 7 forsamlede Børnene sig i Skolehusene i deres respective Distrikter og droge derfra til den almindelige Samlingsplads, Tabernaklet. Den store Procession ordnede sig Kl. 7½ og forlod Pladsen præcis Kl. 8½ under Anførsel af Oberst J. C. Little, Dagens Marschal, og marscherede i Parade gjennem en Deel af Byen og vedblev deres Marsch til Præsident Youngs Bolig, hvor Præsidenten og hans Følge blev modtagne med Sang og Taler af de Unge under Affyring af en Pioneer-Salut af 7 Skud, hvorved et kjæmpestort Flag udfoldedes og Processionen begav sig derpaa til Tabernaklet.

Efter at Processionen havde indtaget deres Sæder, aabnedes Dørene for Publicum.

Forsamlingen kaldedes til Orden af Marschallen. Derefter holdtes Bøn af En, dertil beskikket og Sang af Ungdommens Chor.

Derpaa fulgte Taler og Lykønskninger passende for Tilfældet, afvexlende med Musik og Sang fra de forskjellige Chor.

Efter Høitidelighedens Slutning trak Publicum sig tilbage.

Processionen ordnede sig igjen og fulgte Præsidenten med Følge tilbage til hans Bolig. Fra denne drog de i Parade gjennem en anden Deel af Byen indtil de kom til Pladsen, hvorfra de udgik.

Processionen dannede sig der i en Fiirkant, og gav et hjerteligt Hurra for hver Aarsdag siden Ankomsten i Dalen, ledsaget af Trommehvirvler og Kanonskud. Fanerne o. s. v. bleve samlede og Processionen aftakkedes, hvorefter enhver Afdeling vendte tilbage til deres respective District-Skolehuse, hvor et Tractement for de Unge var beredt af Forældrene for dermed at slutte den glæderige Dag.

Processionens Orden.

1. Dagens Marschal og Capt. L. W. Hardy, tilhest. W. Eddington og N. H. Felt, Adjutanter.

2. En ung Mand bærende Marschallens Tjeneste-Tegn, hvorpaa med gyldne Bogstaver stod **„Orken"**.

R. T. Burton, Marschal-Assistent.

3. Det amerikanske Flag med „Stjerner og Striber".

4. Militær-Musiken.

5. Pionerernes Banner.

6. 24 unge Mænd i fuld Bjergdragt.

7. Et Banner med Pionerernes Navne.

J. W. Cummings, Marschal-Assistent.

8. En Dreng bærende en Pude, hvorpaa en Bibel og Mormons Bog i 6 forskjellige Sprog.

9. 24 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter og Straahatte.

10. 24 Piger i hvide Kjoler og lyserøde Liv.

11. En Dreng med et Banner af blaa Silke prydet med Guld, og Valgsproget „**Viisdom**".

Joseph Horn, Marchal-Assistent.

12. En Dreng med et Compas.

13. Jordgloben, med en Thronhimmel af blaa Silke og Guld, baaren af 4 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter, Hatte og Skjærf.

14. 8 Drenge med forskjellige Gjenstande nødvendige for Skole-Underviisningen.

15. 3 Drenge med Qvadrant, Bjerg-Barometer og Sextant.

16. Himmelgloben med en Thronhimmel af hvid Silke og Guld, baaren af 4 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter, Kroner og Skjærf.

17. En Dreng bærende et Planetarium (En Maskine visende Planeternes Bevægelse), med Indskrift: „**Evigheder**".

Joseph Cain, Marschal-Assistent.

18. Universitetets Banner.

19. 12 Drenge med hvide Beenklæder, Skjorter, røde Belter med Valgsprog i Guld.

20. Et Banner af blaa Silke og Guld med Valgsprog: „**Al Sandhed**".

21. 12 Piger i hvide Dragter.

D. Kandland, Marschal-Assistent.

22. Et Silkebanner med Valgsprog: „**Zions Bolværk**".

23. 3 Drenge med Silkebælter med gyldne Indskrifter.

24. 24 Drenge med lyse Dragter og sorte Bælter.

25. Et Banner med Indskrift: „**Dyd er Zions Pryd**".

26. 24 Piger i hvide Dragter.

J. F. Hutchinson, Marschal-Assistent.

27. Et Banner med Valgsprog: „**Israels yndelige Sangere**".

28. 24 Sangere af Ungdommen; 12 Ynglinge i lyse Dragter og 12 Jomfruer i hvide med blaa Skjærf.

29. Lærere.

D. H. Wells, Marschal-Assisteret.

30. Et Banner, baaret af Indianerbørn, med Indskrift: „**Vi skal blive et hvidt og behageligt Folk.**"

31. 24 Indianerbørn i indiansk Dragt.

Cornaby, Marschal-Assistent.

32. En Fane, med Valgsprog: „**Israels Haab**".

33. 50 Drenge.

34. En Hæders-Stav med Indskrift: „**Tro, Haab og Kjærlighed**".

35. 50 Piger.

A. Hoagland, Marschal-Assistent.

36. En Corps-Fane.

37. Nauvoo Musik-Corps.

38. En stor Jordglobus med Indskrift: „**De Helliges Arv**", og smykket med en Himmel af purpurrød Silke og Guld, baaren af 6 Ynglinge i hvide Beenklæder, korte Kjoler, Hals-Sløifer, Skjærf, og Kroner af Silke og Guld.

39. Et Banner med Sindbilleder, „En Løve og et Lam".

40. Præsident Young og hans Følge, — Lorenzo Snow paa den høire Side og Wilford Woodruff paa den venstre, paa hvide Heste; tillige Dagens Capellan.

41. En Fane med Indskrift: „**Velsignede ere de hvis Navne ere skrevne i Livets Bog**".

42. Kirkens Historieskriver med en Rulle, understøttet af hans 4 Skrivere i hvide Beenklæder og Vest, sorte Kjoler med Skjærfe og bærende en Himmel af Silke og Guld.

43. En stor Himmelglobus, prydet med en Himmel af hvid Silke og Guld, baaren af 6 Ynglinge i hvide Beenklæder, korte Kjoler, Halssløifer, Skjærfe, og Kroner af Silke og Guld, — og understøttet paa den høire Side af Orson

Hyde og paa den venstre af John Taylor paa hvide Heste; Indskrift: "Kom og See".

A. H. Raleigh, Marschal-Assistent.

44. Et stort Kaart over Amerikas Land, med Paaskrift: **„Ephraims Deel"**.

45. Et Compagni af Drenge.

B. H. Young, Marschal-Assistent.

46. En Silkefane med Indskrift: **„Mødre! lær os at blive store"**.

47. 24 Piger i hvide Kjoler og blaa Liv.

J. M. Simmons, Marschal-Assistent.

48. En Fane med Paaskrift: **„Zions Døttre glæde sig i Zions Fred"**.

49. 24 Piger i hvide Klædninger, blaa Skjærfe og hvide Krandse som Hovedpynt.

50. En Fane af hvid Silke og Guld; Valgsprog: **„Uskyldighed"**.

51. 24 Jomfruer i Hvidt med Skjærfe, Kroner af hvide Roser paa deres Hoveder, og Blomsterkoste i deres Hænder.

B. B. Messenger, Marschal-Assistent.

52. Et Banner med Valgsprog: **„Enighed er Frihed"**.

53. Et Compagni af Drenge.

H. B. Clawson, Marschal-Assistent.

54. En Fane af hvid Silke og Guld med Indskrift: **„Dyd"**.

55. 12 unge Damer, klædte aldeles eens i hvide Dragter, med Kroner af hvide Roser paa deres Hoveder, Blomsterkoste i deres Hænder og bærende hvide Silkebælter, med følgende Valgsprog i Guld: **„Hil være Propheten", „Herrens Hellighed", „Herrens Zion", „Bjergenes Blomster", „Zions Haab", Israels Befrielse", „Uskyldighed og Dyd", „Kjærlighed og Reenhed", „Zion vort Hjem", „Dalens Lillier", „Fred og Overflødighed", „Reen Kjærlighed forædler"**.

John Brown, Marschal-Assistent.

56. Et stort Kaart af Asien med gylden Paaskrift: "Judæ Deel".

57. Et Compagni af Drenge.

58. Deserets Alphabet.

59. Et Compagni af Piger.

60. Et Corps-Banner.

61. Ballos Musik-Chor.

62. 2 Smaadrenge iførte Hyrdedragter af Tartantøi, bærende Hyrdestave og fulgt af tamme Lam.

Capt. Heman Hyde.

63. Arriergarde i fuld Uniform.

Efterat Processionen og Tilskuerne vare komne tilsæde, kaldede Dagens Marschal Forsamlingen til Orden.

Bøn afholdtes af Præsident Joseph Young, og et Chor valgt for Tilfældet iblandt de Unge afsang meget smukt: "Vi hilse dig smilende Morgen".

Leo Hawkins læste derefter følgende Adresse paa de unge Mænds Vegne:

Præsident Young!

Forsaavidt Du tillader det, ville vi tiltale Dig med denne Titel, hvilken vi ansee mere hædrende og varigere end Titelen af General-Lieutenant, Gouverneur, eller hvad alle de Titler hedde, som denne Verdens Præsidenter, Monarker eller Regenter kan give.

Vi ansee Dig som vor Fader og Ypperste, med Fuldmagt ikke blot af jordisk men og af himmelsk Oprindelse, idet Du holder din Myndighed, Embede og Kaldelse ved Beskikkelse af den store Elohim og ved Bekræftelse af den høieste Guds Hellige; — en Myndighed og et Præstedømme, som vi ere blevne lærte, vil vedvare ikke blot i Tiden men ogsaa i Evigheden, og Tanken paa det Sidstnævnte er det især, som opløfter vore Følelser, oplivér vor Aand og giver alle vore Handlinger Liv og Kraft.

Tillad mig høiagtede Præsident, at henvende mig til Dig som Repræsentant for denne herlige og store Forsamling af

Ungdom, som er her tilstede, og tillad mig at udtrykke kortelig nogle af vore Tanker og Følelser.

Næst Gud vi takke Dig for at have ført os fra et Land, fuldt af Tummel og Forvirring, til disse yndige Dale, hvor vi kan nyde Fredens rige Velsignelser under en faderlig og liberal Regjerings Omhu. For en Tid siden, paa den 4de Juli, udtrykte vi vore patriotiske Følelser og ærede de Mænds Ihukommelse som itubrød Tyranniets Lænker, og indførte et nyt Regjeringssystem, i den politiske Verden. Vi vurdere ikkun høiere den Dag paa hvilken Du førte de Hellige ind i denne Dal og des formedelst dannede et nyt Tidspunkt i vor Historie, og forandrede vor Stilling fra en Byes indskrænkede til en Territorial-Regjerings større Indflydelse, og saaledes førte os fra en undertrykt Stilling til den selvlovgivende Magt.

Født imellem Pøbel og vugget paa Forfølgelsens Bølger, have vi lært at sætte Priis paa Fredsfesten i Ephraims Dale. Vore Stæder reise sig i Skjønhed og Storhed; vore Landsbyer forøges; vore Marker bugne af Overflod; vore Hjorder tiltage i Antal; den hele Natur synes at smile paa os; med eet Ord: Ørkenen og de tørre Steder ere bogstaveligen bragte til at glæde sig, og den øde Mark til at blomstre som en Rose. Herren har været barmhjertig mod sit Folk og vi vil velsigne hans hellige Navn.

Vi føle ogsaa, at vi ere Børn af hæderværdige Forældre, hvis Navne og Minde vi ære, og som ved Siden af Dig og din hæderlige Forgjænger have havt Mod nok at stride mod den offentlige Menings mangehodede Slange, at blotte de skrigende Vildfarelser i sekteriske og politiske Galskaber og at udfolde Sandhedens Banner for en ved Vantro og Overtro forblindet Verden. De have ikke blot trodset den offentlige Mening men ogsaa udholdt offentlig Had og Bespottelse. Ingensinde have de ladet sig forfærde af en rasende og vanvittig Pøbels Optøier, ei heller frygtet at møde en forsamlet Hob af djævelske Fredsforstyrrere, — Mennesker, der have søgt at berøve dem deres Religion, deres Ære, deres Frihed, og Alt det en Hellig eller en Landets Borger kunde ansee helligt, og hvis de ikke kunde leve og nyde disse Rettigheder, døde de frimodigen i Kampen derfor. Naar Undertrykkelse fulgte paa Undertrykkelse, naar Forfølgelsens Aand var løsladt og opflammede Menneskenes rasende Lidenskaber, naar Skjæbnens mørke Skyer med det stormende og oprørte Hav truede med Tilintetgjørelse, vare de alligevel trofaste mod Gud, deres Religion og deres Land og trodsede, som det sømmede Guds Mænd, de oprørte Elementer og vedligeholdt deres Charakteer uforandret. De have gjort endnu mere; hellere end at fornegte deres Religion, have de flygtet, naar Menneskenes urimelige Fordringer tvang dem dertil, og forlod deres Huse, deres Marker, deres Hjem, og vankede som Landflygtige omkring paa det Land, for hvilket deres Fædre blødte. Mange af dem døde under Jernaaget og beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Sagde jeg døde. Nei! de leve, — og idet de leve, see de nu dette skjønne Optrin. Hvis ægte Charakteerfasthed, urokkelig Troe, reen Patriotisme, Ære og Kydskhed er Dyder, da er Du dydig som og vore Fædre var.

Vi ere nu i et smukt Land med en sund Beliggenhed; vi boe i frugtbare og romantiske Dale fjernt fra Undertrykkelse, fra Forfølgelsens fiendtlige Aand og fra Verdens forføriske og sæderfordærvende Indflydelse. Vi boe i Fred og have Overflødighed af Jordens gode Ting, og vi ønske at dyrke enhver god Grundsæt-

ning, at følge dit og vore Forældres Exempel, at være trofaste i vor Religion, mod vor Gud og vort Land, at bevare ubesmittet hine Grundsætninger, overdragne til os, saa at vi kan være vore hæderlige Fædres sande Repræsentanter og ved Lydighed, Trofasthed og Udholdenhed haabe vi at blive istand til at følge deres Fodspor, og tilsidst leve og regjere med Dig og dem i vor Guds celestiale Rige.

Broder Brigham! vi takke Dig for den Opmærksomhed, for den Frihed vi have havt at henvende os til Dig, og vor Bøn er, at Du maa leve til at see mange glade Gjentagelser af Aarsdagen af dit Indtog i denne Dal.

Det regelmæssige Chor, sang derpaa følgende: „See en Konge skal regjere i Retfærdighed og Fyrster skal herske med Forstand. En Mand skal blive som et Skjul for Vinden, som et Dække for Uveir, som Vandfloder paa et tørt Sted, som Skyggen af en stor Klippe i et nøgent Land.

Ørken og det ubeboede Sted skal glædes for dem, og den ufrugtbare Mark skal frydes og blomstre som en Rose.

Den skal blomstre yppigen og fryde sig, endog med Glæde og Sang.

Da skal de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren ei være tilstoppede.

Da skal den Lamme løbe som en Hjort og den Stummes Tunge synge.

Og Herrens Forløste skal vende tilbage, og komme til Zion med Sang og evig Glæde paa deres Hoveder; de skal erholde Fryd og Glæde, og Sorg og Suk skal fly fra dem."

Jomfru Alice Young oplæste følgende Addresse paa de tolv unge Damers Vegne:

Deres Excellence, Gouverneur Young!

Vi bede Dem at modtage vor ærbødige Hilsen idag paa Zions unge Døttres Vegne. Idet vi tiltale dem som Territoriets Gouverneur, anerkjende vi Dem som Præsident over Jesu Christi Kirke, — som den af den høieste Gud Bemyndigede; og som Hoved for hans Rige paa Jorden.

Vi henvende os til Dem som en Fader for dette Folk, som en mægtig Høvding, som en værdig Anfører for den ædle Flok af Pionerer, som trodsede Farerne af en raa, øde Ørken for at forskaffe os denne Dags Hæder og Velsignelser. Vi glæde os i at De er stor, fordi vi vide, at De er god.

Gid De maa leve længe for at nyde den Fred og Lyksalighed, som De har været et Redskab at meddele os; og vi ønske alvorligen, at den samme Troe, og de samme hellige Principer, der tilskyndede Dem, da De søgte et Tilflugtssted i Bjergenes Dale, — et Hjem for Guds forfulgte Hellige, og som ere indvævede i vor Natur, maa vedblive at tiltage i Kraft hos os med Aarene og lægges for Dagen i vort Levnet, saa at vi maae bidrage vort til at forplante fra Slægt til Slægt, Erindringen om det, som vi idag feire.

Derpaa blev nogle Vers, forfattede af Jomfru E. R. Snow, afsungne af det ungdommelige Chor.

Musik af Nauvoo Musik-Corps.

Jomfru Laura Hyde oplæste følgende Addresse paa de 50 unge Damers Vegne:

(Fortsættes.)

Notize — „Den patriarchalske Orden" vil kunne bekommes om nogle Dage; Vedkommende ville behage at indsende deres Ordre.

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 6te April til 6te October 1854.

Conferenzer.	Grene	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.											
1. Kjøbenhavns	15	45	38	38	16	973	209	76	"	"	1110
2. Aalborg	8	10	15	12	11	238	82	19	"	"	286
3. Vendsyssels	7	10	13	11	5	237	93	17	"	2	276
4. Fredericia	10	16	17	12	8	223	71	21	"	1	276
5. Lollands	7	2	6	3	7	105	46	11	"	"	123
6. Bornholms	4	6	3	4	3	96	12	6	"	1	112
Norge.											
7. (Brevig)	5	8	7	9	3	168	47	12	"	"	195
Sverrig.											
8. (Skaane)	10	17	15	8	5	204	120	2	"	"	249
Island.											
Westmannaø	1	2	"	"	"	3	2	"	"	"	5
Summa . . .	67	116	114	97	58	2247	682	164	"	4	2634

Indbetalt siden den 1ste October.

A. P. Trane	100 Rd.	" Mk.	" Sk.
N. Sørensen	6 —	" —	½ —
J. Svensen	10 —	" —	" —
J. P. Folkman . . .	7 —	" —	" —
H. Jensen	8 —	" —	7 —

Summa 131 Rd. 2 Mk. 7½ Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 3. Den 1. November 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Ungdommens store Hoitideligholdelse

af

Den fireogtyvende Juli 1854,

som var den syvende Aarsdag af Pionerernes Ankomst til Dalen ved den store Saltsø.

(Oversat fra Deseret-News for 27de Juli 1854.)

(Fortsat fra Side 31).

Værede Fædre og Modre!

I have lært os, at vi leve i en ny Evangelie-Uddeling. Dens Indførelse gik forud for vor Fødsel, og vi føle en ædel Stolthed i at kaldes Zions Døttre. Endskjønt vore Aar ere faa og vor Erfaring liden, er vor Sjel tankerig og vort Hjerte fuldt af Liv og Følelse; og, idet vi ere blevne kaldede at tage Deel i Høitideligholdelsen af en Dag saa rig paa vigtige Følger, er vor Barm gjennemtrængt af en Lyksalighedsfølelse, som Sproget ikke kan udtrykke, og vi paamindes om, at ogsaa vi have en Interesse — en evig Interesse forbunden med Anledningen til denne Dag.

Vore Fædre og Mødre! I, som have baaret Dagens Byrde og Hede; — I, som have sørget for os i Fattigdommens og Trængselens Dage, — I, som have vaaget over os med søvnløs Angest, da Forfølgelsens røde Sværd svingedes over vore Hoveder, I kan bedre vurdere denne Dags Velsignelser, end vi muligen kan; men Hans Aand, som nedsatte sit Folk i Fred i Bjergenes Dale, fylder vort Bryst. Vi ere lykkelige, og føle os ophøiede ved at feire denne følgerige Dag. Vi elske Himmelens Gud. Vi troe at han førte sit gamle Israel ud af Ægypti Land, og vi vide, at han har ført sit valgte Folk, af de sidste Dage, midt ud fra Hedningerne, og med hele vor ungdommelige Munterhed og Livlighed elske vi hans Værk og ære hans Navn.

Vi see omkring os og iblandt os de elendige, dybt sunkne Efterkommere af Lehi. Vi ansee dem som en Deel af Israels Huus, og det falder os naturligt at spørge: „Hvad har gjort os forskjellige fra disse? „Ak! deres Forfædre overtraadte og de arvede Forbandelsen. Vore Forældre have annammet den Tro, som engang overleveredes de Hellige, og vi ere paa Veien at arve dens Velsignelser. Vi føle taknemmelig til Gud for vor høie

og ædle Herkomst. Vi føle vore Hjerter svulme af Taknemmelighed til dem, som saaledes til det Yderste har vedligeholdt deres Charakteer, og have — trods enhver Vanskelighed — afpælet Frelsens Sti for os. Vi veed at Møien har været svar og Veien knudret, men denne Dags Omstændigheder vidner noksom, at Frugterne af deres Arbeide er Fred, Glæde, Ære og Hæder. Kan vi udtrykke vor Taknemmelighed? Nei! ikke med Ord; men det skal vorde vort tilkommende Livs Beskjæftigelser at udtrykke den ved vore Gjerninger, ved at følge Eders Exempel i Retfærdighed, ved at hjælpe til at understøtte det Værk, som I have begyndt; og naar Tiden kommer for os at indtræde i Livets ansvarsfulde Afsnit, — naar disse, vore unge Brødre og Venner skal indtage de Stillinger og Forholde, som vore ædle Fædre nu udfylde som Regenter i Zion — som Mænd og Fædre, haabe vi, at vise os dem værdige, og som Mødre i Israel forplante til vor Afkom, og til efterfølgende Slægter, de Troens, Livets og Saliggjørelsens Grundsætninger og Skikke, i hvilke vi ere, i Kjærlighed og i Trofasthed, blevne underviste af Eder, vore Forældre!

Capt. Ballos Musikcorps musicerede. General-Lieutenant Wells oplæste en Adresse, som vi udelade til næste Gang af Mangel paa Plads.

Militærmusikken spillede en Marsch!

Følgende Ønsker iblandt andre oplæstes af Thomas Bullock:

Præs. Brigham Young, et Stregmaal; Heber C. Kimball, et Æreskar; Jedediah Grant, en Niptang. Hør o Israel! Vær tro! — Følger lige efter Stregmaalet, at I maa blive til Æreskar, og undgaa at blive nippet.

De unge Mænd af Utah — Fødte midt iblandt Pøbelskarer, vuggede paa Forfølgelsens Bølger, opdragne i Modgangens Ørk, og oplærte i Telte til Sandhed, Dyd og Standhaftighed, — hvor er de Drenge?

Deserets Fjelde — Frihedens Vugge.

Gid Løven, Skovens Konge, vedblive at regjere indtil ethvert ringere Dyr skal bøie sig under hans Fløiels Lab.

Den høieste Øvrighed — Gid han veiledes ved Grundsætning og ikke ved partisk Indflydelse.

Millard Fillmore — Længe leve den Mand, hvis Dyd ophøier ham i Nationen, istedet for Penge og partiske Venner. Lad Israel fryde sig.

Demokratie — Statsmænd arbeide for Folket, ikke for Pengene. Byder Frihedens Banner velkommen til vort Hjem.

Constitutionen — Den er en Bedækning for de Uskyldige. Gentlemænd beholder eders Frakker paa der nede, Dørene ere aabne.

Ørnen — Som den har sat sig paa Bikuben, saa gid dens Vinger beskjærme Bierne mod de fortærende Orme. Selah.

Unkel Sam, — Alle Ordens-Sager skulle afgjøres af Folket.

Bikuben — Velskikkede Sindbillede paa vort bjergige Hjem, der passende kroner Cuppelen paa vor Guvernørs Bolig; — maatte Desereterne forstaa, og viseligen praktisere i Overeensstemmelse dermed.

Ørnen — Gid dens Syn ikke maa svækkes, ei heller dens Hjerne forstyrres ved den straalende Glands af vor herlige Union.

Congressen — Maatte de være saa trofaste og ivrige i deres Pligter som de vilde ønske Andre at være, for det Samme pr. Dag og pr. Miil.

Embeds-Jægere i Washington — Vi ærbødigst bemærke, at enhver anden lovlig Næringsvei, med Flid derhos, vilde være mere priisværdig og lønningsværdig, end for 141 Ansøgende paa en Gang at ligesom dandse for saa usel

en Gave som en Hjælpedommers Plads i Utah. Drenge, sanker de Erter op, der ligge og raadne paa Gaderne!

Deseret — En Ville i Fribedens Tempel, grundfæstet paa Aabenbarelsens Klippe. Gentlemænd, seer til at I have gode Grundvolde til eders Huse!

Musik af Navoo Musik-Corps.

Oberst G. A. Smith leverede da en Tale.

Følgende Ønsker bleve læste af W. W. Phelps:

Præsident Brigham Young — Et tiltagende Centrum midt i en straalende Samling af brændende Sole (Sønner)!

Mødre i Israel — Maatte Konger og Dronninger tindre som Stjerner i eders Kroner evindeligen!

Fædre i Israel — Adelsmænd af en kongelig Æt; maatte nye Evigheder synge Eders Priis!

De unge Damer i Processionen — Deres Fædres Ære, og vor Stads fuldeste Ynde!

De unge Mænd i Processionen — Deres Mødres Roes, og Zions Bolværker!

De Hellige i Adspredelsen "Kommer og seer" hvor behageligt det er for Søskende at boe tilsammen i Enighed!

Præsident B. Young holdt derpaa en Tale.

Taksigelse ved Præsident J. M. Grant.

Efter Præsidentens Raad blev Processionen derpaa aftakket, eftersom han tænkte at Børnene vilde være for trætte til at gjentage Paraden; hvorfor Marschallen overlod dem til deres respektive Biskoppers Varetægt, som førte dem til deres Distrikters Skolehuse, hvor deres Forældre havde en Forfriskning beredt for dem, og hvor Resten af Dagen blev anvendt til forskjellige Fornøielser o. s. v.

Udtog af et Brev til Guvernør Young.

(Af Deseret News.)

Harmony, den sydlige indianske Missions Hovedqvarteer, den 22de Juni 1854.

Kjere Sir. Otte af os begav os sydpaa for to Uger siden, og fandt, 20 engelske Mile herfra, nede ved Ashcreek (Askebæk) eller den øvre Rio Virgin (Jomfruflod), Høvdingen Tokers nutidige Hjem. De var ifærd med at rydde, brænde Træer og tilberede smaa Stykker Jord paa 1 til 3 Agre ved Foden af Bjergene paa den østlige Side af Floden. Vi saa nogen Mais, to Fod høi, samt Bønner, Kartofler, Græskar og Vand-Meloner. De har lavet en Vandings-Canal rundt om Foden af Bjergene, nogle Steder flere Fod dyb, over en halv engelsk Miil lang, gravet uden andre Redskaber end Træstikker der ligner vore Oxeskafter. Jordbunden var let og sandet. To Mile længere nede fandt vi omtrent ti Agre af bedre Jordbund, der havde været bedækket med Mais i forrige Aaringer, formodentlig forladt for Mangel paa Redskaber til at tage Rødderne op med. Længere nede ved Rio Virgin fandt vi flere Hytter, fulde af Folk. Her dyrkede de ogsaa Jorden, men de var næsten nøgne, og manglede Plove, Spader, Hakker og deslige. Fem og tyve Mile længere nede kom vi til Santa Clara. Her er endeel godt Land opdyrket, saa og noget der er bleven forladt, og mere som ikke er brudt. — Vi fandt tre beboede Hytter; men Beboerne var først meget bange for os; men

vi forlod dem ikke førend Frygten flyede for Tiltro og Kjerlighed. Her var fem Agre med god Hvede, alt i Ax og noget af den moden, saa og Mais, Bønner m. m., videre fremme end det vi først saa. Modne Stikkelsbær, sorte, hvide og røde Ribs, var der Overflødighed af ved denne Strøm. Omtrent 7 Mile opad Santa Clara beskikkede vi vort Middelpunkt, — her var Indianerne mest talrige og Landet meest opdyrket. Hveden er den bedste jeg har seet i disse Dale, og meget tidligere end i de nordlige Dale."

Vi vandrede imellem disse Fjelde og fandt de røde Mænd bogstavelig i Kløfter, Huller, og Huler i Jorden, saa og paa Toppen af næsten ubestigelige Fjelde. Vi fulgte Santa Clara fra dens Munding og indtil dens Udspring, omtrent 40 engelske Mile; — saae ved 200 Indianere, leirede os med dem uforstyrret, og stred haardt for at lære deres Sprog. Oppe mod Udspringet af denne Strøm mødte vi Oberst Reeses Tog med Gods og hørte at der var en god Mark foran os ved Muddy (den muddrede Bæk), nogle halvfemsindstyve Mile sydvestlig. Broder Pratt og een af Brødrene herfra havde været der. Deres nutidige Frelse og Grundvolden til deres Ophøielse vil blive meget befordret ved at forskaffe dem Værktøi og Agerdyrkningsredskaber og vise dem Brugen deraf, saa at de kan avle nok til deres Ophold og have noget tilovers til at faa Klæder for. De er meget flittige og saa enfoldige som Børn, eier ikkun faa Bøsser og meget faa Heste. Mange af dem, idet de forsøgte paa at holde et Gevær op, holdt det til den venstre Skulder, med Laasen nedad. — De glædede dem meget ved at høre at den "store Høvedsmand" havde budet Walker at holde op at stjæle deres Qvinder og Børn, og endmere da vi sagde at vi vilde spørge den "store Høvedsmand" om vi kunde faa Plouge, Spader, og Hakker til dem, og at vi maaskee kunde komme næste Aar og undervise dem. — Vi efterlod to af vort Selskab iblandt dem, og idag er fem afreist herfra for at slaa sig til dem. Brødrene Abraham og Reese præsenterede, gjennem os, et Dusin Skjorter til disse Indianere.

Vi har opført en Fjerdedeel af Hegnet om den offentlige Qvegfold, hvilken er 165 Alen i Firkant, og udført over Halvten af Arbeidet paa en 8 engelske Mile lang Vandingskanal.

Thomas D. Brown,
Skriver for Missionen.

Beskrivelse over Templet.

Udtog af et Brev fra G. A. Smith til F. D. Richards, dateret Storesaltsøstad, den 31te Juli 1854.

(Fra Millennial Star.)

Kjere Broder Franklin — — —

I den Tanke, at en kort Beskrivelse over Templet vilde være Dig kjer, gik jeg ind paa Bygmesterens Contor og opsamlede Følgende:

Grundvolden til Templet er 193 Fod lang, fra Øst til Vest, midt igjennem Bygningen, Foden iberegnet; 125 Fod bredt, fra Nord til Syd, midt igjennem Taarnene, Foden iberegnet; og 105 Fod fra Nord til Syd midt igjennem Bygningen, Foden iberegnet. I det Nederste er selve Bygningen indvendig 119 Fod lang og 79 Fod bred; Muren paa den nordre og

søndre Side 8 Fod tyk foruden Søilefødderne; Vinduerne halvcirkeldannede. I Midten vil blive et Værelse til Døbefonten, 58 Fod i Firkant, med Smaakamre til Skrivere og til Omklædning. Den hele Grundmur vil blive sexten Fod tyk i det Allerunderste, og tage af, baade forinden og foruden, indtil det nederste Gulv, til en Tykkelse af 8 Fod, og vil naa 16 Fod under Jorden og 8 Fod over Jorden, saa Stenværket vil ialt udgjøre 12 Alen i Høide.

Det første Gulv over Kjelderen, bliver 120 Fod langt og 80 bredt, hvor det er størst; der vil blive 35 Fod høit i Midten til Loftet, som vil være hvælvet; Murene 7 Fod tykke; otte Smaakamre paa hver Side, Nord og Syd, over Hvælvingen, og belyste ved aflangerunde Vinduer.

Rummet over det andet Gulv over Kjelderen, 121 Fod langt, 81 Fod bredt, 35 høit, Murene 6 Fod tykke, og 16 Kamre ovenover Hvælvingen. Taget vil blive reist 8 Fod i Midten og bedækkes med Metal. Hver af de nederste Søiler forestiller en Globus, hver især i en forandret Stilling, begyndende fra det sydøstlige Hjørne, og de er udhugne af Steen. Søilerne over det første Gulv forestiller Maanen i dens forskjellige Skikkelser, udhugne af Steen. Søilerne over andet Gulv forestiller Solen i dens Skikkelser, udhugne af Steen. Hver Søile paa Siden af Bygningen forestiller Saturnus med sine Ringe og Smaaplaneter, udhugne af Steen.

De fire Hjørnetaarne vil fortsættes i runde Søiler af Steen med Spiraltrapper om; hvert Taarn vil indtage et Fladerum af 40 Fod; fire ottekantede Smaataarne paa hver af de fire Taarne, prydede med Spir. Det Øverste af Søilehovederne paa Taarnene forestiller Skyer, med Straaler udgaaende derfra. De vestlige Hjørnetaarne indbefatter den store Bjørn, pegende mod Nordstjernen. Taarnene vil blive prydede med Spir, regelmæssigt afbrudte ved Tindinger og omgivne med Rækværk; enhver Steen har sin moralske Indskrift, og Alt hentyder paa den celestiale Verden.

Murene er prydede med 9 Søiler paa Nordsiden og 9 paa Sydsiden, og 32 smykke Taarnene; alle af Søilerne paa Siderne vil blive 50 Alen høie fra Underkanten af Fodstykkerne.

Grunden er allerede udgravet 8 Alen dybt, og flere Hundrede svære Blokke er lagt; selve Grunden, hvor Grundvolden lægges, bestaaer af Stengruus og Cement og er næsten ligesaa solid som den saakaldte Puddingsteen i Bjergene, hvilket vil være saagodt som at grundfæste Bygningen paa en Klippe.

Under Styrelse af et saa omfattende, mekanisk, og indspireret Geni som Præsident Young, med Bistand af Eldste T. O. Angell, een af de dueligste Architekter i Verden, veiledt ved Aabenbaringens Lys, vil dette Bjergenes Tempel blive eet af de skjønneste Kunststykker som kan findes, og vil, som Saadant, tiltrække sig den lærde Verdens Opmærksomhed saasom en anden Prøve af den "mormonske Orden i Bygningskunsten;" og for de Hellige, det mægtige Tiltrækningspunkt, som Stedet til at annamme Præstedømmets Ordinanzer og udrette Daaben for deres Døde; om hvilken store Velsignelse den blotte Tanke vil komme enhver Helligs Hjerte til at hoppe af Glæde over at den lever i en Tid da Gud haver gjenoprettet sit Riges Skikke og Myndighed paa Jorden for Menneskenes Børn. — — —.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Da Tiden nærmer sig til Emigrationen, har vi anseet det nødvendigt og gavnligt for de Hellige at gjøre nogle Bemærkninger til Belærelse og Opmuntring. Vi er forvisset om, at enhver Hellig, der rettelig har opfattet sin Stilling, og som ønsker at tjene Israels Gud i Aand og Sandhed, og gjøre sig værdig til at annamme den evige Pagts Forjættelser og Velsignelser, ogsaa med Taknemmelighed vil modtage Raad og Veiledning. De Faa, der i denne Tid berede sig til Udvandring, betænke, at de er ifærd med at forlade det Land, hvor Herren lod dem fødes, eller hvor de haver tilbragt flere eller færre Aar af deres Liv, og følgelig har staaet eller staaer i forskjellige Forbindelser med deres Medmennesker. Disse vil sikkerlig lægge Mærke til Eders Forhold i alle Henseender; handle derfor retfærdigt i det Mindre som i det Større; opfyld Eders Forpligtelser imod Alle, Venner som Fiender, og viis i hele Eders Forhold, at I er besjælet af den Aand, som sømmer sig Guds Hellige; paa det at, naar I forlader Eders forhenværende Hjem, I ei maa give Eders Medmennesker nogensomhelst grundet Anledning til slet Omtale, hvorved I vilde beskjæmme ikke alene Eder selv, men ogsaa den hele Menighed, idet Verden er meget tilbøielig til at skjære alle over een Kam. Forsaavidt I gjør hvad Ret er, og I da bliver ilde omtalt eller slet behandlet, lad det ikke forurolige Eder; erindre, at Herren seer, veed og kjender Alt, og vil i sin egen behagelige Tid gjengjælde med Retfærdighed. Lad hele Eders Digten og Tragten gaae ud paa at vandre for Gud i Hellighed, veiledte af hans Aand, saa vil I være istand til at handle efter Samvittighed og Pligt, og med Hengivenhed taale Alt, fordrage Alt og med Mildhed og Sagtmodighed bære over med Eders Medmennesker. Det er bedre at lide Ondt, end at gjøre Ondt.

Adlyd det Præstedømme, Herren har beskikket over Eder, følg deres Raad og Veiledning saavel under Forberedelserne til Reisen som paa samme og for bestandig. Ihukom hvorledes Herrens Velsignelse veeg fra hans Israel fordum, da de var ham ulydig og hvorledes han tugtede dem i sin retfærdige Vrede. Læg dette paa Eders Sind; overvei det vel og anvend det til Eders Gavn. Angaaende de Penge eller jordiske Goder, Herren har betroet Eder, hushold med dem paa en viis Maade, raadspørger ikke Forfængeligheden ved Anskaffelsen af Eders Reiseklæder o. s. v., men see hellere hen til Nytten og Varigheden af samme og indskrænk Eder til det Nødvendige. Enhver Familie eller Husholdning maa forsyne sig til Reisen med følgende Ting, som de kan kjøbe, hvor de selv ønsker:

En Kjedel at koge i; Størrelsen i Forhold til Personernes Antal i Familien.
En Kasserolle, eller mindre Kogekar med Skaft.
En Stegepande.
En Madbolle af Blik efter Familiens Størrelse.
En Tallerken, en Spiseskaal, en Drikkekop, alt af Blik, for hver Person.
Skee, Kniv og Gaffel, ligeledes.

Vandflasker af Blik, store nok til at holde lidt over 3 Flasker (næsten 2½ Pot) for hver Person.

Kammerpotter af Blik.

Vadskefade af do.

Madkiste; Sengeklæder; Vadskeballie af Blik.

Disse er timelige Fornødenheder. Men ligesaalidt som Legemet kan undvære Pleie, ligesaalidt kan Aanden undvære den, hvis Mennesket skal gaae frem i Lys og Kundskab; forsyn Eder derfor, forend I forlader Skandinavien, med de udkomne Skrifter; I vil selv ved Hjemkomsten erfare Velsignelsen og Nytten deraf for Eder selv og Eders Børn.

Bered Eder til med Taalmodighed at bære de Besværligheder og Ubeqvemmeligheder, der ere uundgaaelige paa en saa lang Reise. Det vil beroe meget paa Eder selv, om den skal blive behagelig eller ubehagelig. Den, som bevarer den gode Aand, og holder sig nær til Herren, og sætter sin Lid til ham og agter hans Tjeneres Raad, vil sikkerlig overvinde enhver Vanskelighed og glæde sig i at komme hjem. Underveis beflitte Enhver sig paa at iagttage den nødvendige Orden og Reenlighed og tragte efter ved indbyrdes Hjælpsomhed og en venlig Omgang at lette hinanden Reisens Besværligheder. Fremfor alt, forsøm ikke Eders Gudsdyrkelse, som for en Deel bestaaer i nøiagtigen at følge de Raad og Formaninger vi ovenfor haver givet eller herefter skal give Eder. Hvis I gjør saaledes vil Herrens Velsignelse være med Eder fra Begyndelsen indtil Enden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 16.)

"Hvorfor Zions Land skal ikke erholdes uden ved Kjøb, eller ved Blod, ellers er der ingen Arv for Eder. Dersom ved Kjøb, see I er salig! og dersom ved Blod, eftersom Eder er forbudet at udgyde Blod, see, da skal eders Fiender komme paa eder, og I skal blive tugtet fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun faa skal bestaa til at annamme en Arv.

Saaledes erklærer vi, at vi har altid meent og mener nu, at kjøbe Landet til vor Arv ligesom alle andre retskafne Mennesker, af Regjeringen og af dem som heller vilde sælge deres Jorder end bo iblandt os; og, som tusinde haver gjort før os, saa beder vi om Menneskens Børns Bistand, og Regjeringens, til at hjelpe os at faa vor Rettighed i Jackson County, og det Land hvorpaa Guds Zion, efter vor Tro, skal staa i de sidste Dage, til Israels Frelse og Forsamling.

Lad Ingen være bange fordi vort Samfund har begyndt at forsamles for at bygge en Stad og et Huus for Herren, som et Tilflugtssted fra det nærværende Onde og forestaaende Ulykker: vore Forfædre kom til Amerikas gode Land for at undgaa Forfølgelse og nyde deres religiøse Meninger og Rettigheder, som de tænkte rigtigst at være, og efter megen Trængsel velsignede Herren dem, og han har sagt, at vi skulde blive ved at anraabe om Erstatning og Befrielse ved Disses Hænder, som er satte til at regjere og have Myndighed over os i

Overeensstemmelse med Folkets Love og Constitution, som han haver tilstedet at blive oprettet, og som skulde haandhæves vil Ret og Beskyttelse for alt Kjød, i Overeensstemmelse med retfærdige og hellige Principer; at Enhver maa handle i Lærdom og Principer, henhørende til det Tilkommende, efter den moralske Handlefrihed, han har givet den; at Enhver maa paa Dommens Dag være ansvarlig for sine egne Synder: og i denne Hensigt haver han oprettet dette Lands Constitution ved vise Mænd, hvem han opreiste netop til den Hensigt, og erhvervede Landet ved Blods-Udgydelse.

Nu søger vi Fred og kræver vore Rettigheder, kræver Erstatning og Befrielse af denne Nations Regenters Hænder; ei alene vore Jorder og Eiendomme i Jackson County, men fri Handel med alle Mennesker og uforstyrret Adgang til enhver Deel af Unionen, samt vor nedarvede Rettighed til at kunne dyrke Gud saasom vi finder for godt. Vi forlanger Gjenoprettelsen af disse Rettigheder fordi de er bleven os fratagen eller afkortede ved Vold eller selvtagen Myndighed af Indvaanerne i Jackson County: som et Folk holder vi os Landets Love underdanig; og saalænge Regjeringen forbliver som den er, er den Rettighed at flytte fra Stat til Stat, fra Territorium til Territorium, fra County til County, og fra Nabolag til Nabolag, aaben for alle Mennesker af hvilkensomhelst Profession eller Tro, uden Hindring eller Fornærmelse; og saalænge som vi er ustraffelige og ærlige i Øvrighedens Øine, saa gjør vi Krav paa den, (enten vi flytter i familieviis eller hundredeviis), samt at medføre de for Militærpligt nødvendige Vaaben og Tilbehør; og vi troer at alle retskafne Mænd, som elsker deres Nation og dens Ære, og ønsker at see Loven æret og hædret, vil hjelpe til at vedligeholde den store Skjenk Friheden, der kom usvækket fra vore ærværdige Fædre til os; men de vil ogsaa forsvare os imod Fornærmelse og Uret og fremhjelpe Guds Værk, at de maa høste Løn i Salighedens Regioner, naar alle Mennesker annammer efter deres Gjerninger.

Angaaende den Mangel vi lider fordi os er berøvet vore Jorder i Jackson County og vore Eiendele, som er bleven tilintetgjort ved Ild og Ødelæggelse, vil vi, hellere end at foretage Noget der strider imod Loven, paa det Alvorligste appellere til Folket, hos hvem vi opholder os, om Beskyttelse imod Fornærmelse og Overlast, og om Livets Nødtørftigheder ved Arbeide og anderledes, medens vi søger Fred og Erstatning af vore Fiender paa alle mulige, hæderlige Maader, som Menneskeligheden kan billige, Fædrelandskjerligheden tilskynde eller Religionen fordre. Vi er Borgere af denne Republik og forlanger vor Rettighed som Republikanere, ei alene i vor Gjenindsættelse til vore Jorder og Eiendomme i Jackson County, men at blive anseet ærlig i vor Tro, ærlig i vor Handel, ærlig for Gud, indtil vi ved en retfærdig Sagførsel bevises at være anderledes; dette iagttaget, at hvert Menneske er ansvarligt for de retmæssige Øvrigheder for sine egne Forbrydelser og Synder.

„Kroner vundne ved Blod, maa ved Blod oppeholdes;“ og for at undgaa Blod og Strid, og mere fuldstændigt bevise Verden at vort Øiemed er Fred og god Villie mod alle Mennesker, saa appellerer vi herved om Fred indtil Jordens Ender og beder alle Folk om Beskyttelse, medens vi bruger ethvert redeligt Middel, som staaer i vor Magt, til at opnaa vore Rettigheder og Privilegier uden at bruge Magt; sættende et Exempel for alle sande Troende, at vi vil ikke give vor Tro og Grundsætninger hen for

nogen jordisk Værdi, hvilket vilde give Anledning til at en Majoritet kunde undertrykke hvilkensomhelst religiøs Sekt med Ringeagt; vidende, at hvis vi opgiver vor Rettighed i Jackson County, saa kan vi sige Farvel til menneskeligt Samfund! Farvel til Religion! Farvel til Rettigheder! Farvel til Eiendom! Farvel til Livet! Hvad der er vort Samfunds Skjæbne nu, kunde blive Methodisternes næste Uge, Catholikernes næste Maaned, og alle Samfunds Undergang næste Aar, og Nation efter Nation blive lagt øde hvor der eengang var Billighed og Venskab.

Et andet og det største Øiemed, som vi agter at udføre, er Menneskenes Sjæles Saliggjørelse; og, for at tilveiebringe et herlighedsfuldt Værk, skal vi, ligesom andre religiøse Samfund i alle Tidsaldere, bemyndige Ældster til at prædike det evige Evangelium for alle Folk, i Overeensstemmelse med vor Herres og Frelsers Jesu Christi store Befaling, som findes skreven i St. Mathæi, "gaa derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand; og lær dem at iagttage alt hvad jeg haver befalet Eder; og see, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende."

Saaledes skal vi udsende Arbeidere i Herrens Vingaard, til at indsamle Hveden og berede Jorden til den Dag, da Ødelæggelser skal blive udøst uden Maade; og som det nu er og altid har været anseet som en af de hæderligste og skjønneste Beskæftigelser for Mænd, at bringe gode Tidender til Nationerne, saa skal vi gjøre os Haab om god Begegnelse fra alle Mennesker, naar vi gaaer ud for sidste Gang, at indsanke Israel til Guds Herlighed, at han snart maa komme til sit Tempel; at alle Nationer maa komme og tilbede for hans Ansigt, da der skal ikke være Nogen til at forstyrre eller forskrække; men Jorden skal være opfyldt med hans Kundskab og Herlighed.

Vi lever i en Tid fuld af ængstlige Forestillinger: med al den Oprigtighed, som almindelige Mænd er begavede med, har de Hellige arbeidet, uden Betaling, til at lære de Forenede Stater, at Indsamlingen var begyndt i de vestlige Udkanter af Missouri, til at bygge en hellig Stad, hvor (som kan sees i det attende Capitel af Esaias), "der skulde frembæres Skjenk til den Herre Zebaoth af det trækkede og plukkede Folk, og af et fra Begyndelsen og hidindtil forfærdeligt Folk, et Folk der er udmaalt og nedtraadt, hvis Land Floderne haver hentaget, til den Herre Zebaoths Navns Sted, til Zions Bjerg;" og hvor faa er der kommet frem og glædet sig over at Forløsningens Time er kommet nær! og nogle, der kom, har vendt sig bort, hvilket kan komme Tusinder til at udbryde midt under Tidernes almindelige Forvirring og Frygt, "ihukommer Lots Hustru."

Det vilde være et større Arbeide end kunde forlanges, at stræbe at bevise, at Israels Børns Indsamling i de sidste Dage er sandfærdigt; thi Propheten forkyndte os for længe siden "at der skulde ikke ydermere siges, Herren lever, som førte Israels Børn ud af Ægypti Land, men Herren lever, som førte Israels Børn ud af Nordenland, og af alle Landene hvorhen de vare fordrevne;" og saa maa det skee til Guds Ære og Herlighed.

De sidste Dages Helliges Tro og Religion er bygget paa de gamle Skrifter, Mormons Bog, og direkt Aabenbaring fra Gud; og medens Alt hvad der skeer rundt omkring os beviser deres Sandfærdighed, og at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, vi indbyder Fædrelandsvenner, Moralister, og de hæderlige Mænd af alle Bekjendelser og Sekter, til at læse vore udgivne Skrifter,

ransage Biblen, Mormons Bog og Befalingerne, og lytte til Evangeliets Fylde og dømme om vi fortjener Verdens Tiltro, for ærlige Beveggrunde og rene Principer.

En Sky af onde Varsler synes at hænge over denne Slægt; Mænd springer op ved Øieblikkets Indtryk, trodser og forbigaaer al Lov, medens Fordærveren ogsaa er ude omkring paa Jorden og forøder Kjød uden Maade, og Ingen kan standse hans Fremfærd. Midt i saadanne ulykkesvangre Tider, føler vi en længselsfuld Begjerlighed efter at berede og hjelpe andre til at berede for tilkommende Begivenheder; og vi troer vist at ingen retskaffen Mand vil udrække sin Haand for at standse Herrens Værk eller forfølge de Hellige. I Navnet Jesus Christ beder vi indstendigt Folket af denne Nation, at vente førend de forkaster Herrens Ord, eller hans Tjeneres Ord: thi disse kan, saavel som alt Kjød, være ufuldkomne, men Gud er reen, hør ham!

Medens vi beder om Fred og Beskyttelse for de Hellige hvorend de er, anraaber vi ogsaa alle Jordens Værdiges Deltagelse og Velgjørenhed om at kjøbe de Retfærdige et helligt Hjem, et Hvilested og et Fredens Land; troende at Ingen, som veed sig at have en Sjæl, vil beholde sin Skjerv, men kaste den i med til Fordeel for Zion, og saaledes, naar Tid ikke er længer, staa med alle Herrens Frikjøbte i Glædens Fylde, og skue den store Himmelens Pille, der blev bygget ved de Helliges Tro og Kjerlighed, begyndende med Adam, med hans Motto ved Foden, "Vend om og lev;" omslynget af et smukt Skilt, understøttet ved et Kors omtrent halvveis oppe paa den høie Støtte, stirrende paa Verden i Bogstaver af Blod, med de Ord, "Himmeriges Rige er kommet nær;" og fuldendt med en glat Top, der naaer op midt i den celestiale Verden, om hvilken er skreven ved Jehovas Finger, "Evigt Liv er den største Gave af Gud."

Uagtet vi maaskee ikke kan vise alle Mennesker at Evangeliets Fylde er Sandhed, saa haaber vi dog at kunne overbevise nogle om, at vi er hverken bedragen, eller Sværmere; men har, som andre Mennesker, ligesaa godt og ligesaa stort Krav paa Verden for Land og for Livsophold, som vore ærværdige Fædre havde for Uafhængighed og Frihed; at uagtet Verden formedelst falske Rygter og løse Fortællinger er bragt til at troe, at de Hellige (kaldet "Mormoner") var lavere end de Vilde, saa har dog Gud været vor Hjelper i Nødens Stund og har beredt for os i rette Tid; og, at bruge Popes Sprog, han har ladet Værket "udspredes uden at adskilles" og "virke uden at forbruges."

For vort kjere Fædrelands Æres og dets fri Regjerings Vedblivens Skyld appellerer vi om Fred: for et Exempel paa Overbærelse, og for det evige Evangeliums Udspredelse, appellerer vi til alle Nationers Humanitet: og for Guds Ære, for hvem vi alle maa svare for de Gjerninger vi har gjort i dette Liv, og for Haabet om Hellighed herefter, agter vi at forblive trofast indtil Enden, vedblivende at bede Herren at skaane os og Folket for alt hvad der er ondt og uskikket til at ydmyge os og berede os for hans Nærværelse og Herligheds Glands, og beder ham med det samme i Jesu Christi Navn, at uddele sine Velsignelser til hvem han vil, og sin Barmhjertighed til alle, indtil denne Verdens Riger, formedelst Retfærdighed, vorder saa deilige som Solen og klare som Maanen.

(Undertegnet:)

W. W. Phelps.
Edward Partridge.

P. P. Pratt.
T. B. Marsh.
David Whitmer.
John Corrill.
Lyman Wight.
Simeon Carter.
John Whitmer.
Isaac Morley.
Newel Knight.
Calvin Beebe.

Missouri, Forenede Stater, Juli 1834.

Den 8de tog jeg til den østlige Deel af Clay County og holdt en Forsamling om Aftenen, og den 9de begav jeg mig paa Veien til Kirtland i Selskab med min Broder Hyrum, Fred. Williams, Mac Lellin og Andre, paa en Vogn.

Den 10de Juli. Ældste Corrill skrev følgende:

Samuel C. Owens, Esq. —

Min Herre, — Den sidste Gang jeg talte med Dem i Liberty, sagde De, at De tænkte der vilde snart komme Svar paa vort Forslag; men det er ikke skeet. Vi længes meget efter at faa et Forlig oprettet, om muligt. Angaaende vor Hvede i Jackson County, kan den blive sikkret, saa at vi kan faa Værdien af den eller ikke, eftersom os for nærværende Tid er berøvet Leiligheden til selv at tage vare paa den?

John Corrill.

Efterskrift: Behag at levere det Følgende til Oberst Pitcher.

Liberty den 10de Juli 1834.

Oberst Thomas Pitcher.

Min Herre, — Følgende er en akkurat Afskrift af en Ordre fra Guvernøren paa vore Vaaben: Vær af den Godhed at sende os et Svar snarest muligt, saa at vi kan vide om vi kan faa Vaabnene efter bemeldte Ordre eller ikke, samt naar. Send dem hvor vi kan modtage dem, og vi vil beskikke en Agent til at imodtage og qvittere for dem. Vær forsikkret, at vi ønsker ikke at faa dem til nogen fiendtlig Hensigt, men blot fordi Eiendomsretten er vores. Om jeg husker ret, da er der et Gevær og en Pistol mere end Ordren lyder paa.

John Corrill.

(Her fulgte en Afskrift af Guvernørens Ordre, lignende den til Oberst Lucas af 2den Mai.)

Den 12te mødte Zions Høiraad Clay County, og beskikkede E. Partridge, O. Pratt, I. Morley, og Z. Coltrin til at besøge de adspredte og nødlidende Brødre i den Egn og lære dem Sandhedens og Hellighedens Veie, og sætte dem tilrette, saasom Herren skulde diktere; men, det ansaaes ikke at være klogt for Ældsterne ialmindelighed at holde offentlige Forsamlinger i den Egn. Det bestemtes at A. Lyman hjelper L. Wight i hans Hverv, at indsamle Herrens Huus's Styrke, som jeg havde beskikket ham,

Den 31te Juli mødte Zions Høiraad og hørte Partridges, Pratts, Coltrins og Morleys Indberetning om den dem i forrige Raad beskikkede Mission.

Præsident Whitmer gav Raadet endeel god Underviisning: at det var dets Pligt at udføre al Forretning med Orden, og naar nogen Sager føres frem til Undersøgelse, burde enhver Medlem være opmærksom og taalmodig med det som forekommer i Sagen, og undgaa Forstyrrelse og Trætte, hvilket er forargeligt for Herrens Aasyn. Han tiltalte ogsaa Ældsterne og sagde, at det var ikke Herren velbehageligt at nogen Mand gaar ud at prædike Fredens Evangelium, uden han er dygtig til at fremsætte dets Grundsætninger i Enfoldighed for dem som han tager sig for at undervise, som og de sidste Dages Helliges Samfunds Regler og Indretninger; thi ligesom en Mand er, og som han lærer og handler, saa vil hans Efterfølgere være, om de end er aldrig

saa fulde af Vaner og sære Ideer. Han tiltalte ogsaa Forsamlingen og sagde, at det var ikke klogt for Brødrene at votere til det forestaaende Valg; og Raadet annammede Præsidentens Formaninger.

W. W. Phelps foreslog for Raadet, at beskikke et vist Antal af Eldste til at holde offentlige Forsamlinger i den Landstrækning, saa ofte som skulde ansees at være nødvendigt, for at lære Disciplene at undfly deres Fienders Grumhed og holde Venskab med dem som var venskabelig sindet; og Simeon Carter, John Corrill, P. P. Pratt, og O. Pratt blev beskikket ved Raadets og Forsamlingens enstemmige Votum til at overtage den Mission.

Eldste Nathan West fremførte Beskyldninger imod Samuel Brown, en Overpræst, for paa en formastelig Maade at have lært modsat tilhvad der var tilraadet, nemlig, at Brødrene burde øve Tungemaalsgaven da de ordinerede Sylvester Hulet til Overpræst, (uden at være tilraadet), paastaaende at han havde erholdt et Vidnesbyrd af Herren, hvilket var en Forjættelse om at udrette dette efter at have annammet Tungemaalsgaven, hvilken Gave han aldrig før havde annammet, men siden efter sagde at han havde været i Besiddelse af den Gave i en Tid af et Aar; og deri, at han ringeagtede Høiraadets Myndighed eller Retfærdighed, idet han paalagde Eldste West ikke at sige Noget, der kunde foranledige det til at dømme uretfærdigt.

Disse Beskyldninger blev bekræftede ved Vidnesbyrd af Leonard Rich, Charles English, Brother Bruce, Edward Partridge, Hiram Page, Rora Slade, Caleb Baldwin, og Sylvester Hulet; og Præs. Whitmer affagde følgende Dom, hvilken blev sanktioneret af Raadet:

"Ifølge Vidnesbyrd og den Helligaands Stemme i os, forkynde vi Dem, at Gud, i hans uendelige Barmhjertighed, forunder Dem en Tid til Omvendelse; hvis De derfor tilstaaer, i en Aand som er antagelig for os, at alle de Beskyldninger, der er anført mod Dem, er retfærdig, da kan De staae som et privat Medlem i denne Kirke, imodsat Fald kan vi ikke have noget Fællesskab med Dem; og ligeledes, at Sylvester Hulets Ordination ved Samuel Brown er ulovlig og ikke anerkjendt af os at være af Gud, hvisaarsag den er ugyldig og magtesløs."

Broder Brown tilstod Beskyldningerne og afgav sit Kaldsbrev, men blev staaende som Medlem. Raadet sluttedes med Bestemmelse at samles om Aftenen den 1ste August, men inden det adskiltes, leverede det følgende Skrivelse til de Eldste, som vare beskikkede at visitere Menighederne i Clay County o. s. v.:

Til de Sidste Dages Hellige, som er bleven fordrevet fra deres Arveland, og ligeledes til dem i de omliggende Egne, som er ifærd med at samle sig til de vestlige Kanter af Missouri. Høiraadet, som er oprettet efter Mønsteret, givet af vor velsignede Frelser Jesus Christus, sender sin Hilsen:

Kjære Brødre! Vi har beskikket vor elskede Broder og Meddelagtige i Trængslerne, John Corril, at komme til Eder i den Herres Jesu [illegible] Han tillige med andre, som ogsaa er behørigen beskikket, vil afverlende besøge Eder for at undervise Eder i de Sidste Dages Helliges nødvendige Egenskaber, at de kan fuldkommes, saa at Christi Menigheds Embedsmænd og Medlemmer maa blive fyldte af Bønnens Aand og meget trofaste, holdende Befalingerne nøiagtigen, og vandrende i Hellighed for Herren bestandigen; at de, som ønske at "Fordær-

veren skal gaae dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke slaae dem", maa leve overeensstemmende med "Viisdoms-Ordet", saa at de Hellige, ved Vindskibelighed, Flid, Trofasthed og Troens Bøn, kan blive renset, og betræde deres Arveland for at opbygge Zion ifølge Guds Ord.

Vi er forvisset om, hvis de Hellige er meget ydmyge, meget aarvaagne, og meget flittige til Bøn, at Faa vil bedrages af saadanne, som ingen Myndighed have til at lære, eller som ikke have Aand til at undervise i Skrifterne overeensstemmende med den Helligaands Kraft. Paa det at ikke noget Menneskes Blod skal kræves af Eders Hænder, beder vi Eder indstændigen, saafremt I sætte Priis paa Sjeles Frelse og selv er i vor Guds og hans Christi Rige, at fremvise et følgeværdigt Exempel for dem, som er udenfor, saa at Fred af Naade, og Velsignelser af Retfærdighed maa blive Eder til Deel, indtil I er helliggjort og frelst. Dateret, Clay County den 1ste Aug. 1834.

Omtrent ved denne Tid ankom jeg til Kirtland, efter en besværlig Reise imellem Fiender, Pøbel, Cholera, og i en overordentlig Hede, idet jeg skiltes fra dem, med hvilke jeg begyndte Reisen den 9de sidstleden, paa forskjellige Steder!

Kirtland den 4de Aug. 1834. Et Raad af Ældste ordinerede Thomas Colburn til Ældste, og besluttede at sende Ældste Zerubbabel Snow til Canada for at arbeide i Evangeliet.

Zions Høiraad forsamlet i Clay County den 6te August, og besluttede at Leonard Rich indtræffer istedetfor Parley P. Pratt, som var fraværende, og Amasa Lyman istedetfor W. E. Mc Lellin, ligeledes fraværende. Følgende Klage blev derefter fremlagt:

Eftersom de Brødre og Søstre, som udgjør den Deel af Menigheden, der er bekjendt under Navn af Hulets Green, har indsuget særegne Grundsætninger angaaende Gaverne, hvilke Grundsætninger af den øvrige større Deel af Kirken læres at være urigtige, og som synes at foranledige Splid og Uenighed i Kirken:

Saa beder jeg, som høilig ønsker Guds Riges Fremgang og at der maa være Fred og Kjærlighed i Christi Kirke, at Høiraadet vil tage denne Rapport under Overveielse, paa det vi alle maae komme til Forstand og tiltage som fedede Kalve, indtil vi alle naae til Modenhed som Mænd og Qvinder i Christo Jesu.

(Underteguet.)

Nathan West.

Charles English bevidnede at den Huletske Green troede, at de modtog Guds Ord ved Tungemaals-Gaven, og at de ikke vil udføre deres timelige Forretninger, med mindre de modtage Herrens Ord. Sylvester Hulet pleiede at tale og Sally Crandall at tolke. De sagde, at de vilde ikke modtage nogen Lærdom af ordinerede Medlemmer, endog ikke af Broder Joseph jun., med mindre det stemte overeens med deres Gaver, — at de modtog Herrens Ord, medens de vare i Jackson County, at de skulde forfølges af deres Brødre i Clay County, og nu var det kommet, — at Kirkens Ledere have at komme ned og modtage Gaverne, som de gjorde, — at de var kommet videre i deres Forrettigheder end den øvrige Deel af Kirken. De formeente, at de havde Ret; men, om de kunde overbevises at have Uret, vilde de give efter. Søster Crandall paastod at kjende og see Menneskenes Hjerter.

Philo Dibble istemte det foregaaende Vidnesbyrd, samt at Søster Crandall saae King Follets og Hiram Pages Hjerter, og de var ikke ret.

Hiram Page stadfæstede, at Lyman Leonard sagde, hvis det var nødvendigt, at Gaverne for en Tid lagdes tilside,

vilde de modtage Kundskab derom ved Gaverne. Nathan West istemte det foregaaende Vidnesbyrd, og bekræftede at Sally Crandall saae hans Hjerte, at det var fuldt af Pine; ligeledes Pine i andre Hjerter, i nogle faa, i andre mange.

Daniel Stanton bekræftede, at Sally Crandall sagde, at hun saae hans Hjerte, og saae to Bøger i det, og at der var en Nephit staaende bag ham for at drive ham til hans Pligt; ligeledes at Sylvester Hulet talte i Tungemaal i en Forsamling, og Sally Crandall udtolkede det saaledes: Sandelig saa siger Herren til Eder, lille Flok, I maa tage Eder ivare, thi der er mange, som søge at udspeide Eders Forrettigheder.

Absalon Crichfield stadfæstede, at, da han var i Jackson County forgangen Vaar, sagde den Huletske Green i Tungemaal, at de vilde være fri i Nattens Løb for nogensomhelst Forurroligelse af Pøbelen, men inden Morgenen blev Lyman Leonard og Josiah Sumner piskede; de sagde tillige, at de saae mit Hjerte og tre unge Qvinder i det.

Broder Batson og Alpheus Gifford, stemte ogsaa overeens i meget af de foregaaende Vidnesbyrd, og desuden i andre lignende Omstændigheder.

Efter et Ophold af trefjerdedeels Time, formanede Præsidenten Talerne til ikke at søge at glimre, men tale overeensstemmende med Sandhed og Upartiskhed; og at de burde jage Mørket bort fra deres Sind, og blive øvede angaaende den Gjenstand, hvorom de skulde tale, saa at de kunde belæres angaaende Læresætninger, bringe skjulte Ting for Lyset og gjøre mørke Ting klare osv.

Efter Medlemmerne af Raadet havde talt, sagde Præsidenten: "Angaaende Maaden, hvorpaa de har brugt Tungemaalsgaven i den Huletske Green, har Djævelen bedraget dem, og de erholdt ikke Herrens Ord, som de formodede, men blev bedraget; og angaaende Seergaven, saaledes som den er udøvet i den Huletske Green, den er af Djævelen, siger den Herre Gud."

Raadet stadfæstede eenstemmigen Afgjørelsen og beskikkede Amasa Lyman og Simeon Carter til at gaae hen og arbeide med Broder Hulet og Søster Crandall og andre af lige Tro, og stille Sandheden i det rette Lys for dem.

Jeg har været saa omstændelig i at beskrive dette Raads Historie, fordi Tungemaalsgaven er saa ofte bleven benyttet af Djævelen til at bedrage de Hellige med.

Raadet opsattes til den 7de, da omtrent 20 Ældste blev udsendt til at prædike Evangeliet for Verden, men ikke i Jackson eller Clay County eller deres Nabolag.

Præsident David Whitmer bekræftede for Raadet, at William Batson var ikke duelig til at opfylde sin Tjeneste som Ældste, fordi han havde ikke tilstrækkelig Klogskab og Forstand til at handle viist i det Embede, hvorpaa Raadet voterede eenstemmigen, at hans Tjeneste og Kaldsbrev tages fra ham, hvilket han samtykte i og afleverede sit Kaldsbrev.

Elias og Isaac Higbee, og Jesse Hitchcock ordineredes til Høipræster osv.; og Raadet bestemtes til den 21de dennes.

Forhandlingerne i et Raad, holdt i Kirtland den 11. Aug. 1834.

Idag var et Antal af Høipræster og Ældste af Sidste Dages Helliges Kirke forsamlet i det nye Skolehuus i den Hensigt nøie at undersøge en vanskelig Sag, der udspringer fra visse Rapporter eller Udsagn, afgivne af Ældste Sylvester Smith, et Medlem af denne Kirkes Høiraad, beskyldende Joseph Smith jun.

for lastværdig Opførsel under hans Reise til og fra Missouri denne Vaar og Sommer.

Efter at være kommet til Orden, talte Joseph i en lang Tid angaaende Omstændighederne paa deres Reise til og fra Missouri, og fremstillede meget omstændeligen Aarsagerne, hvorfra Broder Sylvesters og Andres Mistanker havde sin Oprindelse. Han afgav en tilfredsstillende Grund for de Irettesættelser og Revselser, han havde givet Sylvester og Andre, og ligeledes angaaende Fordelingen af Penge og andre Eiendele, idet han opfordrede de tilstedeværende Brødre, som ledsagede ham, at bekræfte det samme, hvilket Alt var tilfredsstillende for de tilstedeværende Brødre, hvilket siden viste sig af deres egne Bemærkninger.

Efterat Præsident Joseph havde endt sine lange Bemærkninger, gjorde Sylvester nogle angaaende deres Udeståaelser, og begyndte at gjøre en partisk Bekjendelse for hans forrige Opførsel, og bad om Tilgivelse, fordi han havde anklaget Broder Joseph offentlig, forrige Løverdag, for at have propheteret Løgne i Herrens Navn, og for at have nedrevet (som han havde sagt) hans (Sylvesters) Charakteer i Brødrenes Paahør paa Reisen mod Vesten.

Eldste Rigdon gjorde nogle Bemærkninger, paa en irettesættende Maade, angaaende Sylvester Smiths Opførsel.

Eldste John P. Green talte, andre ligeledes, efterfulgte af Skriveren, hvorefter paa Forslag af Eldste Rigdon Forsamlingen ordnede sig til et Raad, med Biskop N. K. Whitney som Præsident, og skred til at afhandle, hvorledes denne Mislighed skulde raades Bod paa.

Eldste John Smith tænkte, at det, at Broder Sylvester gjorde en offentlig Bekjendelse i Stjernen, vilde være Maaden at hele Skaden paa.

Eldste Cahoon afgav næsten de samme Bemærkninger.

Eldste Isaac Hill tænkte at Sagen burde nedlægges og ikke gaae videre; efterfulgt med det samme af Eldste J. Bishop.

Samuel H. Smith sagde, at det var hans Mening, at Broder Sylvester burde gjøre en offentligere Bekjendelse og skrive til dem, som er skyldig i den samme Forbrydelse som han og underrette dem om denne Afgjørelse, og derefter, om det er nødvendigt, offentliggjøre det i Stjernen. (Fortsættes).

Poesie.

Mel. Moders Maal er en himmelsk Lyd.

Pagtens Engel fra Himlen foer,
Som Kundskab for Zion bragte;
Glad adlød hun sin Konges Ord
Og Maalesnoren udstrakte,
Saa Elendige i den ,
Kan om Tilflugt søge hen;
:,: Der de Forløsning finde. — :,:

Ørken skjøn som en Rose staaer,
Dens Vand for Velsignelsen viger;
Herrens Børn, de fortabte Faar,
Hjemkomme fra Babels Riger —
Frydesangen toner skjøn:
„Evig Glæde er vor Løn!"
:,: Sorgen der ei har hjemme — :,:

Mere skjøn end al Verdens Pragt
Vil Zion snarligen stande —
Folket iklædt med Uskylds Dragt
Og Livets Segl i sin Pande,
Synger Lammets nye Sang —
Til Basun og Harpeklang
:,: Himlens Hære istemme: :,:

„Herren Zion nu frem har bragt,
Sit Israel Herren forløste,
Udvalgt af Naade, ved Fædres Pagt,
Af Saligheds Kilder de øste. —
Satan bunden — har ei Tid
Meer at vække Had og Splid;
:,: Fred nu paa Jorden hersker." :,:

„Herren til Eet, Alt samlet har,
Og Zion bragt fra det Høie;
Herren, Zion, som nedtraadt var
Af Dybet bragte for Øie;
Fødselsnød betog vor Jord,
Styrken af dens Indre foer;
:,: Sandhed er nu grundfæstet. —" :,:

„Himlen har smilet glad paa den;
Guds Herlighed den beklæder;
Thi blandt sit Folk han staaer igjen.
Ham tilhøre Magt og Hæder;
Barmhjertighed, Naade, Fred.
Sandhed og Retfærdighed,
Har Han for evigt. Amen!"

Christiania den 22de Septbr. 1854.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt siden den 15de October.

A. P. Trane	. . . .	12 Rd.	1 Mk.	13 Sk.
C. C. A. Christensen	.	10 —	" —	" —
H. Jensen	. . . . .	31 —	3 —	6 —
J. Høstmark	. . . .	6 —	2 —	4 —
H. Hansen	. . . . .	1 —	" —	" —
P. Bjørk	. . . . .	9 —	" —	6 —
J. C. Klingbæk	. . .	155 —	" —	" —
P. C. Jensen	. . . .	34 —	" —	" —
	Summa	259 Rd.	1 Mk.	13 Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834.) (Fortsat fra Pag. 47.)

Ældste Orson Hyde tænkte at Bekjendelsen burde være ligesaa aaben som Anklagen, eller at den burde afgives skriftlig og offentliggjøres.

Ældste J. P. Green sagde, at, hvis Broder Sylvester vilde skue denne Ting i dens sande Lys, vilde han være villig til at gjøre en offentlig Tilstaaelse, og udsende den, og han raadede ham at gjøre dette til Frelse for de adspredte Menigheder.

Ældste Isaak Story sagde, at det var hans Anskuelse, at Plasteret burde være ligesaa stort som Saaret; at en passende Tilstaaelse burde kundgjøres udenom.

Skriveren foreslog derpaa, at Raadet sender et Vidnesbyrd eller Afgjørelse, der underretter de adspredte Menigheder, at Præsident Joseph Smiths Adfærd er bleven undersøgt, og at han har handlet paa den rette Maade, og i enhver Henseende har opført sig til den kirtlandske Menigheds Tilfredshed; og ligeledes at Broder Sylvester gjør en passende Bekjendelse efter Omstændighederne.

De Ældste A. Lyman, P. Shirts, T. Wait, R. Evans, A. Cutler og Th. Burdick gjorde lignende Bemærkninger.

Ældste S. Rigdon gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Stilling i hvilken Sylvester nu staaer for Verden. naar han forsøger at prædike Evangeliet.

Ældste O. Hyde foreslog en Afgjørelse af det første Spørgsmaal, nemlig: Hvad maa der gjøres for at qvæle det Onde?

Efter nogle Bemærkninger fremsatte Formanden til Afgjørelse efter det foregaaende Forslag, nemlig, at et Stykke, redigeret af Raadet, indrykkes i Stjernen, at Kirken i Kirtland har undersøgt Præsident Joseph Smiths Handlemaade paa Reisen mod Vesten og tilbage igjen; og at vi finder, at han i enhver Henseende har handlet paa en hæderlig og retskaffen Maade med alle Penge og andre Værdier, betroet til hans Varetægt, hvorefter et Votum blev affordret og givet.

Et Forslag blev derefter gjort af O. Hyde og assisteret af S. Rigdon, at en Comitee af Tre beskikkes til at skrive Stykket til Stjernen i Overeensstemmelse med Afgjørelsen.

Skriveren Thomas Burdick og O. Hyde blev udnævnte og beskikkede ved eenstemmigt Votum.

Broder Sylvester sagde derpaa, at han var villig til at publisere en Bekjendelse i Stjernen.

Oliver Cowdery, Skriver.

Jeg skrev til L. Wigth, E. Partridge, J. Corrill, J. Morley, og andre af Høiraadet i Zion, fra Kirtland, den 16de Aug. 1834.

Kjære Brødre! Efter saa lang en Tid stiler jeg nogle faa Linier til Eder, at lade Eder vide, at jeg er i Kirtland, og at jeg fandt Alt vel, da jeg ankom, i Henseende til Sundhed o. s. v.; men vor fælles Modstander havde besnæret vor Broder Sylvester Smith og andre, som søgte at fremstille næsten ethvert Foretagende i et slet Lys, fra den Tid vi forlod Kirtland indtil vi kom tilbage, og derved foranledigede megen Ophævelse i Kirken imod mig. Ifølge heraf blev jeg, saasnart jeg var kommen hjem, opvartet med en lang Liste, lige saa sort som Ophavsmanden selv; og Skriget lød: Tyran — Pave — Konge — Voldsmand — Menneskeundertrykker — Engel — Falsk Prophet — Propheterende Løgne i Herrens Navn — Tagende helligede Penge — og enhver anden Løgn til at opfylde og fuldstændiggjøre Listen, som var nødvendig til at modne Kirken til at blive skikket for Fordærveren, Tilintetgjørelsens Engels Pile; og, som jeg har havt alt dette at stride med, har jeg ikke været istand til at ordne mit Sind saaledes, at jeg har kunnet give Eder Raad, og den fornødne Veiledning: men den Gud, som regjerer i det Høie og udsender Straffedomme over Israel, naar de overtræder, har givet mig Kraft, fra den Tid jeg fødtes (i dette Rige), til at staa fast, og jeg haver havt Lykke til at jage alle Modstandere og Fiender paa Flugten indtil denne Tid; og uagtet Modstanderen agde en Plan, der var mere listig og ondskabsfuld end alle andre, svømmer jeg dog i reent Vand med Hovedet oppe, hvilket I vil see af den næste Stjerne.

Jeg vil nu skride til at give Eder saadant Raad, som Herrens Aand skal foreskrive. I vil erindre, at Eders Forretning maa gjøres af Eders Høiraad. I vil erindre, at de første Ældste skal modtage deres Begavelser i Kirtland før Zions Forløsning. I vil erindre, at eders Høiraad vil have Magt til at bestemme hvilke af de første Ældste blandt Zions Børn er agtet værdige; og I vil ogsaa erindre, at I have faaet mit Vidnesbyrd om nogle Visse, førend min Afreise. I vil erindre, at jo før disse den Allerhøiestes Sendebud bliver afsendt at bære Vidnesbyrd, at opløfte en advarende Røst og proclamere det evige Evangelium, og anvende ethvert Beviis og enhver Gave til at overbevise denne Slægt idet de reiser til Kirtland, jo bedre vil det være baade for dem og for Zion. Eftersom Folkets Harme sover for en Tid, burde vor Tid afbenyttes paa den bedste Maade; uagtet det ikke er Guds Villie, at nogen af disse Sendebud skulde tie, efter at de har begivet dem paa Reisen. De burde gjøre sig Umage for at vinde Folkets Deeltagelse.

Jeg vil raade Broder Phelps (hvis han er der endnu), at skrive en saadan Petition, som vil blive antaget af Høiraadet; og faae saa mange Underskrifter som de kan i Missouristaten, og paa Reisen til dette Land, paa det at vi kan faae at vide, om vi har Venner eller ei i disse Forenede Stater.

Denne Ansøgning skal sendes til Guvernøren i Missouri for at bede ham at anmode Præsidenten over de Forenede Stater om en Vagt for at beskytte vore Brødre i Jackson County paa deres egne

Jorder mod Pøbelens Fornærmelser og Mishandlinger.

Og jeg vil raade Broder Wight at indgive Klager til Guvernøren, saa ofte som ham vederfares nogen Fornærmelse eller Fornrettelse; og, i Tilfælde af at de vedbliver at tragte nogen efter Livet, eller nedrive Huse, og Indbyggerne i Clay County ikke ere venligsindede, at samle den lille Hær, og uopholdelig lade sig sætte over til Jackson County, forlade sig paa Gud og gjøre det Bedste han kan for at forsvare deres Jordbund. Men i Tilfælde af at Freden bliver uforstyrret, da gjør alt muligt for at faae Menighederne til at samles til hine Egne og nedsætte sig der, for at berede sig til at drage til Jackson County om to Aar fra den 1ste September at regne, hvilken er den for Zions Forløsning beskikkede Tid. Sandelig siger jeg Eder, dersom — Ja, dersom Kirken med forenet Anstrængelse gjør sin Pligt — dersom den gjør det, da skal Gjerningen blive vel udført. Dersom den ikke gjør det i al Ydmyghed og bereder sig fra denne Stund af, ligesom Joseph i Ægypten, at oplægge Forraad imod Hungerens Tid, idet hver Mand haver sit Telt, sine Huse, sine Vogne, sine Vaaben, sit Qveg, sin Familie og sin hele Eiendom færdig til den Tid, naar det skal hedde: Til Eders Telte o Israel! og lad ikke det rygtes omkring; lad ethvert Hjerte slaae i Stilhed og enhver Mund være tans.

Nu mine kjære Brødre, J vil forstaae af dette, at vi have et stort Værk at udføre, og blot liden Tid at gjøre det i; og om vi ikke anstrænge os til det Yderste for at opsamle Herrens Huses Styrke saa at denne Ting kan blive fuldført, see, da forestaaer en Revselse for Kirken; ja den vil vorde dreven fra Stad til Stad, og ikkun faa skal blive igjen for at modtage en Arv. Om hine Ting ikke bevares, forestaaer ogsaa der en Revselse: vær derfor vise denne ene Gang o J Zions Børn og giv Agt paa mit Raad, siger Herren.

Jeg vil underrette Biskop Partridge, at den Bankseddel, som jeg modtog af ham var god, og naar jeg kan faae vore Penge byttede for en anden, vil jeg sende ham den pr. Post.

De Brødre, som hidindtil er ankomne fra Clay County, haver ialmindelighed været karske uagtet den stærke Hede. Jeg vil ogsaa kundgjøre Biskop Partridge, at jeg er ikke tilfreds med Broder Hulet i Henseende til Føllet; og saalænge som uretfærdige Gjerninger taales i Menigheden, kan den ikke blive helliggjort ei heller kan Zion blive forløst; og ligeledes, at jeg var nødt til at efterlade det indviede Horn i Illinois, saa og Broder William E. Mc. Lellin, som var syg. Vi vente, at han vil komme til Kirtland, naar han bliver karsk. Han var meget ydmyg, og jeg nærer ingen Tvivl om, at han jo vil bestaae, saalænge han er saaledes. Vi kunde ønske at høre om Choleraen, og om Søster Vunnel lever endnu, som og om alle Dødsfald, o. s. v. Navnene paa alle dem, som ere bortkaldte, deres Tilstand o. s. v.

Choleraen raser i Detroit, Cleveland, Fairport, Buffalo og andre Steder. Vi fandt den i Chariton, da vi kom derigjennem og næsten paa hverandet Sted. Det er en gruelig og alvorsfuld Tid; men dette er ikkun Forvarsel af hvad som skal komme.

Menighederne synes at være i en kold, afmægtig og mismodig Tilstand; og ligesaavist som Jorden dreier sig rundt eengang i 24 Timer, ligesaavist kan vi forvente Omvæltninger i denne onde og forvendte Slægt, og ligesaa i Christi Kirke. Naar Hovedet er sygt, da er hele Legemet afmægtigt. Naar Menig-

heden staaer Hovedet bi, vil Engelen bringe os gode Tidender. Saa er det, Amen!

Joseph Smith,

Aug. 21de. Doctor F. G. Williams kom tilbage fra Cleveland og fortalte os om Pesten, og efter megen Raadslagning blev vi enige om, at Dr. Williams skulde reise til Cleveland og begynde at administrere for de Syge for at forskaffe dem Velsignelse og for Herrens Æres Skyld. Følgelig forenede vi (Joseph, Frederick og Oliver) os i Bøn til Herren for denne Ting. O Herre! tilstaae os disse Velsignelser i Jesu Christi Navn! Amen.

Zions Høiraad forsamledes samme Dag i Lyman Wigths Huus, og de Ældste S. Carter og A. Lyman afgav en Beretning angaaende deres Mission til den Huletske Green, at de fandt Menigheden villig at vedtage det sidste Raads Afgjørelse, med Hensyn til de falske Aander, som havde drevet sit Spil med dem o. s. v.

John Corrill indførte en Klage mod L. Wight, fordi han lærte, at „al Sygdom i denne Kirke er af Djævelen og at give de Syge Medicin er af Djævelen: thi de Syge i denne Kirke bør leve ved Troen."

Ældste Wigth tilstod at have lært saadan Lærdom, og var tilbøielig til at troe at den var rigtig.

Præsidenten afgjorde, at det var ikke lovligt at lære Menigheden, at al Sygdom er af Djævelen: men derfom der er nogen der har denne Tro, lad ham have den for sig selv; og om der er nogen, der troer, at Anvendelsen af Rødder og Urter for de Syge, og af alle sunde Planter, som Herren har bestemt til Menneskets Brug — og om Nogen siger, at saadanne Ting brugt til de Syge, for at de maa bekomme Helbred, og denne Medicin er anvendt af nogen af Kirken og om der er nogen iblandt Eder, som lærer, at disse Ting er af Satan, saasom Lærdom er ikke af Gud.

Den 23de August forsamledes et Raad i den Hensigt at høre Resolutionerne, bestemte for Stjernen, hvilket skulde nedskrives af de Ældste O. Cowdery, T. Burdick og O. Hyde, angaaende den Udestaaelse, som existerede mellem Præsident J. Smith og Sylvester Smith.

Ældste R. Cahoon præsiderede istedetfor Biskop Whitney som var syg, og følgende Andragende og Resolutioner blev læst og vedtaget, nemlig:

Eftersom Kirken hersteds er kommen til Kundskab om et Rygte om Præsident Joseph Smitbs Opførsel med Hensyn til hans Fremgangsmaade paa Reisen til og fra Missouri og som bemeldte Rygte er skikket til at fremavle en ugunstig Indflydelse i Henseende til denne vor Broders moralske Charakteer og Ære, saa bliver det nødvendigt for os at undersøge Sagen og kundgjøre den for vore Brødre i Adspredelsen; derfor resolveret:

At efterat have hørt af Nogles Mund at der hvilede en Mistanke paa deres Sind angaaende vor Præsidents Opførsel, med Hensyn til hans Retskaffenhed og gudelige Vandel, haver vi undersøgt hele hans Fremfærd ved at førhøre dem som ledsagede ham til og fra Missouri, og vi glæder os at kunne sige til vore Brødre i Adspredelsen, een og alle, at vi er tilfreds med hans Opførsel, for vi har erfaret af den klareste Overbeviisning, at han i enhver Henseende har handlet som det sømmede sig for hans høie og ansvarsfulde Stilling i Kirken, og at han har ved Omhu og Forsigtighed bevaret dette Samfunds almene Vel og er fremdeles vor Agtelse og Broderskab værd, og at disse Rygter kunde ikke have udsprunget fra Andet end saadanne, som enten formedelst naturlig Misforstaaelse eller natur=

lig Skinsyge, er tilbøielig til at tro at see Ondt hvor der intet er.

Resolveret: At vi siger til vore Brødre, at som vi er omgivne af Tusinde, der er færdig at gribe efter enhver Skygge dersom de haver noget Haab om at lave en Usandhed deraf til Skade for Evangeliet, saa formaner vi dem til at være standhaftige og urokkelige i Sandheden, vidende forvist, at saalænge de vedbliver at vandre i den hellige Pagt, som de har bekjendt sig til, vil Alting i Enden tjene dem til Gode, og, at saalænge Ugudeligheden er mangfoldig som i gamle Dage vil deres Charakteer som søger at gjøre deres Medmennesker meest Godt, blive skammelig forkleinet, og enhver Akt i deres Liv blive fordreiet og en falsk Skygge kastet over deres gode Gjerninger, skikket til at avle en ond Mistanke hos Publikum, for, om muligt, at forhindre Lysets Tiltagende, og desto bedre bevirke deres egen Hensigt og holde Menneskeн i Vildrede. Vi siger, kjære Brødre, maatte Fred og vor Herres Jesu Christi Velsignelser vorde mangfoldige over Eder, formedelst Kundskaben om Sandheden for evig.

Resolveret: At Optegnelsen undertegnes af Præses og Skriver og kundgjøres i Stjernen for de adspredte Menigheder.

Reynolds Cahoon, Præses.
Oliver Cowdery, Skriver.

Vi Undertegnede, Medlemmer af ovennævnte Conferenze, finder det, for vore adspredte Brødres Tilfredsstillelses Skyld, at være vor Pligt, at sige til disse som vi er personlig kjendt med, at vi var tilstede ved foregaaende Undersøgelse og gjerne deeltager i Meningen af ovenstaaende Optegnelse, og siger at vi er fuldkommen tilfreds, og hvilken Forstaaelse, der end monne være udgaaet, eller monne være tilbage hos Nogen i dette Nabolag, angaaende Præsident Smiths Adfærd, saa er vi (ved Overbeviisning) forvissede om, at han opførte sig i alle Henseender saa som fremsat er i denne Conferenzes Resolutioner. Vi er tilskyndet at aflægge dette Vidnesbyrd paa det at den Uskyldige ikke skal lide Uret, og at vore Brødre og Venner maa blive overbeviist om, at enhver Tilsyneladelse af Ondt, paa dette Sted, bliver taget i Betragtning, og at Intet Usømmeligt for et Samfund, der bekjender sig til Gudsfrygt, er tilladt at existere i samme.

Ira Ames af Benson i Vermont.
Asa Lyman af Parishville i Ny York Stat.
John Rudd af Springfield i Erie County i Pennsilvanien.
Icaac Storey af Warsaw i Ny York Stat.
William Burgeß af Bolton i Ny York Stat.
Jonas Putnam af Bolton i Ny York Stat.
J. B. Bosworth fra Menigheden i Boston.
Rosvell Evans af Waterford i Vermont.
John Smith af Potsdam i Ny York Stat.
Orson Johnson af Bath i Ny Hampshire.
Oliver Higbee af Jamestown.
Almon Shermon af Pomfret i Ny York Stat.
Jacob Bump af Silver Creeck i Ny York Stat.
Isaac Hill af East Liverpool i Ohio.
Lorenzo Young af samme Sted.

Undertegnede, Medlemmer af denne Conferenze, haver været med Præsident Smith til og fra Missouri, og bevidner at Ovenstaaende er en sandfærdig Beretning om hans Charakteer og Opførsel.

Lyman Johnson.
Heber C. Kimball.

Broder Sylvester Smith opponerede imod det forrige Raads Afgjørelse og begyndte at retfærdiggjøre sig i sin tidligere Adfærd; og efter megen Drøften blev følgende Resolution fremført af Skriveren og vedtaget ved eenstemmigt Votum:

Resolveret: At ifølge den Stilling, vor Broder Sylvester Smith haver indtaget imod dette Raads forrige Afgjørelse, at vi dømmer ham skyldig i en Adfærd, der var usømmelig for en Mand i hans høie Stilling, og uden at han gjør en ydmyg Bekjendelse for dette Raad, forbliver han strafskyldig og uskikket til fremdeles at handle i sit Embede i Kirken, indtil han giver tilstrækkelig Tilfredsstillelse, eller til et Forhør for en Biskop, assisteret af 12 Høipræster, kan blive holdt.

Oliver Cowdery,
Skriver for Raadet.

Kirtland i Ohio d. 28de August 1834.
Denne Dag mødte Høiraadet efter Biskop Whitneys Bestemmelse, for at forhøre Broder Sylvester Smith, der var beskyldt for en Brøde. Følgende er en Copi af Klagen:

Til Newel K. Whitney, Biskop for de Sidste Dages Helliges Menighed i Kirtland.

Jeg fremfører følgende Beskyldninger imod Sylvester Smith, en Høipræst af bemeldte Kirke;

1) Han har undslaaet sig fra at erkjende et Raads Afgjørelse, der bestod af Høipræster og Ældster og holdtes paa dette Sted den 11te i denne Maaned, hvilken Afgjørelse blev given i en Sag imellem ovennævnte Sylvester Smith og Joseph Smith, jun.

2) Han vedbliver at beskylde nævnte Joseph Smith, tvertimod førommeldte Raads Afgjørelse, for urigtig Opførsel, som Præsident for de sidste Dages Helliges Samfund, paa Reisen forrige Aar til Staten Missouri. Eftersom disse Ting er saare ubehagelige for mange af de Hellige i Kirtland, og meget ufordeelagtige for Sandhedens Sag ialmindelighed, saa forlanger jeg at I sammenkalder Høiraadet af denne Kirke til at undersøge denne Sag, paa det at der maa blive en endelig Afgjørelse paa samme. Jeg siger Høiraadet fordi det er en Sag, der angaaer nævnte Kirkes Præsidentskab.

Sidney Rigdon.

Kirtland i Ohio, den 23de August 1834.

Broder Sylvester Smith. Eftersom Klage er indgiven til mig ved Raadgiver S. Rigdon, fremsættende at De har krænket de sidste Dages Helliges Samfunds Lov, saa opfordres De herved til at give Møde for det høie Raad af Høipræster, som vil blive holdt paa Raadhuset i Kirtland den 28de Dennes, Kl. 10 Form., at svare til bemeldte Beskyldninger, ioverenesstemmelse med Kirkens Love. N. K. Whitney, Biskop.

Præsidenten udnævnte en Høipræst til at fylde den Vacance i Raadet, der var blevet ved Ældste Carters Død, nemlig: Orson Johnson — hvilket blev enstemmigt vedtaget, og han blev ordineret til Høiraads-Medlem under Raadgiver Rigdons Hænder.

Raadgiver Johnson sagde han ønskede at fritages for at sidde i dette Raad, fordi han havde været fristet over Noget. og at han havde syndet og ønskede at gjøre en mere offentlig Bekjendelse end han kunde gjøre her.

Efter nogle Bemærkninger af Raadsmedlemmerne, blev det afgjort at Ældste Johnson beholder sit Sæde i Raadet.

Ældste J. P. Green blev beskikket til at handle i Sylvester Smiths Sted; ligesaa Ældste Amos Durfee i J. Johnsons Sted; ligesaa Lyman Johnson i Martin Harris' Sted.

Raadet blev ordnet og Klagen oplæst. Det blev vedtaget at sex af Raadsmedlemmerne paataler Sagen. Biskoppen paalagde derpaa Raadet i Herrens Navn at handle ioverensstemmelse med Sandhed og Retfærdighed.

Ældste R. Cahoon bevidnede, at det Vidnesbyrd, som var aflagt for et Raad den 11te dennes, var: at Præs. J. Smith havde teet sig vel paa Reisen til og fra Missouri; og at Raadet ansaa at Sylvester Smith havde beskyldt Præs. J. Smith uden Grund og havde aldeles Uret. Endvidere meente han, at Alt hvad der angaaer denne Sag, havde været fremme for Raadet og af dette gav det sin Afgjørelse.

Ældste J. P. Green bekræftede de foregaaende Udsagn, og han formodede at Broder Sylvester saa Sagen i det samme Lys den 11te dennes, paa Grund af hans eget Udsagn dengang, at han kjendte ikke forud den Aand, som besad ham, da han førte sine Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith.

Ældste A. Cutler sagde, at han ansaa det Vidnesbyrd, som blev aflagt for Raadet den 11te, som tilstrækkeligt til at bevise at Præs. Joseph havde teet sig paa en agtværdig Maade paa Reisen til og fra Missouri; og han meente at det Vidnesbyrd, som der aflagtes, var saaledes, at det kunde ikke omstødes.

Ældste Jacob Bump sagde, at han forud før Raadet den 11te, blev beveget i sit Sind, og det var tildeels en Følge af Rygter som var sat i Omløb om Præs. Josephs Smiths Vandel paa hans Reise til og fra Missouri; men da han hørte Sagen drøftet for dette Raad, blev hans Sind beroliget, seende at han var bleven forkeert underrettet, og han var fuldkommen overbeviist om at Præsident Joseph Smith havde i ingen Henseende handlet Imodsætning til Retfærdighed for Herren.

Ældste Asa Lyman sagde, at hans Sind havde ogsaa været paavirket før Raadet holdtes, men at han blev tilfreds i Raadet; og han troede virkelig, af de Beviser, der gaves, at Præs. Joseph havde ikke handlet urigtigt.

Ældste Jacob Bump sagde, at hans Sind kom atter i Oprør, efter at have talet med Broder Sylvester, førend den 11te.

Ældste Edward Bosley sagde, at han forstod Sagen d. 11te paa samme Maade som Brødrene Cahoon og Whitney havde sagt.

Ældste Rudd, Ezekiel Rider, og S. H. Smith betragtede Sagen paa samme Maade.

Ældste O. Hyde sagde, at han tænkte at Broder Sylvester burde udsende en Bekjendelse i Stjernen, at han selv havde feilet, og at Præs. Smith havde ingen Feil begaaet, som han havde sagt.

Ældste A. Cutler, J. P. Green, E. Rider, J. Bump, S. H. Smith, J. Rudd, og F. G. Williams istemmede med de Foregaaende.

Ældste O. Cowdery sagde, at efter at have hørt paa alle Indberetninger og Vidnesbyrd, fra Begyndelsen indtil Afgjørelsen den 11te Dennes, tænkte han, at Broder Sylvester burde erkjende at alle de foregaaende offentlige Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith var ugrundet, og at han var den, der havde feilet, berørende Alt hvad der var skeet imellem ham og Præs. Joseph Smith, og at de andre Beskyldninger, der var fremført indirekte som indanket af Andre, ogsaa var uden nogen Grundvold.

Ældste John Smith istemmede med det ovenstaaende.

Ældste E. Durfee sagde, at han antog, at Præs. Smith var frikjendt for Raadet den 11te, som ikke skyldig i nogen Brøde.

Ældste O. Hyde sagde, at han havde reist med Præs. Smith til Missouri fra Mansfield i Ohio, undtagen at han forlod ham en kort Tid, at udrette et Ærende hos Gouvernøren i Missouri. Han var nærværende da Broder Sylvester stod op imod Præs. Smith i Anledning af en vis Mislighed, der udsprang fra en Besværing over en Hund, at han antog dengang, at den Irettesættelse Præsidenten gav, var nødvendig, thi han erindrede vel at have udtalt sig paa en lignende Maade til Præs. Smith. Han sagde at han antog ikke at denne Irettesættelse gjorde noget til at formindske Brødrenes Agtelse for Præs. Smith; men dersom den havde, saa meente han, at en almindelig Bekjendelse, som Præs. Smith den Tid gjorde, var tilstrækkelig til at udrydde enhver Ukjerlighedsfølelse som da existerede, eller kunde existere imod ham; og at han kunde ikke sige at han paa Reisen mod Vesten havde seet noget i Præs. Smiths Fremgangsmaade, der stred imod hans Bekjendelses sande Grundsætninger som en Guds Mand.

Ældste Luke Johnson sagde at han traf sammen med Præs. Joseph Smith i Mansfield i Ohio, og ledsagede ham det meste af Veien til Missouri, og at han paa hele Reisens Løb ikke saa nogenting i hans Vandel, der kunde formindske hans Agtelse for ham, som en Guds Mand. Men han sagde at han hørte Præs. Joseph Smith irettesætte Sylvester for noget der var skeet med noget Brød; han hørte ikke det Hele, og tænkte dengang at Irettesættelsen var vel stræng, men havde senere forstaaet, at den var ikke strængere end den burde være.

Præsident Joseph Smith blev derpaa opfordret til at afgive en Beretning om det Forefaldne, saaledes som det gik til da denne Irettesættelse blev given. Han sagde at Broder John S. Carter kom til ham for at vide om Broder Sylvester havde handlet ret i den mellem ham og Broder P. P. Pratt værende Mislighed, da Broder Pratt anmodede Broder Sylvester om noget Brød til Aftensmad. Han hørte af Broder Pratts Mund, at Broder Sylvester havde mere Brød end han da behøvede, men henviste Broder Pratt til en Anden, der, som han sagde havde nok. Han gik da med Brødre Pratt og Carter til Broder Sylvesters Telt, men Broder Sylvester retfærdiggjorte sig deri at han ikke havde meddeelt af sit Brød til Broder Pratt. Han revsede da Broder Sylvester fordi han paastod at han havde gjort ret i dette Stykke, thi, dersom dette var saaledes, maatte Brødrene ofte gaa til Hvile uden Mad; og saalænge han havde Brød, var han pligtig at meddele disse, som intet havde; og at under disse Omstændigheder Broder Sylvester havde handlet modsat til Christi Lære og at hans Sind var formørket ved denne gjerrige Aand.

Præses hævede da Raadet til imorgen Kl. 9 paa dette Sted. Ældste H. Smith sluttede med Bøn.

(Fortsættes).

Mormonerne.

Et nyt Spørgsmaal vil sandsynligviis opstaae i Politiklen: „Skal Mormonerne, med deres Fleerkoneri optages i Unionen? Vi ønske at afgive vort Svar paa Forhaand, og sige: ja, visselig, sandelig, hvorfor ikke? Vi har 13 Stater nu, i hvilke Polygami er brugelig og sørget for ved Lov. Vi have en Bestyrelse,

hvis Hovedbeskjæftigelse det er, at forsvare, udsprede og vedligeholde denne Indretning. Nu, vi ynde Afverling, og som disse tretten Stater have alle eet Slags Polygami og Mormonerne et andet, unde vi gjerne Saltsøfolket at slutte Rækken. — Vi har længe været i national Forening med et Slags Mænd, som holder Medhustruer og sælger deres Børn, vi vilde ynde et saadant Slags, som opdrager og underholder al deres Afkom.

Efter vor Anskuelse er Fleerkoneri anstændig og rigtig, sammenlignet med at kjøbe Friller ligesom Faar, ligesom vore Brødre i Syden gjør, eller endog at privilegere Hore-, Spille- og Drikkehuse, som de „Hæderværdige" i vore østlige Stæder gjør.

Saalænge Mænd alene er Lovgivere, vil de priviligere deres egne Laster, og vi tænker at Mormonerne have slaaet ind paa den anstændigste Vei. De nærværende Medlemmer af denne Union er ikke saa omhyggelige for deres egen Sædelighed, at de behøve at skamme sig meget ved deres Omgang.

Saturday Visitor.
(En amerikansk Avis).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. November.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi have modtaget Deseret News indtil den 31te August. Og som vi veed at det interesserer de Hellige, Tid efter anden, at faae Underretning fra Hjemmet i Ephraims Dale, glæder det os at kunne meddele, at Herren fremdeles velsigner sit Folk, der hersker Fred uden og inden, og efter Indberetning fra mange Distrikter er Kornhøsten, paa faa Undtagelser nær, bleven over Forventning, saa at der er god Udsigt saavel for den private Forsyning, som for Herrens Forraadshuus. Den store Muur omkring Tempelgrunden blev fuldendt den 15de August; Dækningsstenene er tilhuggede og færdige til Paalægning; og Jernværksmesterne er opfordrede at have Jerngitteret, som skal befæstet ovenpaa, færdigt til rette Tid.

Ligeledes have vi modtaget private Efterretninger fra de sidste herfra afreiste Emigranter, der melder at de den 16de August var 10 engelske Mile fra Fort Larami, eller 130 engelske Mile over Halvveien af Landreisen. Alle var friske og vel og ingen Sygdom havde hersket iblandt dem siden de forlod Missourifloden. De fandt Reisen meget behagelig og havde frydet sig i at see de uoverskuelige Sletter, der med sin frodige Græsvært, lignede en bølgende Havflade. Græsset var paa sine Steder saa høit at en voxen Mand ei kunde see over det. I Egnen ved Plattefloden saae de tusindviis af Pukkeloxer (feilagtigen kaldet Bøffler) og havde Anledning at skyde nogle af dem, hvilket forsynede dem overflødigen med Kjød for den øvrige Deel af Reisen. De havde hidtil seet ikkun faa Indianer forend samme Aften, da nogle havde besøgt deres Leir, og var meget fredelige og venskabelige. Den 4de havde de mødt Ældste E. Snow og Benson, begge af de

Tolv, og Gjensynet af Førstnævnte, som aabnede Evangeliets Dør i Skandinavien, bragte deres Hjerter til at banke af Glæde. De frydede sig i at høre den elskede Apostel i deres eget Sprog tale til deres Belærelse og Opmuntring, som han saa ofte havde gjort under hans Mission i Danmark. Han var, da de mødte ham, paa Veien til St. Louis for at præsidere over dem, som for Eftertiden foreløbig nedsætte sig der. Ældste E. Benson overtog Ledelsen af Emigrationen for den øvrige Deel af Veien, og afløste Ældste O. Pratt, der skulde hjem. De havde hidtil kjørt 16 a 20 engelske Mile om Dagen og haabede at naae Dalen i en fem Ugers Tid.

En meget alvorlig og beklagelig Begivenhed har fundet Sted ved Sarpy's Point, otte Miil østenfor Fort Laramie. Man siger at den 17de August, medens et Tog af de Hellige passerede Sarpy's Point, hvor omtrent 1000 Indianere var leirede, blev en halt Ko, der tilhørte Toget forskrækket og løb ind i Indianerleiren. Koen blev ladt tilbage og slagtet og ædt af nogle af Indianerne, hvilken Omstændighed Toget meldte til Fort Laramie. Den 19de om Eftermiddagen marscherede Lieutenant Grattan med 27 Soldater og Tolken August Lucien til Sarpy's Point or at arrestere Indianeren, som havde dræbt Koen, men han vægrede sig ved at overgive sig. Lieutenanten befalede da sit Mandskab at fyre paa Indianeren — en Salve afsyredes, hvilken Indianerne besvarede og stormede ind paa Soldaterne, der begav sig paa Flugten, men blev alle dræbte paa een nær, som blev farlig saaret. Indianerne, høilig opirrede, fordrede af Kjøbmand James Bordeaux, som boer ved Sarpy's Point, de Beholdninger han havde, hvilke han, for at frelse Livet, overlod dem til et Beløb af 2000 Dollars. Derpaa drog de til Stationen for den amerikanske Pelsværkshandel og plyndrede for næsten 50000 Dollars Værdi i Varer. Indianerne siges at have været enten Siouxer eller Cheyenner. Den gamle og yndede Indianeragent Fitzpatriks Død og Fraværelsen af den nye Beskikkede havde forhalet Betalingen af Regjeringens aarlige Tribut til dem, saa at det formodedes at de var i en nødlidende Tilstand.

Vi veed ikke hvilket vi meest skal beklage, enten Anmelderens ukloge Handling i at melde en saadan Ubetydelighed, eller den amerikanske Officeers daarlige Fremfærd.

Udtog af et Brev,

dateret Storesaltsøstad den 8de Mai 1854.

"Vi kom hertil den 30te September (1853), og vi var alle karske, men endeel trætte af Reisen, og vi opholdt os i Byen i nogle Dage; men da blev de fleste Danske enige om at drage 130 engelske Mile længer Syd paa, til et Sted kaldet Sanpit, og jeg fulgte med Domgaard dertil; men da vi kom der fik jeg Arbeide hos en anden Smed og blev hos ham til i Foraaret. Jeg syntes jeg havde bedre Lyst til at reise tilbage til Saltsøstad, og jeg vilde paa Veien besøge en anden dansk Broder, Mads Chr. Bastholm; han boede 20 Miil norden for Staden, og han byggede en ny Mølle for en Mand der i Nærheden, og jeg fik Arbeide hos den samme Mand og faaer 15 Dollars om Maaneden" — "Jeg er veltilfreds i alle Dele. Jeg er glad at jeg kan see, at Herrens Tjenere er det, som de har givet sig ud for at være" osv. — "Jeg maa fortælle Eder lidt om Stedet her, thi her er

særdeles meget udrettet i saa kort en Tid; en stor Stad er anlagt, og store Fabriker og Værksteder er anlagt, foruden andre hensigtsmæssige Bygninger; et stort Tabernakel er bygget og meget hensigtsmæssigt indrettet, og flere Ting, som jeg ei kan skrive. Staden er over 3 engelske Miil igjennem, og mange store Landsbyer og Avlsgaarde er der allevegne her i Dalen. Jorden er god fordetmeste overalt, De avler 40 Fold af Hvede, og somme Steder meget mere, men 40 Fold er almindelig. Der er nogle Slags Sæd, de bruger her, der giver mere end 100 Fold. Luften er klar og frisk. Climaet er endeel varmere end i Danmark. Græsset er saa høit nu at det kan lade sig slaa; men Bjergene ligger bedækkede med Snee næsten hele Aaret." — "og jeg siger til dem, som er indgaaet i Pagten, vær tro og lad ikke falske Mennesker eller falske Rygter forføre Eder. Rygtet siger i Danmark, at her er "Slaveri" og at vi "er ikke fri naar vi kommer her;" men jeg siger at her er Frihed, dersom der er Frihed noget Sted i Verden. Alt er Ret, og jeg ønsker blot at jeg maa blive bestandig indtil Enden." —

(Til hans Fader og Søster).

"Jørgen Christensen."

Tale af Præsident B. Young.

holden i Tabernaklet den 18de December 1853.

(Af Deseret News, den 31te August, 1854).

Det glæder mig at høre mine Brødre tale. Deres Vidnesbyrd forskaffer mit Hjerte Fryd og Trøst. — Men, uagtet den Fornøielse det vilde give mig at sidde og høre mine Brødre bestandigen er det en Pligt, der paahviler mig, at opfylde den Plads, hvorpaa jeg er stillet, og lade min Røst høres i Forening med deres.

Vi alle indtager forskjellige Stillinger i Verden og i Guds Rige. De, som gjør Ret og søger den himmelske Faders Ære, er fuldkomne, hvad enten deres Kundskab er liden eller stor, enten de kan gjøre lidet eller meget; saalænge de ikkun gjør det Bedste, de forstaaer, er de fuldkomne.

Det kan synes forunderligt for nogle af Eder, og det sikkerlig synes saa for Verden, at sige, at det er muligt for en Mand eller Qvinde at blive fuldkommen paa denne Jord. Det er skrevet: "Værer I derfor fuldkomne, ligesom Eders Fader som er i Himmelen, er fuldkommen." Atter: "Dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, istand til at holde det ganske Legeme i Tømme." Dette er fuldkommen klart for den, som forstaaer hvad Fuldkommenhed virkeligen er.

Hvis det første Skriftsted, jeg har omtalt, ikke er opfattet af Eders Forstand, saa kan vi forandre Ordstillingen i Sætningen og sige: "Vær I saa fuldkomne som I kan", thi det er alt hvad vi kan gjøre, endskjøndt der er skrevet: "Værer fuldkomne, som Eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen". At være saa fuldkomne som vi muligen kan, efter vor Kundskab, er netop at være saa fuldkommen som vor Fader i Himmelen er. Han kan, ligesaalidt som vi, være mere fuldkommen end han forstaaer at være.

Naar vi gjør det saa godt som vi forstaaer i den Kreds eller Stilling, som vi indtager her, saa er vi retfærdiggjorte i den Ret, Retfærdighed, Barmhjertighed og Dom, som gaaer forud for Himlens og Jordens Herre. Vi er ligesaa retfærdiggjorte som Englene, der er for Guds Trone. Den Synd, som vil klæbe ved al Adams og Evas Afkom, er, at de ikke have gjort saa godt, som de forstod at gjøre.

Jeg vil anvende dette paa mig selv, og det vil passe paa Eder og paa enhver Mand og Qvinde paa Jorden, følgelig ogsaa paa Broder Morley, som talte til Eder idag. Dersom han har gjort det Bedste han kunde i de sidste indianske Uroligheder i den Egn, hvor han boer, og handlet efter den Aabenbarelsesaands Dømmekraft og Lys, som er i ham, saa er han ligesaa retfærdiggjort som en Guds Engel.

Om vi end gjør det Bedste vi forstaaer for Nærværende, mon der dog ikke kan skee Forbedring i vort Levnet? Jo, der kan. Om vi handle urigtig af Uvidenhed, da er det vor Pligt, saasnart vi lære anderledes, strax og for stedse at forlade det Urigtige, og Uvidenhedssynden er tilgiven og forglemt.

Et Spørgsmaal fremsattes idag, om vi veed, hvem vi er, paa hvilket Standpunkt vi befinder os, og det Forhold vi staaer i til hverandre og til vor Gud, samt den Stilling vi indtager til Menneskeslægten? Jeg kan besvare dette Spørgsmaal med Nei! Forstaaer Folket alle de Forbindtligheder de er under til hverandre og til deres Gud? De gjør ikke. Bestræber de sig for, saavidt det staaer i deres Magt, at lære at kjende det? Nei, de gjør ikke. Er der Personer iblandt os, som tragte af deres ganske Hjerte efter at vide og forstaae Guds Villie? Ja, — mange. Men bestræber de sig, som et Folk, for, med udeelt Hjerte, at lære at kjende Herrens Villie fremfor enhver anden Ting paa Jorden? Nei

Der er en Aarsag for dette. Broder Morley ønskede at vide, om vi havde lært os selv. Vi har ikke. Da han henviste til Aanderne i Verden og til hvad vi kan blive vaer i Pattebarnet paa Moderens Skjød, som det ene Dieblik ligner en liden Engel og det næste en liden Djævel, dreven af Vrede og Raseri, tænkte jeg, at vi ikke behøvede at indskrænke os til Barnet som et Exempel, thi dette Maleri af Godt og Ondt lader sig ligesaa hyppig see i Forældrene, og det endog i den graahærdede Olding saavel som i Barnet. Om Mænd og Qvinder forstod fuldkommen deres Stilling for Gud, Engle og Mennesker, den Plads de indtage, og den Kreds de handle i, saa vilde de vide, at de er ligesaa uafhængige i deres Forfatning som Englene eller som Guderne. Dog, som en Følge af at Synd kom ind i Verden, omgives Menneskenes Børn ligesaavel af Mørke, Elendighed, Daarlighed, Svaghed af enhver Slags, og Fristelsens Magt, som af Guds Magt. Jeg siger, at den graahærdede Fader og den gamle Matrone vil, i mange Tilfælde, ligesaa tidlig give Rum for det Ondes Magt, naar den kommer over dem, som Pattebarnet paa Moderens Skjød.

Jeg taler hvad jeg veed og siger Skam for dem, som er underkastet saadan Svaghed, forsaavidt som de har havt Tid og Leilighed at lære bedre. Broder Morley siger: „saadanne Aander vil blive fordømte.“ Sandelig, jeg siger Eder, at de er allerede dømte. Aarsagen hvorfor de handle, som de gjør, paa en Maade saa aldeles modsat Englene og Guderne i de evige Verdener, der er, er, fordi de have

været i en elendig Stilling siden de kom paa Jorden.

Naar Mænd og Qvinder give Rum for disse onde Aander, er det et Beviis for, at de ikke have lært at kjende deres egen Beskaffenhed og hvorfor de er skabte.

Hvad angaaer dette Folks Kundskab om deres sande Stilling for Gud midt imellem Jordens Nationer, saa er det sikkert, at de have endnu ikke lært den.— Skal vi nogensinde lære den? Vi skal. Og endvidere, vi skal blive nødsagede til at lære den; og hvad endmere er, — vi skal blive **tvungne** til at lære den. Paa hvilken Maade? Ved smigrende Tale? Ved Velsignelser? Ved Forsynets venlige Smiil? Ved den gavmilde Fylde af vor himmelske Faders usynlige Haand, overøsende os med enhver Velsignelse? Nogle af os vil maaskee sige, dette vil ikke bringe os til at forstaae vor sande Stilling og berede os for hvad som er foran os. Om vor kjærlige og overbærende himmelske Faders Barmhjertighed og Velsignelser ikke vil frembringe den forønskede Virkning paa hans Folk, vil han sikkerligen tugte dem og lade dem forstaae, ved hvad de lider, hvorledes de have at regjere sig og helliggjøre sig for ham.

Vi bør følge den samme Vei med vore Børn, naar vi ønsker, at de skal adlyde vore Befalinger. Det er fornuftigt og ret, efter at I have udtømt enhver Slags mulig Overtalelse, at bringe dem til Sands og til Lydighed, om de endnu vedblive at være gjenstridige, ved at prøve Riset og tugte dem indtil de blive lydige. Saaledes vil vor Fader i Himlen gjøre med sit Folk, hvis de ikke vil lære ved hans Velsignelser og ved hans kjærlige Godhed.

Sporger I, om jeg tænker, at vi er i Begreb med at blive plagede? Om vi ei er gode Børn, vil det skee. Vi maa lære at elske Retfærdighed og hade Uret, og da kan vi tugte os selv og bringe os selv ind i den Kreds, vi var bestemte at udfylde i vor Tilværelse og styre og beherske os selv i den, som Forberedelse til den Tid, da Magt skal gives i vore Hænder.

Vi skulde aldrig have mere end eet Ønske, een Bestemmelse, vor Villie burde være fuldkommen henvendt paa een Gjenstand, nemlig at udfinde Guds Villie og gjøre den. Ethvert Menneske bør gaae saaledes i rette med sig, revse sig, prøve sig, ransage og atter ransage sig og bevogte sig, ligesom en Fange, der underkastes et strængt Forhør, indtil hans Villie er fuldkommen underlagt Guds i ethvert Tilfælde, saa at I kan sige: „Ligegyldigt hvad det er, lad os vide vor himmelske Faders Villie og den er vor." Da skal vi blive istand til at opdrage os, rette paa os, og øve os, indtil vi kan beherske og undertvinge de fordærvelige Paavirkninger, der omgive os. Vi kan da begynde at brolægge Veien, eller bane en Hellighedsvei for den opvoxende Slægt.

Dette have vi at gjøre. Det er vor Bestilling. Det er de Sidste Dages Helliges Arbeide, som, hvis det udføres, vil gjennemtrænge alle de forskjellige Afvexlinger af det dødelige Liv. Det gjør sig gjældende i enhver Gjerning og Handling baade for os selv, vor Familie, og Fremmede. Det fylder enhver Sti af Menneskelivet fra Begyndelsen til Enden. At opnaae det aandelige Herredømme over os selv og de Paavirkninger, hvormed vi er omgivne, ved en stræng Skole af Selvoptugtelse, er hvad vi først have at iagttage og gjøre, førend vi kan berede Veien for vore Børn at opvoxe uden Synd til Salighed.

Intet Menneske kan, i en Time eller to, udtale enhver Ting, som er i hans Hjerte, naar den er fyldt med den Hellig-

aands Paavirkning. Men jeg vil fortsætte mine Bemærkninger og give Eder lidt mere.

Alle Mennesker ere omgivne af Omstændigheder særegne for deres Standpunkt, Stilling og Forhold i Livet. En Deel af vore gamle Bekjendte troer, at vi er aldeles beherskede af Omstændighederne; men dette Folk har lært nok for at vide, at der hør Dygtighed og Magt til, i en vis Grad, at beherske Omstændigheder, der vil styre os meer eller mindre, men ikke fuldstændigen. V kan lægge en Grundvold iblandt dette Folk for en Række af Omstændigheder, der vil omgive den opvoxende Slægt med en guddomlig Indflydelse. Vi kan ogsaa frembringe en Række af Omstændigheder, som vilde bevirke deres sikkre Tilintetgjørelse. Dette staaer i vor Magt, og det førstnævnte er de Sidste Dages Helliges Arbeide.

Nogle, naar deres Aand er opladt nok for at see Reenheden af en Gud i Evigheden — den himmelske Reenhed, og forstaae at intet Ureent kan indkomme der, naar de kan fatte Fuldkommenheden af det frelste og herliggjorte Zion, og da betragter Folket, som det nu er, og deres Handlinger og hvorledes de overvældes af deres Skrøbeligheder, hvorledes de hverken kan gaae ud eller ind uden at komme i en eller anden Slags ubehagelig Berørelse med deres Naboer, — naar de see hen til den almindelige Syndighed iblandt Menneskene, er færdig til at udbryde: „Vi vil alle gaae Ødelæggelsen i Møde, Frelse er umulig." Jeg troer ikke et Ord af det. Om vi gjør det Bedste vi forstaaer, og endda begaaer mange Handliger, som er urigtige og tvertimod de Raad, der er os givne, er vor Sag alligevel ikke haabløs.

Frelseren har advaret os, at vi skal vogte os for at dømme en utidig Dom, men tilgive hverandre syv Gange halvfjerssindstyve Gange, hvis vi angre og tilstaae vore Synder for hinanden. Kan vi være meer barmhjertige og tilgivende end vor Fader i Himlen? Vi kan ikke, Folket bør derfor gjøre det Bedste de kan, og de vil brolægge Veien for den opvoxende Slægt til det Lys, den Viisdom og Kundskab, som er Englenes og de Frelstes af denne Verden, for ikke at tale noget om andre Verdener, og de vil beredes til at nyde i Opstandelsen alle de Velsignelser, som er for de Trofaste, og nyde dem i Kjødet.

Det er vor Pligt, og dertil er vi kaldede, at indrette og styre Omstændighederne saaledes i vor Livstid, at de bringe saadanne Velsignelser over den opvoxende Slægt, som vi aldrig kan opnaa medens vi er i Kjødet. Men naar vor Forstands Øine er opladte til at skue Zions pletfri Reenhed, Fuldkommenhed, Glands, Skjønhed og Herlighed — Evighedens Himmel — Stedet hvor Hellige og Engle boe i de evige Verdener, da synes Frelse næsten umulig for os stakkels vildfarende Dødelige; det synes som om vi neppe skal blive frelste. Ja, det er visselig sandt, Frelsens Vei er trang. Ingensinde er Nogen bleven mere end salig; alle som er bleven frelste, eller herefter vil vorde det, er ikke mere end frelste, og det ikke uden en Møie, der lægger Beslag paa Sjælens hele Anstrængelse.

Det er godt for os at følge deres Exempel som have opnaaet Salighed; følgelig, hvis jeg ønsker at frelses og blive et Redskab til at udpege Veien for Andre, bør jeg ikke blot prædike Frelsens Evangelium, men ogsaa fremsætte et Exempel i min Opførsel og overtale dem til at følge det. Om vor Tro er een, og vi er forenede i at opnaae et stort Maal og jeg for min Person muligen

kan komme ind i det celestiale Rige, I og enhver anden, følgende den samme Regel, kan ogsaa indgaae deri.

Endskjøndt vor Interesse som et Folk er een, saa erindre dog, at Frelsen er et Værk for enhver særskilt Person, eller som enhver for sig maa sørge for. Jeg mener mere med dette, end jeg nu har Tid til at forklare tilfulde, men jeg vil give Eder et Vink. Der er dem i denne Kirke, som gjør Regning paa at blive frelst ved Andres Retfærdighed. Denne Beregning vil slaae Feil. De er saadanne, der vil ankomme just som Porten lukkes og de vil vorde udenfor; de vil da kalde paa en eller anden, som ved deres egen Trofasthed formedelst Jesu Christi Naade have gaaet ind gjennem den celestiale Port, at komme og lukke op for dem, men at gjøre dette er ikke deres Bestilling. Saadan vil deres Skjæbne vorde, som forgjæves haabe at blive frelste ved Broder Nogens Retfærdighed og Indflydelse. Jeg advarer Eder derfor at dyrke Retfærdighed og Trofasthed hos Eder selv, som det eneste Pas, der tilsteder Adgang til celestial Herlighed.

Der er en anden Ting jeg ønsker at bemærke, nemlig, angaaende den Mand, Broder Morley talte om idag, som forskjød sin Kone, som han nylig havde taget. Han begyndte at sige Eder hvor slet det syntes ham at handle paa en saa letsindig Maade med de største Velsignelser, som Himlen giver Manden. Det vil efterhaanden blive sagt til Mænd, som vil bede om Velsignelser og kostbare Klenodier, og søge at kaste dem bort imorgen: "tag det og giv det til den Mand, som er mere værdig:" Og hvad skal der gjøres med den anden? Lad ham skrubbe Gulvet, pudse Støvler og lave Sæbe. Jeg mener dette at forstaaes aandeligen. Følgelig, vi skal blive saa rene i det himmelske Zion, at vi ikke behøver nogen til at vaske for os. Naar jeg siger, at vi vil sætte saadanne Personer til at arbeide i Haven, at pudse Støvler, at rense vore Stalde, at strigle vore Heste eller arbeide i Kjøkkenet, er det at forstaaes aandeligen.

I kan faae Ædelstene af stor Værdi og behandle dem letsindigt og ansee dem for Ingenting, men efterhaanden vil deres Glands saaledes fordunkle Eder, at I kan ikke see paa deres skinnende Herlighed uden at blive slagne af Blindhed. Frelserens Ord vil opfyldes paa saadanne Personer: „Læg derfor Mærke til hvorledes I hører; thi den som haver, ham skal gives, og den som ikke haver, fra ham skal endog tages, hvad han synes at have."

Det, som de tænker sig i Besiddelse af, synes de blot at have. Det er givet i deres Hænder for nogle Dage for at see, om de har Viisdom nok til at bruge det til Guds Forherligelse og Ære, paa det at flere Velsignelser maa tillægges dem. Naar de have beviist sig selv uværdige, vil det, som de synes at have, tages fra dem og gives til en anden, som er mere værdig, at han kan have overflødigere.

Som det hensigter til Folkets slette Handlinger, tænkte jeg, medens Broder Morley talte, at jeg kunde sige Eder Ting om Mænd, som I ikke skulde ønske at høre. For at tilfredsstille mine egne Følelser, vil jeg ved Hjælp af Sammenligning give Eder en svag Idee, hvorledes de synes for mig.

Forestil Eder alle Ligene af de Folk, som er død af Cholera og andre smitsomme Sygdomme, ophobede i en samlet Masse for at raadne under Straalerne af Sydens Sol, og Stanken af en saadan Masse af Forraadnelser vilde ikke angribe min, eller nogen retfærdig Mands Næse saameget som Stanken af hine

Mænds Handlemaade gjør. Paa den anden Side, om Enhver vil gjøre det Bedste han kan, og saavidt han forstaaer vil det staae godt til med ham, og han vil vorde velsignet, indtil der ikke er Rum for Velsignelserne, som vil vorde udgydt over ham. Synd bestaaer i at handle urigtig, naar man veed og kan gjøre bedre, og det vil vorde straffet med en retfærdig Gjengjældelse i Herrens egen beleilige Tid.

Er dette Folk bleven velsignet? Det er. — Hvorfor kan de ikke fatte, at de er organiserede og dannede for det udtrykkelige Øiemed at blive uafhængige i og af dem selv, paa det at de kan begynde at vogte dem for ethvert ondt Princip eller for det Ondes Indflydelse? Men I er rede at sige: „Det er i alle Mennesker, det findes i deres Natur." Saaledes tænkte Paulus. Han var omgiven af onde Aander, og han var forunderlig besværet af dem, ja i den Grad, at naar han vilde gjøre det Gode, var det Onde tilstede hos ham. Jeg vilde have kastet dem paa Døren. Han var en retfærdig Mand og døde for Evangeliets Sag, og det var ret for ham at døe om ikke for andet, saa fordi han havde bevogtet Klæderne for dem, som stenede Stephanus tildøde. Nu siger Paulus: „Jeg vilde gjerne gjøre godt mod den Mand, men det Onde overvælder mig." Hvorfor jagede han ikke det Onde bort, som hindrede ham fra at gjøre det Gode? Var han nødt til at blive besværet af det? Nei, ikke meer end I og jeg er.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste November.

E. G. Erikson	6	Rd.	„	Mk.	„	Sk.
N. Dorius	27	—	1	—	14	—
A. P. Thrane	30	Rd.	„	—	„	—
H. P. Olsen	78	—	„	—	„	—
H. Jensen	31	—	3	—	6	—
Summa	172	Rd.	5	Mk.	4	Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 5. Den 1. December 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 18de December 1853.

(Af Deseret News, den 31te August, 1854).

Fortsat fra Pag. 64.

Er saadanne, som drikke og svire idag (og det er muligens nogle iblandt dem, som paastaaer at være Brødre), tvungne til at bryde Sabbaten og gjøre sig selv til Drankere og Fraadsere? Nei! Om de Brødre som kalder sig Hellige og handler urigtig, vilde gaae tilbunds i Sagen og sige den hele Sandhed, vilde det hedde: „Min Længsel er, at gjøre en heel Deel Godt, men Djevelen er stedse ved min Side og jeg ynder altid at have den gamle Herre i Nærheden af mig, thi jeg ønsker at bruge ham undertiden.“ Dette er Aarsagen, hvorfor Mænd og Qvinder overvindes af det Onde.

Jeg kan tillige bebreide Eder Noget, som I alle kan overbevises at være skyldig i, dersom I vilde tilstaae Sandheden, nemlig: I tør ikke aldeles overlade hele Eders Hjerte til Gud, og blive helliget i Eders ganske Væsen og veiledet af den Helligaand fra Morgen til Aften og fra Aar til andet. Jeg veed, at det er saaledes, og dog vil Faa erkjende det. Jeg veed, at denne Følelse er i Eders Hjerte, ligesaa vist som jeg veed, at Solen skinner.

Lad os undersøge det lidt nøiere. Mange af Eder har frygtagtige Anelser, at ikke alt er ret i Organisationen af dette Rige. Der hersker Frygt og Skjælven og Bæven i Eders Følelser og Vaklen i Eders Aand. I kan ikke fatte Tillid til Gud, til Mennesker eller til Eder selv. Dette kommer af det Ondes Magt, som er saa herskende paa den hele Jords Overflade. Det blev givet Eder af Eders Fader og Moder; det blandedes med Eders Undfangelse i Moderslivet, og det har gjennemtrængt Eders Kjød, Eders Blod, Eders Been, saa at det er bleven grundfæstet i Eders virkelige Natur. Hvis jeg skulde spørge Eder hver for sig, om I ønskede at blive aldeles helliggjorte og blive saa rene og hellige, som I muligen kunde leve, saa vilde Enhver sige ja; dog, om Herren den Allmægtige skulde give en Aabenbaring for aldeles at lære Eder at hengive Eder for ham og hans Sag, vilde I krympe Eder derfor og sige: „Jeg frygter at han vil berøve mig noget af mit Legetøi.“ Dette er, hvad der er i Veien for den største Deel af dette Folk.

Det tilkommer Eder og mig at be-

kjæmpe denne Skrøbelighed, indtil den er overvunden i os, da skal vi ikke paaføre vore Børn den. Det tilkommer os at lægge en Grundvold, saa at enhver Ting, hvormed Børn have at gjøre, vil bringe dem til „Bjerget Zion og til den levende Guds Stad, det himmelske Jerusalem, til Englenes Mangfoldighed, til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, hvis Navne ere skrevne i Himlen, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander, og til den nye Pagtes Midler, Jesum, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abels." Om vi lægge en saadan Grundvold med god Samvittighed og godt Arbeide saa trofast, som vi kan, vil det vorde til Gavn for os selv og vore Børn i Tid og i Evighed.

Hvad Slags Følelser vilde det frembringe i mit Hjerte, om jeg ved Slutningen af denne Forsamling skulde høre, at Herren havde tilladt Djævelen at tilintetgjøre mine Huse, mine Hustruer, mine Børn og overlade enhver Deel af mine Eiendele til de fortærende Flammer — saa at jeg var berøvet alle Ting og ladt alene i Verden? Jeg ønsker at I alle maa overveie dette Spørgsmaal hos Eder selv. Hvad Virkning vilde en saadan Omstændighed gjøre paa dette Folk, forudsat at de ikke vidste, at Herren var ifærd med at sende en Straffedom over dem, som han gjorde i gamle Dage (dog I behøve ikke at blive forskrækkede for det), hvorledes vilde I føle? Vilde der ikke blive Knurren og Feilfinden og Brevsenden og Sammenrotten med Apostater, og Nogle flygtende til Californien og Andre rendende tilbage til Staterne?

Eller antag, naar I kommer hjem fra denne Forsamling, at I finder, at Eders Naboer har dræbt Eders Heste og ødelagt Eders Eiendom, hvorledes vilde I føle? I vilde føle Tilbøielighed til strax at tage Hævn over Gjerningsmanden. Men det vilde være urigtigt af Eder at tillade den mindste Gnist af Vrede eller Hævnfølelse at opstaae i Eders Bryst, eller at tage Dommen i Eders egne Hænder, indtil Herren den Almægtige skal sige: „Dommen er Eders og nu kan I udføre den."

Broder Morley ønskede at vide, om Nogen kunde sige ham Tankens Oprindelse. Spiren til Tænkningen plantedes i vor Organisation ved Begyndelsen af vor Tilbliven. Dette er ikke at sige Eder, hvorledes den kom der eller hvem som plantede den der. Tanken oprandt med vort personlige Væsen, hvilket er dannet til at blive ligesaa uafhængigt som noget Væsen i Evigheden. Naar I gaaer hjem, og I erfarer at Eders Naboer have foraarsaget nogen Ødelæggelse paa Eders Eiendom eller i Eders Familie, og Vrede opstaaer i Eders Bryst, overveier da og forstaaer at den antændes i Eder selv.

Forestil Eder paa den anden Side, naar I kommer hjem, at Nogen har gjort Eder godt og bragt Eder en Sæk Hvedemeel, for Exempel i Trangens Tid, og noget Smør, Melk og Grønt, saa vilde Tanker oprinde hos Eder til at velsigne Giveren. Kilden for Tænkning og Overveielse er i os selv. Vi tænke fordi vi er til, og er dannet modtagelige for ydre Indflydelse og for at føle vort Forhold til de udvortes Gjenstande. Saaledes vil Tanken om Hævn og Velsignelse opstaae i det samme Sind, eftersom det er paavirket af udvortes Omstændigheder.

Om I er forurettet af en Nabo, er den første Tanke af det uigjenfødte Hjerte for Gud at fordømme den Person, som har skadet Eder. Men om En har gjort Eder godt, saa er den første Tanke; der opstaaer hos Eder, „Gud velsigne det

Menneske"; og det er den Sindsstemning, vi bør holde fast paa. Bortviis den Aand som vilde tilskynde Eder at fornærme nogen Skabning, som Gud har frembragt, giv den intet Rum, opmuntre den ikke, og den vil ikke blive hvor I er. I kan indlade den sorte Mand eller den hvide Mand i Eders Huus, som I selv vil; I kan sige: "Træd ind" til dem begge.

Dette er en Lignelse. Naar den hvide Mand fremstiller sig, kjender I ham strax paa hans Hudfarve; ligeledes veed I, naar I seer Mørke og Sorthed nærme sig, at det er nedenfra og I kan byde det at forlade Eders Huus. Naar den gode Mand kommer, saa bringer han med sig en Fylde af Venlighed der gjennemtrænger Eder med Fred og himmelsk Velbehag, indbyd ham i Eders Huse og gjør ham til Eders stadige Gjæst.

Jeg har ofte sagt Eder fra dette Sted, om I holder fast ved hellige, gudelige Grundsætninger, lægger I mere Godt til Eders Væsen, hvilket er skabt uafhængigt fra først af, og den gode Aand og Indflydelsen fra Lysenes Fader og fra Jesum Christum og fra de hellige Engle føier Godt til den. Og naar I er bleven prøvede, og naar I have arbeidet og øvet Eder tilstrækkeligt i den, vil det blive i Eder, som Joseph Smith sagde Ældste Taylor, at om han vilde nøie bevare Herrens Aand skulde den blive en Aabenbarings-Kilde i ham. Dette er Sandhed.

Efter en Tid vil Herren sige til en Saadan: "Min Søn, du har været trofast, du har beflittet dig paa det Gode, og du elsker Retfærdighed og hader Uretfærdighed, som du har vendt Ryggen, nu skal du have den Helligaands Velsignelse til at føre dig og være din stadige Ledsager fra denne Tid af og for stedse." Da bliver den Helligaand Eders Eiendom, den er given Eder som en Vinding og en evig Velsignelse. Den tjener til at forøge, udvide og forhøie Udødelighed og evige Liv.

Hvis I tillader det Modsatte deraf at tage Besiddelse af Eders Tabernakel, det vil skade Eder, og angribe og ødelægge Eder, indtil Eders Tabernakel, som blev skabt til at vedvare gjennem en uendelig Tilværelse vil opløses og gaae tilbage til dets oprindelige Grundbestanddele for at blive blandet om igjen, lig det ubeqvemme Leer, som har gaaet istykker i Pottemagerens Haand og maa arbeides om igjen, indtil det bliver skikket til at lade sig danne efter Pottemagerens Villie.

Der er en Magt til at tilføie, opbygge og forøge; en anden til at ødelægge og formindske; den ene er Liv, den anden Død. Lad os da lægge en Grundvold for den unge Slægt at den kan voxe op uden at blive lænket eller hindret i dens Fremgang til Herlighed og Lyksalighed af Overtroe, Tradition og Uvidenhed, som har forblindet og skadet os. Lad os gjøre det Bedste vi kan, og om vi gjør et Feilgreb een Gang, syv Gange, eller halvfjerdesindstyve Gange syv Gange paa en Dag, og er ærlige nok til at tilstaae det, skal det villigen tilgives. Som vi vente at erholde Tilgivelse, saa lad os have Barmhjertighed med hverandre. — Og naar den onde Aand kommer, tilsted ham ikke Rum i Eder.

Det falder mig ind at sige de Sidste Dages Hellige, at intet Menneske kan bedømme Beskaffenheden af en Aand, uden først at have prøvet den; indtil det skeer, er han ikke istand til at dømme derom. Brødre, elsk Retfærdighed og had Uretfærdighed!

Maa Gud velsigne Eder evindelig Amen!

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 56.)

August den 29de, Kl. 9 Formiddag. Raadet blev ordnet og Vidnesbyrdsaflæggelsen fortsattes som følger:

Ældste Luke Johnson sagde med Hensyn til en Omstændighed, der tildrog sig paa den saakaldte Tyvemiilsslette i Missouri, at han, udsendt af Føreren, havde været tilbage at besee et vist Vadested; at da han naaede Selskabet, fandt han dem kjørende, og, som han var bag ved, gik han frem indtil han kom til Broder Wights og Sylvesters Afdeling, og fandt dem lidt afsides fra Veien alt ifærd med at gjøre Ild for at berede Aftensmad. Som de Andre drog forbi, raabte Broder Sylvester til Førerne for Afdelingerne og spurgte dem hvem de fulgte, om det var General Wight eller nogen anden Mand. Nogle standsede lidt og kjørte da videre. Efter at have spiist Aftensmad kjørte han (Luke) med sin Afdeling.

Da han kom op fra Bækken til Selskabet fandt han at det Banner eller Flag, som pleiede at føres foran for Toget at efterfølge, allerede bevægedes fremad. Han sagde videre at han forstod at Joseph var beskikket til at føre Selskabet; at han altid, eller ialmindelighed, gav Ordre naar de skulde drage fremad, og naar de skulde standse; at da han gik ned til Bækken anden Gang, mødte han Præsident Smith, som sagde ham at han vilde give Ordre at flytte Leiren ud paa Sletten. Da Leiren om Aftenen var bleven ordnet paa Sletten, blev Brødrene Wight og Sylvester opfordret til at forklare hvorfor de havde søgt at dele Leiren. De erkjendte begge at de havde handlet ilde deri, og blev revset for deres Feiltrin. Angaaende en foregaaende Paastand, at Præs. Smith samme Gang kastede et Horn eller en Trumpet efter Broder Sylvester, da tænkte han endikke da, at Præs. Smith havde nogen Tanke om at kaste det efter ham, thi han kunde let ramme ham med det, da han var saa nær ved ham og Sylvester, og han tænkte han havde havt det i Haanden og kastet det ned som sædvanlig, eller som en anden Mand vilde gjøre. Han sagde endvidere, at den Irettesættelse, som Præs. Smith da gav, var ikke strængere end hvad han ofte havde hørt ham give forud; at han ansaa ham ikke for at være saa vred, som der er sagt.

Hyrum Smith sagde, at da Toget først kom til Bækken, var han og hans Broder Joseph foran; at medens Toget drog over, Broder Joseph spurgte om det var raadeligt at kjøre ud paa Slætten og slaa Leir. Efter Raadslagning blev det først anseet for raadeligst at slaa Leir mellem Buskene nærved Kanten af Slætten. Medens de gjorde Anstalter til at slaae Leir, blev de underrettet om, at en Pøbelbande agtede at overfalde dem den Nat. De raadslog videre om deres Stilling, og han og Broder Thayer blev opfordret af Broder Joseph til at gaae til Kanten af Slætten og see om et Sted hvor de kunde leire dem. De fandt et Sted, men det var for nær Buskene, og Broder Joseph gav Ordre til at rykke længere ud paa den aabne Mark. Nogle knurrede over denne Ordre, fordi de ikke kunde finde Brændsel til at lave deres Aftensmad ved. Det blev dem sagt at det vilde være godt at medtage Brænde til dette Brug. Der gjordes nogle videre Bemærkninger angaaende Tilfældet af et Besøg af Pøbelen, og der gjordes For-

beredelser med Geværerne osv. Der yttredes nogen Frygt for de Vogne og Familier, der endnu vare ifærd med at komme over Bækken, og det ansaaes bedst at sende et Compagni tilbage til at beskytte dem og hjælpe dem over, og iblandt dem som blev didsendt var Johnsen. Han tog da Flaget — eller Banneret — som han før havde baaret det — og gav Befaling at skride frem, og Toget begyndte uopholdeligen at følge ham. Efter at Selskabet var kommet paa Slætten, imodtog han og Ældste Rodger Orton den Ordre til Lyman Wight, at sætte en stærk Vagt omkring Leiren den Nat; men han negtede at gjøre nogen Ting videre, fordi han formodede at han (Hyrum) havde commanderet Leiren ud paa den aabne Mark, uden nogen Ordre fra Selskabets Befalingsmand. Det blev ham da sagt af Broder Joseph selv, at det var efter hans, (Josephs) Ordre, at Leiren flyttedes ud paa Sletten. Han var tilstede, da Broder Joseph irettesatte Lyman Wight og Sylvester Smith og saae hvad der passerede med Trompeten eller Hornet, og at det var Broder Josephs Agt og Villie at kaste det efter Sylvester, var ikke i hans Tanker dengang, eiheller kunde han tænke det siden; og da Joseph holdt op at tiltale Lyman og Sylvester, kastede han Hornet paa Jorden; at Broder Wight sagde ham Dagen derpaa, at have næret en misundelig Følelse imod ham (Hyrum) i flere Dage, men at han nu var tilfreds og fri for Had og Misundelse.

Han sagde endmere, at da han modtog Ordren paa at flytte Leiren ud paa Sletten, var Brødre Sylvester og Lyman nær ved ham.

Hævedes indtil Kl. 1 Eftermiddag.

Raadet mødte efter Bestemmelse. Skriveren opraabte Navnene paa Raadsmedlemmerne og Parterne, hvorpaa Forhandlingerne paabegyndtes.

Ældste B. Young sagde, at han var i Selskab med Joseph Smith jun. fra omtrent 27 Mile fra dette Sted, til de kom til Clay County i Missouri; at da denne Mislighed forefaldt paa Sletten, da Leiren blev adskilt, da istemte han hvad Broder Hyrum havde sagt, og at han ikke kunde forklare det nøiere end han havde gjort. Han sagde endvidere, at han havde intet seet i Præsident Josephs Vandel, som kunde retfærdiggjøre den Beskyldning, som Broder Sylvester havde fremført, "at hvert Hjerte var fordærvet." Tvertimod havde han ikke seet den mindste Skygge af noget Saadant. Han havde Intet seet i hans Opførsel paa hele Reisen, der ikke sømmede sig for en Guds Mand.

Spørgsmaal af Sylvester Smith: Tænkte De ikke at min Charakteer blev slet bedømt af den svagere Deel af Selskabet ved de Irettesættelser og Tugtelser, som Broder Joseph gav mig?

Svar: Nei, jeg gjorde ikke.

Ældste Young sagde endvidere med Hensyn til en vis ubehagelig Tildragelse som fandt Sted i Anledning af en Hund: at en Aften efterat være kommet over Mississippifloden, Broder Sylvester naaede Resten af Toget, da en Hund kom frem og antastede ham; han vidste ikke om den rørte ham eller ei. Om Morgenen derefter talte Præsident Smith, (efter at have hørt endeel Klagemaal og Knur over en Hund), til nogle Brødre og sagde: "Jeg vil nedlade mig til den Aand, der er i Leiren, for at vise Eder den Aand, I er af, for jeg ønsker at drive den bort. Den første Mand, der dræber den Hund, (eller min Hund,) ham vil jeg banke!" Han tænkte at Broder Sylvester da traadte op og sagde: "dersom

den Hund bider mig, jeg vil dræbe ham! hvorpaa Joseph svarede: om Du gjør, jeg vil banke Dig!" hvorpaa Sylvester sagde, „Om Du gjør, jeg skal forsvare mig som jeg bedst kan!" Broder Joseph sagde da, at han „kunde, i Herrens Navn."

Præsidenten spurgte da Brødrene om de ikke skamte dem ved en saadan Aand. „Jeg gjør det," sagde han.

Han begyndte da at revse dem fordi de nedlod sig til den Aand; sigende at de burde holde dem over den; at det var en Hundeaand; og at Mennesker burde aldrig stille sig lige med Dyrene, men være i Besiddelse af et mere ædelt Sindelag. Han sagde da, at han havde nedadt sig til den Aand for at vise dem hvilken Aand der var iblandt dem.

Ældste Young sagde videre, at denne Forklaring tjente til almindelig Tilfredsstillelse og at de fleste af dem saa, at han havde alene gjort disse Bemærkninger for at undervise dem og advare dem imod en saadan Aand eller Tænkemaade.

Ældste Lyman Johnson og H. C. Kimball istemte.

Ældste D. Elliott sagde, han var ikke nærværende den Morgen da disse Irettesættelser blev givne; at Sagen blev ham fortalt senere, hvilket besværede hans Sind og gav ham nogle ubehagelige Følelser, at han om Middagen hørte Præs. Joseph give en vidtløftigere Forklaring, hvilken fuldkommelig beroligede hans Sind.

Han sagde endvidere, at om Formiddagen var der mange af Brødrene utilfreds med Præs. Smiths Bemærkninger angaaende Hunden; men efter at der om Middagen blev given en saa almindelig Forklaring, tænkte han at alle, som var i Leiren vidste det.

Ældste Lorenzo Booth stemte med Ældste Young i hans Udsagn, alligevel han var ikke tilstede om Morgenen da Irettesættelsen blev given angaaende Hunden: at han var med Præs. Smith syv og tyve Mile fra dette Sted til Missouri og endeel af Veien hjemad; at han saa intet i Præs. Smiths Charakteer, der var upassende for en religiøs Mand; at han var nærværende ved en vis Begivenhed, som indtraf paa Hjemreisen i Anledning af nogle Sengklæder; at han havde hørt siden hans Tilbagekomst, at Præs. Smith og Ezra Thayer havde været oppe at slaas; at han havde været tilstede under den hele Affære, og der var intet Slagsmaal.

Han sagde endvidere angaaende et vist Rygte, som var kommet til hans Kundskab siden hans Tilbagekomst fra Missouri, nemlig, at Præs. Smith havde taget et Sengetæppe, som ikke var hans; at da de var i New Portage paa Veien til Missouri, gav en af Brødrene Joseph to Sengetæpper, hvilke han (Booth) havde i sin Varetægt, eftersom han var den, der kjørte for Præs. Smith og havde Varetægt over Tøiet; at førend de forlod Clay County, tog han (Booth) dem hen at vaskes, og efterat de havde begyndt at kjøre, lagde han dem i Vognen, som han havde Varetægt over paa hele Hjemreisen; at han bragte de samme tilbage med sig, har seet dem siden, og veed at det ene, som sagdes at være en anden Mands Eiendom, er eet som blev Præs. Smith givet i Norton.

Raadgiver F. G. Williams sagde, at medens de vare i Norton, imodtog han nogle Sager for at mærke dem, blandt hvilke var to Sengetæpper, hvilke han mærkede med almindeligt Blæk; han har seet nogle Sengetæpper siden sin Tilbagekomst, og har ingen Tvivl om at jo det omdisputerede er eet af dem, han mærkede.

Ældste B. Young sagde videre angaaende en vis Udestaaelse, der udsprang fra et vist Tilfælde med noget Brød, at Ældste John S. Carter paa Reisen til Missouri, paa Grændsen imellem Ohio og Indiana, sagde til Præs. Joseph, "er dette Ret?" "Hvilket?" "P. P. Pratt bad Broder Sylvester om lidt Brød til Aftensmad, og han negtede ham det."

Han fik da at vide at Broder Pratt havde bedet Broder Sylvester om lidt Brød; at Sylvester havde Brød, men henviste ham til en Anden, som han sagde havde nok; at Ældste Pratt gik hen til den Person og kunde ikke faa noget; at han var nærværende da Præs. Smith sagde til Broder Sylvester, at han havde ikke handlet rigtig i denne Sag, at han burde meddele naar han havde, hellere end at henvise Nogen hvor han ikke var vis paa at faa Noget, at ved at gjøre saaledes vilde nogle undertiden komme til at mangle Føde.

Han sagde fremdeles at Broder Sylvester paastod at have Ret, og retfærdiggjorde sin Fremgangsmaade i Sagen; at Joseph stræbte at overbevise ham at han havde Uret; men han blev ved at retfærdiggjøre sin Opførsel indtil Præsident Joseph revsede ham skarpt.

Han hørte ofte Brødrene tale om denne Omstændighed, og alle, som han havde hørt sige noget om Sagen, tilkjendegav Tilfredshed med Præsident Smith og tænkte hans Bemærkninger var rigtige og de Grundsætninger, han havde fremsat, retfærdige.

Ældste Lyman Scherman sagde at han istemte hvad Ældste Young havde sagt angaaende Brødet; at han tænkte det var almindelig bekjendt, at Ældste Pratt, ifølge af at Broder Sylvester ikke meddeelte ham Brød, maatte være uden Brød den Aften; at Joseph sagde Sylvester, at Broder Parley fik intet Brød.

Ældste Jacob Bump sagde, at efter Brødrene kom tilbage fra Vesten, gik han med Sylvester til Ældste Rigdon for at raadslaa om hvorledes de kunde standse de Besværinger, som var i Omløb, over Præsident Joseph Smiths Opførsel paa Reisen til og fra Missouri; at Broder Sylvester sagde til Broder Rigdon at Ældste Pratt fik Brød af den Person, som han henviste ham til.

Ældste O. Hyde sagde, at han istemte hvad Ældste Brigham Young havde sagt, angaaende hvad der skede i Anledning af den Mislighed, der opstod om Brødet.

Ældste Lyman Johnson og H. C. Kimball istemte samme Udsagn.

Ældste O. Hyde fremlagde derpaa en fuldstændig Regnskabsliste, efter Beviserne for de Penge og andre Eiendele, som var bleven brugt til Reisens Omkostninger til og fra Missouri.

Dette Regnskab var opgjort efter Optegnelser, som holdtes paa Reisen af Raadgiver Frederick G. Williams, som sagde at det fremlagde Regnskab var nøiagtigt afskrevet efter hans Optegnelser, thi han havde Pengene i sin Varetægt og udbetalte dem o. s. v.

Sagen blev da overgivet til Raadet, og hver Medlem talte for sig, efterfulgte af Klageren og den Anklagede som følger: Først, Raadsmedlemmerne; Jared Carter begyndte 15 Minuter før Kl. 6 Efterm. og talte i 25 Minuter. Joseph Smith jun. begyndte 10 M. efter sex, og talte i 5 Minuter. John Smith begyndte 15 M. efter sex, og talte i 10 Minuter, Lyman Johnson begyndte 25 M. efter sex, og talte i een Minut. Oliver Cowdery begyndte 28 M. efter sex, og talte i to Timer og tolv Minuter. Joseph Coe begyndte 20 M. før Kl. 9, og talte i 5 Minuter. (Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Emigration. Det er en Glæde for os at kunne berette, at dette Aars emigrerende Hellige af den skandinaviske Mission, ialt lidt over 500, afreiste herfra den 23de, 24de og 27de dennes med Dampskibene Slesvig, Cimbria og Geiser. De mindre Selskaber med Slesvig og Geiser lagde Veien over Kiel, Hamborg og Hull; det større Antal med Cimbria gik directe til Hull, anløbende Frederikshavn. Forsaavidt Vind og Veir ikke skulde forhindre det, vil de forhaabentlig alle møde i Liverpool til betimelig Tid for tilsammen derfra at fortsætte deres Reise over Havet til New-Orleans og siden videre til Kirkens Samlingssted, Dalene ved den store Saltsø mellem Klippebjergene. De vare alle ved godt Mod, besjælede af en god Aand, glade og taknemmelige til Herren, fordi de kunde drage hen til et Land, hvor de i Fred og Frihed kan dyrke deres Gud overeensstemmende med deres Tro uden at blive forhaanede og bespottede. Det som især glædede os ved denne Emigration var det følgeværdige Exempel mange af de Hellige gave ved beredvilligen at betale deres Tiende, og offre til Tempelfondet og Emigrationsfondet, saa at mange Fattige denne Gang kunde hjælpes, til stor Fryd for disse og til stor Velsignelse for Giverne. Efterfølg dette Exempel I, Pagtens Børn, hver efter Eders Evner! Stræber efter at samle Eder Liggendefæ i Himlen ved Eders gode Gjerninger og saaledes fremme Guds Riges Opbyggelse! Da vil Israels hellige Gud berede Veien for Eder og udfri Eder alle, naar han finder det gavnligt og tjenligt! Opfyld Eders Pligter og stol paa Herren!

Emigrationens Ledere vare Ældste P. O. Hansen og E. G. M. Haugen. Førstnævnte, der var een iblandt de Tre, der tilligemed Apostelen Erastus Snow bragte Evangeliets frelsende Budskab til Skandinavien, ankom her omtrent i Juni Maaned 1850 og har siden den Tid arbeidet uafbrudt i denne Mission og bidraget Sit til Evangeliets Udbredelse saavel ved Prædiken som ved Arbeidet af Skrifters Oversættelse og Redigering. Han ønskede selv at sige de Hellige et kjerlig Farvel i Stjernen, men paa Grund af presserende Forretninger til Emigrationens Forberedelse blev Tiden ham for knap, hvorfor han overdrog det til os at gjøre det, hvilket vi ogsaa er beredvillige til, idet vi er overbeviste om, at de Hellige undskylder Broder Hansen, fordi han selv ikke kunde gjøre det, og tager tiltakke med de Ord vi udtale paa hans Vegne. Elskelige! han siger Eder, Enhver især, med rørt Hjerte et kjerligt Levvel, haabende, at han engang skal skue Eder, — naar og hvor raader den Almægtige for. Han takker Eder for al den Opmærksomhed, Opoffrelse og Kjerlighed I viste ham den Tid han arbeidede for, med og iblandt Eder. Det frydede hans Aand, og hans Sjel fyldtes med Taknemlighed til Herren, naar han paa Forsamlingsdagene saae Menigheden og hvorledes Herren havde velsignet Arbeidet paa disse faa Aar, saa at der af det lille Sennepskorn allerede er blevet et kraftigt Træ, som ved Guds Kraft vil modstaae Storm og Uveir, udbrede sig alt mere og mere, og blive til Ly for de Sagtmodige og Oprigtige. Vi kan bevidne, at Broder Hansen har arbeidet trofast og utrætteligt for Herrens

Sag, han elskede Guds Rige og sammes Medlemmer, og han gik hjem, ledsaget af de Helliges Velsignelser og Taknemmelighed, hvilket de ogsaa beviste ved frivilligt Offer, for hvilket han ønsker Eder Alle Guds Velsignelse! — Ældste E. G. M. Hougen forener ogsaa sin Afskedshilsen og Taksigelse til de Hellige. Vi vil ihukomme de Afreiste i vore Bønner og anbefale dem til den Almægtiges Varetægt; samt med forenede Kræfter blive ved at arbeide indtil Herrens store Værk er udført, og vi alle staae frelste i Guds Rige. Herren hjelpe os dertil for Christi Skyld, Amen!

Milton om Polygami. Vi have oversat og indrykket i dette Nr. af Stjernen et Udtog af Miltons første Bog om „Den christelige Lære," oversat fra Latin af Lord-Biskop af Winchester, Dr. Theol. Charles R. Summer, angaaende Polygami. Det viser, at den paa hans Tid saa yndede og talentfulde Forfatter fandt det meget magtpaaliggende at komme til en klar Opfattelse og en sund Anskuelse, om den af Theologerne saa meget omtvistede patriarkalske Ægteskabsorden var tilladt ifølge Guds Lov, eller om den blot var en menneskelig Institution.

Milton fremhæver klart og logisk de bibelske Beviser for, at Polygami, saaledes som praktiseret af de hellige Propheter, Patriarker, Konger og Andre i Israel, ifølge Guds Lov var hæderligt og anerkjendt af Gud selv; endvidere, at samme Lov ingenlunde var ophævet ved Evangeliets Uddeling, men derimod udøvedes under samme, undtagen forsaavidt Kirkens Medlemmer, paa Grund af Tidsomstændighedernes Medfør, befaledes af Apostlerne at gjøre anderledes. At saavel det Gamle som det Nye Testamentes Love er overeensstemmende, er indlysende for enhver Fornuftig, som, uhildet af Fordomme og Traditioner, søger at udfinde Sandheden, veiledet af Guds Aand. Mon Gud skulde være en saa ufuldkommen Lovgiver, at han til een Tid gav sit Folk saadanne Love, som han til en anden Tid maatte forkaste som uduelige og vanærende? Ingenlunde! Idetmindste erklærer Christus — Faderens udtrykkelige Billede — hans Herligheds Afglands — den hvem Faderen havde givet al Magt i Himmelen og paa Jorden, "at han ingenlunde var kommen for at ophæve Loven og Propheterne."

Dersom Polygamien, udøvet i Reenhed efter Loven, allerede var en fuldkommen Ægteskabsorden, hvorledes kunde da Evangeliet afskaffe en fuldkommen Lov og indføre en ufuldkommen? Selv den store Reformator Luther tilligemed hans samtidige Medarbeidere Philip Melancthon og Flere indrømmer den polygamiske Ægteskabsorden som rigtig i deres Svar til Philip, Landgreve af Hessen, paa hans Spørgsmaal om han kunde ægte nok en Hustru til den han havde. Luthers og hans Collegaers Svar lød iblandt andet, „at Landgreven havde deres fuldkomne Bifald; thi Evangeliet har hverken tilbagekaldt eller forbudt hvad der var tilladt i Mose Lov med Hensyn til Giftermaal. Jesus Christus har ikke forandret den udvendige Huusholdning, men blot tilføiet Retfærdigheden, og det evige Liv i i Belønning." — — — — Wittenberg, Onsdagen efter St. Nicolai Fest, 1539.

Vi have anført Ovenstaaende tildeels som Tilsvar paa de forskjellige Insinuater imod os, i Dagbladene, fordi vi ikke vilde benægte at Polygami er et retfærdigt og bibelsk Princip. Naar Gud selv bekræfter det og hellige Mænd i alle Tidsaldere er enige om Retfærdigheden og Lovligheden deraf, saa hverken kan eller vil vi fornægte det, men henviser vore Modstandere til Guds aabenbarede Lov, hvis

Principer tilsidst vil, i alle Henseender, gjøre sig gjeldende over den hele Jord, hvorved Synd og Ugudelighed vil fortrænges.

Milton om Polygami.

Fra den første Bog om „Den christelige Lære", oversat fra Latin af Charles R. Sumner, Doct. theol. Lord Biskop af Winchester.

I den Forklaring, som jeg har givet om Ægteskab har jeg ikke, for at føie den almindelige Mening, talt om een Mand med een Qvinde, med mindre jeg skulde, som Følge deraf, anklage de hellige Patriarker og vor Troes Pillere, Abraham og de Andre, som samtidig havde flere end een Hustru, for tilvant Løsagtighed og Hoer; og med mindre jeg skulde nødes til at udelukke fra Guds Helligdom som uægte det hellige Afkom, som udsprang fra dem, ja alle Israels Sønner, for hvilke Helligdommen selv var indrettet. Det siges i 5te Mosebogs 23 C. 2. V. „Intet Horebarn skal komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led skal ikke Nogen af hans komme i Herrens Forsamling." Polygamien er derfor enten et sandt Ægteskab, eller ogsaa er alle Børn, som fødes deri, uægte, hvilket vilde indbefatte Jacobs hele Slægt, de tolv hellige Stammer, udvalgte af Gud.

Men som en saadan Paastand vilde være yderst urimelig, for ikke at sige ugudelig, og som det er den høieste Grad af Uretfærdighed, saavelsom et Exempel af den farligste Retning i Religion, at henregne til Synd, hvad som i Virkeligheden ikke er det, saa synes det mig, at Spørgsmaalet angaaende Lovligheden af Fleerkoneriet langtfra at være ubetydelig er derimod af høieste Vigtighed at faa afgjort.

De, som nægte dets Lovlighed, søge at bevise deres Paastand fra 1ste Mosebogs 2 C. 24 V. „En Mand skal blive fast hos sin Hustru, og de skal være til eet Kjød", sammenlignet med Matth. 19, 5, „de To skal være til eet Kjød." En Mand, siger de, skal holde sig til sin Hustru, ikke til sine Hustruer, og de To og ikke Flere, skal blive til eet Kjød. Dette er sikkerlig skarpsindigt, og derfor tilføier jeg Skriftstedet i 2den Mosebog 20, 17. „Du skal ikke begjere din Næstes Huus, eller hans Svend, eller hans Pige, eller hans Oxe, eller hans Asen, eller Noget, som hører din Næste til", hvilket følgelig betyder, at Ingen havde meer end eet Huus, een Svend, een Tjenestepige, een Oxe, eet Asen. Det vilde være latterligt at disputere om, at der ikke staaer Huse, men Huus, ikke Svende, men Svend; ikke Piger, men Pige; endog ikke Medmennesker men Medmenneske eller Næste; som om det ikke var sædvanligt, naar man foreskriver saadanne Bud, at bruge Enkelttallet, ikke for at betegne Antallet men Slagset af de paapegede Ting.

Med Hensyn til den Sætning, „de To, og ikke Flere, skal være eet Kjød", bør det for det Første bemærkes, at Sammenhængen hensigter ikkun til Manden og den Hustru, som han søgte at stille sig ved, uden at indeholde nogen Henpegen til Antallet af hans Hustruer, hvad enten til een eller flere; for det Andet, at Ægteskab indeholder Beskaffenheden af et vist Forhold, hvori der ikkun kan være to Deltagere. Derfor i

den samme Mening som, naar en Mand har mange Sønner, hans Forhold til dem Alle er mangfoldigt, men til hver især enkelt og fuldkomment i sig selv, vil sammenligningsviis, naar en Mand har flere Hustruer, Forholdet, som han staaer i til enhver, ikke være mindre fuldkomment i sig selv, ei heller vil Manden blive mindre til eet Kjød, med enhver af dem, end om han blot havde een Hustru.

Saaledes kan det egentligen siges om Abraham, baade med Hensyn til Sara og til Hagar, at de To blev til eet Kjød. Og med god Grund; thi hvo som omgaaes med Skjøger, hvilket Antal det end er, siges dog at blive til eet Kjød med enhver af dem; 1 Cor. 6, 16. „Vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? thi de To, hedder det, skulle blive til eet Kjød." Udtrykket kan derfor bruges ligesaa rigtigen om den Mand, som har flere Hustruer, som om den, der ikkun har een.

Heraf følger, at det omtvistede Bud (endskjøndt det i Virkeligheden aldeles intet Bud er, hvilket er bleven viist) indeholder Intet imod Polygami, hverken som udtrykkeligt Forbud, eller som Dadel; med mindre vi skal antage enten, at Guds Lov, given til Moses, var modstridende hans tidligere Befalinger, eller at, omendskjøndt det omtvistede Skriftsted er bleven hyppig undersøgt af en Mængde Præster, Leviter og Propheter, Mænd af høi Værdighed, der have ført det helligste og for Gud behageligste Levnet, var drevne ved en blind Begjerlighed, opægget af deres Lidenskaber, til sædvanlig Løsagtighed; thi til denne Slutning er vi bragte, hvis der er Noget i den fremhævede Forskrift, som gjør Fleerkoneriet uforenligt med lovligt Ægteskab.

Et andet Skriftsted, som er paaberaabt for at bevise Fleerkoneriets Ulovlovlighed, er i 3 Mosebog 18, 18. „Og du skal ikke tage en Hustru tilligemed hendes Søster, til at ængste hende, at blotte dens Blusel foruden hende, mens hun lever." Junius oversætter her Skriftstedet „mulierem unam ad alteram" (en Hustru tilligemed en anden), istedet for „mulierem ad sonorem suam" (en Hustru tilligemed hendes Søster), paa det at han, ved denne tvungne og utilladelige Fortolkning, kan frembringe et Beviis mod Fleerkoneri.

I at udkaste en Lov, saavel som i at forfatte en Begrebsbestemmelse, er det nødvendigt, at der skulde bruges de nøiagtigste og meest passende Ord, og at de ikke skulde fortolkes i deres billedlige men i deres egentlige Betydning. Han siger rigtignok, at de samme Ord er fundne i den samme Mening i andre Skriftsteder. Dette er sandt; men det er ikkun hvor Sammenhængen forebygger Muligheden af nogen Tvetydighed, som i 1 Moseb. 26, 31. juraverunt vir fratri suo, det er alteri, de besvore sig den ene med den anden. Ingen vilde udbrage af dette Skriftsted, at Isaak var Abimeleks Broder; heller ikke vilde Nogen, paa den anden Side, nære nogen Tvivl om, at Skriftstedet i 3die Mosebog 18, 18. havde til Hensigt at forbyde Nogen at tage en Hustru tilligemed hendes Søster, især som de foregaaende Vers af det samme Capitel handler om de Slægtskabsgrader, som forbydes at gifte sig indbyrdes. Desuden vilde dette være til at blotte hendes Blusel, en Synd, hvilken det omtvistede Lovbud hensigtede til at afværge; hvorimod Forsigtighedsregelen vilde være unødvendig i det Tilfælde, at man tog en anden Hustru, som ikke var beslægtet eller nærpaarørende til

den forrige. Endelig, hvorfor er den Klausul „i hendes Livstid“ tilføiet? Fordi der kunde ingen Tvivl være om Lovligheden efter hendes Død at ægte en anden, som hverken var hendes Beslægtede eller Nærpaarørende, uagtet der kunde blive Spørgsmaal om, enten det var lovligt at ægte en Hustrues Søster eller ikke.

Det er paastaaet, at Ægteskab med en Hustrues Søster er forbudet i Analogi med det 16de Vers, og at derfor et andet Forbud var unødvendigt. Jeg svarer først, at der i Virkeligheden ingen Lighed er mellem de to Skriftsteder; thi ved at ægte en Broders Hustru, blottes Broderens Blusel, hvorimod ved at ægte en Hustrues Søster, er det ikke en Søsters, men ikkun en ved Ægteskab beslægtet Qvindes Blusel, der blottes.

Desuden, hvis Intet skulde forbydes, som tilforn var bleven forbudt ved Analogi, hvorfor forbydes Ægteskab med en Moder, da Ægteskab med en Fader allerede var bleven erklæret ulovlig? eller hvorfor Ægteskab med en Moders Søster, da Ægteskab med en Faders Søster var bleven forbudt?

Om saadan Slutning tillades, saa følger deraf, at meer end Halvparten af Lovene, der omhandler Blodskam er unødvendige. Tilsidst, naar man tager i Betragtning, at Forebyggelsen af Synd indrømmes som en Hovedgrund for den os foreliggende Lov, er det klart, at om Hensigten havde været at fordømme Fleerkoneri, maatte Grunde af et meget stærkere Slags kunne blevet paaberaabte fra Beskaffenheden af den oprindelige Indstiftelse, saaledes som det skete i Paabydelsen af Sabbaten.

Et tredie Skriftsted, som er anført, 5 Moseb. 17, 17., er saa langt fra at ordømme Fleerkoneri, hverken for en Konge eller for nogen anden, at det derimod udtrykkelig tillader det, og blot paalægger de samme Indskrænkninger for dette Forhold, som for Forøgelsen af af Heste, og Sammendyngen af Skatte, hvilket kan sees af det 16de, 17de og 18de Vers.

Undtagen de tre anførte Skriftsteder, som er uanvendelige, forekommer ikke et Spor af Forbud mod Fleerkoneri gjennem den hele Lov, end ikke i nogen af Propheterne, der paa eengang var Lovens strænge Fortolkere, og de sædvanlige Dadlere af Folkets Laster. Den eneste Skygge af en Undtagelse findes i et Skriftsted i Malachias, den sidste af Propheterne, hvilket Nogle ansee som afgjørende imod Fleerkoneri. Det vilde i Sandhed været en altfor sildig Lovbestemmelse, efter det babyloniske Fangenskab for første Gang at forbyde det, som burde have været forbudt for mange Aarhundreder tilbage. Thi, hvis det i Virkeligheden havde været en Synd, hvorledes kunde det have undgaaet saa mange af hans Forgængeres, Propheternes, Dadel? Vi kan sikkert slutte, at om Fleerkoneri ikke er forbudt i Loven saa er det heller ikke forbudt her, thi Malachias var ikke Stifteren af en ny Lov.

Lad os dog see hvorledes Ordene selv ere oversatte af Junius, 2, 15. Nonne unum effecit? quamvis reliqui spiritus ipsi essent: quid autem unum? (Malach. 2, 15.) Det vilde i Sandhed være overilet og ufornuftigt, om vi, paa Grund af saa dunkelt et Skriftsted, som har været pinet og dreiet paa af forskjellige Fortolkere i saadan en Afvexling af Meninger, skulde danne en Slutning om en saa vigtig Gjenstand, og paatvinge Andre den som en Troesartikel.

Men lad Betydningen af Ordene nonne unum effecit være hvilkensomhelst, hvad bevise de? Skal vi, for at kunne

uddrage en Slutning mod Fleerkoneri, forstaae Ordene saaledes: skabte han ikke een Qvinde? Men Kjønnet saavelsom Forholdssendelsen staaer i Strid med denne Fortolkning; thi næsten alle andre Fortolkere gjengiver Ordene saaledes: annon unus fecit? — et residuum spiritus ipsi? et quid ille unus? Vi bør derfor ikke uddrage nogen Slutning fra et saa dunkelt Skriftsted, som nærværende, med Hensyn til en Læresætning, som hverken er omtalt andetsteds, eller blot i tvivlsomme Udtryk, men hellere slutte saaledes, at Prophetens Hensigt var at dadle en Skik, som den hele Skrift stemmer overeens i at fordømme, nemlig Ægteskab med en fremmed Guds Datter — en Fordærvelse meget herskende iblant den Tids Jøder, som vi lære af Esras og Nehemias.

Med Hensyn til Christi Ord, Math. 5, 32. og 19, 5.. er Skriftstedet i 1ste Moseb. 2, 24. gjentaget, ikke i den Hensigt at fordømme Fleerkoneri, men for at laste den uindskrænkede Frihed i Ægteskabsskilsmisse, hvilket er en saare forskjellig Ting; ei heller kan Ordene gjøres anvendelige paa nogen anden Gjenstand, uden et aabenbart Brud paa deres Mening. Thi det Beviis, som anføres fra Matth. 5, 32., at om en Mand, som ægter en anden, efter at have skilt sig fra sin første Hustru, bedriver Hoer, saa meget mere bedriver den Hoer, som beholder den første og ægter en anden, bør endog forkastes som en uloovmæssig Slutning. Thi, for det Første er det de guddommelige Forskrifter selv, som er bindende, ikke de af den menneskelige Fornuft fra dem uddragne Følgeslutninger; fordi hvad der synes som en fornuftig Indvending for en Person, kan ikke være lige klart for en anden, om han end besidder amme Dømmekraft.

For det Andet, den som skiller sig fra sin Hustru og ægter en anden, siges ei at bedrive Hoer fordi han ægter en anden, men fordi han, som en Følge af hans Ægteskab med en anden, ikke beholder sin forrige Hustru, hvem han ogsaa skyldte Opfyldelsen af de ægteskabelige Pligter, thi det er udtrykkelig sagt i Marc. 10, 11. „han bedriver Hoer mod hende." At han er i en Stilling, der binder ham til at opfylde Ægteskabspligterne mod den ene, efter at han har taget en anden tilligemed hende, viser Gud selv i 2 Moseb. 21, 10. „Dersom han tager ham en anden, da skal han ikke formindske hendes Føde, hendes Klæder og hendes Ægteskabspligt." Det kan ikke formodes at det guddommelige Forsyn havde til Hensigt at befordre Hoer.

Heller ikke er det tilladeligt at dømme fra 1 Cor. 7, 2. „enhver Mand have sin egen Hustru", at Ingen skulde derfor have flere end een; thi Meningen af Forskriften er, at enhver Mand skulde have hans egen Hustru for ham selv — ikke at han skulde have blot een Hustru. At Biskopper og Ældste er udtrykkelig indskærpede i 1 Tim. 3, 2. og i Tit. 1, 6, „at de skulde være een Hustrues Mand", er sandsynligen af den Aarsag at de kunde opoffre sig saa meget mere til deres deres Kaldspligters Opfyldelse i Menigheden. Befalingen selv er endog et tilstrækkeligt Beviis for, at Fleerkoneri var ei forbudt de Øvrige, og at det var almindeligt i Kirken den Tid.

„(Han bør være een Hustrues Mand", indbefatter aldeles ikke, at han ikke havde Frihed til at have flere Hustruer.

Udg.)

Tilsidst, som Svar paa hvad der er fremhævet af 1 Cor. 7, 4. „desligeste er ogsaa Manden ikke mægtig over sit eget

eget Legeme, men Hustruen", er det let at forstaae som ovenfor omtalt, at Ordet Hustru paa dette Sted har Hensyn til Slagset og ikke til Antallet. Heller ikke kan Qvindens Magt over Mandens Legeme være forskjellig nu, fra hvad den var under Loven, 2 Moseb. 21, hvilket betegner „hendes bestemte Tider", udtrykt af St. Paulus i det nærværende Capitel ved „den hende skyldige Velvillighed". Med Hensyn til hvad der er „Skyldighed", er det hebraiske Ord tilstrækkelig klart.

Paa den anden Side tillader de følgende Skriftssteder klart Lovligheden af Flerkoneri, 2 Moseb. 21, 10. „dersom han tager ham en anden Hustru, skal han ikke formindske hendes Føde, hendes Klæder og hendes Ægteskabspligt". 5 Moseb. 17, 17. "han skal heller ikke tage Mængder af Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afvige." Monne Loven vilde have været saa nøiagtigen udtrykt, dersom det ikke havde været tilladeligt at tage meer end een Hustru paa engang? Hvem vilde driste sig til fra dette Skrifsted at tilføie som en Slutning "derfor skal han have ikkun een? I dette Tilfælde, siden der siges i det foregaaende Vers, "han skal ikke holde mange Heste", vilde det være nødvendigt at tilføie, "derfor skal han have ikkun een Hest."

Ei heller behøve vi noget Beviis for at forsikkre os om, at Ægteskabets første Indstiftelse hensigtede at paalægge Fyrsten samme Forpligtelse som Folket; om det derfor tillades at have ikkun een Hustru, saa tillades det heller ikke Regenten at have flere. Men Aarsagen, som angives for Loven, er denne, "at hans Hjerte ikke skal afvige", en Fare, som kunde opstaae, om han skulde ægte mange i Særdeleshed fremmede Qvinder, hvilket Salomon sidenefter gjorde. Hvis det anførte Lovbud ikkun havde tilsigtet at stadfæste og haandhæve den oprindelige Ægteskabsindstiftelse, kunde intet have været mere passende end at have gjentaget Indstiftelsen selv paa dette Sted, istedetfor blot at fremhæve den Grund, som er bleven omtalt.

Lad os høre Ordene af Gud selv, Lovens Giver og den bedste Fortolker af sin egen Villie, 2 Sam. 12, 8. "Jeg gav dig din Herres Hustruer i dit Skjød .... og om det havde været lidet, vilde jeg lagt dig saadant og saadant til." Her kan der ikke gives nogen Udflugt; Gud gav ham Hustruer: han gav dem til den Mand, han elskede, som een iblandt et Antal af store Velsignelser; han vilde have givet ham flere om disse ikke havde været nok. Desuden er den sande Grund, som Gud bruger mod David, af mere Kraft, naar den anvendes med Hensyn til Gaven af Hustruer, end med Hensyn til noget Andet, du burde idetmindste have afholdt dig fra en anden Mands Hustru, ikke saameget fordi jeg havde givet dig din Herres Huus, eller din Herres Rige, som mere fordi jeg havde givet dig Kongens Hustruer.

Beza paastaaer virkeligen, at David heri bedrev Blodskam, nemlig med sin Svigerfaders Hustruer. Men han havde forglemt, hvad der er tilkjendegivet ved Esther 2, 12. 13., at Kongerne i Israel havde to Huse for Qvinderne, eet bestemt for Jomfruerne, det andet for Medhustruerne, og at det var det førstnævnte, og ikke det sidstnævnte, som blev givet David. Dette viser sig ogsaa af 1 Kong. 1, 4.," men Kongen kjendte hende ikke." Høis. 6, 8. "Der er tresindstyve Dronninger, og firsindstyve Medhustruer, og Jomfruer uden Tal." Paa den samme Tid kunde der siges med fuldkommen Rigtighed, at Gud havde givet ham hans Herres Hustruer, forudsættende endog, at han ikkun havde givet ham lige mange i

Antal og af den samme Slags, om end ikke de selvsamme; ligesom han i Virkeligheden ikke gav ham det samme Huus og Tilbehør, men eet, som var lige prægtigt og kongeligt.

Det er derfor ikke forunderligt, at hvad Lovens Myndighed og Guds egen Stemme har bekræftet, er henthdet til af de hellige Propheter i deres inspirerede Sange som en lovlig og hæderlig Ting. Psal. 45, 9. (der er betitlet, en Kjærlighedssang) „Kongers Døttre er iblandt dine ypperlige Qvinder." V. 15. „Jomfruerne, hendes Veninder, som følge hende, skal føres til dig." Ja, Ordene af den samme Sang er anført af Apostelen i Hebr. 1, 8. „til Sønnen siger han: din Throne, o Gud o. s. v.", som de Ord hvormed Gud, Faderen selv, henvender sig til Sønnen, og hvorved hans Guddommelighed er fremhævet mere klart end i noget andet Skriftsted. Vilde det have været passende for Gud, Faderen, at tale ved Skjøgers Mund, og erklære sin hellige Søn for Menneskeslægten som Gud i Hoerqvinders Elskovssange? ....

Ikke heller maa vi forbigaae 2 Krøn. 24, 2. 3., „Joas gjorde det, som var Ret for Herrens Øine i alle Joiadæ Præstens Dage; og Joiada tog ham to Hustruer." Thi de to Sætninger ere ikke stillede i Modsætning eller adskilte fra hinanden, men der siges i en og samme Forbindelse at under Joiadas Veiledning gjorde han det, som var Ret og ved den samme Persons Myndighed ægtede han to Hustruer.

Dette er tvært imod den sædvanlige Skik i Lovtalerne over Kongerne, hvor man, dersom der tilføies noget Dadelværdigt nedenunder, udtrykkeligt anfører det som en Undtagelse fra den fremstillede Charakter: 1 Kong. 15, 5, „uden alene i den Handling med Uria den Hethiter". 11 og 14 V. og Asa gjorde det som var ret ...... men Høiene toges ikke bort, dog var Asa's Hjærte retskaffent."

Siden altsaa Joas' rigtige Opførsel omtales i uformildede Udtryk, i Forbindelse med hans dobbelte Ægteskab, det er øiensynligt at dette betragtedes ikke som forkasteligt; thi den hellige Historieskriver vilde ikke have forsømt en saa bekvem Leilighed til at gjøre den sædvanlige Undtagelse, dersom der havde virkelig været Noget som fortjente Misbilligelse.

Endvidere, Gud selv, i en billedlig Fremstilling, Ezek. 23, 4, forestiller sig selv som havende ægtet to Hustruer, Ohola og Oholiba, en Maade at tale paa, som han paa ingen Maade vilde have anvendt, især deleshed saa vidtdrevet, endog i en Parabel, han vilde isandhed slet ikke heller have paataget sig selv saadan en Charakteer, dersom den dertil hørende Praxis havde været i og for sig vanærende eller skammelig.

Paa hvad Grunde kan alligevel en Skik betragtes vanærende eller skammelig hvilken ikke forbydes nogen Person endog under Evangeliet; thi den Uddeling tilintetgjør ingen af de blot borgerlige Anordninger, som existerede førend dens Indførelse. Det paabydes alene at Ældster og Diakoner skulde vælges fra saadanne som var Enkonemænd, 1 Tim. 3, 2 og Tit. 1, 6. Dette medfører ikke, at det vilde være syndigt at være mere end een Kones Mand, thi isaafald vilde Indskrænkningen have været ligeligen paalagt Alle; men at, i Forhold som de var mindre indviklede i de huuslige Affærer, de vilde have mere Leilighed til Kirkeforretninger. * * *

(Det betyder at de maa have idetmindste een — Red.).

Endelig argumenterer jeg som følger fra Hebr. 13, 4. Polygami er enten Ægteskab, eller Skjørlevnet, eller Horeri

Apostelen anerkjender ingen fjerde Tilstand. Ærbødighed for saa mange Patriarcher, som var Polygamister, vil forhaabenlig afskrække Enhver fra at betragte det som Skjørlevnet eller Horeri, thi "Skjørlevnere og Hoerkarle vil Gud dømme;" hvorimod Patriarcherne var Gjenstande for hans særdeles Gunst, som han selv bevidner. Dersom altsaa Polygami er egenlig kaldet Ægteskab, saa er det ogsaa lovligt og hæderligt, ifølge den samme Apostel: "Ægteskabet er hæderligt hos Alle, og Ægtesengen ubesmittet."

Det synes mig at være tilstrækkeligen stadfæstet ved ovenstaaende Argumenter, at Polygami er tilladt i Guds Lov. At ikke alligevel nogen Tvivl skulde blive tilbage, vil jeg tilføie overflødige Exempler af Mænd hvis Hellighed gjør dem skikkede som Mønstre til Efterligning, og som er iblandt Lysene i vor Tro.

Forrest sætter jeg Abraham, alle de Trofastes Fader, og den hellige Sæds Fader, 1 Moseb. 16, 1, etc.; Jakob, 30te Kap. og, om jeg ikke tager Feil, Moses, 4 Moseb. 12, 1, "thi han havde ægtet en (cuschitisk eller) æthiopisk Qvinde. Det er ikke rimeligt at Moses' Hustru, som iforveien var saa ofte bleven omtalt ved hendes rigtige Navn Zippora, skulde nu kaldes ved den nye Titel: den Cuschitiske, eller at Aarons og Miriams Vrede skulde paa denne Tid pludselig optændes, fordi Moses 40 Aar iforveien havde ægtet Zippora; eiheller vilde de saaledes have forhaanet Een, hvem hele Israels Huus var gaaet imøde dengang hun ankom med hendes Fader Jethro. Dersom altsaa han ægtede den cuschitiske Qvinde medens Zippora levede, hans Opførsel i denne Henseende blev udtrykkelig bifaldet af Gud selv, som tværtimod straffede med Strenghed Aarons og hans Søsters unaturlige Modstand.

(Fortsættes).

Indbetalt siden den 15de November.

A. P. Thrane	76 Rd.	" Mk.	" Sk.
Joh. Svensen	15 —	" —	" —
P. Broderson	22 —	1 —	9 —
Summa	113 Rd.	1 Mk.	9 Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 6. Den 15. December 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Heber C. Kimball,

holden i Tabernaklet den 16de Juli 1854.

(Af Deseret News, den 17de August, 1854).

Der kan ikke være Nogen, som er fuldkommen bekjendt med den hellige Skrift, uden han maa være overbeviist om, at de Bemærkninger, som Broder Herriman har gjort idag, er nøiagtigen sande; de er tilstrækkelig beviste af Bibelen, hvilken I alle bekjender at troe, og som den sig kaldende christne Verden siger at den troer.

Brødre og Søstre! lad Eders Sind være ordnet og beroliget ved Herrens Aand, og faa den altid til at være med Eder, især naar I kommer til det Huus, hvor I dyrker Gud.

Det er en sædvanlig Ting, ikke blot i denne Kirke, men ogsaa i den sekteriske Verdens Kirkesamfund, at Folket siger: "Kom, lad os gaae til Forsamlingen idag og forsøge, om vi ikke kan faae vore Hjerter opvarmede og forfriskede ved den Helligaand." Nu, det er sædvanligt iblandt alle religiøse Folk. Men hvorledes kan I vente at blive vederqvægede her, hvis I ikke er oplivede, naar I kommer til Forsamling? Thi I burde altid have Eders Hjerter opvarmede og Eders Legemer rene, naar I besøger Herrens Huus. Rens ikke alene Udsiden af Bægeret og Fadet, men ogsaa Indersiden. Folk, som holder det Indvendige af Bægeret og Fadet reent, er ogsaa meget tilbøielige til at vaske Udsiden deraf. I ere alle Hadere af at æde Mad af en snavset Tallerken, eller at drikke Vand af en skiden Kop, derimod holder I alle af at spise af en reen Tallerken og at sove i en reen Seng. Enhver holder naturligen af at see et reent Huus og rene Klæder, om de end selv er snavsede.

Af den samme Grund, forsaavidt som vi vil angre vore Synder, og omvende os fra dem og derefter gaae ned i Daabens Vande — i reent Vand og blive begravet, aldeles skjult i samme, paa det at vore Synder maa tilgives, afvaskes, — alligevel det er ikke en Aftvelse af Kjødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Ansvar for Gud og Mennesket — og derpaa modtage Haandspaalæggelse af en Mand, som har Fuldmagt, saa at vi kan annamme den Helligaand — siger jeg, at den Helligaand, som er en reen Aand eller Indflydelse, endog efter at alt dette var gjort, vilde have en Modstand i Fuldbyrdelsen af dens Tjeneste i et ureent Tabernakel. Det er Aarsagen, hvorfor en stor Mængde aldrig annamme den Helligaand, fordi de sige, at de er

rene og lyve for Gud og tillige for den Helligaand.

Dette er det Evangelium, som lærtes Eder af de første Ældste, der bar det glade Budskab til fremmede Nationer; og det Øieblik den Helligaand hvilede paa Eder ved Eders første Indtræden i denne Kirke, følte I virkeligen Profetiens og Aabenbaringens Aand. Jeg veed, at dette var Tilfældet, da vi indførte Evangeliet i Gammel-England. — Her er Br. George D. Watt, vor Rapportør, f. Ex., — jeg fortalte ham aldrig noget om Indsamlingen til Amerikas Land — at det var det forjættede Land.

En Aften mødte vi i en liden Samling af de nye Medlemmer i Preston, Lancashire, og Broder George begyndte at læse i Mormonsbog. Lidt efter stod han op og sagde: „Amerikas Land er det forjættede Land, det er Zion, og vi skal samles der, endskjøndt De har ikke sagt os noget derom." Han prophetecrede det to Uger efter at han var døbt. Den Helligaand dvælede i Eder for at vise Eder de tilkommende Ting; den viste Br. George, at dette var Zions Land, og at de Hellige i alle Nationer havde at samles der; den bragte det til hans Erindring, som om han stedse tilforn havde tænkt paa det og forglemt det. Dette er den Virkning, den havde paa Eder. Jeg formoder, at der ikke er en Eneste, uden han jo kan udbryde: „det var virkeligen saaledes."

Den samme Helligaand inspirerede Eder til at tale i nye Tungemaal, til at prophetere, til at fortolke Tungemaal, til at see Syner og have Drømme til Eders Opbyggelse og Trøst. Den var med Eder, naar I gik ud og naar I kom ind, naar I lagde Eder og naar I stod op. Det er den Helligaands Tjeneste at dvæle og boe hos den, som holder den Almægtiges Befalinger i sand Tro. Han fryder sig over at boe hos Saadanne; han yuder ikke at boe i vanhellige Templer. I veed det af den naturlige Følelse, fordi der er Ingen af Eder, med mindre I selv have vant Eder til at være snavsede og ureenlige, som nogensinde ønsker at træde ind i et smudsigt Sted.

Nu, hvis Eders Følelser er saadanne, forlang da ikke for Himlens Skyld den Helligaand til at boe hos Eder, naar I ikke beflitte Eder paa den Skik at rense Eders Legeme, ikke blot indvendig, men ogsaa udvendig, fra Hovedissen til Fodsaalen. I veed, at dette er hvad jeg troer at være Helliggjørelse.

Jeg har hørt Br. Gifford tale om Helliggjørelse, og jeg forstaaer, at Helliggjørelsens Princip forelagdes Eder af Præsident Young. — Hvad vilde hellige Eder og berede Eder til at træde ind i Guds Nærværelse og til at nyde hans Aand?

Vi læse i Bibelen, at Herren bød Josva at hellige Israel, "thi," siger han, "der er en farbandet Ting i din Midte, o Israel!" Og den paafølgende Morgen helligede de dem selv ved at stene tildøde Achan, Carmi Søn, som havde stjaalet den Guldtunge og den babyloniske Kaabe. De stenede ogsaa tildøde hans Hustru og hans Børn, hans Øxen og hans Asener og brændte dem med Ild, tilligemed hans Telt, Sølv, Guld og Klæder i Achors Dal.

Saaledes udryddede hele Israel Overtræderen og helligede dem selv for Herren. — Vilde ikke dette være en udmærket Skik at udøve iblandt dette Folk for at hellige dem i Ordets meest udstrakte Betydning?

Der gives i disse Dale Personer, som bekjender sig at være Sidste Dags Hellige, men ærer de deres Bekjendelse ved deres Gjerninger? Nei, deres Gjer-

ninger og deres Bekjendelse er isandhed meget forskjellig. Jeg tænker at det vilde være en udmærket Ting for dette Folk, at blive helliget fra saadanne Personer, og faa dem udrensede fra vor Midte ved at gjøre en Udsoning.

I kan sige: "De kan bringe dette i Udførelse — men det vilde udstrække sig til Mange, som drage igjennem her, og om stjæle og plyndre og drive bort Qvæg og Heste?" men lad mig gjøre Eder opmærksom paa, at der er mange Tilfælde af dette Slags, hvor de blive tilskyndede, eller Eiendom bragt i deres Hænder ved Personer, som boe her, og bekjender sig at være Hellige.

Naar I foretager Eder at beskjære et sygt Træ, begynder I Eders Operationer ved Roden af det Onde og vedbliver at rense det indtil Toppen eller saalangt det udstrækker sig, og kaster de bedærvede Grene i en Hob og opbrænder dem, saaledes som jeg pleiede at gjøre, naar jeg opryddede Land, og tager derefter Asken og laver Potaske og Sæbe deraf, og siden afvasker Ureenlighed med den. Dette er hvad jeg kalder Helliggjørelse.

I kan derfor mærke, at jeg stemmer fuldkommen overeens med mine Brødre; endskjøndt jeg ikke var her sidste Søndag, da Gjenstanden indlededes, og jeg kan bevidne, at ethvert Ord de sagde var Sandhed, thi jeg har aldrig erfaret, at de taler Løgn. Mine Følelser er: Jeg ønsker til Gud, at Ugudelighed var skaffet bort fra vor Midte. Mine Brødre og jeg har ofte overveiet og talt om den Lyksalighed vi skulde nyde, naar vi kunde fuldkommen adskille os fra Verden, fra ugudelige Mænd, ugudelige Qvinder og ugudelige Skikke.

For vor Ankomst til disse Dale har jeg ønsket og bedet, at, naar vi gik til Dalene, Ingen vilde følge os af de ugudelige Personer, som evindelig er hængende ved vore Kjoleskøder. Disse er mine Følelser og Ønsker nu, og de alvorligste Ønsker af Hundreder og Tusinder af Mænd og Qvinder, som boe i disse Dale.

Jeg veed, at der er et godt Folk her, — et bedre Folk end der boer i nogen Deel af Verden. Og Emigranterne, som reiser til Californien, er aldeles forbausede, naar de kommer her og seer, at vi er et civiliseret Folk. De er overmaade forbausede, saa de stirre med Forundring paa dette Folk, hvem de formodede at være et fattigt, elendigt Udskud af Væsener. Har nogen af dem, siden de fødtes, nogensinde gaaet i en By, hvor der var mere Fred, Velvære og saa faa Dagdrivere? Vi saae aldrig nogle Dagdrivere paa vore Gader, indtil de kom. Jeg siger ikke noget imod dem, men jeg bemærker ikkun de Anskuelser de nærer om os. De have mange Gange udladt sig med, at de have aldrig været saa fornøiede, som naar de kom i disse Dale og fandt et civiliseret og virksomt Folk; — et Folk, som forstod at opbygge en Stad og organisere den og sætte Lovene i Kraft; og den Dag vil komme, naar vi nøiagtigen skal sætte dem i Kraft. Gud venter ikkun paa Eder i hans Medlidenhed, at I muligen kan omvende Eder fra og forsage alt Ondt og vende om til ham.

Vi er Guds Folk; vi er Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige — hvis Grundlæggelse i disse sidste Dage begyndtes af den Almægtige, som sendte en hellig Engel til Joseph Smith for at aabenbare ham sin Villie og indføre det evige Evangelium, som prædikedes i Jesu Dage, nemlig Tro, Omvendelsens Daab og Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave, samt Ordination af Apostle,

Propheter, Lærere, Evangelister, Hyrder, Patriarker, Bisstopper, Diakoner, Præster og Ældste.

Dette er Guds sande Kirke, omendskjøndt der kan være nogle Faa i disse Dale, som ikke lever overeensstemmende med deres hellige Kald; men fordi de er utroe mod Gud og deres Religion, det anfægter ikke det mindste Trofastheden af Himmelens Principer. Jeg seer Nogle, som gaaer bort fra denne Kirke paa Grund af Andres Opførsel. Dette har intet at skaffe med vor Tro; men vi skal have vor Tro grundfæstet. Det tilkommer os at grave dybt og lægge vor Grundvold paa en Klippe, saa at vi, naar Vindene blæser og Uveir og Orkaner støder an paa os, kan finde os selv grundfæstede paa Sandhedens Klippe.

Jeg vil sige Dem, mine Herrer, — jeg henvender mig til dem, som intet have at gjøre med os som et Folk — dette er vor Guds Kirke og Rige; — og Dagen vil tilsidst komme, naar Jordens Nationer og Riger vil vorde „vor Guds og hans Salvedes Riger.“ Denne Lærdom findes i denne gode gamle Bog, Bibelen, som I alle bekjender Eder til at troe og haver at kysse, for at give Eders Eder Gyldighed, nagr I skal sværge for en Magistrat at sige „Sandheden, den hele Sandhed og Intet uden Sandheden.“

Vi tro at ethvert Mennecske har sine Rettigheder og bør understøttes i dem. Og vi ønsker at I skal forstaae, at vi slet ikke er saadant et Folk, som mange formode.

Man troer i Verden at alle vore Qvinder er almindelige Qvinder. I een Betydning er de almindelige, det er, de er lig alle andre Qvinder, formoder jeg, men de er ikke ukydske, thi vi udrense al Ukyskhed fra vor Midte; vi ikke blot rydder dem bort fra vore Gader, men vi udsletter dem fra Tilværelsen. Og om Verden ønsker at udøve Ukyskhed, og bringe deres Skjøger her, om de ikke omvender dem og forsager saadanne Laster, saa vil vi udrydde det Onde. Vi vil ikke have dem i denne Dal, undtagen de omvender dem; thi hjælpe mig Gud, jeg vil, saalænge jeg lever, laane min Haand til at udrydde saadanne Personer, og jeg veed, at dette Folk vil gjøre det samme.

Saadanne Ting kan ikke finde Sted her. De borgerlige Authoriteter vil aldrig udgive en Lov, som tillader Utugt i Staden ved den store Saltsø — det kan aldrig tillades saalænge vi leve. Vi veed, at det er Sædvane iblandt somme Nationer ved Lov at authorisere saadanne Vederstyggeligheder, givende Bevillinger til Huse af slet Rygte. Men erindre, om det nogensinde tillades iblandt dette Folk, vil det være naar Retfærdighed har ophørt at boe i deres Midte. Det kan aldrig tillades i dette Samfund for Mænd eller Qvinder, hvad enten de høre til Kirken eller ikke; og vi vil udrydde saadanne Vederstyggeligheder, saa sandt Gud er vor Hjælper.

Dette er Helliggjørelse. Vor hellige Religion er given for at luttre, rense, reengjøre og helliggjøre dette Folk. — Vi bekymre os ikke om hvad Folk tænker eller siger om vor Fremgangsmaade i denne Henseende, det er vor Religion, og vi vil ikke have Fordærvelse, hvor vi boer, forsaavidt som vi kan forebygge det. Det er een Aarsag, hvorfor vi ikke tillodes at leve i Staterne; — vi havde besluttet os til, ved Guds Hjælp, at være dydige Mænd og Qvinder; saa fordrev de os fra Tid til Tid, fra Sted til Sted, indtil de drev os ind imellem Bjergene; og jeg forsikkrer Eder, at jeg for min Deel føler mig taknemmelig til Gud, fordi jeg lever mellem disse Bjerge, og der er ingen Mand eller Qvinde, som

elsker Retfærdighed, uden den jo vil føle som jeg.

Herren har ført os op ad Trapperne indtil vi er kommet ind i Kammeret; og for Himlens Skyld lad os ikke besmitte det af Frygt for at vi ellers skal blive førte ned ad Trapperne igjen. Vi er nu høit oppe med Hensyn til Herrens Nærværelse, og han føler til at velsigne os, og hans Haand er over os til det Gode, og han vil forbande enhver Haand, der reiser sig imod os, saa længe vi gjør Ret, og vore Fjender vil gaae tilbage og ikke fremad.

Min Bøn er, ved Nat og ved Dag, at enhver Mand og Qvinde, som gjør Vel imod dette Folk og som ønsker at gjøre dem godt, maa velsignes af den Herre Gud, og jeg veed at han vil velsigne dem. Men hver Mand og Qvinde, som opløfter et Vaaben imod dette Folk, eller udtænker Ondt imod dem, min Bøn er, at de maa blive forbandede; og de vil sikkerlig blive forbandede og Gud vil tilintetgjøre alle deres Hensigter, og han vil anføre sit Folk fra Seier til Seier, indtil de triumfere over alle deres Fjender.

Hvad siger I dertil, Brødre og Søstre? Tænker I ikke, at det er bedst for os at gjøre Ret, Enhver for sig, veiledet ved den Helligaands Forskrifter og flittigen lyttende til dem, som er beskikkede til at anføre, styre og befale dette Folk? I veed, hvad jeg mener dermed. Præsident Young er vor Guvernør og vor Befalingsmand. Det tilkommer mig at følge ham, og for Eder at følge dem, som gaae foran Eder.

Jeg veed hvorledes det er i denne Verden, thi jeg har levet i den. Jeg fødtes i Vermont, og tilbragte de fleste af mine Dage i Staten New-York, Ontario County, og ligeledes Præsident B. Young; dog tænkte mange Emigranter, som drog igjennem vore Dale, at vi var Elsdyr, Kameler eller Dromedarer. De vidste ikke, hvad vi var; de tænkte uden Tvivl, at vi havde Horn paa vore Hoveder; de havde ingen Idee om, at vi havde Øine og Been lig menneskelige Væsener; men de formodede, at vi var et eller andet Slags ubeskrevet Dyr. Jeg veed, at det er saaledes, jeg har været i Verden, — og de kan ikke troe at vi er af Menneskeslægten.

Dog, hvad enten vi er menneskelige Væsener eller ikke, saa veed jeg, at jeg blev født i Vermont, imellem Klipperne, og har levet den største Deel af mine Dage iblandt dem, som er uden Gud i Verden; og jeg kjender deres Fordærvelse, ja, ligesaa godt som de gjør. Jeg kjender Ugudeligheden i deres Byer, i deres Synagoger, og paa deres høie Steder. Jeg forstaaer det Alt. Dog gjør de det Overslag, at vi, som har mere end een Hustru, skal ikke have Land i Forhold til vore Familiers Størrelse. Godt! vi er rede til at kjøbe, hvad vi behøver, naar det kommer paa Markedet.

Dette erfarer vi af de offentlige Aviser, saa der kan ikke være noget Ondt i, at jeg taler om, hvad der er publiseret overalt i de Forenede Sta'er. Om en Lov blev sat i Kraft over hele Unionen, nemlig, at ingen Bevilling af Land skal gives til Nogen, undtagen dem, som ikkun have een Kone og ingen Friller, saa vilde mange af Nationens fornemste Classe have at nøie dem med ligesaa lidet Land som Mormonerne.

Vore Hustruer er offentlig anerkjendte af os og vi underholde dem som saadanne og holde dem hellige. Hvorledes er det med Verden? Har de leiede Friller for ulovlig Omgang og underholder dem for at tilfredsstille deres letfærdige Begjærligheder? Vi kan ikke have noget Land, fordi vi ærligen ægte og underholde vore Hustruer, men Andre er berettigede

til Privilegier, uanseet deres hemmelige Vederstyggeligheder.

Vi er et Folk, som ønsker at rense os selv og blive fri for saadanne Personer, og at opdrage vore Børn og vise dem Veien, de skal vandre paa. Een af mine Sønner og Br. Brighams ældste Søn reiste til England denne Aarstid gjennem de forenede Stater. — De kjendte ikke før hvad der var i Verden, thi de havde aldrig været der under de samme Omstændigheder. I deres Brev til os skrev de Noget ligt dette: „Min Gud! Min Gud! hjælp os at komme lykkelig igjen tilbage til Bjergene, thi vi havde ingen Idee om de frygtelige Fordærvelser i den Verden, vi leve i, førend vi reiste gjennem de Forenede Stater!" Og de har endnu seet ikkun en liden Deel af den Ugudelighed, Lastefuldhed og Fordærvelse, som er i den nye og gamle Verden. De gamle Lande er i Sandhed fordærvede, men de nye staaer ikke en Smule tilbage for dem i deres Lasters Afskyelighed.

Disse er mine Anskuelser, og Herren kjender, at jeg troer paa Helliggjørelsens Principer; og naar jeg bliver skyldig i Forførelsen af nogen Mands Hustru eller nogen anden Qvinde i Guds Verden, saa skil mit Hovede fra mit Legeme.

Saadanne har mine Følelser stedse været fra mine Ungdoms Dage. Saadan er min Character og Præsident Brigham Youngs Characteer. Saadan var Joseph Smiths Caracteer og Jesu Christi; og saadan er Jesu Apostles Characteer, og den maa vedligeholdes af dette Folk.

Om vi vedblive at følge den Vei, tænker I ikke, at vi er nødte til at tiltage og trives, det er, i Jesu Christo? Jo; og vi vil staae for ham og for hans Sag, og for ham, som er stillet til at styre og befale i Guds Rige paa Jorden. Ved at følge denne Retning uafbrudt, underkastende os Præstedømmet, skal vi aldrig feile, nei, aldrig. Vi skal aldrig komme i en Vanskelighed, uden vi jo skal komme ud af den igjen. Men lad os være omhyggelige for at vandre paa en lovlig Maade paa Veien og vi skal have Lykke og skal reise os triumpherende over enhver Vanskeligbed ved hiint Princip; og paa Zions Skib vi skal holde os tappert igjennem enhver Storm, om den end kan blive stærk, og mellem Klipper og Skjær, og om Djævelen og Verden kommer i vor Vei, kan de ikke bevæge os ud af vort Løb.

Lad os gjøre Ret, og hellige os for den Herre Gud, og rense vor Bolig (Jeg mener vor Aands Tabernakel) og derefter vore Huse, vore Børn og vore Tjenere og vore Tjenesteqvinder og enhver Ting, der omgiver os, med hvilken vi har at gjøre, og saa bruge alt med rene Hænder og rene Hjerter. Om vi tage den Retning, mener I ikke, at Gud vil staae os bi? Det er ikke Een af Eder, som jo veed dette af sig selv.

Naar I nu gaaer hjem, begynd Enhver af Eder at leve som det sagdes Eder sidste Sabbat og Sabbaten før, og gjør Ret og søg at opbygge Guds Rige; læg Mærke til alle Ting, som Gud kræver af Eder ved hans Tjenere.

Mange ønsker sig den Tid naar Præsident Brigham Young og hans Brødre skulde være befriet for at have noget at skaffe med timelige Anliggender, og ganske henvende Opmærksomheden paa aandelige Anliggender. I vil have at vente paa dette, indtil vi gaae ind i Aandeverdenen, og have at giøre med Aander. Alle Ting, henhørende til denne Verden, baade aandelige og timelige, vil vorde foreskrevne af Guds Prophet — af vor Præsident. Han befaler, hvorledes et Tempel skal bygges — hvor høit, hvor bredt, hvor mænge Værelser det maa indeholde,

enten det skal blive af denne, hiin eller en anden Form; og Tiendehuset og alle offentlige Arbeider, som tilhøre dette Folk, foreskrives af ham. — Somme ønsker, at befrie ham for at have noget at gjøre med timelige Anliggender; det kan ikke være efter Tingenes Natur; thi som Een af de Gamle sagde, „ligesom Legemet er dødt uden Aand saaledes er ogsaa Troen død uden Gjerninger". Derfor, saalænge som Legemet, der er jordisk, er forenet med Aanden, maa den have at gjøre med timelige Ting.

Overvei det! Aanden er forenet med disse Legemer for at oplive dem, saa at vi kan have at gjøre med timelige Ting; thi naar Aanden forlader Plante- eller Dyreorganisationen, døer Legemet og vender tilbage til Jorden. Der er ikke et Væsen i Himlen eller paa Jorden, som jo har havt et Legeme, har eet nu eller vil faae eet. Ophør med Eders Gjerninger og da er Eders Tro død. Jeg bryder mig ikke om et Menneskes Tro, som ikke er adfulgt af Gjerninger, og hans Gjerninger maa svare til hans Tro. Han maa være dydig og nyde den Helligaand og Guds Aabenbarelser, saa at naar en Mand taler, I kan kjende, at det er ved den samme Aand og I vil blive opbyggede; da vil I aldrig blive bedragne.

Min Bøn er for Eder, at I maa være trofaste, virksomme, og beholde den Herre Guds Aand, og gaae frem og kjæmpe mandigen, rensende Eder selv fra al Uretfærdighed.

Jeg har ingenlunde havt en blodtørstig Aand; thi jeg har aldrig udøvet Fiendtlighed imod Nogen, men altid givet efter, heller end at komme i Klammeri med noget Menneske; men lad Guds den Almægtiges Aand hvile paa mig og see til, om jeg ikke marscherer op i Slaglinien. Jeg har havt den Aand, naar jeg var i Verden, og den er aldrig i mig, undtagen naar Herren indgiver den.

Lad os være rene og holde Guds Befalinger, og lad Verden sige og gjøre hvad de lyster. Disse er altid mine Følelser.

Maa Gud velsigne Eder og hjælpe Eder til at gjøre hvad Ret er, hvad enten andre Folk gjør det eller ikke. Dette er min Bøn og mit Ønske for Eder fra nu af indtil evig Tid, — Amen!

Milton om Polygami.

Fra den første Bog om „Den christelige Lære", oversat fra Latin af Charles R. Sumner, Doct. theol. Lord Biskop af Winchester.

(Fortsat).

Dernæst opstiller jeg Gideon, dette mærkelige Exempel paa Tro og Fromhed, Dom. Bogs. 7, 30. 31, og Elkana, en stræng Levit, som var Samuels Fader; som var saa langt fra at ansee sig selv mindre antagelig for Gud paa Grund af hans dobbelte Ægteskab, at han tog med sig sine to Hustruer hvert Aar til Offringerne og den aarlige Tilbedelse, i Guds umiddelbare Nærværelse. Eiheller blev han derfor revset, men gik hjem elsignet med Samuel, et Barn med ypperlig Forjættelse 1 Sam. 2, 10.

Forbigaaende adskillige andre berømmelige Exempler, saasom Kaleb, 1 Krønik., 2, 46. 48; 7, 1. 4; Isachar's Sønner, i Antal, „36,000 Mænd, thi de havde mange Hustruer og Sønner," tværtimod

den nymodens europæiske Skik, hvor paa mange Steder Landet tilstedes at forblive udyrket af Mangel paa Befolkning; ogsaa Manasse, Josefs Søn, 1 Krønik. 7, 14; jeg kommer til Profeten David, hvem Gud elskede fremfor Alle, og som tog to Hustruer foruden Michal; og dette ikke i Stolthedens og Medgangens Tid, men da han var næsten nedbøiet formedelst Modgang, og imedens, som vi lærer fra mange af Psalmerne, han var udelukkende beskjæftiget med at studere Guds Ord og regulere sin Opførsel, 1 Sam. 25, 42—43, og sidenefter, 2 Sam. 5, 12—13, "David fornam at Jehova havde stadfæstet ham som Konge over Israel, og at han havde ophøiet hans Kongerige for hans Folks Israels Skyld; og David tog sig flere Hustruer og Medhustruer udaf Jerusalem."

Saadanne var Bevæggrundene, saadanne de hæderlige og hellige Tanker under hvis Indflydelse han var, nemlig ved Betragtningen af Guds Miskundhed imod ham for hans Folks Skyld. Hans himmelske og profetiske Forstand saa ikke i hiin oprindelige Indstiftelse hvad vi i vor Blindhed indbilder os at skjælne saa tydeligt; eiheller tøvede han med i Nationens Høi-Raad at proklamere de rene og hæderlige Bevæggrunde hvilke, ifølge hans Fortrøstning, hans Børn fødte i Polygami skyldte deres Tilværelse 1 Krønik. 29, 5, „iblandt alle mine Sønner (thi Jehova har givet mig mange Sønner) har han udvalgt min Søn Salomon," etc.

Jeg siger Intet om Salomon, uagtet hans Viisdom, fordi han synes at have overskredet de rette Grændser; endskjønt det er ikke forekastet ham at han havde taget mange Hustruer, men at han havde ægtet fremmede Qvinder; 1 Kong. 11, 1, Nehem 13, 26. Hans Søn Rehoboam attraaede mange, ikke paa den Tid han var ugudelig, men i Løbet af de tre Aar i hvilke han siges at have vandret paa Davids Vei, 2 Krønik. 11, 17. 21. 23.

Joas er allerede bleven omtalt; han ledtes til at tage to Hustruer, ikke ved løsagtig Lidenskab, eller den yppige Begjærlighed som den uindskrænkede Magt medfører, men bifaldet og raadet af en høist viis og hellig Mand, Præsten Joiada.

Hvem kan tro, enten at saamange Mænd af den høieste Charakter, skulde have syndet formedelst Uvidenhed i saa mange Tidsaldre, eller at deres Hjærter skulde have været saa forhærdede, eller at Gud skulde have taalt saadan Opførsel af hans Folk? Lad derfor den Regel, som er antaget iblandt Theologerne, have den samme Vægt her som i andre Tilfælde: "De Helliges Praxis er den bedste Fortolkning af Budene."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Ifølge Efterretninger modtagne ved „Deseret News" have vi erfaret at Selskaberne af det sidste Aars Emigration begyndte at komme ind i Dalen den 19de September sidstleden; de vare i en god Tilstand og man haahede at alle Compagnier vilde naae Dalen før det

haardere Veir eller den strængere Aarstid brød ind. Saa nær Hjemmet er der mindre Fare for Besværligheder, idet de om fornødent gjøres, sikkerlig vil erholde Hjælp af hjemmeværende Brødre, der med Beredvillighed vil drage dem imøde til deres Understøttelse. Under alle Omstændigheder kan vi være sikkre paa og stole paa Herrens Hjælp; især, saalænge som vi selv stræber at opfylde vore Pligter og gjør hvad vi formaae, vil han altid gjøre Udveie for os, undertiden naar vi mindst venter det. Som han handlede med sit Folk fordum, saaledes vil han handle nu; han vil prøve dem, luttre dem, rense dem, lade dem gaae under Pagtens Aag, og dersom de befindes værdige og trofaste, vil han hjælpe dem og tilsidst ophøie dem i sit Rige, „hvor de skal sidde tilbords med Abraham, Isaak og Jacob".

St. Louis. Fra dette Sted har vi ogsaa modtaget Efterretning ved et Brev fra Apostelen E. Snow, hvilket vi have meddeelt i dette Nr., fordi vi vidste, at det vilde glæde de Hellige her at læse det. Lægger Mærke til de nyttige og sunde Lærdømme, som findes deri, og glæder Eder over, at Herren udsender sine Tjenere til at organisere Staver af Zion, hvor Herrens Trofaste, hvor Herrens Ydmyge, hvor Herrens Fattige, hvor de Oprigtige af Hjertet af hvilken Stamme, Tungemaal og Folk, de end er, kan finde en Tilflugt og en Beskyttelse, for de Storme og Uveir, som er ifærd med at trække op paa Nationernes Himmel, og som efterhaanden vil anrette den Ødelæggelse, hvorom Herren har talt ved sine Tjeneres Mund fordum, og om hvis Opfyldelse han nu atter lader advare alle Nationer, som vil høre derpaa og modtage hans Sendebud.

Med hvilken Ærefrygt for den „Hærskarernes Herre" læse vi ikke f. Ex. de gruelige Krigsefterretninger fra Sebastopol, hvor Menneskene endskjøndt de kalde sig selv efter Christus — systematisk og med dæmonisk Blodtørst slagte hinanden, og endda er dette ikkun et lidet Forspil til hvad Fremtiden har at byde. „Herrens store Straffedomme er begyndt". Fordi de have forladt Herrens Veie, unddrager han dem sin Helligaand og tager Fred fra Jorden. „Fordærveren er udgangen at gjøre en Deel af sit Arbeide." Vi læse om Elementernes Rasen, hvorledes Orkaner ødelægger Menneskenes Værker, som de ansee for stærke; saaledes er paa det sorte Hav, foruden et Par større Krigsskibe, 32 Transportskibe ødelagte af de Forenedes Flaade. Hvormange maa ikke lide under disse Ødelæggelser; og ikke tilfreds dermed, anstrænger Menneskene hele deres Opfindelsesevne for at indrette nye ødelæggende Redskaber „for at intet Kjød skal blive sparet."

Brødre og Søstre! Mærker Tidernes Tegn, holder Eder nær til Herren, værer trofaste, lydige og underdanige under hans Bud, holder Eder ubesmittede fra Verden, „at I kan agtes værdige at undflye den sig nærmende Vrede!" Herren hjælpe Eder dertil for Jesu Skyld, Amen!

Et Brev fra Ældste Erastus Snow,

Een af de tolv Apostle.

St. Louis, Missouri, den 3die Novbr. 1854.

Kjære Broder Van Cott!

Jeg har aldrig skrevet til Dem eller modtaget noget Brev fra Dem siden De reiste til Danmark, eiheller fra Br. P. O. Hanson. Jeg modtog 2 Nr. af „Skandinaviens Stjerne“ i Saltsøstaden og har leilighedsviis hørt om Dem gjennem „Millennial Star“, (hvilken Posten har bragt os meget uregelmæssigt) og ved private Breve. Men jeg kan forsikkre Dem, at jeg ingenlunde har været en ligegyldig Jagttager af de Begivenheder i det Land, baade heldige og uheldige, som har fulgt Herrens Værk, hvilket Gud i hans uendelige Barmhjertighed først grundlagde ved mig, og hvilket han saa heldigen har fremmet under Deres Raad og Bestyrelse, siden han tillod min Broder Willard at gaae bag Sløret.

Jeg har iagttaget med dyb Interesse Sandhedens Fremskridt mellem Plager, Fængsler og Død og seet den triumphere over dem Alle. „Sandhed er mægtig og maa tilsidst seire, og, omendskjønt nedtrykt til Jorden, vil den dog reise sig sig igjen.“ Mørkets Fyrste kan rase og denne Verdens Herrer forene dem til at forhindre dens Forkyndere og modsætte sig dens Fremgang, men „Guds Aand brænder lig en Ild“, og den vil opsamle og helliggjøre de Retfærdige og udrense fra deres Midte Hykleren og Overtræderen ligesom med en Aand, der dømmer og antænder.

Ligesom Guldet luttres i Ilden, saa skal Guds Folk luttres i Gjenvordighedernes Ovn. Indsamlingens Aand synes at have været herskende i Skandinavien hidtil, og megen Frugt er allerede samlet i Laden. Dette er saaledes som det bør være, thi denne Uddeling er øiensynligen for Indsamlingen, og med Evangeliets Fylde modtage de Indsamlingens Aand, og Forfølgelse af de Ugudelige, parret med de sig nærmende Krige og Ødelæggelser i Babylon, styrker og forøger hiin Aand i dem. Men mange — altfor mange er tilbøielige til i deres barnlige Enfoldighed at ansee Indsamlingen som Universalmiddelet mod alt Ondt; Balsommen for enhver Vunde, og tale og synge om Zion som om et smukt Land fuldt af Velsignelse og Fuldkommenhed, idet de lidet drømme om at nye og strængere Prøver venter dem, saa snart de undkomme fra dem, for hvilke de har været udsatte i deres Fødeland. Naar de kommer til at bringes sammen i store Selskaber og nødes til at reise tilsammen i adskillige Maaneder paa Seil- og Dampskibe, og med Oxer paa Sletterne, enhver Svaghed og Ufuldkommenhed i den menneskelige Natur er udsat for at vise sig, og Mænd og Qvinder stille til Skue de Characteertræk, som hverken de selv eller nogen Anden ellers tilforn mistænkte dem for at besidde.

Som en Følge deraf, hænder det hyppig, at En begynder at finde Feil hos og fordømme en Anden, og naar „Uretfærdigheden tiltager, bliver Kjærligheden kold i Mange.“ Deres Tro bliver adsplittet, og naar Fordærveren kommer, ridende paa Vandene, see! de have ikke Magt til at modstaae ham. Er de, der falde som Offere, de værste iblandt dem? Det er ofte det Modsatte — „de Retfærdige er tagne bort fra tilkommende Onder“ og dem, som er sparede,

er der givet Leilighed til at drage Fordeel af og forbedre dem, om de vil, ved den saaledes vundne Erfaring.

Nogle vil maaskee blive tilovers for at troe de løgnagtige Taler af frafaldne Aander, som flokker sig omkring dem i de forskjellige Havne underveis, og som boer et eller andet Sted langs Veien; og de, som udholde til Enden af deres Reise, finde, naar de naaer de Helliges Samfund, et blandet Folk, samlet, ligesom de, ud af mange Nationer, besiddende Sædvaner og Skikke aldeles forskjellige fra deres egne, hvilke ogsaa have bragt med sig deres eget dyrebare jeg, og i de fleste Tilfælde forglemt at lade efter sig deres Skrøbeligheder, og denne forskjelligartede Masse, de Bedste af alle Nationer, er bragt tilsammen som i en Ovn, hedere end nogen de tilforn har passeret igjennem, paa det at de maa blive smeltede sammen til eet Folk og luttrede meer gjennemtrængende end nogensinde ved en Række af Prøver, som for at forstaaes maa erfares. Under denne Luttringsproces er det nødvendigt at meer eller mindre Ureenlighed og Affald uafbrudt flyder op paa Overfladen af en Menighed, ligesom Skummet paa en kogende Gryde. Den Nykomne, som har forsømt sin Pligt underveis og forlist Aanden og dømmer Enhver undtagen sig selv, finder sig øieblikkeligen tiltrukken af og blandet med hiint Skum og flyder bort med det til Californien eller et andet Land, og bliver aldrig meddelagtig i Zions sande Aand eller lærer at vurdere den Sjælefred, som boer der. Jeg omtaler ikke disse Ting fordi De er uvidende om dem, heller ikke for at afskrække nogen fra Indsamlingen (thi „den, som lægger sin Haand paa Ploven og seer bag sig, er ikke skikket for Himmeriges Rige"), men for at de som endnu ikke have erfaret disse Ting, maa erindre, naar det kommer, at det var sagt dem iforveien, og at de maa ydmyge dem og erholde Naade til at udholde.

Iblandt den skandinaviske Emigration for de to sidste Aar, synes der at have været en større Dødelighed, end iblandt den engelske, men mindre af Frafaldets Aand. Det er overordentlig tilfredsstillende for mig at være istand til at give det Vidnesbyrd, at de, som kom med mig det første Aar og de som fulgte med Ældste Forsgren den næste Udvandring, er paa faa Undtagelser nær bestræbende sig for med Trofasthed og Glæde at tjene Herren, endskjøndt de have havt adskillige Prøvelser, og nogle Faa er reist til Californien.

De har udentvivl erfaret, at min Mission er nu i St. Louis og de Forenede Stater. Jeg forlod Hjemmet i Juli og ankom her den 28de August. Iblandt de mange Selskaber af vore Emigranter, som jeg mødte paa Sletterne, var de skandinaviske Hellige. De drog fremad i en smuk Orden og i almindelig god Helbred. Sygdom havde næsten ophørt strax efter at de var komne aldeles ud paa Sletterne. Jeg mødte dem den 5te August ved den sydlige Green af Platt Floden omtrent 500 Mile paa deres Vei. De er sandsynligviis for længe siden lykkeligen ankomne i de Helliges Midte. Ældste John Taylor, Een af de 12 Apostle, bestemt til New-York tilligemed andre Missionærer, som forlod Saltsøstaden den 4de Sept., er netop ankomne hid og beretter at de mødte det Meste af vor Emigration ved „Sweet Water", dragende rask frem. Fred og almindelig Sundhed herskede iblandt de Hellige i Utah. Grøden bedre end sædvanlig. De Forenede Staters Tropper, bestemte til Californien, havde naaet Saltsøstaden, og forventedes at overvintre der. Territoriet er overflø-

digen forsynet med alle Slags Handelsvarer.

Jeg er netop vendt tilbage fra en Tour op i Kansas Territorium, hvorhen jeg har været for at søge en Plads for de Helliges Nedsættelse paa eller nær Veien fra Independence til Saltsøstaden. Men som Landet ikke var opmaalt og Vilkaarene meget ubestemte, opsatte jeg at foretage Noget i denne Sag for Nærværende. Vi have et stort og beqvemt Forsamlingshuus sædvanligen godt opfyldt, og en god Aand iblandt de Hellige i St. Louis.

Den 8de Novbr. Siden jeg skrev Ovenstaaende har jeg modtaget "Millenial Star" og et Brev fra Præs. F. D. Richards, som underretter mig om det Besøg han nylig havde gjort til Kjøbenhavn, og at et Selskab af de Hellige fra Skandinavien ventedes at afseile i Løbet af denne Maaned, ført af Ældste P. O. Hansen.

Jeg gjennemlæste med megen Tilfredshed den glædelige Beretning, som han gav om Rigets lykkelige Tilstand og de Helliges udmærkede Aand i det Land. Hvor meget større Glæde vilde det ikke have været for mig at ledsage ham og blande min Aand og Stemme i de Helliges inderlige Glædesytringer, og frydefulde Forsamlinger. Maa Herren vedblive at forøge Viisdom og Kraft hos Dem, kjære Broder Van Cott, og hos alle hans Folk i det Land indtil alle Retfærdige er udsamlede fra de nordlige Lande.

Vi har netop nu endt en ypperlig Conference i denne Bye, i hvilken vi organiserede en Stav af Zion, indbefattende i dens Organisation et Høiraad, en Biskop og det mindre Præstedømmes Qvorumer. Stavens Præsident er Milo Andrus.

Jeg skal regelmæssig sende Dem med Posten mit Ugeskrift „St. Louis Luminary", hvilket jeg agter at begynde næste Uge, og jeg haaber, at De ikke vil undlade at sende mig „Skandinaviens Stjerne."

Deres i Christo oprigtige
E. Snow.

Templet.

(Fra „Deseret News" af den 17de August, oversat af A. Weihe.

Til Redaktionen af Deseret News.

Min Herre! — De reqvirerer en kortfattet Beskrivelse over Templet, som nu bygges i denne Stad, forat meddele Deres Abonnenter. Jeg vil give det, som det forestilles paa Tegningen, som nu ligger foran mig, haabende derved at imødekomme saa mange Spørgsmaale, som gjøres af forskjellige Individer.

Tempel-Grunden er 40 Roder (ɔ: 330 Alen) i Firkant, Linierne løbende fra Nord til Syd, fra Øst til Vest, og indeholder 10 Acres. Midten af Templet er 156 Fod og 6 Tommer lige mod Vest fra Midten af Grundens østlige Grændselinie. Længden af bemeldte Huus fra Øst til Vest er 186½ Fod, Taarnene iberegnede, og Breden 99 Fod. Paa den østlige Ende er 3 Taarne, som ogsaa paa den vestlige. Træk en Linie 118½ Fod fra Nord til Syd midt igjennem Taarnene, saa har man Grundplanens Udstrækning fra Nord til Syd, indbefattende Fodstykket.

Vi gaae ned i Jorden, paa den østlige Ende, til 16 Fods Dybde, og udvider Foden rundt omkring udenfor Murens Yderlinier 3 Fod.

Murene paa den nordlige og sydlige Side er 8 Fod tykke, foruden Fodstykket; de staaer paa en Fod af 16 Fods Muur, tværsigjennem, og som skraaner 3 Fod paa hver Side til 7½ Fods Høide. Foden af Taarnene reiser sig til samme Høide som Siden, og er muret i eet solid Stykke af raa Stene af ulige Dimensioner, som lægges i god slagen Kalk.

Kjælderen i selve Bygningen afdeles i mange Værelser formedelst Mure, som alle have Fodstykker. Kjældergulvet er 6 Tommer over det Øverste af Murenes Fødder. Fra det østlige Taarn til det vestlige Taarn skraaner Jorden 6 Fod; 4 Tommer ovenover Jorden paa den østlige Linie, begynder en Spadseregang, fra 11 til 22 Fod bred, rundt om hele Bygningen, og omgivet med Steentrapper paa alle Sider.

Der er 4 Taarne paa de 4 Hjørner af Bygningen, ethvert springende op fra deres Fod, der er 26 Fod i Firkant; disse fortsættes 16½ Fod høit, og komme til den nederste horizontale Omgang, hvilken er 8 Fod ovenover Spadseregangen. Paa dette Punkt indskrænkes Taarnene til 25 Fod i Firkant; dernæst fortsættes de til en Høide af 38 Fod, eller Høiden af den 2den horizontale Omgang. Paa dette Punkt formindskes de til 23 Fod i Firkant; dernæst fortsættes de 38 Fod høit, til den 3die horizontale Omgang. De horizontale Omgange fortsættes heelt omkring Bygningen, undtagen naar de adskilles ved Søiler. Disse horizontale Omgange er massive Udhugninger fra solide Steenblokke.

De 2 østlige Taarne reiser sig dernæst 25 Fod til en horizontal Omgang, eller et Belte med smaa Tindinger. De 2 vestlige Taarne reiser sig 19 Fod og komme til deres horizontale Omgang eller Belte. De 4 Taarne reiser sig da 9 Fod til det Øverste af Tindingerne. Disse Taarne er cylinderdannede, havende 17 Fods Diameter indvendig, og indentil gaar der en Vindeltrappe opad omkring en solid Søile 4 Fod i Diameter, tilladende Tilgang i de forskjellige Afdelinger af Bygningen. Disse Taarne har hver 5 Prydelses-Vinduer paa 2 Sider, ovenover Nederdelen. De midterste Taarne optager Midten af den østlige og den vestlige Ende af Bygningen, springende op fra deres Fødder, 31 Fod i Firkant, og afbrydes regelmæssigt i Linie med Hjørnetaarnene til Høiden af den 3die horizontale Omgang. Det midterste af de østlige Taarne reiser sig dernæst 40 Fod til det Øverste af Tindingerne; det midterste af de vestlige Taarne reiser sig 34 Fod til det Øverste af Tindingerne. Alle Taarnene har Rækværk, men er ikke endnu nøiagtig bestemte i Enkelthederne.

Alle disse Taarne har, paa hvert af deres Hjørner, 8kantede Smaataarne med 8kantede Spir i Toppen, 5 Fods Diameter paa Grundvolden, 4 Fod paa 1ste Etage og 3 Fod derfra op. Der er ogsaa paa hver Side af disse Taarne 2 Søiler, undtagen naar de kommer i Berørelse med Skroget af selve Bygningen. Hovedet af disse Søiler viser 48 i Antal, og de staar paa Fodstykker. Rummet imellem Søilerne og Smaataarnene er 2 Fod paa 1ste Etage. Paa Facaden af de to midterste Taarne er to store Vinduer, hvert 32 Fod høit, det ene ovenover det andet, net beredte for det Sted.

Paa de 2 vestlige Hjørnetaarne, og paa den vestlige Ende, nogle faa Fod nedenfor det Øverste af Tindingerne, kan man see i fri eller forhøiet Relief, den store Bjørn, pegende næsten lige mod

Nordstjernen. (Moral: de Tabte kan maaskee finde sig selv formedelst Præstedømmet.)

Jeg vil nu kaste et Blik paa selve Huset. Jeg har forhen fortalt at Kjælderen var inddeelt i mange Værelser. Det midterste Værelse indrettes for en Døbefond og er 57 Fod langt og 35 Fod bredt, adskilt fra Hovedmuren ved 4 Værelser, 2 paa hver Side, 19 Fod lange og 12 brede. Østen og Vesten for disse Værelser er 4 Gange, 12 Fod brede; disse lede til og fra formedelst Sidedøre, 2 mod Norden og 2 mod Syden. Endvidere østen og vesten for disse Gange er endnu 4 Værelser, 2 i hver Ende, 28 Fod brede og 38 Fod lange. Disse og deres Mure optager Kjælderen. Alle Murene springer op fra deres Fødder, og reiser sig 16 Fod, hvor de ender med Loftet.

Vi er nu op til den nederste horizontale Omgang, 8 Fod ovenover Spadseregangen eller de Steentrapper som fører op til Templet, saa langt op som Fodstykket rækker, og til 1ste Sal af bemældte Huus. Dette Værelse forenes med de ydre Sale, hvilke Sale er det Rum der er imellem Taarnene 16 Fod lange og 9 Fod brede. Vi stiger op til Gulvene af disse Sale, (hvilke er i lige Linie med 1ste Sal af selve Huset) op ad 4 Flugter af Steentrapper 9 Fod brede, der er indrettede i Kjælderen lige nedenunder; det 1ste Trappetrin i lige Linie med Taarnenes Yderlinie. Fra disse Sale er der Døre, som føre til enhver Deel af Bygningen.

Størrelsen af det første store Værelse er 120 Fod i Længde og 30 Fod i Brede; Høiden rækker næsten ganske til den 2den horizontale Omgang. Værelset er hvælvet oventil i Midten med en elliptisk Bue som sænker sig til Siden 10 Fod, og har 38 Fods Høide. Side-Panelene har ¼ elliptiske Buer som udgaar fra Sidemurene af selve Bygningen, 16 Fod høit, og endes ved Søilehovederne eller Midt-Buens Fod, i en Høide af 24 Fod. Søilerne reiser sig ligefra det Nederste af bemeldte Huus; disse Søiler strækker sig opad forat understøtte Gulvet oventil.

Ydermurene af denne Etage er 7 Fod tykke. Rummet fra Midt-Buens Fod til Ydermuren, deles i 16 Smaakamre, 8 paa hver Side, gjørende Kamrene 14 Fod i Firkant indenfor Skillevæggene, og 10 Fod i Høide, efterladende en 6 Fod bred Gang nærmest hver Side af Midtbuen, med Adgang fra Enderne. Ethvert af disse Værelser belyses ved et elliptisk eller aflangrundt Vindue, hvis længste Gjennemsnit er i perpendikulair Retning.

Det 2det Værelse er 1 Fod rummeligere end Værelset nedentil; dette er en Følge af at Muren er kun 6 Fod tyk, aftagende 6 Tommer paa den indre, og 6 paa den ydre Side. Den 2den horizontale Omgang bevirker dette paa den ydre Side. Værelserne i denne Etage ligner dem der er nedentil. Hver af Sidemurene har 9 Søiler, og har 8 Rækker af Vinduer, 5 i hver Række.

Foden af Kjældervinduerne er 8 Tommer ovenfor Spadseregangen, havende en Reisning af 3 Fod perpendikulært, og afsluttes med et halvcirkeldannet Hoved. Den 1ste Etages Vinduer har en Længde af 12 Fod, op til Toppen af det halvcirkeldannede Hoved. De aflangrunde Vinduer er 6½ Fod i Længde. Vinduerne i 2den Etage er ligesom de nedentil. Alle disse Vindueskarme er 4½ Fod brede.

Fodstykkerne under alle Søilerne skyde 2 Fod frem fra deres Basis; ovenover deres Basis, der er 15 Tommer til 4½ Fod i Omfang, paa hver Forside er en Globus-Figur 3 Fod 11 Tommer tvær-

igjennem, hvis Axel gaar i lige Retning med Jordens Axel.

Den nederste horizontale Omgang danner en Afslutning for disse Fodstykker. Ovenfor dene Afslutning er Søilerne $3\frac{1}{2}$, og fortsættes saaledes til en Høide af 100 Fod. Ovenfor Spadseregangen, tæt under den 2den horizontale Omgang, paa enhver af Søilerne, er Maanen, forestillet i dens forskjellige Skikkelser. Tæt under den 2den horizontale Omgang, eller takkede Belte, er Solen til at see. Strax ovenfor er Saturnus med sine Ringe. Søilerne endes med et fremskudt Hoved.

Den eneste Forskjæl imellem Taarnsøilerne, og den just nu beskrevne, er at, istedenfor Saturnus, vi har Skyer og Lys-Straaler som stiger ned ad dem.

Alle disse Symboler vil blive udhugne i halvophøiede Figurer paa solid Steen. Sidemurene fortsættes ovenfor den horizontale Omgang eller Belte, $8\frac{1}{2}$ Fod, gjørende Murene 96 Fod høie, og dannes i Tindinger, med Stjerner strøede imellem.

Taget er fladt, reiser sig blot 8 Fod og vil blive dækket med galvaniseret Jern, eller noget andet Metal. Bygningen vil blive anderledes prydet paa mange Steder. Bygningens hele Indretning er bestemt til at afbilde et eller andet stort Bygmester-Arbeide i Himlen.

I Kjælderdvinduerne er der 18 Tommer fra Murens ydre Side til Vindues-Karmen. De Vinduer der er længere oppe trækker sig 3 Fod tilbage fra Murens ydre Side, og er omgivne af ophøiede Steenkarme, med fremspringende Gesimser over hver af dem; hvilke endes i deres Horizont, undtagen de aflangrunde Vinduer, hvis Gesimser endes paa Søiler der strækker sig fra et rigelig prydet Belte, ved Foden af hvert Vindue, til midt over dets største Gjennemsnit.

Mit fornemste Øiemed med det sidste Stykke er at oplyse Enhver som maaskee er i Forlegenhed med, hvorledes man kan komme til disse Vinduer, osv. Alle Vinduerne i Taarnene er støbte og har Steenkarme; hver af dem prydes med lignende Gesimser.

Hvad videre Enkeltheder angaar, vent til Huset er færdigt, kom da og see det.

Hele Huset dækker et Fladerum af 21,850 Fod.

Truman O. Angell, Bygmester.

Notice

(Af Deseret News, den 21de Septbr. 1854.)

Et Spørgsmaal!

Saltsøstaden den 20de Septbr. 1854.

Hr. Udgiver!

Kan en Gentleman af godt Rygte og god Characteer men ikke af Eders religiøse Tro, tillades at ledsage Eders Qvinder, passiare med dem og nyde den selskabelige Omgang med dem, som er sædvanlig i de saakaldte bedre Selskabskredse i den vide Verden?

Svar!

Jesus siger „I er ikke af denne Verden, men jeg haver udvalgt Eder af denne Verden."

Om en Gentleman ønsker at være i Selskab med vore Qvinder, saa maa han omvende sig og blive døbt til hans Synders Forladelse. Men dette alene vil ikke sikkre ham Fremgang; thi mange have underkastet dem Daabens Ordinants

og have tilføiet Fordømmelse for dem selv ved ved hykkelsk at gjennemgaae visse Retfærdighedshandlinger og Ceremonier af andre Bevæggrunde end at ære Gud og frelse dem selv fra denne vanartige Slægt. Lad disse Gentelmen gaae ud og prædike Evangeliet for Nationerne, lig Mormonernes Ældste, uden „Pung og Taske." Lad dem blive bespottede af Pøbelen, tjærede og fjærede og pidskede nogle Gange for Christi Skyld, ikke for deres egne Daarligheder, og vend saa tilbage efter nogle Aars Arbeide med en god Samvittighed, rene af Hjertet og ubesmittede af denne Verden. Om de kan gjøre disse Ting og være trofaste, saa kan de begynde at omgaaes med vore Qvinder og søge sig iblandt dem en Selskaberinde og Deeltagerinde for dette Liv som nu er og for det tilkommende.

Det er muligt at der kan være Qvinder iblandt os, som vil holde Selskab med Gentelmen, som ikke haver gjennemgaaet en lignende Prøve for at opnaae et Navn og en Stilling, som fortjener de Dydiges og Godes Tillid. Men der er ingen Qvinde i vor Kirke, som holder paa sit gode Navn og sin Ære som Hellig — som agter sig selv, sin Religion og sin Gud, som frivillig holder Selskab med Nogen, undtagen med dem, som med Sjæl, Legeme og Aand, er hengivne for de Sidste Dages Helliges Sag.

Ingen maa blive fornærmet for dette, thi det er en Samvittighedssag. Ingen Mormon vil nogensinde synes at det er haardt, om det ikke tillades ham frit at søge Selskab med Qvinder, som ikke er af hans Tro. Han vil aldrig søge det under nogen Omstændigheder; men om han ogsaa skulde gjøre det, vilde han vel neppe lykkes deri. Det er ikke fordi Damerne i Verden jo er dydige, aandsdannede eller forfinede, men fordi der er intet Beslægtskab i Aand, Tro og Haab.

Vi vil sige til baade mandlige og qvindelige Medlemmer af vor Kirke, vær venlige og høflige mod alle. Ihukom alligevel Eders Pagter og hold dem! Og hold Eder selv ubesmittede fra Verden. Om I seer Nogen i Nød, Jøde eller Hedning, kom ham til Undsætning ifølge Eders Evne, og afhjælp hans Mangler. Men erindre, at I er ikke af denne Verden, men at Christus har udvalgt Eder af denne Verden, derfor hader Verden Eder! De kan foregive at elske Eder, men denne Tilstaaelse er, uden Undtagelse, blot for at besnære og ødelægge Eder, og derefter, mærk det, leer de ad Eders Daarskab og Lettroenhed. De er ikke af os; og de, som ikke er af os, er ikke for os; og de, som ikke er for os, er imod os. Dette er indlysende og maa erindres og iagttages af alle, som ønsker at vinde de Belønninger, som er forjættet de Hellige.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 7. Den 1. Januar 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 71.)

Anklageren, Sidney Rigdon, begyndte 15. M. før Kl. 9, og talte i 50 Minuter. Oliver Cowdery talte i 7 Minuter.

Den Anklagede, Sylvester Smith, begyndte 18 M. før Kl. 10, og talte i een Time og atten Minuter.

Præses afsagde derpaa følgende Dom:

"At om Broder Sylvester Smith vil erkjende følgende Punkter, for hvilke han er anklaget, for dette Raad, og publisere Erkjendelsen i Trykken, da kan han forblive et Medlem af denne Kirke; ellers er han udelukt fra Samme:

1) Han maa erkjende, at han paa en ugudelig og ondskabsfuld Maade har beskyldt vor Præsident, Joseph Smith, for at have propheteret Løgne i Herrens Navn, een Gang paa Grændsen imellem Ohio og Indiana, og en anden Gang efter at være kommen over Missisippifloden, og atter en anden Gang efter at have forladt Menigheden i Missouri, paa et Sted kaldet Florida. 2) Han maa erkjende, at han i at fremføre disse Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith, selv har forsætlig løiet. 3) At han har forsætlig sagt Usandhed idet han han sagt at Præs. Joseph Smith har overfuset ham med fornærmelige og ærekrænkende Ord, saa og at han havde skadet hans Charakteer og Stilling for Brødrene paa Reisen til Missouri. 4) At han ogsaa udlod sig med spydige Bemærkninger om Præs. Joseph Smiths Charakteer, hvilket ogsaa viste en slet og ondskabsfuld Attraa til at forkleine Præs. Smiths gode Navn i Samfundet. 5) At han endvidere erkjender, at han har fornærmet de forrige Raad, som har siddet over hans Sag, og paa en ugudelig og maliciøs Maade forhaanet deres rigtige og retfærdige Afgjørelser. 6) At han har endvidere drillet den nærværende Raadsforsamling, idet han søgte at undskylde sig selv tværtimod Medlemmernes Raadslagning, efterat han havde anerkjendt at Raadet var organiseret ved Aabenbaring. 7) Og endvidere, at han har forsætligen og ondskabsfuldt løiet, ved at sige at Broder Joseph Smith, jun., havde forbudt Talefrihed paa deres Reise til Missouri. 8) At han ogsaa erkjender at han har ugudeligen og ondskabsfuldt løiet, med at beskylde Joseph Smith, jun., for at han var i Besiddelse af et Hjerte saa fordærvet som Helvede."

Raadets Medlemmer blev da opfor-

drede til at give deres Samtykke til den foregaaende Afgjørelse, og istemmede eendrægteligen.

"Jeg attesterer herved, at de foregaaende Beskyldninger eller Klagepunkter er rigtige og sande, og herved erkjender Samme, saaledes som de er fremsatte i dette Raads Afgjørelser, ved at undertegne mit eget Navn til deres Forhandlinger, med min egen Haand.

"(Undertegnet) Sylvester Smith."

Ovenstaaende var undertegnet af Frygt for Straf.

Raadet gik da over til andre Forretninger, Præsident Joseph Smith præsiderede.

Raadet enedes om at Kirken i Kirtland undervises om deres særegne Pligter, o. s. v., paa Søndag, formedelst Joseph Smith jun. Det afgjordes endvidere, at Ældste Brigham Young beskikkes til at være Forsanger i vore Forsamlinger.

Raadet blev da sluttet. Ældste Reynolds Cahoon bad.

15 Minuter førend Kl. 3 Formiddag, den 30te August 1834.

Oliver Cowdery, Orson Hyde, Skrivere.

Folkets Ophidselse begyndte at lægge sig, og de Hellige, baade i Missouri og Ohio, begyndte at nyde en Smule Fred. Ældsterne begyndte at gaae frem, to og to, prædikende Ordet til alle, der vilde høre, og Mange lagdes til Kirken hver Maaned.

1ste September, 1834. Jeg vedblev at præsidere over Kirken i Kirtland, og at befordre Opbyggelsen af Herrens Huus. Jeg forrettede som Formand i Tempel-Steenbrudet, og naar andre Pligter vilde tillade det, arbeidede med mine egne Hænder.

2den September. En Konferenz, formedelst Skriveren Orson Hyde, skrev til Broder Cherry forat rette det Rygte „at han var bleven afhugget fra Kirken"; raadende Brødrene ikke at finde Feil med hinanden, efterat være vendt hjem igjen fra saadan en besværlig Reise, og deres Offringer antagne af Herren; ogsaa opmuntrede ham og Andre til at flytte mod Vest.

Den 4de. Ældste Edmund Bosley sagde at, dersom han kunde erholde Raadighed over sin Eiendom, om eet Aar, saa vilde han indskyde den for Trykningen af Herrens Ord.

Beretning om en Konferenz af Ældster, i New Portage, Ohio.

Den 8de Septbr., 1834. Efter Bøn forenede Præsident Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery sig om at salve med Olie, og lægge Hænder paa en syg Søster, som sagde at hun blev helbredt; men anmodede os om at bede, at hendes Tro ikke slaaer feil, sigende, at dersom hun ikke tvivlede, da skulde hun ikke plages mere.

Præsident Joseph Smith gjorde da nogle Bemærkninger over det Æmne om falske Aander.

Ældste Ambrose Palmer fremlagde en Sag som havde iforveien foranlediget nogen Tvistighed i Kirken; hvilken var, at Kirken havde forhørt Broder Carpenter for en Feil, og Kirken gav ham en vis Tid til at betænke om han vilde erkjende eller ikke. Broder Gardon udøvede paa samme Tid Tungemaals-Gaven, og erklærede at Broder Carpenter skulde ikke have nogen Eftergivenhed. Ældste Palmer ønskede Underviisning om dette Punkt, om deres Fremgangsmaade havde været ret eller ikke, eftersom Broder Carpenter var utilfreds, o. s. v.

Præsident Joseph Smith gav da en Forklaring af Tungemaals-Gaven, at den var isærdeleshed indstiftet forat prædike Evangeliet til andre Nationer og Sprog,

men den var ikke given forat regjere Kirken.

Han sagde endvidere, at dersom Broder Gordon indførte Tungemaalsgaven som et Vidnesbyrd imod Broder Carpenter, det var tværtimod Kirkens Regler og Anordninger; fordi i alle vore Afgjørelser, vi maa dømme efter virkeligt Vidnesbyrd.

Ældste Gordon sagde, at man havde havt Vidnesbyrdet og afgivet Kjendelsen, førend Tungemaalsgaven var tilkjendegivet.

Præsident Smith tilraadede, at vi taler paa eget Sprog, i alle saadanne Sager, og da kan Modstanderen ikke lede vort Sind paa Afvei.

Ældste Palmer sagde, at han præsiderede i en Konferenz, og adskillige af Brødrene talte uden nogen Orden, og Ældste J. B. Bosworth vægrede sig ved at underkaste sig Ordenen ifølge hans Begjæring; og han ønskede Instruxer angaaende dette Punkt, om enten han, eller nogen Anden skulde præsidere over denne Green af Kirken; og tillige, om saadan Adfærd kunde billiges i Konferenzer.

Broder Gordon gjorde nogle Bemærkninger over det samme Emne.

Præsident Smith sagde, med Hensyn til det første Spørgsmaal, at Broder Gordons Tungemaal tilsidst virkede som Vidnesbyrd, eftersom, ved hans Bemærkninger i Tungemaal, den forrige Afgjørelse blev tilsidesat, og hans antaget, at det var hans Afgjørelse, at Broder Gordon's Tilkjendegivelse var urigtig, og kom fra et mistænksomt Hjærte. Han billigede den første Afgjørelse, men forkastede den anden.

Broder Joseph Keeler erkjendte, at i den første Afgjørelse havde han selv forhastet sig, idet han krævede Broder Carpenter til at gjøre Erkjendelse uden have Tid til at betænke sig; og bad om Tilgivelse for hans Vildfarelse.

Broder Gordon sagde, at han opdagede, at han var i Vildfarelse, og var tilfreds med Raadsforsamlingen, og var villig til at bede Brødrene og Herren om Tilgivelse.

Afgjørelse blev da given angaaende det andet Spørgsmaal, at Ældste Bosworth var ikke paa sin Plads, idet han opponerede mod Ældste Palmer, der præsiderede i Raadet.

De to Afgjørelser blev konfirmerede ved Konferenzens eenstemmige Votum.

Et Forslag blev da gjort og gik igjennem ved eenstemmigt Votum, at et Brev skrives til Broder J. B. Bosworth, underrettende ham om den sidste Afgjørelse — at han har virket udenfor sin Plads idet han opponerede mod Ældste Palmer i et tidligere Raad, naar han var anmodet om at sidde ned, forat Forretningerne kunde skride frem ifølge Ordenen; og at saadant Brev undertegnes ved Skriveren i denne Konferenz.

Ældste Milton Stow's Sag blev da forelagt, og det blev beviist at han havde leveret Profetier, paa to forskjellige Tider, der var ikke sande; den ene Gang idet han sagde at Zion var gjenløst; og den anden Gang idet han sagde at Broder Carpenter var afhugget for bestandig, som ogsaa idet han sagde at Søster Carpenter var død.

Det blev afgjort ved Votum, at Broder Milton Stow er, formedelst denne Konferenzes Afgjørelse, suspenderet fra denne de Sidstedags-Helliges Kirkes Privilegier, og fra at virke i en Ældstes Myndighed i bemældte Kirke af Sidstedags-Hellige, indtil han fremstiller sig for Biskops-Raadet i Kirtland, og gjør passende Satisfaktion.

Konferenzen sluttedes ved Bøn.

Oliver Cowdery, Konferenzen's Skriver.

Det følgende Brev blev skrevet ifølge Konferenzens Instrux, som der er optegnet i den foregaaende Beretning.

Til Joseph B. Bosworth, en Høi-Præst i de Sidstedags-Helliges Kirke.

New Portage, Ohio, 8de Sept. 1834.

Kjære Broder! — Ved en Afgjørelse af denne Konferenz er jeg paalagt til at underrette Dem om, at en forudgaaen Tvistighed har været forelagt dette Raad, hvilken Tvistighed opstod i en tidligere Raadsforsamling, imellem Dem selv og Ældste Ambrose Palmer, underrettede os om, at i en Raadsforsamling hvor Ældste Palmer præsiderede, ifølge det ham beskikkede Embede, som Præsident af denne Green af de Sidstedags-Helliges Kirke, — at De, naar han anmodede Dem om at sidde ned, afslog at underkaste Dem hans Afgjørelse, og talede foragteligen om vor Broder medens han virkede i sit Kald, hvilket har foranlediget et Saar i denne Konferenz. Det er Afgjørelsen af denne Konferenz, at De kommer for Kirkens Aasyn, (eftersom De er ikke tilstede til at gjøre det i denne Konferenz) og gjør den tilbørlige Bekjendelse, som kræves i Herrens Lov. Hvorfor jeg siger foragteligen, det er fordi, naar De blev anmodet om at sidde ned og ophøre at tale, sagde De, at De havde lige saa megen Ret til at tale som han (Ældste Palmer) havde.

Oliver Cowdery, Konferenzens Skriver.

Udtog fra Beretningerne om Zions Høiraad, forsamlet i Clay-County, 10de September 1834.

De Følgende blev udvalgte til at udfylde fraværende Medlemmers Plads. Zebedee Coltrin for P. P. Pratt, Hazan Aldrich for Solomon Hancock, Elias Higbee for Newel Knight, Isaac Higbee for William E. Mac-Lellin, Peter Dustin for Orson Pratt.

Elisha H. Groves blev ordineret til Høi-Præstedømmet.

Et Brev læstes fra Præsident Joseph Smith til W. W. Phelps, dateret den 16de August, saa en Ansøgning, skreven af W. W. Phelps, til Missouri-Stateas Gouverneur, blev læst og antaget.

Calvin Beebe og Levi Jackman blev udnævnte som Første-Ældster til at drage afsted til Kirtland, prædikende underveis; og dersom de billigedes ved Aabenbareren, skulde de regnes værdige, og numereres som saadanne.

Præsidenten afgjorde og Raadet sanktionerede, at Først-Ældsterne gaar hen saasnart som de kan blive færdige, og prædiker underveis til Kirtland.

Voteret, at de Ældster som kom op med Leiren, anholder om en Afskedsskrivelse fra Lyman Wight, og en Anbefaling til Biskop Partridge tilat gaa frem og prædike Evangeliet.

Thomas B. Marsh, Sekretær fortiden.

Beretning om det Høiraad, der blev holdt i Kirtland, 24de Septbr. 1834.

Joseph Smith jun. præsiderede, med Bistand af Sidney Rigdon, og Frederick G. Williams, Raadgivere.

Jared Carter og Martin Harris var fraværende.

Efterat der var holdt Bøn, gjorde Præsidenten nogle Bemærkninger; hvorefter Sylvester Smiths Sag optoges, forat erfare om han, under de existerende Omstændigheder, kan indehave et Embede som Medlem af Høiraadet.

Det blev afgjort at fire Raadsmedlemmer taler i den Sag, nemlig: Samuel

Tale af Præsident J. M. Grant,

holden i Tabernaklet den 2den April 1854

(Af Deseret News, den 21de Septbr, 1854.)

Vi er forsamlede denne Eftermiddag or at tage Deel i Brødet og drikke til Ihukommelse af vor Herre og Frelserens Jesu Christi Død og Lidelse.

Jeg er overbeviist om, at Herrens Aand er tilstede hos os, naar vi forsamles paa den Maade, som han har befalet; og naar vi have en ydmyg og stille Aand, er vi beredte til at modtage den tilføiede Indflydelse af den Helligaand, hvilken er nødvendig til at føre os ind i al Sandhed formedelst Ordinancerne i Herrens Huus.

Medens vi sidder og grunder paa Opfyldelsen af Prophetien, leveret ved Herrens Prophet i denne Uddeling og ved mange Flere af hans Tjenere; og medens vi grunder paa Opfyldelsen af Aabenbaringerne i Mormonsbog og i Pagtensbog, og tænker paa, at de Tildragelser, som vi have forventet og prædiket om i noget over tyve Aar, nu vælter ind til Høire og til Venstre, saa er det skikket til at bringe nogle af vore meget forventningsfulde Folk til at føle sig mere tilfredse.

Det har hændt, at endog mange af vore Ældste, naar Solen dalede i Vest, speidede efter et eller andet Tegn paa Himmelen, f. Ex. et blottet flammende Sværd, eller nogen anden synlig Fremstilling af den Almægtiges Magt, paa hvilken de kunde kjende den sig nærmende Tilkommelse af Guds Søn. Andre have igjen frygtet, at de ikke skulde opleve til at see Opfyldelsen af Br. Josephs, Br. Brighams og Andres Prophetier; de have isandhed følt sig meget ængstelige angaaende det. Men jeg er overtydet om, at den Klasse af Hellige, som have saaledes været slagne af ængstelig Forventning og Frygtagtighed, maa nu afskedige sin Frygt og give Slip paa al sin Ængstelighed med Hensyn til de forudsagde Begivenheder, som er i Anmarsch paa Jorden; thi de styrte ind med en saadan Hurtighed, de storme frem paa den forbausede Verden med en saadan Hastighed, som endog overgaaer vore hæftigste Forventninger.

De Ting, der er ifærd med at blive bekjendte paa Jorden, er sikkerlig ligesaa store og vigtige som nogen af de foredragne Aabenbaringer, eller som nogen af Propheten Josephs Forudsigelser har fortalt.

Uagtet denne Tilkjendegivelse af Guds Magt til at opfylde hans Ord, behøver vi ikke at vente, at Øinene paa Jordens Beboere skal aabnes for at forstaa Betydningen af de forbausende Begivenheder, der er ifærd med at udvikles omkring dem, thi eet af de sidste Dages mærkelige Kjendetegn er Folkenes Blindhed; der er sagt os, at de skulde have Øine og ikke see, Øren og ikke høre, Hjerter og ikke forstaae. Hvis dette var sandt i Jesu Dage om Jøderne og de omgivende Nationer, saa er det udentvivl saaledes nu med Hensyn til de Nationer, hvormed vi er bekjendte.

Endskjøndt Opfyldelsen af Prophetens Ord er saa klar og synlig for os som Middagssolen i dens Glands, er dog Verdens Folk blinde derfor. De kan ikke forstaae det eller blive vaer Herrens Haand. De Hellige, som leve i Aanden, vandre ved Aanden og er regjerede ved den Almægtiges Raad, kan see Herrens Virksomhed, ikke blot i vor Midte — ikke blot i Utah Territorium midtiblandt Guds Folk, som forsamler sig i dette

Tabernakel — det er ikke alene paa dette sidstedags Omraade, at vi see Guds Værk, men vi lader vor Aand naae hen til Skabelsens yderste Udstrækning, og vi kan see Herrens Haand i alle Tildragelser paa Jorden. Vi see det i Revolutionerne paa vort eget Continent; vi see det i Adspredelsen og Tugtelsen af Israels Huus; i Nationernes Hensvinden til Høire og til Venstre; i den nærværende Bevægelse i vor egen Nation; i Oprøret og Tvedragten mellem Syden og Norden; i Korthed, vi see det i alle Tildragelser, som staaer i Forbindelse med vor egen og andre Nationer, som leve paa Nord- og Sydamerikas Fastland. Og naar Aandens Øie skuer hen over det mægtige Dyb gjennem Europa seer vi Herrens Haand synlig at arbeide der, ikke blot i Evangeliets Udspredelse og Guds Folks Velvære, og i Forkyndelsen af Sandhedens evige Principer formedelst Israels Ældstes Virksomhed, men ogsaa i de mørke Krigsskyer, der drage op, farvende Oceanet og vandende Jorden med Blod.

Vi see det i Krigstilberedelserne og Oprettelsen af Forbundstraktater mellem stærke Nationer. Verden er i Bevægelse og Menneskenes Hjerter blive modløse af Frygt for det overhængende Uveir, som truer at indhylle alle Nationer i dets sorte Mantel. Fredstraktater kan oprettes og Krig vil ophøre for en Tid, men der er visse Beslutninger af Guderne, og visse fastsatte Grændser og Love og Forordninger udgaaede fra Himlens høie Hoffer, som Nationerne ikke kan overskride, og naar den Almægtige bestemmer at de Ugudelige skal dræbe de Ugudelige, saa maa stærke Nationer blande sig deri, Forbundstraktater maa blive almindelige i Verden og udøve deres Indflydelse for at faae Krigens Sværd i Balgen, og Fredstraktater indgaaes for at berolige hele Europas oprørte Overflade, Alt til ingen Nytte; Krigsskyen vil alligevel udbrede sig over Himlen, formørkende Jorden og truende Verden med Ødelæggelse.

Det er en Kjendsgjerning, som de Hellige har vidst i mange Aar at Guderne i hine Himle have Noget at gjøre med disse Revolutioner — Englene, hine hellige Væsener, som er sendte fra Himlene til Jorden for at bestyre Nationernes Skjæbne, have Noget at gjøre i disse mægtige Omvæltninger og Rystelser som gjennembæver Skabelsen næsten til dens Inderste.

Følgelig, naar vi seer Nation reise sig mod Nation, og vi paa den anden Side seer andre Nationer anvende en mægtig Indflydelse for at istandbringe Fredsunderhandlinger, skal vi sige, at de kan bringe det istand? Forventer vi, at de kan standse Krigens Fremadskriden? Guds Prophet har forkyndt det Hele, og vi forventer at see Arbeidet bryde løst — og at see alle Ting fuldbyrdede som Propheterne have erklæret ifølge Prophetiens Aand i dem.

Prophetens Handling i at tilkjendegive en Begivenhed før den skeer, nødvendiggjør ikke den Begivenhed. Om han skulde forudsee Krig og forudsige den, — den blotte Forudsigelse, uafhængig af Begivenheden, som er kjendt i Himlene og som Verden maa læse i Begivenhedernes store Bog, sætter ikke hele Europa i Kog lig en Gryde. Propheten forkynder simpelthen en Kjendsgjerning som skal finde Sted, en Tildragelse, som skal lade sig tilsyne i den store Række af Begivenheder som henhøre til denne Jord og som styres af det almægtige Forsyn, der opruller Syner deraf.

Hvoraf kommer det, at de Sidste Dages Hellige er fuldkommen rolige og tilfredse iblandt alle Rystelser paa Jorden — Nationernes Oprør, Uenighed, Krig, Pest, Hunger og Nød? Det er

fordi Prophetiens Aand har kundgjort os, at saadanne Ting skulde lade sig tilsyne paa Jorden. Vi forstaae det og see det i dets sande Lys. Vi have lært det ved den Almægtiges Syner — ved den Kundskabs Aand som ransager alle Ting ogsaa Guds Dybheder.

Kan Europas vise Mænd forkynde os Udfaldet af den nærværende Krig mellem Rusland og Tyrkiet tilligemed de allierede Magter? Nei, de kan ikke! Om den nærværende Krig skulde blive hæmmet for en Tid, kan de sige os, naar den næste vil bryde løs, og hvad Udfaldet af den vil blive? Nei, de kan ikke! Men om I vil lytte til Guds Aabenbaringer gjennem Prophetiens Aand og til Guds Tjenere, da kan I lære det med Vished.

Tre Dage før Propheten Josephs Reise til Carthago i Illinois, erindrer jeg godt, at han sagde os, at vi skulde see Opfyldelsen af Jesu Ord paa Jorden, hvor han siger: "Faderen skal være mod Sønnen og Sønnen mod Faderen, Moderen mod Datteren og Datteren mod Moderen, Svigermoderen imod Svigerdatteren og Svigerdatteren mod Svigermoderen, og en Mands Huusfolk skal være hans Fiender".

Propheten stod i sit eget Huus, naar han fortalte adskillige af os om den Nat, Himmelens Syner aabnede sig for ham, i hvilke han saae Amerikas Continent besudlet med Blod og han saae Nation opreise sig mod Nation. Han saae ogsaa, at Faderen udgjød Sønnens Blod og Sønnen Faderens, at Moderen dræbte Datteren og Datteren Moderen, og at den naturlige Kjærlighed forlod de Ugudeliges Hjerter; thi han saae, at Guds Aand skulde unddrages fra Jordens Beboere, hvoraf fulgte, at der bliver Blodsudgydelse paa den hele Jords Overflade, undtagen iblandt den Høiestes Folk. Propheten stirrede paa Synet, som fremstillede sig for ham, indtil hans Hjerte blev sygt, — og han anraabte Herren om at tillukke det igjen.

Naar vi hører om Krig i fremmede Lande — naar vi hører om Oprør iblandt Nationer langt borte, — slutte vi nødvendigviis at Krigens Rædsler og de hedeste Slage vil ikke komme nær til os, men Propheten saae det i Synet. Det er saa naturligt for Mennesket at gjøre gunstige Slutninger angaaende hans egen Sikkerhed, naar Fare truer, men Propheten saae i Synet at Nationers Krig og Nød vil ikke alene finde Sted i Europa, i Asien og paa Øerne i Havet, men han saae det ogsaa paa Amerikas Fastland — i Landsegne, hvor han først indførte Guds Søns Lære, saa vi kan ligesaavel forvente Elendighed paa vore Grændser, i vor egen Nation (Amerikas), som iblandt fremmede Landes Nationer.

Nogle tænker, at paa Grund af den særegne Beliggenhed af de Forenede Staters Land, og af den velordnede Regjering, saa vil liden eller ingen Tristighed opkomme i dette Land, uagtet de europæiske Krige. Tillad mig at sige Eder med Hensyn til det, — at naar Herrens Aand teer sig kraftig i Nogen af Israels Ældste, den første Ting, som fremstiller sig for hans Sind, er Udgydelsen af Prophetens Blod og dem som forøvede Gjerningen.

Det kommer ikke an paa hvor meget man anvender mæglende Forholdsregler, eller hvor ofte de forsøge at bilægge Stridigheder, som optaarne sig omkring dem — det er en ueftergivelig Kjendsgjerning, at Folket i de "Forenede Stater" har udgydt Propheternes Blod, uddrevet Guds Hellige, forkastet Præstedømmet, ringeagtet det hellige Evangelium; og Følgen af at forkaste Evangeliet har i enhver Tidsalder været en Hjemsøgelse

af den Almægtiges tugtende Haand — hvilken Tugtelse vil blive meddeelt i Forhold til Størrelsen og Afskyeligheden af deres Forbrydelser.

Følgelig forventer jeg at Herren vil bruge Pidsken paa den gjenstridige Søn, "Onkel Sam;" jeg venter at see ham tugtet iblandt de første af Nationerne. Jeg troer "Onkel Sam" er een af Herrens Drenge, paa hvilken han vil bruge Pidsken først og faae ham til at dandse letfodet til hans egen Tone „O! O!!" for hans Overtrædelser, for hans Hovmod, for hans Stolthed—for hans Ondskab, i at forkaste Evangeliet og faae Jorden til at drikke de Helliges Blod; for dette, siger jeg, at jeg forventer, at han vil vorde godt afbanket, iblandt de første af Sønnerne.

Jeg forventer, at „John Bull" vil blive den næste i Dandsen; og jeg har ingen Idee om, at Herren skulde revse Rusland og lade hine gjenstridige Sønner slippe, som er bedre lærte — som har havt en kjærlig Fader til at lære dem og undervise dem ved hans Ældstes Røst, sendende Propheter for at advare dem tidlig og sildig, indbydende dem ved hans Søns Røst, ved Engles Røst og ved hans Aands endnu sagtere Stemme — tilraabende dem at angre deres Synder og vende om til ham; jeg siger, at ieg venter ikke, at han vil gaae forbi disse gjenstridige Sønner, som har været døve for al hans Underviisning og mishandlet hans Sendebud og revse de Drenge, som ikke har været saa vel underviste.

Jeg glæder mig i Herren min Gud og føler mig lykkelig i min Aand, at Guds Værk trives, ikke alene ved Evangeliets Prædiken, men ogsaa ved Revolutionens Fremgang iblandt Jordens Nationer og ved Pressens og Folkets dybere Fordærvelse. Jeg glæder mig ikke over, at Pressen og Folket bliver meer og meer fordærvet, og at Krigsskyerne formørker Himlen mere og mere, truende Nationerne med dybere Nød, men jeg glæder mig over, at Prophetens Ord gaaer i Opfyldelse.

Det er ikke mit Ønske, at Tusinde skal tabe deres Liv i Krigen og de medfølgende Elendigheder; Aanden i mig er imod dette, men det glæder mig at Satans Regjering er kort paa Jorden, og at Faderens Værk har begyndt paa den hele Jords Overflade — i Nord og Syd, i Øst og Vest; og det viser sig i vor Midte ved Fremgangen af Frafaldets Gjerning; thi Halvparten er vise og Halvparten daarlige, som fremstillet er i Frelserens Parabel.

Hvor mange af Brødrene, som er bragte hid ved Hjælp af det vedvarende Emigrationsfond fra England og andre Lande, vil bevare deres Tro, og blive hos Guds Folk og gjøre Ret? Jeg frygter ikke mere end Halvparten! Alle disse Ting antyder Grundlæggelsen af Guds Værk og vor Religions Tiltagen, hvilket skjænker mig stor Glæde.

Naar Folk falder fra, saa er der en Modsætning mellem de Gode og de Onde, de Retfærdige og de Uretfærdige. Det glæder mig, naar jeg seer de Helliges Retfærdighed i Modsætning til Verdens Fordærvelse.

Iblandt dette Folk er der Trofasthed, Dyd og Redelighed, og de er det retfærdigste og bedste Folk paa den hele Jords Overflade; men naar Verden betragter os og vore Sæder, saa seer de gjennem Briller med mørke Glasse, hvilket hindrer dem fra at see; de kan ikke see og derfor tænker de, at vi er de forteste Forbrydere og de dybest sjunkne i Fornedrelse. Naar jeg seer, at Verden har Øine, men kan ikke see, Øren, men kan ikke høre, Hjerter, men kan ikke forstaae, saa taler dette mere end tykke Bind

H. Smith og Orson Johnson, Luke Johnson og Orson Hyde.

Raadsmedlemmerne talte hver især efter hinanden, efterfulgte af Broder Sylvester; hvorefter Assistant-Præsidenterne talte; dernæst afgav Præsidenten en Kjendelse, at Broder Sylvester staaer ikke længer som et Høiraads-Medlem, men at han beholder Høipræstens Embede og vedbliver at opløfte sin Røst i Jesu Navn, idet han prædiker Evangeliet — hvortil Raadet gav sit Samtykke, og Broder Sylvester samtykkede med Taknemlighed.

Præsidenten udnævnte Hyrum Smith til at fylde det Embede, som Sylvester havde forladt, hvilket Skriveren assisterede. Raadsmedlemmerne voterede for Udnævnelsen, som ogsaa nærværende Conferenz.

Præsidenten holdt Bøn, og da ordinerede han Hyrum til Medlem af Høiraadet, udtalende Velsignelser over ham i Herrens Navn; hvorefter Joseph Smith sen. velsignede sin Søn Hyrum i Herrens Navn, bekræftende den samme Velsignelse.

Ældsterne John P. Green og Brigham Young blev da beskikkede til at fylde de Vakancer, der var foranledigede ved Raadgiverne Jared Carters og Martin Harris' Fraværelse.

Raadet gik da over til at beskikke en Kommittee for at ordne Jesu Christi Lærdoms Punkter for de Sidstedags-Helliges Kirkes Regiering, hvilken Kirke blev organiseret, og begyndte sin Opkomst den 6te April 1830. Disse Punkter kommer til at tages fra Biblen, Mormonsbog og de Aabenbaringer, der er bleven givne til Kirken, indtil Dato, eller skal gives indtil saadanne Foranstaltninger er gjorte.

Raadgiveren Samuel H. Smith udnævnte Præsident Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon og Frederik G. Williams til at danne bemeldte Committee, hvilket blev assisteret af Raadgiver Hyrum Smith. Derpaa afgav Raadgiverne deres bekræftende Votum, hvilket ogsaa hele Konferenzen enedes om.

Dernæst afgjorde Raadet, at bemeldte Kommittee, efter at have ordnet og publiseret bemeldte Pagtens Bog, har Indtægterne af samme.

Dernæst afgiorde Raadet at det bekjendtgjøres til Kirkerne og Konferenzerne udenom, at Høipræster ordineres herefter i Høiraadet i Kirtland, og modtage Kaldsbrev, undertegnet ved Raadets Skriver.

Raadet afgjorde, at Biskop Whitney er priviligeret til at gjøre saadanne Foranstaltninger med sin Krambod, som han skal finde meest hensigtsmæssigt, i Betragtning af hans nærværende forlegne Omstændigheder.

Sluttedes ved Bøn.

Oliver Cowdery,
Orson Hyde,
Skrivere.

Der gjordes store Bestræbelser for at paaskynde Arbeidet paa Herrens Huus; og uagtet det var begyndt, saa at sige, med Ingenting, hvad Midler angaaer, blev der og Udvei, eftersom vi skred frem, og de Hellige frydede sig.

Oktober. Den tidligere Deel af Oktober blev tilbragt med at ordne Sager med Hensyn til Herrens Huus og Bogtrykkeriet; thi det var iforveien bleven publiseret, at „Aften og Morgen-Stjernen" vilde blive afbrudt, og et nyt Blad, betitlet „De Sidstedags-Helliges Sendebud og Talsmand," udgivet i dens Sted.

Havende fuldbyrdet alt hvad der kunde gjøres for nærværende Tid, den 16de i Maaneden, reiste jeg i Selskab med min Broder Hyrum Smith og Ældsterne Da-

vid Whithmer, F. G. Williams, Oliver Cowdery og Roger Orson fra Kirtland, i den Hensigt at besøge nogle Hellige i Staten Michigan, hvor vi, efter en taalelig behagelig Reise, den 20de Oktober ankom til Pontiac.

Medens vi var paa Veien opad Erie-Søen, ombord paa Damperen Monroe, havde Ældste Cowdery en kort Diskurs med en Mand, som kaldte sig Elmer. Han sagde, han var personlig bekjendt med Joe Smith; havde hørt ham prædike sine Løgne, og nu, siden han var død, var han glad! Han havde hørt Joe Smith prædike i Bambridge, Chenango-County, Ney-York Stat, for 5 Aar siden; han vidste, at det var ham, at han var en mørkladen Mand osv. Han syntes at være høist frydefuld over at Joe var død, og gjorde sine Bemærkninger i min Nærværelse. Jeg sluttede, at han havde lært det af Dagens populære Præster, som, frygtende at deres List vil blive ilde medtaget, dersom deres Systemer sammenlignes med Sandheden, søger at latterliggjøre dem, der underviser i den; og saaledes lider jeg ideligen under Bagtalelsens Tunge for Christi Skyld. Gud forbarme sig over saadanne, dersom de vil ophøre med deres Løgne. Jeg behøver ikke at angive mit Udseende for dem, som har seet mig; og de, som har læst min Historie saa vidt, vil erindre, at jeg for fem Aar siden ikke var en Prædikant, som Elmer forebragte; ei heller var jeg nogensinde i Bainbridge.

Efter at have prædiket og underviist de Hellige, saa længe som vor Tid vilde tillade det, vendte vi tilbage til Kirtland, høiligen forfriskede af vor Reise, og meget tilfredse med vore Venner i den Deel af Herrens Viingaard.

Som det nu er det Sidste af Maaneden og de Ældste begynder at komme ind var det nødvendigt at gjøre Tilberedelser for Skolen for de Ældste, hvori de kunde blive mere fuldkommen underviste i Guds store Ting i Løbet af den kommende Vinter. En Bygning for Bogtrykkeriet var næsten færdig, og den nedre Etage af denne Bygning var udvalgt til denne Hensigt (Skolen), naar den var fuldendt. Saaledes aabnede Herren Udvei, efter vor Tro og Gjerninger, — og priset være hans Navn.

Ingen Maaned fandt mig nogensinde mere overhobet med Forretninger end November; men som mit Liv bestod af Virksomhed og ueftergivelige Anstrængelser, gjorde jeg mig det til Regel — naar Herren befaler, saa gjør det. Iblandt andre Ting sendtes følgende Brev til George James, Brownhelm, Ohio, efter Høiraadets Bestemmelse.

Kirtland d. 10. Novbr. 1834.

Kjære Broder! — Som der har været alvorlige Klagemaal frembragte for os mod Dem, opfordrer vi Dem ligefrem til at komme uopholdeligen til Kirtland, da det vil være nødvendigt at tage samme under passende Overveielse. Vi skrive ikke Ovenstaaende i den Hensigt at anklage os selv; men De kjender den store Ansvarlighed, som hviler paa os og Rigtigheden af at tage Klagemaal i Betragtning, naar de fremføres mod Mænd i vigtige og magtpaaliggende Stillinger i de Helliges Kirke. Vi have sandeligen skrevet Ovenstaaende med Følelser af dyb Interesse for Deres egen Velfærd og Stilling i Kirken; og vi haaber, at De ikke vil undlade at komme hid ufortøvet, eftersom de os gjorte Fremstillinger vil udfordre en øieblikkelig Overveielse. Det er nødvendigt for os at underrette Dem om, at De er frataget Myndigheden til at handle i det Embede, til hvilket De tilforn er bleven ordineret, indtil De ind-

finder Dem og afgiver den fornødne Fyldestgjørelse.

Med Følelser af Agtelse vi undertegne os som Deres Brødre i den nye Pagt.

Joseph Smith, jun.
Sidney Rigdon.
Oliver Cowdery,
Høiraadets Skriver.

Jeg vedblev mine Arbeider daglig, forberedende for Skolen osv.; og modtog følgende

Aabenbaring, given d. 25. Novbr. 1834.

Det er min Villie, at min Tjener, Warren A. Cowdery skulde beskikkes og ordineres til præsiderende Høipræst over min Kirke i Distriktet Freedom og omliggende Egne, og at han skulde prædike mit evige Evangelium og opløfte sin Røst og advare Folket, ikke blot i hans eget Distrikt, men ogsaa i de tilgrændsende Distrikter, og opoffre sin hele Tid til dette høie og hellige Kald, hvilket jeg nu giver ham, søgende flittigen Himmerigets Rige og dets Retfærdighed, og alle nødvendige Ting skal tillægges, thi Arbeideren er sin Løn værd.

Og igjen, sandeligen siger jeg Eder, Herrens Tilkommelse nærmer sig, og den vil overraske Verden som en Tyv om Natten; omgjorder derfor Eders Lænder, at I kan være Lysets Børn og at Dagen ikke skal overrumple Eder som en Tyv.

Og igjen, sandeligen siger jeg Eder, der var Glæde i Himmelen, naar min Tjener Warren bøiede sig under mit Scepter og skilte sig fra Menneskebedrag; derfor, velsignet er min Tjener Warren, thi ieg vil have Barmhjertighed med ham; og uanseet hans Hjertes Forfængelighed vil jeg ophøie ham, forsaavidt som han vil ydmyge sig for mig; og jeg vil give ham Naade og Frimodighed, hvorved han kan staae; og om han vedbliver at være et trofast Vidne og et Lys i Kirken, saa har jeg beredt en Krone for ham i min Faders Boliger. Saa er det. Amen! (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Med usigelig Tak til Ham, som raader over alle Ting, og med ærefrygtsfuld Erkjendelse af Hans uendelige Naade og faderlige Forsyn, har vi den Glæde at meddele, at de tvende mindre Selskaber af emigrerende Hellige, der afreiste herfra, som før er meldt, over Hamborg og Hull ankom til Liverpool det ene den 27de f. M. og det andet den 7de dennes. Det større Antal afgaaende med Dampskibet „Cimbria,“ læggende Veien over Frederikshavn directe til Hull havde derimod en længere og vanskeligere Reise, paa Grund af det variable og ugunstige Veir, og de stærke Storme, der i senere Tid har hersket i Nordsøen, og, som vi har erfaret af private Efterretninger af norske Aviser, har foraarsaget nogle og tyve Fartøiers Forlis. „Cimbria“ forlod Frederikshavn den 26de f. M. under smukt Veir og gunstige Aspecter, men mod Aften samme Dag begyndte det at blæse stærk Modvind, der om Natten forøgedes til en Storm, der oprørte Havet, saa det vilde have været meget uklogt at forcere Skibet mod Stormens og de fraadende Bølgers forenede Modstand, hvorfor Capitainen fandt det rettest at søge

Havn i Norge og kom lykkelig den paafølgende Dag til Havnen „Kleven" ved Mandal, uden at have lidt nogensomhelst Skade. Det falder af sig selv, at de Hellige vare taknemmelige til Herren, som havde ført dem ud af den øiensynlige Fare og bevaret dem, medens de erfoer at den samme Nat saa mange andre Fartøier vare forulykkede. Rolige og trygge laae de i nævnte Havn, medens Nordsøen rasede udenfor; de gik iland, og bleve venligt begegnede af de Norske. Det interesserede de med et Bjergland ubekjendte Danske at skue de høie norske Klipper og Fjelde, som hverken de eller de norske Sødskende havde ventet at see. De holdt tildeels deres Gudsdyrkelse i Land, hvilken bivaanedes af mange af Byens Indvaanere, som med Opmærksomhed lyttede til Evangeliets Grundprinciper, der bleve forkyndte, og da "Troen kommer af Hørelsen, og Hørelsen skeer ved Guds Ord," erklærede Flere sig for overbeviste, og vi haabe at den Sæd, som ved Herrens Forsyns underlige Styrelse saaledes er saaet paa det Sted, vil i sin Tid bære Frugt til Guds Ære og hans Riges Udbredelse.

Da Veiret syntes at blive bedre, tog de fra Mandal den 7de dennes i Haab om at kunne fortsætte deres Reise til England, men den lille Rolighed, der var indtraadt, var ikkun et Havblik foran et stærkere Udbrud af Stormen, der opvaagnede med fornyede Kræfter og gjorde det umuligt for dem at komme længere end omtrent halvveis til England, da det blev nødvendigt, efterat en Deel af Skandseklædningen var itukslaaet, og nogle Kister, staaende paa Dækket, itubrukne, at vende og søge Havn, indtil gunstigere Veir indtraadte. De kom saaledes velbeholdne tilbage til Frederikshavn om Aftenen den 9de dennes og det vilde være unødvendigt at bemærke, at de Alle vare glade og taknemmelige til Herren, at han ogsaa denne Gang havde bevaret dem fra den overhængende Fare, ligesom de har bevidnet sin Erkjendelse for Capitainens Humanitet og gode Conduite. "Cimbria" har ogsaa i disse Storme viist sig som et godt Søskib, og Passagererne vare Alle tilfredse saavel med Skibet som sammes Fører. Og det som fortjener at bemærkes er, at ingen Sygdom, med Undtagelse af den sædvanlige Søsyge, paa hele Touren har fundet Sted, men de vare Alle friske og vel ved Tilbagekomsten til Frederikshavn, hvor de, paa Faa nær, tog Logi i Land for at vederqvæge sig og tørre det Tøi, der staaende paa Dækket var bleven vaadt. I nævnte Havn laae de rolige indtil Veiret tillod dem den 20de paany at forsøge Overfarten til England, hvilket ogsaa lykkedes, idet vi, lovet være Herren, om Aftenen den 25de modtog en Telegraphdepesche fra Liverpool fra Br. F. D. Richards, der meldte, at "Cimbria" ankom til Hull den 23de; alle Passagererne friske. Det er en Selvfølge, at vor Glæde og Taknemmelighed til vor fælles Fader, som vi veed, at de Hellige deler, var stor over at vore Brødre og Søstre ikke alene er velbevarede, men at Herren, naar den beleilige Tid kom, førte dem lykkelig over Nordsøen; og vi veed, dersom de er trofaste, at Herren fremdeles vil bevare dem og føre dem videre frem til deres Bestemmelsessted, og de Prøver, Herren har behaget eller fremdeles behager at beskikke dem underveis, vil bidrage til at forøge deres "Taalmodighed," deres "Tro Haab og Kjærlighed."

---

om, at Enden er nær, naar Guds Søn vil komme i Himmelens Skyer og tage Hævn over de Ugudelige og regjere iblandt sit Folk og bringe Satans Regjering til at ophøre.

Jeg fryder mig overordenlig i at Herrens Værk skrider hurtig frem under Solen paa den hele Jords Overflade. Thi just ligesaa nødvendig, og ligesaa meget Guds Værk er Krig og Blodsudgydelse, som Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; og det maa gaae frem, thi de eneste Midler til at udføre hans Hensigter, fuldbyrde hans Forordninger og grundfæste evig Retfærdighed, er til at afskjære de Ugudelige fra Jorden, efterat han har søgt at redde dem ved Frelsens Plan. Idet han seer, at de ikke vil lytte til — at de ikke vil adlyde — at de ikke vil blive underviste — da, som en kjærlig Fader, der sørger for sine Børns Velfærd, tager han Strafferedskabet i sin Haand, da drager han sit Sværd i Himlen og afhugger den ulydige Deel af sine Børn. Det glæder mig at see dette Værk i Fremskridning.

For at gjøre Eder mine Forestillinger om denne Sag mere tydelige, saa forestil Eder, at Guds Folk er kaldet ud til Krig — vilde de være den samme Aand som de Ugudelige? Nei, de vilde ikke! Vilde de gaae ud til Krig for at tilfredsstille en strafværdig Blodtørst? Nei! Men de vilde øve Tro i den Herres Jesu Christi Navn, og udføre Guds Straffedomme paa de Ugudelige efter hans Befaling.

Jeg veed, at Somme ikke kan see Forskjellen mellem en Guds Mand, der tager sit Sværd, ligesom Samuel gjorde og nedhuggede Agag, og de Ugudelige, som ihjelslaaer hverandre; men de anseer det paa samme Maade som naar den ene Hedning nedhugger den anden. Naar en Guds Mand hæver Sværdet, vilde han paa samme Tid bede Gud om at styrke hans Arm og fylde ham med den Helligaand. Saaledes udrustet, vilde een Mand slaae et Tusinde og overvinde en Hob ved at udføre Guds Straffedomme, lig Englene, som blev sendte til Assyrernes Leir i Oldtiden. Troer I at hine Engle var blodtørstige? Nei! De var den Høiestes Sendebud til at udføre hans Domme og fremme hans Hensigter.

Somme tænker, at vi glæde os ved at see de Ugudelige i deres Nød, og at skue Elendigheden som kommer paa Jorden. Dette er ikke den sande Aarsag til vor Fryd, men det glæder os at see, at Propheternes Forudsigelser gaaer i Opfyldelse, at de Ugudeliges Herredømme, hvilket er Aarsagen til alle de Onder, de Dødelige arver, kommer til Ende, at Guds Sag bevæger sig fremad i dens Majestæt, og at det store Værk nærmer sig hurtig til Udviklingen af Uddelingernes Slutningsscene, vedkommende denne Jord.

Lad os høre, see, forstaae, adlyde og tjene Herren trofast, paa det at vi maa bane os Vei gjennem omskiftende Elementer og knuste Verdener til vor Faders Nærværelse, som er i Himlen, for Jesu Skyld. Amen!

Til de Hellige i Utah.

(Af Deseret News.)

Da I forlod Eders forrige Hjem for, efter Herrens Opfordringer gjennem hans Tjenere, at samles i disse Dale, hvor I kunde dyrke Israels Gud i Overeensstemmelse med hans Bud, brændte Eders Hjerter af Taknemmelighed for Eders Befrielse fra den Ugudelighed og Undertrykkelse, der hersker i Verden, og I var

fuldelig overbeviste om, at fra og efter Eders Ankomst her, vilde I opoffre hele Eders Tid, alle Eders Kræfter og Midler for i enhver Henseende at blive en Hellig for Eders egen og for Menneskeslægtens Frelse i det Hele.

Disse Følelser var indgivne ved den Helligaand, og havde Nogen, medens I var under denns middelbare Indflydelse, sagt Eder, hvor langt I kunde forvildes fra den rette Vei, efter Eders Bosættelse i Eders nye Hjem, vilde I være bleven bevægede til at svare med Hazaels Ord: „Men hvad, er Din Tjener en Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?“ Nu, eftersom hine gode Følelser ofte vige bort, og mange forledes til at handle langt forskjelligt fra hvad de formodede, og Nogle gaae endog saa vidt som at lide Skibbrud paa deres Tro: saa synes det os rigtig at publisere nogle faa Bemærkninger angaaende Menneskets Aand, Herrens Aand og det Ondes Aand og vil gjøre saaledes fra Tid til Tid angaaende disse Gjenstande, hvis rigtige Forstaaelse kan bidrage til Eders timelige og aandelige Velfærd.

Naar I begyndte Eders Reise, var Eders Tro stærk, Eders Forstand klar, og I kunde skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse; men Modstanderen, dragende Fordeel af den menneskelige Naturs Svaghed, forsøgte snart at lokke Eder til at blive utaalmodige, at finde Feil i Eders Brødres Tale- og Handlemaade, at forsømme Eders Bønner og begynde at tvivle og blive selvkloge. Naar dette er fuldkommet, bliver et Menneske ubehagelig for sig selv, for hans Famlie, om om han har nogen, for hans Dyr, thi thi de har Forstand, og i Korthed for alle virkelige Væsener omkring ham, og Reisen over de tørre, eensformige Sletter bliver kjedsommelig istedetfor behagelig og en gavnlig Lectie paa Prøvelsens Blade er ladt ulært, eller med andre Ord bleven værre, thi Ondt har indtaget det Godes Sted, og istedetfor en Fremgang er der skeet en Tilbagegang, eftersom der ikke gives nogen Mellemtilstand i vor Opførsel.

Ved Ankomsten i vore Settlementer, er de høit opskruede Forventninger hos et saadant Menneske udsatte for endnu større Skuffelse; den hele Overflade af Landet er ikke efter Behag; hans Brødre kommer ikke frem i Masse at hilse hans Ankomst og meddele af deres arbeidsomt erhvervede Midler til at underholde og tilfredsstille hans Indfald til at bestille Intet eller næsten Intet, ei heller forlade deres Landbrug og Boliger og indbyde ham til at besidde det uden Betaling, og han begynder, lig den Drukne, som indbildte sig at den hele By var beskjænket undtagen ham selv, at forestille sig at endog det øverste Præsidentskab ikke vandrer ret og behøver Indflydelser af hans ufeilbare Viisdom for at veilede dem paa Pligtens Sti, forglemmende at de, lig alle Andre, blot er ansvarlige for deres Overordnede.

Det vilde være ligesaa fornuftigt at formode at Foden var bestemt til at styre Hovedet, at Ondt er Godt og Godt er Ondt, som at vente gode Tanker, rigtige Raad og tilsvarende Handlinger af den ovenfor beskrevne Person, indtil han omvender sig og gjør sine første Gjerninger om igjen. Dog det hænder ofte, at saadan Een, istedetfor at omvende sig og frembringe tilsvarende Frugter deraf, paavirker Andre med sin Indflydelse, endskjøndt aldrig med mindre deres Sind er mere eller mindre færdige at modtage vildfarende Ideer.

Vi er i Bjergenes Dale med ingen andre end os selv til at modsætte os i at gjøre Herrens Villie; thi, undtagen vi lytter til dem, har onde Aander ingen

Magt over os til at afvende os fra Retfærdighedens Sti, og dog er der tilstrækkelig Rum for Forbedring, thi, midt iblandt alle Fortidens Lectioner, Tiden er endnu ikke kommen, naar vi kan sige, at vi er eet i alle Ting, hvilken Tid maa komme, og vor Villie maa blive fuldkommen underlagt Faderens Villie forend vi er berettigede til at indtræde i den fulde Nydelse af alle retfærdige Ønsker.

I svarer, at disse ere gamle Sandheder, med hvilke vi er fuldkommen bekjendte, og Svaret er rigtig; naar saa er, hvorfor lever I ikke meer nøiagtigen overeensstemmende med Eders Kundskab, og dagligen vaager over og revser Eder selv, bortjagende Fristelser, overvindende Onder, paa det at urene Aander ikke kan finde Plads i Eders Tabernakler, at I maa bestandigen voxe i Sandhedens Kundskab og at Naade maa være vedvarende forøget for Eder? Svaret kommer, dukkende op paa alle Sider: „Aanden er i Sandhed villig, men Kjødet er skrøbeligt," men forglemmende Befalingen, som umiddelbart gaaer foran, nemlig: „vaag og beed, at I ikke skal indkomme i Fristelse." Tagende Spørgsmaalet som et Heelt, afgiver det en udmærket Nøgle til denne Prøvelsens Plan og Huusholdning, hvori vi er „underlagte Forfængeligheden," men ikke paalagt nogen Pligt, som vi ikke er istand til at udføre.

Men istedetfor at Alle skulle vandre oprigtig til alle Tider og under alle Omstændigheder, hver for sig følgende sin særskilte Kaldelse med sit Ansigt stadigen vendt til Zion, saa gaaer den Ene til hans Huse, Marker og Qvæg og bliver saa optagen med deres Forbedring og Forøgelse, at han forglemmer, hvorfor han kom her — forglemmer, at de som arbeider paa de „Offentlige Værker" behøver Føde til at underholde Livet, og efter alt det er han ikkun en Forvalter i det Høieste, og endog tilsidst forglemmer at takke Giveren af Alt, det han besidder; medens en Anden, endnu mere skyldig, idet at han frembringer Intet, bestræber sig for at tilvende sig Rigdom og grundfæste et stort Navn ved at blive en blot Handelsmand, og som oftest en skavende Handelsmand, og følgelig er han ogsaa snart fuldelig besat med Egenkjærlighedens herskende Lidenskab, og den Hensigt i hvilken han kom er næsten om ikke aldeles tabt af Sigte.

I kan letteligen forlænge denne Liste ved at tilføie Exempler af Eders egen Erfaringskreds og snarest indenfor Omraadet af de svageste Charakterer. Det er klart, at en Afvigelse fra den rette Linie er ikke første Gang gjort uafvidende, at den aldrig er skjult for den Retfærdiges Øine, og at Ingen er tilfældigviis bleven bedragen, undtagen Overtræderen.

Fra disse Kjendsgjerninger synes det forunderligt, naar man overveier det, at noget Menneske kunde lokkes til at gjøre Uret, skjøndt der til samme Tid udfordres den omhyggeligste Bestræbelse for at gjøre Ret, i Forbindelse med den menneskelige Svaghed paavirket af det Ondes Aand; derfor behøver Menneskeslægten „Linie efter Linie, Bud efter Bud," saa at de, ved at øve heelt igjennem hvad de modtage, kan gaae fra Fuldkommenhed til Fulkommenhed, eller med andre Ord, Enhver vandre fuldkommen i sin egen Virkekreds.

(Fortsættes.)

Comptoirets Tilgodehavende d. 31. Decbr. 1854.

	Rdl.	Mk.	Sk.
A. P. Trane . . .	473	1	9
J. C. Klingbeck . . .	254	"	13
H. P. Olsen . ! . .	33	1	5
Niels Hansen	54	4	14½
Joh. Svensen . . .	155	4	13
J. P. Folkman . . .	120	4	15
P. C. Jensen . . .	119	2	4½
N. Nielsen	85	3	3
C. C. A. Christensen .	524	"	7
Erik G. Erickson . .	3	1	12
Jürgens	"	2	11
Ole Larsen	5	"	"
Niels Andersen . . .	11	3	4
P. Hansen	7	3	1
Lateris	1848	5	"

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	1848	5	"
A. Grønbeck	9	3	8
Køhl	4	"	6
H. Hansen	3	2	4
P. Madsen	3	5	6
N. P. Peterson . . .	12	"	"
Zetting	1	1	8
C. F. Nielsen . . .	2	1	11
A. Nielsen	5	3	"
N. Larsen	13	4	6
B. Hansen	9	4	10
O. N. Liljenqvist . .	3	3	14
H. Hendriksen . . .	"	2	4
Summa	1918	1	13

Indbetalt siden den 1ste Decbr.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Thrane	52	"	"
J. C. Klingbæk . . .	60	"	"
H. P. Olsen	40	"	"
Joh. Svensen	25	"	"
J. P. Folkman . . .	10	"	"
P. C. Jensen	80	"	"
H. Jensen	22	5	15
N. Nielsen	30	"	"
C. C. A. Christensen .	31	5	2
Summa	351	5	1

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Til de Hellige i Utah.

(Af Deseret News.)

(Fortsat fra Pag. 111.)

Paa samme Maade som Menneskenes Aander er viseligen bleven organiserede ligesaa forskjellige i Magt og Egenskaber som deres Antal, er det ikke venteligt, muligt eller ønskeligt at Folks Tanker og Handlinger er ligedannede, men det er uomgjængeligen fornødent for enhver, som ønsker Frelse under en celestial Lov, at holde den Lov indtil Enden. Et afkortet Løb deraf vilde berøve det Menneske en fuld Frelse, thi „Enhver vil blive belønnet efter de Gjerninger, han har gjort i Legemet," derfor, de som bestræber sig for at boe hos de Retfærdige, maa ligeledes udøve gode Gjerninger i Forhold til deres Dygtighed, eller de vil lide meer eller mindre Tab. Om denne Grundsætning stedse var erindret og handlet efter i Overeensstemmelse med Herrens Aands Bydende og hans Tjeneres Raad, saa vilde enhver Hellig være flittig i at gjøre det Gode, som stod i hans Magt, og Ingen kunde findes at tilbageholde Tienden efter at den skyldtes, ei heller ombytte den uden Tilladelse fra den rette Authoritet, ei heller engang indskrænke hans Hjælp efter Lovens Bogstav, saaledes som almindelig forstaaet, men Enhver vilde forstaae, at enhver offentlig Forbedring er til almeent Vel, og tillader ingen Indskrænkning i hans offentlige eller private Bestræbelser, eller Afkortning i Anvendelsen til det Yderste af hans Kundskab og Duelighed. Da vilde Tro forøges i et kraftigt Forhold; gode Gjerninger vilde tiltage i Overflødighed, Riget vilde rulle frem med storligen forøget Kraft og Mørket flygte bort.

Vil I nu alle lægge nøie Mærke til disse Bemærkninger, som er skrevne i al Tydelighed og ikkun med Hensyn til Eders Velfærd? Nei, I vil ikke — men mange vil, og I vil stedse finde det upassende at trætte med Eders Naboer om Meningsforskjel, eller om Retningen af hans Opførsel, men simpelthen være bekymrede for stedse at handle ret, og støtte sig paa den Forsikkring, at Enhver i den hele Verden vil erholde netop saa stort Forraad af Oplysning, Lyksalighed og Herlighed, eller det Modsatte, som han har levet for.

Dette bringer os igjen til at bemærke, at Frelsen er et personligt Arbeide for Enhver, og at saalænge som et

Menneske virker i en Retning, som ikke fornærmer Andres virkelige Rettigheder, skulde hans Tro og Opførsel ikke paadrage ham deres Hæftighed, Vrede eller upassende Indblanding, thi han vandrer i sin egen Virkekreds, nydende den Handlefrihed, som er given ham, og vil høste Lønnen derfor, og Alle, som blander sig deri, vil belastes med Ansvaret for hvemsomhelst der saaledes paavirkes.

Som disse Ideer er fremsatte til Eders Overveielse og til at handle efter, er Raadet givet i Korthed, at I ikke skulde springe over det, eller Eders Sind blive træt eller forvirret, medens I læse det.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Jedediah M. Grant.

Tale af Præsident Brigham Young,

holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

Jeg ønsker at afgive mit Vidnesbyrd for denne Forsamling om den Religion, som er kaldet Mormonisme, og som er prædiket af de Ældste af den samme Troesbekjendelse i hele Verden, og er, som vi troer, Frelsens Evangelium, og beregnet til at frelse alle Retskafne af Hjertet, som ønsker at blive frelste.

Dette er mit Vidnesbyrd angaaende det: „Det er Guds Kraft til Saliggjørelse for alle, som troer og adlyder det." De Ord „adlyder det" har jeg tilføiet Texten, saadan som den er given os af Kong Jacobs Oversættere. At sige, at det er Guds Kraft til Saliggjørelse for dem, som troer, og lade det være Enden paa det, — da kunde Folket ikke frelses ved det. Det er meget muligt, at Nogle kan dømme Sætningen, saaledes som den sædvanlig læses i det Nye Testamente, i deres egen Eftertanke rigtig. Men for mig er een Grund tilstrækkelig til at berolige mit Sind angaaende denne Sag, nemlig: den Person, som ikke adlyder Evangeliet og arbeider imod det, kan ikke alene troe det, men ogsaa vide, at det er sandt. Jeg læser derfor Skriftstedet saaledes: „Det Evangelium, som vi prædiker, er Guds Kraft til Saliggjørelse for alle, som troer og adlyder det."

Mit Vidnesbyrd er grundet paa Erfaring, paa min egen i Forbindelse med den, jeg har erhvervet ved at iagttage Andre. For mig er det blevet ubetinget sandt; ingensomhelst Tvivl er tilbage i mit Sind angaaende Kraften af Himlens aabenbarede Villie til Mennesket paa Folkets Sind, naar Frelsens Grundsætninger fremsættes for dem af Himmelens authoriserede Embedsmænd. Den himmelske Sandhed trænger sig selv frem til Menneskets Forstand og Tro, og især deles til dem, som ønske at være retskafne mod dem selv, mod deres Gud og mod deres Næste. Dog maa jeg indrømme, at ikke alle Mennesker paavirkes lige; Sandhedens Overbeviisning paatrænger sig med mere Kraft Nogles Forstand end Andres. Dette skriver sig fra talrige Indflydelser. — Evangeliet kan prædikes for et Individ og Sandheden trænger sig ind i den Persons Samvittighed, dannende blot lidt Tro paa Sandheden

deraf, til hvilken der kan tilføies mere. Om et Menneske kan modtage lidt, det beviser, at det kan modtage mere. Om de kan fatte det første og andet Princip med en oprigtig Følelse, saa kan de fatte endnu mere, og Prophetens Ord blive opfyldt. Idet han saae og forstod Menneskets Sind, og Virkningerne af de forskjellige Aander, som er adspredte omkring i Verden, og forstod Herrens Veie; og idet hans Aands Øie aabnede sig for de Ting, som vi kalde Mysterier, sagde han: „Hvem skal han lære Kundskab? — og hvem skal han faae til at forstaae Lærdom? Den som er afvant fra Melken og tagen fra Brystet. Thi Lærdom maa gives efter Lærdom, Bud efter Bud, Linie efter Linie, Lidet her og Lidet der."

Det er, han giver noget Lidet til hans ydmyge Efterfølgere idag, og om de forbedres derved, vil han give dem lidt Mere imorgen, og lidt Mere iovermorgen. Han tilføier ikke Noget til det, som de ikke benytter til at blive bedre ved, men han fordrer, at de vedblivende skal forædle sig ved den Kundskab de allerede besidder, og saaledes samle et Forraad af Viisdom. Det er derfor klart, at vi kan fatte Sandheden og kjende i det Inderste af vor Sjæl, at Evangeliet er Guds Kraft til Saliggjørelse, at det er Veien til evigt Liv, endskjøndt der kan tilføies det mere Kraft, Viisdom, Kundskab og Forstand. Apostelen siger ikke, vox i Naade og i Sandhedens Kundskab, som Jesus gjorde — nei; men det læses: „vox i Naade og i vor Herres og Frelsers Jesu Christi Kundskab," hvilket indbefatter en Tilvært i Styrke, Viisdom og Forstand, som det skete med ham.

Det er alle de Helliges Rettighed at voxe og tiltage i Forstand og at skride frem. Om de modtager Lidet, saa er det deres Rettighed at afbenytte det Lidet, og derefter modtage Mere indtil de blive fuldkomne i Herren — vidende og forstaaende tilfulde hans Veie. Da har hans Forsyns Tilkjendegivelser iblandt Menneskenes Børn ophørt at være et Mysterium for dem. Kongeriger og Throner, Fyrster og Potentater med al deres jordiske Glands kan nedkastes i Støvet, og Revolution paa Revolution kan sprede smertelige og blodige Optrin blandt Jordens Beboere, dog er deres Øine aabne til at see Herrens Haand i alt dette. De begriber, at han er istand til at iføre sine Embedsmænd og Tjenere paa Jorden med den samme Magt, han besidder i sig selv; at han randsager indtil den mindste Deel af sit Værk og at ikke et Haar af Eders Hoved kan falde til Jorden uden hans Vidende.

Jeg afgiver mit Vidnesbyrd, at Evangeliet, I har annammet, er Livets og Frelsens Vei for Enhver, som troer det og derpaa adlyder det med et ærligt Forsæt. Det Spørgsmaal kan opstaae i Nogles Sind om, hvor langt de skal adlyde det. Enhver Søn og Datter af Gud forventes at adlyde med et villigt Hjerte ethvert Ord, som Herren har talet, eller som han fremdeles vil tale til os. Det forventes, at vi lytte til hans Villies Aabenbarelser og holde os til dem og hænge ved dem med al vor Magt, thi dette er Frelse, og nogen Afkortning i dette formindsker de Helliges Frelse og Herlighed.

Følgelig er vi her idag beskjæftigede med Administrationen af den sakramentale Handling, Herrens Nadvere. Hvorledes synes den for Eder, og hvad er Eders Følelser, naar Herrens Tjenere overrækker Eder Sindbilledet af hans Legeme? Troer I, at I modtager Liv? — Begriber I, at I modtager en Velgjerning? Føler I, at I vil modtage fornyet Styrke eller tilføiet Kundskab ved denne hellige Handling? Eller gjør I

det, fordi Andre gjør det? Deeltager I i disse Tegn paa Frelserens Kjærlighed, fordi det ikke er andet end en Skik? Nok at si e, forskjellige ere Følelserne iblandt Menneskeslægten angaaende denne Gjenstand.

Hvis I skulde spørge en vis Klasse af Christenhedens Præster hvad de tænke om Brød og Viin, forvaltet som Herrens Nadveres Sakramente, saa vil de erklære, at Brødet er det virkelige Kjød og Vinen det virkelige Blod af ham, som blev slagen for Verdens Synder.

Om I spørger en anden Klasse af Mennesker, hvad Gavn de uddrage af Nydelsen af Sakramentet, — fra at æde og drikke Sindbillederne af Christi Legeme og Blod, saa vil de svare: „det er blot et Tegn paa vort Fællesskab med hverandre." Erholdes der noget Liv, nogen Kraft, noget virkeligt og væsentligt Gavn ved at holde sig til og adlyde troende denne Ordinance? Hvad tænker de Sidste Dages Hellige om den? Forstaaer de denne Ordinances sande Beskaffenhed? Maaskee de gjør, og atter maaskee de ikke gjør.

Det er en let Sag for mig at forstaae den Underviisning Herren har aabenbaret til mig, og saa meddele den samme til Eder. Vil Brødet, administreret i denne Ordinance, forøge Livskraften i Eder? Vil Vinen forøge Livskraften i Eder? Ja; dersom I er hungrige og udmattede, saa vil disse Ting styrke Legemets naturlige Kræfter. Men antag, at I just have ædet og drukket saa tilstrækkeligt, at der ikke udfordres end den mindste Tilføining af Føde til det naturlige Legemes Underholdning; I have spiist alt det Eders Natur udfordrer; modtager I da noget Gavn af Brød og Viin som blotte Næringsmidler? Forsaavidt Sindbillederne angaaer, modtager I Styrke naturligen, naar Legemet kræver det, netop som I vilde ved at æde Brød og drikke Viin en anden Tid eller ved en anden Leilighed.

Hvori bestaaer den Fordeel vi drage af denne Ordinance? I at adlyde Herrens Befalinger. Naar vi adlyde vor himmelske Faders Bud, om vi har en rigtig Forstand paa Guds Huses Ordinancer, modtager vi alle de Forjættelser, hæftede til Saligheden, som er ydet hans Bud. Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, uden at I æde Guds Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i Eder." Atter: „Den, som æder mig, skal leve ved mig." Atter: „Hvo som æder mit Kjød og drikker mit Blod, har et evigt Liv. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke."

Kan I forstaae disse Yttringer af Frelseren? Disse Yttringer er blot afsondrede Dele af den store Mængde Lærdomme, givne af ham til Efterfølgerne i hans Tid. Havde en Tusindedeel af hans Lærdomme til dem bleven overleveret til os, og alle hans Gjerninger troligen nedskrevne og komne til os, vi skulde ikke have vidst hvad vi skulde gjort med en saadan Mængde af Underviisning. Apostelen siger: „Og der var ogsaa andre Ting, som Jesus gjorde, som om de skulde skrives hver for sig, saa kunde endog ikke Verden selv fatte de Bøger, som skulde skrives."

Tillad mig at forklare denne Text. Apostelen kunde umuligen mene, hvad Sproget i det anførte Sted paapeger — at den hele Jords Overflade vilde være være bleven bedækket med Bøger i en vis Dybde; nei, men han mener ved denne Yttring, at der vilde være bleven mere skrevet, end Menneskene i Verden vilde begribe eller tro. Folkene var da, som de er nu, bestandigen higende efter Noget, som ikke er aabenbaret, endskjøndt

der er allerede mere stræbet, end de kan fatte. Istedetfor at sige, at Verden kunde ikke holde Bøgerne, vil jeg sige, at der vilde være bleven stræbet mere, end Folkene vilde udført i deres Liv.

Jeg vil nu sige Eder hvad Frelseren mente ved hine forunderlige Udtryk, angaaende hans Legeme og Blod. Det er simpelthen dette: „Dersom I ikke holde Guds Bud, vil I ikke have noget af Guds Søns Liv i Eder.“ Jesus, da de sad tilbords, tog Brødet, velsignede det, og gav det til Disciplene og sagde: tager, æder, dette er mit Legeme. Og han tog Kalken, takkede og gav dem den og sagde: Drikker I alle deraf, thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse. Hvorfor blev de opfordrede at drikke deraf? Hvorfor tage vi Deel i disse Sindbilleder? Som et Tegn paa vort Fællesskab med ham, og som Tegn paa vort Ønske at blive eet med hverandre; — saa at vi alle kan blive eet med Faderen. Han administrerede disse Sindbilleder til hans gamle Disciple, og befalede at saaledes skulde gjøres indtil han kom, i den udtrykkelige Hensigt at de skulde vidne for Faderen, at de troede paa ham. Men paa den anden Side, hvis de ikke adlød denne Befaling, skulde de ikke blive velsignet med hans Aand.

Det er det samme i dette som det er i Daabens Ordinance til Syndernes Forladelse. Har Vandet i sig selv nogen Kraft til at afvaske Synd? Sikkerlig ikke; men Herren siger: Om Synderen vil angre sine Synder og gaae ned i Daabens Vande og der blive begravet i Lighed med at være lagt ned i Jorden og begravet, og igjen blive ført ud af Vandet i Lighed med at blive født; om han af Hjertets Oprigtighed vil gjøre dette, saa skal hans Synder aftoes. Vil Vandet, som saadant, afvaske dem? Nei; men Opfyldelsen af Guds Bud vil bortrense Syndens Skamplet.

Naar vi æder af dette Brød og drikker af denne Viin, æder vi da ikke af Guds Søns virkelige Kjød. Var jeg en Præst af den romersk-katholske Kirke og havde været opdragen fra min Ungdom i den Tro, maatte jeg troe fuldkommen af mit ganske Hjerte, at mine Bønner vilde forvandle Brødet i Nadverens Sakramente til bogstaveligt Kjød og Vinen til bogstaveligt Blod af Guds Søns. Men uagtet min Tro paa denne Ting, vilde Brød og Viin være just det samme i deres Sammensætning og vilde tilføre Menneskers ellers Dyrs dødelige Systemer den samme Mængde og den samme Slags af Næring som en tilsvarende Qvantitet af Brød og Viin, som ikke var saaledes velsignet, vilde giøre. Om Brød og Viin velsignes, tilegnes, helliges formedelst Guds Folks Oprigtighed og Tro, da hviler Herrens Aand, formedelst Forjættelsen, paa de Individer, som saaledes holder hans Bud og er flittige til at adlyde Guds Huses Ordinancer. Saaledes forstaaer jeg Guds Huses Ordinancer. I veed, at vi forhen pleiede at blive nede paa vore Knæer og bede for Syndernes Forladelse; og vi kunde bede indtil vi fik Sjælefred, og da tænkte vi, at vore Synder vare tilgivne. Jeg finder ingen Feil i dette, det er alt ret. Mange er paa denne Maade kommet til at fryde sig i Haabet om evigt Liv, i Gaven af Herrens Aand og i hans Aasyns Lys.

Mange have modtaget himmelske Syner, Aabenbaringer, hellige Engles Betjening og Guds Magts Tilkjendegivelse, indtil de var tilfredsstillede, og alt dette forend Guds Huses Ordinancer var prædikede til Folket. — De erholdt hine Velsignelser formedelst deres Tro og deres Hjerters Oprigtighed. Det var dette,

som nedkaldede himmelske Velsignelser over dem. Det var deres Aands Varme, og ikke Lydighed til den celestiale Lov, ved hvilken de erholdt saadanne Velsignelser, og det var alt ret. Hvad fordres af os, naar Loven kommer? Vi maae adlyde den som gamle Paulus gjorde. Han var en Guds Tjener med fuldkommen Oprigtighed, naar han tog vare paa Klæderne til dem, som steenede Stephanus tildøde; men naar Loven kom, kaldtes Synden tillive i ham, og han sagde: "Jeg døde." Det er, hans forrige Begreber om at tjene Gud og hans forrige urigtige Traditioner fremstillede sig alle i deres sande Lys for ham, og det hvorpaa han havde forladt sig som Frelse, fandt han saa grundløst som en Drøm, naar Herrens Lov kom ved Jesum Christum, og han fandt i den Forjættelserne, Gaverne og det hellige Evangeliums Velsignelser formedelst Lydighed til Ordinancerne. Det er den eneste lovlige Vei til Frelse og Ophøielse i Guds Nærværelse.

I dette Lys skuer jeg alle Guds Huses Ordinancer. Jeg kjender ikke eet Bud, som kan foretrækkes et andet, eller een af Guds Huses Ordinancer, fra Begyndelsen til Enden af alt det, som Gud har aabenbaret Menneskenes Børn, som ikke er af lige Værd, Kraft og Myndighed med de øvrige. Saaledes deeltage vi i Brødet og Vinen, adlydende Guds Bud, og ved at gjøre saaledes modtager vi Velsignelsen.

Men hvorledes føler Folket? Maaskee I vil overdrage Svaret paa dette Spørgsmaal til mig. Skulde jeg besvare det, vilde jeg sige, at de føler hver paa sin Maade. Tillad mig at hentyde især paa de Brødre og Søstre, som nyligen er komne til dette Sted; de have alle den Afvexling af Følelser, som er fælles for det menneskelige Hjerte. De veed, hvorledes de føler, de er mine Vidner. Den smaaligste og ubetydeligste Omstændighed, som kan finde Sted, vil frembringe i dem den skarpeste og meest skjærende Fristelse. Hvad kan vi sige derom? Jeg vil sige med eet, lad dem komme, de smaa Fristelser og de store, lad dem blive mange eller faa, det er det samme; lad dem komme som Herren behager. Br. Heber C. Kimball talte idag om, at dette Folk var drevet af Asken i Ilden, og han sagde Aarsagen til deres mange Prøvelser. Jeg vil gjøre et Spørgsmaal angaaende denne Sag. Hvis I ikke var bleven drevet fra York Stat og Forfølgelsen bleven saa hed, at den sendte Eder til Kirtland i Ohio, vilde I have vidst saa meget som I nu veed? Forfølgelsen begyndte ikke i Kirtland, ei heller i Jackson County, men den begyndte ved den Tid, da Propheten Joseph søgte Pladerne i Cumorah-Høi. Den begyndte ikke efterat jeg kom ind i Kirken, men jeg fandt den i Virksomhed, naar jeg indtraadte i Kirken.

Forudsæt at Joseph ikke havde været nødt til at flygte fra Pensylvanien tilbage til York Stat, vilde han have vidst saa meget, som han sidenefter vidste? Antag at han kunde forbleven i gamle Ontario County i Fred, uden at blive forfulgt, kunde han have lært saa meget som han gjorde, idet han blev forfulgt? Han flygtede derfra til Kirtland, i Selskab med mange Andre, for at frelse deres Liv. Der er Mænd nu i denne Kirke, hvilke jeg seer foran mig og i fuldt Samfund, som passede paa mit Huus i Dage, Uger og Maaneder, for at dræbe mig, og jeg vidste det hele Tiden; og Joseph maatte flygte til Missouri.

Vilde han have vidst saa meget, om denne Forfølgelse ikke var kommet paa ham, som han sidenefter gjorde, efter at

den havde foregaaet? Naar Folket forlod Kirtland, saa drog de til Jackson County i Missouri og Joseph begyndte at anlægge en Stad, som skulde kaldes Zion, og ikke nu, men efter en Tid, naar Herren har fuldendt sit Forberedelsesværk, vil den blive bygget, ja det Nye Jerusalem. Brødrene forfulgtes ogsaa i Jackson County og dreves ud; de havde Prøve paa Prøve, Forfølgelse til Høire og Venstre. Antag, naar de drog til Jackson County, at hele Folket i Missouri havde hilset dem som Brødre, som Medborgere og som Naboer og havde behandlet dem derefter og de var blevne beskyttede i deres Religionsfrihed, vilde Folket, som dreves ud af Jackson County have vidst saa meget som de nu veed? Kunde de have erhvervet den Kundskab og Viisdom, som de har erholdt formedelst deres Forfølgelser? I kan besvare disse Spørgsmaal saa at det passer efter eders eget Sind. Naar de maatte flygte fra Ohio til Missouri, saa gav det sikkerlig Folket en Erfaring, som de ikke kunde have erholdt paa nogen anden Maade. Naar de blev drevne fra Jackson County og drog til Clay, Ray, Caldwell og Davies Countier, saa fulgte Forfølgelsen dem endnu, og enhver Mand og Qvinde, som erkjendte Joseph Smith at være en Prophet, havde strax at forlade Staten.

Jeg føler mig nu tilbøielig til at give Nogle af Eder paa den venstre Side et lidet Puf. Brødre, hvor glad jeg er ved at see Eder; hvor har I været de forbigangne faa Aar? Hvor har I boet? Hvor drog I hen efterat I forlod Missouri? "Aa! jeg blev der." Jeg siger, at der var ikke en Mand, som vilde sige, at Joseph Smith var en Prophet, som kunde blive der; de maatte alle forlade Staten; og I vil nu vise Eder saa silde, og forsøge at faae os til at troe, at I er høist fortræffelige Sidste Dags Hellige. Min Mening er: **„I stakkels Djævle!"**

Jeg haaber, at jeg ikke har saaret nogen af Eders Følelser. Om I vil gjøre Ret fra nu af og herefter, og hjælpe til af al Eders Magt at opbygge Guds Rige, saa vil jeg holde Samfund med Eder, efterat I have viist Eder selv som værdige dertil. Men I kan betragte det som en fast Kjendsgjerning, at jeg har intet Fællesskab med Eder endnu; og jeg har saa meget som Herren har. Dog, om jeg har Noget at frygte, saa er det at jeg har for meget Samfund med Folk, naar de er uværdige; det er, jeg overveier: Kan jeg være mere barmhjertig end Herren? — men jeg har ikke faaet Lys nok og Viisdom nok til at holde Samfund med Mennesker, som levede i Fred med dem, som søgte at dræbe os.

Spørg Eder selv, om I tænker at dette Folk vilde have lært saameget som de have, om de aldrig havde været forfulgte. Kunde de have gjort saadanne Fremskridt i Indsigt og Kundskab, uden at blive forfulgte, som de have ved at blive forfulgte? Betragt for Exempel Adam. Lytter I Sidste Dages Hellige! Antag, at Adam formedes virkeligen af Leer, af den samme Slags Materie, som Muursteen formes af; at Gud af denne Materie formede et Billede af en Mand, og indblæste Livets Aande i det og forlod det der i den Stilling af formodet Fuldkommenhed, han vilde have været et Leerbillede indtil denne Dag og vilde ingen Ting have kjendt.

Nogle af Eder maaskee betvivler Sandheden af hvad jeg nu siger, og paastaaer at Herren kunde lære ham. Dette er en Feiltagelse. Herren kunde ikke have lært ham paa nogen anden Maade end den,

hvorpaa han lærte ham. I troer, at Adam var formet af Jordens Støv. Dette troer ikke jeg; endskjøndt der formodes saaledes at være skrevet i Bibelen; men for min Forstand er det ikke saa. I kan skrive denne Underretning til Staterne, om I behager, at jeg har offentlig erklæret, at jeg ikke troer den Deel af Bibelen, som den christne Verden gjør. Jeg gjorde aldrig og jeg vil aldrig gjøre det. Hvad er Aarsagen dertil? Fordi jeg er kommen til Forstand og har banlyst fra mit Sind alle de Børnehistorier, som min Moder lærte mig, da jeg var et Barn.

Men forudsat at Adam skabtes og tildannedes paa samme Maade som vi forme Muursteen; om han ingensinde havde drukket af den bittre Kalk, saa kunde Herren have talt til ham indtil denne Dag, og han vilde have været som han var i al Evighed, aldrig fremskridende en Smule i Kundskabens Skole. Denne Idee aabner en Mark af Lys for den forstandige Aand? Hvorledes kan I kjende Sandheden uden af det Modsatte, eller Lyset uden af det Modsatte? Fraværelsen af Lys er Mørke. Hvorledes kan Sødhed kjendes uden af det Modsatte, Bitterhed? Det er ved disse Midler, at vi erholder al Kundskab. Dette er Mormonisme, og den er grundet paa al Sandhed, paa ethvert Princip af Philosophi; i Virkeligheden Jesu Christi Evangelium er den eneste sande Philosophi, som existerer. Der findes ikke en eneste Smule af det, som jo er strængt philosophisk, endskjøndt I og jeg kan ikke forstaae hele Fylden af det, men vi vil lære det, om vi vedblive trofast.

Lad Brødrene, som have været forfulgte og fordrevne fra Stad til Stad, spørge dem selv om de synes godt om det. Nogle af Eder maaskee giver en Negtelse paa dette Spørgsmaal. I erindrer, at Broder Taylor fortalte om en Qvinde i Far West, for hvem Huset brændte ned en fire eller fem Gange; tilsidst sagde hun: „Hun forbandede sig paa, at hun ikke vilde taale det længere.“ Om hendes Øine havde været opladte til at see, hun vilde have takket Herren mere for det, end ellers for nogen anden Ting; den Forfølgelse var mere værdifuld for hende end Rigdomme, fordi den hensigtede til at lære hende Guds Kundskab. Erkjender jeg Herrens Haand i Forfølgelsen? Ja, jeg gjør. Det er en af de største Velsignelser, som han meddeler Guds Folk. Jeg erkjender Herrens Haand, naar han ydmyger sit Folk indtil Jorden og bringer dem ned i en Stilling af foragtet Armod. — Tid efter anden har jeg forladt smukke Eiendomme, der er bleven tagne i Besiddelse af vore Fiender.

Antag at vi blev kaldede til at forlade hvad vi have nu, skal vi kalde det en Opoffrelse? Skam for den Mand, som vilde kalde det saa; thi det er de sande Midler til Forøgelse hos ham af Kundskab, Forstand, Magt og Herlighed, og berede ham til at modtage Kroner, Kongedømmer, Throner og Fyrstendømmer, og at krones i Herlighed med Evighedens Guder. Med mindre vi underkaste os, hvad det behager Herren at beskikke os, kan vi aldrig erholde hvad vi forventer.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Udenlandske Efterretninger; Independence den 5te December 1854. Posten fra Saltsøstaden er just ankommen her under Beskyttelse af Hr. Mitchel og bringer os meget slette Nyheder.

Den 13de November sidstleden blev Posten, ført af John Jemison overfaldt i Nærheden af Dripp's Handelsstation, 6 engelske Mile paa denne Side af Fortet Laramie, som man formoder af Sioux Indianerne, og alle, som vare med den, bleve dræbte. Deres Navne ere følgende: Jemison, James Wheeler og Thomas Hackett. Charles A. Kinkead, en Kjøbmand og Passageer fra Saltsøstaden, blev skudt og gjennemboret af 3 eller 4 Pile, efterladt som død paa Stedet.

Postsækkene berøvedes deres Indhold og Brevene sønderreves.

Hr. Kinkead berøvedes 10,500 Dollars i Guld.

Syv Muldyr bleve bortdrevne og eet dræbt paa Stedet.

Den Deel af Novemberposten bestemt for Udlandet, passerede forbi Stedet den 17de og fandt at nogle Soldater havde draget Omsorg for de døde Legemer og taget Vare paa den Smule Eiendom, som var efterladt. Ingen Eskort kunde ydes dem ved Stationen, hvorfor de ikke kunde komme længere end til Fort Laramie, December Posten vendte ogsaa tilbage til dette Punkt med Mitchell's Mænd, som bragte de sørgelige Nyheder til de Myrdedes Familier, som boede der. Vi erfare videre af Telegrafefterretning fra Independence til St. Louis, at baade October og November Posterne vare stoppede paa Grund af Usikkerheden, og al Postgang over Sletterne indstillet til Vaaren.

Af Ovenstaaende kan vi forklare os Aarsagen til Udeblivelsen saavel af Aviser som Breve, hvilke vi i den sidste Tid have ventet med stor Længsel fra Saltsøstaden og maa vi altsaa undvære saavel private som offentlige Underretninger fra forrige Aars hjemkomne Emigration og andre interessante Meddelelser indtil Vaaren, fordi Postgangen er bleven stoppet indtil fornødne Skridt er tagne for Postens Sikkerhed for Indianerne, som fornæmmede skal — ifølge Rogtet — have svoret, ei at lade Noget passere over Sletterne med U. S. A. eller de Forenede Staters Mærke paa.

Indenlandske Efterretninger. Vi have i dette Nr. indrykket et Uddrag af Forhandlingerne i det General Raad for Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige i den Skandinaviske Mission, som afholdtes i de sidste Dage af det forgangne Aar, — hvilke Forhandlinger vi anbefale de Hellige til Gjennemlæsning og Overveielse; vi er overbeviste om, at de fælles med os glæde sig over Kirkens Fremgang i disse nordlige Lande, som kan sees af vedføiede statistiske Rapport. Uagtet al den Modstand, som Menneskene, forblindede af denne Verdens Fyrste, og Ondskabens aandelige Hær under Himmelen, søger at opreise derimod, gaaer dog Herrens Værk uden Larm, uden denne Verdens Vaaben, stadigen og roligen frem, frelsende formedelst Troen de Oprigtige, Ydmyge, Angrende, Sagtmodige, derved

Lydighed under Herrens Bud og Befalinger indgaae Pagt med ham og lade sig danne, rense, luttre ved Prøvelser og hans Helligaand, saa at de tilsidst kan blive værdige at arve Jorden.

Vi er tilfreds med Herrens Tjeneres Arbeide, ønskende dem og de Hellige at gaae frem paa Lysets, Kundskabens og Sandhedens Vei, ledede ved Jehovas mægtige Aand, indtil de kan naae Maalet — det evige Liv, hvilket er vort fælles Ønske og vor fælles Bøn i Jesu Navn, Amen.

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

Tilstedeværende, foruden Missionens Præsident og Medarbeidere, var Conference Præsidenterne efter forudgangen Indkaldelse, tilligemed Nogle af de omreisende Ældste.

Raadsforsamlingen begyndte den 28de Kl. 10 Form. og kaldtes til Orden af Præs. J. Van Cott, der i nogle indledende Bemærkninger gjorde de Tilstedeværende opmærksomme paa Hensigten af denne Sammenkaldelse, som var for at lære at kjende Missionens Standpunkt for Nærværende paa de forskjellige Steder, dens Fremgang og dens Udsigter for Fremtiden; glædede sig over at see saa mange af Brødrene samlet og være i deres Midte, og endskjøndt hans Helbred i flere Dage havde været mindre god og han følte sig svag, haabede han dog at Herren ved hans egne og Brødrenes forenede Bønner vilde styrke ham saa at han kunde lede Forhandlingerne, over hvilke han ønskede Herrens Velsignelse og opfordrede Ældste C. Widerborg at aabne samme med Bøn.

Efterat dette var skeet, fremstod atter Præs. Van Cott for tydeligen at forklare Brødrene Hensigten, hvorfor han havde sammenkaldt dem til dette General-Raad, nemlig for selv at faae en fuldstændig Kundskab om alle Ting, henhørende under deres Bestyrelse, hvorfor han opfordrede dem til frit og uforbeholdent at udtale deres Følelser i et klart, kortfattet og bestemt Sprog, ikke forbigaaende nogensomhelst Omstændighed, vedkommende deres respective Conferencer, paa det at han sidenefter og under Veiledning af Guds Helligaand kunde give Brødrene de fornødne Instruxer, saa at der kunde blive indført en ligeartet og harmonisk Orden baade i Kirkens aandelige og timelige Anliggender igjennem den hele Mission, til Gavn, Glæde og Velsignelse for ham og Brødrene, og til Velbehag for den himmelske Fader, der elsker Orden, „fordi hans Huus er et Huus af Orden.“

Ønskende Velsignelse og den Helligaands Veiledning over Forsamlingen tog han Sæde og opfordrede Præsidenten over Kjøbenhavns Conference Ældste O. N. Liljenqvist at tage Ordet.

Sidstnævnte fremstod da og udviklede i et velordnet Sammenhæng hans Conferences Tilstand; berørte hvor glad han var og hvor taknemlig til Herren, fordi han havde seet, hvor stort et Værk der var udrettet siden Herren sendte os Præs. Van Cott til at bestyre Missionen. Det

var omtrent $\frac{5}{4}$ Aar siden han (Liljengvist) blev kaldet til at forestaae den Kjøbenhavnske Conference, og i dette Tidsrum var der optaget henved 500 Individer ved Daab. Han omtalte ikke dette for at tillægge sig selv eller hans Medarbeidere nogen Roes derfor — Æren hørte Gud til — han omtalte det blot for at vise hvad Herren kan udrette ved de Smaa og Umyndige, og hvorledes han velsigner Arbeidet, naar hans Præstedømme arbeider i Eenfoldighed og Tro. Der var i hans Conference 15 Grene, hvoraf 14 paa Sjælland med hver deres Forstander; desuden arbeidede 6 omreisende Ældste til Præstedømmets og de Helliges Belærelse og under dem 7 Ældste foruden det øvrige Præstedømme i Menighederne. Han kunde med Sandhed sige, at de Hellige trivedes godt og vare besjælede af Nidkjærhed til at tjene Herren; men Høsten er stor og Arbeiderne faa, hvorfor han havde Behov for 6 trofaste Ældste endnu; dog indrømmede han, at det var bedre at have færre Arbeidere og gode end mange, der vare mindre trofaste i deres Pligters Opfyldelse og som maatte ledes istedetfor at lede Andre. Han havde nyligen i Selskab med Ældste Aamanson besøgt Grenene paa Sjælland og det var ham kjært at kunne bevidne, at baade Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed vare besjælede af en god Aand, at Sandheden ved deres forenede Bestræbelser udspredte sig iblandt Folket og han haabede at mange snart vil vorde tillagte Kirken. Han kunde heller ikke undlade at bevidne sin Tilfredshed med Kjøbenhavns Menighed og sammes Forstander Ældste Olsen, der beviste sig som en trofast Hyrde for sin Hjord, hvilken voxede, trivedes og tiltog i aandelig som i timelig Henseende; hvorpaa han havde ufeilbare Beviser, idet de Hellige vare villige til at offre efter deres Evne af det Timelige til det, som gjordes fornødent, og at ved deres Gavmildhed mange Fattige er hjulpne til Zion til stor Velsignelse saavel for Giveren som Modtageren. Det glædede ham at staae iblandt sine Brødre, udtale sine Følelser og modtage Raad, Veiledning og Belærelse af Brødrene og af dem, Gud havde stillet over ham i Præstedømmet; han elskede i Sandhed disse Mænd og ønskede at følge deres Raad; iblandt andet laae det paa hans Sind at vide hvorledes de af Præstedømmet, hvis hele Tid er optaget med Arbeidet i Viingaarden skulde opholdes, saa at de ei selv skulde komme i Gjeld, hvilket tildeels var og kunde blive Tilfældet med ham og Flere. Han takkede Brødrene og Menigheden for den Gavmildhed de hidindtil havde viist; han erkjendte at Kjøbenhavns Menighed havde ikke liden Byrde at bære ved at udrede alle nødvendige Udgifter, især som man fra forrige Vinter havde paadraget sig en stor Gjæld formedelst ydet Understøttelse til de mange Fattige i Menigheden, dog havde man tildeels overvundet dette, og han haabede fremdeles ved de Helliges forenede Bestræbelser at det vilde blive godt i det Timelige ligesom det er det i det Aandelige. Han bevidnede sin Tilfredshed med Præstedømmet i Conferencen, som i Almindelighed var beredvilligt til at gaae, hvorhen det kaldedes, ligesom han selv var; og der kunde Intet glæde ham mere end at høre Lærdom af hans elskede Præsident, hvilken han ønskede, at Herrens Aand maatte veilede og styrke saavel i Aand som Legeme. Med Hensyn til Skrifterne i Almindelighed som Skandinaviens Stjerne i Særdeleshed, da annammedes de med Glæde af de Hellige, der trivedes og voxede ved det Lys og den Kundskab, som derved meddeles dem ved Hjælp af den Helligaand og det levende Præstedømme, og

det var hans Ønske, at Bogagenterne skulde gjøre sit Bedste til Skrifternes Udbredelse iblandt Folket til deres Oplysning. Han kunde ikke sige at den udvortes Forfølgelse var meget af i denne Tid, men der arbeidedes paa en mere hemmelig og snedig Maade i andre Retninger for at hindre Værkets Fremgang, men forgjæves; thi Guds Aand arbeider stærkt paa Menneskene i disse Dage.

Dernæst fremtraadte, efter Opfordring, Præsidenten for Aalborgs Conference Eldste J. Jensen og bevidnede sin Taknemlighed mod den Almægtige fordi han nød den Leilighed at være samlet med sine Brødre og staae i en Kirke, som var regieret af Gud, der havde gjengivet Præstedømmet til Jorden. Han havde lært at kjende, at Præstedømmet var en ansvarsfuld Byrde paa Menneskenes Børn i denne Tid; men han havde ogsaa erfaret, at naar man holder sig nær til Herren, vil han ogsaa sende sine Tjenere den Helligaand til Hjælp til at modstaae denne Verdens Fyrste og Mørkets Magt, der søger at forhindre Guds Riges Udbredelse. Han havde med Glæde arbeidet i denne Conference siden han blev kaldet dertil; han følte sig ikke træt, men styrket og opmuntret, idet han saae Arbeidet velsignet, thi der lægges bestandigen flere til Kirken og mange indsamles til Zion. Han seer tydeligen hvilken Kraft Herrens Præstedømme har til at lære Folket saavel ved det levende Ord som ved det skrevne, navnligen „Skandinaviens Stjerne," der spreder sit Lys iblandt os, og hvis Lærdomme, skrevne ved den Helligaand, er en sand Vederqvægelse, — saaledes var og havde den været for ham, og saaledes er den for de trofaste Hellige, der ogsaa elsker den meget. Der var 8 Grene i hans Conference, og mange unge Brødre udsendte til at arbeide. Vel havde de ikke megen Kundskab og Erfaring, men de havde en god Villie; de havde bestræbt sig for at vinde Menneskenes Kjærlighed, og Folket hørte gjerne deres Vidnesbyrd, og han vidste at Velsignelse vil følge deres Arbeide, dersom de gaae stadigen frem i „Tro, Haab og Kjærlighed," uden at mistvivle, og de vil vinde Sjæle for de Sidste Dages Helliges Samfund — et Samfund, der vel har store Prøvelser at gjennemgaae, ja større end noget andet Folk paa Jorden, og dog vil de — ved de Midler Gud har anviist dem — kæmpe sig frem til den celestiale Herlighed, og Fristeren vil ikke kunne rokke dem eller fravøve dem deres Tro og Tillid til den himmelske Fader, saa længe som de er lydige Børn. Hvad Arbeidet i Conferencen angaaer og dets fremtidige Udsigt, da kunde han behøve endnu indtil en 4 Eldste, men han tvivlede ingenlunde om at der vil opreises Arbeidere eftersom de behøves. Hans Bøn og Ønske var, at Herren vilde opholde Præs. Van Cott som vor Veileder, og dem der arbeider som hans Medhjælpere til vor Underviisning og Veiledning formedelst den Velsignelse, som udgaaer fra Herren ved hans Aand og ved hans Præstedømme. Han kunde ogsaa bevidne, at de Hellige vare kjærlige og opoffrende baade i Kjøbenhavn og der hvor han rbeidede, det kunde vel undertiden være trangt for en Herrens Tjener i timelig Henseende, men han stolede paa Guds Hjælp. Af denne Verdens Stores Modstand mod Evangeliet vilde han omtale, at de Brødre, som var sendt til Viborg for at aflægge Vidnesbyrd, blev fængslede og sendt tilbage. I Randers og Omegn var Enkelte lagte til Menighed, men de Verdsligviise, som ikke kan fatte dette Værk, søge at modarbeide det; dog kjendte han ogsaa Mænd, der har tilovers for de Sidste Dages Helliges Lærdomme, men som ikke have Mod

nok til at bekjende det; de vilde helst ligesom Nicodemus, komme om Natten; de er fængslede af denne Verdens Baand, som de ikke har Kraft til at sønderrive. Naar han overveiede dette, kunde han ikke andet end takke Gud for at han stod i denne Kirke, og han vilde bede, at han kunde holde fast ved Herren og vandre i Lyset, da han havde Beviser nok for i hvilket Mørke Verdens Mennesker, ja selv de, som kaldes vise og store, vandre, stirrende med Forundring paa os og beklagende de Hellige og deres Smaa, der sidst udvandrede — ikke begribende, at det skeer efter Herrens Villie og Befaling.

Han sluttede sit Foredrag med at ønske Herrens Velsignelse over Br. Van Cott og de Forsamlede.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(1834.) (Fortsat fra Pag. 103.)

Den samme Dag skrev velbaarne J. T. V. Thompson, Senator i Missouri Stat, til Ældste Phelps i Liberty som følger:

Jefferson City.

Min kjære Herre! — Jeg vil sige Dem, at Deres Sag med Jackson Folket er bleven omtalt til Statens høieste Embedsmand, Guvernøren. Han omtaler det i sit Budskab og saa meget af hans Budskab vil blive overdraget til en Commitee. Jeg er ikke istand til at sige, hvad deres Indberetning vil vorde, men jeg vil skrive til Dem igjen.

Jeg har den Ære osv.

J. T. V. Thompson.

Følgende er den Deel af Guvernørens Budskab, sigtet til i det foregaaende Brev:

I Juli 1833 organiserede en stort Deel af Jackson County's Borgere sig selv, og fattede den Beslutning, at fordrive fra det Land en religiøs Sekt, kaldet Mormoner, der var blevne anstødelige for dem. I paafølgende November udførte de deres Foreharende, dog ikke uden Tab af adskillige Liv.

Under den retlige Undersøgelse af disse Voldsomheder syntes det rettest for de civile Authoriteter, som havde dermed at gjøre, at faae en Militairvagt i den Hensigt at yde Beskyttelse under Løbet af Rettens Forhandlinger. Dette blev givet Ordre til, ligesom ogsaa General-Advocaten opfordredes at iagttage det Fornødne under Undersøgelsen; begge disse Ting fuldførtes, men alt til ingen Nytte. Som endnu Ingen er bleven straffet for disse Voldsomheder, og det troes, at, under vore nærværende Love, ingen „Erklæren for skyldig" for nogen Voldsomhed, udøvet imod en Mormon, kan faaes i Jackson County. Dette ulykkelige Folk er nu forment at tage deres Hjem i Besiddelse og den fornemste Deel af dem, eftersom jeg har hørt, lever fortiden i et tilgrændsende County for en stor Deel af dets Beboeres Menneskekjærlighed. Det tilkommer Eder at bestemme hvilke Forbedringer Lovene behøver for i Fremtiden at yde Beskyttelse mod saadanne Voldsomhedshandlinger.

Raadsforhandlinger.

Kirtland den 28de November. Et Raad forsamledes i Aften for at om-

handle Forretninger vedkommende Kirkens Indretninger; Joseph Smith jun., S. Rigdon og F. G. Williams præsiderede. Otte Raadsmedlemmer vare tilstede.

John Johnson og Hyrum Smith blev beskikkede til at tale.

Et Brev fra Menigheden i Lewis, Essex County, New York, fremlagdes af Brødrene John H. Tippits og Joseph H. Tippits, og læstes af Skriveren. Nævnte Brev indeholdt Regning over Penge og andre Eiendele sendt af Menigheden i Lewis under Varetægt af nævnte Brødre for at føres til Missouri og kjøbe Land for. Disse Ældste ønskede Raadets Betænkning, om de skulde fuldføre Reisen eller ikke.

De to Raadsmedlemmer talte paa Sagen, fulgt af Præsident Williams, Raadsmedlemmet O Hyde og Skriveren; hvorefter Præs. Rigdon gav den Afgjørelse — at vore Brødre raades til at opholde sig paa dette Sted Vinteren over, hvori Raadet samstemmede.

De to Brødre opstod da efter hinanden og erklærede sig fuldkommen tilfreds med Raadets Afgjørelse.

Beløbet, givet af Menigheden i Lewis, er ifølge deres Brev 473 Doll. 29 C. Beløbet af Stjerne Eiendom er 375 Doll. 11 C. Tilsammen 848 Doll. 40 C.

Raadet afgjorte derefter, at Præs. Joseph Smith jun. tager et saadant Beløb af nævnte Penge, som hine Brødre kan undvære for nærværende Tid, imod at give tilstrækkelig Sikkerhed for dets Tilbagebetaling med Rente den 15de April 1835.

Det erfores af Raadet, at Søster Caroline Tippits indehavde 149 Doll. 75 C. af de i Brevet omtalte Penge; hun blev følgelig kaldet for Raadet og udtrykte sin Beredvillighed til at udlaane samme.

En Vexel paa 280 Dollars blev trukken i Faveur af John H. Tippits, og en anden paa 150 Doll. i Caroline Tippits' Faveur, begge betalbare den 15de April 1835. Undertegnet af Joseph Smith jun., Oliwer Cowdery, F. G. Williams.

Oliver Cowdery, Skriver.

Følgende Brev blev overrakt af John H. Tippits og udgjorde Gjenstanden for førnævnte Raad; det var skrevet til Præs. Joseph Smith jun., og Høiraadet i Kirtland af Alvah L. Tippits, med Hilsen:

Præsident Smith vil erindre den Tid jeg forlod Kirtland afvigte Vinter for at komme og sælge den Eiendom, jeg var i Besiddelse af, hvilket jeg har forsøgt at gjøre fra den Tid af indtil henved den 1ste Septbr. sidstleden; men jeg har følt megen Uro, siden Befalingen udgik at Menighederne i Østen skulde flye til Vesten.

Den 1ste September eller saa omtrent tog jeg tilligemed to af mine Brødre Aabenbaringen angaaende Zions Gjenløsning og læste den, og derefter forenede vi os i Bøn til Gud om at gjøre os dygtige til at adlyde samme. Som vi boe i de østlige Stater havde vort Sind gaaet forbi disse vigtige Linier: „Derfor giver jeg alle Menighederne den Befaling, at de skulle vedblive at samle sig til de Steder jeg har beskikket; ikkdesmindre, som jeg har sagt Eder i en tidligere Befaling, lad ikke Eders Indsamling skee i Hast eller ved Flugt; men lad alle Ting blive gjorte rede for Eder. Jagttager Befalingerne, som jeg har givet Eder angaaende disse Ting og som siger eller byder at kjøbe alle de Jorder for Penge, som kan kjøbes for Penge i Egnen rundt omkring det Land, som jeg har beskikket til Zions Land til Begyn-

delsen af mine Helliges Indsamling; alt det Land, som kan kjøbes i Jackson County og i Countierne rundt omkring og overlad det Øvrige i min Haand. Nu, sandelig jeg siger Eder, lad alle Menighederne samle deres Penge; lad disse Ting skee i deres Tid; overiler Eder ikke, og seer til at alle Ting gjøres rede for Eder. Og lad hæderlige Mænd blive beskikkede, forstandige Mænd og send dem hen at kjøbe disse Jorder, og enhver Menighed i de østlige Lande kan, naar de er oprettede, dersom de vil høre mit Raad, kjøbe sig Jorder og forsamle sig paa dem, og paa denne Maade kunne de grundfæste Zion."

Og efter videre Overveielse og megen Bøn fremsatte vi Sagen for Menigheden paa dette Sted, hvilken bifaldt samme.

Som Følge heraf bestræbte vi os for at blive af eet Hjerte og eet Sind og bestemte en Dag til Faste og Bøn; og paakaldte Herren at gjøre os istand til samle alle vore Penge; og fastsatte en Dag for Menigheden at samles til Raad.

Vi kom følgelig sammen og efter Aftale valgte en Formand og Skriver til at føre Menighedens Protocol; raadslog tilsammen angaaende Eiendom, tilhørende Kirken, og begyndte at sælge og indsamle Betalingen ifølge Menighedens Stemme, for at samle alle Penge, som tilhørte Kirken, og affende samme med forstandige Mænd, som var beskikkede ved Menighedens Stemme, een Ældste og een Præst efter Guds Villie.

Alvah L. Tippits.

Essex County, New York, d. 20. Octbr. 1834.

En Green af de Sidste Dages Helliges Kirke har, overeensstemmende med Himlens Opfordring, stræbt at forene deres Hjerter og Ausknelser for at befindes pletfri for den store Jehovas skinnende Throne, naae han kommer for at samle sine Ædelstene, og sender til den Ende Eiendom ved forstandige Mænds Hænder, beskikkede ved Menighedens Stemme — overeensstemmende med Aabenbaringen angaaende Zions Forløsning — i den Hensigt at kjøbe Land i Jackson County, eller i Countierne rundt omkring, til Kirkens Arvedeel. I Overeensstemmelse dermed vi give vore Navne med vedføiede Beløb:

	Contant.				Eiendom.			
Joseph H. Tippits	98	Doll.	67	C.	120	Doll.	37	C.
Alvah Tippits	34	—	63	—	80	—	"	—
John H. Tippits	171	—	5	—	51	—	93	—
Henry Adams	11	—	13	—	8	—	75	—
Zebulon Adams	1	—	75	—	"	—	"	—
Caroline Tippits	151	—	6	—	107	—	"	—
David Bragg	5	—	"	—	1	—	6	—
Gustavus A. Perry	"	—	'	—	6	—	"	—

Tilsammen 848 Dollars 40 C.; 100 Dollars efterlades i Kirtland i Støvler og Skoe.

De forstandige Mænd, som er beskikkede, er John H. Tippits og Joseph H. Tippits.

(Fortsættes.)

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 6te April til 31te Decbr. 1854.

Conferenzer.	Grene	Afde Halvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.		1										
1. Kjøbenhavns . . .	15	"	37	35	40	23	966	309	103	100	3	1101
2. Aalborg	8	"	11	13	8	9	171	97	26	59	"	252
3. Vendsyssels	8	"	9	8	11	10	219	115	27	31	3	257
4. Fredericia	10	"	12	14	10	2	203	99	31	42	2	241
5. Lollands	7	"	3	7	5	2	86	54	12	21	"	103
6. Bornholms . . .	4	"	6	3	4	2	99	14	6	2	3	114
Norge.												
7. (Brevig)	6	1	11	3	6	2	166	71	28	39	1	189
Sverrig.												
8. (Skaane)	8	"	9	9	7	1	151	126	4	42	"	177
9. Stockholm. . . .	2	"	6	3	2	2	35	15	"	1	"	48
Island.	1	"	2	"	"	"	3	2	"	"	"	5
Summa . . .	69	2	106	95	93	53	2099	902	237	337	12	2447

Indbetalt siden den 1ste Januar.

A. P. Trane	24 Rd.	" Mk.	" Sk.
Joh. Svensen	25 —	" —	" —
Niels Hansen	17 —	5 —	10½ —
Summa	66 Rd.	5 Mk.	10½ Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 9. Den 1. Februar 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Beretning

om General-Conferencen for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, som afholdtes i Tabernaklet i Saltsøstaden og som begyndtes den 6te October 1854 Kl. 10 Form.

Præsident Brigham Young præsiderede.

I Pladsene for det høiere Præstedømme var Præsidenterne B. Young; H. C. Kimball; J. M. Grant.

Af de tolv Apostle: O. Hyde; G. A. Smith; L. Snow; W. Woodruff; O. Pratt; E. T. Benson.

Af de Halvfjers; Joseph Young; L. W. Hancock; Z. Pulsipher; A. P. Rockwood; H. Herriman.

Høipræsternes Qvorum: David Pettigrew.

Præsiderende Biskop: Edward Hunter.

Stavens Præsidentskab: D. Fullmer; T. Rhoads; P. H. Young.

Conferencens Skriver: Thomas Bullock.

Rapportør: George D. Watt.

Sang af Choret. Bøn af Phineas H. Young. Sang.

Forsamlingen opbyggedes ved Taler af Ældsterne P. H. Young; E. T. Benson, Orson Hyde og Præsident B. Young.

Choret sang en Hymne.

Ældste Hyde bekjendtgjorde en Bestemmelse for en Forelæsning om Eftermiddagen over vore ægteskabelige Forholde, og for Biskopperne at møde i General-Conference imorgenaften, og udtalte Velsignelsen.

Kl. 2 Efterm.

Choret sang et helligt Musikstykke og derefter en Hymne. Bøn af Ældste G. A. Smith. Sang.

Ældsterne G. A. Smith, T. D. Brown og Præs. H. C. Kimball talede til Forsamlingen.

Sang af Choret.

Velsignelse af Ældste Hyde.

Kl. 6 Efterm.

Sang. Bøn af Ældste O. Pratt. Sang.

Ældste Hyde talte over „Ægteskabs Forholde," efterfulgt af Præsident Brigham Young med Bemærkninger over de første 8 Vers af det 3die Capitel af Timotheus.

Sang. Velsignelse af Præs. Brigham Young.

Løverdagen den 7de Octbr. Kl. 10 Form.

Sang af Choret. Bøn af Ældste James Brown. Sang.

Ældste James Brown gav en kort Beskrivelse af sin Mission, hvorefter

Præs. Brigham Young optog Conferencens Forretninger og spurgte Forsamlingen om de var tilfreds med ham som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og om saa var, at vise det ved at opløfte deres høire Haand, hvilket skete eenstemmigen.

Derefter foreslog han Heber C. Kimball som hans første og Jedediah M. Grant som hans anden Raadgiver;

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostlers Qvorum og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards som Medlemmer af samme Qvorum;

John Smith, Hyrums ældste Søn, som præsiderende Patriarch i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige;

David Pettigrew som Præsident for Høipræsternes Qvorum og Reynolds Cahoon og G. B. Wallace som hans Raadgivere.;

Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood og Benjamin L. Clapp som Præsidenter for de Halvfjers, og de blev alle eenstemmigen opholdte.

Han foreslog derpaa Horace L. Eldredge i Jedediah M. Grant's Sted som een af de syv Præsidenter for de Halvfjers, hvilket antoges med eenstemmigt Votum.

Han fremstillede derefter John Nebeker som Præsident for de Ældstes Qvorum og James H. Smith og Aaron Sceva som hans Raadgivere;

Edvard Hunter som Kirkens præsiderende Biskop;

Lewis Wight som Præsident for Præsternes Qvorum og Georg Dockstader og W. Whiting som hans Raadgivere;

Mc Gee Harris som Præsident for Lærernes Qvorum og Adam Spiers og Reuben Perkins som hans Raadgivere;

Brigham Young som Hovedbestyrer for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Forretnings- og Regnskabsvæsen;

Daniel H. Wells som Overintendant for de offentlige Arbeider, og Truman O. Angell som Kirkens Architect, og de blev alle eenstemmigen opholdte.

Han fremstillede derpaa Brigham Young som Præsident for det Vedvarende Emigrationsfond for de Fattiges Indsamling, og H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, E. Hunter, D. Spencer, Th. Bullock, John Brown, W. Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, L. D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards og Daniel Mc Intosh som hans Assistenter og Agenter for nævnte Fond, og spurgte om nogen af Brødrene vidste noget at indvende mod de Mænd, som var opnævnte og hvis saa var at tilkjendegive det, men da ingen Indvending fremsattes, blev de eenstemmigen opholdte.

Han fremstillede derpaa David Fullmer som Præsident for denne Stav af Zion og Th. Rhoades og P. H. Young som hans Raadgivere;

Heman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldridge, J. Vance, Edwin D. Wolley, John Parry, Winslow Farr, William Snow som Medlemmer af Høiraadet, og de blev alle eenstemmigen opholdte;

Han foreslog Daniel Karn og Ira Ames at være Medlemmer af Høiraadet istedetfor Nathaniel H. Felt og Seth M.

Blair, som er fraværende paa Mission, hvilket eenstemmigen antoges.

Han fremstillede George A. Smith som Kirkens Historieskriver og General=Registrator, hvilken eenstemmigen opholdtes.

Han paakaldte derefter et negtende Votum, sigende: Er der nogen af Eder, som har nogen Indvending mod nogen af de Mænd, jeg nu har opnævnt, saa viis det ved at opløfte den venstre Haand, og derefter kan I have Leilighed til at tale og bekiendtgjøre Eders Indsigelser.

Ingen venstre Haand opløftedes.

Efter endt Votering for Authoriteterne talte Præsident Brigham Young til Belærelse, og Ældste Daniel Carn gav en Beretning om sin Mission.

Sang af Choret.

Velsignelse af Præs. Grant.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret. Bøn af Præs. Fullmer. Sang.

Ældste O. Pratt og Præs. Grant talte til Forsamlingen.

Sang af Choret.

Velsignelse af Præs. Joseph Young.

Kl. 6 Efterm.

Bøn af Biskop Woolley.

Præs. B. Young belærte Biskopperne og deres Raadgivere, samt de Ældste i Israel, efterfulgt af Biskop Hunter, Ældste Hyde, Præs. Grant og Biskop Woolley.

Velsignelse af Biskop Woolley.

Søndagen den 8de October Kl. 7 Form.

De Halvfjers mødte for at raadslaae om Fuldendelsen af Hallen til Gavn for Qvorummerne, og for at høre Præs. Joseph Youngs Rapport.

Kl. 10 Form.

Tabernaklet opfyldt. Choret sang en Hymne. Bøn af Ældste L. Snow. Sang af Choret.

Ældste Hyde talte indeni Tabernaklet, efterfulgt af Ældste W. W. Phelps; og til den samme Tid talte Ældste G. A. Smith, og Biskop Wolley udenfor for en endnu større Forsamling, som havde samlet sig ved Bygningens nordlige Ende.

Paa Forslag af Præsident Brigham Young bestemtes Forsamlingen til at møde om Eftermiddagen ved Tabernaklets nordlige Ende, hvor Sæder var blevet indrettede.

Choret sang: „Vi prise Dig, o Gud!"

Velsignelse af Ældste Woodruff.

Kl 2 Efterm.

En uhyre Forsamling var beqvemt plaseret under aaben Himmel.

Sang. Bøn af Ældste G. A. Smith. Ældste O. Pratt læste den 68de af Davids Psalmer, hvilken Choret sang.

Som det var Tiden for Administrationen af Sacramentet, nedbad Biskop L. D. Young Velsignelsen over Brødet og Biskop Isak Hill over Kalken. Medens de bragtes om, leverede Præs. Brigham Young en høist interessant Tale, hvilken holdt den talrige Forsamling som fasttryllet.

Ældste Lyman Curtis beskikkedes og voteredes for at gaae paa Mission tilligemed Ældste Rufus Allen under Bestyrelse af Ældste Parley P. Pratt.

Paa Forslag af Ældste Hyde blev det antaget ved eenstemmigt Votum, at alle Medlemmer af denne Kirke, som gaaer ud paa Veiene for at drive Handel, eller som gaaer til Californien eller til noget andet Sted udenfor dette Territorium, uden at være sendt, eller raadet

til at gjøre saaledes, afskjæres fra Kirken.

Paa Forslag sluttedes denne Conference med Bestemmelse at samles i Tabernaklet Kl. 10 den 6te April 1855.

Choret sang: „Guds Aand lig en Ild osv."

Velsignelse af Præsident H. C. Kimball.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1834. (Fortsat fra Pag. 187.)

Om Aftenen den 9de November forenede jeg mig i Bøn med Broder Oliver for Velsignelsernes Vedbliven. Efter at have takket Herren for den Hjælp, som han nyligen havde sendt os ved at aabne Brødrenes Hjerter i Østen til at laane os 430 Dollars; efter at have begyndt at glæde os for Herren over dette Tilfælde, enedes vi om at indgaae følgende Pagt med Herren, nemlig:

At, dersom Herren vil begunstige os i vor Forretning og aabne Udvei for os, saa at vi kan erholde Midler til at betale vor Gjeld og ikke blive foruroligede eller bragte i Vanrygte for Verden eller for hans Folk; efter det, af alt, som han vil give os, vil vi give en Tiendedeel til at meddeles de Fattige i hans Kirke, eller som han vil befale, og at vi vil være trofaste over det, som han har betroet til vor Omsorg, at vi kan erholde meget; og for at vore Børn efter os skal ihukomme at iagttage denne ubrødelige og hellige Pligt, og for at vore Børn og Børnebørn kan kjende samme, have vi underskrevet vore Navne med vore egne Hænder.

Joseph Smith jun.,
Oliver Cowdery.

Og nu, o Fader, ligesom Du begunstigede vor Fader Jacob og velsignede ham med Beskyttelse og Lyksalighed hvorhen han gik, fra den Tid han gjorde en lignende Pagt for og med Dig; ligesom Du den samme Nat aabnede Himlene for ham og tilkjendegav stor Naade og Magt og gav ham Forjettelser, saaledes behage Du at gjøre med os hans Sønner; og som hans Velsignelser herskede over hans Sæd, indtil de yderste Grændser af de evige Høie — maa ogsaa vore Velsignelser herske lig hans; og maa dine Tjenere være bevarede fra ugudelige og uretfærdige Menneskers Magt og Indflydelse; maa ethvert Vaaben dannet imod os falde paa dens Hoved, som skal danne det; maa vi velsignes med et Navn og en Plads iblandt dine Hellige her, og iblandt dine Helliggjorte, naar de skal indgaae i Hvilen, — Amen!

Medens vi denne Aften (Novbr. 30) overveiede Guds Godhed og Barmhjertighed, indgaves en Prophetie i vore Hjerter, at Gud vilde ordne det saaledes ved sit Forsyns Styrelse i Naade og sende os Hjælp, saa at vi skulde befries fra Gjeld og Fængsel.

Den 1ste Decbr. Vor Skole for de Ældste var nu godt besøgt og med theologiske Forelæsninger, som regelmæssigen foredroges, optoges Tiden, tilligemed timelige Beskjæftigelser. Afdelingerne i Skolen, bestaaende for det Meste af Ældste, skjænkte den omhyggeligste Opmærksomhed til det høivigtige Formaal at dygtiggjøre sig som Jesu Christi Sendebud og blive rede til at gjøre hans Villie i at bære glade Tidender til alle,

som vilde aabne deres Øine, Øren og Hjerter.

Om Aftenen den 5te, medens jeg var forsamlet med med Sidney Rigdon, Frederik G. Williams og Oliver Cowdery og samtalede om Kirkens Bedste, lagde jeg, efter den Helligaands Veiledning mine Hænder paa Broder Oliver Cowdery og ordinerede ham til assisterende Præsident, sigende disse Ord: „I Jesu Christi Navn, som korsfæstedes for Verdens Synder, lægger jeg mine Hænder paa dig, og ordinerer dig til en assisterende Præsident for det høie og hellige Præstedømme i de Sidste Dages Helliges Kirke."

Den 11te skrev Ældste Phelps fra Liberty, Clay County til J. T. V. Thompson, Jefferson City, som Svar paa hans Brev af den 25de November, udtrykkende Taknemmelighed til hans Excellence for at have berørt de Helliges Lidelser i sit Budskab; ogsaa spørgende tilraads, „om det vilde være til noget Gavn for Samfundet at ansøge den lovgivende Forsamling om en Lovbeslutning til at gjenindsætte dem i deres Rettigheder," osv.; og opfordrede ham til at underhandle desangaaende med sine Venner og med hans Excellence og give et tidligt Svar.

Omtrent midt i Maaneden ankom til Kirtland Missouri Guvernørs, Dunklins, Budskab til den lovgivende Forsamling, og læstes med stor Interesse og gjenoplivede Kirkens Haab for de adspredte Brødre af Jackson County.

Den 18de skrev Ældste Phelps igjen til Esquire Thompson som følger:

Kjære Herre! Med denne Post har jeg sendt til Capt. Atchison af Underhuset en Ansøgning og Dokumenter angaaende vore Rettigheder i Jackson County. Han vil overrække dem til Dem for Senatet, naar de har gaaet igjennem Huset. Jeg vil være Dem høiligen forbunden om De vil fremlægge dem i Deres ærede Forsamling; og enhver Opløsning De skulde fordre, eller endog personligt Møde, skriv derom, og De skal have det, saavidt det staaer i min Magt. Alt hvad vi kræve som et Folk, er vore Rettigheder.

Med megen Agtelse osv.

W. W. Phelps.

Den 20de skrev Herrerne Thompson og Atchison til Ældste Phelps fra „Senat Kammeret," erkjendende Modtagelsen af hans Brev og tilkjendegav at Comitteen havde ikke rapporteret Guvernørens Budskab, og raadede de Hellige at istandbringe en Petition til den lovgivende Forsamling med saa mange Underskrifter som mulig, idet de lovede deres Understøttelse og Indflydelse til at erholde Bistand i deres Nød. En Ansøgning blev følgelig indsendt; men uden at istandbringe noget til Hjælp for de Hellige i Missouri i det endende Aar.

1835.

Under Løbet af Januar Maaned var jeg beskjæftiget i Skolen for de Ældste og at berede Forelæsningerne over Theologi til Offentliggjørelse i Pagternes og Lærdommens Bog, som, bestemt af Comitten sidstleden September, var nu ifærd med at samles.

Visse Brødre fra Bolton, New York, kom for at søge Raad angaaende deres Bevægelse mod Vesten; og Høiraadet forsamledes den 18de. Efter en lang Undersøgelse afgjorte jeg at Ældste Tanner bidrager af al sin Magt til at understøtte Sagen ved at forblive i Kirtland; hvilken Afgjørelse modtog Raadets eenstemmige Afgjørelse.

Skolen vedblev endnu og Foranstaltninger blev ogsaa gjorte, ifølge Aabenbaringen i Juni 1829, til at vælge „de Tolv" til at være særskilte Sendebud til at bringe Evangeliet til alle Nationer.

Paa Sabbaten før den 14de Fe-

bruar, kom Brødrene Joseph og Brigham Young til mit Huus efter Forsamlingen og sang for mig; Herrens Aand blev udgydt over os, og jeg sagde dem, at jeg ønskede hine Brødre samlede, som gik op til Zion med Leiren, forrige Sommer, thi jeg havde en Velsignelse til dem; og en Samling blev bekjendtgjort, om hvilken Nedenstaaende er en Beretning:

Kirtland den 14de Februar 1835. Idag sammenkaldtes en Forsamling af dem, som drog til Zion i den Hensigt at lægge en Grundvold for dens Forløsning, forgangen Aar, tilligemed saa mange andre af Brødrene og Søstrene, som var tilbøielige til at blive med.

Præsident Joseph Smith jun., som præsiderede, læste det 15de Capt. af Johannes og sagde: Lad os bestræbe os for at samle vort Sind i Høitidelighed, at vi kan modtage en Velsignelse, naar vi paakalder Herren. Efter en passende og inderlig Bøn, blev de Brødre, som reiste til Zion, opfordrede til at plasere dem tilsammen for sig selv i en Deel af Huset.

Præsident Smith tilkjendegav derpaa at denne Forsamling var kaldet, fordi Gud havde befalet det; og det var bekjendtgjort til ham ved Syn og ved den Helligaand. Han gav derpaa en Beretning om nogle af de Omstændigheder, der ledsagede vor Reise til Zion — vore Prøvelser, Lidelser osv.; og sagde, at Gud havde ikke udseet alt dette for Intet, men han havde det endnu i Erindring; og angaaende dem, som drog til Zion, med en Beslutning at nedlægge deres Liv om fornødent, var det Guds Villie, at de skulde ordineres til Tjenesten og gaae ud at beskjære Viingaarden for sidste Gang, eller for Herrens Tilkommelse, hvilken var nær — ja femti og sex Aar skulde udfolde Optrinet.

Præsidenten sagde ogsaa mange Ting, som at de Svage, ja de Mindste og Svageste iblandt os, skal blive kraftfulde og mægtige og store Ting skal fuldføres af Eder fra denne Time; og I skal begynde at føle Guds Aands Virkninger; og Guds Værk skal begynde at bryde frem fra denne Time; og I skal blive iførte med Kraft fra det Høie.

Præsident Smith opfordrede derefter alle dem, som gik til Zion, om de var enige med ham i den af ham givne Fremstilling, at reise sig; og de reiste sig alle op og stod paa deres Fødder.

Han opfordrede derpaa Resten af Forsamlingen at tilkjendegive om de ogsaa bekræftede Begivenhederne, og de opløftede alle deres høire Haand.

Navnene paa dem, som drog til Zion i Leiren, er tildeels følgende:

1. Joseph Smith jun.
2. F. G. Williams.
3. Hyrum Smith.
4. Martin Harris.
5. Roger Orton.
6. Jesse B. Smith.
7. William Smith.
8. Harvei Stanley.
9. Jedediah M. Grant.
10. Lyman E. Johnson.
11. Lyman Sherman.
12. Joseph Hancock.
13. Brigham Young.
14. Lyman Smith.
15. Heber C. Kimball.
16. Lorenzo Booth.
17. Zera S. Cole.
18. Leonard Rich.
19. Harrison Burges.
20. Alden Burdick.
21. Hiram Winters.
22. Willam F. Cahoon.
33. Harpin Riggs.
24. Libeus T. Coan.
25. Nthn. B. Baldwin.

26. Benj. Winchester.
27. Jas. L. Thompson.
28. Henry Shibley.
29. Burr Riggs.
30. Lewis Robbins.
31. Darwin Richardson.
32. Joseph Young.
33. Alex. Badlam.
34. Salomon Angell.
35. John D. Parker.
36. Lewi Hancock.
37. Daniel Stevens.
38. Bradford Elliot.
39. Hiram Stratton.
40. David Elliot.
41. Luke Johnson.
42. Almon W. Babbitt.
43. Orson Hyde.
44. Sylvester Smith.
45. David W. Patten.
46. William Pratt.
47. Sol. W. Denton.
48. Jos. Bates Nobles.
49. Elias Hutchins.
50. Charles Kelley.
51. Ezra Thayre.
52. John Murdock.
53. Hazen Aldrick.
54. Jenkins Salisbury.
55. Peter Buchanan.
56. Parley P. Pratt;

Præsident Joseph Smith jun., efter at have gjort nogle Bemærkningen angaaende Gjenstanden om Valget af de Tolv, ønskede en Tilkjendegivelse fra Brødrene, om de vilde være tilfreds med at have Herrens Aand til at lede Valget af de Ældste, som skulde blive Apostle, hvorpaa alle tilstedeværende Ældste udtrykte deres ivrige Ønske at have det saaledes.

En Hymne blev derefter sungen. Præsident Hyrum Smith bad og Forsamlingen hævedes for een Time.

Forsamlingen begyndte igjen efter Bestemmelsen og aabnedes med Bøn.

Præsident Joseph Smith jun. sagde, at den første Forretning i Forsamlingen var for de 3 Vidner af Mormonsbog at bede, hver af dem, og derefter skride til at vælge tolv Mænd af Kirken som Apostle til at gaae til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk.

De tre Vidner, nemlig Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris forenede sig i Bøn.

Disse tre Vidner blev da velsignet ved Haandspaalæggelse af Præsidenskabet.

Vidnerne skred derefter, ifølge en tidligere Befaling, til Valget af de Tolv. Deres Navne er følgende:

1. Lyman E. Johnson.
2. Brigham Young.
3. Heber C. Kimball.
4. Orson Hyde.
5. David W. Patten.
6. Luke Johnson.
7. Wm. E. Mc. Lellin.
8. John F. Boyton.
9. Orson Pratt.
10. William Smith.
11. Th. B. Marsh.
12. Parley P. Pratt.

(Fortsættes.)

Polygami i Utah.

(Af Nichols Journal, New-York.)

Repræsentanternes Huus spildte to hele Dage for ikke længe siden med at debatere den moersomste af alle Skrækkebilleder, Polygami i Utah.

Et Lovforslag var fore angaaende Opmaalinger og Bevillinger af Land til Nybyggerne i Utah, da Mormonernes Repræsentant Hr. Bernhisel, en meget værdig og agtet Mand androg paa at den Bestemmelse, „at intet Land skulde gives til nogen Mand, som havde meer end een Kone," skulde udslettes. Hr. Bernhisel sagde, at en saadan Paragraf vilde være til stor Forfang for mange af hans Constituenter, og at jo flere Hustruer en Mand havde, desmere Land behøvede han for at ernære dem.

Men vor moralske og høilig orthodoxe Congress kunde ikke annamme denne fornuftige Lærdom, saa at der udspandt sig en lang Debat, i hvilken en halvtredsindstyve Medlemmer forklarede deres Grundsætninger med Hensyn til Polygami. De sydlige Staters (Retfærdighedsmænd) paastod, at Congressen havde intet at skaffe med de huuslige Indretninger, hvorimod Lovgiverne af den modsatte Side var for at knuse det hele Fleerkonesystem. Abolitionisterne gav nærgaaende Vink om de polygamiske Forhold hos Sydens Herrer med deres Concubiner, hvilket disse tilbagedrev med Stolthed og Vrede.

En latterligere Forevisen af paatagen Moralitet har vi aldrig seet fremstillet. Der var Mænd, som talte ilde om Polygamien, som har været meer polygamiske end nogen Mormon; Forskjellen bestaaer deri, at Mormonen er meer retskaffen og aaben. Den eneste Forskjel, som vi kan see imellem Mormoner og andre Christne af vort Bekjendtskab, er, at hine gjør aabenlyst og som en Samvittighedssag, hvad disse gjør hemmeligt og imod deres Samvittighed Vi kan ei gjøre for at vi tænke, at en Mormon, som i god Tro tager to eller tre Hustruer og underholder dem, maa være en bedre Mand end flere andre Slags Christne, som vi kjender, baade i og udenfor Congressen.

Enhver troer at Abraham, Jacob og Patriarkerne var gode Mænd. Hvorfor da ikke Mormonerne, der troer som Patriarkerne? Vilde Congressen straffe Abraham? Det er en løierlig Ting at tænke paa, at havde den Mand, som Gud udvalgte til en Stifter af et Folk og til Messiæ Stamfader, levet i Massachusetts, saa vilde han bleven sendt til Statens Fængsel.

Brigham Young, Utah's Guvernør og Mand til 36 Hustruer, kan være en ligesaa god Mand som Patriarkerne, hvis Exempel han bekjender sig til at følge. Er han ikke saa mægtig som David, saa har han heller ikke saa mange Medhustruer. Er han ikke saa viis som Salomon, saa har han heller ikke saa mange Hustruer. I en ærbødig Afstand følger han Fodtrinnene af disse Oldtidens begavede Mænd.

Vi tænker med Statens Retfærdighedsmænd, at Congressen har ikke mere at bestille med de huuslige Indretninger i Utah end med dem i Tyrkiet. Vi troer paa de individuelle Rettigheder og paa individuel Uindskrænkethed, og negter Retten for nogen Congress, Legislatur, Constitution eller Majoritet, nogen Mand eller Samling af Mænd til at blande sig i saa reent personlige Ting, som hvem vi elske eller hvor mange. Der gives ikke mere Ret for nogen at blande sig i denne Sag, end det vilde være for nogen at foreskrive os hvad vi skulde spise til Frokost.

Folk forudsiger at vi skal faae Stridigheder med Utah. Sikkerlig vi skal og fortjener at faae dem, dersom vi blander os i det, som ikke vedkommer os. Hvad kan det angaae en Medborger i New York hvor mange Hustruer somme Mænd har i Saltsøstaden?

For at undgaae al Tvistighed, har vi

blot at passe vore egne Anliggender. Al Fredsforstyrrelse vil være vort eget Værk. At vægre Utah at indlemmes som en Stat med Polygami, vilde være ligesaa dumt som at vægre sig for at afslutte en Traktat med en orientalsk Nation af den samme Grund. Polygami finder Sted i over Trefjerdedele af det brittiske Herredømme. Polygami finder Sted, anerkjendt eller ikke anerkjendt ved Lov i den hele Menneskeslægt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Uventet har vi modtaget 4 Nr. af „Deseret News," det sidste af 26de Octbr. f. A. tilligemed private Breve. Disse var altsaa iblandt de opsamlede Levninger efter den paa Sletterne, som forhen meldt, plyndrede Post. Det var os saa meget kjærkomnere, som vi neppe havde ventet at høre noget fra de kjære Dale førend Vaaren. Vi have begyndt i dette Nr. at indrykke en kort Beretning om General-Conferencen i Saltsøstaden i afvigte October, og vil efterhaanden som Rum og Tid tillader det, indføre i Stjernen de Taler, Formaninger og Belærelser, som er udgaaede derfra. Vi erfarer at Guvernør B. Young, som Overagent for de indianske Affærer, i Selskab med Præsidenterne H. C. Kimball og Grant samt O. Hyde, Smith og L. Snow, af de Tolv, og nogle faa Andre forlod Saltsøstaden den 10de October for at gjøre en Tour til Manti, besøgende de mellemliggende Settlementer, og raade og undervise dem i deres Forhold til Indianerne, med hvilke han underveis havde flere Møder og Samtaler, der løb af paa en venlig Maade og de yttrede i Almindelighed en stærk Tilbøielighed til vedvarende Fred. Ved en venlig Omgang og mild Behandling vil man snarere opnaae Fred med disse Naturbørn, end ved det Modsatte. Guvernør Young med Følge kom tilbage den 18de og havde havt behageligt Veir under Reisen.

Industrien er i en glædelig Tiltagen i Utah, nye Sukker-Raffinaderier, Jernværker, Møller osv. oprettes; Veiret i Efteraaret havde været smukt og skikket at arbeide i, og som Exempel paa overordentlig Frugtbarhed vil vi anføre at Broder Israel Calkins avlede paa et Areal lidt mindre end en Ager-Land følgende Producter dette Efteraar: 150 Buschels Sukkerbeder, 150 Buschels Potatos, 30 Buschels Løg, 150 gode Kaalhoveder og desuden en Mængde Agurker, Meloner, Græskar, Peber osv.

Broder George Crainer af Tooele indførte 4 Sukkerbeder, der tilsammen veiede $72\frac{1}{2}$ Pd.; een af dem veiede 20 Pd.

Compagnierne af forrige Aars Emigration er alle kommen lykkelig ind i Dalen og heldigviis for de bageste Tog var Veiret vedblevet mildt som en indiansk Sommer i Staterne. Af private Efterretninger har vi erfaret, at de skandinaviske Emigranter har det godt og er tilfredse.

Ifølge Brev fra Ældste P. P. Pratt fra San Francisco erfare vi, at han og de Ældste, der er forenede med ham paa Mission ved det stille Havs Kyster, er vel og nyde Fremgang i deres Arbeide.

Af „St. Louis Luminary" for d. 23. Decbr. seer vi, at Hr. Kinkead ankom til St. Louis sidste Løverdag Aften, saavidt helbredet af sine Saar at han troes at kunne fortsætte sin Reise. Han modsiger den forrige Rapport at Udenlands-posten for Novbr. havde stoppet ved Larami og tilføier videre, at Posten for December, som vendte tilbage til Independence, havde igjen begivet sig paa Veien og at begge vilde gaae frem til Saltsøstaden om muligt.

Tale af Præsident Brigham Young,

holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

(Fortsat fra Pag. 120.)

For Exempel, jeg vil heuttyde til Eders Tog over Sletterne. Hvorledes kunde I paa nogen anden Maade have kjendt de Besværligheder, som er egne for en saadan Reise? Og føler I Eder ikke skamfulde over, fordi I blev vrede paa Eders Qvæg, eller fordi at I lod Lidenskab opstige i Eders Bryst? Forudsæt at I var gaaet frem i Velstand og fuldkommen efter Ønske med Overflødighed rundt omkring Eder; I kunde have forblevet i en saadan Tilstand indtil Dommens Dag og vilde aldrig kunne have gjort Fremskridt i Erfaringens Skole, ikke mere, end Adam kunde have vidst om Guds Gjerninger med Hensyn til Skabelsens store Øiemed uden først at blive gjort bekjendt med det Modsatte? "Er der nogen Ulykke i en Stad og jeg ikke haver gjort den," siger Herren. Der er ingen Ulykke, som er ubekjendt for Herren. Han har været fuldkommen bekjendt med alle de Forfølgelser de Hellige have gjennemgaaet. Hans Haand var der, ligesaa meget som den er i at opbygge og nedstyrte Riger og Troner paa Jorden, og endog ikke Ormen vi træde paa undgaaer hans Opmærksomhed. Enhver Ting er under hans vogtende Øie, han forstaaer alle sine Hænders Gjerninger og veed hvorledes han skal bruge dem til sin egen Forherligelse. Han har givet Menneskens Børn det Privilegium at blive lig hans Søn Jesus Christus, og har stillet alle Ting henhørende til denne Verden i deres Hænder for at see hvad Brug de vil gjøre af det.

Joseph kunde ikke blevet fuldkommet, om han end havde levet i tusinde Aar, dersom han ikke havde lidt Forfølgelse. Dersom han havde levet eet tusinde Aar og styret dette Folk og prædiket Evangeliet uden Forfølgelse, vilde han ikke være bleven saa fuldkommet som han blev i en Alder af niogtredive Aar. I kan beregne, at, naar dette Folk er kaldet til at gaae igjennem Optrin af Bedrøvelse og Lidelse, blive drevne fra deres Hjem, nedstødte og adspredte og slagne og plyndrede, den Almægtige paaskynder sit Værk med større Hurtighed. Men om I og jeg lever og døer i Fred, og vi sender Evangeliet i vor Livstid til Nationerne fra Rige til Rige og fra Folk til Folk, vilde det gaae frem med den samme Hurtighed, om det ingen Forfølgelse fik? Om vi ingen Forfølgelse havde lidt i Nauvoo, vilde Evangeliet have udspredt sig som det nu har? Vilde de Ældste være blevne adspredte saa vidt som de nu er,

prædikende Evangeliet? Nei, de vilde have været fæugslede til deres Avlsbrug og Ordets kostbare Sæd vilde blevet qvalt. „Broder Joseph eller Broder Brigham kald ikke paa mig til at gaae paa Mission, thi jeg har saa meget at gjøre, saa at jeg kan ikke gaae," vilde have været det almindelige Skrig. „Jeg ønsker at bygge en Række af Forraadshuse paa denne eller hiin Grund og sætte mig i en Stilling, der indbringer en 100,000 Daler om Aaret, og da kan jeg opoffre saa meget for Opbyggelsen af Guds Rige." De Ældste vilde være bleven saa hengivne til Rigdomme, at de vilde ikke gaae og prædike, naar Herren forlangte det.

Men naar de ikke har en Kjole til at iføre deres Børn eller Skoe for deres Fødder, saa kan de gaae ud og prædike Evangeliet for Verden.

Nu, tænker I at Forfølgelsen har gjort os godt? Ja! jeg sidder og leer og fryder mig overmaade, naar jeg seer Forfølgelsen. Jeg bryder mig ikke mere om det end om Nordenvindens Hvislen, eller om Tranens Skrig, der flyver over mit Hoved, eller om Tornenes Knittren under Gryden. Herren har alle Ting i sin Haand, lad det derfor komme, thi det vil give mig Erfarenhed. Tænker I, at jeg skulde have vidst hvad jeg nu veed, dersom jeg ikke var bleven forfulgt? Jeg kan nu see Menneskenes Børns Hjerter med den samme Klarhed, som jeg kan see Eders Personer i Dagslyset. Jeg veed at vi er bleven nedsænkte i dyb Fattigdom og Elendighed ved vore Fjenders Haand, men vi har seet i dette Herrens Gjerninger og Mørkets Gjerninger afvexle med hinanden, og dette har lært os at skjælne mellem de to, saa at vi kan lære at vælge det Gode og forkaste det Onde; eller med andre Ord at adskille Avnerne fra Hveden.

Jeg er et Vidne om at Mormonismen er sand og overeensstemmende med philosophiske Grundsætninger. Enhver Deel af min Sands finder den at være sund, naturlig Fornuft. — Evangeliet er Sandhed; der er en Gud; der er Engle; der er en Himmel og et Helvede; og vi er alle i Evigheden, og vi kan ikke komme ud af den; den er grændseløs, uden Begyndelse og Ende, og vi har aldrig været ude af den. Tid er en vis Deel af Evigheden tildeelt disse dødelige Legemers Tilværelse, hvilke skal opløses i deres Elementer eller forstyrres, som Forberedelse til at indtræde i en høiere Grad af Tilværelse. Tid er en Deel af Evighed, tilmaalt denne Verden, og kan blot blive kjendt ved de Forandringer vi seer i Sammensætningen og Opløsningen af de Elementer, hvoraf den bestaaer. Herren har sat sine Børn her og givet dem Legemer, som ogsaa er underkastede Forraadnelse, for at erfare om de vil bevise sig selv værdige til de Dele, hvoraf deres Legemer er sammensatte, og af en herlig Opstandelse, naar deres dødelige Legemer vil vorde udødeliggjorte. Nu, hvis I besidder den Helligaands Lys, kan I klarligen see at Prøvelser i Kjødet er virkeligen nødvendigt.

Jeg vil henvise igjen til de Brødre og Søstre, som nyligen er komne over Sletterne. Mit Raad til dem idag er, som det har været ved tidligere Leiligheder til alle som kom ind i disse Dale, gaaer og bliver døbte til Syndernes Forladelse, angrende alle Eders Afvigelser fra Retfærdighedens Sti, troende fuldt og fast at i Jesu Christi Navn alle Eders Synder vil vorde aftoede. Om Nogen af Eder spørger, hvad Nødvendighed der er for Eder at blive døbt, som I ikke har begaaet nogle Synder, saa svarer jeg, det er nødvendigt at fuldkomne al Retfærdighed.

Jeg har hørt Nogle af Eder at bande og sværge endog Nogle af Israels Ældste. Jeg vilde døbes syv Gange, var jeg i Eders Sted; jeg vilde ikke ophøre at nøde en eller anden god Ældste til at døbe mig atter og atter indtil jeg kunde tænke, at mine Synder vare tilgivne. Jeg vilde ikke leve en anden Nat over, indtil jeg blev døbt tilstrækkeligt for at tilfredsstille mig, at mine Synder var forladte; derefter gaaer og modtager Haandspaalæggelse, som I gjorde, da I først annammede Jesu Religion. Dette er mit Raad.

(Fortsættes.)

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

(Fortsat fra Side 125.)

Ældste Widerborg opstod derefter, opfordret af Præsident Van Cott, for paa hans Vegne at tilkjendegive Tilfredshed med de Brødre, som hidindtil havde talt og afgivet Rapport over deres respective Conferencer, da det var meget magtpaaliggende for Præsidenten at erholde en rigtig Opfattelse af Tingenes sande Tilstand og den fremtidige Udsigt; hvorfor det vandt hans Bifald at Brødrene fremlagde hvad der laae paa deres Sind. Med Hensyn til Spørgsmaalet Ældste Liljenqvist havde berørt, da var det utvivlsomt at Herrens Tjenere, nu som fordum, havde at opholdes af de Helliges Kjærlighed. Det var og er ikke i Jesu Christi Kirke, som i Verdens Kirkesamfund, at Præstedømmet har visse fastsatte Lønninger og Salarier for enhver Ting, som de udretter. Herrens Tjenere gaaer ud uden Midler, stolende paa Forjættelsen, „at den som arbeider trofast i Guds Rige og opfylder sine Pligter, skal ingenlunde mangle det Nødvendige." Saaledes var det i Jesu Menighed i de første Dage, og saaledes er det iblandt de Sidste Dages Hellige. Dersom disse ikke endnu har i saa Henseende fuldkommen lært at kjende deres Pligter, saa tilkommer det Præstedømmet, der er sat over dem, hver i sin Grad og Orden at lære dem saavel denne som enhver anden Pligt, der hører til Opbyggelsen af Guds Rige, paa det at de Hellige kan blive deelagtiggjorte i de himmelske Velsignelser baade her og i den tilkommende Verden; idet Herren og Mesteren sagde: "Hvo som giver disse Smaa — mine Udsendte — ikkun et Bæger koldt Vand at drikke — fordi han er min Tjener — skal ingenlunde miste sin Løn." Herren vil saaledes belønne de Hellige og Enhver for udviist Kjærlighed mod hans Tjenere, hvis Nød de have afhjulpet, forudsat at det er skeet frivillig og af Kjærlighed til Gud og til hans Værks Fremme. Deri at vi alle — fra den største indtil den mindste — er nidkjær i vore Pligters Opfyldelse i alle Anliggender — aandelige som timelige — viser vi os værdige vor store Herre og Mester, der satte os et levende Exempel at efterfølge, hvilket vil føre os til Maalet — den himmelske Herlighed.

Udtrykte tillige sin personlige Glæde over at være kaldet til Medarbeider i

denne Kirke, og at vare værdig til at være samlet med saa mange af Præstedømmet, der indbyrdes formedelst Herrens Aand belærte hverandre. Erklærede, at siden han kom ind i Menigheden, havde hans Tro ingensinde vaklet; men han var bleven mere og mere bestyrket i, at dette var det store Sidstedagsværk, hvorom Herren fordum har talet ved sine Propheters Mund, og hvorom han nu atter lader forkynde som en Forberedelse for Christi anden Tilkommelse.

Sluttedes med Bøn af Ældste Aamanson.

Kl. 1½ Eftermiddag samledes Raadet igjen og kaldtes til Orden af Præsidenten og aabnedes med Bøn af Ældste Olsen.

Derefter fremstod efter Opfordring Præsidenten for Lollands Conference Joh. Svensen og hilsede Brødrene i Herrens Navn med Glæde i sit Hjerte over at være en Arbeider i det Værk, for hvis Skyld de var forsamlede. Han bragte Hilsen fra de Hellige i Conferencen, der indbefattede Lolland, Falster og Møen. Der er 7 Menigheder og 1 er nærved at opreises. Han følte at Herren havde velsignet ham og de Medarbeidere, som vare trofaste. Han trængte til flere Ældste for at Værket kunde gaae stærkere frem. Vel er det saa, at Herrens Tjenere blive prøvede i adskillige Stykker, dog var der bedre nu i Conferencen, end da han begyndte at arbeide der. Paa Møen var den haardeste Mission, fordi Folket lod sig ophidse til Forfølgelse af Præsterne; haabede dog at det vilde blive bedre, thi Sandheden annammes med Begjærlighed af Mange og han kunde give Søskende i det Hele et godt Vidnesbyrd. Han havde den bedste Forhaabning om Evangeliets Fremgang i den Conference, naar ikkun de Ældste, det bliver beskikkede til at arbeide der, holder sig nær til Herren, bevarer hans Aand, er udholdende og trofaste, og om end Besværligheder og Fare nogen Gang skulde møde dem, ikke lade en utidig Frygt betage dem Lysten og Modet til at arbeide i Herrens Viingaard, eller faae dem til at forlade deres Arbeidsmark uden at være kaldet derfra, efter Herrens Præstedømmes Orden. Han havde ofte erfaret Fiendernes Hadskhed og Efterstræbelser, med ved Guds Hjælp var han lykkelig undgaaet Farerne, og haabede fremdeles — forsaavidt han opfyldte sine Pligter, hvortil han vilde bede Gud om Hjælp — at blive hjulpen i alle Ting. Han kunde ønske 3 Ældste til Hjælp i Arbeidet. Conferencens Hovedtal for Nærværende er 103 og Tilstanden saaledes, at Præstedømmet lider ingen Nød, fordi der næsten almindelig er Søskende i Egnen, hvor de arbeide, der kan huse dem og afhjælpe deres timelige Fornødenheder. Han antog, at der efterhaanden vilde reises flere Menigheder paa Lolland og Falster, hvor der nu herskede en mere fredelig Aand end paa Møen; og hvor der er mange Venner, som ynder de Sidste Dages Helliges Lære. Skandinaviens Stjerne glædede de Hellige og læstes med Begjærlighed baade af dem og af mange Fremmede. Det glædede ham, at Bogagenterne i hans Conference sendte deres Regnskab ordentlig og i rette Tid, saa at ikke Byrden eller Ansvaret lagdes paa ham, og han bemærkede, at hvis vi i denne som i andre Henseender fulgte de Lærdomme, som lige fra Begyndelsen Tid efter anden har staaet i Stjernen, saa vilde alt gaae ret til.

Han sluttede med at ønske, at Herrens Velsignelse maa være over os og hans Aand hjælpe os i alle Ting for Christi Skyld.

Efter ham fik Præsidenten over Vendsyssels Conference L. Larsen Ordet. Han

tolkede sin Glæde over at være i denne Forsamling og høre den Lærdom, som gives og erfare Herrens Aand og Kraft, der tildeles os i dette Rige, som ikke er af denne Verden, og som oplyser os om alle Ting. Han bragte Hilsener fra Brødre og Søstre i Vensyssel. De voxede og ernæredes ved Herrens Aand og Kraft og Værket gaaer frem; mange blive oplyste og lagte til Menigheden, og om det end er mørkt for en liden Tid, skinner Lyset saa meget stærkere, naar Skyerne er dragne forbi. Der er 8 Grene i Conferencen, hvis Hovedtal for Tiden er omtrent 257, hvoriblandt mange trofaste Brødre og Søstre og alle har det i Almindelighed godt. 10 Brødre er udsendte 2 og 2 for at prædike Evangeliet til vore Medmennesker og der var Haab om at snart flere vilde lægges til Menigheden. Skrifterne læstes med Begjærlighed og der var solgt en Mængde „Sandheds Røster" til Fremmede. Stjernen er til stor Velsignelse for Sødskende, der længes hver Gang den kommer ud efter at faae den, og den holdes ogsaa af nogle udenfor Menigheden. Han savnede mange gode Brødre og Søstre, som reiste med sidste Emigration, men Herren tillægger Andre i deres Sted. Han vilde ikke undlade at bemærke, at jo mere han beskuede dette Værk, desmere maatte han beundre Herrens Viisdom i alle Ting. Han lagde Mærke til at Emigranternes Kjærlighed og Enighed var bleven forøget, den Gang de maatte vende tilbage til Frederikshavn efter at have undgaaet Faren for at blive opslugt af Nordsøens Bølger. Den Prøvelse Gud sendte dem forøgede deres Taalmodighed, deres Tro, deres indbyrdes Enighed og Kjærlighed. Alting tjener dem til Gode, som elsker Gud.

Naar han skuer tilbage til Begyndelsen af dette Værk og til den Tid, naar Evangeliets Vidnesbyrd først bragtes til dette Land, og følger det siden i Tanken indtil nærværende Tid og seer den Fremgang, det — uanseet mangeslags Hindringer baade inden og uden — har gjort i saa kort en Tid og med saa tilsyneladende ringe Midler, da kan han ikke andet end glæde sig; thi enhver — som ikke er blind — kan tydelig see at Herrens Aand har arbeidet med og at hans Haand har været udrakt til at beskytte og velsigne sit Folk og rydde Veien for hans Tjenere, naar de er gangne ud for at forkynde Rigets Evangelium for Menneskens Børn.

Han ønskede, at Herrens Aand, Kraft og Velsignelse fremdeles maatte hvile over Præsident Van Cott og Enhver af os i den Herres Jesu Navn.

Derefter fremstod Præsidenten for Skaanes Conference i Sverrig N. Nilson og tilkjendegav sin Glæde og Tilfredshed over at kunne bringe Hilsen fra den skaanske Conference, fortiden bestaaende af 8 Grene, hvis Tilstand efter Omstændighederne var upaaklagelig, dog kunde han ønske at det var bedre, men paa Grund af det aandelige Mørke og den store Tvang i religiøs Henseende, der herskede over hele Sverrig, kunde det ikke ventes bedre. Forunden de nævnte 8 Grene i Skaane er der to Grene længere op i Sverrig, altsaa i det Hele 10, der vel ikke er store, nagtet der er 15 Ældster, hvilket kan forholdsviis synes at være mange, men der behøves endnu flere, thi Landet er stort og Brødrene blive som oftest arresterede, pidskede og behandlede som Misdædere efter deres saakaldte christelige Love. I Julen blev ogsaa en Broder fængslet. Uanseet alt dette følte han sig dog tilfreds og glad i Arbeidet, idet at Herrens Kraft og Aand gjør sig gjældende, saa at der har hersket taalelig Fred i Forsamlingerne,

især i Malmø, og de som komme for at oppe Urolighed bliver ofte slagne af Sandhedens Magt. I denne Tid er der mange Troende, som staaer nær til Daab. Den svenske Mission trænger, formedelst Lovenes Haardhed og Embedsmændenes Ubarmhjertighed, til Brødre, der have Mod, og som i et og alt stoler paa Herrens Kraft og Hjælp, og ikke er bange for denne Verdens Herrer, eller for Fængsel eller for deres uretfærdige Straffe, men med Frimodighed, Taalmodighed og Udholdenhed gaaer frem og gjør Herrens Villie, forkyndende Frelse for Sjælene, saa føler jeg at Herren vil velsigne deres Arbeide, give dem Mod og Kraft til at udholde Trængslerne, og deres Taalmodighed og deres Tro vil tilsidst beskjæmme og trætte deres Fjender og Evangeliet vil vinde Seier i dette Land, hvor der er mange gode Sjæle, der sukker under Aaget og ønsker Frelse. Begjærlighed efter Skrifterne tiltager baade iblandt de Hellige og de Fremmede, og Lyset vil saaledes udspredes videre ved Hjælp af Ordet og Herrens Værk vil rulle fort og mange vil forhaabentlig efterhaanden tillægges Kirken. Hvad ham selv angik, ønskede han at arbeide saalænge i denne Mission, som det var Herrens Villie og han fik Naade dertil, og han ønskede ogsaa at hans Medarbeidere vilde holde sig nær til Herren og være trofaste. — Nedbedende Herrens Velsignelse over alle sluttede han sit Foredrag.

Nu opstod paa Præsident Van Cotts Vegne Ældste Widerborg og fremførte Præsidentens Bevidnelse om hans Tilfredshed og Glæde over Brødrenes Vidnesbyrd angaaende deres Arbeide, og den Fremgang Herren havde givet dem; fremhævende hvor værdifuldt det var at være en Herrens Tjener og hvor stort at lide Trængsler for Evangeliets Skyld — Trængsler, der engang vil vorde forvandlede til Herlighed og Salighed for dem, der har modtaget samme, men til tilsvarende Elendighed for dem, der har foraarsaget samme, med mindre de vil omvende dem og søge Guds Naade itide; formanede og opmuntrede Brødrene til at være forenede i Bøn og med Nidkjærhed og Lydighed under Herrens Befalinger gaae frem og udføre hans Villie paa det Sted eller i det Kald de var kaldet, hvorledes end Omstændighederne er, indtil det behagede Herren at forordne det anderledes. Den Tjener, der, naar Herren kommer, vil befindes at have gjort hans Villie, vil faae sin Løn, da derimod den Tjener, der har været utroe og ikke udrettet sin Herres Villie, vil ikke alene miste sin Løn, men ogsaa blive straffet for sin Forsømmelse.

Han tilføiede, at vi aldrig maatte forglemme at bede for hverandre og opholde Herrens Præstedømme, saa at Guds Aand i Kraft maa hvile over vor Præsident Van Cott og hans Medhjælpere i Missionen.

Da Tiden var udrunden, foresloges Raadet at sluttes til næste Dags Form. Kl. 10. Eenstemmigen vedtaget.

Sluttedes med Bøn af Ældste Liljenqvist.

Den 29de December Kl. 10 Form.

Præsident J. Van Cott aabnede Dagens Forhanlinger; det glædede ham atter at være samlet med Brødrene; følte sig noget bedre end Dagen iforveien og udtalte i Korthed sine Følelser.

Bøn holdtes af Ældste Aamanson.

Opfordret dertil fremstod Præsidenten for Fredericia Conference, Ældste J. Jørgensen, og hilsede Forsamlingen med Guds Fred og frembragte Hilsener fra de Hellige. Yttrede sin Glæde over Evangeliets Fremgang i hans Conference, som var i en forhaabningsfuld Tilstand, men paa Grund af dens store

Udstrækning, indbefattende Fyen og Langeland, udkrævende mange og trofaste Arbeidere; ønskede at kunne erholde om det var muligt en fire Ældste til, der med Opoffrelse og Nidkjærhed kunde tage fat paa Arbeidet; thi han havde Brug for dem; bevidnede at de Hellige, eftersom de lærte deres Pligter, var villige at betale Tiende og offre deres frivillige Gaver til det vedvarende Emigrationsfond og Tempelfondet; Skrifterne interesserede dem meget; Begjærligheden at læse dem tiltog og de udspredte Lys og Kundskab iblandt de Hellige. Det glædede ham, at han var agtet værdig at arbeide i Herrens Viingaard; han følte sin egen Ringhed, men han havde ogsaa seet at Herren kan fremme sit Værk ved simple Redskaber, naar de er trofaste og af en fast Charakteer, hvorfor han ogsaa havde det Haab, at Herren fremdeles vilde staae ham bi i hans Pligters Opfyldelse og han ønskede af Hjertet at fremme Herrens Ære, og hans Riges Udbredelse i den Egn, hvor han var kaldet til at arbeide.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 15de Januar.

A. P. Trane	22 Rd.	„ Mk.	„ Sk
H. P. Olsen	33 —	„ —	„ —
O. N. Liljenqvist . . .	3 —	3 —	14 —
J. C. Klingbeck . . .	65 —	„ —	„ —
Summa	123 Rd.	3 Mk.	14 Sk.

Rettelser i forrige Nummer:

Side 124, 1ste Spalte, 13de Linie fra oven staaer J. Jensen, læs: J. Larsen.
Side 128 i Rapporten for Aalborg. Conf. Hovedsum 252, læs: 212.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale

af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet den 7de October 1854.

(Af Deseret News for 26de Octbr. 1854).

Vi vil optage den Gjenstand, hvorom Andre have talt og som mere umiddelbart vedkommer os, nemlig: Det vedvarende Emigrationsfond. Hvad er det? For hvilket Øiemeed blev det grundlagt? Hvilke er Eders Pligter med Hensyn til dette Fond, og i Henseende til Eders Medskabninger, Eders Brødre og Søstre og deres Familier, som er adspredte omkring iblandt hine ryggesløse, ugudelige og vederstyggelige Herredømmer?

Vi er allerede bleven underviste og lærte fra dette Sted af dem, som er fyldte med den Helligaand, af dem, som er fyldte med den Almægtiges Inspiration, idet de fremsatte Nødvendigheden og Vigtigheden af at tage i Betragtning de Helliges Stilling, som leve i Adspredelsen. Vi er let tilbøielige til at forglemme de Ting, vi bør gjøre, endskjøndt de er sagt os i Tydelighed. Vi tænker i vore Hjerter: „Godt, vi vil gaae hen og gjøre som os er bleven sagt; det seer smukt ud og meget følgeværdigt; det synes at være den sande Lov med hvilken vi skulde regjeres, og naar vi forlader denne Conference, vil vi gjøre alle nødvendige Anstalter for at opfylde og føie os efter denne Lov, og lytte til de Raad og Formaninger, som er blevet givne." Men lige saa snart I gaaer ud af Tabernaklet og kommer udenfor Omraadet af Herrens Tjeneres Røst, indfinder Djævelen sig, og begynder at viske i Eders Øren og fortælle Eder at I skal være lidt mere selvkjærlige, sigende: Sørg mere for Eder selv, for Eders Hustruer, for Eders Børn; de kan gaae hungrige — de kan mangle Føde og Huse og titusinde andre Ting, og med mindre I udstrækker Eders Hænder, og anvender Eders yderste Evner for at forsyne dem, kan de blive bragte i stor Nød; og atter, maaskee der kan snart være nogle store Prøvelser ivente for de Hellige; der kan blive trange Tider; det vilde være godt for Eder at tage dette en Smule i Betragtning og være beredt mod disse Trængsler osv. Og saaledes begynder det gode Ord, som saaedes i Eders Hjerte ved den Helligaand, at tages bort, det ene Princip efter det andet, indtil Egenkjærlighed tilsidst har fuldt Herredømme over Eders Foretagender, og den sidste Ting I tænker paa er, „at gjøre mod

Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder under de samme Omstændigheder."

Herren er ifærd med at samle sine Hellige; og vi er allerede samlede, en stor Hær af os, i dette Territorium; men lad mig sige Eder, dette er neppe en Begyndelse; mange Nationer er endnu til at blive samlede til Hærskarernes Herres Navn, til Zions Bjerg, hvor de kan blive lærte i Herrens Veie og underviste til at vandre paa hans Stier og forstaae sande Regjeringsprinciper, og deres Pligter imod hverandre og imod den Gud, hvem de bekjender at dyrke og tjene. Ikke faa Nationer skal samles og drage op i den Hensigt.

Det Nærværende er just en Lægning af Grundvolden; det er en liden Kjærne, og nogle faa Tusinder samler sig til den Aar efter Aar; men det Værk som nu er begyndt, vil voxe og vedblive at voxe, lig Stenen, som blev huggen ud af Bjerget.

For det Første er Stenen, som er tagen ud af Bjerget, meget mindre end Bjerget, men endelig voxer den til den Størrelse, at den begynder at blive et stort Bjerg, der ikke fylder et lidet Territorium, men som Daniel sagde: „det blev et stort Bjerg og fyldte hele Jorden."

Nu vel da, de Hellige skal samles, og det ikke alene tusindviis, men ti Tusinder, Snese af Tusinder og Hundreder af Tusinder skal samles ud fra Jordens Nationer. Hvorledes skal dette gaae for sig? Ved den levende Guds Tjenere. Dette sagde Herren os førend en eneste Hellig var indsamlet. I en Aabenbaring, given i Nærværelsen af 6 Ældste i Septbr. 1830, siger Herren: „I er kaldede til at istandbringe Indsamlingen af mine Udvalgte, thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjerter; og Befalingen er udgaaet fra Faderen, at de skal samles til et Sted paa dette Lands Overflade."

Det er Befalingen, som er udgaaet; den er forordnet i Himlene og den vil komme til at skee. Som de Hellige allerede er begyndt at samles her til dette Territorium, saaledes vil det vedblive at fuldbyrdes indtil den sidste af Guds Udvalgte er indsamlet fra Jordens fire Hjørner.

Guds Tjenere er de, som er kaldede at tilveiebringe dette Værk, siger Aabenbaringen. I Lydighed til denne Erklæring og til Fuldbyrdelse af denne Prophetí arbeidede den Helligaand paa vor Præsidents Hjerte til at grundlægge et Fond — et vedvarende Emigrationsfond til Istandbringelsen af dette store Værk; han lagde Grundvolden til det; han foreslog det for Folket og forklarede dets Beskaffenhed; hvorledes det skulde bruges; hvorledes det skulde bestyres; og hvorledes det skulde gjøres bestandigt og vedvarende i dets Natur for at fuldbyrde den Almægtiges Hensigt i at samle sine Udvalgte fra de fire Himmelens Vinde. Skal vi da, som den Høiestes Hellige, komme her og nedsætte os i vore smukke Boliger, og paa vore Avlsgaarde og Arvelodder og lade dette de sidste Dages store Værk vorde til Intet ved vor Skjødesløshed og Ligegyldighed? Nei Brødre! lad det ikke blive berettet i den evige Verdens Aarbøger, at vi vil gjøre saaledes, naar vore Brødre har udrakt deres Hænder for at hjælpe os til dette Sted. Lad ikke de Tidender bringes til de evige Verdener, at vi ikke er villige til at gjøre mod vore Brødre i Adspredelsen, hvad de har været villige at gjøre mod os, medens vi var i en adspredt Tilstand.

Jeg veed ikke hvad der mere kan siges end hvad andre Talere allerede have sagt

angaaende denne Gjenstand. Vor Præsident sagde, at han vilde være glad ved at have 6 Taler, hver 6 Timer lang, prædikede for Folket angaaende den Gjenstand, at de skulde gjøre deres Pligt mod Andre med Hensyn til dette Fond. Og jeg har ingen Tvivl om, at han jo deri indsluttede enhver anden Pligt imellem Mand og Mand, saavidt det kunde blive gjort i et saa kort Tidsrum, thi 36 Timer vilde være aldeles utilstrækkeligt for en Mand til at fortælle Folket alle deres Pligter. Mange Folk tænke, at alle Menneskets Pligter er nedskrevne i Bibelen; denne Forestilling har mange af den sekteriske Verden. De tænker at denne Bog indeholder alle Pligterne med Hensyn til Forholdene imellem Menneskene indbyrdes, og at det er en fuldkommen Troes- og Forholdsregel og tilstrækkelig til at styre dem i alle Handlinger imod hverandre og i alle deres Pligter imod Gud.

Lad mig sige Eder, at om en Mands Pligter (dersom han oplevede at blive gammel) var tydeligen skrevne og fortalte førend han blev født, vilde der udfordres et tykkere Bind end Bibelen til at indeholde dem alle; og naar vi betragter de Tusinder og Millioner af menneskelige Væsener, som er paa Jorden nu, og de Millioner, som er gangne ned i deres Grave i de forbigangne Tidsaldere, vilde det være taabeligt at formode, at et saadant Bind kunde udpege alle deres Pligter, endog om de alle kunde være bleven fortalt ved Prophetiens Aand.

Pligterne for idag, for Exempel, om de skulde skrives, vilde udfordre omtrent een Side; og som enhver Dags Pligter vilde være forskjellige, ifølge Omstændighederne, vilde det udfordre 365 Sider i eet Aar, hvilket i 70 Aar vilde udgjøre henved 25,000 Sider, som maatte skrives for at udpege et enkelt Individs Pligter mod hans Medmennesker. Troe derfor ikke at 6 Taler, enhver ikkun 6 Timer lang, kunde tilkjendegive Eder det Hele af Eders Pligter imod hverandre under Løbet af Eders Liv.

Dette er Aarsagen, hvorfor Herren har beskikket et levende Præstedømme paa Jorden, hvorfor han har sendt ned den Helligaand fra Himmelen, hvorfor den indgaaer i Menneskets Hjerte og inspirerer det med Kundskab og Underviisning angaaende dets egne og Andres Pligter, saa at der kan meddeles det Uge efter Uge, og fra en Forsamling til en anden, offenlig som privat, foran store Forsamlinger og i Familiekredsen, enhver Grundsætning og Pligt, som er nødvendig at vide; paa det at Mennesket med sin Familie, sine Hustruer og Børn, og Guds Kirke i det Hele kan belæres ved den Helligaand — Trøsteren, som leder ind i al Sandhed; det er denne Magt, som underviser Menneskene i Henseende til alle deres Pligter.

Derfor maa ikke de Emigranter — de Hellige, som er kommen ind i dette Territorium i forrige Aar, saavelsom de, der er indkomne iaar, falde isøvn angaaende denne Gjenstand, men opvaagne fra en dyb Slummer. I veed hvad Parabelen siger om Guds Rige i de sidste Dage, sammenlignende det med ti Jomfruer, som tog deres Lamper og gik ud for at møde Brudgommen. De var ikke adspredte iblandt Nationerne, men her tales om den samlede Menighed. Da, siger Jesus, „skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer." Ikke det Rige han opbyggede i hans egne og hans Apostlers Dage, som vare med ham i Kjødet; men „da" har Hensyn til hvad der var forhen talt i de foregaaende Vers angaaende hans anden Tilkommelse i Himmelens Skyer i Magt og stor Herlighed. „Da skal Himmeriges Rige lignes

ved ti Jomfruer, som tog deres Lamper, og gik ud fra Nationerne; nogle tog Olie i deres Lamper og nogle ikke, men lod deres Lamper gaae ud, idet de blot havde antændt deres Væger, men der manglede Olie til at underholde Flammen; og de alle slumrede og sov; men senere — henved Midnat, medens de alle laae i en sød Søvn — hørtes et Anskrig, „see Brudgommen kommer, gaaer ud at møde ham," hvilket vækkede dem Alle op.

Det vilde være meget bedre for os at opvaagne førend Midnatsraabet lyder i vore Øren. Vi forsamledes her og bragte Lamper med os, har vi forsynet dem med Olie? Gjør vi de Ting, som Gud fordrer af os? Gjør vi mod Andre som vi vil at Andre skal gjøre mod os under lignende Omstændigheder? Om I ønsker just bestemt at vide Eders Pligter mod Eders Medmennesker, giv Eder selv altid dette Spørgsmaal: „Om jeg var i denne eller hiin Mands eller Qvindes Stilling, hvorledes vilde jeg ønske, at de skulde handle imod mig?" Og hvadsomhelst I vil have at Menneskene skulle gjøre mod Eder, det samme gjører I og mod dem." Vi kan bestandig sige hvad vi bør gjøre under omskiftende Omstændigheder og Stillinger; ved at sætte os selv ind i Andres Omstændigheder, kan vi see hvad vi vilde ønske, at de skulde gjøre for os under samme Omstændigheder og saaledes udfinde hvad vi bør gjøre for dem i den Stilling.

Hvad er Herrens Hensigt at gjøre? Han er ifærd med at indføre en ny Uddeling; dog det er Evangeliets Uddeling, det samme som alle andre Uddelinger; Evangeliet er indbefattet i denne nye Uddeling. Herren har i Sinde at gjøre mange Ting i denne Uddeling, som han ingensinde udførte i de forrige; og mange Ting, som var i de forrige, vil leilighedsviis afskaffes i denne. Hvad skal afskaffes? Mange Ting, som Jesus lærte paa Bjerget, vil virkeligen vorde afskaffede i denne nye Uddeling. En stor Mængde Lærdomme blev givne, passende for Folkets daværende Omstændigheder, saa at, naar de alle blive retfærdige, vil mange af hine Love og Forordninger, som gaves dem, medens de var i en ufuldkommen Tilstand, ophøre af sig selv; de vil ikke behøves; de er lig Stilladsen omkring et Bygværk, hvilken er nyttig saalænge det er under Arbeide, men tages bort, naar Bygningen er fuldført.

Der er sagt os en heel Deel om de Fattige i forrige Uddelinger, hvorledes der skulde forholdes med dem, og de Love, som blev givne til at ordne Uddelingen af Folkets Almisser til dem. Vil dette stedse blive Tilfældet? Nei, thi den Tid vil komme, naar der ikke er nogen Fattig. Øiemedet for denne sidste Uddeling er at gjøre Folket til eet, ligesom Faderen og Sønnen er eet, eller som Pagtens Bog siger: „at gjøre dem lige i jordiske Ting, saa at de maa gjøres lige i himmelske Ting."

For at tilveiebringe dette Resultat og afskaffe Fattigdom og gjøre alt Folket rigt, har Herren indført Love og Regenter og Styrere for at lære os vor Pligt, medens Fattigdom hersker i Verden. Om I tænker, at det er haardt til at tilbagebetale en rigtig og hæderlig Gjeld til det vedvarende Emigrationsfond, hvad vil I tænke, naar Guds rene Love indføres og I opfordes af hans Lov til at udbetale enhver Skilling, I eier i Verden; ikke alene at indbetale Eders rigtige og hæderlige Gjeld til Emigrationsfondet, men ogsaa enhver Ting, I besidder. Dersom I ikke kan handle retfærdigt i disse Smaating, hvorledes kan det ventes at I vil opfylde Guds rene Lov — Helligelses- eller Opoffrelsesloven (d. e. at hellige eller opoffre al sin Eiendom til

Herren, naar han fordrer det). Jeg siger Eder, at vi har at begynde med og troofast fuldføre disse mindre Ting. Men naar vi først er fødte i hans Rige, kan vi ikke gaae alene; vi er ikke istand til at hoppe og springe og løbe omkring; derfor har han forordnet visse Hjælpemidler og Regjeringsformer og Love til at styre os medens vi er i en krybende Tilstand og stræbende efter at naae en mere fuldkommen Tingenes Orden. Det vedvarende Emigrationsfond er eet af disse Hjælpemidler, forordnet til at hjælpe os i vor ufuldkomne og svage Tilstand; naar Guds fuldkomne Lov efterhaanden træder i Kraft, kan disse Hjælpemidler undværes. Naar dette vil skee, veed jeg ikke, men jeg har en Forestilling om, at det ikke vil vorde førend vi vende tilbage til Jackson County; thi Herren har sagt os i en Aabenbaring, hvis Hovedindhold lyder saaledes: „Lad disse Love, som jeg har givet angaaende mit Folk i Jackson County, blive fuldbyrdede efter Zions Forløsning."

Herren har begyndt at forløse Zion. I maa ikke mene, at fordi I er langt afsides her i Utah, at I er udenfor Omraadet af Herrens Virksomhed for Zions Forløsning, thi han har stedse vedblevet at virke, siden vi fordreves fra det Land, for at bringe det istand, og vi er bleven mere og mere af eet Hjerte og eet Sind, mere og mere villige til at lytte til Raad. I see nu iblandt dette Folk, at en meget forskjellig Aand giver sig tilkjende, end som for en ti, femten eller tyve Aar siden. Hvor færdige og beredvillige de i Almindelighed er til at modtage Lærdomme og Raad af dem, som Gud har beskikket til at lære dem.

Vi kan see hvorledes Herren har begunstiget os som et Folk siden vi kom til dette Territorium, og hvorledes enhver Ting har virket til vort Bedste, derved at vi adlød deres Raad, som Gud har beskikket til vor Trøst, Lyksalighed og Gavn, baade timeligen og aandeligen. Alt dette hensigter til Zions Forløsning; alt dette virker til dette store Maal. Naarsomhelst denne Kirkes Eiendomme skal helliges dertil, og de Hellige modtage deres Forvaltning, det vil Altsammen hensigte til at udføre det, som saa ofte er omtalt i ældre og nyere Aabenbaringer.

Det vedvarende Emigrationsfond er eet af de Hjælpemidler, indført for at lede os, indtil vi komme i en fuldkommen Tilstand; og naar vi komme dertil, vil alt være „Vedvarende Fond" eller hvad Slags Navn af Fond vi behager at kalde det, thi Eiendommen vil i det Hele blive helliget til Herren ved en Overdragelse og Pagt, som ikke kan brydes; da kan Herrens Tjenere tage det Hele af Eiendommen og bruge det overeensstemmende med Guds Sind og Villie, og det vil Altsammen være Vedvarende Fond, og Tiende Fond og Offentlig Bygnings Fond; thi det vil just være det Slags Fond, som Herren skal forordne til at udføre ved hans Tjenere hvadsomhelst, der hensigter til Opfyldelsen af hans vise Raadslutninger.

Lad os gaae frem og understøtte dette Fond, og tage fat paa simple Ting, om vi nogensinde vil vente at erholde de større. Vi havde en udmærket Prædiken i Formiddag angaaende praktiske Pligter; saadan har min Prædikemaade været, naar jeg har været ude omkring paa Missioner, undtagen paa min sidste, paa hvilken jeg var udsendt at prædike Læren om Fleerkoneriet. I alle mine Prædikener paa andre Missioner har jeg bestræbt mig for at være saa praktisk som mulig iblandt Folket, visende dem deres Hverdagspligter. Jeg har publiseret mange Flyveskrifter og Værker, og i de fleste af

dem har jeg publiseret Evangeliets simple tydelige og lette Principer. Det er sandt, at jeg, i Besvarelsen af nogle Spørgsmaal, som er blevet fremsatte af Verden, har været nødt til at afvige i nogle af mine Publicationer fra den jævne og simple Gang, som jeg almindeligen har fulgt i mine Værker.

For Exempel, Verden læser i de Aabenbaringer vi har modtaget, at der er flere Guder end een. Dette er noget, som ikke umiddelbart vedkommer os; men Modstanderne kommer alligevel op og strider imod os og fylder Samfundene med Fordomme mod Herrens Folk, fordi de bekjender at troe, ikke alene Læren om flere Hustruer, men ogsaa om flere Guder. Det er nødvendigt at vise dem Grundene for vor Tro — de „Hvorledes" og de „Hvorfor" — og dette har jeg forsøgt at vise dem i nogle af mine sidste Publicationer; ikke fordi jeg havde mere Lys angaaende denne Gjenstand end mange Andre, men jeg bestræbte mig for at gjøre det til Gavn for Folket — for at vise dem hvorledes vi troe paa et Fleertal af Guder og dog ikkun erkjender een Gud. Jeg troer, at der ikkun er een viis Gud; og jeg troer, at der er et uhyre Antal af Guder. Folk veed, at vi troe disse Lærdomme, og det er af den Aarsag at de publisere imod os; og om vi ikke skulde fremlægge nogle Beviser til at opklare Sagen, vilde det ikkun bidrage til at befæste Fordommene stærkere i deres Hjerter. Desuagtet var det altid behageligere for mig i alle mine Prædikener ude omkring, og i ethvert Skrift, jeg har givet ud at dvæle ved Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, og ved de jævne, simple, hverdagslige Pligter for de Hellige, idet jeg har viist dem, hvad de bør gjøre for at faae evigt Liv i Guds Rige.

Saavidt som jeg har prædiket eller publiseret ude omkring i Verden, en Ting er vis, at jeg aldrig publiserede Noget, uden hvad jeg sikkert troede var sandt, hvor meget jeg end kan have taget Feil, og jeg har almindeligen bestræbt mig for at vise Folket saavel fra det skrevne Ord, som fra Fornuften, hvori det var sandt. Dette har været min almindelige Methode. Jeg kan have taget Feil i somme Principer; jeg paastaaer ikke at være visere eller at have mere Forstand end mange Andre. Jeg er ikke kaldet med den samme Kaldelse som de, der præsiderer over den hele Kirke. Jeg kan ikke have saa stor Grad af Aabenbarelsesaanden; men jeg har altid bestræbt mig for i alle mine Prædikener, og i mine Proclamationer og Publicationer, hvor jeg ikke kunde faae Lys ved Herrens Aand (eller ikke fik Lys; jeg vil ikke sige: kunde ikke; thi jeg troer, at det er et Privilegium for alle Ældste, Authoriteter og Medlemmer af Guds Kirke til at faae Lys ved Herrens Aand), men hvor jeg ikke fik Lys ved Herrens Aand, har jeg almindeligen været omhyggelig for at støtte alle de Lærdomme og Principer, jeg har fremsat, ved Fornuften, eller ved „Saaledes siger Herren" i nogen ældre eller nyere Aabenbaring. Inden jeg har bekjendtgjort nogen Lærdom, har jeg altid spurgt mig selv: „Kan denne Lærdom bevises ved given Aabenbaring eller ved Fornuften, eller kan den ikke?" Om jeg fandt, at den kunde bevises, fremsatte jeg Lærdommen; men om jeg ikke fandt noget Beviis til at understøtte den, lagde jeg den tilside; uagtet alt dette kan jeg have feilet; „thi at feile er menneskeligt."

Jeg føler mig taknemmelig til Gud idag, at jeg staaer iblandt et stort og

godt Folk, som er villigt til at udøve den evige Sandheds og Retfærdigheds Grundsætninger, og hine Hemmeligheder, om mangfoldige Guder og mangfoldige Verdener, er ogsaa gode paa sit Sted; Gud har aabenbaret dem, og de er bestemte tilgode for os og til vor Underviisning, ellers vilde han aldrig have aabenbaret dem.

(Fortsættes.)

Tale af Præsident Brigham Young,

holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

(Fortsat fra Pag. 140.)

Jeg raader Eder endvidere til at standse og betænke, hvad I gjør, førend I begaaer nogle flere Synder, — førend I giver Rum for Eders Begjærligheder. Det begjærlige Sindelag, naar det er utøilet, eller Menneskenes onde Tilbøieligheder, er Aarsagen til, at de synde saa meget. Herren tillader Djævelen at indvirke paa og friste hans Folk. Den egenkjærlige Villie, paavirket af Satans Magt, er den stærkeste Stræng, som vibrerer igjennem det menneskelige System. Dette er bleven stadfæstet tusinde Gange. Mennesker have opoffret deres Penge, deres Helbred, deres gode Navn, deres Venner, og have brudt ethvert dyrebart Baand for at tilfredsstille deres Villies Tilbøieligheder. Tæmmer dette, lægger Baand paa Eders Tunge, og siden haver Herredømme over Eders Følelser, at de ikke underkaste sig Kjødets Villie, men den Helligaand; og beslutter i Eders Sind, at Eders Villie og Mening skal ikke være nogen anden end hvad Guds Aand byder Eder, og I vil da ikke gaae hen at synde mere.

Mange af de Brødre, som har anført Compagnier under denne Indvandringstid, er strødte iblandt de Forsamlede. Jeg vil fortælle en Historie, som I neppe vil troe. For det Første vil jeg bemærke, at det har været meget almindeligt for de Compagnier, som reiser over Sletterne, at skikke Bud til denne Stad for at faae Mundforraad sendt ud til dem. Igjen, mange af de Nykomne have lidt af Mangel paa Føde paa Sletterne. Vilde I have lidt, som I gjorde, om I havde besiddet den Erfaring, som I nu har. Nei, svarer I; nei, siger denne Fader og hiin Moder, og denne Mand, som førte frem et Compagni. Havde vi havt den Erfaring vi nu har, naar vi forlod Missouri Floden, da kunde vi have kommet igjennem uden at Nogen vilde have lidt Mangel paa Føde, og vi skulde havt mindre Tab paa vort Qvæg. — Denne Erfaring er god for Eder. Det hjælper Eder til at lære det menneskelige Livs Lectier, thi Herren ønsker, at hans Folk skal forstaae det Hele af det; at de skal forstaae Lyset og Mørket, Høiden og Dybden, Længden og Bredden af ethvert Princip, som ligger indenfor Omraadet af den menneskelige Opfattelsesevne.

Nu til den haarde Tale. Br. David Wilkins Compagni, Joseph Youngs, John Browns og andre Compagnier havde mere Proviant for deres Reise, da de forlod Missouri Floden, ja et større Forraad, end de første Emigranter havde, som tog afsted for at komme til denne

Dal, ikke vidende hvorhen de gik, førende med dem deres Agerdyrknings-redskaber til et Land, hvor de ikke kunde erholde noget til at underholde Livet, indtil de havde avlet det fra Jorden. Da I begyndte Reisen til dette Sted, havde I mere Proviant, forholdsviis til Eders Antal, end de første Pioneer Compagnier, som kom her for sex Aar siden. — Vil I troe denne Paastand? Jeg kan bevise den. Her er Hundreder, som kan bekræfte Sandheden af denne Angivelse. Og I klager over Lidelse; hvis I lider, saa kommer det af Mangel paa Erfaring. Dette er et sikkert Beviis for Eder, at dersom Herren ikke lod os komme ind i disse Vanskeligheder, og førte os ind i disse Prøvelser, kunde vi ikke vide Maaden, hvorpaa vi skal blive forherligede og kronede i hans Nærværelse. Dersom disse Compagnier skulde gjentage Touren over Sletterne, vilde de have fuldt op og Noget at spare til at føde de Fattige, og optage de Lamme, de Halte og de Blinde underveis og bringe dem til Zion, og endda have et Overskud. Er I at laste? Nei. Dersom I skulde lastes for nogen Ting, vilde det være for Eders Klynken imod Guds Forsyn, istedenfor at føle Eder taknemmelige for den Kundskab og Oplysning, Herren har givet Eder i den vundne Erfaring. Naar I kommer igjen i en lignende Stilling, kan I frelse Eder selv og dem, som er i Selskab med Eder. Eders Erfaring er mere værdt for Eder end Guld.

Br. Kimball henviste til Zions Leir, da den drog til Missouri. Da jeg vendte tilbage fra den Mission til Kirtland, sagde en Broder til mig: „Broder Brigham, hvad har De vundet ved denne Reise." Jeg svarede, just hvad vi gik for; men jeg vilde ikke bortbytte den Kundskab, jeg har modtaget i den Tid for det hele Geauga Land, thi Eiendom og Gruber af Rigdom kan ikke sammenlignes med Kundskabs Værd. Spørg de Brødre og Søstre, som have gjennemgaaet Optrin af Bedrøvelse og Lidelse i flere Aar i denne Kirke, hvad de vilde tage i Bytte for deres Erfaring og blive stillede tilbage, hvor de var (om det var muligt). Jeg formoder, at de vilde svare Eder, at den hele Verdens Vælde, Ære og Rigdomme kunde ikke kjøbe den Kundskab, de havde erholdt, om de end kunde tuske den bort.

Brødre! værer tilfredse, og om I har Prøvelser, og maa erfare haarde Tider, lærer at erkjende Herren i det Alt. Han styrer denne Verdens Anliggender og vil gjøre det, indtil han regjerer som de Helliges Konge. Sløret, som er over dette Folk, er blevet tyndere; maa de være trofaste indtil de kan sønderrive det, og see Herrens Haand og hans Virken iblandt Folket med opladte Øine, ufordunklede af Uvidenhedens Slør og prise Herrens Navn.

Brødre og Søstre! Med den Ret og Frihed, Præstedømmet giver mig, jeg velsigner Eder i Herrens Navn, og siger: vær velsignede! Disse er mine Følelser for de Sidste Dages Hellige og for den hele Menneskeslægt, dersom de vilde modtage mine Velsignelser i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Som vi sidst bemærkede, at vi efterhaanden vilde indføre det Nyttige og Belærende fra afvigte October Conference i Saltsøstaden, har vi i dette Nummer indført en Tale af Ældste Orson Pratt, der hovedsagentligen omhandler det vedvarende Emigrationsfond. Vi beder de Hellige at læse, overveie og blive overbeviste om den praktiske Nytte af dette — efter Herrens Anordning oprettede Fond; denne herlige Institution — der skal befordre Israels Indsamling i disse sidste Dage. Lægger Mærke til Herrens Tjeneres Nidkjærhed for denne Sag i Zion; overveier de store Opoffrelser Herrens Folk har gjort og gjører for at berede et Hjem for de Hellige i Adspredelsen og faae dem indsamlede til Bjergenes Dale inden Herrens Vrede skal udgydes over de Ugudelige. Dette bør være en Opmuntring for Kirken i Adspredelsen at efterligne dette følgeværdige Exempel, hvilket kan og bør efterfølges af enhver Hellig, rig eller fattig, som med levende Tro omfatter saavel sin egen som Andres Frelse og Befrielse. Ingen Hellig forestille sig, at han er for fattig til at give til Emigrationsfondet, eller at hans ringe Gave ikke vil nytte noget. En saadan Anskuelse er feilagtig; den ringeste Skjærv vil bidrage til Forøgelsen af det voxende Fond; „mange Bække smaa danner en stor Aa;" og den fattige Hellige, der saaledes giver hvad han kan eller formaaer, forlereder sin egen Udfrielse af Babylon. Det glæder os at de Hellige allerede for en Deel har begyndt at begribe denne Sandhed og vise det i Gjerningen; vedbliver, og Herren vil velsigne Eder, Guds Folk vil indsamles og Zion vorde stærkt ved Eders forenede Bestræbelser og hendes Forløsning paaskyndes og Arven beredes for de Fattige, Ydmyge, Trofaste, Rene og Sagtmodige, der tilsidst vil „arve Jorden."

Emigration; (fra „the Millenial Star"). Skibet „James Nesmith," Cpt. Mills, afseilede fra Liverpool den 7de Januar sidstleden, og stak i Søen for New Orleans den samme Aften med 441 Sjæle af de Hellige ombord, under Anførsel af Ældste P. O. Hansen, alle fra Skandinavien paa een nær. Ældste Hansen vender nu tilbage fra en Mission, der har varet omtrent fem Aar, i hvilken Tid han har bidraget Sit til Kirkens Grundlæggelse i Skandinavien ved uafbrudt Flid fra dens Begyndelse, hvilket har vundet ham en Plads i de Helliges Hjerter og en udmærket Belønning i Guds Rige.

Den 17de Januar afseilede Clipperskibet Charles Buck, Cpt. Smalley, til New Orleans med 403 Sjæle af de Hellige ombord, hvoriblandt var Resten af den skandinaviske Emigration, under Ledelse af Ældste Erik G. M. Hogan, og Resten af de brittiske Hellige, udskibede fra „Helios," det Hele under Bestyrelse af Ældste Richard Ballantyne, som nyligen ankom til England fra Missionen i Hindostan.

Vi har modtaget et Brev fra Ældste Ballantyne, dateret „Skibet Charles Buck den 17de Januar Kl. 11 Efterm.," fra hvilket vi erfarer, at Skibet da var

bugseret ud i Søen og havde lettet Anker fire Timer iforveien. Veiret var klart og mildt og Vinden gunstig. De Hellige var i en god Sindsstemning og fryde sig over at være saaledes velsignede efter deres kjedelige Tilbageholden.

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

(Fortsat fra Side 125.)

Derefter fik Præsidenten for Bornholms Conference Chr. Larsen Ordet. Han yttrede i et livligt Foredrag sin Glæde og Taknemmelighed til Gud fordi han kunde fremstaae og bevidne at Tilstanden paa Bornholm var god; Herrens Tjenere, som arbeidede der og den største Part af de Hellige, vare trofaste; de havde ikke saamegen Forfølgelse som forhen af de Udenforstaaende, idet Herrens Aand fik alt mere og mere Magt over Modstanden saavel den, der kom fra Folket som den der kom fra Religionslærere, der ved kunstig Tale og løgnagtige Historier søgte at modarbeide Lyset og Guds Rige, som desuagtet skrider frem og han haabede at mange Sjæle der vilde blive frelste. Skrifterne, der udkommer, læses med Iver af de Hellige til stor Belærelse for dem. Han havde det bedste Haab om Missionen i det Hele.

Præsident Van Cott gjorde derpaa nogle Bemærkninger: Alt det var godt og nødvendigt baade for Herrens Tjenere og de Hellige at prøves saavel i Trængsler som af denne Verdens Vise, for at erfare om de vil være taalmodige, udholdende og trofaste samt gaae frem i Tro og gjøre Herrens Villie, følgende vore endnu levende Forbilleders Exempel, nemlig Brødrene Brigham, Kimball, de Tolv osv., erindrende hvorledes de gik ud i Begyndelsen uden Penge, uden verdslig Viisdom, forladende Familie og alle Ting for Herrens Skyld, som velsignede dem, bevarede dem, og udrustede dem med alle Fornødenheder, aandelige og timelige, saa at de nu besidder stor Erfaring, Viisdom og Kundskab, som langt overgaaer denne Verdens Viisdom, fordi deres er skjænket dem af Gud ved hans Aands Paavirkning formedelst deres Lydighed, Trofasthed og Ydmyghed til at udføre hans hellige Befalinger. Den Tjener, som, naar Herren kalder, vil forlade alle Ting for hans Skyld, vil mangfoldig blive velsignet og belønnet; men den Tjener derimod, der elsker Gaverne, Familie og de jordiske Ting, saa høit, at han ikke vil forsage dem for Giverens Skyld, vil aldrig vorde velsignet og kan aldrig blive bestaaende.

Ældste Erickson blev derefter opfordret at yttre sine Følelser om de Steder i Sverrig, hvor han havde arbeidet. Han forklarede at han havde udstaaet megen Trængsel og Forfølgelse saavel af Folket som af Præster og Øvrighederne. Sverrig var et haardt Land, fordi man der ikke har Frihed til at dyrke Gud overeensstemmende med hans Evangelium, men nagtet den store Tvang, der herskede, begyndte Flere i Sverrigs mellemste Provindser at annamme Troen og interessere sig for vore Skrifter, saa at i Skaraborgs Län var flere døbte, ligesom ogsaa

een i Stockholm. Udsigterne var efter Omstændighederne taalelige, og Ældste med friske Aands- og Legemskræfter haabede han vilde kunde udrette meget Godt paa den allerede aabnede Mark; han følte sig for Tiden noget svag i sit Legeme paa Grund af Anstrængelserne i Missionen, men haabede at Herren vilde styrke ham saa at han kunde arbeide paa et andet Sted, om det forundtes ham, og hvortil han var villig. — Formiddagsmødet sluttet med Bøn.

Eftermiddagsmødet aabnet Kl. 1½ med Bøn. Præsident Van Cott bemærkede, at paa Grund af den lange Frastand og Dampskibsfartens Ophør var Præsidenten for den norske Mission Ældste Peterson forhindret fra at møde, saa meget mere som han var saa langt fjernet paa Mission i Norge, nemlig i Stavanger, at Indkaldelsen ikke havde naaet ham, fordi han havde forladt nævnte By for at reise til Christiania. Forudseende dette var Ældste C. Christensen opfordret at sende en skriftlig Rapport i Præsidentens Fraværelse, hvilket han havde efterkommet, Ældste C. Widerborg opfordredes til at oplæse samme; dens omtrentlige Indhold lød: at Tilstanden i Norges Mission, uagtet Lovenes Haardhed, var god og forhaabningsfuld, om der end ikke synes at gaae saa fort frem i de først organiserede Menigheder, var der dog organiseret en ny Green i Christiania, der fortiden talte 50 Medlemmer; ligeledes en mindre i Drammen. I Stavanger, hvor Ældste K. Petersen havde arbeidet en Tid, var ogsaa aabnet Indgang og en Green etableret, idet 6 var efter de sidste Efterretninger døbte og Ældste C. Dorius var kaldet til at arbeide derstedes. Brevskriveren og Ældste J. Dorius arbeidede fortiden i Christiania og Omegn, samt Ældste Mathias Olsen i Drammen. Herrens Tjenere blive engang imellem fængslede og trakterede med Vand og Brød, fordi de prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; men de tage med Glæde imod dette Traktement, der forøges for hver Gang de anklages, og gaaer ud igjen at forkynde Frelsens Evangelium, taknemmelige fordi de er agtet værdige at lide nogen Trængsel for Christi Skyld. De norske Hellige er trofaste og Folket i Almindelighed vilde gjerne høre Vidnesbyrdet, dersom der var fuldkommen Religionsfrihed. Som paa alle andre Steder er Religionslærerne de værste til at modsætte sig Sandheden, og som de ikke selv kan hæmme den, tager de Politi og Fængsel tilhjælp, men det vil lidet nytte; Sandheden og Herrens Aand er stærkere end denne Verdens Herrer, men maa have Tid for at gjennemtrænge Mørket og gjøre sig gjeldende.

Den statistiske Rapport for den hele Mission oplæstes og findes anført i Stjernen Nr. 8.

Præsident Van Cott opstod og gjorde nogle Bemærkninger, iblandt andet at det laae paa hans Sind at Sverrig burde deles for Tiden i tvende Conferencer, og at der skulde organiseres een for det mellemste Sverrig, indbefattende Stockholm, i denne Anledning ønskede han at høre Ældste Nielsens og Ældste Aamonsons Følelser.

Førstnævnte fremstod og bevidnede sin overeensstemmende Følelse og Ausknelse med Præsidentens Forslag, da det i Eet og Alt vilde fremme Missionens Sag i Sverrig, eftersom det var for meget for een Conferencepræsident at overtage, der havde fuldkommen nok med den sydlige Deel af Sverrig; ønskede at Herren vilde opreise trofaste og nidkjære Brødre, der kunde arbeide i hans Fødeland til Sandhedens Udbredelse til Frelse for Mange.

Ældste Aamanson istemmede ogsaa

Nødvendigheden og Vigtigheden af Oprettelsen af den omtalte Conference, og at Stockholm indbefattedes i samme, fra hvilket Sted der var ugentlig Dampskibsforbindelse med Landets mellemste Provindser formedelst Canalen og Indsøerne, saavelsom med de nordlige Provindser, og man altsaa fra dette Sted kunde sætte sig i Forbindelse med de Egne, hvor Evangeliet ved Guds Bistand og hans Tjeneres Troskab og Udholdenhed vilde plantes. Han glædede sig over den synlige Velsignelse og Tilvæxt af Guds Rige i hele Skandinavien og over Præsident Van Cotts velordnede og vise Bestyrelse, veiledet ved Herrens Aand; han følte at Guds Rige eller Kirke, bestyret paa denne Maade vilde vinde Fremgang; han ansaae Præsidenten som en Fader for sine Børn, der vilde tage sig af deres Tarv, raade og veilede dem saavel i aandelige som timelige Anliggender; saadan ansaae han den Regjering, Gud havde overdraget sine Tjenere at føre paa Jorden, og som atter skal bringe Menneskene tilbage til Lydighed under Guds Love, og de deraf følgende Velsignelser for dette Liv som nu er og for det Tilkommende. Det glædede ham, at det var ham tilladt at udtale sine Følelser iblandt sine Brødre af Præstedømmet; fremstillede hvor vigtigt det var, at vi altid ihukom vore Pligters Opfyldelse og det vigtige Hverv, der var os paalagt; at Herrens Tjenere i Ydmyghed, men i fast Tillid til Guds Hjælp stedse burde bevare og haandhæve deres Værdighed med Frimodighed og uden Frygt ligeoverfor Verden, og ved Lære og Exempel bevidne at Herren har sendt dem til at forkynde Frelsens Evangelium for denne Slægt til Antagelse eller Forkastelse. Det kunde synes haardt for Herrens Tjenere i Lande som Sverrig, hvor Vold og Tvang underkuer Menneskenes Troesfrihed, og hvor Sandhedens Forkyndere bliver ilde medhandlede, men hvor megen Velsignelse stifter ikke og grundlægger ikke en Herrens Tjener for kommende Slægter, naar han i Taalmodighed og Tro udholder alle Ting for Jesu Skyld; tilsidst vil Fjenderne beskæmmes og Guds Rige seire. Efterat han havde udtalt sine Følelser i andre Ting, Missionen vedkommende, saavelsom formanet og opmuntret Brødrene til selv at opfylde deres Pligter og formane dem, de er satte til at vaage over til det samme, ønskede han Herrens Velsignelse at hvile over hans Folk.

Præsident Van Cott udtrykte sin Tilfredshed med Br. Aamaasons Foredrag; bekræftede at om Herrens Tjenere og hans Børn opfyldte deres Pligter og vandrede efter hans Befalinger, vilde hans Velsignelse ingenlunde udeblive, hverken for dem eller deres Familier; yttrede den Formening, at naar den skandinaviske Mission bliver saa gammel som den britiske nu er, vilde den forholdsviis være lige saa stor.

Sluttet til næste Dag Kl. 10 Form. med Bøn af Ældste Olsen.

Den 30te Decbr. aabnedes Raadet til den bestemte Tid med Bøn af Ældste C. Widerborg; hvorefter Præsident Van Cott gav Tiden til Brødrene at udtale deres Følelser; hvilket skete og der fremlagdes Mangt og Meget til Nytte og Belærelse. — Præsidenten gav de præsiderende Ældste Instruxer angaaende Bogvæsenet og den Orden han i saa Henseende ønskede indført, saa at Contoirforretningerne kunde udføres med Nøiagtighed og Lethed og en ligeartet Orden indføres i den hele Mission saavel i denne som i andre Henseender, navnlig i Emigrationsforretningerne, i hvilken Hensigt Schemaer uddeltes til Rettesnor; fremstillede Vigtigheden af at Brødre og Søstre og deres Familier anskaffer sig og

holder Skrifterne til Oplysning og Belærelse for dem selv og Efterkommerne; ligeledes at anvende deres Indflydelse til at udsprede Guds Ord iblandt Menneskene i Almindelighed, at Lyst og Kjærlighed til at tjene Herren kunde opvækkes hos dem.

Præsidenten bifaldt fuldkommen, hvad Ældste Liljenqvist havde gjort opmærksom paa, nemlig at Kjøbenhavns Menighed havde havt store Byrder at bære paa ligefra Begyndelsen, og at det var billigt og rigtigt at de øvrige Conferencer i Missionen indsendte nogen Hjælp til denne Menighed, hvortil de havde Frihed; og Præsidenten kunde garantere for at Ældste Olsen vilde gjøre den meest hensigtsmæssige og nyttige Anvendelse af Gaverne; det glædede ham tillige at dette havde fundet Gjenklang hos de øvrige Conferencepræsidenter, der havde lovet at understøtte dette Anliggende ved deres Indflydelse.

I Eftermiddagsmødet, der aabnedes Kl. 1½ med Bøn, foreslog Præs. Van Cott at Sverrig deles i to Conferencer, og at den nyoprettendes kaldes Stockholms Conference, begyndende med Calmar Green og indbefattende det mellemste Sverrig tilligemed Hovedstaden; assisteret og eenstemmigt vedtaget.

Det bemærkedes at Grændsen norden for Stockholm kunde udvides for Nærværende saa langt som Herren behagede at aabne Veien.

Præsidenten foreslog endvidere at Ældste Jensen gaaer til Stockholm og overtager Bestyrelsen af denne Conference, assisteret og eenstemmigt vedtaget.

Opfordret af Præsidenten fremstod Ældste Aamanson og foreslog Kirkens Autoriteter, (Præsidentskabet i Zion; de Tolv, Præstedømmets Qvorummer, Ældste Fr. D. Richards som Præsident i Europa, og Ældste J. Van Cott som Præsident for Skandinavien) til Anerkjendelse og Opholdelse; assisteret og eenstemmigen vedtaget. Talte siden til Belærelse og Opmuntring.

Præsidenten foreslog at Broder Møller ordineres til Ældste og gaaer til Fredericia Conference paa Mission under Ældste Jørgensens Bestyrelse; eenstemmigen vedtaget og Ordinationen udførtes.

Efterat nogle andre Brødre var given Leilighed at tale og Raadets Forhandlinger vare afsluttede, velsignede Præsidenten Forsamlingen; følte Glæde over hvad der var bleven udrettet; nærede det visse Haab at Herrens Værk — ved hans Aands Bistand — vilde gaae stærkt frem i Skandinavien, hvor der var aabnet en viid Dør for Evangeliet; opmuntrede og formanede Brødrene af Præstedømmet til Trofasthed i Jesu Sag; og paalagde dem at hilse alle de Hellige.

Generalraadet sluttedes med Bøn af Ældste Aamanson.

Lærdomme af Propheten Joseph Smith,

udbragne af hans Historie for 1839.

(Af Deseret News, d. 27. April 1854.)

Torsdag den 27de Juni:

Denne Gang belærte jeg Brødrene i en længere Tale angaaende følgende Gjenstande:

Tro kommer ved Hørelsen af Guds Ord formedelst Guds Tjeneres Vidnesbyrd; dette Vidnesbyrd er stedse ledsaget af Prophetiens og Aabenbarelsens Aand.

Omvendelse er en Ting, som ikke kan spøges dagligen med. Daglig Overtrædelse og daglig Omvendelse er ikke det, som er behageligt for Guds Aasyn.

Daab er en hellig Handling, som forbereder Modtagelsen af den Helligaand; den er Kanalen og Nøglen ved hvilken den Helligaand vil vorde administreret.

Den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse kan ikke modtages formedelst Hjælpemiddelet af noget andet Princip end Retfærdighedens (Matth. 3, 13—17.; Ap. Gr. 2, 38.); thi om Betingelserne ikke opfyldes, er den til ingen Nytte, men unddrages.

Tungemaalsgaven var given for at kunne prædike iblandt dem, hvis Sprog ikke forstaaes, som paa Pintsedagen osv., og det er ikke nødvendigt at Tungemaalsgaven læres Kirken særskilt; thi en Mand, som har den Helligaand, kan tale om Gud saavel i sit eget Tungemaal, som i et andet; thi Troen kommer ikke ved Tegn, men ved Hørelsen af Guds Ord.

Læren om de Dødes Opstandelse og Evig Dom er nødvendig at prædike iblandt de første Principer af af Jesu Evangelium.

Læren om Udvælgelsen. Paulus formaner os til at gjøre vor Kaldelse og Udvælgelse sikker. Dette er den beseglende Magt talt om af Paulus paa andre Steder. (See Ephes. 1 C. 13—14 V.) „Paa hvem I ogsaa haabede, efter at I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, i hvem I ogsaa, efter at I troede, blev beseglede med Forjættelsens hellige Aand, hvilken er os Pant paa vor Arv indtil den kjøbte Eiendom forløses; at vi kan være beseglede indtil Forløsningens Dag. Dette Princip bør læres (paa dets rette Sted), thi Gud har ikke aabenbaret noget til Joseph, uden hvad han vil bekjendtgjøre for de Tolv; og endog den Mindste af de Hellige kan vide alle Ting saa snart han er istand til at bære dem; thi Dagen maa komme, naar intet Menneske behøver at sige til sin Næste: Kjend Herren; thi alle (som blive igjen) skal kjende ham fra den Mindste til den Største. Hvorledes skal dette skee? Det skal skee ved denne beseglende Magt, og ved den anden Trøster eller Talsmand, som er talt om, hvilken vil give sig tilkjende ved Aabenbaring. Der er talt om tvende Trøstere eller Talsmænd. Den ene er den samme Helligaand, som blev given paa Pintsedagen og som alle Hellige modtage efter Tro, Omvendelse og Daab. Denne første Trøster eller Helligaand har ingen anden Virkning end at meddele et klart Lys. Dens Kraft bestaaer mere i at udvide Sindet, oplyse Forstanden og forsyne Aanden med Kundskab for det nærværende Behov hos en Mand, som er af Abrahams virkelige Sæd, end hos en Hedning, om den end ikke har halvt saa megen synlig Virkning paa Legemet; thi naar den Helligaand falder paa Nogen af den virkelige Sæd af Abraham, er den mild og klar, og hans hele Sjæl og Legeme er ikkun paavirket af Oplysningens rene Aand, medens den Helligaands Virkning paa en Hedning er at udrense det gamle Blod og gjøre ham til Abrahams virkelige Sæd. Den Mand, som af Naturen intet Blod har af Abrahams, maa faae et nyt Væsen ved den Helligaand. — I et saadant Tilfælde kan der være mere kraftig Virkning paa Legemet, endog synlig for Øiet, end paa en Israelit, fordi Israeliten fra Begyndelsen maatte

være langt forud for Hedningen i reen Kundskab.

Den anden Trøster eller Talsmand, som er omtalt, er en Gjenstand af stor Interesse og maaskee forstaaet af faa af denne Slægt. Efter at en Person har Tro paa Christum, omvender sig fra sine Synder, og er døbt til sine Synders Forladelse og modtager den Helligaand (ved Haandspaalæggelse) hvilket er den første Trøster eller Talsmand, saa maa han vedblive at ydmyge sig selv for Gud, hungrende og tørstende efter Retfærdighed og leve ved ethvert Ord fra Gud, og Herren vil snart sige til ham: Søn! Du skal blive ophøiet osv. Naar Herren har tilstrækkeligen prøvet Nogen og finder at han er bestemt paa at tjene ham under alle Omstændigheder, da vil den samme faae sin Kaldelse og Udvælgelse gjort sikker; da vil det blive hans Privilegium at modtage den anden Trøster, hvilken Herren har lovet de Hellige, som anført er i Johanhannes Vidnesbyrd i det 14de Capitel fra det 12te til 27de Vers.

Læg Mærke til det 16, 17, 18, 21 og 23 Vers: (16de V.) „Og jeg vil bede Faderen og han skal give Eder en anden Trøster (Talsmand), at han maa blive hos Eder for stedse, (17de V.) nemlig den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage, thi den seer ham ikke, kjender ham heller ikke; men I kjender ham, thi han boer hos Eder, og skal være i Eder; (18 V.) Jeg vil ikke lade Eder uden Trøster, jeg vil komme til Eder. (21de V.) Den, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; og den, som mig elsker, skal blive elsket af min Fader, og jeg vil elske ham og aabenbare mig selv for ham. (22de V.) Om Nogen elsker mig, han vil holde mine Ord, og min Fader vil elske ham, og vi vil komme og fæste Bolig hos ham.

Nu, hvem er denne anden Trøster? Det er hverken meer eller mindre end den **Herre Jesus Christus** selv; og dette er Summen og Hovedindholdet af den hele Sag, at naar Nogen erholder denne sidste Trøster, vil Jesu Christi Person besøge ham, eller vise sig for ham fra Tid til anden, og han vil endog aabenbare Faderen for ham, og de vil fæste Bolig hos ham, og Himmelens Syner vil aabnes ham, og Herren vil lære ham Ansigt til Ansigt, og han kan have en fuldkommen Kundskab om Guds Riges Hemmeligheder; og saadan er den Stilling og det Standpunkt, som de Hellige fordum opnaaede, da de havde saadanne herlige Syner, som Esaias, Ezekiel, Johannes paa Øen Patmos, Paulus i de tre Himle, og alle de Hellige, som stod i Forbindelse med den Førstefødtes Kirke og almindelige Forsamling.

Aabenbarelsesaanden er i Forbindelse med disse Velsignelser. Et Menneske kan drage Fordeel af de første Fornemmelser af Aabenbarelsesaanden; for Ex., naar I føler det rene Lys gjennemstrømme Eder, kan det give Eder pludselige Indskydelser eller Anelser, som, naar I lægger Mærke dertil, kan findes at gaae i Opfyldelse samme Dag eller snart; det er, de Ting, som var fremstillet i Eders Sind ved Guds Aand, vil komme til at skee; og ved saaledes at erfare Guds Aand og forstaae den, kan I voxe i Aabenbarelsens Princip, indtil I blive fuldkomne i Christo Jesu.

En Evangelist er en Patriark, ja den ældste Mand af Josephs Blod eller af Abrahams Sæd. Hvorsomhelst Christi Kirke er grundlagt paa Jorden, burde der være en Patriark til Gavn for

de Helliges Afkom, saaledes som det var med Jacob, idet han gav sin patriarkalske Velsignelse til sine Sønner osv.

Den 2den Juli, om Eftermiddagen — — — — — — — — — — — — — — —

Talte til Brødrene af Præstedømmet og gav dem megen Underviisning, sigtende til, at de skulde vogte dem for Selvgodhed, Selvretfærdighed og Selvroes; berørte mange Gjenstande af Vigtighed og Værdi for alle, som ønske at vandre ydmygt for Herren; formanede dem især at iagttage Kjærlighed, Viisdom og Broderfølelse med indbyrdes Kjærlighed i alle Ting og under alle Omstændigheder.

Formaningerne anføres her i Korthed som følger:

Enhver udøve Barmhjertighedsprincipet og være rede til at tilgive vor Broder ved det første Tegn paa Fortrydelse og Beden om Forladelse; og om vi endog skulde tilgive vor Broder, eller endog vor Fiende, inden de fortryder eller beder om Tilgivelse, saa vilde vor himmelske Fader være ligesaa barmhjertig mod os.

Ligeledes maa de Tolv og alle Hellige være villige til at bekjende alle deres Synder og ikke tilbageholde Noget; og de Tolv maa være ydmyge og ikke blive ophøiede, vogte sig for Stolthed, og ikke søge at udmærke sig paa hinandens Bekostning, men fremme fælles Velfærd og bede for hinanden, og ære vor Broder eller tale hæderlig om hans Navn, og ikke bagtale eller opæde ham. Hvorfor vil ikke Mennesket lære Viisdom ved Formaning i denne sidste Verdensalder, da vi har en saadan Masse af Vidner og Exempler for os, og ikke blive nødte til at lære ved sørgelig Erfaring enhver Ting vi veed?

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret siden den 1ste Februar.

A. P. Trane	16	Rdl.	„	Mk.	„	Sk.
Dito	21	—	„	—	„	—
Summa	37	—	„	—	„	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 11. Den 1. Marts 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 136.)

Lyman E. Johnson, Brigham Young og Heber C. Kimball kom frem, og de tre Vidner lagde deres Hænder paa Enhvers Hoved særskilt og bad.

L. E. Johnsons Velsignelse i Jesu Navn var, at han skulde bære Tidender om Frelsen til Nationer, Tungemaal og Folk, indtil Jordens yderste Hjørner skal høre Tidenderne; og at han skal være et Vidne om Guds Ting til Nationer og Tungemaal; og at hellige Engle skal betjene ham Tid efter anden; og at ingen af Fiendens Magter skal forhindre ham at gaae frem og gjøre Herrens Arbeide; og at han skal leve indtil Indsamlingen er fuldendt, ifølge de hellige Propheter; og han skal blive lig Enoch, og hans Tro skal blive lig hans; og han skal blive kaldet stor iblandt alle de Levende; og Satan skal skjælve for ham; og han skal see Frelseren komme og staae paa Jorden med Magt og stor Herlighed.

Brigham Youngs Velsignelse var, at han skulde blive stærk i Legemet, at han maatte gaae frem og samle de Udvalgte, forberedende til Herrens store Tilkommelsesdag; og at han maatte være stærk og mægtig til at kundgjøre Tidenderne for Nationer, som ikke kjender Gud; at han maa fordobble de ti Talenter; at han maa komme til Zion med mange Neg. Han skal gaae frem fra Land til Land og fra Hav til Hav, og skal see himmelske Sendebud at gaae frem; og hans Liv skal forlænges; og det hellige Præstedømme er paalagt ham, at han maa gjøre Undere i Jesu Navn; at han maa uddrive Djævle, helbrede Syge, opreise Døde, aabne den Blindes Øine, gaae frem fra Land til Land og fra Hav til Hav; og at hedenske Nationer skal endog kalde ham Gud selv, dersom han ikke irettesætter dem.

Heber C. Kimballs Velsignelse, i Hovedindholdet, var, at han skulde blive gjort lig dem, som var bleven velsignede før ham; og blive begunstiget med den samme Velsignelse. At han maatte modtage Syner, Engles Betjening og høre deres Røst, og endog komme i Guds Nærværelse; at mange Millioner maa blive omvendte formedelst ham; at Engle maa føre ham fra Sted til Sted, og at han maa staa indtil vor Herres Tilkommelse og modtage en Krone i vor Herres Rige; at han maa gjøres bekjendt med Dagen, naar Christus skal komme; at han skal fuldkommengjøres i Tro; og at

de Døve skal høre, de Lamme skal gaae, de Blinde skal see, og større Ting end disse skal han gjøre, at han skal have Frimodighed til at tale for Nationerne og stor Kraft osv.

En Hymne blev affungen: „Herlige Ting er talt om Dig," osv.; og Forsamlingen sluttedes af Præsident Joseph Smith, jun.

Søndagen den 15de Februar. Forsamlingen aabnet igjen.

Præsident Cowdery gjorde nogle Bemærkninger angaaende Beskaffenheden af Forsamlingerne, paakaldede Herrens Hjælp osv., hvorefter et Antal Certificater læstes og antoges fra Brødre, som nyligen var vendte tilbage fra Zion.

Præs. Cowdery fremkaldede derpaa Orson Hyde, David W. Patten og Luke Johnson og sked frem til at give dem deres Ordinationer og Velsignelser.

Orson Hydes Velsignelse. — O. Cowdery kaldede paa Herren til at smile paa ham, at hans Tro maa blive fuldkommengjort, og at de udtalte Velsignelser maa virkeliggjøres. Han skal gjøres mægtig og blive ifort med Kraft fra det Høie og gaae ud til Jordens Nationer for at kundgjøre Evangeliet; at han skal undgaae Verdens Besmittelser; Englene skal opholde ham; og at han skal gaae frem, ifølge Befalingen, baade til Jøde og Hedning, og skal gaae til alle Nationer, Riger og Tungemaal; alle, som hører hans Røst, skal erkjende ham at være en Guds Tjener; han skal være lig hans Brødre i at holde Rigets Nøgler; han skal bestaae paa Jorden og bringe Sjæle til Christus kommer. Vi veed, at han elsker Dig, og maa denne Din Tjener blive istand til at gaae uskadt gjennem Pestilentse; Mørkets Magt skal ikke overmande ham; han skal have Magt til at slaae Jorden med Pestilentse; at adskille Vande og føre de Hellige igjennem; han skal gaae fra Land til Land og fra Hav til Hav; han skal være lig een af de tre Nephiter.

David W. Pattens Velsignelse. — O Gud! giv denne din Tjener en Kundskab om din Villie; maa han være lig een af de Gamle, som bar Vidnesbyrd om Jesus; maa han blive en ny Mand fra denne Dag af. Han skal være lige med hans Brødre, de Tolv, og besidde Propheternes Egenskaber. Maa hans Legeme være styrket og aldrig blive afmægtigt; maa han vandre og ikke blive træt. Maa han have Magt over alle Sygdomme og Tro ifølge hans Ønsker; maa Himlene aabnes ham snarligen, at han kan bære Vidnesbyrd fra Kundskab; at han maa gaae til fjerne Nationer og Øer. Maa han have Kundskab om Rigets Ting, fra Begyndelsen, og være istand til at sønderrive Præstebedrageri lig en Løve. Maa han have Magt til at nedslaae sine Fiender for sig med fuldkommen Tilintetgjørelse. Maa han vedblive til Herren kommer. O Fader! vi besegle disse Velsignelser paa ham. Saa være det, Amen!

Luke Johnsons Velsignelse. — Vor Fader i Himmelen, skue ned i Naade paa os og paa denne din Tjener, som vi ordinere til de Tolvs Embede. Han skal være beredet og bevaret og være lig dem, som vi have velsignet før ham. Han skal høre Guds Røst; han skal stedse trøste de Helliges Hjerter. Englene skal understøtte ham indtil han faaer fuldbragt sin Tjeneste. Han skal blive forløst og komme frem med Israel. Han skal bringe Vidnesbyrd til Jordens Konger og staae i Forbindelse med den Førstefødtes almindelige Forsamling og Kirke. Dersom han kastes i Fængsel, skal han være istand til at trøste sine Brødres Hjerter. Hans Tunge skal løses og han skal have Magt til at føre Mange til Zion, og sidde ned med dem; den Gamle af Dage skal udtale denne Velsignelse, at han har været

trofast; han skal have Styrke, Viisdom og Kraft; han skal gaae iblandt Pagtens Folk og tale alle deres Tungemaal, iblandt hvilke han skal gaae. Alle disse Velsignelser vi meddeler ham i Jesu Navn, Amen!

William. E. Mc Lellins Velsignelse. — I Herrens Navn skal Viisdom og Forstand blive udgydt over ham, og dygtiggjøre ham til at fuldføre det store Arbeide, som er paalagt ham; at han maa blive sparet indtil de Hellige er indsamlede; at han maa staae for Konger og Regenter og bære Vidnesbyrd og opholdes af hellige Engle; og Jordens Nationer skal erkjende, at Gud har sendt ham; han skal have Magt til at overvinde sine Fjender; og hans Liv skal blive sparet midt iblandt Pestilentse og Ødelæggelse. Han skal være en Fyrste og Frelser for Guds Folk. Fristeren skal ikke overvinde ham; ei heller hans Fjender faae Fremgang imod ham; Himlene skal aabnes ham som for Mænd i gamle Dage. Han skal være mægtig i Guds Haand og skal overbevise Tusinder, at Gud har sendt ham; og maa hans Dage blive forlængede til Menneskens Søns Tilkommelse. Han skal føres som paa Ørnevinger fra Land til Land og fra Folk til Folk; og være istand til at gjøre Underere iblandt denne Slægt. Saa være det, Amen!

John F. Boyntons Velsignelser. — Du har faaet Overhaand og skal faae Overhaand og Du skal kundgjøre Evangeliet for mange Nationer. Du skal blive gjort mægtig for Gud; og endskjøndt Du skal blive udkastet fra Menneskenes Aasyn, skal Du dog have Magt til at overvinde. Du skal føre de Udvalgte triumpherende til Tilflugtsstederne; Du skal være lig de Brødre, som er blevne velsignede før Dig. Du skal staae paa Ulykkens Dag, naar de Ugudelige skal forfæres, og fremstille for Faderen, pletfri, Frugterne af Dit Arbeide. Du skal overvinde alle de Onder, der er i Verden; Du skal have Viisdom til at bringe de Vises Viisdom til Taushed; og Du skal see din Frelsers Aasyn i Kjødet. Disse Velsignelser er udtalte og beseglede paa Dig. Saa være det, Amen!

William Smiths Velsignelse. — At han maa blive reen af Hjertet; at han maa have Forening med Gud; at han maa blive lig hans Brødre i at holde Nøglerne til denne Tjeneste; at han maa blive bevaret og være et Redskab til at føre Israel frem, at han maa blive udfriet fra deres Hænder, som søge at ødelægge ham, at han maa blive dygtiggjort til at bære Vidnesbyrd til Nationerne at Jesus lever; at han maa bestaae i Pestilentse og Ødelæggelse. Han skal være mægtig i Guds Haand til at bevirke Israels Gjenopreisning. Nationerne skal fryde sig ved Størrelsen af de Gaver som Gud har tildeelt ham; at hans Tunge skal løses; han skal have Magt til at gjøre store Ting i Jesu Navn. Han skal blive bevaret og forblive paa Jorden indtil Christus skal komme og tage Hævn over de Ugudelige. Sluttet til næste Gang.

Kirtland den 21de Februar 1835. En Forsamling af Kirken holdtes, ifølge foregaaende Bestemmelse. Efter Bøn af Præs. David Whitmer og en kort Tale Præs. O. Cowdery til Forsamlingen, blev Ældste Parley P. Pratt kaldet til Forhøiningen og ordineret til een af de Tolv af Præs. Joseph Smith, jun., D. Whitmer og Cowdery. O Herre! smiil fra Himlen ned paa denne din Tjener; forlad hans Synder, hellige hans Hjerte og bered ham til at modtage Velsignelsen. Forøg hans Kjærlighed til Dig og for din Sag; forøg hans Kundskab; meddeel ham al den Viisdom, Klogskab og Forstand, som han behøver som en Ret-

færdighedens Tjener og til at pryde det Apostelskab, hvortil han er kaldet. Maa en dobbelt Part af den Aand, som blev meddeelt vor Herres og Frelsers Disciple til at føre dem ind i al Sandhed, hvile paa ham og gaae med ham, hvor han gaaer, at Intet skal faae Fremgang imod ham, at han maa blive udfriet fra Trængsler, fra hans Fjenders Magt og fra al Retfærdigheds Fjende. Maa han være istand til at opstige som paa Ørnevinger, at løbe og ikke blive afmægtig, at gaae og ikke blive træt; maa han have stor Viisdom og Kundskab, og være istand til at føre dine Udvalgte gjennem dette Tornekrat. Lad Sygdom og Død ikke have nogen Magt over ham; lad ham være lig hans Brødre i at bringe mange Sønner og Døttre til Herlighed og mange Nationer til Kundskab om Sandheden. Store Velsignelser skal hvile paa Dig; din Tro skal voxe; Du skal have stor Kraft til at være overlegen. Himlenes Slør skal rulles op; Du skal tillades til at skue indenfor det og modtage Underviisning fra det Høie. Intet Vaaben, som er dannet og opløftet mod Dig, skal lykkes; ingen Magt skal herske over Dig; thi Du skal have din Kraft hos Gud og forkynde hans Evangelium. Du vil have Trængsel, men Du skal vorde udfriet og beseire alle dine Fjender. Dit Embede skal ingensinde tages fra Dig; Du skal kaldes stor; Engle skal føre Dig fra Sted til Sted. Dine Synder er tilgivne og dit Navn skrevet i Lammets Livsensbog. Saa er det, Amen!

Formaning given af O. Cowdery til P. P. Pratt: Jeg veed, kjære Broder, at Sindet naturligen fordrer noget Nyt! men den samme Ting, ofte gjentagen, gavner os. Du vil have de samme Vanskeligheder at kæmpe med i Opfyldelsen af denne Tjeneste, som de gamle Apostle havde. Du har ladet Dig hverve for en Sag, som udfordrer din hele Opmærksomhed; Du bør derfor beregne Omkostningerne, og til at blive et poleret Skæfte udfordres, som Du maa indsee, flere Aars Arbeide; og din Stilling udfordrer en fuldkommen Politur. Det udfordres ikke blot til at vandre nogle faa Mile i dette Land, men i fjerne Lande. Du maa udholde meget Arbeide, megen Møie og mange Savn for at blive fuldkommen poleret. Din Kaldelse ligner ikke en Agerdyrkers i at opdyrke en begrændset Deel af den Planet, som vi beboe, og naar Himlen har givet tidlig Regn og sildig Regn og Høsten har modnet hans Frugt, at samle dem ind og lykønske sig selv med for en Tid at være lindret i sit Slæb, medens han i Tanken forestiller sig Vinteraftenernes Vederqvægelse og Kakkelovnskrogens Glæder. Men, kjære Broder! det er langt anderledes med Dig. Dit Arbeide maa være uafbrudt og din Møie stor; Du maa gaae frem og arbeide indtil det store Værk er gjort. Det vil udfordre en Række af Aar til at fuldkomme det; men Du vil have denne behagelige Trøst, at din himmelske Fader kræver det; Marken er hans; Arbeidet er hans; og han vil ikke alene opmuntre Dig og oplive Dig og opholde Dig paa din Pilegrimsfærd i din store Møie; men naar dit Værk er fuldendt og dit Arbeide overstaaet, vil han tage Dig til Sig selv. Men inden Du kommer til Fuldendelsen af din Lyksalighed, bered dit Sind til at bære hvad som myndigen vil vorde fordret af Dig til at fuldføre det store Værk, som ligger foran Dig. Beregn vel Omkostningerne. Du har læst om Forfølgelser og Prøvelser i gamle Dage. Har ikke bitter Erfaring lært Dig, at det er det samme nu? Du vil vorde ført for Øvrighederne for den Religion Du bekjender; og det var bedre ikke at tage fat, end at begynde og siden

see tilbage, eller afskrækkes naar Farer optaarne sig omkring Dig, eller den blege Død stirrer Dig i Ansigtet. Jeg har talt om disse Ting, kjære Broder, fordi jeg har seet dem i Syner. Der er stærke Huler og skumle Fængsler for Dig. Disse skulde ikke forfærde Dig. Du maa blive kaldet en god eller slet Mand. Ligemeget. De Gamle gjennemgik det samme. De bar dette Vidnesbyrd — at de havde seet Frelseren efter hans Opstandelse fra de Døde. Du maa bære det samme Vidnesbyrd; ellers vil din Mission, dit Arbeide, din Møie være forgjæves. Du maa bære det samme Vidnesbyrd, at der er blot een Gud, een Midler; den, som har seet Ham, vil kjende Ham og vidne om Ham. Vogt Dig for Stolthed; tag Dig iagt for det Onde; sky endog Skinnet deraf; thi Tiden kommer, naar Du vil falde, hvis Du ikke giver Agt paa disse Ting. Iblandt dine mange Trængsler vil Du ogsaa have mange Velsignelser; men Du maa gjennemgaae mange Trængsler for at modtage Herligheden, som er opbevaret for Dig. Du vil see Tusinder, som, naar De først see Dig, ikke vil vide Noget om Frelsen ved Jesum Christum; Du skal see en Nation født paa en Dag. Et stort Arbeide ligger foran Dig, og Tiden er nær, naar Du maa byde Farvel til dit Fødeland, fare over det mægtige Dyb, og røre Stormklokken for andre Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Erindre at alt dit Haab om Udfrielse fra Fare og Død, vil beroe paa din Trofasthed for Gud; Du maa nødvendigviis tjene ham i hans Sag med et fuldkomment Hjerte og en villig Aand. Sky Kiv og en forfængelig Ære; tænk ikke, at Du er bedre end dine Brødre, men bed for dem saavelsom for Dig selv; og om Du er trofast, stor vil din Velsignelse vorde; men om Du ikke er, vil din Forvaltning vorde tagen fra Dig, og en anden beskikket i dit Sted.

Ældste Pratt gav sin Haand til Præs. O. Cowdery og sagde, at han havde modtaget Ordination og skulde opfylde Tjenesten efter den ham givne Naade, hvortil Præsidenten svarede: Gaa frem og Engle skal opholde Dig, og Du skal komme frem paa den sidste Dag, bringende mange med Dig.

Thomas B. Marsh og O. Pratt var fraværende paa en Mission.

Ældste Marsh vendte tilbage til Kirtland den 25de April og Ældste Pratt den 26de og modtog deres Ordination og Velsignelse, hvilket er nedskrevet paa dette Sted i Forening med deres Brødres.

Thomas B. Marsh's Velsignelse ved Præsident O. Cowdery. — Kjære Broder; Du skal blive en Retfærdigheds Tjener og til denne Tjeneste og Apostelskab skal Du nu ordineres; og maa alle timelige og aandelige Velsignelser følge Dig. Dine Synder er Dig forladne og Du skal gaae frem og prædike det evige Evangelium. Du skal færdes fra Rige til Rige og fra Nation til Nation. Engle skal understøtte Dig og Du skal blive et Redskab til at bringe Tusinder af Herrens Forløste til Zion. Beseglet af Præs. D. Whitmer. Saa være det, Amen!

Orson Pratts Velsignelse. — Kjære Broder! Du er udvalgt til at ordineres til dette Apostelskab og denne Tjeneste; Du skal gaae ud og prædike Evangeliet og gjøre et mægtigt Værk. Du skal blive understøttet; den Helligaand skal oplyse dit Sind; Du skal vandre fra Nation til Nation; Herren din Gud skal bevare Dig og føre Dig uskadt tilbage med evige Glædessange paa dit Hoved. Bekræftet af Præsident D. Whitmer.

Følgende Formaning gaves de Tolv af Præs. O. Cowdery: Kjære Brødre! Inden jeg taler til Eder, vil jeg læse et

Stykke af en Aabenbaring. Det er Eder bekjendt, at førend denne Kirke organiseredes i 1830, gav Herren Aabenbaringer, ellers kunde Kirken ikke være bleven organiseret. Folket i denne Kirke var svagt i Tro, sammenlignet med de Gamle. De, som havde med denne Sag at gjøre, længedes efter at vide, hvorledes Værket skulde udføres. De læste mange Ting i Mormonsbog, angaaende deres Pligter, og Maaden hvorpaa det store Værk burde gjøres; men Menneskenes Sind er saaledes beskaffent, at de ikke vil troe, uden et Vidnesbyrd ved Syn eller Hørelse. Herren gav os en Aabenbaring, at der i Tidens Løb skulde vælges tolv Mænd til at prædike hans Evangelium for Jøde og Hedning. Vore Sind har været i en bestandig Anstrængelse for at udfinde hvem disse Tolv skulde være; naar Tiden skulde komme, kunde vi ikke sige; men vi søgte Herren i Faste og Bøn om at vi maatte opleve at see denne Dag, at see Eder og at skue tilbage paa de Vanskeligheder, vi har gjennemgaaet; men, som vi har seet denne Dag, bliver det min Pligt at tale til Eders Belærelse; og først nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Eders Embede. I har mange Aabenbaringer i Eders Hænder; Aabenbaringer, der vil gjøre Eder bekjendte med Beskaffenheden af Eders Mission. I vil have Vanskeligheder paa Grund af at I skal besøge alle Jordens Nationer. I vil behøve en tifold Viisdom i Forhold til hvad I nogensinde har havt. I vil have til at bekæmpe alle Nationers Fordomme.

Han læste derpaa Aabenbaringen og sagde: Har I begjært denne Tjeneste af Eders ganske Hjerte? Om I har begjært det, er I kaldede af Gud og ikke af et Menneske til at gaae ud i al Verden.

Han læste derefter i Aabenbaringen, hvad Herren siger til de Tolv, og fortsatte siden sin Tale saaledes: Brødre! I har Eders Pligt fremstillet i denne Aabenbaring. I er bleven ordinerede til det hellige Præstedømme, som I har modtaget fra dem, der har deres Magt og Myndighed fra en Engel; I skal prædike Evangeliet for enhver Nation. Skulde I i mindste Maade forsømme Eders Pligt, stor vil Eders Fordømmelse vorde; thi jo større Kaldelse, desto større Overtrædelse. Jeg formaner Eder til at øve Ydmyghed; thi jeg kjender det menneskelige Hjertes Stolthed. Tag Eder i Agt, at ikke Verdens Smigrere opløfte Eder, tag Eder i Agt for at ikke Eders Tilbøieligheder bliver fængslede af verdslige Gjenstande. Lad Eders Tjeneste være det Første. Ihukom, at Menneskenes Sjæle er betroet til Eders Omsorg; og om I røgter Eders Kald, skal I altid have Fremgang.

I den første Tilstand er I bleven takskyldige til andre Mænd for Vidnesbyrdet, hvorpaa I har handlet; men det er nødvendigt, at I modtager et Vidnesbyrd fra Himlen for Eder selv, saa at I kan bære Vidnesbyrd om Sandheden af Mormonsbog, og at I har seet Guds Aasyn. Det er mere end Vidnesbyrdet om en Engel. Naar den rette Tid kommer, skal I blive istand til at bære dette Vidnesbyrd for Verden. Naar I bringer Vidnesbyrdet, at I har seet Gud, dette Vidnesbyrd vil Gud aldrig tilstade at falde, men vil forsvare Eder; endskjøndt mange vil ikke give Agt derpaa, dog andre vil. I vil derfor indsee Nødvendigheden af at faae dette Vidnesbyrd fra Himmelen.

Ophør aldrig at stræbe fremad, indtil I har seet Gud Ansigt til Ansigt. Styrk Eders Tro; bortkast Eders Tvivl, Eders Synder og al Eders Vantroe, og intet kan hindre Eder fra at komme til Gud. Eders Ordination er ikke fuldstændig og fuldkommen indtil Gud har

lagt sine Hænder paa Eder. Det udfordres ligesaa meget til at bygtiggjøre os som hine, der har gaaet foran os; Gud er den samme. Om Frelseren lagde sine Hænder paa sine Apostle i de første Dage, hvorfor ikke i de sidste Dage?

Med Hensyn til Fortrin maa jeg gjøre nogle faa Bemærkninger. De gamle Apostle søgte efter Storhed; men paa det at ikke Uenighedens Sæd skal saaes med Hensyn til denne Sag, saa forstaae især Aandens Stemme i denne Anledning. Gud elsker ikke Eder høiere eller mere end andre. I skal kæmpe for Troen engang leveret til de Hellige. I veed at Jacob kæmpede indtil han erholdt. Det var ved brændende Bøn og flittig Søgen at I erholdt Vidnesbyrdet, I nu er istand til at bære. I er som eet; I er lige til at bære Rigets Nøgler til alle Nationer. I er kaldede til at prædike Guds Søns Evangelium for Jordens Nationer; det er Eders himmelske Faders Villie, at I forkynder hans Evangelium til Jordens Ender og paa Øerne i Havet.

Vær nidkjære i at frelse Sjæle. Den Enes Sjæl er ligesaa dyrebar som den Andens. I skal bringe Budskabet til alle dem, som anseer sig selv for vise; og saadanne maaskee forfølger Eder; de søger maaskee efter Eders Liv. Modstanderen har stedse søgt at berøve Guds Tjenere Livet; I maa derfor være beredte til alle Tider at opoffre Eders Liv, om Gud skulde fordre det for hans Sags Fremme og Oprettelse. Knur ikke mod Gud! Vær stedse flittig til Bøn; vær stedse aarvaagen. I vil ikke fortyde paa, at jeg tilfulde aabenbarer mit Hjertes Følelser. Vi vil ikke see en anden Dag lig denne; Tiden er fuldelig kommen, Aandens Stemme er kommen for at udvælge disse Mænd.

Tiden vil komme, naar I vil ønske at see en Dag som denne og I vil ikke see den. Ethvert Hjerte ønsker Eder Fred og Held, men Scenen med Eder vil uundgaaeligen afvexle. Lad ingen Mand tage Eders Bispedømme fra Eder; og tager Eder i Agt for at I ikke taber Eders Kroner. Det vil udfordre hele Eders Sjæl, det vil udfordre Mod lig Enochs. Tiden er nær, naar I vil være midt i Forsamlinger, som vil skære Tænder over Eder. Dette Evangelium maa gaae frem og vil gaae frem indtil det fylder hele Jorden. Sagde jeg, at Forsamlinger vil skære Tænder mod Eder? Ja, jeg siger, at Nationer vil gjøre det; de vil ansee Eder som de værste Mennesker. Bliv ikke mismodige ved det. Naar Gud udgyder sin Aand, vil hans Fjender rase; men ihukom, at Gud er paa Eders høire og paa Eders venstre Side. En Mand, omendskjøndt han ansees som den værste, har Glæde, naar han er sig bevidst, at han behager Gud. Deres Liv, som forkynde det sande Evangelium, vil være i Fare; det har stedse været Tilfældet lige fra den retfærdige Abels Dage. Den samme Modstand har viist sig, naarsomhelst Mænd kom frem for at bekjendtgjøre det sande Evangelium. Tiden skal komme, naar I vil blive anseete som de værste Mennesker af mange og som de bedste af nogle. Tiden skal komme, naar I vil blive fuldkommen fortrolige med Guds Ting. Dette Vidnesbyrd vil opirre dem, som ikke troer det, til at tragte efter Eders Liv; men der er hele Nationer, som vil modtage Eders Vidnesbyrd. De vil kalde Eder gode Mænd. Bliv ikke opløftede i Eders Sind, naar I kaldes gode Mænd. Ihukom at I er unge Mænd, og I skal blive sparede. Jeg indslutter ogsaa de andre Tre. Ihukom dem i Eders Bønner; fremfør deres Sag for Naadens Throne; endskjøndt de ikke er nærværende, er dog I og de lige. Denne Beskikkelse er hensigtet til at danne

en Hengivenhed i Eder for hverandre, stærkere end Døden. I vil vandre til andre Nationer; understøt hverandre i Aanden. Om een (eller flere) kastes i Fængsel, maa de andre bede for ham og befrie ham ved deres Bønner. Eders Liv skal være i stor Fare; men Herrens Forjættelse er, at I skal vorde udfriede.

Erindre, at I ikke skal gaae til andre Nationer, indtil I modtager Eders Begavelser. Bliv i Kirtland, indtil I er iførte Kraften fra det Høie. I behøver en Kilde af Viisdom, Kundskab og Forstand, som I ingensinde havde. Med Hensyn til Begavelsen vil jeg gjøre een eller to Bemærkninger, saa at der ikke bliver nogen Misforstaaelse. Verden kan ikke modtage Guds Ting. Han kan begave Eder uden verdslig Pomp og stor Parade. Han kan give Eder den Viisdom, den Oplysning og den Kraft, som udmærkede de gamle Hellige, og som nu udmærker den høiere Verdens Beboere. Storheden af Eders Bestikkelse bestaaer deri: I skal holde dette Embedes Nøgler; I skal gaae til fjerne Nationer, — Nationer, som sidde i Mørke. Dagen skal komme, naar Herrens Værk maa gjøres. Israel skal samles. Jacobs Sæd skal indsamles fra deres lange Adspredelse. Der vil blive en Fest for Israel, Guds Udvalgte. Det er en sørgelig Fortælling, men Evangeliet maa prædikes og Guds Tjenere blive forkastede; men hvor kan Israel blive funden og modtage Eders Vidnesbyrd og ikke synde sig? Ingensteds! Prophetierne er fulde af store Ting, som skal finde Sted i de sidste Dage. Efterat de Udvalgte er udsamlede, skal Ødelæggelserne komme over Jordens Indbyggere; alle Nationer skal føle Guds Vrede, efterat de er bleven advarede af den Allerhøiestes Hellige. Om I ikke vil advare dem, saa vil Andre, og I vil tabe Eders Kroner.

I maa berede Eders Sind paa at byde et langt Farvel til Kirtland, endog til den store Dag kommer. I vil see, hvad I aldrig ventede at see; I vil behøve Enochs eller Elias' Aand og Jareds Broders Tro; I maa forberedes til at vandre ved Tro, hvor afskrækkende Udsigten end kan synes efter den menneskelige Anskuelse; I og enhver af Eder skulde føle Kraften af den bydende Fuldmagt: „Søn! gaa hen og arbeid i min Viingaard, og modtag med Glæde hvad der kommer; men i Enden vil Du staae, naar Andre falder. I har læst i Aabenbaringen angaaende Ordination: Tager Eder ivare for, hvem I ordinerer; thi alle Nationer er ikke lig denne Nation; de vil villigen modtage Ordinantserne af Eder for at skaffe Eder af Veien. Der vil vorde Tider, naar ikkun Herrens Engle kan udfrie Eder af deres Hænder.

Vi appellere til Eders Indsigt, vi appellere til Eders Forstand, om vi ei forsaavidt har opfyldt vor Pligt mod Eder. Vi betragte det som een af de største Gunstbeviisninger af vor himmelske Fader i at udpege Eder for os; I vil være Bestyrere af denne Tjeneste; I vil have et Værk at gjøre, som ingen anden Mand kan gjøre; I maa forkynde Evangeliet i dets Simpelhed og Reenhed, og vi anbefale Eder til Gud og hans Naade. I har vore bedste Ønsker, I har vore meest brændende Bønner, at I maa blive istand til at bringe dette Vidnesbyrd, at I har seet Guds Aasyn. Paakald ham derfor i Tro og inderlig Bøn indtil I faaer Overhaand; thi det er Eders Pligt og Eders Forrettighed at bære et saadant Vidnesbyrd, Enhver især. Vi formane Eder til at være trofaste i Opfyldelsen af Eders Kaldelse; deri maa ingen Forsømmelse finde Sted; I maa fuldføre alle Ting; og tillad os at gjentage, alle Nationer have en Fordring paa

Eder; I er indbyrdes forbundne, som de tre Vidner var; desuagtet kan I adskilles og mødes, og mødes og adskilles igjen, indtil Eders Hoveder bliver sølverhvide af Alder.

Han tog derefter enhver af dem ved Haanden og sagde: Vil Du med Hjertets fulde Forsæt tage Deel i denne Tjeneste at forkynde Evangeliet med al Flid tilligemed disse dine Brødre ifølge Beskaffenheden og Hensigten af det Embede I har modtaget? Hertil svarede enhver af dem bekræftende.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi have modtaget Deseret News indtil 30te Novbr. f. A. og alle Efterretninger for Utahs Vedkommende er gode og Bierne arbeide med Flid i Kuben og Bistaden er i en forunderlig Opkomst.

Vi har ogsaa modtaget en Deel private Breve, hvoriblandt Nedenstaaende, hvilket vi er opfordret af Brevskriveren at bekjendtgjøre.

Store Saltsø Stad den 25de Novbr. 1854.

Kjære Broder, Præsident Van Cott!

Jeg beder Dem indstændigen om, at dette Brev maatte blive indrykket i Skandinaviens Stjerne, saa at sammes Indhold derved bedst kan komme til de Helliges og mine Venners og Bekjendtes Kundskab.

Kjære Brødre og Søstre og Venner!

Jeg har grebet Pennen for i Korthed at lade Eder vide at jeg tilligemed Kone og Børn er lykkelig og vel ankommen her til Dalen og føler mig tilfreds og er taknemmelig til min himmelske Fader for hans store Naade imod mig, at jeg har fundet hvad jeg har søgt, og er kommet til det Sted, hvor den Høiestes Tjenere og Børn lever og hvor Retfærdighed og Sandhed udøves efter Herrens Love og Villie. Prophetien, som siger at de skal tale med nye Tunger og prophetere, har jeg ofte hørt omtale at det skulde skee, men Opfyldelsen har jeg nu seet med mine egne Øine og hørt med mine egne Øren, idet baade Mænd og Qvinder staae op, drevne af Aanden og tale i fremmede Tungemaal og propheterer og Aanden hviler saa igjen paa Andre, som udlægger det. Jeg har nu selv erfaret at de aandelige Naadegaver findes i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og det er hvad som glæder mig og alle oprigtige Sjæle, som kommer her, tilligemed al den Velsignelse og Frugtbarhed, som er udgydt over Dalene, saavelsom den virkelige og rette Frihed, der hersker her mere end i noget andet Land. Af de danske Søskende har jeg hørt, at det Rygte skulde gaaet om mig i Danmark, at jeg var falden fra og blevet i New Orleans; men det er en Løgn, opspunden af Djævelen, for at bedrøve de Oprigtige af Hjerter. Jeg ønsker at raabe til Eder nu, som jeg gjorde den Tid jeg har hos Eder: Alle I, som have indgaaet Pagt med Gud, holder den og værer standhaftige i Troen og lader Eder ikke rokke! Og til dem, som endnu vandre i Mørke, vil jeg sige: Omvender Eder og lader Eder

døbe til Eders Synders Forladelse og forlad Babylon og kom op til Zion og befrie Eder selv fra de Plager, som vil vorde udgydte over den ugudelige Verden! Og for Eder af Baptisterne, som kjender mig og troer at jeg taler Sandhed, vidner jeg som for Guds Aasyn, at denne er Sandhedens Vei og det evige Evangelium, som Gud har aabenbaret ved sine Engle i disse sidste Dage, og at her er Stedet, hvor Guds Børn skal forsamles medens Gud udgyder Vredens Skaaler over Jordens Nationer. Min Sjæl er fuld af Længsel, og min Bøn er til den Allerhøieste at jeg maatte see Eder alle, som er oprigtige af Hjertet og som troer at Jesus er Guds Søn, frelste i hans Rige.

Som jeg ikke kan opfylde Alles Ønske at skrive Eder til, som bad mig derom i Kjøbenhavn, i Jylland, Fyen og Langeland, hvor jeg har været paa Mission, skriver jeg Eder til paa denne Maade, og slutter denne Gang med en kjærlig Hilsen fra mig og fra de Hellige her til Brødre, Søstre og Venner.

William Andersen.

Tale

af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet den 7de October 1854.

(Af Deseret News for 26de Octbr. 1854).

(Fortsat fra Side 160.)

Men vi vil komme tilbage til Ordene af vor Text, som er den Ting, der vedkommer os meest for Nærværende. Det skulde lægges paa Folkets Sind og indprentes i deres Hjerter Uge efter Uge; de skulde læres og undervises paa saadan Maade, at disse Hemmeligheder, naar vi seer dem i det rette Lys, kan gjøre os godt. Naar Herren anseer det passende fra Himlene at udgyde Viisdom og Kundskab og Hemmeligheder og Forstand, maa vi, ved praktiske Gjerninger, Tro og Flittighed i at gjøre vore Pligter imod hinanden og imod Gud, være istand til at modtage dem og have godt af dem. Tiden vil komme, naar Herren vil aabenbare alle disse Ting; Alting i Himlen, paa Jorden og under Jorden; og Alting henhørende til Menneskets Sjæl vil bekjendtgjøres ved Basunernes Lyd i alle Levendes Øren.

Jeg vil anbringe det gamle Udtryk: „Jeg føler udmærket godt." Det gjør mig godt at komme tilbage til Utah Territorium, efter to Aars Fraværelse, for at see de Helliges Ansigter og fryde mig i deres Midte, og at give mit svage og ydmyge Vidnesbyrd om dette store og herlige Værk. Det er nu over fireogtyve Aar siden jeg blev døbt i denne Kirke; det var fireogtyve Aar den 19de forrige Maaned siden jeg blev døbt og blev et Medlem af denne Kirke. Jeg har seet den reise sig til dens nærværende Storhed fra nogle faa Medlemmer, som udgjorde den hele Kirke i 1830. Der var da maaskee ikke halvtredsindstyve Sidste-Dags-Hellige i hele Verden; og ethvert Aar frembringer Opfyldelsen af Prophetens Josephs Ytringer, Forudsigelser og Aabenbaringer.

Værket ruller frem saa hurtigt som Tidens Hjul vil tillade. Jeg erindrer vel en Aabenbaring given for mere end treogtyve Aar siden. Hvad sagde Herren, medens vi blot var en liden Haand-

fuld? Han sagde: "Det er nødvendigt at mine Ældste skulle gaae ud i alle omliggende Egne og prædike mit Evangelium og mange skal omvendes; og I skal have Magt til at organisere Eder selv efter Menneskenes Love." Dette var talt førend vi begyndte at samles. Til hvilket Gavn var det at organisere os ifølge Menneskenes Love? „At I kan bryde ethvert Baand, hvormed Fienden søger at tilintetgjøre og at I maa holde mine Love." Er ikke dette bleven opfyldt? See hen til Tiden, da denne Propheti blev given, henved fireogtyve Aar siden. Er det skeet? Er vi ikke organiserede efter de menneskelige Love? Er ikke mange omvendte saaledes som Aabenbaringen forudsagde? Og er vi ikke i en organiseret Tilstand her i Utah Territorium, overeensstemmende med de menneskelige Love, for at bryde Fiendens Baand, at de ikke maa tilintetgjøre os som et Folk. Om Pøbel skulde prøve paa at trænge os her, vilde de finde det meget vanskeligt, fordi vi er organiserede ifølge Menneskenes Love. Om de anvender nogen Bestræbelse eller Indflydelse for at tilveiebringe Folkets Ødelæggelse, saa er vi organiserede ifølge Menneskenes Love, og kan slaae dem med deres egne Vaaben.

Hensigten af dette var ikke blot vor Sikkrelse fra vore Fienders Hænder, men "at I maa være istand til at holde mine Love." Det var den anden Aarsag, Herren gav i den samme Aabenbaring. Er der ikke nogle af Guds Love, som vi ikke kunde holde, om vi levede adspredte udover i de andre Stater og Territorier, uorganiserede efter Menneskenes Love? Ja, der er Love af den største Vigtighed, som har Indflydelse paa dette Folks nærværende og tilkommende Skjæbne; som har en Indflydelse paa deres evige Herlighed, Ophøielse og Lyksalighed. Disse Love kunde aldrig bleven holdt, var vi ikke bleven organiserede ifølge Menneskenes Love. Herren har opfyldt denne Aabenbaring saa vidt; hvor meget mere fuldstændig denne Organisation kan blive herefter, veed jeg ikke, ei heller bekymrer jeg mig derom.

Det var ikke Menneskepaafund, ei heller menneskelig Magt eller Viisdom, som indrettede dette Rige; men den Gud, vi dyrke og tjene, som skabte Himlene og Jorden. Han dannede dette Rige og indrettede det og grundlagde det; alt er hans, og han holder det i sin egen Haand, og det samme store Væsen behersker og styrer de Ugudelige; han holder dem i Tømme og han vil fuldføre ethvert Ord, som er bleven givet ved hans Tjeneres Mund, som han siger os i Fortalen til Pagtens Bog: „Disse Befalinger og Prophetier skal opfyldes, og endskjøndt Himlene og Jorden forgaaer, skal ikke en Tøddel eller Bogstav af denne Bogs Befalinger forgaae."

Enhver Ting vil undergaae Forandring og Omvæltning og Omskiftning, hver i sin Tid og beleilige Stund, indtil dette Rige har udspredt sig, og dets Herredømme og Storhed har gjort sig gjældende over hele Jorden, og der ikke vil være en Hund til at bevæge sin Tunge imod det fra „Klippebjergene" indtil Jordens yderste Dele, men Alt være underlagt Christi Rige; Alt maa blive underkastet dets Love; og Jordens store Nationer — mægtige Nationer, ikke nogle faa, vil om ikke lang Tid komme op til Zion for at søge Viisdom og Kundskab fra Raadgiverne i Zion. De vil læse hendes Love og sige: „Vore Love er af intet Værd, vor Viisdom er Daarskab, vore Ord er som Blaar, udsatte for den fortærende Ild; vi er itubrudte, opløste stykkeviis, og færdige til at knuses under vor egen Vægt; men Eders Love, Regiering og Embedsmænd er alle gode,

retfærdige, rigtige og sande; visselig Israels Gud er i Eders Midte. Kom, lad os gaae op til Zion, lad os høre paa Zions vise Lovgivere, og lad os høre Lovene, som der forkyndes; lad os lære af den Viisdom, som findes i den Allerhøiestes Tjenere." Og de vil komme op med med deres Armeer, og deres mægtige Mænd, og deres Dommere, og deres Herskere og Konger vil komme til hendes opgaaende Glands, og Hedningerne vil komme lig en flydende Strøm, og Zions Porte vil være aabne Dag og Nat, og aldrig blive lukkede, for at indlade Magterne, som vil komme brusende ind fra alle Nationer, for at lære Viisdom, Kundskab og Raad, som er udgydt fra Himlene over den Allerhøiestes Tjenere.

Om vi skuer fremad til saadan en herlig Tid — til saadan en lykkelig Periode, maa vi bestræbe os for at berede os selv og vaagne op fra vor Slummer og gjøre de Pligter, som fordres af os. Indbetale vor Gjeld, indbetale den til det vedvarende Emigrationsfond, saa at Midlerne kan strax blive sendte tilbage, paa det at de, som kæmpe med Armod og Trængsler og er nedbøiede af Tyranniets Aag, kan nyde samme Privilegier som I. Erindre dem og Gud vil erindre Eder. Men dersom I vender Ryggen til disse Principer og ikke vil søge at gjøre mod Andre, som I vilde, at de skulde imod Eder; om I ikke vil lytte til vor Prophets Underviisning og Raad og ligeledes til Andres, som har talt fra dette Sted, saa vil I visne hen lig et tørret Rør, og I vil tabe Eders Myndighed; og det, som I har, vil vorde Eder frataget og I vil vorde forladte, fattige og elendige og blive Jordens Udskud, under den Almægtiges Forbandelse for Eders Ulydighed.

Lærdomme af Propheten Joseph Smith,

uddragne af hans Historie for 1839.

(Af Deseret News, d. 27. April 1854.)

(Fortsat fra Side 160.)

Torsdagen den 2den Juni.

Vil de Nye, som er valgte til at udfylde Pladserne, istedetfor dem, som er faldne i de Tolvs Qvorum, begynde at ophøie dem selv, indtil de ophøier dem selv saa høit, at de snart vil tumle overende og falde dybt og gaae, vadende giennem Mudder og Dynd og Mørke, lig Judas, til Satans Tugtelser, som Adskillige have gjort, eller vil de lære Viisdom og blive forstandige? (O Gud! giv dem Viisdom og gjør dem ydmyge, jeg beder dig!)

Naar de Tolv eller nogle andre Vidner staaer for Jordens Forsamlede, og de prædike i Guds Aands Kraft og Beviisning, og Folket er forundret og forvirret ved Lærdommen og siger, den Mand har prædiket en kraftig Prædiken og en prægtig Tale, maa den eller de Mænd vogte sig for, at de ikke tilskrive sig selv Æren, men, tragtende efter Ydmyghed, overlade Æren og Prisen til Gud og Lammet; thi det er formedelst det hellige Præstedømme og den Helligaand, at de har Kraft til at tale saaledes. Hvad er Du, o Menneske? Ikkun Støv. — Og fra hvem modtager Du Kraft og Velsignelser, uden fra Gud?

Derfor o I Tolv! læg Mærke til

denne Nøgle og bliv vise for Christi Skyld og for Eders egen Sjæls Skyld, I er ikke sendt for at belæres, men for at lære Andre. Lad ethvert Ord være krydret med Ynde. Vær aarvaagne; vær besindige. Det er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. Handle retskaffent for Gud og Mennesker. Tag Eder ivare for Hedningenes spidsfindige Blændværk, som at bukke og skrabe for Mennesker, til hvilke I ikke har nogen Tiltro. Vær retskafne, aabne og frie i al Eders Omgang med Menneskene.

O I Tolv og alle Hellige! anvend til Nytte denne vigtige Nøgle — at I i alle Eders Prøvelser, Besværligheder, Fristelser, Trængsler, Baand, Fængsler og Død seer til, at I ikke forraader Himmelen; at I ikke forraader Jesus Christus; at I ikke forraader Eders Brødre, at I ikke forraader Guds Aabenbaringer, hverken i Bibelen, i Mormonsbog, i Pagtensbog, eller nogen anden, som nogensinde var eller vil vorde given eller aabenbaret til Mennesket i denne Verden eller i den tilkommende Ja, i al Eders Slaaen bagud og Sprællen seer til, at I ikke gjør denne Ting, saa at ikke uskyldigt Blod skal findes paa Eders Klæder, og I gaae ned til Helvede. Alle andre Synder er ikke at sammenligne med Synd imod den Helligaand og at blive funden at være en Forræder mod Brødrene.

Jeg vil give Eder een af Nøglerne til Rigets Hemmeligheder. Det er et evigt Princip, som har eksisteret hos Gud fra Evighed: Den Mand, som staaer op for at fordømme Andre, findende Feil med Kirken, sigende at de er ude af den rette Vei, medens han selv er retfærdig, veed da forvist, at den Mand er paa den høieste Spidse til at falde fra, og dersom han ikke omvender sig, vil han falde fra, saa sandt Gud lever. Dette Princip er ligesaa rigtigt, som det Jesus fremsatte, idet han sagde: at den som søger Tegn er en hoeragtig Person; og dette Princip er evigt, ufravigeligt og fast som Himmelens Piller; thi hvorsomhelst I seer en Mand, som søger efter et Tegn, kan I skrive det ned, at han er en hoeragtig Mand.

Som Svar paa mange Forespørgsler gav jeg ved denne Tid en Forklaring over Præstedømmet og mange dermed forbundne Principer, hvoraf Følgende er en kortfattet Oversigt:

Præstedømmet var først givet til Adam; han erholdt det første Præsidentskab og holder Nøglerne til det fra Slægt til Slægt. Han erholdt det i Skabelsen, førend Verden var dannet (1 Moseb. 1, 26—28). Herredømmet gaves ham over enhver levende Skabning. Han er Erke-Engelen Michael, talt om i Skrifterne. Dernæst til Noah, som er Gabriel; han staaer næst Adam i Authoritet i Præstedømmet. Han blev kaldet af Gud til denne Tjeneste, og han var de Levendes Fader paa hans Tid og til ham gaves Herredømmet. Disse Mænd holder Nøglerne først paa Jorden og derefter i Himmelen.

Præstedømmet er et evigt Princip og eksisterede hos Gud fra Evighed og vil vedblive i al Evighed uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. Nøglerne maa bringes fra Himlen, naarsomhelst Evangeliet sendes. Naar de er aabenbarede fra Himlen, er det ved Adams Authoritet. Daniel i det 7de Capitel taler om den Gamle af Dage; han mener den ældste Mand, vor Fader Adam, Michael; han vil kalde sine Børn tilsammen og holde et Raad med dem for at berede dem for Menneskens Søns Tilkommelse. Han (Adam) er Faderen for Menneskeslægten og præsiderer over alle Menneskers Aander, og alle, som har havt

Nøglerne, maa staae for ham i dette store Raad. Dette maa finde Sted forend nogle af os forlader denne Skueplads for vor Virken. Menneskens Søn staaer foran ham og der gives ham Ære og Herredømme. Adam overgiver sin Forvaltning til Christum; den som blev overdragen ham, da han holdt Universets Nøgler, men beholder sin Stilling som Menneskeslægtens Hoved.

Menneskets Aand er ikke et skabt Væsen, den existerede fra Evighed og vil existere i Evighed. Noget Skabt kan ikke være evigt; og Jord, Vand osv., havde deres Tilværelse i en elementarisk Tilstand fra Evighed. Vor Frelser taler om Børn og siger, deres Engle staae altid for min Fader. Faderen kaldede alle Aander for sig, ved Menneskets Skabelse, og organiserede dem. Han (Adam) er Hovedet, og der sagdes ham, at han skulde forøge sig. — Nøglerne gaves først til ham, af ham til Andre. Han skal gjøre Regnskab for sin Forvaltning og de til ham.

Præstedømmet er evigt. Frelseren, Moses og Elias gav Nøglerne til Peter, Jacob og Johannes paa Bjerget, naar de blev forklarede for ham. Præstedømmet er evigt — uden Dages Begyndelse og Aars Ende, uden Fader, Moder osv. Om der ikke er nogen Forandring af Anordningerne, der er ingen Forandring af Præstedømmet.

Hvorledes har vi bekommet Præstedømmet i de sidste Dage? Det kom ned i en regelmæssig Følgerække. Peter, Jacob og Johannes havde det givet til dem, og de gav det til Andre. Christus er den store Ypperstepræst; Adam dernæst. Paulus taler om Kirkens Komme til Englenes Mangfoldighed — til Gud, Alles Dommer — til de fuldkommede Retfærdiges Aander; til Jesus, den nye Pagtes Midler osv. (Hebr. 12, 23).

Jeg saae Adam i Dalen Adam-ondi-Ahman. Han sammenkaldte sine Børn og velsignede dem med en patriarkalsk Velsignelse. Herren saaes i deres Midte, og han (Adam) velsignede dem alle, og sagde dem hvad der skulde vederfares indtil den sidste Slægt. (See Pagtens Bog. 3 Afsnit 28 og 29 §).

Det er hvorfor Abraham velsignede sin Afkom; han ønskede at bringe dem ind til Guds Nærværelse. — De skuede fremad til en Stad osv. Moses søgte at bringe Israels Børn ind til Guds Nærværelse, formedelst Præstedømmets Magt, men han kunde ikke. I de første Verdensaldere prøvede de paa at grundlægge den samme Ting, og der blev Eliaser opreiste som forsøgte at gjenoprette disse sande Herligheder, men erholdt dem ikke; men de propheterede om en Dag, naar denne Herlighed skulde aabenbares. Paulus talte om Tidernes Fyldes store Huusholdning, naar Gud vilde samle alle Ting under Eet osv., og hine Mænd, som disse Nøgler var blevne givne, maa være der; og de kan ikke blive fuldkommede uden os.

Disse Mænd er i Himlen, men deres Børn er paa Jorden. Deres Hjerter brænder for os. Derfor sender Gud Mænd ned. Matth. 24, 34 -41. Og han skal udsende sine Engle osv. Alle disse magthavende Personligheder vil komme ned og forenes Haand i Haand for at tilveiebringe Udførelsen af dette Værk.

Himmeriges Rige lignes ved et Sennepsfrøe. Sennepsfrøet er lille, men det frembringer et stort Træ, og Fuglene boer i dets Grene. Fuglene er Englene. Saaledes vil Englene komme ned, forene sig tilsammen for at samle deres Børn og samler dem. Vi kan ikke fuldkommengjøres uden dem, ei heller de uden os; naar disse Ting er gjort, vil

Menneskens Søn nedstige; den Gamle af Dage sidde; vi maa komme til Englenes Mangfoldighed, have Forbindelse med og modtage Underviisning af dem. Paulus taler om Mose Fremgangsmaade; taler om at Israels Børn bleve døbte osv. (1. Cor. 10). Han vidste dette og at alle Anordningerne og Velsignelserne vare i Kirken. Paulus havde disse Ting, og vi maa faae Himlens Fugle til at boe i Grenene osv.

Hornet førte Krig mod de Hellige og overvandt dem indtil den Gamle af Dage kom; Dommen blev given den Allerhøiestes Hellige af den Gamle af Dage; Tiden kom, at de Hellige besad Riget. Dette bringer os ikke alene til at tjene her, men ogsaa i Evigheden.

Saliggjørelse kan ikke komme uden Aabenbaring; det er faafængt for Nogen at forvalte uden samme. Ingen Mand er en Jesu Christi Tjener uden at være en Prophet. Ingen Mand kan være en Jesu Christi Tjener, undtagen han har Jesu Vidnesbyrd og dette er Prophetiens Aand. Naarsomhelst Saliggjørelse er bleven forvaltet, er det skeet ved Vidnesbyrd. Nutidens Mænd bevidner om Himmel og Helvede og har aldrig seet nogen af dem; og jeg siger at uden dette kan intet Menneske vide disse Ting.

Menneskene paastaae at prophetere. Jeg vil prophetere, at Tegnene paa Menneskens Søns Tilkommelse er allerede begyndt. Den ene Pestilentse efter anden vil ødelægge. Vi skal snart have Krig og Blodsudgydelse. Maanen vil blive vendt til Blod. Jeg bevidner om disse Ting og at Menneskens Søns Tilkommelse er nær, ja er nær for Dørene. Om vore Sjæle og vore Legemer ikke giver Agt paa Menneskens Søns Tilkommelse, og efterat vi er døde, om vi ikke giver Agt paa osv., skal vi være iblandt dem, som skal kalde paa Klipperne til at falde over os osv.

Menneskenes Børns Hjerter maae vendes til Fædrene og Fædrenes til Børnene, levende eller døde, for at berede dem for Menneskens Søns Tilkommelse. Hvis Elias ikke kom, vilde den hele Jord blive slagen.

Der vil her og der blive en Stav for de Helliges Indsamling. Nogle kan have raabt Fred, men de Hellige og Verden vil have liden Fred herefter. Lad dette ikke hindre os fra at gaae til Staverne; thi Herren har tilsagt os at flye og ikke tøve, eller vi vil blive adspredte den Ene her den Anden der. I Staverne skal Eders Børn blive velsignede, og I midt iblandt Venner, hvor I kan blive velsignede. Evangeliets Net samler af ethvert Slags.

Jeg propheterer, at den Mand, som nøler, efter at han har Leilighed til at gaae, vil vorde trængt af Djævelen. Krige er forhaanden; vi maa ikke forhale Tiden, men er ikke opfordrede til at opoffre. Opbyggelsen af Zion bør være vort høieste Formaal. Naar Krige kommer, har vi at flygte til Zion. Raabet lyder at paaskynde Værket. Den sidste Aabenbaring siger: I skal ikke have Tid til at være gangne over Jorden, indtil disse Ting kommer. Det vil komme paa samme Maade som Cholera, Krig, Ildebrande og Jordskjælv; den ene Pestilentse efter den anden osv., indtil den Gamle af Dage kommer, da vil Dommen gives til de Hellige.

Hvadsomhelst I maa høre om mig og Kirtland, læg ikke Mærke dertil; thi om det bliver et Tilflugtssted, vil Djævelen bestræbe sig af yderste Evne for at besnære de Hellige. I maa gjøre Eder fortrolige med hine Mænd, der ligesom Daniel bad tre Gange om Dagen, vendte til Herrens

See hen til Præsidentskabet og modtag Belærelse. Hvert Menneske, som er frygtagtig, gjerrig osv., vil fanges i en Snare. Tiden er snart forhaanden, naar intet Menneske vil have Tid undtagen i Zion og hendes Staver.

Jeg saae Mennesker, som efterstræbte deres egne Sønners Liv, og Broder dræbende Broder, og Mødre dræbende deres egne Døttre, og Døttre tragtende efter deres Mødres Liv. Jeg saae Armeer opstillede mod Armeer. Jeg saae Blod, Ødelæggelse, Ild, Røgdamp osv. Menneskens Søn har sagt at Moderen skal være imod Datteren og Datteren imod Moderen osv. Disse Ting er nær for Dørene. De vil følge Guds Hellige fra Stad til Stad. Satan vil rase og Djævelens Aand er nu opægget.

(Fortsættes).

Notise.

"Advarsels Røsten" af Parley P. Pratt, Een af de tolv Apostle, vil vorde udgiven, som et af de Værker iblandt de Sidste Dages Helliges Skrifter, der er fortrinlig skikket for Enhver, der elsker Sandheden, til at faae et klart og tydeligt Begreb om vor Kirkes Lærdomme, eller hvad Verden behager at kalde „Mormonisme." Værket er under Arbeide og vil forhaabentlig snart udkomme, hvorfor Bogagenterne efter Ønske kan indsende deres Reqvisitioner. Bogen vil udgjøre omtrent 7 Ark, i Format og Bind som Pagtensbog. Prisen for samme vil nærmere erfares, naar den bliver færdig fra Bogbinderen.

Indbetalt til Contoiret siden den 15de Februar.

	Rbd.	Mk.	Sk.
Mads Larsen Aasum .	38	„	„
E. A. Zitting	1	1	4
Summa	39	1	4

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 12. Den 15. Marts 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Udvælgelse og Forkastelse.

(Af Miiennial Star Nr. 9, 1ste Aarg.)

„*Troer I paa Udvælgelse og Forkastelse?*" For ikke at være nødte til at gjentage en tusinde Gange, hvad der kan siges med een Gang, har vi besluttet skriftlig at besvare hiint saa ofte fremsatte Spørgsmaal, saa at de Hellige kan modtage Lærdom, og alle, som vil, kan forstaae at vi fuldelig troer saadan Udvælgelse og Forkastelse, som er lært i det Gamle og Nye Testamente, og i andre Aabenbarelser fra Gud, i Forbindelse med ethvert andet Retfærdighedsprincip; og vi udbeder os den Gunst af Alle, i hvis Haand vort Svar monne komme, at de vil opsætte deres Dom, indtil de har igjennemlæst det med en ydmyg og bedende Aand.

Herren (Jehovah har talt ved Esaias, Propheten, i det 42 C. 1 V. saaledes: „See min Tjener, hvilken jeg opholder, min *Udvalgte*, i hvilken min Sjæl haver Behagelighed," klarligen hentydende til den Herre Jesus Christus, Guds Søn, udkaaret eller udvalgt af Faderen (1 Petri 1, 20." som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Dage for Eder, som formedelst ham troe paa Gud,") til at tjene ham i Verdens Forløsning, til at være en Pagt for Folket (Esaias 42, 6), til et Lys for Hedningerne, til Herlighed for hans Folk Israel; idet han havde ordineret ham til at være de Levendes og Dødes Dommer (Apostl. Gjern. 10, 42), at formedelst ham Syndernes Forladelse kunde blive prædiket (Ap. Gj. 13, 38.) for Alle, som vilde adlyde hans Evangelium (Marc. 16, 16. 17.)

Enhver Ypperstepræst maa ordineres (Ebr. 5, 1.), og om Christus ikke havde modtaget Ordination, saa vilde han ikke have havt Magt til at ordinere Andre, som han gjorde, naar han ordinerede de Tolv (Marc. 3, 14) til at tage en Deel af det Embede, som han havde modtaget af sin Fader; ligeledes (Joh. 15, 16.): „I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder, og ordineret Eder, at I skulle gaae hen og bære Frugt;" (Ebr. 5, 4) „thi Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. (V. 5). Saaledes haver Christus *ei heller tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst*, men den som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag."

Intet Væsen kan give, hvad han ikke selv besidder; følgelig kan ingen Mand

give Præstedømmet til en anden, dersom han ikke først selv har modtaget det; og Præstedømmet er af en saadan Natur, at det er umuligt at undersøge Principerne for Udvælgelse og Forkastelse osv., uden tillige at berøre Præstedømmet; og endskjøndt Nogle kan sige, at Christus som Gud behøvede ingen Ordination, idet han besad det fra Evighed af, siger dog Christus selv (Matth. 28, 18.), „mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden," hvilket ikke kunde have været Tilfældet, dersom han havde været i Besiddelse deraf fra Evighed af, og i det forhen omtalte Vers opdager vi, at den, som sagde til ham, d. e. hans Fader ærede ham, naar han beskikkede ham til at være en Ypperstepræst eller ordinerede ham til den Gjerning at skabe Verden og alle Ting paa den; (Colos. 1, 16) „thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden osv.;" og at forløse samme fra Faldet; og at dømme de Levende og de Døde; thi Rettigheden at dømme ligger i Præstedømmet; og det er formedelst dette Middel, Faderen har overdraget Sønnen al Dom (Joh. 5, 22.), henhørende til hans Forvaltning paa Jorden.

Om det var nødvendigt, at Christus skulde modtage Præstedømmet for at berettige ham til at være en Tjener for hans Fader i det som vedkom Menneskenesfenes Børns Gjenløsning og Frelse, synes det fornuftigt, at Ingen skulde paatage sig en Deel af den samme Gjerning, eller at tjene i det samme Præstedømme, som ikke er bleven kaldet ved Prophetiens eller Aabenbaringens Aand? Og kan det antages, at en Mand vil blive kaldet ved Aabenbaring, som ikke troer paa Aabenbaring? Eller vil nogen Mand underkaste sig en Ordination for at opfylde en Aabenbaring eller en Kaldelse, paa hvilken han ingen Tro har? Vi anseer det for umuligt.

For videre at erfare, at Gud kalder eller udvælger særegne Mænd til at udføre særegne Gjerninger, eller hvilke han giver særegne Velsignelser, lader os læse Esaias 45, 4.: „for min Tjener Jacobs Skyld, og for Israels, min Udvalgtes Skyld, kaldte jeg Dig (Cyrus) ved dit Navn; til at være en Befrier for mit Folk Israel, og at hjælpe til at plante dem paa mit hellige Bjerg; (Esaias 65, 9) thi mine Udvalgte skal arve det og mine Tjenere skal boe der; ja paa Palæstinæ Bjerge Canaans Land, hvilket Gud forud forjættede Abraham og hans Sæd; (1 Mos. 17, 8.) og den særegne Aarsag, hvorfor Abraham blev udkaaret eller udvalgt til at være denne velsignede Nations Fader, er klarligen sagt af Herren: (1 Mos. 18, 19.) „Thi jeg kjender ham, at han vil byde sine Børn og sit Huus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vei, til at gjøre Retfærdighed og Dom, paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han haver lovet ham;" og dette indbefatter det almindelige Udvælgelsesprincip, det er: at Gud udkaarede, udvalgte, eller beskikkede Jesus Christus, hans Søn, til at være Verdens Skaber, Regent, Frelser og Dommer, og Abraham til at være de Troendes Fader, fordi han forudsaae, at de vilde adlyde hans Villie og Befalinger; hvilket stemmer overeens med hvad der staaer i 2 Tim. 2, 21.: „Dersom da Nogen holder sig reen fra disse, han skal vorde et Kar til Ære, helliget og Huusbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning."

Saaledes viser det sig, at Gud har udkaaret eller udvalgt visse Personer til visse Velsignelser, eller til at udføre visse Gjerninger; og for at vi fuldstændigere

maa forstaae Universets høieste Styrers Fremgangsmaade i Henseende til Udvælgelsen, vil vi anføre de hellige Skrifters Vidnesbyrd:

Rom. 8, 29. 30. „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte iblandt mange Brødre. Men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort, men hvilke han retfærdiggjorte, dem haver han og herliggjort." Og hvilke kjendte han forud? Dem, der elskede ham som vi finde i det 28de Vers af det samme Capitel: „Men vi vide, at alle Ting tjene dem tilgode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte." Og hvilke ere de, som ere kaldte efter hans Beslutning? Dem, som han forud kjendte, thi han vidste forud, at de, som elskede ham, vilde gjøre hans Villie og øve Retfærdighed, og det er forgjæves for Mennesker at sige, at de elske Gud, dersom de ikke holde hans Befalinger. Cain fandt det saaledes, da han frembar et uretfærdigt Offer, thi Gud sagde til ham (1 Mos. 4, 7) „Er det ikke saa, at dersom Du gjør Godt, skal Du blive antagen;" og dog blev han ikke antagen; (1 Joh. 2, 5.) „men hvo som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet; derpaa kjende vi, at vi ere i ham;" eller, at vi ere kaldte efter hans Beslutning.

Men kjendte ikke Gud alle Ting og alle Mennesker forud? Sikkerligen (Ap. Gj. 15, 18.): „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger." Men beviser dette, at alle Mennesker vilde elske ham og holde hans Bud, saa at han kunde forudbeskikke dem til det evige Liv? Vist ikke, thi det vilde lade Gud forudvide Ting, som ikke vilde skee, eller forudbestemme Mennesker til det, som de aldrig kunne opnaae; Matth. 7, 13.) „thi den Port er viid, og den Vei er bred, som fører til Fordærvelsen, og der er mange, som vandre paa den.

Guds Riges Grundsætninger er fuldkomne og indbyrdes overeensstemmende, og ligesaa maa Sandhedens Skrifter stemme overeens i alle deres Dele, saa at ikke een Sætning skal tilintetgjøre den anden, og naar vi læser, at „hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket;" og at „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger," saa kan man, ved at betragte det i Sammenhæng, see, at Gud forud kjendte alle og følgelig forud beskikkede alle til at vorde dannede efter hans Søns Billede; vi bør ogsaa læse (Mark. 15, 16.): „den, som ikke troer, skal blive fordømt;" og (Joh. 8, 24.) "thi dersom I ikke ville troe, at det er mig, skulde I døe i Eders Synder;' ogsaa (Matth. 25, 41) „gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle; thi jeg var hungrig osv."

Paulus skrivende til de Hellige, (Rom. 1, 7) kalder dem „Guds Elskelige, kaldte Hellige," og siger: (Rom. 8, 1.) „Saa er da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Christo Jesu, der ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden;" og vedbliver i hans Brev til Romerne at vise, at Loven (Loven om kjødelige Bud, given til Israels Børn, Pagtens Folk) kunde ikke gjøre dem, som kom under den, fuldkomne, (see ogsaa Ebr. 10, 1.) men blev given som en Tugtemester for at bringe os til Christum (Gal. 3, 24); saa at, naar han var kommen og frembar sig selv som et ulasteligt Offer for Gud (Ebr. 9, 14.), skulde Lovens Offer blive afskaffet ved ham, paa det alle Oprigtige af Hjertet kunde komme til Frihedens fuldkomne Lov (Jac. 1, 25.) eller

Christi Evangelium, idet de ikke længere vandre efter Kjødet, men efter Aanden og blive iblandt det Tal, som elsker Gud og holder hans Bud, at de kunde blive de Kaldte efter hans Beslutning (Rom. 8, 28.); og disse var de Individer, hensigtet til, hvilke Gud forud kjendte, saadanne som Abel, Seth, Enoch, Noah, Melchisedek, Abraham, Loth, Isaak, Jacob, Joseph, Moses, Caleb, Josva, Skjøgen Rahab (som øvede Retfærdighed, idet hun skjulte Guds Tjenere, da deres Liv var efterstræbte af deres Fjender), Gideon, Barak, Samson, Jephta, David, Samuel og Propheterne, (Ebr. 11) "hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelsen, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjenders Leire til at vige osv;" alle disse døde i Troen, de havde holdt Herrens Befalinger, de havde modtaget Forjættelsen om en herlig Arv, og de forvente Opfyldelsen af den Forjættelse, som de erholdt; efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

Propheten Alma afgiver et lignende Vidnesbyrd, som de andre Propheter angaaende Udvælgelsen i det 9de Capitel (Mormonsbog Side 250) saalydende: "Og efter denne Viis bleve de beskikkede. De vare kaldte og beredte fra Verdens Grundvold blev lagt, efter Guds Forudvidenhed, for deres overordentlige Troes og gode Gjerningers Skyld; efter først at være overladte til at vælge Godt eller Ondt, og at have valgt det Gode, og øvet overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var beredt med, og overeensstemmende med en forud beredt Gjenløsning for Saadanne; og saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Troes Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aand for deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindheds Skyld, medens de, dersom det ei havde været for dette, kunde have faaet ligesaa store Velsignelser, som deres Brødre, eller, kort sagt: I Førstningen vare de i den samme Stilling, som deres Brødre; og saaledes var dette hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde deres Hjerter, i og ved den eenbaarne Søns Forsoning, hvilken var beredt; og saaledes bleve de kaldte og indviede til det høie Præstedom efter Guds hellige Orden, at lære Menneskens Børn Hans Bud, at de ogsaa maatte indgaae til Hans Hvile; thi dette høie Præstedom var efter Hans Søns Orden, hvilken Orden var fra Verdens Grundvold blev lagt, eller med andre Ord, den var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, men var beredt fra Evighed til Evighed, efter Hans Forudvidenhed om alle Ting."

Rom. 9, 11. 12. "Thi der de endnu ikke vare fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham som kaldte), da blev der sagt til hende: den Ældre skal tjene den Yngre." Som vi har forhen viist, hvorfor Gud udvalgte Abraham til at være de Troendes Fader, nemlig fordi han vidste, at han (Abraham) vilde byde sine Børn og sit Huus efter sig, saaledes seer vi nu derved, hvorfor Guds Hensigter, ifølge Udvælgelsen skulde staae fast og det for hans Eeds Skyld. 1 Moseb. 22, 16. 17. 18. „Jeg haver svoret ved mig selv, siger Herren, at fordi du gjorde dette Stykke og ikke sparede din Søn, den eneste: derfor vil jeg storligen velsigne dig, og meget mangfoldiggjøre din Sæd,

som Stjernerne paa Himmelen og som Sandet, der er ved Havets Bred; og din Sæd skal eie sine Fienders Port; og udi din Sæd skulle alle Nationer paa Jorden velsignes, fordi at du lød min Røst." Her sigtes igjen til Frelseren, som skulde komme igjennem Abrahams Sæd, den Herre Jesus, ved hvis Lidelser og Død, eller i hvem alle Jordens Nationer skulle velsignes, eller vorde levendegjorte, som de vare døde i Adam (1. Cor. 15, 22.) Denne Udvælgelse viser klarligen, at Gud udkaarede eller udvalgte Israels Børn til at være hans eget Folk, og dem tilhører „den sønlige Udkaarelse, og Herligheden, og Pagterne, og Lovgivningen, og Gudstjeneste, og Forjættelserne" (Rom. 9, 4.), og alle Velsignelser, som Hedningerne modtager, kommer formedelst Pagterne med Abraham og hans Sæd; thi formedelst Jødernes Vantro bleve de afbrudte (Rom. 11, 17.), og Hedningene indpodede; men de staae ved Tro (Rom. 11, 20.) og ikke ved Udvælgelsens Eed; derfor tilkom det dem at frygte, thi dersom de ikke vedblev at bære Frugt, skulde de blive afhugne (V. 21. 22.), og Jøderne indpodede igjen, (V. 23) „thi de skal indpodes igjen, dersom de ikke blive ved i Vantro."

Hedningerne blev deelagtige i Udvælgelsens og Forjættelsens Velsignelser ved Tro og Lydighed, som Peter siger (1 Petr. 1, 1. 2.), idet han skriver til Udlændingene i Adspredelsen, hvilke vare Hedninger, „Udvalgte efter Gud Faders Forudvidende, formedelst Aandens Helliggjørelse i Lydighed;" (1 Petr. 2, 9. 10) „thi I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit underfulde Lys; I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk; som ikke have erholdt Barmhiertighed, men nu have fundet Barmhjertighed."

Hvorfor var de et Eiendomsfolk? Fordi Gud havde udvalgt den Slægt af Hedninger og givet dem de Velsignelser, som kom ned igjennem Præstedømmet og Pagterne til Israels Huus, eller indpodet dem i det sande Olietræ, og saaledes blev Israels Huus et Redskab til Frelse for Hedningene (Rom. 11, 17.); dette er hvad Israels Huus var udvalgt for, ikke alene til deres egen Frelse, men at, formedelst dem, Frelsen skulde komme til alle andre; „thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne" (Joh. 4, 22.); og „ved deres Fald er Saliggjørelsen vederfaren Hedningene" (Rom. 11, 11.). Iblandt den forjættede Sæd finde vi Jesus Christus hverken som den Sidste eller Mindste, men som den store Ypperstepræst og Alles Hoved, som blev udkaaret til at hengive sit Liv for Verdens Forløsning, "thi uden Blodsudgydelse kunde der ikke skee Syndsforladelse" (Ebr. 9, 22.).

Moses fremfører et lignende Vidnesbyrd som Peter og Paulus om Udvælgelsen; 5 Moseb. 7, 6—9. „thi du, du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud haver udvalgt dig, at være ham til et Eiendomsfolk, fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. Herren haver ikke havt Lyst til Eder og udvalgt Eder, fordi I vare mangfoldigere end noget andet Folk; thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk; men fordi Herren haver elsket Eder, og fordi han vilde holde den Eed, som han havde svoret Eders Fædre, haver Herren udført Eder med en stærk Haand; og frelst Eder ud af Trældomshuus, af Pharaos Haand, Kongen af Egypten. Viid derfor, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Mi-

Skundheden med dem, som elsker ham og holde hans Bud, indtil tusinde Led;“ hvilket viser den lange Vedvaren af Velsignelserne for dette høiligen begunstigede Folk.

Og Herren sagde til hende (Rebekka, 1 Moseb. 25, 23): den Ældre skal tjene den Yngre.“ Og hvorfor? Fordi at Isaak, Rebekka's Mand, Fader til Esau og Jacob, og Abrahams Forjættelses Søn, var Arvingen; og som Esau var Isaaks ældste Søn, havde han en lovlig Fordring til Arven; men formedelst Vantro, Forhærdelse og Hunger solgte han sin Fødstefødselsret til sin yngre Broder Jacob (1 Moseb. 25, 33.); og Gud, som vidste iforveien, at Esau vilde gjøre dette af fri Villie og frit Valg, ifølge den Handlefrihed, som Gud har beskikket alle Mennesker, sagde til hans Moder, „den Ældre skal tjene den Yngre; thi som den ældste Søn, Esau, solgte sin Førstefødselsret og desformedelst tabte al Ret til de til Abraham lovede Velsignelser, maatte disse Velsignelser og Forjættelser have udeblevet, dersom de ikke havde gaaet over paa den yngste Søn Jacob med den kjøbte Førstefødselsret, thi der var ingen anden Arving i Israels Familie; og om disse Velsignelser havde udeblevet, maatte Guds Hensigter ifølge Udvælgelsen have slaaet Feil i Henseende til Israels Afkom, og Jehovas Eed vilde være bleven brudt, hvilket ikke kunde skee, om end Himmelen og Jorden skulde forgaae.

Rom. 9, 13. „Som skrevet er: Jacob elskede jeg, men Esau hadede jeg.“ Hvor er det skreven? I Malachias 1, 1. 2. Naar blev det skrevet? Omtrent 397 Aar for Christus, og Esau og Jacob blev fødte omtrent 1773 Aar før Chr. (ifølge den bibelske Tidsregning), saa at Esau og Jacob levede omtrent 1376 Aar før den Tid Herren talte ved Malachias, idet han sagde, „Jacob elskede jeg, men Esau hadede jeg,“ som berørt af Paulus. Dette Skriftsted fremsættes ofte for at bevise, at Gud elskede Jacob og hadede Esau før de var fødte: eller, før de havde gjort Godt eller Ondt; men om Gud elskede den ene og hadede den anden, før de havde gjort Godt eller Ondt, har han ikke anseet det passende at sige os det, hverken i det Gamle eller Nye Testamente, eller i nogen anden Aabenbaring; men blot dette erfare vi, at 1376 Aar efter at Esau og Jacob var fødte, sagde Gud ved Malachias, Jacob elskede jeg og Esau hadede jeg; og visselig var det tilstrækkelig Tid at prøve deres Gjerninger og forvisse sig om, enten de var værdige at elskes eller hades.

Og hvorfor elskede han den ene og hadede den anden? Af den samme Aarsag, som han annammede Abels Offer og forkastede Cains; fordi Jacobs Gjerninger havde været retfærdige, men Esaus ugudelige; og hvilken retfærdig Fader vilde have handlet anderledes? Hvem vilde ikke elske en hengiven og lydig Søn mere end en, som var ulydig, og søgte at fornærme ham og træde hans Huses Orden under Fødder? (Indvending) „Men Gud seer ikke som Menneskene, og han anseer ikke Personer“ (Ap. G. 10, 34). Sandt! Men hvad siger det næste Vers? „Hvo som frygter Gud og gjør Retfærdighed, er ham behagelig;“ men det siger ikke, at den, som øver Ugudelighed, er behagelig for ham, og dette er et Beviis at Gud anseer Personernes Handlinger; og dersom han ikke gjorde saaledes, hvorfor skulde han da befale dem at adlyde hans Love? Thi dersom han ikke ansaae Menneskenes Handlinger, vilde han være lige saa vel behaget med en ugudelig Mand, der brød hans Lov, som med en retfærdig Mand, der holdt den; og om Cain havde

gjort hvad Godt var, vilde han være bleven lige saa vel antagen som Abel (1 Moseb. 4, 7.), og Esau lige saa vel som Jacob, hvilket beviser, at Gud ikke anseer Personer, men tager Hensyn til deres Gjerninger (see Matth. 25, 34 til Enden): „Kommer I min Faders Velsignede og arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt; thi jeg var hungrig og I gave mig at æde osv.;" og fordi at Gud velsignede Abel og Jacob, vilde ikke have hindret ham at velsigne Cain og Esau, om deres Gjerninger havde været retfærdige lig deres Brodres; saa at, dersom Gud udvælger een Nation til at vorde velsignet, det dømmer ikke en anden til at vorde forbandet, eller gjøre dem forkastelige, ifølge Guds Forkastelse, som Nogle antage; men derved at de modstaae Sandheden blive de forkastelige i Henseende til Troen (2 Tim. 3, 8.), og ere „vederstyggelige og ulydige og uduelige til al god Gjerning (Titus 1, 16), og følgelig uskikkede for Udvælgelsens Velsignelser.

Rom. 9, 15. „Thi han siger til Moses: jeg vil være den miskundelig, hvilken jeg er miskundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer, over (see 2den Mosebog 33 Cpt., 13—19) Vers. „Mit Ansigt skal gaae med dig og jeg vil give dig Hvile, thi du haver fundet Naade for mit Aasyn, og jeg kjender dig ved Navn, og jeg vil lade al min Godhed gaae foran dig, og jeg vil forkynde Herrens Navn for dig; og jeg vil være naadig den, som jeg vorder naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." Rom. 9, 16. „Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed;" idet han havde sit Øie den samme Tid rettet paa sit Pagtes Folk i den ægyptiske Trældom."

Thi Skriften siger til Pharao (2 Moseb. 9, 16. 17.): „Sandeligen, just til dette haver jeg opreist dig, for at vise min Magt paa dig, og at mit Navn skulde forkyndes over al Jorden. Ophøier du dig endnu over mit Folk, at du ikke vil lade dem fare?" Gud havde lovet at bringe Israels Huus ud af Ægypti Land i hans egen beskikkede Tid, og det det „med en stærk Haand, og udrakt Arm, og med stor Forfærdelse" (5 Mos. 26, 8). Det behagede ham at gjøre dette, paa det hans Magt kunde blive kjendt og hans Navn kundgjort over al Jorden, saa at alle Nationer kunde have Himmelens Gud i Erindring, og ære hans hellige Navn; og for at fuldføre dette var det nødvendigt, at han skulde finde Modstand for at give ham en Leilighed til at vise sin Magt; derfor opreiste han en Mand, nemlig Pharao, som, han vidste forud, vilde forhærde sit Hjerte imod Gud, efter hans eget frivillige Valg, og vilde modsætte sig af yderste Evne den Almægtige i hans Forsøg paa at befrie sit udvalgte Folk; og Pharao beviste, at Herren ikke havde taget Feil af ham, thi han lod intet Middel uforsøgt, som hans ugudelige Hjerte kunde opfinde til at plage Abrahams Afkom og tilintetgjøre den Allerhøiestes Hensigter, hvilket gav Abrahams Gud en Anledning til at forherlige sit Navn for Nationerne og for den ugudelige Konge, ved mange store Tegn og underlige Gjerninger, som endog sommetider overbeviste den ugudelige Konge om hans Ondskab og om Guds Magt (2 Mosed. 8, 28 o. fl.), og dog vedblev han at sætte sig op og holde Israeliterne i Trældom; og dette er hvad der menes ved, at Gud forhærdede Pharaos Hjerte. Gud tilkjendegav sig ved saa mange herlige og kraftige Beviisninger, at Pharao kunde ikke modstaae Sandheden, uden at blive mere for-

hærdet, og det i den Grad, at han tilsidst i sin Afsindighed i at ville standse Guds Folk, stormede efter dem i det røde Hav tilligemed sin Hær og blev begraven i Bølgerne.

Havde ikke Guds Magt gjort sig gjældende paa en mærkelig Maade, kunde det synes som om Israels Huus maatte blive udryddet, thi Pharao befalede Jordmødrene „at dræbe alle israelitiske Drengebørn, saasnart de vare fødte" (2. Moseb. 1, 15. 16.), og drog dem til Regnskab fordi de lod Børnene af Mandkjønnet leve (V. 18), og bød alt sit Folk og sagde: „hver den Søn som fødes, kaster den i Floden" (V. 22.), og dog vilde han forbarme sig over den, han vilde (Rom. 9, 18.), thi han vilde forbarme sig over det yndede Barn, Moses, (naar denne blev lagt i en liden Kiste og skjult i Sivet af sin Moder for at frelse ham fra Pharaos grusomme Befaling, 2 Moseb. 2, 3.) og bevirkede at han skulde blive bevaret som en Prophet og Befrier for at føre hans Folk til deres eget Land, og hvem han vilde forhærde, thi han forhærdede Pharao ved at lade ham see sin store Magt, og unddrog ham sin Aand, og overlod ham til hans onde Indskydelse; thi han satte Arbeidsfogeder over Israeliterne til at plage dem med store Byrder og tvang dem til at bygge Forraadsstæder for Pharao, og kom dem til at trælle strængeligen; og gjorde deres Liv beedsk med haard Trældom i Leer og i Tegl og med allehaande Trældom paa Marken (2 Moseb. 1 C.), foruden at han ødelagde de mandlige Børn. Han beviste saaledes baade for Gud og Mennesker, at han havde forhærdet sit eget haarde Hjerte, indtil han blev et Vredeskar, skikket til Fordærvelse (Rom. 9, 22); alt dette sagde Gud længe forud til Moses, „jeg vil forhærde hans (Pharaos) Hjerte" (2 Moseb. 4, 21.).

Skal da Menneskene frelses ved Gjerninger? Nei, „thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig" (Ephes. 2, 8. 9.). „Ikke for de Retfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os" (Tit. 3, 5.); og „dog er Troen død uden Gjerninger" (Jacob 2, 17.). „Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger?" (V. 21.) Skal vi da frelses ved Tro? Nei hverken ved Tro eller Gjerninger; men „ved Gjerninger bliver Troen fuldkommet" (V. 22); „men af Naade er I frelste" (Eph. 2, 8.); „men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjerninger, ellers bliver Naaden ikke mere Naade; men er det af Gjerninger, da er det ikke mere af Naade, ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning" Rom. 11. 6.). „See I nu at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Troen alene" (Jacob 2, 24.).

Rom. 10, 3. 4. „Thi da de (Israel) ikke kjende Guds Retfærdighed, og tragte efter at oprette en egen Retfærdighed, underkaste de sig ikke Guds Retfærdighed; thi Christus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som troer." Saaledes er Guds Retfærdighed aabenbaret i Saliggjørelsens Plan ved hans korsfæstede Søn; „thi der er ikke noget andet Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulde vorde frelste uden ved Jesu Christi den Nazaræers Navn" (Ap. Gj. 4, 10. 12.); men om dette var Jøderne uvidende, endskjøndt de selv korsfæstede ham; og de har stedse siden været i Færd med, under deres Omvandring iblandt Jordens Nationer, i et Tidsrum af attenhundrede Aar, at forsøge at oprette deres egen Retfærdighed, den af Mose Lov; hvilken Lov

aldrig kan gjøre dem, som kommer under den, fuldkomne (Ebr. 10, 1.); „dog," uagtet deres Mørke og lange Adspredelse, „er der der en Levning efter Naadens Udvælgelse" (Rom. 11, 5.), som „Gud vil indsamle fra alle Folk, iblandt hvilke de er adspredte og vil helliggjøres ved dem for Hedningenes Øine, da skulle de boe i deres Land, som Gud gav sin Tjener Jacob; og de skal boe trøggeligen deri, og bygge Huse, og plante Viingaarde, ja de skal boe trøggeligen, naar jeg faaer udført Domme imod alle dem, som berøvede dem rundt omkring; og de skal da kjende, at jeg, Herren, er deres Gud" (Ezech. 28, 25. 26.; Esaias 11, 11—16); og naar denne Indsamling er fuldendt, skal der ikke mere siges: „Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land; men Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland, og af alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem; og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre osv." (Jerem. 16, 14. 15. osv.).

Rom. 11, 7. „Hvad altsaa? det Israel søger efter, haver det ikke erholdt, men de Udvalgte have erholdt det." Og hvorfor have de ikke erholdt det? „Fordi de søgte det ikke ved Tro, men ved Lovens Gjerninger, thi de stødte an mod Anstødsstenen; som skrevet er: see jeg sætter i Zion en Anstødssteen og en Forargelsesklippe" (Rom. 9, 32. 33. „for de tvende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere; og mange af dem skal støde sig" (Esaias 8, 14. 15.). „Mon de have stødt an, paa det de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen kommen til Hedningene" (Rom. 11, 11.); „og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningene, indtil Hedningenes Tider fuldkommes (Luc. 21, 24.); og naar Israels Huus er gjenindsat i deres Besiddelse af Canaan, kan det med Sandhed siges, at Udvælgelsen har erholdt det; thi Opfyldelsen af Guds Udvælgelses-Eed til Abraham, som de Troendes Fader, og Forjættelserne til hans Børn, vil forskaffe Israel det, som det forgjæves søgte efter ved Mose Lov.

Dette er den Udvælgelse, som vi troer paa, nemlig: saadan som vi finde den af Propheterne og Apostlerne og af Herren selv i hans Ord; og, som vi ikke have Rum i denne Epistel til at anføre alle Skriftsteder vedkommende Udvælgelsen, opfordrer vi de Hellige til at undersøge Skrifterne i Forbindelse med de her omtalte Steder; og hvorsomhelst de finde Udvælgelse eller nogen anden Lærdom eller Velsignelse given eller tillagt Israels Huus, lad dem vedblive med Israels Huus, og anbring ikke det paa Esau, som tilhører Jacob; eller paa de nyere Tiders Kirkesamfund, hvad der tilhører det gamle Pagtens Folk; og lærer at skjelne hvorledes Herren, Apostlerne og Propheterne anbragte deres Ord og holder fast ved denne Anvendelse, og Viisdom og Kundskab vil tillægges Eder; og med de elskede Apostlers, Petri og Pauli, Ord vil vi opmuntre Eder „til at forarbeide Eders egen Salighed med Frygt og Bæven; thi Gud er den, som virker i Eder, baade at ville og at udrette efter sit Velbehag" (Philip 2, 12. 13.); „anvendende al Eders Flid at gjøre Eders Kaldelse og Udvælgelse sikker" (2 Petr. 1, 10.); thi dette er den beseglende Magt omtalt i Eph. 1, 13. 14. „Paa hvem I ogsaa haabede, efter at I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, — i hvem I ogsaa, efter at I troede, ere blevne beseglede med Forjættelsens

den Helligaand, som er os Pant paa vor Arv, indtil Forløsningen af den kjøbte Eiendom, hans Herlighed til Priis," (2 Petr. 1, 11.) „Thi saaledes skal rigelig gives Eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Christi evige Rige.' Amen!

Brigham Young.
Willard Richards.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

I denne paa store Begivenheder rige Tid, da Prophetierne saa klart sees at gaae i Opfyldelse, da den ene Begivenhed følger Slag i Slag paa den anden og er Forløber eller ligesom varsler hvad der endnu vil komme, idet Krig, Blodsudgydelse, Hunger og Trængsel og Oprør og Jordskjælv og Vandenes Stigen og gruelige Forbrydelser iblandt Menneskene spreder Rædsel og bange Forventning i Landene over, hvad der fremdeles vil skee, synes denne Verdens Fyrste, hvis Magt er i Luften og som hersker i Vantroens Børns Hjerter her paa Jorden at opægge sine Allierede, „Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, og Ondskabens aandelige Hær under al Himmelen," til haardnakket Kamp mod Evangeliets Sandhed, og mod sammes Forkyndere, eftersom disse gaae frem og forkynder „Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse" og advare Menneskene og at berede sig til Modtagelsen af „Faderens Eenbaarne," der snart vil gjæste Jorden og fuldbyrde det, som ham er overdraget af Faderen, nemlig „al Dom over de Levende og de Døde." En saadan Opvækkelse af den søvnagtige Tryghed for det Tilkommende smager hverken Store eller Smaa, hvorfor de i sin Forbittrelse og afmægtige Harme, istedetfor at agte paa det advarende Raad og i Ydmyghed undersøge Sandheden af Herrens „Udsendtes" Vidnesbyrd, opsamler alle Løgne og Rygter, gamle som nye, opkoger dem, helder ny Sauce over dem, og præsenterer dem, saaledes tillavede, i de offentlige Blade (2 Thes. 2, 11. 12.) til Opbyggelse, Oplysning, Advarsel og Belærelse for de „Ubefæstede i Troen," at de maa skye „de falske Propheter," som Pesten, ikke høre paa dem, ikke aabne deres Hjerter eller Huse for dem, men derimod jage dem ud af de Byer eller Egne, hvor de komme. O I forvildede Menneskebørn! naar vil I lære Ydmyghed og Viisdom til at „prøve Alt og beholde det Bedste." Inden I forjager Herrens Tjenere, læser og overveier Lucas 10 C. fra 1 til 16 Vers, og lægger Mærke til Herrens Udsagn: „at det skal gaae Sodoma lideligere paa Dommens Dag, end den Stad, som forkaster Vidnesbyrdet og Herrens Tjenere." —

Iblandt de mange Inserater, der i senere Tid har været indrykket imod os i forskjellige Aviser, har Intet frapperet os mere for den uvidende, og uchristelige Aand, hvormed det er skrevet, end det af Biskop Engelstoft i Fyens Stiftstidende Nr. 46, 47 og 48 Indrykkede. Det røber Forfatterens fuldkomne Ubekjendtskab til de Sidste Dages Helliges Lære og deres Samfundsliv, at vi anseer det under vor Værdighed at besvare samme; det eneste Raad vi vil tillade os give Biskop

Engelstoft og enhver Anden (dersom de vil modtage det), er, læs vore Skrifter og Vidnesbyrdene fra troende Medlemmer, der er publiseret i „Skandinaviens Stjerne," og vær mere tilbøielig til at troe Sandhed end Løgn. Hvad der videre forundrede os i Biskop Engelstofts ubiskoppelige Skrivelse er den Maade han, som paastaaer at være en Herrens Tjener, anvender Jesu Ord: „Jeg er ikke kommen at give Fred paa Jorden, men Tvedragt osv.," idet Biskoppen giver et indirecte Vink om, at disse Ord kan fortolkes saaledes: at man ikke behøver at holde Fred med de „Sidste Dags Hellige;" dem kan man gjerne jage paa Dør. Følgen af denne indirecte Opfordring er heller ikke udebleven, idet vore Brødre, udsendte for at forkynde Jesu Vidnesbyrd, er blevne voldelig udjaget i Odense af en ophidset Folkesværm af det Locale, de selv havde leiet, og havde efter Landets Grundlov Ret til at benytte til offentlig Gudsdyrkelse. Er saadan Fremfærd christelig? Er dette overeensstemmede med Jesu Lære, der byder, at Kjærlighed og Forsonlighed skulde herske i hans Tilhængeres Hjerter? Ja, at de endog skulde „elske deres Fjender osv." Det glæder os imidlertid at see af Præsident Jørgensens og de udsendte Ældstes Møllers og Paulsens Rapport, at de have opfyldt deres Pligt (1 Petr. 3. 14. 15.), ikke alene i at prædike for Folket, men ogsaa at besøge Biskop Engelstoft og vise ham det inhumane og uchristelige i hans og Folkets Fremgangsmaade, idet de tillige have søgt den lovlige Beskyttelse af Øvrigheden og trukket Een af Fredsforstyrrerne til Ansvar for hans ulovlige Adfærd. Det vil interessere os at see, om den civile Øvrighed vil haandhæve Landets Love og tillade Landets Børn, umolesterede af en rasende og forblindet Folkehob, at dyrke Gud overeensstemmende med Samvittigheden og Christi Lov, og tillige med den Ret, som Landets Grundlov hjemler dem. Maatte Biskop Engelstoft og Alle lære at kjende Christi sande Lærdom og adlyde den, da vilde de ei længere være tilbøielige til at forfølge Nogen, men de ville erindre Frelserens Ord: „I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld, men er I trofaste indtil Enden, skulde I arve Livets Krone." Hans Disciple skulde ikke hade eller forfølge Nogen; men de skulle hades og forfølges af Alle, og naar man ikke vilde annamme dem i en Stad, skulde de flye til en anden, og de som forfulgte dem, havde selv affagt sin Dom!

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 169.)

Kirtland den 27. Februar.

Denne Aften var ni af de Tolv, nemlig: L. Johnson, B. Young, H. C. Kimball, O. Hyde, D. W. Patten, Luke Johnson, W. E. Mc Lellin, J. F. Boynton og W. Smith samlede hos Præsident Joseph Smith, jun., som var tilstede tilligemed Fr. G. Williams, S. Rigdon, Biskop Whitney og tre Ældste. P. P. Pratt var gaaet til New Portage, og O. Pratt og Th. B. Marsh var endnu ikke ankomne for at modtage deres Ordination.

Efter Bøn af Præs. Joseph Smith, jun, sagde han, at dersom han blev hørt med Taalmodighed, kunde han forelægge Raadet et Punkt, som vilde være af

Vigtighed. Han havde selv af Erfaring lært en Kjendsgjerning, som, naar han overveiede den, stedse bedrøvede ham dybt, at den ikke var iagttagen; nemlig: dersom jeg nu havde i min Besiddelse enhver Afgjørelse, som er bleven fattet angaaende vigtige Lærdomspunkter og Pligter siden Begyndelsen af dette Værk, vilde jeg ikke afstaae dem for nogen Pengesum; men vi har forsømt at tage Optegnelser af saadanne Ting, idet vi maaskee tænkte, at de ikke vilde vorde os til nogen Nytte for Eftertiden; hvilke, dersom vi nu havde dem, vilde afgjøre næsten ethvert Lærdomspunkt, som kunde forekomme. Men dette er blevet forsømt, og nu kan vi ikke bringe Efterretning til Kirken og Verden om de store og herlige Aabenbarelser, der er bleven givne os, med den Grad af Magt og Myndighed, som vi ellers kunde, dersom vi nu havde disse Ting at bekjendtgjøre ude omkring.

Siden de Tolv nu er valgte, ønsker jeg at fremsætte for dem den Fremgangsmaade, de herefter maa følge til deres Gavn, i et Lys, hvorom de nu er uvidende. Om de vil, enhver Gang de er forsamlede, beskikke Een til at præsidere over dem under Forsamlingen, og Een eller Flere til at føre en Optegnelse over deres Forhandlinger og over Afgjørelsen af ethvert Spørgsmaal eller Punkt, hvad det end kan være, lad det vorde nedskreven; og en saadan Afgjørelse vil for stedse forblive paa Optegnelsen og staae som et Pagtes- eller Lærdomspunkt. Et saaledes afgjort Punkt kan synes for Tiden af lidet eller intet Værd; men skulde det blive publiseret og det senere skulde falde i Hænderne paa een af Eder, vil I finde det af uendelig Værd, ikke blot for Eders Brødre, men det vil være en Fest for Eders egen Sjæl.

Her er et andet vigtigt Punkt. Om I forsamles fra Tid til anden, og gaaer frem at forhandle vigtige Spørgsmaal og afgjøre samme, og forsømmer at nedskrive Afgjørelserne, vil I efterhaanden blive bragt i Knibe, af hvilken I ikke vil være istand til at udrede Eder, fordi I kan komme i en Stilling, hvori Eders Tro ikke kan bringes til at understøtte Eder med tilstrækkeligt Fuldkommenhed eller Kraft til at erholde den forønskede Undervisning; eller maaskee Aanden vil unddrages Eder, og Gud kan blive vred, fordi I forsømte at nedskrive disse Ting, naar Gud aabenbarede dem, idet I ikke ansaae dem vigtige nok; og saaledes er eller blev en stor Kundskab, af uendelig Vigtighed, tabt. Hvad er Aarsagen dertil? Det kom som en Følge af Dovenskab eller af Forsømmelse at beskikke en Mand til at opoffre nogle Øieblikke til at nedskrive alle disse Afgjørelser. Lad mig her prophetere. Tiden vil komme, naar I, hvis I forsømmer at gjøre disse Ting, vil falde for uretfærdige Mænds Hænder. Skulde I blive bragte for Authoriteterne og anklagede for nogen Brøde eller lovstridig Handling, og være saa uskyldig som Guds Engle, med mindre I kan bevise at have været et andet Sted, vil Eders Fjender faae Overhaand over Eder; men, om I kan bringe tolv Mænds Vidnesbyrd, at I den Tid var paa et vist Sted, vil I undkomme af deres Hænder. Nu, hvis I vil være omhyggelige at holde Optegnelser over disse Ting, som jeg har omtalt, vil det vorde een af de vigtigste Annaler, som nogensinde fandtes, thi enhver saadan Decision vil stedse for Eftertiden staae Som Lærdoms og Pagtes Artikler.

Raadet udtrykte derpaa deres Bifald angaaende de foregaaende Bemærkninger af Præs. Smith, og beskikkede O. Hyde

og W. E. Mc. Lellin til Skriver for Forsamlingen.

Præs. Smith fremsatte følgende Spørgsmaal: Hvad Vigtighed er der fæstet ved Kaldet af disse tolv Apostle, forskjelligt fra de andre Kald eller Embedsmænd i Kirken?

Efter at Spørgsmaalet var omhandlet af Raadsmedlemmerne Patten, Young, Smith og Mc Lellin, afgav Præs. Joseph Smith, jun. følgende Kjendelse:

De er de tolv Apostler, som er kaldede til det omvandrende Høiraads Embede, hvilket er til at præsidere over alle Helliges Menigheder, iblandt Hedningerne, hvor der er ansat et Præsidentskab; og de skal omvandre og prædike iblandt Hedningerne, indtil Herren skal befale dem at gaae til Joderne. De skal holde dette Embedes Nøgler, til at oplukke Himmeriges Riges Dør for alle Nationer, og til at prædike Evangeliet for enhver Skabning. Dette er Magten, Myndigheden og Kraften af deres Apostelskab.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Kirtland, Ohio, den 27de Februar 1835. Idet jeg opfordret af Bestyrerne af „Kirtlands Skole" at give en liden Skildring af det Antal af Studerende, som har besøgt denne Indretning, og af deres Fremgang i de forskjellige Videnskaber, er det mig en Glæde at opfylde deres Forlangende, som jeg har været en Lærer i den fra dens Begyndelse i December sidstleden.

Skolen er bleven bestyret under umiddelbar Ledelse og Tilsyn af Joseph Smith jun., Fr. G. Williams, S. Rigdon og Oliver Cowdery, Forstandere. Naar Skolen først begyndte, indtog vi baade Store og Smaa, men efter tre Ugers Forløb blev Klasserne saa store, og Huset saa opfyldt, tænktes det raadeligst at udelade alle mindre Elever, og vedblive ikkun med saadanne, som ønskede at lære Skrivning, Regning, Engelsk Grammatik og Geographi. Inden vi udelod de mindre Elever, var det ialt omtrent 130, som besøgte Skolen, siden den Tid har der i Gjennemsnit været omtrent eet Hundrede, hvoraf de fleste har modtaget Underviisning i Grammatik, og i de fire sidste Uger har omtrent halvfjerssindstyve studeret Geographi den halve Dag og Grammatik og Skrivning den anden halve. T. Budicks Arithmetik, S. Kirkhams Grammatik og J. Oldneys Geographi er bleven brugte tilligemed Noah Websters Ordbog som Rettesnor. Jeg har været Skolelærer i fem forskjellige Stater og besøgt mange Skoler, i hvilke jeg ikke var ansat som Lærer; men jeg kan forsikkre, at jeg i ingen har seet Eleverne gjøre hurtigere Fremgang, end i denne.

William E. Mc Lellin.

Menigheden forsamlet i Raad den 28de for at begynde at udvælge visse Individer af deres Tal, som drog op til Zion med mig i Leiren; og følgende er Navnene paa dem, som dengang blev ordinerede og velsignede til at begynde Organisationen af det første Qvorum af de Halvfjerssindstyve, ifølge de Syner og Aabenbarelser, som jeg har modtaget; de Halvfjerssindstyve til at danne omvandrende Qvorummer, til at gaae over hele Jorden, hvorsomhelst de tolv Apostler skulde kalde dem.

Hiram Winters.
Elias Hutchins.
Henry Shibley.
Jedediah M. Grant.
Lyman Sherman.
Joseph Hancock.
Lyman Smith.
Peter Buchanan.
David Elliot.

Almon W. Babbit.
Levi Gifford.
Joseph B. Nobles.
Lorenzo Booth.
Zera S. Cole.
Leonard Rich.
Harrison Burgess.
Alden Burdick.
William F. Cahoon.
Harper Riggs.
Bradford Ellot.
Burr Riggs.
Lewis Robbins.
Darwin Richardson.
Roger Orton.
J. B. Smith.
Harvey Stanley.
Joseph Young.
Alexander Badlam.
Zebedee Coltrin.
Solomon Angel.
John D. Parker.
Daniel Stearns.
Hiram Stratten.
Sylvester Smith.
William Pratt.
Ezra Thayre.
Levi W. Hancock.
Solomon Warner.
Israel Barlow.
Willard Snow.
Hazen Aldrich.
Charles Kelly.
Jenkins Salisbury.
George A. Smith.
Nathan B. Baldwin.

Raadet sluttedes til den følgende Dag den 1ste Marts; da, efter holdt Begravelse af Seth Jonson, blev Adskillige, som nyligen var bleven døbte, confirmerede, og Sakramentet blev uddeelt til Menigheden. Inden Administrationen talte jeg om Rigtigheden af denne Institution i Kirken og fremsatte indtrængende Vigtigheden af at gjøre det med Antagelighed for Gud og spurgte: Hvorlænge tænker I at et Menneske kan deeltage i dette Sakramente uværdigen og Herren ikke vil unddrage det sin Aand? Hvor længe vil Mennesket saaledes lege med hellige Ting og Herren ikke overlade ham til Satans Tugtelser indtil Forløsningens Dag? Menigheden skulde vide om de er uværdige fra Tid til Tid at nyde det, at ikke Guds Tjenere skal forbydes at forvalte det. Derfor bør vore Hjerter blive ydmyge, og vi bør omvende os fra vore Synder og udrense det Onde fra os.

Efter Sakramentets Nydelse fortsatte Raadet at ordinere og velsigne dem, som forhen var kaldte; ligeledes blev John Murdock og S. W. Denton ordinerede og velsignede; Benjamin Winchester, Hyrum Smith og Fr. G. Williams blev velsignede; og Joseph Young og Sylve. Smith ordineredes til Præsidenter for de Halvfjerssindstyve.

Kirtland den 7de Marts 1835. Idag sammenkaldtes en Forsamling af de Sidste Dages Helliges Menighed i den Hensigt at velsigne i Herrens Navn dem, som hidindtil havde hjulpet til at bygge (ved deres Arbeide og andre Midler) Herrens Huus paa dette Sted.

Morgenen anvendtes af Præs. Joseph Smith jun. til at lære Menigheden Vigtigheden og Nødvendigheden af at rense sig. Om Eftermiddagen optoges Navnene af dem, som havde hjulpet til at opbygge Huset, og fortsat Belærelse gaves af Præs. Smith. Han sagde, at de, som havde udmærket dem saavidt at de havde offret til Opbyggelsen af Herrens Huus, saavelsom arbeidet derpaa, skulde erindres; at de som byggede det, skulde eie det og have Bestyrelsen over det.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ødelæggelse formedelst Iis. Paa Grund af den strænge Vinter har Isen stoppet al Færdsel paa Floden Themsen i England, og foraarsaget en uhyre Ødelæggelse den 24de Februar sidstl. paa Eiendom, idet den ophobede Iis har løsrevet fra Fæstigheder og Ankere store Fartøier, hvoriblandt et Dampskib paa 800 Tons, hvilke ere komne i Drift og formedelst Isens Tryk har ødelagt og knust alt, hvad der var i deres Vei, som mindre Fartøier, Baade, Pramme, Bolværker, Skibsværfter, Brygger, Flaadebroer osv. Man har ikke seet saa megen Iis siden Vinteren 1829—30, og de ældste Indvaanere have ikke, siden den mindeværdige Vinter 1814, seet Iis- og Sneemasserne optaarnede i en saadan Høide som nu, idet de danne i forskjellige Figurer smaa Iisbjerge fra 10 til 12 Fod.

Opløb af Mangel paa Brød. Som Følge af ovenberørte Standsning i Færdselen er omtrent 50,000 Mennesker arbeidsløse i London, store Flokke af disse have, grebne af N ø d og H u n g e r, gjennemstreifet Gaderne den 21de og 22de Februar sidstl. i den østlige Deel af Hovedstaden, og r a a b e n d e p a a B r ø d, trængt ind i adskillige Brødudsalg, og bemægtiget sig, hvad de forefandt.

L i g n e n d e O p t r i n have i en endnu større Maalestok fundet Sted i Liverpool; ligeledes i Birkenhead, hvor ikke mindre end 10,000 Arbeidsløse, af forskjellige Haandteringer, streife omkring i Gaderne næsten i en forsmægtende Tilstand; deres Lidelser ere store og de drage betlende om fra Huus til Huus.

En Armee tilintetgjort næsten uden Sværd. Siden Krigen med Rusland begyndte har den engelske Regjering med uendelig Vanskelighed og uhyre Bekostning overført en Armee af omtrent 60,000 Mand til Krim. Denne Armee er formedelst Nød og Elendighed, større end nogen Nations Tropper hidindtil har været udsat for, sammensmeltet til henved 10,000 Mand.

(Uddrag af „the News of the World“ for 25. Febr.)

Luftsyn. I „Alton. Mercur“ hedder det fra Altona den 24de dennes: For nogle Dage siden have Flere lidt før Solens Opgang bemærket et usædvanligt Meteor. De saae nemlig i Øst en omtrent fire Fod bred, skarp begrændset Søile, af guul og rød Farve, staaende lodret paa Horizonten. Ved Solens Opgang antog den en blodrød Farve, og forsvandt lidt efter lidt.

(Den Berlingske Tidende Nr. 50).

Total Forliis. Den franske Fregat „Semillante,“ havende ombord 750 Mand (iberegnet 600 Mand Tropper) og 200 Tons Træ-Barakker, som skulde overføres til Armeen paa Krim i det Sorte Hav, er gaaet under ved Corsica i Middelhavet, idet den, i den frygtelige Orkan, som rasede Natten mellem den 15de og 16de Februar sidstl., stødte paa et Skjær i Bonifacio-Strædet og sank inden faa Minuters Forløb uden at Noget eller Nogen blev reddet.

(Berl. Tid. Nr. 51 og 55).

Jordskjælv. Staden Brussa i Tyrkiet er (ifølge Efterretning fra Constantinopel den 1ste Marts) næsten aldeles bleven ødelagt ved en Jordrystelse.

(Berl. Tid. Nr. 57.)

Oversvømmelse. Haag den 8de Marts. I Holland har en Oversvøm-

melse af den sørgeligste Slags fundet Sted. Næsten alle Diger er gjennembrudte, Mennesker og Dyr omkomne og mange Huse bortrevne; over tusind Mennesker er huusvilde.

(Berl. Tid. Nr. 58.)

Slagtning. Ved Eupatoria paa Krim holdtes et Slag den 17de Febr. sidstl. mellem de tyrkiske og russiske Tropper; de sidste maatte vige. Paa begge Sider faldt flere Hundrede, og Tusinder saaredes. Den franske General Canrobert angiver Russernes Tab til 500 Døde og 2000 Saarede.

(Berl. Tid. Nr. 54 og 58.)

Dødsfald. Ruslands Keiser, Nicolaus den 1ste, blev den 28de Februar sidstleden angreben af Influenza (efter Lægernes Rapport) og døde den 2den dennes, Middagen Kl. 12, 10 Minutter. Han var født den 7de Juli 1796, gik altsaa i sit 59de Aar. Han tiltraadte Regjeringen den 1ste Decbr. 1825.

Thronbestigelse. Den 2den dennes blev afdøde Keiser Nicolai Søn, Alexander, udraabt til Keiser over alle Russer, med Navn Alexander den Anden. Han har udstedt et Manifest, hvori det hedder, at Forsynet har udseet ham til et høit Kald; han haaber at skulle holde Rusland paa det høieste Trin af Magt og Berømmelse, og at Czar Peters, Catharinas, Alexanders og hans Faders Ønsker og Planer maa gaae i Opfyldelse.

(Berl. Tid. Nr. 53 og 57.)

Indbetalt til Contoiret.

Erik G. Erikson . . .	3	Rdl.	1	Mk.	12	Sk.
A. P. Traue	24	—	„	—	„	—
Mads Larsen Aasum .	5	—	„	—	„	—
Johan Svenson . . .	46	—	„	—	„	—
Summa	78	—	1	—	12	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 13. Den 1. April 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om Præstedømmet.

Uddrag af Joseph Smiths Historie for 1840.

(Af Deseret News, den 5te October 1854).

Som Hjælp til at undersøge Lærdommen om Præstedømmet, saa vigtig for denne saavel som for efterfølgende Generation, vil jeg skride frem til at uddrage denne Gjenstand saavidt, som det lader sig gjøre, fra det Gamle og Nye Testamente.

I de hellige Skrifter er der omtalt tvende Præstedømmer, nemlig: det melchisedekske og det aaronske eller levitiske. Endskjøndt der er to Præstedømmer, indbefatter dog det melchisedekske Præstedømme det aaronske eller levitiske, og er det store Hoved, og holder den høieste Myndighed, som tilhører Præstedømmet, og Guds Riges Nøgler i alle Verdensaldere indtil den sildigste Afkom paa Jorden, og er Kanalen gjennem hvilken al Kundskab, Lærdom, Saliggjørelsens Plan og enhver vigtig Gjenstand er aabenbaret fra Himmelen.

Dets Indstiftelse var før „denne Jords Grundvold blev lagt, eller da Morgenstjernerne sang tilsammen, eller Guds Sønner jublede af Fryd," og er det høieste og helligste Præstedømme, og er efter Guds Søns Orden, og alle andre Præstedømmer er blot Dele, Forgreninger, Kræfter og Velsignelser, som henhøre til samme, og som holdes, controlleres og styres af det. Det er Kanalen, hvorved den Almægtige begyndte at aabenbare sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jords Skabelse og hvorved han har vedblevet at aabenbare sig til Menneskenes Børn indtil nærværende Tid, og hvorved han vil kundgjøre sine Hensigter indtil Tidens Ende.

Begyndende med Adam, som var den første Mand, hvilken er talt om i Daniel at være den "Gamle af Dage;" eller med andre Ord, den første og ældste af Alle, den store Stamfader, om hvilken det er sagt paa et andet Sted, at han er Michael, fordi han var den Første og Alles Fader, ikke blot formedelst Stammen, men ogsaa den Første til at holde de aandelige Velsignelser, til hvilken bekjendtgjordes Planen for Ordinancerne til Frelse for hans Afkom indtil Enden, og for hvem Christus først aabenbaredes, og ved hvem Christus er bleven aabenbaret fra Himmelen og vil vedblive at aabenbares herefter. Adam holder Nøglerne til Tidernes Fyldes Uddeling (Dispensation), d. e. alle Tiders Uddeling

er bleven og vil blive aabenbarede formedelst ham fra Begyndelsen indtil Christus, og fra Christus indtil Enden af alle Uddelinger, som skal aabenbares; Ephes. 1, 9. 10: „idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under Eet i Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden udi ham."

Den hos ham selv fattede Beslutning i at rulle op Forhænget for den sidste Uddelings Begivenhed, er, at alle Ting, henhørende til den Uddeling, skal blive udført nøiagtigen i Overeensstemmelse med de foregaaende Uddelinger.

Og atter: Gud besluttede hos sig selv, at der skulde ikke blive en evig Fylde indtil enhver Uddeling skulde fuldføres og samles sammen til Eet, og at Alt hvad der skulde samles under Eet i hine Uddelinger til den samme Fylde og evige Herlighed skulde være i Christo Jesu; derfor forordnede han Ordinancerne til at være de samme stedse og altid og satte Adam til at vaage over dem, til at aabenbare dem fra Himmelen til Mennesket eller at sende Engle til at aabenbare dem; Ebr. 1, 14. „Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, som skal arve Salighed?

Disse Engle er under Bestyrelse af Michael eller Adam, som handler under Herrens Veiledning. Af ovenstaaende Skriftsted erfare vi, at Paulus fuldkommen forstod Guds Hensigter i Henseende til hans Forbindelse med Mennesket og den herlige og fuldkomne Orden, som han grundlagde hos sig selv, hvorved han udsendte Kraft, Aabenbaringer og Herlighed.

Gud vil ikke anerkjende den, som han ikke har kaldet, beskikket og udvalgt. I Begyndelsen kaldede Gud Adam ved sin egen Røst. See 1 Moseb. 3, 9. 10. "Og Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: hvor er Du? Og han sagde: jeg hørte din Røst i Haven og frygtede; thi jeg var nøgen og skjulte mig." Adam modtog Befalinger og Underviisning af Gud; dette var Ordenen fra Begyndelsen.

At han modtog Aabenbaringer, Bud og Anordninger (Ordinancer) i Begyndelsen er udenfor al Modsigelse; hvorledes kunde de ellers begynde at fremføre Offer for Gud paa en antagelig Maade? Og om de offrede Offer, maatte de være bemyndigede dertil ved Ordination. Vi læse i 1 Moseb. 4, 4. „at Abel bar frem af sin Hjords første Affødning og af deres Fedme, og Gud saae med Velbehag til Abel og til hans Madoffer." Og atter: Ebr. 11, 4. "Ved Tro offrede Abel Gud et bedre Offer end Cain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu, alligevel han er død." Hvorledes taler han endnu? Han opfyldte og ærede det Præstedømme, som var paalagt ham og døde som en retfærdig Mand, og derfor er han bleven en Guds Engel, idet han har modtaget sit Legeme fra Døden og holder endnu Nøglerne til sin Uddeling, og sendtes ned fra Himmelen til Paulus for at meddele ham trøstende Ord og give ham Kundskab om Gudsfrygtigheds Hemmeligheder.

Og hvis dette ikke var Tilfældet, vil jeg spørge, hvorledes vidste Paulus saameget om Abel, og hvorfor skulde han berøre, at Abel talte efter sin Død? — Følgelig, at han talte efter at han var død, maatte skee derved, at han blev sendt ned fra Himmelen som en tjenende Engel.

Saadan er Præstedømmets Natur; Enhver holder Præsidentskabet over sin Uddeling, og Een holder Præsidentskabet over dem alle, nemlig Adam; og Adam modtog sit Præsidentskab og sin Myn-

dighed fra Herren, men kan ikke erholde Fylden indtil Christus faaer underlagt Faderen Riget, hvilket vil skee ved Enden af den sidste Uddeling.

Præstedømmets Kraft, Herlighed og Velsignelser kunde ikke vedblive hos dem, som modtog Ordination, uden forsaavidt som deres Retfærdighed vedvarede; thi Cain, endskjøndt han ogsaa var bemyndiget til at offre Offer, blev fordømt, da han ikke gjorde det i Retfærdighed. Det viser tydeligt, at Anordningerne maa holdes paa den selvsamme Maade, som Gud har beskikket; ellers vil deres Præstedømme bringe dem Forbandelse istedenfor Velsignelse.

Om Cain havde opfyldt Retfærdighedens Lov som Enoch gjorde, kunde han have vandret med Gud alle sine Levedage, og aldrig gaaet Glip af nogen Velsignelse. — 1 Moseb. 5, 22. „Og Enoch vandrede med Gud, efter at han havde avlet Methusalah, tre hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre; og Enochs ganske Alder var 365 Aar; og Enoch vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham." Nu, denne Enoch bevarede Gud for sig selv, at han skulde ikke døe den Gang og beskikkede ham en Tjeneste for de terrestriale Legemer, hvorom der ikkun lidet er bleven aabenbaret. Han opbevaredes saaledes til Præsidentskabet over en Uddeling, og mere skal blive sagt om ham og terrestriale Legemer i en anden Afhandling. Han er en tjenende Engel til at tjene dem, som skal arve Salighed, og aabenbarede sig for Judas, ligesom Abel for Paulus; derfor taler Judas om ham i sit almindelige Brevs 14 og 15 Vers: „Og Enoch, den syvende fra Adam, spaaede, der han sagde: see, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige."

Paulus var ogsaa bekjendt med denne Personlighed og modtog Underviisning af ham: Ebr. 11, 5. „Formedelst Tro blev Enoch forandret, at han ikke skulde see Døden og blev ikke funden, fordi Gud forvandlede ham; thi før han blev forvandlet havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud. Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han aabenbarer sig for dem, som flittigen søge ham."

Læren om Forvandlingen (Translation) er en Kraft, som tilhører dette Præstedømme. Der gives mange Ting, henhørende til Præstedømmets Kræfter og sammes Nøgler, som har været hemmeligholdt fra Verdens Grundvold blev lagt; de er skjulte for de Vise og Forstandige for at aabenbares i de sidste Tider.

Mange kan have formodet, at Læren om Forvandlingen (Translation) forstaaes saaledes, at Mennesket umiddelbart blev tagen ind i Guds Nærværelse og i en evig Fylde, men dette er en feilagtig Forestilling. Deres Boligs Sted er af den terrestriale Orden, og et Sted, beredt for saadanne Personligheder, holdes i Beredskab, idet de blive tjenende Engle for mange Planeter og for Saadanne, som endnu ikke have annammet den Grad af Fylde, som de, der er opstandne fra de Døde. See Ebr. 11, 35. „Andre bleve martrede, men toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse."

Af dette er det klart, at der var en bedre Opstandelse, ellers vilde Gud ikke have aabenbaret det for Paulus. Hvori kan der da siges en bedre Opstandelse? Denne Adskillelse er gjort mellem Læren om den virkelige Opstandelse og den ovenfor berørte Forvandling (Translation). Denne bestaaer i en Befrielse fra Legemets Marter og Lidelser, men deres Tilværelse vil forlænges i Henseende til Tje-

nestens Arbeider og Møie, førend de kan indtræde i en saa stor Hvile og Herlighed som Opstandelsen.

Paa den anden Side de, som bleve martrede og ikke modtog Befrielse, erholdt en øieblikkelig Hvile fra deres Arbeide. See Aabenb. 14, 13. „Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Salige ere de Døde, som dø i Herren herefter, thi de skulle hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger følger med dem."

De hvile fra deres Arbeider for en lang Tid, og dog holdes deres Arbeide i Beredskab for dem, at de tillades at gjøre de samme Arbeider efter at de modtage en Opstandelse for deres Legemer. Men vi vil forlade denne Gjenstand og den om terrestriale Legemer til en anden Gang, for at behandle dem mere fuldstændig.

Den næste store Over-Patriark, som holdt Præstedømmets Nøgler, var Lamech. See 1 Moseb. 5, 28. 29. „Og Lamech var hundrede og to og firesindstyve Aar gammel og avlede en Søn; og han kaldte hans Navn Noa, og sagde: denne skal trøste os i vor Kummer og vore Hænders Arbeide paa Jorden, hvilken Herren haver forbandet." Præstedømmet vedvarede fra Lamech til Noa; 1 Moseb. 6, 13. „Da sagde Gud til Noa: alt Kjøds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Vold af dem; og see jeg vil fordærve dem med Jorden."

Saaledes seer vi, at dette Præstedømmes Nøgler bestod i at modtage Jehova's Røst, at han talede med ham paa en fortrolig og venlig Maade, at han lod ham vedblive med Nøglerne, Pagterne, Kraften og Herligheden, hvormed han havde velsignet Adam i Begyndelsen; og at offre Offer, hvilket skal fortsættes i den sidste Tid; thi alle Anordninger og Pligter, som nogensinde er bleven fordret af Præstedømmet under den Almægtiges Bestyrelse og efter hans Befalinger i nogen af Uddelingerne, skal alle haves i den sidste Uddeling, derfor skal alle Ting, som havdes under Præstedømmets Authoritet i nogen af de forrige Perioder, faaes igjen, og tilveiebringe Gjenoprettelsen, som er omtalt af alle de hellige Propheter; da skal Levi Sønner offre Herren et velbehageligt Offer. See Malach. 3, 3. „Og han skal sidde at rense og smelte Sølvet, og han skal rense Levi Børn og luttre dem som Guldet og som Sølvet; da skal Herren have dem, som fremføre Madoffer i Retfærdighed."

Det vil være nødvendigt her at gjøre nogle faa Bemærkninger om Lærdommen, fremsat i ovenstaaende Anførsel, fordi det er almindelig antaget, at Offring var aldeles afskaffet, naar det store Sonoffer var offret, og at der ikke vil behøves nogen Anordning (Ordinance) for Offer i Fremtiden, men de, som paastaae det, er sikkerlig ikke bekjendte med Præstedømmets Pligter, Rettigheder og Myndighed, ei heller med Propheterne.

At offre Offer har stedse været forenet med og udgjort en Deel af Præstedømmets Pligter. Det begyndte med Præstedømmet og vil vedblive fra Slægt til Slægt indtil Christus kommer. Vi har hyppigen omtalt Offringen af Offer af den Allerhøiestes Tjenere i Oldtiden før Moseloven; hvilke Ordinancer vil fortsættes, naar Præstedømmet er gjenoprettet med al dets Myndighed, Kraft og Velsignelser.

Elias var den sidste Prophet, som holdt Nøglerne til dette Præstedømme, og som før den sidste Uddeling vil gjenoprette Myndigheden og levere dette Præstedømmes Nøgler, paa det alle Ordinancer maa blive forvaltede i Retfærdighed. Det er sandt at Frelseren havde

Myndighed og Magt til at meddele denne Velsignelse; men Levi Sønner vare altfor fordømsfulde. „Og jeg vil sende Elias, Propheten, før Herrens store og forfærdelige Dag osv." Hvorfor sende Elias? Fordi han holder Nøglerne til Myndigheden at forvalte alle Præstedømmets Ordinancer, og uden at den rette Authoritet gives, kan Ordinancerne ikke forrettes i Retfærdighed.

Det er en meget herskende Mening, at Offrene, som offredes, blev aldeles fortærede. — Dette var ikke Tilfældet; hvis I læser 3 Mosebog 2, 2. 3., vil I see, at Præsterne tog en Deel som en Ihukommelse, og offrede det for Herren, medens det Tiloversblevne bevaredes til Præsternes Underholdning; saa at det Hele af Offrene fortæres ikke paa Alteret — men Blodet stænkes omkring og det Fede og visse andre Dele fortæres.

Disse Offringer, saavelsom enhver Ordinance, henhørende til Præstedømmet, vil, naar Herens Tempel skal bygges og Levi Sønner renses, vorde fuldelig gjenoprettede og forvaltede med alle Kræfter, Forgreninger og Velsignelser. Dette var og vil stedse finde Sted, naar det melchisedekske Præstedømmes Kræfter er tilstrækkelig aabenbaret; hvorledes kan ellers Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle de hellige Propheter tilveiebringes? Det er ikke at forstaaes saaledes, at Moseloven skal indføres igjen med alle dens Skikke og forskjellige Ceremonier; dette er ingensinde talt om af Propheterne; men hine Ting, som existerede før Mose Dage, nemlig Offring, vil fortsættes.

Maaskee Nogle vil spørge, hvad Nødvendighed er der for Offring, siden det store Offer blev offret? Hertil svares: om Tro, Omvendelse og Daab fandt Sted før Christi Dage, hvorfor er de samme Ting nødvendige efter den Tid? Præstedømmet er kommet ned i regelmæssig Slægtfølge fra Fader til Søn gjennem deres efterfølgende Generationer. (See Pagtens og Lærdommens Bog).

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 190.)

Efter disse Bemærkninger voterede de eenstemmigen, som havde arbeidet paa Bygningen, at de vilde vedblive at arbeide derpaa, indtil Huset var fuldendt.

Præs. S. Rigdon beskikkedes til at give Haandspaalæggelse og velsigne i Herrens Navn.

Præsidenterne blev velsignede; og Reynolds Cahoon, Hyrum Smith og Jared Carter, Bygnings Committeen, (de to sidste) endskjøndt fraværende, blev dog deres Rettigheder i Huset forbeholdte.

Følgende er Navnene paa dem, som blev velsignede ifølge deres Arbeide paa Herrens Huus i Kirtland og paa dem, som offrede til dets Opbygning:

Søndag Eftermiddag den 8de Marts.

Sidney Rigdon.
Joseph Smith, jun.
F. G. Williams.
Joseph Smith, sen.
Oliver Cowdery.
N. K. Whitney.
Reynolds Cahoon.
Hyrum Smith.
Jared Carter.

Jacob Bump.
Artemas Millet.
Alpheus Cutler.
Asa Lyman.
Josiah Butterfield.
Noah Packard.
James Putnam.
Isaak Hill.
Edm. Durfee, sen.
Edm. Durfee, jun.
Gideon Ormsby.
Albert Miner.
Ira Ames.
Salmon Gee.
Peter Shirts.
Isaak Hubbard.
Horace Burgess.
Dexter Stillmann.
Amos F. Herrick.
Mayhew Hillmann.
William Carter.
William Burgess.
Giles Cook.
Almon Sherman.
Warren Smith.
Moses Bailey.
Sibe Ives.
Andrew H. Aldrich.
Ebenezer Jennings.
Oliver Granger.
Orson Johnson.
James Lake.
William Redfield.
Cyrus Lake.
Harvey Smith.
Isaak Cleveland.
William Barker.
Samuel S. Brannan.
John Wheeler.
Henry Baker.
William Fisk.
Henry Wilcox.
George Gee.
Lorenzo Young.
David Clough.
James Durfee.
Joseph Coe.
Thomas Gates.
Loren Babbit.
Blake Baldwin.
Joseph B. Bosworth.
Maleum C. Davis.
Jaman Aldrich.
John Young, sen.
Ezra Strong.
Joel Mc. Withy.
Matthew Foy.
James Randall.
John P. Green.
Aaron P. Lyon.
Thomas Burdick.
Truman Wait.
Edmund Bosley.
William Bosley.
William Perry.
Don Carlos Smith.
Shadrack Roundy.
Joel Johnson.
Oliver Higley.
Evan M. Green.
Levi Osgood.
Alpheus Harmon.
Joseph C. Kingsbury.
Ira Bond.
Z. H. Brewster.
Samuel Thomson.
John Ormsby.
Luman Carter.
John Smith.
Samuel H. Smith.
Thomas Fisher.
Starry Fisk.
Amos R. Orton.
Gad Yale.
John Johnson.
John Tanner.
Henry G. Sherwood.
Sidney Tanner.
Joseph Tippits.
Robert Zvigley.

Erastus Babbit.
Samuel Canfield.
Phineas H. Young.
Samuel Rolfe.
Calvin W. Stoddard.
Josiah Fuller.
Erastus Rudd.
Isaak G Bishop.
Roswell Murray.
Benjamin Wells.
Nehemiah Harman.
Oliver Wetherby.
Thomas Harcock.
Joshua Grant.
William Draper.
Ransom V. Beuren.
Tunis Rappellee.
John Reed.
Samuel Wilcox.
Benjamin Johnson.

Velsignelserne og Ordinationerne for særskilte Individer af de Foregaaende, var følgende: Reynolds Cahoon, Jacob Bump og Artemas Millet bleve velsignede med Himmelens Velsignelser og en Ret i Herrens Huus i Kirtland i Forhold til det Arbeide og den Omkostning, de havde anvendt derpaa.

Alpheus Cutler, Asa Loman, Josiah Butterfield, Noah Packard, Jonas Putnam og Isaak Hill modtog den samme Velsignelse. Den anbragte Velsignelse var i Overeensstemmelse med enhver Mands Arbeide eller Gave; og som Tilgift lovede Elder Packard Viisdom og Dygtighed til at forkynde Evangeliet. Edmund Durfee sen., Edmund Durfee jun. og Gideon Ormsby modtog den samme Velsignelse; og Edmund Durfee jun. ordineredes til en Ældste. Albert Miner, Ira Ames, Salmon Gee, Peter Shirts, Isaak Hubbard og Horace Burgess bleve velsignede; og P. Shirts og H. Burgess ordineredes til Ældste. Dexter Stilman, Amos F. Herrick og Matthew Hillman velsignedes. William Burgess, Jaman Aldrich og John Young sen. velsignedes. Giles Cook jun. og M. C. Davis bleve velsignede og ordinerede til Ældste. William Carter, som var blind, lovedes at faae sit Syn igjen, om han blev trofast. Ezra Strong, Joel Mc Withy, Matthew Foy, James Randall og Aaron C Lyon velsignedes. John P. Green ordineredes til en Missionær at gaae til Lamaniterne, efter at Andre har aabnet Døren, med Forjættelse at samle mange til Zion og efter endt Mission at vende tilbage med stor Glæde for at nyde sin Families Velsignelser. Thomas Burdick, Truman Wait og Edmund Bosley velsignedes, og det blev sagt Ældste Bosley, at Gud havde et Arbeide for ham til at gaae og prædike Evangeliet for denne Tids sekteriske Præster, spørge efter dem, søge dem op, hvorsomhelst han kunde opspore dem, og prædike Evangeliet for dem, enten de vilde høre det eller ikke. William Bosley og William Perry velsignedes og ordineredes til Ældste. Don Carlos Smith blev velsignet med Forjættelse om Viisdom til at forkynde Evangeliet og ligeledes til at skrive med Viisdom. Shadrach Roundy, Joel Johnson og Oliver Higbee velsignedes.

Sluttet til i Morgen.

Den 8de Marts. — Mødte ifølge Bestemmelsen. Evan M. Green, Levi Osgood, Alpheus Harman, Joseph C. Kingsbury, Ira Bond, Z. H. Brewster, Samuel Tompkins, John Ormsby, Lyman Carter, John Smith, Samuel H. Smith, Thomas Fisher, Starry Fisk, Amos R. Orton og Almon Sherman velsignedes. Amos R. Orton ordineredes til en Ældste og en Missionær til Lamaniterne. Andrew H. Aldrich, Thomas Bailey, Seba Joes, Ebenezer Jennings, Oliver Granger, Orson Johnson,

Warren Smith, James Lake og William Redfield velsignedes; og W. Redfield ordineredes til en Ældste. Cyrus Lake, Harvey Smith, Isaac Cleveland, William Baker, Samuel S. Brannan, John Wheeler, Henry Baker, William Fisk, Henry Wilcox, George W. Gee, David Clough og Lorenzo Young velsignedes; og Ældste Young beskikkedes som Missionær for Lamaniterne. James Durfee, Joseph Coe, Thomas Gates, Loren Babitt, Blake Baldwin og Joseph B. Baldwin velsignedes. John Johnson, John Tanner og Gad Yale velsignedes; og Gad Yale, som var een, der gik til Brødrenes Hjælp i Missouri, velsignedes overeensstemmende dermed. Henry G. Sherwood, Sidney Tanner, Joseph H. Tippits, Robert Quigley og Erastus Babbit velsignedes; og Samuel Canfield blev velsignet og ordineret til en Ældste. Phineas H. Young, Samuel Rolfe og Calvin H. Stoddard velsignedes; og Ældste Young ordineredes til Missionær for Lamaniterne. Erastus Rudd, Josiah Fuller, Isaak H. Bishop, Roswell Murray, Benjamin Wells, Nehemiah Harman, Thomas Hancock, Oliver Wetherby, Joshua Grant jun., William Draper jun., Ransom Van Buren, Tunis Rappellee, John Rudd og Samuel Wilcox velsignedes. Moses Martin, som gik til Missouri, udvalgtes til at blive een af de Halvfjerdssindstyve og velsignedes: Om Du ikke er renset, vil Du ikke være istand til at udføre din Bestilling. Du vil falde i Snarer og i Fjendernes Hænder, som vil tage dit Liv; Du maa begynde at gjøre en fuldkommen Forandring med Dig selv.

Oliver Cowdery, Skriver.

Følgende henhører til de Halvfjers, men deres Ordinationers Datum vides ikke med Vished: Milo Andrews, Joseph Winchester, Zerubbabel Snow, Herman T. Hyde, Henry Brown, Nelson Higgins, (Hezekiah Fisk velsignedes, men var ikke een af de Halvfjers), Henry Beaman, Jesse Huntsman, Royal Barney, Zebedee Coltrin, Henry Herriman og Lorenzo Barnes. James L. Thompson blev velsignet, men ikke ordineret.

Kirtland den 12te Marts 1835. — Denne Aften forsamledes de Tolv, og Raadet aabnedes af Præsident Joseph Smith jun., og han foreslog at tage vor første Mission gjennem de østlige Stater til Atlanterhavet og holde Conferencer i Nabolanget af Kirkens forskjellige Grene for det Diemed at ordne alle nødvendige Ting for deres Velfærd.

Det blev foreslaaet, at de Tolv skulde forlade Kirtland den 14de Mai, hvilket eenstemmigen antoges.

Derefter foresloges, at under deres nærværende Mission skulde Ældste Brigham Young aabne Døren for Josephs Levning, som boer iblandt Hedningerne, hvilket antoges.

Det blev foreslaaet og voteret, at de Tolv skulde holde deres første Conference i Kirtland den 2den Mai; i Westfield, New York, den 9de Mai; i Freedom, N. Y. den 22de Mai; i Lyonstown, N. Y. den 5te Juni; paa Pillow Point den 19de Juni; i West Loboro', Upper Canada, den 29de Juni; i Johnsbury, Vermont, den 17de Juli; i Bradford, Massachusetts den 7de August; i Dower, New Hampshire den 4de September; in Saco, Maine, den 18de September; Farmington, Maine, den 2den October.

Orson Hyde,
Wm. E. Mc Lellin,
Skrivere.

Kirtland den 28de Marts. Denne Eftermiddag mødte de Tolv i Raad og Tiden anvendtes til almindelig Bekjendelse. Idet vi kaste et Blik tilbage paa vor tilbagelagte Løbebane, føle vi os til-

fredse, men føle os ogsaa tilskyndede at bekjende, at vi ikke har opfattet Vigtigheden af vor Kaldelse i den Grad, som vi burde; vi har været overfladiske og daarlige og feilet i mange Ting. For alt dette har vi bedet vor himmelske Fader om Tilgivelse; og hvori vi haver bedrøvet eller saaret Præsidentskabets Følelser, beder vi om Tilgivelse. Tiden, naar vi er i Begreb med at adskilles, er nær; og naar vi skal mødes igjen, veed alene Gud; vi føler derfor til at anmode ham, som vi har erkjendt at være Prophet og Seer, at han anraaber Gud for os, om at erholde en Aabenbaring (hvis det er rigtigt), at vi kan see paa den, naar vi er adskilte, og vore Hjerter derved blive trøstede. Vor Værdighed har ikke indgivet os at gjøre denne Anmodning, men vor Uværdighed. Vi har forenede bedet Gud, vor himmelske Fader, at forunde os gjennem hans Seer, en Aabenbaring af hans Sind og Villie angaaende vor Pligt i den kommende Tid, ja en stor Aabenbaring, som vil udvide vore Hjerter, trøste os i Modgang, og opmuntre vort Haab, naar vi er omgivne af Mørkets Magt.

Orson Hyde,
Wm. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Til
Præsident Joseph Smith jun., Kirtland, Ohio.

For at imødekomme ovenstaaende Anmodning, anraabte jeg Herren og modtog som Svar følgende

Aabenbaring om Præstedømme.

Der er tvende Præstedømmer i Kirken, nemlig: det melchisedekske og det aaronske, som indbefatter det levitiske Præstedømme. Aarsagen, hvorfor det første kaldes det melchisedekske Præstedømme, er, fordi Melchisedek var en saadan stor Ypperstepræst. Før hans Tid kaldtes det: det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden; men af Agtelse eller Ærefrygt for det høieste Væsens Navn kaldte de, nemlig Kirken i Oldtiden, for at undgaae at gjentage hans Navn for ofte, Præstedømmet efter Melchisedek, eller det melchisedekske Præstedømme.

Alle andre Autoriteter eller Embeder i Kirken er Tillæg til dette Præstedømme; men der er to Hovedafdelinger: det ene er det melchisedekske Præstedømme og det andet er det aaronske eller levitiske Præstedømme.

En Ældstes Embede henhører under det melchisedekske Præstedømme. Det melchisedekske Præstedømme indeholder Retten til Præsidentskabet og har Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken, i alle Verdens Tidsaldere, til at forvalte i aandelige Ting.

Præsidentskabet over Ypperstepræstedømmet efter Melchisedeks Orden har Ret til at forvalte alle Embeder i Kirken.

Ypperstepræsterne efter Melchisedeks Præstedømmes Orden har Ret til at forvalte Embederne i deres eget Kald under Præsidentskabets Bestyrelse, og gjøre Tjeneste i aandelige Ting, og ligeledes i en Ældstes, Præsts (af den levitiske Orden), Lærers, Diacons og Medlems Embede.

En Ældste har Ret til at forvalte en Ypperstepræsts Embede, naar denne ikke er tilstede.

Ypperstepræsten og Ældsten skulle gjøre Tjeneste i det Aandelige, overeensstemmende med Kirkens Pagter og Befalinger; og de have Ret til at forvalte alle disse Embeder i Kirken, naar ingen høiere Autoriteter er nærværende.

Det andet Præstedømme kaldes Aarons Præstedømme, fordi det blev overdraget Aaron og hans Sæd igjennem alle deres

Slægter. Aarsagen, hvorfor det kaldes det mindre Præstedømme, er, fordi det er et Tillæg til det større eller melchisedekske Præstedømme, og har Magt til at tjene i de ydre Anordninger. Bispedømmet er Præsidentskabet for dette Præstedømme og har sammes Nøgler eller Myndighed. Ingen har lovlig Ret til dette Embede, til at have dette Præstedømmes Nøgler, med mindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron. Men da en Ypperstepræst af Melchisedeks Præstedømme har Myndighed til at forvalte alle de mindre Embeder, kan han forvalte en Biskops Embede, naar der ikke kan findes nogen virkelig Efterkommer af Aaron, forudsat at han er kaldet og affondret og ordineret til denne Magt ved det Præsidentskabs Hænder, der hører til Melchisedeks Præstedømme.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Saavel i dette som andre Numere af Stjernen er forskjellige Afhandlinger indrykkede angaaende det hellige Præstedømme til Belærelse for de Hellige. Fornemmelig vil vi henlede de Brødres Opmærksomhed paa samme, som allerede har modtaget en eller anden Grad af enten det melchisedekske eller aaronske Præstedømme og er beskikkede til at forvalte noget Embede, enten som Præsident for en Conference eller Green, eller omreisende Ældste, eller hvilketsomhelst andet Embede eller Forvaltning være sig i aandelig eller timelig Henseende. Brødre! erindrer at I er den Allerhøiestes Tjenere og ærer Eders høie og hellige Kald ved trofast og utrættelig at udføre de Pligter, der paahviler Eder, ifølge det Eder paalagte Kald. Anseer det ikke for ringe, eller ubetydeligt, hvadsomhelst der anbetroes Eder og husker, at I tidlig eller sildig skal kræves til Regnskab for Eders Huusholdning af den, der har beskikket Eder, dersom I da er befundne at have været troe, vil I blive velsignede; i modsat Fald vil I aldrig opnaae de Velsignelser og Forjættelser, der blive dem til Deel, som har været trofaste, nidkjære og udholdende for Jesu Christi Riges Fremme.

Brødre! glemmer ikke at Eders Forvaltning gjælder ikke alene de aandelige, men ogsaa de timelige Ting; thi Guds Rige omfatter alt; dets Tjenere maa betragte det ene ligesaa vigtigt som det andet; en god Huusholdning i de timelige Ting forskaffer de aandelige Velsignelser. Det er os en Glæde at bevidne, at mange Brødre rettelig opfatter sin Plads, tiltager i Viisdom og deres Virksomhedskreds forøges forholdsviis. Det er os kjært, at de have givet Agt paa vore Raad, Formaninger, Veiledninger og Instruxer, som Tid efter anden har været indrykkede i dette Organ. Vi henvise dem fremdeles til disse Instructioner og formaner Enhver især i betimelig Tid at kræve Redegjørelse af de Brødre, de er satte over og som de forhaabentlig have underviist, følgende vore Forskrifter, der er eller fremdeles vorder givne. Vi veed, at Conference-Præsidenterne vil controllere Bogagenternes Regnskaber, og see til at de i rette Tid opgjør med Contoiret, (see 3 Aarg Nr. 15, Side 231; og 2 Aarg. Nr. 3, Side 47), saa at vi kan være istand til med

forenede Kræfter at udsprede Guds aabenbarede Ord iblandt Menneskens Børn, til Oplysning og Veiledning for dem, som sidde i Mørke; der paahviler alle Pagtens Børn en hellig Pligt i saa Henseende efter Enhvers Evne og Stilling.

Det er med Beklagelse, at vi har seet enkelte Brødre, der har været beskikkede at arbeide i Viingaarden, ikke alene at spilde den kostbare Tid førend de tiltraadte deres beskikkede Mission, men ogsaa med Lunkenhed at have røgtet samme, og endog forladt deres Virkekreds uden at gjøre Regnskab for deres Tjeneste; — troer Saadanne at kunne faae Løn med de Trofaste?

De Brødre der har modtaget Præstedømmet, uden endnu at være beskikkede noget Embede, samler Kundskab, Viisdom og Erfaring, og bereder Eder og viser Eder værdige til at blive deelagtige i Arbeidet, og Herren vil velsigne Eder tilligemed alle de trofaste Tjenere.

Notice. The Latter-day Saints' Millennial Star and Emigration Office i Liverpool er flyttet, saa at sammes Adresse vil fra d. 1ste April være: **Franklin D. Richards, 36 Islington, Liverpool, England.**

Apostlerne — deres Levnet, Hustruer og Børn.

I Kirkehistorien er der talt en heel Deel om selve Apostlerne, men meget lidet om deres Familier. Med Hensyn dertil giver en fransk Skribent følgende Spørgsmaal: Var Apostlerne gifte? havde de Børn? hvad blev der af disse Børn? hvor levede Apostlerne? hvor skrev de? hvor blev de af? havde de et District? udøvede de en borgerlig Forvaltning? havde de Dommerrettighed over de Troende? vare de Biskopper? havde de en geistlig Indretning med Ritus og Ceremonier? Disse Spørgsmaal er mærkelige og Svaret udfordrer en heel Deel antiqvarisk Lærdom.

1. Var Apostlerne gifte?

Der gives et Brev, som man tillægger Martyren St. Ignatius, hvori findes disse afgjørende Ord: „Jeg erindrer Eders Hellighed lig Elias', Jeremias', Johannes den Døbers, de udvalgte Disciples, Timotheus', Titus', Evodius Clements, som levede i Kydskhed, men jeg dadler ikke de Andre, lykkelige i Ægteskabsbaandet, og jeg haaber at blive funden værdig af Gud til at følge deres Fodspor i hans Rige efter samme Exempel som Isaak, Jacob, Esaias og andre Propheter, som Peter og Paulus og som de Apostler, der var gifte."

Nogle Lærde har paastaaet, at Pauli Navn er indskudt i dette navnkundige Brev. Turien og Alle, som have seet St. Ignatii Breve paa Latin i Vaticanets Bibliothek, tilstaaer at Pauli Navn er fundet i dem. — Og Baronius negter ikke, at denne Sætning findes i nogle græske Mannskripter; men han paastaaer, at disse var tilføiede af nogen nyere Græker.

Der var i det gamle Bibliothek i Oxford et Mannskript paa Græsk af disse St. Ignatii Breve, i hvilket de anførte Ord er fundne. Jeg veed ikke om det bler brændt tilligemed mange andre Bøger ved Oxfords Indtagelse af Cromwell. Der findes endnu eet paa Latin i det samme Bibliothek, i hvilket Ordene „Pauli et Apostolorum" er udslettede, men paa en saadan Maade, at de gamle

Characterer letteligen kan læses. Det er vist, at denne Sætning findes i mange Udgaver af Brevene.

Denne Trætte om Pauli Ægteskab er meget intetsigende. Hvad gjør det til Sagen enten han var gift eller ikke, hvis de andre Apostler var det? Vi behøver blot at læse hans første Epistel til Corinthierne 9 C. for at bevise at han kunde have været gift ligesom de Andre: "Have vi ikke Ret til at føre en Søster som Hustru omkring, som og de andre Apostler, og Herrens Brødre og Kephas? Eller have alene jeg og Barnabas ikke Ret til ikke at arbeide? Hvo tjener vel i Krig paa sin egen Sold?" Det er klart af dette Skriftsted, at alle Apostlerne vare gifte ligesaavel som Peter.

Og St. Clement af Alexandria erklærer bestemt at St. Paulus havde en Hustru. Den romerske Kirkeorden har forandret sig, men det forhindrer ikke, at der har været andre Skikke i de første Tider.

2. Om Apostlernes Børn.

Vi veed meget lidt om deres Familier. St. Clement af Alexandria siger, at Peter havde Børn; at Philippus havde Døttre, som han bortgiftede. Apostlernes Gjerninger taler om Philippi fire Døttre, som propheterede. Man troer, at der var een gift, og at hun var St. Hermione.

Eusebius beretter, at Nicolaus, valgt af Apostlerne til at deeltage med Stephanus i det hellige Embede, havde en meget smuk Hustru, over hvilken var skinsyg. Da Apostlerne havde irettesat ham for hans Feil, forbedrede han sig, og idet han bragte sin Hustru for dem, sagde han: — "Jeg er villig til at afstaae hende; den, som vil, tage hende til Hustru." Apostlerne antog ikke hans Tilbud. Han havde een Søn og flere Døttre med sin Hustru.

Cleophas var, ifølge Eusebius og St. Epiphus, St. Josephs Broder og Fader til St. Jacob den mindre og til St. Judas, som han havde med Maria, den hellige Jomfrues Søster. Saaledes var Apostelen Judas Jesu Christi Søskendebarn.

Hegesippus, omtalt af Eusebius, siger at to Børnebørn af St. Judas fremstilledes for Keiser Domitian som Efterkommere af David og som dem, der havde en uomtvistelig Ret til Jerusalems Throne. Domitian, som frygtede, at de kunde gjøre Brug af denne Ret, udspurgte dem selv; de fremsatte deres Slægtfølge. Keiseren spurgte dem, hvad deres Stilling var; de svarede, at de besad 39 Tøndeland Jord, som betalte Skat, og og at de var Arbeidsmænd. Keiseren spurgte dem da, naar Christi R ge vilde komme; de sagde, at det vilde blive ved Verdens Ende. Derefter lod Domitian dem gaae i Fred, hvilket viser, at han ikke var en Forfølger.

(Af Saturday Evening Post.)

Lærdomme af Propheten Joseph Smith.

(Fortsat fra Side 176).

Jeg veed ikke hvor snart disse Ting vil finde Sted; og skal jeg, ved Synet af dem, raabe Fred? Nei! Jeg vil opløfte min Røst og bære Vidnesbyrd om dem. Hvor længe I vil have gode Afgrøder og Hungersnøden forebygges, veed jeg ikke. Naar Figentræet skyder dets Blade, vider da, at Sommeren er nær.

Vi kan forvente Engle og modtage deres Betjening; men vi skal undersøge Aanderne og prøve dem, thi det er ofte Tilfældet, at Menneskene tage Feil med Hensyn til disse Ting. Gud har saaledes forordnet det, naar han har meddeelt Noget, at intet Syn maa annammes, uden hvad I seer med seende Øine og høre med hørende Øren. Naar I seer et Syn, bed for Fortolkningen; om I ikke faaer den, tilluk det; der maa være Vished i denne Ting. Et aabent Syn vil tilkjendegive hvad der er mere vigtigt. Løgnens Aander er gangne ud over Jorden. Der vil blive store Aande-Aabenbarelser, baade falske og sande.

At blive født paany, skeer ved Guds Aand formedelst Ordinancerne. En Guds Engel har aldrig Vinger. Somme vil sige, at de har seet en Aand; at han har rakt dem sin Haand, men at de ikke rørte den. Dette er en Løgn. Først, det er tvertimod Guds Plan; en Aand kan ikke komme uden i Lysglands; en Engel har Kjød og Been; vi kan ikke see deres Glands. Djævelen kan vise sig som en Lysets Engel. Bed Gud at aabenbare det; om det er af Djævelen, vil han flye fra Eder; om det er af Gud, vil han tilkjendegive sig, eller gjøre det aabenbart. Vi kan komme til Jesus og spørge ham; han forstaaer alt angaaende det; om han kommer til et lidet Barn, vil han nedlade sig til et lidet Barns Sprog og Evne.

Enhver Aand, ethvert Syn eller enhver Sang er ikke af Gud. Djævelen er en Taler; han er mægtig; han tog vor Frelser op paa Tindingen af Templet, og holdt ham i Ørkenen i fyrretyve Dage. Gaven at bedømme Aander vil gives til den præsiderende Ældste. Bed for ham, at han maa have denne Gave. — Tal ikke i Tungemaal uden at forstaae det, eller uden Fortolkning. Djævelen kan tale i Tungemaal; Fienden vil komme med sit Værk; han kan friste alle Klasser, han kan tale i Engelsk, eller Dansk, eller Tydsk. Lad Ingen tale i Tungemaal uden han fortolker, med mindre det skeer med dens Samtykke, som præsiderer; da maa han bedømme eller fortolke eller en anden maa. Lad os tale til Ære for Abraham, Noa, Adam, Apostlerne, som have Samfund med disse Ting, saa skal vi blive iblandt det Tal, naar Christus kommer.

Brev fra Præsidenten for Kjøbenhavns Conference.

Øst-Sjælland den 19de Marts 1855.

Præsident J. Van Cott!

Kjære Broder!

Der er ingen Ting, der fryder mit Sind mere, end det Lys, som udstraaler fra „Skandinaviens Stjerne," men især glæder jeg mig over den udkomne „Advarsels Røst." Den vil i Sandhed, ved Guds Naade, gjøre mere Gavn end mange Ældste, hvis de var den foruden. Den er et Vaaben for Brødrene, som gaaer ud med Budskabet; de behøver ikkun i al Sindighed, veiledte af Herrens Aand, at slaae op denne Bog og læse passende Afsnit af Samme, og det meest tilfredsstillende Vidnesbyrd vil naae de oprigtige Tilhøreres Hjerter; og

ikke det alene, men de kan ogsaa efterlade et Exemplar af Samme til den, som elsker Sandheden og vil ransage Skrifterne, hvilket vil blive et ypperligt Middel for Granskeren til at befæste i Hukommelsen, hvad han har hørt, som ellers saa letteligt glemmes, og han vil forøge sin Kundskab og paa denne Maade gjøre sikkrere og hurtigere Fremskridt paa Sandhedens Vei. Jeg har glædet mig overmaade i disse Dage ved at see med hvilken Begjærlighed baade Søskende og Fremmede har stræbt at komme i Besiddelse af „Advarsels Røsten." Jeg tør paastaae, at dersom Bogagenterne, Forstanderne og de omreisende Ældste forstod rigtigt at vurdere denne kostelige Bog og gjorde deres Pligt, saa vilde det ikke vare mere end to Maaneder førend det halve Oplag vilde være forbrugt i denne Conference. Frugterne deraf vilde være uberegnelige baade for det Nærværende og det Tilkommende.

Med Hensyn til Guds Riges Fremadskriden i denne Conference er Udsigterne forhaabningsfulde.

Deres med Agtelse
hengivne Broder
O. N. Liljenqvist.

Tidernes Tilstand.

Af Richard Coleman.

(Frit oversat fra Millennial Star.)

Alt mere forunderlig Tiden nu bliver,
Nye Tildragelser hvert Aar os giver.
I Sandhed det synes, som Alt var af Lave,
Nationerne kriges paa Land og paa Have.
Sygdomme ofte besøger nu Jorden
Og Mangen som Offer for samme er vorden,
Og Døden sig fryder og griber sit Bytte,
Enten det findes i Slot eller Hytte.
Den rædsomme Hunger, for hvilken man gruer,
Opreiser sit Hoved og Folkene truer
Med Mangel paa Brød; og stor vorder Nøden,
At Mange vil lukke sit Øie i Døden.
Om Jordskjælv vi hører i fremmede Lande,
Orkanernes Rasen paa brusende Vande;
Stæder og Skibe i Dybet forsvinder,
Og Frygt i de Dødeliges Hjerter oprinder
For det, der er skeet og endnu vil skee!
O I Viismænd i Verden! kan I mig nu sige
En Aarsag til dette og andet deslige?
Lad mig saa høre de Grunde hvorfor
Fordærveren løsladt paa Jorden nu gaaer. —
Men ak! I er stumme, I kan ikke tale,
Hvor er Eders Viisdom, af hvilken I prale?

Behag nu lidt stille og rolig at være,
Saa vil jeg forsøge at Eder belære:
„En Mand af Gud er udsendt vorden,
At vidne for Nationerne paa Jorden
Om Frelsens Evangelium, det sande,
Som nu prædikes skal i alle Lande;
Beklædt med Myndighed han blev af Gud
Og som Prophet han gik til Folket ud
Og løftede sin Røst, som Herren bød;
Til Hedning som til Jøde Ordet lød:
„Nu Tiden kommen er, som Jehova har sagt,
„At samle Israel udi den nye Pagt,
„Som evig staande skal. Gaaer derfor hjem
„Til Zion og Jerusalem!
„Thi Herrens store Værk begynde skal,
„Der ødelægge vil de Ondes Tal,
„Men frelse dem, som lydige vil være;
„De arve skal den „nye Jord' med Ære."
Men endskjøndt disse Ord var trøsterige,
Og mange Troende annammede Guds Rige,
Saa var der nok af dem, som havde Ondt i Sinde
Mod Guds Udsendte, der advarede de Blinde;
Ja, hans Liv blev ofte eftertragtet
Og Herrens Budskab saare blev foragtet.
Tilsidst Propheten faldt for Morderhaand,
Og som „Martyr" han gik til Fredens Land.
Nu Smerten gjennemfoer hans Kjære,
Naar Kæmpen faldt for Guds og Rigets Ære;
Men Engle hviskede saa sagte: „Han er død!
„Hans Livstid runden ud; dog — fordi han lød
„Sin Herres Kald, han velsignet blive skal
„Og samles med de Herliggjortes Tal!"
See dette er den sande Grund hvorfor
Dødens Engel over Land og Vande gaaer;
Derfor I Store! og I Smaa! vend om
Fra Synd og Vantro og til Daaben kom,
Mens det er Tid, at I kan Naade faae
Og frelste i Guds Rige med Israel indgaae!

E. W.

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	67 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
N. Nilson	39 —	„ —	„ —
Mads Larsen	12 —	„ —	„ —
Summa	118 —	„ —	„ —

Contoirets Tilgodehavende den 20de Marts 1855.

Conferencen.	Agenten.	Gjeld.		
		Rdl.	Mk.	Sk.
Kjøbenhavn	A. P. Trane	661	5	8
Aalborg	J. C. Klingbeck	272	4	13
Fredericia	H. P. Olsen	83	1	13
Do.	H. Jensen	27	4	12½
Do.	Mads Larsen	73	1	10
Lolland	Johan Svensen	169	5	11
Bornholm	J. P. Folkman	138	2	14
Vensyssel	P. C. Jensen	257	3	6½
Skaane	N. Nilsson	128	1	5
Brevig	K. Peterson	526	2	8
Stockholm	Aake Jönson	29	3	6
	Summa	2369	1	11

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	2369	1	11
N. P. Peterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	"	11
Köhl	4	"	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christophersen	3	5	11
Nils Nilson	8	3	4
H. Hendriksen	"	2	4
Lateris	2435	2	14

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	2435	2	14
C. A. Madsen	6	"	"
Ole Larsen	3	"	"
Niels Andersen	11	3	4
P. Hansen	7	3	3
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	10	"	"
H. Hansen	2	5	3
F. T. Grønberg	"	5	"
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenstrøm	2	2	4
Jørgen Hansen	"	3	4
Summa	2493	3	14

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 14. Den 15. April 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Millenniet.

(Af Millennial Star Nr. 1, 1ste Aarg., Mai 1840).

„Thi om Jesus havde givet dem Hvile da vilde han ikke sideneſter have talt om en anden Dag. Der staaer altsaa tilbage en Hvile for Guds Folk."

Ordet Millennium betyder tusinde Aar og kan i denne Betydning af Ordet anvendes paa hvilketsomhelst Aartusinde, enten under Ugudelighedens eller Retfærdighedens Regjering. Men Udtrykket Millenniet er almindelig forstaaet som brugeligt om de særskilte tusinde Aar, der i Skrifterne omtales som Freds-Regjeringen — Skabelsens store Sabbat, paa hvilken alle andre Sabbater eller Jubelfester synes at være blotte Forbilleder. Det er skrevet, at „tusinde Aar er som een Dag, og een Dag som tusinde Aar hos Herren." Da dette er Tilfældet, saa er syv tusinde Aar som syv Dage hos Herren, og den syvende eller det sidste Aartusinde vil følgelig være en Sabbat eller Jubelfest — en Hvile, en herlig Frigjørelse fra Trældom og Elendighed.

Den første Sabbat, beskikket for Mennesket, var den syvende Dag. Den blev helliget og udvalgt af Skaberen, og skulde iagttages af Mennesket som en Hviledag for ham selv, for hans Familie, for hans Tjenere, ja endog for hans Dyr; thi Herren havde hvilet fra al sin Gjerning paa den syvende Dag. (2. Moseb. 20).

En anden Sabbat blev beskikket for Israels Børn (see 3 Moseb. 25), nemlig hvert syvende Aar. Det var en Sabbat for Jorden at hvile paa og være fri for at blive dyrket; og endog det, som voxte af sig selv, skulde ikke indsamles, men være frit for alle at deeltage i paa det Sted, hvor det voxte. Dette syvende Aar var ikke alene for Landets Hvile, men det var et Slags Jubelaar, i hvilket Tilgodehaveren eftergav Skyldneren — Trællen gik fri ud fra sin Herre o. s. v.

En tredie Sabbat eller Jubelaar udgjorde det halvtredsindstyvende (50de) Aar, idet der taltes syv Gange syv Aar, hvorefter kom det store Jubelaarenes Jubelaar, eller Sabbaternes Sabbat. 3die Moseb. 25, 10. „Og I skal holde det halvtredsindstyvende Aars Aar helligt; og I skal udraabe Frihed i Landet for alle dem, som boe deri; det skal være Eder et Jubelaar, og I skal igjenkomme hver til sin Eiendom, og igjenkomme hver til sin Slægt."

Men uagtet alle disse Sabbater var beskikkede af Gud og nødes af hans Folk i forrige Tider; dog siger vor Text: "Om Jesus havde givet dem Hvile, vilde han ikke siden efter have talt om en anden Dag."

Det synes altsaa klart, at en tilkommende Hvile var tænkt paa, paa hvilken alle disse Sabbater eller Jubelaar ikkun var en Forsmag. Denne skulde nydes af Guds Folk eet tusinde Aar, i hvilken Tid Satan skulde være indelukket i den bundløse Afgrund og ikke mere forføre Nationerne indtil Tiden var fuldkommet. De Døde i Christo skulde opstaae i Begyndelsen af disse tusinde Aar og leve og regjere med Christo som Præster og Konger indtil de tusinde Aar fuldendtes. Dette er den første Opstandelse. „Salig og hellig er den, som har Deel i den første Opstandelse; over Saadanne har den anden Død ingen Magt." Den, som vil læse det 20de Capitel af Johannes Aabenbaring, vil læse Enkelthederne af den tusindaarige Regjering i al den Tydelighed, som behøves for at stadfæste en Kjendsgjerning.

Om noget Spørgsmaal skulde gjøres angaaende Stedet, hvor disse opstandne Hellige vil regjere under Millenniet, saa vil det femte Capitel af Johannis Aabenbaring give Svar herpaa, idet det 10de Vers fortæller, at den himmelske Sang endte saaledes: „Og vi skal regjere paa Jorden."

Da vi nu har forvisset os om to vigtige Punkter af vort store Æmne, nemlig Tiden og Stedet (Tiden: "tusinde Aar;" Stedet: „paa Jorden"), vil vi nu skride hen til Undersøgelsen af andre Kjendsgjerninger, forbundne med den tusindaarige Regjering paa Jorden.

Propheten Sacharias underretter os i det 14de Capitel 9de Vers, at der skal blive „een Herre og hans Navn eet og han skal være Konge over al Jorden."

Johannes Aabenbaring (11 C. 15 V.) forkynder os om en Tid, naar „Verdens Riger skal blive Herrens og hans Salvedes."

Daniel (7 Cap. 27 V.) underviser om en Tid, naar „Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives til det Folk, som er den Allerhøiestes Hellige;" og (22 V.) „Tiden kom, at de Hellige besad Riget;" og (18 V.) „den Allerhøiestes Hellige skal antage Riget og besidde det evindeligen."

Jeg kunde anføre mange andre Propheters Vidnesbyrd angaaende de samme Punkter, men om mine Læsere ikke vil troe tre Propheters bestemte Vidnesbyrd, vilde det være forgjæves at anføre flere.

Af ovenstaaende Anførsler viser det sig tydeligt, at i Mellenniet alle politiske og religiøse Organisationer, som forhen kan existere, vil opløse sig og gaae op i een fuldkommen Forening — eet universalt Rige — som ikke har andre Love end Guds, og Hellige til at forvalte dem; medens denne lykkelige Periodes sande Præster vil være de, som er opreiste fra de Døde.

Forbauselse bemægtiger sig min Sjel! Jeg skuer!! Jeg forundres!!! Jeg beundrer!!!! Jeg studser — jeg er overvældet. Hvad! Europas Monarkier — Amerikas Republikker — Indiens despotiske Herredømmer — Chinas vidtløftige Rige — Asiens og Afrikas blandede Rige — Ørkenens Tusinder af Stammer — Øernes utallige Indvaanere. Alle — Alle disse opløste — tilintetgjorte eller sammenblandede i eet — eet politisk

Legeme — eet fredeligt Rige — een Herre — een Konge — een Interesse Alle!

Ja endnu besynderligere — endnu forunderligere! De Tusinder af menneskelige Partier og Sekter og Navne og Troesformer og Bekjendelser, som nu forvirre Jorden, alle borte — alle forsvundne for den guddommelige Sandheds glimrende Lys, som omstraaler Jorden.

De tusinde hedenske Skikke og al Overtroe fuldelig overvundne og bortfeiede. Navnene paa deres utallige Guddomme, tabt i Forglemmelse, høres ikke mere.

Jorden har een Konge, een Herre og hans Navn eet.

Kan Nogen, som er bekjendt med den menneskelige Natur og med Verdens nærværende politiske og religiøse Stilling, troe, at saadanne vidtløftige Forandringer vil udføres? Man kunde næsten blive fristet til at udbryde: „Umuligt!“ Og dog er der intet andet Valg end enten at troe det Hele eller ikke at troe Propheterne.

Sindet ledes umiddelbart til at spørge ved hvilke Midler saadanne underfulde Forandringer — saadanne forbausende Omvæltninger vil bevirkes.

Vi skal nu indlade os paa Undersøgelsen af denne Deel af vor Afhandling, og naar vore Læsere har hørt om og forstaaer Midlerne, som anvendes til at fuldføre dette store Værk, vil de overbevises om at Midlerne vil svare til Diemedet.

Den første vigtige Betragtning, som fremstiller sig, medens man undersøger Propheterne angaaende dette Emne, er at Gud anden Gang vil lægge sin Haand paa Værket for at gjenoprette Israels Huus og Juda Huus til deres nationale Rettigheder, til Guds Naade og til deres eget Land. De vil udsamles fra enhver Nation under Himmelen med deres Sølv og Guld osv., benyttende Seil- og Dampskibe, Jernbane-Vogne, Kanalbaade, Bærestole, Heste, Muuldyr, Kameler og letfodede Dyr og enhver Slags Befordringsmidler, som Nationerne kan forskaffe. Denne Indsamling vil skee ved en mægtig Haand, ved en udrakt Arm og ved en udøst Grumhed; og i Korthed: Jehovas Arm vil blottes for alle Nationer ved Tegn, ved Under, ved Mirakler, ved Aabenbaringer, ved Straffedomme og ved Barmhjertigheder.

Selve Vandene vil adskilles og hans Folk føres tørskoede dergjennem ligesom i gamle Dage. Bjergene skal føle hans Kraft og smelte lig Vox, og de evige Høie skal bæve ved hans Nærværelse; thi han vil sønderrive Himlene og komme ned og gjøre forfærdelige Ting — Ting, som vi ikke forvente. Han vil sige til Norden: „Giv op!“ og til Sønden: „Hold ikke tilbage; bring mine Sønner langveis fra og mine Døttre fra Jordens Ende.“ Hans Haand vil opløftes for Hedningerne og hans Banner for Nationerne. Den Magt, han udfoldede, da han bragte Israel ud af Ægypten under Moses, vil ikke taale nogen Sammenligning, den vil neppe erindres eller bringes tilbage i Hukommelsen, naar den sammenlignes med den mægtige Gjenoprettelse, som nu venter hiint Folk. Nationernes Skjæbne dreier sig paa dette Punkt som paa en Spids. Deres politiske og religiøse Velsignelser og Forbandelser, selve deres Existence beroer i Virkeligheden paa, hvad Løb de vil tage med Hensyn til Guds Værk i at indsamle sit Folk Israel. De kan modsætte sig, og blive kastet ned ligesom Pharao; eller de kan hjælpe til og blive velsignede lig en Cyrus eller en Ruth. De kan komme ind i Pagten og deeltage i Velsignelserne fælles med hans valgte Folk; eller

de kan hænge ved deres overtroiske Religionsskikke og sekteriske Traditioner og blive fundne fægtende mod Gud, indtil Tronerne kastes ned og Dommen gives de Hellige.

For at erholde Oplysninger i Skriften om disse store Gjenstande henviser vi vore Læsere til en almindelig og omhyggelig Læsning af Propheterne; især Esaias, Jeremias, Ezechiel, Daniel og Sacharias. Nogle af de vigtigste Kjendsger i Henseende til disse Ting vil findes i Esaias 11, 60 og 65 Capitler; i Ezechiel 20, 36 og 37 Capitler; i Jeremias 16 Cap.; i Sacharias 14 Cap. En omhyggelig Læsning af Propheterne vil bevise, uden at give Rum for nogen Tvivl, alt hvad vi har sagt om denne Gjenstand, og meget mere end vi kan sige.

Messiæ anden Tilkommelse er paa det Nøieste forbundet med den store Gjenoprettelse, om hvilken vi har talt. Den vil vorde personlig og synlig, ligesaavel som hans første Komme.

Enoch, den syvende fra Adam, taler om hans Komme med sine mange tusinde Hellige (Judæ Brev 14 V.)

Job taler om hans Staaen paa Jorden i de sidste Dage og siger: „i mit Kjød skal jeg dog see Gud." (Job 19, 25. 26;)

Esaias fremstiller ham som kommende med Hævn og B.lønning; som kommende med bestænkne Klæder fra Bozra, trædende Persekarret i sin Vrede, og nedtrædende Folket i sin Grumhed; som kommende med Ild og med sine brændende Vogne til sine Fienders Tilintetgjørelse og til sine Helliges Glæde og Befrielse; endog de, som bæver for hans Ord.

Daniel saae hans Komme i Himmelens Skyer.

Sacharias fortæller, at hans Fødder vil staae paa Oliebjerget for Jødernes Befrielse og deres Fienders Tilintetgjørelse; at Bjerget vil adsplittes under hans Fødder og bortflyttes; efterladende en stor Dal i dets Sted; og at alle de Hellige vil komme med ham; og at Jerusalem og Jøderne vil være hellige fra den Dag af fremdeles; og at alle Nationer af de omliggende Lande vil gaae op til Jerusalem een Gang om Aaret og tilbede Kongen, Hærskarernes Herre, og helligholde „Løvsalernes Fest."

Malachias bevidner hans Komme og spørger, hvo kan taale den; ligeledes om Elias's Sendelse før hans Komme til at fuldbyrde en vis Mission, hvilken vilde hindre Forbandelsen fra at slaae Jorden fuldkommen.

Peter, Apostelen, fortæller om hans Komme i flammende Ild for at tage Hævn; ligeledes at han skal sendes til Jøderne, efterat Himlene havde modtaget ham, indtil Gjenoprettelsens Tider.

Jesus selv har fortalt om sin anden Tilkommelse med tilhørende Tegn, og at den vilde bringe Ødelæggelse, sammenlignet med Noæ Dage og med Lots Dage.

Englene forudsagde det ogsaa den Tid han opfoer, og fortalte endog Maaden, hvorpaa han skulde komme, nemlig „Den samme Jesus skal komme ned paa samme Maade, som han foer op;" det er: „personlig, legemlig, synlig i Himmelens Skyer.

Johannis Aabenbarelse stadfæster ofte hans anden Tilkommelse; og erklærer endog, at hans Fiender skal see ham og alle Jordens Slægter skal hyle for ham; og endelig slutter Bogen ved at sige: Ja, kom, Herre Jesu! Nu, det er klart, at alle disse Vidnesbyrd hensigter ligefrem til hans anden Tilkommelse og ikke til hans første; thi mange af dem udtaltes efter hans første Komme, og de alle beskrive Omstændighederne aldeles forskjellige

fra dem, som var forenede med hans første Komme, og kan derfor umuligen anvendes paa den.

Da vi overflødigen har stadfæstet den Kjendsgjerning, at Millenniet vil vorde indført ved Gjenoprettelsen af Israel — Opbyggelsen af Jerusalem — Messiæ andet Komme — de Ugudeliges Tilintetgjørelse og Grundfæstelsen af hans universale Herredømme, vil vi nu gaae over til at beskrive Noget af Beskaffenheden af dette Millennium og af Velsignelserne under denne lyksalige Regjering.

Det er klart, at de, som er opreiste fra de Døde, er udødelige, derfor indtræde de ikke i de Pligter og Nydelser, som er særegne for den dødelige Tilstand; men deres Bolig er i den hellige Stad og de er Konger og Præster til at forvalte Regjeringsanliggenderne og til at undervise. Men de, som endnu ikke er iførte Udødelighed, men er sparede ilive ved Messiæ anden Tilkommelse, blive i Besiddelse af Jorden med al dens Rigdomme og Velsignelser lig Noah og hans Familie, naar de kom ud af Arken. „De vil anlægge Haver og æde deres Frugt, og plante Viingaarde og drikke Viin af dem, og bygge Huse og Stæder og beboe dem." „Plovmanden skal naae Høstmanden, og den som træder Viinpersen den som udsaaer Sæden." „De forandrer deres Sværd til Plovjern og deres Spyd til Hakker og Nationerne skal ikke ydermere lære at føre Krig." Løven, Ulven, Leoparden og Bjørnen bliver ligesaa uskyldige som Lammet og Kiddet, — det lille Barn leger i Sikkerhed iblandt Rovdyrene, som de nu kaldes; og de giftige Krybdyr og Slanger bliver ligeledes uskadelige. Forbandelsen vil vorde tagen bort fra Jorden, og den vil ophøre at frembringe Torne og Tidsler og blive frugtbar, som om den var et Paradiis, medens Sygdom, for tidlig Død og den dermed forbundne Smerte og Sorrig vil neppe være kjendt paa dens Overflade; saaledes vil Fred og Glæde og Sandhed og Kjærlighed og Kundskab og Overflødighed og Herlighed bedække Jordens Overflade, ligesom Vandene skjule Havets Bund. Guds Tabernakel og hans Helligdomme vil være hos Mennesket, i Midten af de hellige Stæder og Fryd og Glæde vil fylde Maalet af deres Skaal. **Saadant er altsaa det store Millennium, hvis Daggry vor lille „Stjerne" glad vil bebude.**

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 202.)

Det Høieres eller Melchisedeks Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken — at have Adgang til Himmeriges Riges Hemmeligheder — at Himlene aabnes for dem — at have Samfund med de Førstefødtes Forsamling og Menighed og nyde Gud Faders og Jesu Christi, den nye Pagtes Midlers Samfund og Nærværelse.

Det Mindres eller det aaronske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til Engles Betjening og at tjene ved de ydre Anordninger —

Evangeliets Bogstav — og Omvendelses Daab til Syndsforladelse, i Overeensstemmelse med Pagterne og Befalingerne.

Der er nødvendigviis Præsidenter eller præsiderende Embedsmænd, som udspringer fra, eller blive beskikkede af, eller iblandt dem, der er ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer. Af det melchisedekske Præstedømme danner tre præsiderende Ypperstepræster, valgte af Samfundet, beskikkede og ordinerede til det Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Qvorum, der præsiderer over Kirken. De tolv omreisende Raadgivere er kaldte til at være de tolv Apostler eller særdeles Vidner om Christi Navn i hele Verden, og er saaledes særskilte fra de andre Embedsmænd i Kirken ved deres Kalds Pligter. Og de danne et Qvorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre omtalte Præsidenters. De Halvfjerdsindstyve er ogsaa kaldte til at prædike Evangeliet og at være særdeles Vidner for Hedningerne og i hele Verden. Saaledes er de særskilte fra andre Embedsmænd i Kirken i deres Kalds Pligter, og de danne et Qvorum ligt i Myndighed med det af de tolv nysomtalte særdeles Vidner eller Apostler. Og enhver Bestemmelse, som er gjort af en af disse Qvorumner, maa skee eenstemmigt. Det vil sige, alle Medlemmer i ethvert Qvorum maa være enige om dets Bestemmelse, saa at ethvert Qvorums Bestemmelser kan have samme Magt og Gyldighed. (En Majoritet kan danne et Qvorum, naar Omstændighederne gjør det umuligt, at det kan skee anderledes). Med mindre dette er Tilfældet, ville deres Bestemmelser ikke bringe de samme Velsignelser, som Bestemmelserne af et Qvorum af tre Præsidenter fordum, der var ordinerede efter Melchisedeks Orden, og var retfærdige og hellige Mænd. Disse Qvorumers og hver enkelts Bestemmelser skulle afgjøres i al Retfærdighed, i Hellighed og Hjertets Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, og i Tro og Dyd og Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, Gudsfrygtighed, broderlig Kjærlighed og Medlidenhed, thi der er lovet, at dersom dette findes i dem overflødigen, skulde de ikke være ufrugtbare i vor Herres Erkjendelse. Og i det Tilfælde, at nogen Bestemmelse af disse Qvorumer bliver gjort i Uretfærdighed, kan det fremføres for en almindelig Forsamlig af de forskjellige Qvorumer, der udgjøre de geistlige Authoriteter i Kirken, ellers kan der ikke appelleres efter deres Afgjørelse.

De Tolv er et omreisende Høiraad til at præsidere og administrere i Herrens Navn, under Kirkens Præsidentskabs Veiledning, overeensstemmende med Himlens Anordning for at opbygge Kirken og ordne alle sammes Affairer i alle Nationer, først iblandt Hedningene og derpaa iblandt Jøderne, eftersom de Tolv er udsendte med Nøglerne til at aabne Døren ved Forkyndelsen af Jesu Christi Evangelium — og først for Hedningene og derpaa for Jøderne.

Det faste Høiraad i Zions Staver danner et Qvorum ligt Præsidentskabets eller det omvandrende Høiraads Qvorum i Myndighed i Kirkens Affairer i alle deres Afgjørelser.

Høiraadet i Zion danner et Qvorum ligt i Myndighed, i Kirkens Affairer i alle dets Afgjørelser med de forskjellige Høiraad i Zions Staver.

Det er det omvandrende Høiraads Pligt at kalde de Halvfjerdsindstyve til Hjælp fremfor Andre, naar det gjøres fornødent, for at udfylde de forskjellige Kald til at prædike og udbrede Evangeliet.

Det er de Tolvs Pligt i alle store

Grene af Kirken at ordinere Evangelister, som de blive dem betegnede ved Aabenbaring.

Dette Præstedømmes Orden blev anordnet at skulle gaae i Arv fra Fader til Søn, og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelsen blev given. Denne Orden blev indført i Adams Dage, og nedarvedes paa følgende Viis:

Fra Adam til Seth, som blev ordineret af Adam i en Alder af 69 Aar, og blev velsignet af ham tre Aar før hans (Adams) Død og erholdt den Forjættelse af Gud ved sin Fader, at hans Efterkommere skulde være Herrens Udvalgte, og at de skulde blive bevarede indtil Verdens Ende, fordi han (Seth) var en fuldkommen Mand, og var sin Faders udtrykte Billede, saa at han syntes at være sin Fader lig i alle Ting, og kunde kun skjelnes fra ham ved sin Alder.

Enos blev ordineret ved Adams Haand i en Alder af 134 Aar og fire Maaneder.

Gud kaldte Kenan i Ørkenen i sin Alders fyrretyvende Aar, og han mødte Adam, som han vandrede til det Sted Shedolamak. Han var 87 Aar gammel, da han modtog sin Ordination.

Mahalaleel var 496 Aar og syv Dage, da han blev ordineret ved Adams Haand, som ogsaa velsignede ham.

Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar, og Adam velsignede ham.

Enoch var 25 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar og Adam velsignede ham. Og han saae Herren og vandrede med ham og var bestandig for hans Ansigt; og han vandrede med Gud 365 Aar, saa at han var 430 Aar gammel, da han blev borttagen.

Methuselah var 100 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand.

Lamech var 32 Aar gammel, da han blev ordineret under Methuselahs Haand.

Tre Aar før Adams Død kaldte han Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enoch og Methuselah, som alle vare Ypperstepræster, tilligemed de Øvrige af hans Afkom, der var retfærdige, hen i Dalen Adam-ondi-ahman og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem og de stode op og velsignede Adam og kaldte ham Michael, Fyrsten, Overengelen. Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være Hovedet — en Mængde Nationer skal udkomme af dig, og du er en Fyrste over dem evindeligen.

Og Adam reiste sig op midt i Forsamlingen, og uagtet han var nedbøiet af Alderdom, forudsagde han dog fuld af den Helligaand, hvad der skulde møde hans Afkom til den sidste Slægt. Alt dette blev skrevet i Enochs Bog og skal aabenbares i sin Tid.

(Fortsættes.)

Vanlyste og forfulgte Ædle, som burde have regjeret Verden.

(Af St. Louis Luminary, den 10. Marts 1855).

Det har været Guds Tjeneres almindelige Lod i alle Verdensaldere at forstaaes og vurderes af sammenligningsviis faa af deres Medmennesker, med

hvem de daglig omgikkes, eller hos hvem de opholdt sig, eller til hvem de blev sendte. Om de helbredte Syge, uddrev Djævle, opreiste de Døde, og spildte al deres Kraft i at bestræbe sig for at velsigne deres Mennesker og frelse dem fra Ødelæggelse, blev dog alle deres Arbeider, Opoffrelser og gode Gjerninger givet et falsk Anstrøg, mistydede og erklærene som Bedrageri og Blændværk.

Den ofte gjentagne Erklæring: „I skal hades af Alle for min Skyld," er hverken bedragerisk, smigrende eller trøstende; det maa være Aarsagen, hvorfor saa faa i nogen Tidsalder har hengivet sig til at være Guds Tjenere; thi ikke saasnart er en Mand begavet med Prophetiens Aand og Aabenbaringens Aand, og Kraft og Viisdom ved den Helligaand til at overbevise Verden om Synd og Uretfærdighed og at prædike det evige Evangelium, førend han bliver en mærket Mand, — en udsat Skydeskive, mod hvilken Djævle, legemlige og ulegemlige, skyder deres Pile og udslynger deres Tordenkiler.

Denne Kjendsgjerning er bleven beviist ved enhver fremragende, af Gud til Mennesket udsendt, Prophets og Apostels Historie og Erfaring, fra den retfærdige Abels Dage af indtil Propheten Joseph.

Ministre kan sendes fra Rusland til Amerika, fra Østerrig til England og fra alle Kongeriger, Republikker og Regjeringer paa Jorden, og blive modtagne, agtede og ærede som Repræsentanter og Sendebud fra det Lands Konge, Fyrste, Regent eller Præsident, de er udsendte; men om en Mand skulde sendes af Universets Styrer, som hans Repræsentant til Lovgivernes Haller, Raads Cabinetter eller Senat Huse, og tilkjendegive sig som et Sendebud fra Himlens Høiraad, endskjøndt han kunde fremvise Kreditiver ligesaa ægte og uimodsigelige som noget Sendebud besad fra den evige Verden i nogen Tidsalder (Moses eller Jesus ikke undtagen), den bedste Modtagelse han vilde møde, vilde være Foragt og Latterliggjørelse og maaskee Overfald.

Den samme Følelse og Aand har eksisteret og hersket iblandt Menneskenes Børn i alle Tidsaldere. Meget sjelden har Herren havt en Ambassadør i nogen Nation, og naar han har nedladt sig til at sende sine Sendebud, om det endog var hans Søn, har Forfølgelse fulgt dem indtil Døden. Vi veed ikke enten Noa, Abraham, Johannes den Døber, Jesus eller Peter nogensinde tilbød sig selv som Candidater til ledige Sæder i noget af Nationernes Regjerings-Raad, men vist er det, at de aldrig tilstedtes saadanne Ærespostter. De forfinede og polerede Statsmænd og Politikere vilde uden Tvivl have anseet dem som en Vanære for deres lovgivende Broderskab, thi de havde ingen Rang, Stilling eller Anseelse i Samfundet. Der er stakkels gamle Noah, en Baadbygger, stakkels bedragne Sværmer, og hvad hans Baad angaaer, den vil aldrig blive værdt en Skilling, den er saa stor og uhaandteerlig og dertilmed bygt paa tørt Land. Tilstede ham at komme i deres Regjeringsraad, ligesaa snart kunde de tilstede hans Baad Adgang der.

Hvad Abraham angaaer, han var altfor meget af en Mormon! Han havde ogsaa altfor mange Hustruer til at kunne blive betragtet som hæderlig (maaskee det er, fordi han ikke havde saa meget som et Aker Land, han kunde kalde sit eget), at tilstede ham Adgang i deres Raad! Nei, han var tillige altfor stor Sværmer, han troede paa Syner og Aabenbarelser og paa Englebesøg ogsaa, og desuden var han blot et fattig Emigrant og dertilmed en Polygamist, saa var han

sikkerlig uværdig, ifølge Rangforordningen til nogen Tillidspost.

Og hvad Johannes den Døber angaaer, han var altfor raa, udannet og vild i Klædedragt og Manerer, og ikke alene det, men han var ogsaa altfor streng, fornærmende, og blandede sig altfor meget i Andres Sager til at kunne behage sin Nations Herskere og Authoriteter; han tænkte altfor lydeligt og talte altfor djærvt, og som en naturlig Følge, fandt han en vakker Dag, da han skulde staae op, sit Hoved afskaaret (lig Assyrierne, som naar de opstod, fandt sig selv alle som Lig), saa han var følgelig uskikket.

Jesus blev anseet til at være af altfor ringe, dunkel og tvivlsom Fødsel og Herkomst, til at indlades i fornemt og hæderligt Selskab, og hans Omgangsfæller var betragtede som nogle af Menneskehedens laveste Udskud; hvo vilde derfor tænke paa at modtage ham som et Sendebud fra Gud? Hvo vilde tænke paa at modtage hans Kreditiver og tro ham at være en Ambaesadør fra Himlen med Rettighed til at give alle Jordens Nationer Love? Men det var saaledes, endskjøndt Forfølgelse og Død blev hans Deel, og han gik bort fra Jorden sammenligningsviis ubekjendt, upaaagtet og uværdeet.

Med denne Følelse og Aand har Nogle sagt: „Om vi lader ham saaledes blive ved, saa vil alle Mennesker troe paa ham, og de vil komme og tage bort vort Rige og vor Regjering! Dersom vi ikke udrydde disse Mormon-Propheter, vil hele Verden troe paa dem og da, o Kjære! hvad skal vi gjøre, som hele Tiden har fægtet imod dem?"

Fyrster, Regenter, Præsidenter, Præster og Herskere af alle Grader, er blevne modfaldne og har bævet ved Lyden af deres Røst, thi „deres Røst er som Tordens Røst, deres Nerver er som Staal, deres Ansigt som Kobber og deres Fødder lig Jern, og Ingen kan sammenlignes med dem." Altsaa, hvem bør at regjere Verden? Lad „Mormonen" svare.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Underretninger fra den sidste Emigration.

Det er med deeltagende Glæde at vi bekjendtgjør Ankomsten af de Skandinaviske Hellige til St. Louis, der afgik herfra sidstleden Emigration under Anførsel af Ældste P. O. Hansen, hvis foreløbige Melding, indført i St. Louis Luminary den 10de Marts, vi gjengive nedenfor. Deraf sees, at de har været begunstigede med en usædvanlig hurtig Reise over Atlanterhavet, nemlig 39 Dage fra Liverpool til Mundingen af Missisippi Floden og siden iligemaade en god Reise opad Floderne i en rummelig Dampbaad. De har været skaanede for nogen stærk Sygdom, baade over Havet og paa Floden, hvor i Almindelighed Dødeligheden yttrer sig stærkere hos europæiske Emigranter, som ikke er forsigtige nok med Hentil Nydelsen af Fødevarer og Flodens Vand. De i Forhold til det store Selskab indtrufne faa Dødsfald beviser, at Herren har bevaret sit Folk og næst hans

Beskyttelse har ogsaa det heldige Veirligt og uforandret Diæt bidraget til Sundhedens Veligeholdelse. Ældste P. O. Hansens Brev lyder saaledes:

St. Louis den 8de Marts 1855.

Til Udgiveren af „the Luminary.“

Kjære Herre!

Det er med stor Fornøielse, at jeg har sat mig ned for at skrive en kort Skildring af vor Reise fra Skandinavien hertil, og jeg haaber snart at blive istand til at give en udførligere Beskrivelse over samme.

Vi seilede fra Liverpool den 10de Januar ombord paa Skibet „James Nesmith,“ Capt. Mills, som var en meget god Mand. Vi talte da 449 Sjæle, alle glade og stærke i Troen, og jeg veed ikke at Nogen har vendt sig bort fra den hidindtil. Vi ankrede ved Mundingen af Missisippi den 18de Februar. Indtil den Dato havde vi blot 13 Dødsfald; ifra den Tid indtil vi naaede dette Sted igaareftermiddag omtrent Kl. 3 har vi havt 7 Dødsfald.

Vi har ikke erfaret nogen stærk Sygdom siden vi kom paa Floden og vi havde en rummelig Dampbaad, „Oceana,“ Capt. Miller. Vi havde kjøligt Veir og ingen Forandring af Diæt. Capitainen var en meget venlig Mand, ligesom ogsaa de øvrige Befalingsmænd. I det Hele synes mig, at vi har været meget velsignede, og jeg for min Deel føler til at være overdentlig taknemlig til min himmelske Fader for hans mangfoldige Barmhjertighed mod sit Folk. Agtende at være vidtløftigere næste Gang jeg skriver, undertegner jeg mig som Deres i den nye Pagt

P. O. Hansen.

Siden vi skrev Ovenstaaende har vi modtaget et andet Nr. af „St. Louis Luminary“ af den 17de Marts sidstleden, hvoraf vi uddrage Følgende:

Den danske Emigration.

Eethundrede og halvtredsindstyve danske Hellige blev gjenindskibede paa the „Polar Star“ bestemt for Weston, Missouri, og forlod St. Louis den 10de Marts, under Bestyrelse af Ældste Eilertsen, i den Hensigt at forblive etsteds i den Deel af Landet indtil de erholde Midler nok til at fortsætte Reisen til Dalen.

Eethundrede og femoghalvfjerds, under Bestyrelse af Ældste P. O. Hansen, blev indskibede paa „Clara“ og forlod denne Stad den 12te Marts med Instruxer at lande ved Atchison. Dette Selskab er bestemt for Saltsøstaden denne Aarstid — alle nød en ypperlig Helbred og var besjælede af en god Aand.

Vi erfarer videre, at der vesten for Atchison er udsøgt et fortrinligt Sted til Leirplads, behagelig for dens Rigdom paa Løvskov, Vand og ypperlig Plads for Qvæget, ligesom ogsaa for Agerdyrkning, om Saadant skulde ønskes. Indvaanerne er venlige og synes tildeels fri for Fordom, saa at de ikke gjør Forskjel i sin Opførsel mod vore og andre Emigranter.

Fra Independence har vi modtaget den Efterretning af 14de Marts, at Posten fra Saltsøstaden var ivente om nogle Dage.

Staden St. Louis,

dens Fordeelagtighed og Uforbeelagtighed baade for Hellige og Syndere.

(Af St. Louis Luminary for 3die Februar 1855).

Denne Stad har været meget berygtet over hele Verden iblandt de Sidste Dages Hellige. Den har i Almindelighed været betragtet som en Pøl for Fordærvelse og Last fuldhed, og den første og sidste Advarsel til dem, som har emigreret, til dette Land har været, at de skulde tage sig i Agt for den apostoliske Aand, der herskede utøilet i denne Stad, — hvilken Advarsel ikke er bleven given uden gode Grunde.

Det vil indrømmes, at en Forside og en Bagside kan vises frem af ethvert Malerie, og at enhver Gjenstand eller Sag har sin lyse og sin mørke Side. Vi troer, at det er muligt, at asmale Djævelen sortere end han er, og vi har tænkt, at ogsaa denne Stad kan være bleven skildret med altfor mørk Farve. Og forsaavidt som vi nu er Beboere af St. Louis og tildeels interesserede i dens Velfærd, Fordele og Charakteer, vil vi i Korthed fremsætte vore Anskuelser til Nytte for vore Læsere i de østlige Stater og i Europa, og maaskee fremstille interessantere Træk, end de som sædvanligen er stillede til Skue.

St. Louis er en smuk, stor og blomstrende Stad, hvor mange Hundreder og Tusinder af vore Brødre er bleven forsynede med Arbeide, og har her i en kort Tid erhvervet det Fornødne for at kunne drage til de Helliges Samlingssteder. Denne Stad har været et Tilflugtssted for vort Folk i en femten til tyve Aar. Der er faa offentlige Bygninger af nogen Anseelse i denne Stad, som vore Brødre ikke har havt den virksomste og vigtigste Andeel i Opførelsen og i Beprydelsen af. Der er faa Fabrikker, Støberier eller Handels-Etablissementer, uden de har taget eller tage Deel i at grundlægge og vedligeholde, enten som Drifts-Herrer, Mestere eller Opsynsmænd. — Der gjøres sandsynligviis flere Forretninger i denne Stad end i nogen anden i Verden af samme Størrelse. Den forsyner Utahs Handelsmarked aarlig med næsten alt det nødvendige Kjøbmandsgods; der er troligen ingen Stad i Verden, hvor de Sidste Dages Hellige er mere agtede, og hvor de snarere kan fortjene det Nødvendige for Reisen til Utah end i denne Stad. Herrens Haand er i alt dette. Det er ham, som har opreist denne Stad og organiseret deri en Stav af Zion til Gavn og Velsignelse for hans Folk; og han har begunstiget de Hæderlige iblandt dem, hvilket vil vedvare for os saalænge som han vil.

Der er Tusinder af Mænd i Storbritannien, som slide og arbeide Aar efter Aar for 6, 7 eller høist 8 engelske Shilling i Ugeløn (omtrent fra 16 til 19 Mk. dansk ugentlig, og i mange Lande er Arbeidslønnen endnu mindre); medens de samme Arbeidere her kan erholde 24, 30 til 36 Shillings (9 Dollars) ugentlig. Mekaniske Haandværkere, som i Gammelengland arbeider til de blive gamle og stive for 12 eller 15 Shillings (fra 40 til 48 Mk. dansk) ugentlig, kan her opnaae 48, 60 og i Sommertiden 70 Shillings (indtil 18 Dollars eller 33 Rd. dansk) ugentlig. Dette er en anselig Fortjeneste for de Nedtraadte og Undertrykte fra den gamle Verden, som lander paa vore Kyster og søger et Hjem i denne Stad og Nation.

De Fordele, vi har omtalt, mangle

ikke deres tilsvarende Onder og Ulemper, som, hvis de ikke omhyggeligen undgaaes, vil tjene til at besnære og ødelægge de Uagtsomme, berøve dem deres Tro, Charakteer og Ord, — føre dem til Tvivl, Mørke og fuldkommen Elendighed; og endelig besegle paa dem Frafaldets Aand. Den eneste Maade at skye disse Onder paa, er at være ædelmodig, retskaffen og gavmild, som skrevet er: „den Godgjørende giver med rund Haand og skal bestaae ved sin Gavmildhed"; medens de, som knytter sit Talent ind i et Tørklæde, eller skjuler det i en Strømpe, eller laaser det ned i en Kiste, eller sætter det ud paa Aager hos Hedningerne og tillukke deres Hjerte for Medlidenhed mod de Fattige, er allerede afskyede af enhver oprigtig Hellig, og er nær Forbandelse. Der gives dem i denne Stad, som, naar de var i den gamle Verden, maaskee aldrig havde saameget som 10 Dollars, de kunde kalde deres egne, og som, ankomne hertil, har faaet nogle Dollars i deres Lomme, og spankulerer omkring med en stolt og vigtig Mine, som det kunde anstaae en Provst eller en Ostens Nabob og forglemme, at de eengang var fattige og blottede. Der gives saadanne, som kalder sig Mormoner, som havde Midler nok at gaae til Zion for mange Aar siden og er bleven givne det Raad Tid efter anden at gjøre saaledes, men de er saa ængstelige for at ophobe nogle faa Dollars, saa at Guds Rige og alle andre Ting er bleven Gjerrigheden underordnede hos dem. Det kan med Føie siges om Saadanne, at om en Skilling skulde komme ind i deres Støvlehæl, vilde deres Sjæl synke ned og opsamle den, og vente der for den næste. Om saadanne Personer, som vi har beskrevet, skulde træffe til at møde en gammel Ven eller Broder, nylig ankommen, vilde de ikke kjende ham af Frygt for, at han kunde ønske Logi for en Nat eller nogle faa Skilling til Føde. Om Saadanne ikke allerede er fordømte, saa troer vi, at de bør blive det, og de vil være det om en kort Tid, hvis de ikke forbedre sig.

Der er en anden Klasse i denne Stad som kalder sig Mormoner, naar det passer for deres Hensig'er, det kan være godt at tale lidt om dem. Det er Saadanne, som ligger paa Luur for at besnære og tilintetgjøre de Uskyldige og Ubetænksomme. De vil møde Eder med et Smil, ryste Eders Haand; og, om Ingen er i Nærheden, vil de sige, jeg er Mormon og vil forsøge at lokke Eder til Forbrydelsernes Smuthuller. Disse er Apostater — Skabninger med menneskelig Skikkelse, men den Menneskelighed de efterligne er vederstyggelig.

Disse er de, som føler sig undertrykte af Kirkens Authoriteter. De vilde synes godt om at erholde en Bevilling til at gjøre aabent, hvad de gjør i Hemmelighed. I kan kjende dem ved deres Knurren. Lyt blot til deres Udraab og I vil høre dem sige — Tyranner, Undertrykkere, Despoter — Tiende — Uretfærdighed. Naar I hører Saadant, viid da, at I er ikke langt fra en Apostats Hule.

Vi er glade at kunne sige, at disse Tilfælde er Undtagelser fra de Helliges almindelige Charakteer i denne Stad, hvorom Emigranterne med Clara Wheeler (det første Emigrantskib som afgik fra England afvigte Vinter) kan bære Vidnesbyrd. Den Villighed, Varme og Interesse, som de Hellige i denne Stad viste ved at tage deres forkjølede, bekymrede, beqvemlighedsavnende og syge Brødre til varme og behagelige Logier sidstleden Uge, vil ikke let forglemmes; vi vil vove at sige, at større Godhed var aldrig viist et Selskab af Emigranter, end som blev viist de sidst ankomne af vore

Brødre; saadan er den Aand som hersker i Fleertallet af dette Folk, hvilket, tillige med andre ædle, høimodige og retfærdige Handlinger, beviser, at de er godt Folk, og værdigt den Almægtiges Gunst og Velsignelser.

Tusinder af gode og trofaste Mænd og Qvinder er komne til og gaaede fra denne Stad i de sidste ti eller femten Aar, og Mange af dem tælles nu iblandt Zions Ædle, som kjækt har mødt enhver Vanskelighed og modigt overvundet enhver Fare; og som staaer paa hellige Steder som Guds Trofaste, urokkelige som Himlens Piller. Der er mange endnu i denne Stad af den samme Slags, med den samme ufvigelige Charakteer, som ikkun behøver Modgangens Prøve og ængstende Omstændigheder for at bevise deres virkelige Værd og sande Adel. Det er Saadanne, som elsker Sandheden for Sandhedens Skyld eller for dens egne indre Egenskaber, som elsker Evangeliet for dets retfærdige Principer, som elsker Gud fordi han er god og hellig, som elsker hans Tjenere fordi de er trofaste og sande, som hellere vil døe end bøie sig for Præsidenters, Regenters og Kongers Alter og opoffre Ære og Grundsætning. Disse er Mænd, som kjækt strider for Apostles og Helliges Tro, som ikke er bange for at see en Mand i Ansigtet og sige: Jeg er en Sidste-Dags-Hellig; disse er Mænd, som er ærede og velsignede af Herren og som har erhvervet en god Omtale iblandt hans Folk; disse er de Mænd, som er agtede og ærede af denne Stads Indvaanere. Den Indflydelse, saadanne Mænd forskaffer, og den Tiltroe, de indgyder, er saadan, at naar et Skib med vore Emigranter fra Europa ankommer til denne Stad, er der en fuldkommen Kappestrid af agtbare Borgere at erholde Mekanikere, Arbeidere og Tjenere, haabende og sandsynligen ventende at finde alle Mormoner at være af den samme Gehalt. Som et Beviis paa disse Kjendsgjerninger vil vi simpelthen anføre, at af de 400, som ankom her sidstleden Uge, har næsten alle erholdt Beskjæftigelse, medens Hundreder og maaskee Tusinder af de gamle Indbyggere gaae ledige, som Følge af Vinteren.

Vi har ingen Betænkning i at sige, at St. Louis er i mange Henseender et ønskeligt Opholdssted for de Sidste-Dags-Hellige, som er paa Veien til deres fjernere og varigere Hjem i Vestens Dale. Og de, som kommer her med Guds Aand i deres Hjerter, med en fast Beslutning at gjøre hvad Ret er, og holde Guds Befalinger og lytte til hans Aands Veiledning og skye de Ugudeliges Selskab og Raad, behøver ikke at frygte mere for de Apostater, som er i St. Louis, end for dem, som er i England eller Utah eller andetsteds i Verden.

Indianerne i de Forenede Stater.

Der er indenfor de Forenede Staters Grændser henimod fire hundrede tusinde Indianere, hvoraf omtrent tre hundrede tusinde i Californien, Oregon og Texas.

Følgende er Tallet af nogle af de største Stammer i 1853. Creeks 25,000; Cherokees, Chipewas 8,000; California Indianere 100,000; Oregon og Washington Indianere 33,000; Utah 11,500; New Mexico 45 000; Texas 29,000; Missouri Valley Indianere 45,000; Arkansas Indianere 20,000.

Kjærlighed for en gift Mand.

Jeg griber nu Leiligheden til at gjøre en Bekjendelse, som jeg ofte har havt paa mine Læber, men som jeg har havt Betænkelighed ved at gjøre af Frygt for at paadrage mig enhver gift Qvindes Had. Men nu vil jeg vove det — hvad Følgen end bliver — en eller anden Gang maa man lette sit Hjerte. Jeg bekjender altsaa, at jeg aldrig finder en Mand mere indtagende, end naar han er en gift Mand. En Mand er aldrig saa smuk, aldrig saa fuldkommen i mine Øine, som naar han er en Mand og en Familiefader, understøttende og opholdende med sine mandlige Arme Hustru og Børn; og den hele huuslige Kreds, ved hans Indtrædelse i denne Stilling, slutter sig om ham og udgjør en Deel af hans Hjem og Verden. Han er ikke alene ophøiet ved sin Stilling, men ogsaa virkeligen forskjønnet ved den — da synes han for mig som Skabningens Krone — og det er blot saadan en Mand, som er farlig for mig og i hvem jeg er tilbøielig til at blive forelsket. Men ak! det Passende forbyder det. Moses og alle europæiske Lovgivere erklærer det at være syndigt, og gifte Qvinder anseer det som en hellig Pligt at stene mig. Desnagtet kan jeg ikke gjøre for det. Det er saaledes, og kan ikke blive anderledes; og mit eneste Haab til at formilde dem, der er opirrede imod mig, er ved min fremtidige Bekjendelse, at ingen Kjærlighed rører mig saa behagelig, ingen Betragtning af Lyksalighed forekommer mig saa glædelig som den imellem Ægtefolk. Det sætter mig selv i Forundring, fordi det synes mig, at jeg, som lever ugift og uden Mage, har ikkun saare lidet at gjøre dermed. Men det er saaledes og var stedse saaledes.

Frederika Bremer.

Martyrerne.

Melodien efter Digtet om W. Snows Død.

Kom Hellige! syng om Martyrerne
Et Minde-Qvad,
Da Haabet vi dele med Fædrene
Om Livets Stad —
Zion, den Elskte — de herlig beskued',
Opfyldt med Aanden, saa Hjerterne lued'
Og længselfuld flog den imøde.

De ædle Martyrer, med helligt Mod,
Paa Herrens Bud,
Forkyndte det Sete — og deres Blod
Man øste ud;
Sandhedens Vidner modtoges med Harme,
Mørkhedens Hære begyndte at larme,
Naar Lyset fra Gud kom tilsyne.

Blandt Rækken af blodige Vidner staaer
Vel Abel først —
Men Æren, som Frelser, dog Jesus faaer,
Da han er størst;
Han, ved sit Offer, Forløsningen gjorde,
Sprængte med Seier, selv Fængselets Porte
Og Hellige med sig fremførte.

De Kæmper, som blødte med Qval og Spot
For Jesu Tro,
Dem aabnedes Veien til Livets Drot
Og salig Ro —
Ondskab vel kunde dem Døden forvolde,
Dog kunde Graven ei evig dem holde,
Men, modne for Gud de opstode.

Apostle, Propheter som Stjerner stod
I Tidens Nat,
Og Hellige offred' med dem sit Blod
For Troens Skat —
Dog, da man slukte de lysende Kjerter —
Dunkelhed skjulte snart Folkenes Hjerter
Og Mørke indhyllede Jorden.

Da pludselig straaled' en Stjerne klar
Bag mørke Sky —
En Engel gjenbragte, hvad udslukt var —
Guds Lys paany:
Retfærd af Himlen og Sandhed af Jorden —
Bragte istand Evangeliets Orden,
Til Frelse for Jordens Nationer.

Propheter som Joseph og Hyrum Smith,
De ædle To,
Apostle og Ældste forkyndte frit
Om Jesu Tro,
Kaldte fra Mørket til Lyset saa mange,
Som vilde fly fra Fordærvelsens Gange
Og troe paa Gjenløserens Komme.

De Hellige samles paa Herrens Bud,
I Zions Land,
At bygge et Tempel for Israels Gud
Og tjene Ham —

Mørkhedens Fyrste, med zittrende Vrede,
Samler sin Hær og Forfølgelsens Hede
Nu atter vil Zion fordærve. —

Da blødte en Mængde af Herrens Flok
Som Vidner troe —
Med Patten, den Sandhedens rene Tolk,
Hos Gud de boe —
Joseph og Hyrum, Propheterne tvende,
Troen bevared' og Løbet fuldendte
Og Sandheden blodig besegled'.

Alt hviler Gjengjældelsens sorte Sky
Paa Babylon —
Fordærveren hjemsøger Land og By
Ved Sø og Sund;
Hunger og Pest nu Nationerne rammer,
Krig kræver Blod af gjenstridige Stammer
— For Blodet af ædle Martyrer. —

Christiania den 13de Marts 1855.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	65 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
K. Peterson	18 —	„ —	„ —
Jørgen Hansen . . .	„ —	3 —	4 —
A. Weihe	1 —	1 —	„ —
Summa	84 —	4 —	4 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 15. Den 1. Mai 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Bagtalelse.

Vi indrømmer af ganske Hjerte Rigtigheden af følgende Stykke om Bagtalelse, som vi aftrykker fra „Millennial Star," og vi anbefaler det til omhyggelig Overveielse og trofast Udøvelse af enhver Sidste-Dags-Hellig. Det er den smukkeste Afhandling vi har læst angaaende denne Gjenstand, og vi haaber, at vore Læsere vil vide at sætte Priis paa den.

„Den Skik „at tale ilde om hverandre" er bleven saa herskende i næsten alle Grader af Samfundet, og saa almindelig forbunden med enhver Livsstilling, at meget Faa undgaaer den Synd, som følger en saadan Skik. Det Onde, frembragt af Saadanne, som hengiver sig til denne afskyelige Last, kan synes ubetydelig for Nogle, men det kan ikkun være for dem, som er bleven saa vante til den, at de ikke kan indsee dens fordærvelige Virkning. Maaskee der er ingen Synd hyppigere begaaet af dem, som bekjender sig at være Hellige, end Bagtalelse; de synes endnu ikke at have lært den mægtige Indflydelse som Tungens rigtige eller urigtige Brug kan bevirke paa Menneskenes Lyksalighed eller Elendighed; de synes ikke at forstaae, at et enkelt Ord ofte tilintetgjør den Tillid, som maa være herskende, hvor Lyksalighed finder Sted, og frembringer ofte mere udstrakt Skade, end næsten nogen slet Handling kan udrette; de har endnu ikke lært at vogte deres Ord, hvoraf dog ethvert er et Redskab til Liv eller Død — en Velsignelse eller Forbandelse for dem, som kommer under dets Indflydelse.

„Guds Lov er meget streng i dens Fordringer angaaende dette Punkt, og det saa meget, at ingen Mand eller Qvinde kan blive salig, som vil hengive sig til saadan Ugudelighed — vi siger Ugudelighed, fordi det er en aabenbar Krænkelse af Loven. Indretningen af det hellige Præstedømme bestemmer en Embedsmand, hvis særegne Pligt det er at paasee, at ingen „ond Tale" er gjængse iblandt de Hellige, ei heller Bagvaskelse eller Udestaaelse, som stedse ledsager denne Skik. Det hellige Præstedømmes Lov, om nøiagtigen gjennemført, vilde afskære den, som gjør sig skyldig i saa styg en Brøde fra Fællesskab med de Hellige; og dersom Guds Riges Embedsmænd opfylde deres Pligter, som de bør for Gud, vil denne Synd og al dens onde Følger fuldkommen ophøre.

Det burde være de Helliges Bestræbelse i enhver Livsstilling at være paa

Vagt mod dette Onde, især om de indtager en vigtig Plads iblandt Folket — een, hvor enhver af deres Handlinger og ethvert af deres Ord forventes at være et Mønster for Folket. Vi har havt Anledning til at iagttage Vigtigheden af dette, i Særdeleshed med Hyrder og Præsidenter, som er kaldte til at afløse hinanden i deres Embedsvirksomhed. Principet er snart opdaget, naar een Ældste eftertræder en anden, misbilliger sin Forgjængers fulgte Forretningsgang og almindelige Fremgangsmaade, og gjør det til sin første Forretning at sløife den stedfindende Fremgangsmaade i at lede Forretningerne, offentligen misbilligende dem, og indrette en ny Virkeplan efter hans egne særlige Anskuelser og Følelser.

„Naar en saadan Retning tages, er den sædvanlig ledsaget med Bemærkninger og Udtryk, beregnede at tilintetgjøre deres Arbeide og Indflydelse, som har været før, endskjøndt deres Bestræbelser kan have været store, deres Arbeide uophørligt, og deres Bevæggrunde — efter det Lys og den Kundskab de besad — saa rene som Nogens, der muligen kunde eftertræde dem. Gud skal sikkerlig give alle saadanne trofaste Arbeidere en retfærdig Belønning. Naar een Ældste er kaldet til at eftertræde en anden, skulde det blive hans Studium at beskytte sin Forgjængers Interesser og Indflydelse, som han vilde have sine egne beskyttede under lignende Omstændigheder. Ingen skulde antage for et Øieblik, at den Fremgangsmaade en Anden har vedtaget ikke er retfærdig, blot fordi den er forskjellig fra den, som han vilde vælge. Der kan være forskjellige Fremgangsmaader i Forvaltningen og dog alle være tilskyndede af den samme Herre, paa samme Maade som der er Forskjellighed af Naadegaver ved den samme Aand. Apostelen underretter os om, at der er Forskjel paa Gjerningerne, men det er den samme Gud, som virker Alt i Alle.“ Nu, hvis dette er sandt, hvo kan da dømme sin Broder, fordi han har sin særegne Maade at virke paa, og misbillige samme, uden at komme under Fordømmelse? Mennesker er forskjellige i Evner, Sindelag og Aand, og Gud er Ophavsmanden til denne Forskjellighed; og Ingen har Ret at tale mod sin Broder, fordi Gud har saaledes udrustet ham, medens hans Ønsker og Bestræbelser er at opretholde Retfærdighed iblandt Menneskene og opbygge Guds Rige. Endskjøndt dette Princip er sandt og vigtigt at iagttage, afskaffer det dog ikke det Allermindste af Ansvarligheden, der paahviler Enhver at tage rigtige Forholdsregler til at rette paa det Onde, hvor det antræffes; men eet Individs Fremgangsmaade behøver ikke nødvendigviis at frembringe det Onde, fordi den i nogle Henseender er forskjellig fra et andet Individs.

„Naar en Mand har lært Sandheden, maa han vide, at, hvis han tager sig den Frihed at tale ilde om sin Broder, vil det samme Maal blive tilmaalt ham igjen, hvis Gud er sanddru. Et Menneske kan gjøre Ondt og den Handling være meget indskrænket i dens Indflydelse, medens en Anden kan tale om det Onde til dem, som ingen Control kan have over det, og frembringe en ubegrændset Skade, baade i offentlig og privat Henseende.

„Den Tid er udrunden, at Mennesker kan gjøre Fordring paa Samfund med Guds Folk, og hengive sig til en saadan Vane uden at blive afskyet; og hvor Lærerne gjøre deres Pligt, vil saadanne Personer, enten høie eller lave, staae Fare for at blive kaldte til Regnskab, og, maaskee, behandlede efter Kirkens Love; medens de, der er bekjendte med det hellige Præstedømmes høiere

Orden og Pagter, vil føle den Grad af Harme, som de alene er istand til at føle.

„Ingen i Guds Rige har Ret til at udbrede eller gjøre Andres Feil bekjendt, uden blot til den, som har Ret og Magt til at dadle og revse Overtræderne. Intet andet end Ondt kan blive Følgen af en anden Fremgangsmaade, og at føie Ondt til Ondt er en Ugudeligheds Gjerning. Om Nogen opdager Overtrædelse hos sin Broder, som han har Ret til at raade og irettesætte, saa er det hans Pligt at anvende al mulig Umage for at vinde den Broder, han selv alene; hvis det ikke lykkes ham, da er det hans Rettighed at meddele Sagens Omstændigheder til Læreren, hvis Ret det er, i Kraft af hans Embede, at paasee at der ikke findes nogen Overtrædelse i Menigheden, og de i Forening maa bestræbe sig for at frelse den Vildfarende; om de ikke begge kan formaae den Skyldige til at omvende sig fra sine Overtrædelser, da kan han bringes for Menigheden, og blive behandlet efter Loven. Indtil disse Trin er tagne, har ingen Ret til at omtale og ivre imod en Broders Vildfarelser. Dette er en Grad af Beskyttelse for at blive stillet blot, som Gud viselig har bestemt for Alle, som er i hans Rige, at de kan have en Leilighed til at forbedre sig fra sine Feil, før de faaer en skadelig Indflydelse paa Andre. — Naar Nogen opdager Synd eller Vildfarelse hos Een, som han ikke har nogen Magt at kalde til Regnskab, saa er det hans Rettighed at bekjendtgjøre det til Een, som har Dommer-Rettighed i Sagen, da er hans Klæder rene, og Synden hviler paa dem, som har Magt til at faae den bort, og af hvilke en Forligelse maa gjøres, som skal befrie dem fra Lovens Retskrav. De Hellige maa iagttage disse Grundsætninger i al deres Omgang med hinanden, ellers kan de aldrig arve evigt Liv.

„Den, der vurderer sine Velsignelser, som kommende fra Gud, og føler til at anerkjende hans Haand i alle Ting, vil stedse blive funden paa Viisdoms Stier, og de er Fred. Lad al „ond Tale" ophøre iblandt de Hellige. „Ond Tale" fordærver gode Sæder og tilintetgjør gode Følelser. Vær omhyggelig for hinandens Lyksalighed, elsker hinanden, og søg at frelse Alle, da skal I sees som Frelsere paa Zions Bjerg for at nyde den rige Belønning af Frelseren og blive vor Guds Tjenere evindeligen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 215.)

Det er ogsaa de Tolvs Pligt at ordinere og indsætte alle de andre Embedsmænd i Kirken, overeensstemmende med Aabenbaringen, som siger:

Til Christi Kirke i Zions Land, tilføiet Kirkelovene angaaende Kirkeforretninger. — Sandelig siger jeg Eder, siger den Herre Zebaoth, der maa være præsiderende Ældste, der skulle præsidere over dem, der har en Ældstes Embede; og ligeledes Præster, der skulle præsidere over dem, der har et Præste-Embede; og ligeledes Lærere, der skulle præsidere over dem, der har et Lærer-Embede og ligesaa Diakonerne; saaledes fra Diakon til Lærer, og fra Lærer til Præst, og fra Præst

til Ældste, hver for sig, som de er beskikkede efter Kirkens Pagter og Befalinger. Derpaa Over-Præstedømmet, hvilket er det største af alle, hvorfor der maa beskikkes Een af Over-Præsterne til at præsidere over Præstedømmet og han skal kaldes Præsident over det ypperste Præstedømme i Kirken, eller med andre Ord: den præsiderende Yppersteg-Præst over Over-Præstedømmet i Kirken. Formedelst samme kommer hellige Anordninger og Velsignelser over Kirken ved Haandspaalæggelse.

Derfor er en Biskops Embede ikke ligt det; thi en Biskops Embede er at forvalte timelige Ting; ikke desmindre maa en Biskop vælges af Over-Præstedømmet, med mindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron; thi med mindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron, kan han ikke have det Præstedømmes Nøgler. Ikke desmindre kan en Over-Præst efter Melchisedeks Orden sættes til at forvalte de timelige Ting, da han har Kundskab om dem ved Sandhedens Aand, og ligeledes til at være en Dommer i Israel til at udføre Kirkens Sager, til at dømme Overtrædere efter Vidnesbyrd, der blive ham forelagde, overeensstemmende med Lovene, ved hans Raadgiveres Bistand, hvem han har valgt eller vil vælge iblandt Kirkens Ældste. Dette er en Biskops Pligt, der ikke er en virkelig Efterkommer af Aaron, men er bleven ordineret til Over-Præstedømmet efter Melchisedeks Orden.

Saaledes skal han være Dommer, ja en almindelig Dommer iblandt Zions Indvaanere eller i een af Zions Staver, eller i hvilkensomhelst Green af Kirken, hvor han bliver udnævnt til dette Embede, indtil Zions Grændser blive udvidede og det bliver nødvendigt at have flere Biskopper eller Dommere i Zion, eller andetsteds; og saafremt der er beskikket andre Biskopper, skulle de tjene efter samme Viis.

Men en virkelig Efterkommer af Aaron har en lovmæssig Ret til dette Præstedømmes Præsidium; til dette Embedes Nøgler; til at handle uafhængig i en Biskops Embede uden Raadgivere, (undtagen i Tilfælde af en Præsident af Over-Præstedømmet efter Melchisedeks Orden bliver forhørt); til at sidde som Dommer i Israel. Og en Bestemmelse af noget af disse Raad er, i Overeensstemmelse med Befalingen, som siger:

Atter sandelig siger jeg Eder, i de vigtigste Forretninger i Kirken og de vanskeligste Tilfælde i Kirken, saafremt Biskoppens eller Dommernes Kjendelse ikke er tilfredsstillende, skal den overgives til Kirkens Raad og fremføres for Over-Præstedømmets Præsidentskab. Og Præsidentskabet for Over-Præstedømmets Raad skal have Magt til at sammenkalde andre Over-Præster, ja tolv, for at staae ham bi som Raadgivere, og saaledes skal Præsidentskabet for Over-Præstedømmet og dets Raadgivere have Magt til at afsige Kjendelse ifølge Vidnesbyrd, efter Kirkens Love. Og efter denne Kjendelse skal det ikke mere ihukommes for Herren, thi dette er det høieste Raad i Guds Kirke og en endelig Afgjørelse i Strid om aandelige Anliggender.

Ingen, der hører til Kirken, er fritagen for dette kirkelige Raad.

Og saafremt en Præsident i Over-Præstedømmet skal befindes at være en Overtræder, skal han ihukommes for det almindelige Raad i Kirken, som skal understøttes af tolv Raadgivere af Over-Præstedømmet; og deres Kjendelse over hans Hoved skal gjøre en Ende paa Striden angaaende ham. Saaledes skal Ingen fritages for Guds Retfærdighed,

og hans Love, at alle Ting kunne blive gjorte i Orden og med Høitidelighed for ham, efter Sandhed og Retfærdighed.

Og atter, sandelig siger sig Eder, en Præsidents Pligt over Diakon-Embedet er, at præsidere over tolv Diakoner, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Pligt — og opbygge hinanden, som det er givet ifølge Pagterne.

Og ligeledes er det en Præsidents Pligt over Lærernes Embede at præsidere over fire og tyve af Lærerne, og sidde i Raad med dem og lære dem deres Embedspligter, som det er givet i Pagterne.

Ligeledes er Præsidentens Pligt over Aarons Præstedømme at præsidere over otte og fyrgetyve Præster og sidde i Raad med dem, for at lære dem deres Embedes Pligter, som det er givet i Pagterne. Denne Præsident skal være en Biskop; thi det er en af dette Præstedømmes Pligter.

Atter er det Pligt for Præsidenten over de Ældstes Embede at præsidere over sex og halvfemsindstyve Ældste, og sidde i Raad med dem og lære dem overeensstemmende med Pagterne. Dette Præsidentskab er forskjelligt fra de Halvfjerdsindstyves og er bestemt for dem, der ikke vandre om i hele Verden.

Og atter, Pligten for Præsidenten over det ypperste Præstedømme er: at præsidere over hele Kirken og være liig Moses. See her er Viisdom; ja at være en Seer, en Aabenbarer, en Oversætter, og en Prophet, og have alle de Guds Gaver, som han udøser over Kirkens Hoved.

Og det er ifølge Synet, som viste de Halvfjerdsindstyves Orden, at de skulle have syv Præsidenter at præsidere over dem, udvalgte af de Halvfjerdsindstyves Tal. Og den syvende af disse Præsidenter skal præsidere over de sex; og disse syv Præsidenter skulle vælge Halvfjerdsindstyve foruden de første Halvfjerdsindstyve, til hvem de høre, og skulle præsidere over dem, og ligeledes over atter Halvfjerdsindstyve indtil syv Gange Halvfjerdsindstyve, dersom Arbeidet i Viingaarden gjør det nødvendigt. Og disse Halvfjerdsindstyver bliver omvandrende Vidner, først for Hedningene og derefter for Jøderne; hvorimod andre Embedsmænd i Kirken, som hverken høre til de Tolv eller til de Halvfjerdsindstyve, ikke have det Hværv at vandre omkring iblandt alle Nationer, men skulle vandre om efter deres Omstændigheder, uagtet de kunne beklæde ligesaa høie og ansvarsfulde Embeder i Kirken.

Lader nu derfor enhver Mand lære sin Pligt, og virke i det Embede, hvortil han er beskikket, med al Flid. Den Lade skal ikke agtes værdig til at blive staaende, og den, der ikke lærer hvad der er hans Pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at blive staaende. Saaledes er det. Amen.

(Fortsættes.)

Millenniet.

(Af Millennial Star Nr. 4, 1ste Aarg., Aug. 1840).
(Fortsat fra Pag. 213).

Da vi har viist Noget af Millenniets Beskaffenhed og Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved det skal indføres, vil vi nu skride frem til at udforske Tidernes Tegn,

for at opdage naar disse mægtige Revolutioner skal finde Sted.

For det Første maa vi bemærke med Hensyn til Verdens Alder, at den bibelske Tidsregning afviger, saa at den giver Rum for forskjellige Meninger. Men om ogsaa alle kunde stemme overeens i den bibelske Tidsregning, saa er det endda ikke tilstrækkeligt bestemt med Hensyn til Brøkdele af Tiden eller Dele af Aar imellem Enhvers Fødsel og Død, men giver Slægtregisteret i runde Tal. Dette giver Rum til en Afvigelse af Antal Aar; men dog er det meget almindeligen troet i Christenheden at vi lever i Slutningen af det sjette Aartusinde.

Vort Maal er Sikkerhed og Vished i alle vore Lærdomme; vi skal derfor ikke forsøge at grunde en Theori paa Tidsregningen eller Verdens Alder, som et Middel til at opnaae Kundskab om Tiden til Opfyldelsen af disse herlige Tildragelser. Men vi vil sammenligne Verdens nærværende Tilstand, og det som skeer, med Prophetierne og deres Opfyldelse. Jesus har sagt os i sit Ord at vi, kunde **vide, naar hans Tilkommelse var nær, ja nær for Døren** Matth. 24, 33.; Mark. 13, 28.; Luc. 21, 29.

Nyere Opfindelser og Opdagelser, for Exempel: Sømands Compasset — Bogtrykkerkunsten — Amerikas Opdagelse — Dampskibsfart og den hurtige Fart paa Jernbaner osv. er alt ligesaa mange forberedende Skridt til at aabne Veien for et forkortet Arbeide paa Jorden; hvad enten det vedkommer Udspredelsen af Kundskab, en hurtig Udbredelse af Nyheder, eller en hurtig Befordring af dem, som skal samles, tilligemed deres Formue. For Exempel, hvorledes kunde Israel bringes fra Jordens fire Qvarterer og fra Øerne i Havet, formedelst eller ved Hjælp af Hedningerne, hvis ikke Amerika og Øerne i Havet var først bleven opdagede af Hedningerne, og bragt i venskabelig Forbindelse med andre Dele af Jorden?

Hvorledes kunde Tarsis Skibe bringe dem hjem uden Hjælp af Styrmandskunsten? Hvorledes kunde de flyve som en Skye, eller som Duerne til deres Vinduer, uden noget ligt Dampskibe og Jernbaner til at føre dem saa let som en Skye eller saa hurtig som en Due; medens til samme Tid en Skye af Damp sees at ledsage dem paa deres Reise.

Hvorledes kan Fiskere og Jægere fiske og jage dem fra ethvert Bjerg, fra enhver Høi og ud af Klippernes Rifter," (Jerem. 16, 16.) medmindre disse Sendebud først kjender ethvert Bjerg, enhver Høi og Klippe, hvor de er adspredte? Og medmindre de have Midler til at befordre dem did med Nyhederne, og bringe dem hjem, som adlyde Budskabet?

Fra disse Betragtninger uddrage vi den Slutning, at ved hvilke Bevæggrunde Menneskene end er bleven dreven af til at istandbringe disse nyere Hændelser og Opfindelser, saa er dog Guds Haand og hans egen særdeles Bestyrelse i alle disse Ting, — de kom alle istand ved hans Aands Inspiration. Han behersker og bevæger alle disse Ting efter sin Villies Raad; og han vil fuldføre dem, hver til sin Tid, og til sin Bestemmelse.

Den Gud, som sagde til Cyrus: „Jeg omgjordede dig, du har kjendt mig." — Den Gud, som opløftede Nebukadnezar til den meest ophøiede Stilling og satte ham paa en mægtig Throne til at herske og regjere over Nationerne; den samme Gud inspirerede en Columbus og gav ham Oceanets Nøgler, at han maatte sammenføie Jordens Ender. Den samme Gud har inspireret Mænd (som ikke kjendte ham, og som ikke erkjendte, at de var veiledte og inspirerede af hans Aand til

at opfinde alle disse nyttige Kunster og Forbedringer; og alt dette til Opfyldelsen af Propheternes Ord. Saaledes synes det at alle Ting er tilberedte for den store Indsamling og Gjenopreisning af Israel, forsaavidt de timelige Midler angaaer.

Medens Menneskene har gaaet frem med saadanne hurtige Skridt i Henseende til Kundskab om Jorden, om Kunster og om Videnskaber, lad os undersøge de politiske Bevægelser i de sidste Tider, og see om ikke alle Ting er bleven beredte i politisk Henseende for Israels Indsamling, og for alle Tings store Gjenoprettelse.

For det Første var det nødvendigt, at borgerlig og religiøs Frihed befæstedes paa en fast Grundvold iblandt Menneskene, uden hvilken de Sendebud, som skulde beskikkes til at fremføre dette Budskab, vilde bringe sig selv og deres Tilhængere i en umiddelbar Berørelse med Lovene i enhver Nation, hvor de forrettede, og saaledes være udsatte for at blive tilintetgjorte ved ethvert Skridt.

Jordens store Nationer har gjort hurtige Fremskridt i borgerlig og religiøs Frihed fra „Reformationens" Dage indtil nu, og i Særdeleshed siden det glimrende Stjernebillede udsprebte sine Straaler i Vesten (menende den frie amerikanske Republik).

I de Forenede Stater, i England, i Frankrige og i mange andre Lande har Menneskene Frihed til at tænke, tale og handle i religiøse Sager efter deres Samvittigheds Bydende.

Men der var endnu en stor Hindring i Veien for Israels Indsamling, nemlig: det tyrkiske Rige. Dette despotiske Herredømme havde i Aarhundreder holdt Israels Land i Trældom, havde traadt den hellige Stad under Fødder, og næsten gjort en øde Mark af det Land, som eengang „flød med Mælk og Honning;" medens til samme Tid Jordens civiliserede Nationer bragtes til at skjælve for dets Magt, eller til at holde sig fjernede fra dets undertrykkende Scepter.

Denne Magt maatte nødvendigviis blive brudt eller formindsket, om ikke tilintetgjort førend Gjenoprettelsen kunde begynde. Men betragt Omvæltningerne i de sidste femten Aar i dette Land. Splittet ved indre Bevægelser, er dets Provindser bleven løsrevne. Grækerne og Ægypterne, efter hinanden, har gjort Oprør, og bleven særskilte uafhængige Riger. Mehemed Alis seierrige Hær har to Gange rystet Riget lige til dets Grundvold; medens Plagen har ødelagt dets Indbyggere, og de christne Magter tilintetgjort dets Flaader (1828). Rusland land havde engang aabnet vidt sit mægtige Gab, og var ifærd med at opsluge det, men blev forhindret ved betimelig Mellemkomst af andre Nationer. (Tyrkiet er nu atter i Krig med Rusland). Saaledes med mange Tegn paa den sig nærmende Opløsning lever det endnu men blot som en Skygge af hvad det eengang var.

Alle protestantiske Magter studerer allerede paa Jødernes Bosættelse i Palæstina. Netop denne Tid (1840) har den tyrkiske Keiser tilstaaet en Constitution for det tyrkiske Riges Regjering, som giver lige Beskyttelse til Jøde, Christen og Mahomedan. Englænderne har beskikket en Consul for hele Palæstina, og Jøderne begynder virkeligen at vende tilbage, og at nyde borgerlig og religiøs Frihed i deres eget Land.

Saaledes synes alle Ting, i politisk Henseende, at tilberedes for Israels store Gjenopreisning; og det er en Sag af Vished, at, naar Jøderne samles hjem

og gjenopbygge Jerusalem, er Christi anden Tilkommelse og Millenniet just for Døren.

Føi til disse Betragtninger Tidernes Tegn, som har Hensyn til Opfyldelsen, som er anført i den sidste Deel af Luc. 21 Cpt. og andre tilsvarende Skriftsteder, og vi skal have Aarsag til at føle os forvissede om, at den anden Tilkommelse er nær, med den samme Vished, som vi føler Sommeren nærme sig, naar vi seer Træerne skyde deres Blade og blomstre.

Tag i Betragtning de Tegn, som er bleven viist i Himmelen siden 1830 tilligemed Tegnene paa Jorden, „Nationernes Trængsel og Ængstelse" osv.; „Menneskenes Forsmægten af Frygt for de Tings Forventelse, som skal komme over Jorden," osv. Alle disse Ting vil overbevise den omhyggelige Jagttager, at den anden Tilkommelse er nær, med alle dens medfølgende Omvæltninger og Tildragelser.

Men foruden alt hvad vi har sagt om disse Gjenstande, har de Sidste Dages Hellige andre Forvisninger, som vedkommer Tiden for Opfyldelsen af disse Ting. Herren har ikke ladt dem i Uvished: de **kjender Tidernes Tegn.**

Det hele Indhold af „Mormons Bog" giver tilkjende i bestemte Udtryk, som ikke kan misforstaaes, at naar den Optegnelse skulde komme frem i de sidste Dage, og blive bekjendtgjort for Hedningene, og komme frem til Israels Huus, skulde det være **et Tegn, et Banner,** af hvilket de kunde **vide, at Tiden virkelig var kommen, at Værket skulde begynde iblandt alle Nationer til at forberede Veien for Israels Tilbagevenden til deres eget Land.** Dette Værk blev først publiseret i 1830 iblandt Hedningene, og Opfyldelsen af dets Forudsigelser har fra den Tid indtil nu udviklet sig paa en saa aabenlys Maade, at den største Tvivler har ikkun at blive bekjendt med dets Indhold, og blive en omhyggelig Jagttager af de passerende Tildragelser for at befrie sit Sind for al Tvivl med Hensyn til Bogens Sandhed.

De „Sidste Dages Hellige" er i Besiddelse af Aabenbaringer og Prophetier, baade i den Optegnelse og i deres andre Bøger, som med Tydelighed giver tilkjende, at alle disse store Tildragelser er nær forhaanden — sandeligen, det er det rette Budskab de har bragt Verden, siden de udkom. De er bleven sendte i den udtrykkelige Hensigt at berede en Vei for Herren og gjøre hans Stier rette, saa at en Kirke og Brud maatte beredes til at møde ham, og arve de Velsignelser, som blev forjættet Fædrene at skulle opfyldes i de sidste Dage.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Efterretninger fra St. Louis. Vi har modtaget St. Louis Luminary af den 24de og 31te Marts sidstleden, og fra sidstnævnte Nummer kan vi meddele at den Deel af den Skandinaviske Emigration under Anførsel af Ældste E. G. M. Hogan, der tilligemed et Compagni af engelske Hellige under Ældste Richard Balantynes Bestyrelse afgik den 17de Januar sidstleden fra Liverpool,

ankom den 27de Marts til St. Louis og skal afgaae derfra til Atchison. Alt var vel med dem.

Efterretninger fra Utah. Deseret News for den 8de Februar sidstleden er ankommet, hvoraf vi uddrage Følgende:

Høvdingen for Utah Indianer-Stammen Walker døde den 29de Januar sidstleden i sin Bolig ved Meadow Creek, 6 engelske Mile fra Fillmore, efter 10 Dages Sygdom. Dagen før hans Død besøgte Broder D. Lewis ham og leverede ham nogle Smaapresenter og et Brev fra Guvernør Young, hvilket sidste især glædede ham, og han ønskede at Broder Lewis skulde komme næste Dag og læse det for ham, men tidlig den næste Morgen kom den Efterretning at han var død, og at hans Stamme havde, ifølge Indianernes Skik, dræbt til Ære for Høvdingen to Qvinder og to Børn, som var Fanger fra en anden Stamme, tilligemed tolv til femten af hans bedste Heste. De havde begravet Walker med Brevet og Smaapresenterne, han havde faaet. Hans sidste Ord til hans Folk var, at de ikke skulde dræbe Mormonernes Qvæg eller stjæle fra dem. Af et Brev fra Ældste George A. Smith af 6te Febr. d. A. til Udgiveren af St. Louis Luminary uddrage vi Følgende:

Veiret har været overordentlig smukt i Utah i de sidste to Uger og vedbliver at være saaledes, sandeligen vi kunde ikke om Vaaren forvente det mere behageligt og varmt om Dagen, eller mere mildt om Nætterne. Helbreden i Staden og i Settlementerne er i Almindelighed god. Her er endnu Kornvarer i Overflødighed og sandsynligen tilstrækkeligt til Høsten. Paa Grund af det smukke Veir har Tempelgrunden været bogstaveligen opfyldt af Arbeidere, der er beskjæftigede med Muren.

Sukker-Fabrikken er i heldig Fremgang i at tilvirke Sirup, 400 Buschels Sukkerbeder blev revne den første halve Dag. De udbringe Bedesmagen fra Sirupen. Hovedbygningen er 103 Fod lang og 40 Fod bred, tre Etager høi med to Fløie paa den nordre Side 35 Fod lange, 20 Fod brede. Det er et stort Foretagende, og naar de bliver istand til at tilvirke Sukker, vil det blive en af de største Velsignelser for vort Territorium, som er eller kan blive bevirket ved Maskineri. Flere nyttige Anlæg og private som offentlige Bygninger udføres i de forskjellige Byer i Territoriet, ligesaa Vei- og Broarbeide. En fast Bro over Provo-Floden er under Bygning og vil være færdig den 1ste April. Contrakten er 6,500 Dollars. Hr. Hancocks Kornmølle i Payson, Utah County og Kornmøllen i Parowan, Iern County er i fuld Virksomhed. Jernværkerne begyndte den 1ste Januar, men vi har endnu ikke hørt med hvilken Fremgang.

Vi høre fra Washington, at Order er bleven givet til den tidlige Afmarsch af fire tusinde Mand Tropper til de vestlige Sletter i den Hensigt at tugte Indianerne, som i de forbigangne Aar har undertiden plyndret og myrdet amerikanske Reisende. Efter Sigende skal Tropperne stationeres saaledes: eet tusinde og to hundrede ved Fort Laramie, otte hundrede ved Fort Kearney, sex hundrede ved Fort Riley og eet tusinde og fem hundrede ved Øvre-Missouri. Tropperne skal forsynes med eet Aars Provisioner og alt Fornødent til Expeditionen.

Breve fra Californien.

(Af Deseret News, 8. Febr. 1855).

Brev til Præsident B. Young.

San Francisco i Californien den 18de Decbr. 1854.

Kjære Broder Young!

Jeg nyder her god Helbred og en god Aand. Alt staaer godt til her med de de Ældste og de Hellige. De er meget opvakte og i Almindelighed fulde af Guds Aand, især i San Francisco og Santa Clara. Jeg har aldrig opdaget en bedre Aand eller et mere trofast Folk i Forhold til deres Kundskab; og Herrens Aand er liig en smeltende Ild i vore Forsamlinger. Vi døber nogle Faa Tid efter anden og Evangeliet er bleven prædiket paa mange Steder.

Polygamie møder os paa ethvert Sted, og vi er nødte til at tilfredsstille deres Sind angaaende det, før de paa nogen Maade kan blive tilfreds med vor Prædiken, saa at vi har besvaret det baade med Pressen og fra Talerstolen, og Sandhedens Aand har næsten slaget dem maalløse med Forbauselse og Forundring. De er tause, de er i Forlegenhed og føler sig halv tilbøielige til aabent at fornegte Bibelen, især Præsterne. De siger at Propheterne og Apostlerne var alle i Mørket og blot Daarer i Sammenligning med den nyere Oplysning, Reenhed og Civilisation!!!

Sidste Fredag Aften endte en Discurs i den mercantile Læsesal, hvori jeg var en Deeltager. Emnet var: „Er det sømmeligt for Regjeringen at beskikke Brigham Young eller nogen anden Mormon til Guvernør i Utah?" Polygamie og hele den sædvanlige Række af Løgne og Forhaanelser kom for Dagen. Modsigelserne blev besvarede og Fienderne aldeles forvirrede, beskæmmede og bragte til Taushed.

„Mormonerne, indrømmedes det, havde Bibelen paa sin Side, men saa var Bibelen aldeles ikke passende for denne Tidsalder, eller for det nærværende opnaaede høie Standpunkt af Oplysning og Sæder!!!!" Nogle truede med Sværdet; Nogle med en Ting og andre med en anden; men ved at paakalde en Votering, stemte meer end en Trediedeel af en sammentrængt Forsamling af Jurister, Præster, Forfattere, Kjøbmænd osv., for Guvernør Youngs Gjenbeskikkelse. Adskillige Fremmede forfægtede kjækt, at Polygamie var en bibelsk Lære, og at vi havde constitutionel Ret til at optage den.

Mange indflydelsesrige Sjæle i Byen og paa Landet overveier „Mormonismen" med dyb Opmærksomhed; og nogle af de bedste annammer den.

Vor General-Conference vil vorde afholdt i Santa Clara den 30 og 31 December. Vi har et beqvemt Lokale der at samles i, saa godt som det kan gives paa Stedet.

Brødre er ifærd med at sælge og gjøre Tilberedelser for Reisen til Utah til Vaaren. Nogle er allerede draget til San Bernardino. Der er endnu ingen Aabning her for en Stav af Zion; og med den Aand, som nu hersker, kan man neppe holde dem her paa nogen Maade.

Der er en „bange Forventning" i dette Land, saa stor, at Mange, som endnu ikke har adlydt Ordinancen, begynder at føle Indsamlingsaanden.

Jeg har meget travlt, og vi alle har fudt op at gjøre. Jeg skal reise til Oakland i Aften for at efterkomme en Op-

fordring til offentlig Discours i et Lycæum. Nogle siger, at de truer med at overfalde mig, men jeg vil gaae for at see; thi jeg er altfor fuld af Guds Aand til at være bange.

Min Hilsen til hver af Raadet, og til alle Venner, som spørger efter mig. Gud velsigne Dem, Broder Brigham! Amen!

Parley P. Pratt.

Santa Clara d. 22. Decbr. 1855.

Kjære Broder George A. Smith.

Jeg indslutter den trykte Revision, af den Discours, som foregik Fredagen den 15de dennes, saaledes som den er indført i „Daily Evening News," en Tidende, som er den meest heftige Opponent mod vor Sag. Det er nok at sige, at i en Forsamling af Kjøbmænd, Jurister, Dommere, Præster og Forfattere triumpherede Sandhedens Sag (Polygami indbefattet) fuldkommen. Vore Modstandere blev drevne til aabent at fornægte Bibelen, og paastaae at nærværende Tid besad langt høiere Oplysning end der tilfaldt Abraham, Moses, Samuel og Propheterne og Apostlerne, medindbefattet Messias og de Hellige i Utah. Hans Ærværdighed Hr. Briggs (en Methodist-Præst) kaldte aabenlyst hine gamle Ærværdige for „Narrer, Taaber, Æsler" osv!!! Og en vis Jurist bemærkede, at Gud vilde ikke nu aabenbare en saadan Lov, som han gjorde da; men om han overhovedet talte, vilde han laane de nyere Tiders Lys og lade det straale tilbage paa Gjenstandene!!!! I Korthed, den almindelige Retning var at lægge Bibelen og Mormonismen tilsammen som eet og uadskilleligt, og derpaa bortjage begge, om det endog maatte skee med Sværdet!! Dog stemte omtrent een Trediedeel af den store Forsamling for for mine Argumenter og for Gjenindsættelsen af Guvernør Young.

Sidstleden Fredag Aften afgav jeg Møde i en stor Forsamling af Damer og Herrer i et presbyterisk Forsamlings Huus i Oakland ligeoverfor San Francisco. Det skete for at efterkomme en Opfordring fra Oaklands Lycæum at discuttere „Ægteskabsloven" eller Polygamien. En syv eller otte Jurister og Geistlige hører til Lycæet. Jeg havde Aabnings- og Slutningstalen; en presbyterisk Præst og Andre svarede. Der var en god Orden og den dybeste Opmærksomhed. Discursen varede til over Kl. 11 om Aftenen, og Sandheden seirede. Mine indledende Bemærkninger var følgende:

Hr. Præsident og mine Damer og Herrer!

„Ægteskabsvæsenet — Lovene som skulde styre Kjønnenes Omgang — den inderlige Dybde og den overordentlige Fiinhed af de i Sjælen stedfindende bedste Følelser, som er Oprindelsen til disse Forbindelser — intet mindre end de ubegrændsede, uendelige og evige Følger og Afvexling af Forholde, som udspringe derfra — alt — alt dette forener sig til at iføre det os nu foreliggende Spørgsmaal med Hellighedens og Guddommelighedens Storhed, og med en meer gjennemtrængende og dyb Interesse end nogen anden Gjenstand, som kan erhverve sig tænkende Væseners Opmærksomhed.

„Det vedrører Livets Kildevæld, giver Oprindelse til alle dets Forholde og Slægtskaber, har at gjøre med hine rene og ophøiede Følelser, som opvælder af Sjælens inderste Dyb, og som blot skyder Knopper i Tiden, men blomstrer og modnes i Evighedernes og Verdenernes grændseløse Uendelighed.

„De hellige Sindsbevægelser, som er forenede med hine dyrebare Slægtskabs-

ord Fader, Moder, Mand, Hustru, Søn, Datter, Broder, Søster osv., har alle sin Oprindelse fra den Forening eller Pagt, hvilken vi er i Begreb med at omhandle, — en Forening, som er Grundvolden for alle selskabelige, sædelige, borgerlige, nationale og internationale Forbindelser eller Samfund. Med saadanne Anskuelser og med Følelser af den dybeste Ærefrygt og Høitidelighed nærmer vi os Grændserne af vort Emne, idet vi beder Gud om hans hellige Aands Opløsning, at vi idetmindste maa gjøre nogen Fremgang i at forstaae hans Love og Pagter.

„De har hørt Spørgsmaalet. — Det omfatter en viid Mark, og har at gjøre baade med en stor, nyere Nations og een af dens Territoriers Constitution og Love, og med Patriarkernes, Propheternes og Christi Love, og med den store Naturs Love.

„Idet vi lader de menneskelige Love udenfor Betragtning, vil vi umiddelbart skride hen til det hellige Bind, den Bog, som har været betragtet af mange udmærkede Lovgivere og Geistlige i de nyere Tider, som Grundvolden for al Lov iblandt de saakaldte christne Nationer."

Forsamlingen syntes nu indhyllet i dyb høitidelig Tankefuldhed og Betragtning, medens jeg aabnede den hellige Skrift, og begyndende med Pagten med Abraham, forelagde jeg dem Guds Love og Forjættelser, som Modsætning til Hoer og al ulovlig Omgang imellem Kjønnene. Jeg viste dem, at de samme Pagter gik igjennem alle efterfølgende Uddelinger, og blev ikkun forandret af den romerske Kirke, for hvilken Aarsags Skyld alle Nationer er bleven fordærvede, og modnedes til Opbrændelsens Dag, og at Joseph Smith havde vovet at gjenoprette den samme Pagt og Lov, og at døe for dem.

Under fire Timers ivrig Discurs kunde ikke eet Punkt bringes op imod Guds Lov; og min Slutningstale, som ikkun optog fem Minutter, blev fulgt af et tordnende Bifald.

Vi har intet Bogtrykkeri selv, men Herren har givet os Magt til at udgyde en Flod af Lys og Sandhed formedelst California Pressens offentlige Kanaler, Publicum er ikke alene opvakt, men aldeles forbauset. Det er Herrens Aand, der bevirker det, og ham tilkommer Æren.

Med Følelser af evigvarende Forening og evig Fred, forbliver jeg Deres Broder

Parley P. Pratt.

(Udtog af et Brev til Præsident B. Young).

San Bernardino d. 8. Jan. 1855.

Kjære Broder!

Almindelig Helbred hersker her for Nærværende. Siden Begyndelsen af Helligdagene har vi havt nogle stærke Regnbyger og Tegnene antyder, at vi skal faae flere. Vi er ifærd med at besaae en 4 til 500 Akers med Hvede og Byg. Hvad Penge angaaer, er der ikke meget af dem i Landet. Ved Brev fra Broder Horner erfarer jeg, at de ikke havde havt megen Regn saa silde som den 19de December. Vi har faaet nogen Forøgning i vort Antal fra Coal Kreek og andre Settlementer, men faa af dem har endnu viist Tilbøielighed til at fornye deres Tilslutning til Kirken ved Gjendaab.

Der er Nogle her, som elsker Sandhedens Sag. De er 10 eller 15 gode Mænd, som kom med mig og Br. Rich fra Saltsøstaden, tilligemed nogle faa fra Derne og andetsteds fra. Disse søge og nyde den levende Sandheds Aand, som skulde blive et fast Princip hos enhver Hellig, til at helliggjøre alle deres Tilbøieligheder, styre og undervise deres Dømmekraft, og gjøre dem vise til Salighed fra alle de Onder, som anfægter

vor Slægt. Spørger Nogen, „er det et godt Sted?" Jeg antager, at det er fordi der er rigelig Rum til at udøve al den Retfærdighed, som den gode Aand kan tilskynde Mennesket at fuldføre.

Fra Australien har vi ingen Nyheder havt, endskjøndt jeg har skrevet adskillige Gange. Vi har ingen udenlandske Nyheder om Værkets Fremgang, undtagen gjennem Stjernen fra Liverpool og Deseret News. Det er tilfredsstillende at høre om Sandhedens Fremme, og, saa ofte som gjørligt er, fra Dem.

Deres i Sandheden
Amasa Lyman.

Om de falske Propheter i de sidste Dage.

(Fra Millen. Star, 2den Aarg., April 1842).

Om vi kaste et Blik tilbage paa Guds Handlemaade med Menneskenes Børn ligefra Skabelsens Morgen nedad igjennem de henrundne Tidsaldre, finder vi gjentagne Exempler af Guds Nedladenhed i at aabenbare sig til sine faldne Skabninger og samtale med dem, for at han kunde meddele dem Velsignelser og give dem Love og Forskrifter, ved hvis Veiledning de kunde gjenoprettes til hans Naade og blive Guds Sønner. — Paa den anden Side har vi ogsaa gjentagne Beviser paa de skrækkelige Følger af Synd, formedelst Menneskets Tilbøielighed til Ondt og til Opsætsighed imod dets Skaber, uagtet de herlige og gjentagne Beviisninger af Guds Magt og Kjærlighed. Og det var ikkun, naar Menneskenes Børn havde forvendt Herrens Veie, havde ophørt at agte hans Forskrifter og i deres egne Hjerters Stolthed foretrak Menneskenes Lærdomme for Himlens Love, at han unddrog sig fra dem, og lod sin Aand ophøre at stride med dem længere.

Myndigheden af det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden blev da „taget op til Gud og hans Throne," saa at „Solen gik ned over Propheterne og Dagen blev formørket for dem, saa at de havde intet Syn, og det blev Nat for dem."

Saaledes finder vi, at Folket efter Malachiæ Dage ikke havde noget Syn eller nogen Aabenbaring fra den Herre Gud, men var overladt til deres egen Forstands Hovmod, som adsplittede dem i Sekter og forledte dem i deres Blindhed til at foretrække deres uinspirerte Ældstes Skrifter for Guds Love, meddelte formedelst Moses.

See! hvorledes den hele Hær af Bedragere og Bedragne forstyrres i deres selvgjorte stive Formaliteter, og opvækkes til helligt Raseri og from Harme imod en anmassende og foragtelig Nazaræer, der, sprungen op fra Dunkelhed, kommer frem iblandt Folket og forkynder Lærdomme i Modsætning til den anerkjendte og vedtagne Tro og Sædvane iblandt Jødernes forskjellige Sekter; — Lærdomme, tydelige, skjønne, iklædte Sandhedens Lys og Fynd og besiddende en uimodstaaelig Kraft til at afkaste den skinhellige Kaabe, som paa eens Maade dækkede den stolte Pharisæer og den selvindbildske Sadducæer.

Men kunde ikke Een med aabenbar Retfærdighed spørge: Anerkjendte ikke de Lærde og de Fromme iblandt Folket Sandheden og Kraften af hine Lærdomme, i Særdeleshed naar de var ledsagede ved Tilkjendegivelser af guddommelig Magt,

og Lærerens Oprigtighed blev stadfæstet ved gjentagne Velgjørenheds Handlinger, som spredte Velsignelser over alle trindt omkring ham? Lad Historien give os det skrækkelige Svar og med Tordenrøst bringe det til at gjenlyde i Ørene paa enhver af de nyere Tiders selvretfærdige Pharisæer.

Ak, desværre! istedetfor at anerkjende hans Myndighed, som talte saaledes, som aldrig noget Menneske talte, istedetfor at vedkjendes den Hellige og Retfærdige og paatage sig hans milde og fredelige Aag, forfulgte de, under Hellighedens Kaabe og med Bekjendelse af Nidkjærhed for Gud, Livets og Herlighedens Herre indtil Døden, og vuggede deres Hoveder med djævelsk Fryd, da han hang paa Træet, medens Himlen skammede sig, og den hele Natur sukkede i Krampetrækninger under den frygtelige Tildragelse! Men havde Mørkets Magter triumpheret?

Det er sandt, at Livets Herre laae nedkastet, Dødens Gravkammer indsluttede ham, og den Arm, som nyligen besad almægtig Kraft, laae magtesløs i Graven, men ikke for at forblive der; — Graven havde tabt sin Magt og kunde ikke holde ham, Døden havde tabt sin Seier, thi han brød dens Lænker, og svingende sig i udødelig Kraft opsteg han til Guds Throne, og førte Fængselet fangen, og beviste sin Opstandelses Vælde, ved at meddele Menneskene Gaver.

Og nu see Guds Viisdom og Magt aabenbaret i Følgerne af hans ophøiede Triumph. Medens det jødiske Høiraad udbredte det nukelige falske Rygte, at Jesu Disciple stjal deres Herres Legeme, medens den romerske Vagt laae og sov! — stod Nazaræerens Efterfølgere, de ringe Fiskere fra Galilæa, foran den forsamlede Mængde, som flokkede sig sammen paa Pintsefesten: og da de havde modtaget Faderens Forjættelse, opreiste de Korsets Banner og forkyndte med guddommelig Myndighed, at den, som de havde korsfæstet, var Guds Salvede, baade Herre og Christus. — Og hvad paafulgte? Mange annammede deres Vidnesbyrd og adlød Guds Riges Love, som da var grundfæstet, og modtog Aandens Vidnesbyrd for dem selv, hvorved de kjendte, at Læren var af Gud.

Betragt siden Følgerne af de mægtige Hændelser, som saa nyligen havde tildraget sig, og I vil iagttage et Folk, som holdt Forbindelse med Himmelen og modtog ligefremme Meddelelser derfra af Gaver, nemlig: Viisdom, Kundskab, Troe, Helbredelse, Mirakler, Prophetie, at bedømme Aander, at tale i Tungemaal, at udlægge Tungemaal; ja mere end dette, I seer et Folk, som modtager Underviisning fra al Kundskabs Kilde ved Drømme, ved Syner, ved Aabenbaring og ved Engles Betjening; ja, vi skuer et Samfund af Mænd og Qvinder, der havde — som det skulde være — slidt den Lænke, som fængslede dem til Jorden, og da de vare blevne fødte ved den store Indlemmelses Lov i den himmelske Familie, var de blevne den Høiestes Børn, Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger, — et Folk, som vidste at deres Fordring paa disse høie Forrettigheder var lovlig, fordi de havde modtaget deres Arverets Besegling, Udkaarelsens Aand, ved hvilken de kunde raabe „Abba, Fader."

Men atter kunde vi spørge, blev ikke disse Grundsætninger almindelige og underkastede sig ikke Menneskene i Almindelighed Guds Love? Det er sandt, at Korsets Lære gik frem iblandt Nationerne, fulgt af Aandens Kraft, men dens Virkning paa Mængden beviste Menneskenes Ugudelighed, ved den Voldsomhed og Forfølgelse, som de paaførte dem, der bragte Fredsbudskabet. — Men endnu mere, Kirken selv blev meget snart for-

dærvet, og liig Fædrene før dem brød de Guds Pagt ved at ophøre at lære hvad han havde befalet dem, og satte Menneskenes Lærdomme i Stedet.

Følgerne deraf blev, at Myndigheden og Kraften, som gaves den første Kirke, er igjen bleven borttagen fra Jorden, Propheterne og Regenterne og Seerne har han skjult og al Syn er bleven som en Bogs Ord, der er forseglede.

Saaledes har det været i Aarhundreder, Frafaldet kom, Kirken har været i Ørkenen, hverken holdende Guds Befalinger eller besiddende Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aand.

Men see! da kommer den Tid, som er omtalt af Propheten Daniel, at Himmelens Gud skulde oprette et Rige, som aldrig skulde faae Ende, — da kommer Tiden til det forberedende Arbeide til Indførelsen af Tidernes Fyldes store Huusholdning." Himmelens Gud nedlader sig igjen til at holde Forbindelse med Menneskenes Sønner paa Jorden, meddeler igjen Magt og Myndighed til at ordinere Mænd til at gaae ud iblandt Nationerne og bære Vidnesbyrd om, at hans Doms Time er for Haanden — at det store Babylon af Religioner, som har været indsatte istedetfor Jesu Religion, er i Begreb med at ødelægges, og at det store og fuldendende Arbeide, „alle Tings Gjenoprettelse," nærmer sig hurtigen; — men hvorledes modtages det? Folkets Ører er tillukkede for den evige Sandheds Grundsætninger, den forhaanende Finger løftes imod Jesu Efterfølgere; og hvad mere er, Blodet af de første Omvendte har rundet for at besegle deres Vidnesbyrd, og er opsteget til det Høie for at forene sig med det anklagende Raab fra Aanderne under Altaret, at den Herre Gud vilde hævne deres Blod paa dem, som boer paa Jorden.

Ja vi seer, at Nutidens Religionsbekjendere er endog længere borte fra Sandheden end det jødiske Folk i Jesu Dage, adsplittede i en langt større Mængde af Sekter, og ligesaa modsatte Sandhedens Principer, og ligesaa tilbøielige til at forfølge dem, som er sendte ud til at forplante den.

Og liig Pharisæerne og de Lovlærde er de opirrede ved Dristigheden af ringe og ulærde Mænd, som kommer frem i disse Dage, og lærer Grundsætninger, som, hvis de er Sandhed, aldeles fordømmer ethvert Bedrageri og enhver Tro i Christendommen; og liig Sandhedens Fjender i gamle Dage maae de lægge deres indbyrdes Stridigheder tilside for at gjøre fælles Sag mod Sekterismens store Fjende; thi Noget maa gjøres for at stoppe disse Gudsbespottere, som Herrens Hellige er kaldte, og med Bekjendelse af hellig Nidkjærhed for Guds Ære, istemme de et almindeligt Skrig, at de Hellige er de falske Propheter, som skulde komme i de sidste Dage for at forføre Folket, og de bede Folket at tage sig i Agt, thi de vil om muligt forføre de Udvalgte.

Det er vor Hensigt efter en saa lang Indledning at gjøre nogle Bemærkninger angaaende de Skriftsteder i det nye Testamente, som saa ofte anføres imod os, for at see paa hvem de virkeligen kan anvendes, og hvis Charakteer de beskrive, saa at vore Brødre kan blive istand til at vende Vaabnene, som bruges mod os, og anbringe dem paa dem, paa hvilke Beskrivelsen passer.

Og den første Henviisning, hvorpaa jeg vil rette Eders Opmærksomhed, vil findes i 2det Capitel af 2den Epistel til Thessalonikerne. Der siges os, at et Frafald maatte komme og at det Syndens Menneske, Fortabelsens Søn skulde aabenbares. De forskjellige protestantiske Re-

ligionssamfund har længe været enige i den Mening, at dette henpeper paa den romerske Kirke, hvis Overhoved, ophøiet paa St. Peters Stol, paastaaer at have Rigets Nøgler, og siddende som en Gud i Guds Tempel, meddeler Frelse eller Fordømmelse med en ufeilbarlig Myndighed.

(Fortsættes.)

Rettelser.

Af en Feiltagelse er i foregaaende Nummer Side 214, 2den Spalte, 26de Linie fra oven, udeladt følgende:

De Halvfjerdsindstyve skulle arbeide i Herrens Navn under de Tolvs eller det omvandrende Høi-Raads Veiledning, idet de opbygge Kirken og ordne alle sammes Affairer i alle Nationer — først iblandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne, eftersom de Tolv osv. Side 215. 1ste Spalte, staaer: Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar, og Adam velsignede ham.

Istedet derfor læs: Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret ved Adams Haand, som ogsaa velsignede ham.

(Angaaende begge disse Rettelser see Pagtensbog Side 15 og 17).

Indbetalt til Contoiret.

A. Weihe	1	Rdl.	1	Mk.	12	Sk.
J. C. Klingbeck . . .	115	—	„	—	„	—
A. P. Trane	320	—	„	—	„	—
Johan Svensen . . .	50	—	„	—	„	—
J. P. Folkman . . .	5	—	„	—	„	—
Summa	491	—	1	—	12	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 16. Den 15. Mai 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om de falske Propheter i de sidste Dage.

(Fra Millen. Star, 2den Aarg., April 1842).

(Fortsat fra Pag. 240).

Men et Ophør af Fjendtligheder kan endog finde Sted imellem saadanne bittre Fjender, for at Vaabnene, som har været brugt imod hans Hellighed Paven, kan komme til at bruges imod Guds Folk; saaledes har vi hørt en velærværdig Geistlig i en prægtig Kirke og for en talrig Forsamling bruge en Deel af de anførte Skriftsteder, forhen anvendt mod den romerske Kirke, som Text til sin Tale for at bevise at vi var det Folk den Herre Gud „havde sendt kraftige Vildfarelser, at de skulde troe Løgn; at alle de kunde blive fordømte, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed.“ Visselig dette er en skrækkelig Beskyldning at gjøre mod et Folk, som han ikke kjendte; thi han, og saadanne som han, vil være de sidste Personer til at komme frem aabent og ærligt og undersøge Grundsætningerne i Jesu Christi Kirke; de have altfor meget at sætte paa Spil; thi det er ikke et ringe Skridt for en Mand at tage, at komme ned fra Indflydelse, Rang og Popularitet, og blive en Efterfølger af Nazaræeren i disse Dage, og gaae ud uden Pung og Taske, udsat for den ubarmhjertige Forfølgelse og Forhaanelse. Men var det hans Agt at bevise, at de Hellige troede ikke Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed? Jeg troer ikke. Nei, Brødre! Udgydelsen af Sandhedens Aand i disse sidste Dage har givet os et altfor herligt Syn af Guds store Hensigter til Menneskets Frelse — har aabnet altfor klart for vor Forstand Guddommens ophøiede Hensigt med vor Slægt, til at vi skulde elske Ugudelighed og have Velbehag i Uretfærdighed. Hvorledes skal vi, som troer, at vi, formedelst Troe og Lydighed til den himmelske Families store Indlemmelseslov, er blevne Guds Sønner, hengive os til Synd! Men derimod har vi lært, at vi, som er indkomne i en saa høi og herlig Slægtskabsforbindelse, og har det evige Livs Haab, maa rense os selv ligesom han er reen.

Havde hiin blinde Leder af de Blinde læst i det samme Capitel, vilde han have fundet en Beskrivelse af vore Forhaabninger og Grundsætninger. Ja, at vi var kaldte ved Pauli Evangelium til det Haab „at erholde Jesu Christi Herlighed,“ og vi var rede til at „staae fast

og holde hart ved de Lærdomme, som var blevne lærte ved Apostelen Paulus," og at erkjende, at naar han opmuntrede Menighederne til at tragte efter Prophetiens Gave, og ikke forbyde at tale i Tungemaal, saa yttrede han Herrens Befalinger.

Men hvilken er den store Løgn, som Folkets kraftige Vildfarelse har faaet dem til at troe, fordi de ikke elske Sandheden? Vi svarer, at i Spidsen for alle de øvrige staaer „den Spauldingske Fabel," som er bleven sendt ud iblandt Nationerne, for at Evangeliets tydelige og ophøiede Grundsætninger, som indeholdes i Mormonsbog — Evangeliets Fylde — ikke maatte vinde Fremgang. Men, nei! naar Gud vil arbeide, hvis Haand kan standse ham? Og Stenen afhuggen af Bjerget foruden Hænder vil rulle frem med almægtig Kraft og tiltagende Størrelse indtil den opfylder hele Jorden.

Men for det Andet finder vi i Pauli første Epistel til Thimotheus, fjerde Capitel, Hentydning til Nogle, som i de sidste Tider, „skulde affalde fra Troen, og hænge ved forførske Aander og Djævles Lærdomme, talende Løgne i Hykleri, brændemærkede i deres Samvittighed, som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad osv." Jeg vil ikke udbrede mig videre om det Foregaaende, som endog vore Fjender maa tilstaae, at at de ovenfor paapegede Særkjender ikke danne nogen Deel af vort System; ei heller skal jeg forsøge for Nærværende at anvende det Anførte paa Andre, men det er nok at sige, at det kan ikke have nogen mulig Hentydning paa de Hellige. Vi vil gaae over til det 3die Capitel af den 2den Epistel til Timotheus. Vi finder der en Beretning, at i de sidste Dage skulde der komme vanskelige Tider, og en Beskrivelse af Folkets Charakteer i deres indbyrdes Forhold til hverandre, og med Hensyn til deres religiøse Beskaffenhed, at de skulde have et Gudfrygtigheds Skin og fornegte deres Kraft.

Jeg behøver ikke at sige, hvor nøiagtigt det skildrer den nærværende Tids og Folks Charakteer, men gaae over til at spørge, om det Folk, som har Gudfrygtigheds Skin og nægter dens Kraft, er de Sidste Dages Hellige.

Men lad mig først gjøre det Spørgsmaal: Hvad er Gudfrygtigheds Kraft? Jeg svarer: Det er den guddommelige Kraft af Herrens Aand, meddeelt Menneskenes Børn i Forhold til deres Tro, ved hvilken en Enoch, endog ringeagtende Dødelighedens Fordringer, kunde opstige til Guddommens Nærværelse, idet han blev forvandlet uden at see Døden, — den Kraft, ved hvilken de gamle Hellige (Ebrær. 11.) „overvandt Riger, øve Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at vige, gjengav Qvinder deres Døde, opstandne til Liv igjen, og andre bleve piinte, men tog ikke imod Befrielse, for at maatte erholde en herligere Opstandelse;" — den Kraft, ved hvilken Apostlerne paa Pinsefestens Dag talede i fjorten forskjellige Nationers Tungemaal, og i disse forkyndte Guds underfulde Gjerninger. Ved Gudfrygtighedens Kraft forstaaer vi Herrens Aand, som tilkjendegiver sig i de forskjellige Tegn, som Jesus erklærede skulde følge dem, som troe. (Marc. 16, 17). Paa hvem passer altsaa det anførte Skriftsted (2 Tim. 3, 1—5.)? Paa de Hellige, som kommer frem iblandt Folket med de tydelige Grundsætninger af Rigets Evangelium, og som bærer Vidnesbyrd om, at Jesus er den samme igaar, idag og for evig, og at de Tegn, som han lovede, følger og skal følge dem, som troe? Nei, men

paa de menneskelige Systemers Efterfølgere, som fornegte Kraften, som praler af, at den umiddelbare Hjælp af den Herre Guds Aand er unyttig i denne Tidsalder, og med fræk Pande erklærer at det, at være i Besiddelse af Aandens Velsignelser og Naadegaver, vilde være at falde fra deres ophøiede Standpunkt, og at vende tilbage til den oprindelige Christendom, vilde være et Tilbageskridt.

O! Jeg kunde rødme paa Menneskehedens Vegne, og skjule mit Hoved af Skam for min Slægt, naar jeg seer dem i deres gjenstridige Blindhed erklære, at Religionen i disse Dage har naaet en Høide, hvorom en Paulus eller en Peter var uvidende — at dens Grundsætninger er videre udviklede og bedre forstaaede end i noget andet Tidsrum. Dette er eftertrykkeligt at kalde Lys Mørke og Mørke Lys. For en Mand al erklære dette nu, at vi har mere Lys, mere Kundskab, mere Herlighed, naar Himlene har været tillukkede i Aarhundreder, naar Guddommens Røst ikke har været hørt, naar hans Aand har ophørt at meddele Underviisning ved Gaver, ved Drømme, eller ved Syner, naar hine herlige Sendebud, Guds Engle, har ophørt at tjene Menneskenes Sønner.

O, min Sjæl, indlad dig ikke i deres Uretfærdigheds Hemmelighed; bortfjern langt fra mig, o Gud! denne mørke Vildfarelse, og lad mig for din Søns Skyld drikke af al Kundskabs og Sandheds Kilde; velsign mig med din Aand, som du velsignede dine Tjenere i de forbigangne Dage; dygtiggjør mig at komme til Zions Bjerg, til den levende Guds Stad, det himmelske Jerusalem, til Englenes utallige Selskab, til den Førstefødtes almindelige Forsamling og Menighed, som er skrevne i Himmelen, og til Dig, Alles Dommer, til de Retfærdiges fuldkommede Aander, og til Jesus den nye Pagtes Midler. Ja, giv mig af din Aand, at jeg kan ransage alle Ting, endog Guds dybe Ting. Lad mig faae den Salvelse af den Hellige, hvorved jeg skal kjende alle Ting, og blive beredt til at virkeliggjøre Opfyldelsen af min Herres Bøn, at jeg maa vorde Eet med Faderen og med Sønnen, ligesom de er Eet. Jeg beder derom i Jesu Navn, Amen!

Det næste Skriftsted, hvorpaa vi vil henlede vore Læseres Opmærksomhed, findes i 2 Petri 2 C. „Men der vare falske Lærere iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter og negte den Herre, som dem kjøbte osv."

Her vil vi bemærke, at vore Øren er ofte angrebne af Skriget, „falske Propheter," „falske Lærere," „fordømmelige Kjættere" osv., men intet Forsøg er gjort til at anbringe det hele Skriftsted imod os ved at anføre det fordømmelige Kjætteri, som skulde være et Særkjende paa de falske Propheter i de sidste Dage, nemlig: „at negte den Herre, som dem kjøbte." Nei, Brødre! vore Fiender, som er Dommere, de veed vel, at vi ikke er tilbøielige til at negte vor herlige Herre, derfor gaae de over denne Deel af Gjenstanden i Taushed, idet de veed, at en Undersøgelse deraf vilde stadfæste den Kjendsgjerning, at vi er saa nidkjære for vor Frelsers Ære, og for hans Aands Lærdomme, at vi villigen kaste bort fra os alle menneskelige Fortolkninger, som ligesaa mange forgjæves Forsøg „at male Lilien hvid, eller at forgylde renset Guld,' at vi kommer frem for at forkynde Evangeliet, som han befalede sine første Tjenere at forkynde, og hvortil han igjen har givet sin Aand til Menneskenes Sønner, paa det at de med Kraft og Myndighed maatte forplante

de samme Grundsætninger af den evige Sandhed, og derved samle fra Jordens Ender en herlig Levning til at møde ham ved hans Tilkommelse.

Hvilke er da de, som negter den Herre, som dem kjøbte? Er det ikke dem, som bekjender sig at være hans Efterfølgere, endskjøndt de vægrer sig for at adlyde ham? De som lærer „Guds Frygt efter Menneskebud?" Thi han har sagt: „Den som siger, at han kjender ham, og ikke holder hans Befalinger, er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed."

Hvem er det da, spørger jeg igjen, som negter den Herre, som dem kjøbte? — Er det dem, som „har overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt hans Pagt?" eller er det dem, som kommer for at lære Menneskene hans Love, som de er, uden nogen Anmærkning eller Fortolkning af studerte Præster, — som kommer for at grundlægge hans Forordning og igjen forkynde for Nationerne „Daab til Syndernes Forladelse," som den store Indlemmelseslov i hans Rige, for at de kan modtage den Helligaands Gave, og selv lære at forstaae, at den evige Pagt er bleven fornyet til at berede Veien for den store Gjenoprettelse af alle Ting, naar Gud „vil samle Alt til Et i Christo, baade det som er i Himmelen og paa Jorden, udi ham?" Nei, mine Brødre! vi vil ikke negte vor herlige Herre, som os kjøbte med sit Blod; men gid han forunde os af sin Aand, at vi maa fyldes med Kjærlighedens Princip, og blive rede til at lade Livet for hverandre.

Men atter, i det 3die Capitel af den samme Epistel, siges der, at „i de sidste Dage skulde der komme Bespottere, vandrende efter deres egne Lyster, og sige: hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkomst? Thi fra den Dag Fædrene er hensovede forblive alle Ting som fra Skabningens Begyndelse. Her er altsaa en Anførsel om falske Lærere i de sidste Dage, som Sandhedens bitterste Fiender aldrig kan anvende paa os. Thi hvad er vor Mission? og hvilken anden Bekjendelse aflægger vi, end at vi er komne for at fremføre Budskabet fra Herrens Engel, talt om af Johannes den Aabenbarer, som saae ham flyvende gjennem Himmelen, havende det evige Evangelium til at prædike for dem som boer paa Jorden for enhver Nation og Stamme og Tungemaal og Folk, sigende med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som haver gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Dette er i Sandhed vort Formaal at forkynde, at Herrens Dag vil komme paa Jorden og det uforvarende som en Tyv om Natten, og at Mange, som nu lever, skal erfare den endelige Opfyldelse af disse Ting, idet de enten skal fortæres af hans Tilkommelses Kraft (hvilken skal brænde som en Ovn), eller blive forenede med den udmærkede Levning, som skal findes paa Jordens Midte, og som skal opløfte deres Røst og synge for Herrens Herlighed.

Men har vi nogen Vanskelighed i at udpege de Partier, Skriftsteder omtaler, som negter Herrens Tilkommelse, eller som har saaledes aandeliggjort Alt, som staaer i Forbindelse med Guds Rige, at den hellige Skrifts tydeligste Erklæringer er blevne formørkede, og Folket er saa forblindede, at de gavmildt underholder en Race af leiede Præster til at overbevise dem om, at Skrifterne mener ikke hvad de siger? Men vi advarer dem, som saadanne der er sendte af Gud, at vaagne op fra deres Slummer, og at blive forvissede om, at den Herre Gud „vil sende Jesus Christus, som det burde Himlene at indtage indtil Tiden for alle

Tings Gjenoprettelse, hvorom Gud har talt ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af."

O, hvor stor er ikke Menneskenes Blindhed! at have forglemt Indholdet af Herrens Bøn, som vi og vore Fædre have opsendt i Aarhundreder, „at hans Rige maatte komme, at hans Villie maatte skee paa Jorden, som den skeer i Himlene," og dog er de, formedelst Præsternes falske Lærdomme, søgende efter en Himmel udenfor Grændserne af Tid og Rum, hvorom de intet vide, men maaskee formoder, at de, i deres luttrede og ætheriske Tilstand skal vugge sig i overdaadig Mageligheb paa sagte drivende Skyer igjennem de langsomt henrindende Tidsafsnit af Evigheden.

Men, Brødre! I har ikke saaledes lært Christus, som at raabe Fred og Frelse, naar hastig Ødelæggelse er nær. „Men, I Brødre! I ere ikke i Mørket, saa at den Dag skulde som en Tyv komme over Eder. I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn; vi ere ikke Nattens Børn og ei Mørkets. Derfor lader os ikke sove, ligesom de Andre, men lader os vaage og være ædrue." 1 Thess. 5 C.

Og tilsidst er vi underrettet i Judæ Epistel 18 og 19 V. om, at der skulde komme Bespottere i den sidste Tid, som skulde vandre efter deres egne ugudelige Lyster. Disse er de, som affondre sig, kjødelige, som ikke har Aanden." Jeg skal her tage mig den Frihed at give en anden Oversættelse af Foregaaende, taget fra en gammel Bibel fra 1606: „Hvorledes de sagde Eder, at der skulde være Bespottere i den sidste Tid, som skulde vandre efter deres egne ugudelige Lyster. Disse er de, som er Stiftere af Secter, kjødelige, som ikke har Aanden."

Men nu til Gjenstanden. — Er de Sidste Dages Hellige Stiftere af Secter, nei! vi gjør ikke Fordring paa noget Slægtskab eller Forbindelse med nogen af dem; vi vil ikke nedlade os til at erkjende, at vi er udsprungne fra den meest luttrede af Nutidens reformerte Systemer; men at vore Grundsætninger, vore Skikke, er blevne lærte og grundlagte ved directe Aabenbaring fra Gud selv, ved hans egen Røst, ved Engles Betjening eller ved hans Aands Aabenbaringer. Ja vi staaer paa denne Klippe og Tusinder, som maaskee læser dette, som selv har modtaget Aandens Vidnesbyrd, skal føle at den bevidner eftersom de læser, at det er sandt.

Men henvend Opmærksomheden for et Øieblik paa Ephes. 4 Cap., og vi finder en Beskrivelse af Christi Kirke, i hvilken et Præstedømme, ordineret af Gud, og modtagende deres Bemyndigelser som Gaver af ham, forvaltede hans Riges Anordninger, hvorved Velsignelser udflød til Alle, som blev dets Love underdanige.

Og vi finder desuden klart og bestemt anført Øiemedet, hvorfor disse Embeder og Gaver var indsatte. — „Til de Helliges Fuldkommengjørelse, til Embedets Forvaltning og til Opbyggelse af Christi Legeme (d. e. Menigheden)." Og at de var nødvendige for os, for at gjøre os istand til — ved een Tro og ved en lige Erkjendelse af Guds Søn — at komme til Mands Modenhed, indtil vi hver for os opnaaede Maalet af Christi Fylde, at vi kunde blive beredte for den Tid, naar det Fuldkomne kommer, og være ham liig, naar vi seer ham, som han er Ja liig ham, idet vi beredes, modtagende Naade efter Naade, til at opnaae en Fylde, og, som vi forhen har sagt, blive Eet med Faderen og Sønnen, ligesom de er Eet. Men vi spørger igjen, hvad vilde Følgen have været af at være i Besiddelse af dette Præstedømme og disse Gaver? Lad Apostlene svare; Menig-

hederne vilde ikke mere have været som Børn, „drevne hid og did af ethvert Lærdomsveir;" og det som en nødvendig Følge. Thi om Menneskene hver for sig modtager af den Aand, som leder til al Sandhed, som bringer alle Ting til Erindring, og viser tilkommende Ting; hvor aldeles umuligt er det ikke, at der kan vorde Forskjellighed i Lærdommen. Dog, hvordant er Forholdet med den nyere Christendoms Kirkesamfund? Een Bibel, een Bog af himmelske Love, dog Hundreder af Sekter, som paastaaer at blive veiledte af een Aand, men som indbyrdes er stridende og modsigende hverandre; og dog naar de forene sig i en Slagrække mod Herrens Værk, complimenterer de hverandre, som ligesaa mange forskjellige Divisioner af Guds Hær; men nok derom. „Daarskab," dit Navn er „Sekterisme!" Og et „Huus, som er splidagtigt mod sig selv, maa falde."

Saaledes har vi foretaget en kortfattet Undersøgelse af de forskjellige Henviisninger, som anvendes paa de falske Lærere i de sidste Dage. Idet jeg uddrager en Slutning af det Foregaaende, maa jeg lykønske den Allerhøiestes Hellige for Resultaterne af en saadan Undersøgelse, og opmuntre dem at tage Mod til sig, og opløfte deres Hoveder og glæde sig, thi deres Forløsning stunder til, og om end Kampen bliver svær, er Seieren vis, og ikke længe til, og de skal staae forenede med det herlige Selskab, som Apostelen saae staaende paa Glarhavet, havende Guds Harper i deres Hænder, og forene sig med dem i at synge Mose den Guds Tjeners Sang, og Lammets Sang, sigende: „Store og forunderlige ere dine Gjerninger, Herre Gud! du Almægtige! retfærdig og sande ere dine Veie, du Helliges Konge! Hvo skal ikke frygte dig, o Herre! og forherlige dit Navn, thi du alene er hellig; thi alle Nationer skal komme og tilbede for dig; thi dine Domme er aabenbarede.

Saaledes skal det vorde, Amen!

Thomas Ward.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 229.)

Skolen sluttede den sidste Uge i Marts for at give de Ældste en Leilighed til at gaae ud og forkynde Evangeliet forberedende til Begavelsen.

Søndagen den 29de Marts prædikede jeg omtrent i tre Timer i Huntsburgh — hvor W. E. Mc Lellin havde de to foregaaende Dage holdt en offentlig Discussion, efter Opfordring af J. M. Tracy, en Campbelliter Prædikant, angaaende Mormonsbogs guddommelige Troværdighed — efter hvis Slutning to blev døbte; og Mandagen kom fire frem til Daab.

Den 3die og 4de April holdtes en Conference af de Hellige i Freedom, New York, hvorved Sidney Rigdon præsiderede.

Femten Grene af Kirken blev repræsenterede; hvoraf de fem ikke tidligere havde været repræsenterede ved nogen Conference, tællende omtrent halvtredsindstyve Medlemmer.

Ældste Chester L. Heath, af Avon, blev udelukt fra Menigheden for Brud

af Pagten, og for ikke at have iagttaget „Viisdoms Ordet."

Warren A. Cowdery,
Skriver.

(Følgende er en Copi af et Brev fra visse Medlemmer af (den saakaldte) Irvingiternes Kirke i England, overrakt visse Ældste af de Sidste Dages Helliges Kirke om Aftenen den 10de Juni 1835 ved en Herre, benævnet i Brevet, den Tid kaldende sig en Communicant og Prædikant i hiin Kirke).

Til den Allerhøiestes Hellige:
Kjære Brødre i Herren!

I et Raad af Hyrderne over vor Kirke, holdt den 28de Marts 1835, angaaende Rigtigheden af at ærværdige John Hewitt skulde besøge Eder, blev det besluttet og bestemt, at som han længselsfuldt ønskede at reise til Amerika for at see de Ting, som er omtalt i eet af Eders Skrifter, bragt hertil ved en Kjøbmand fra New York, skulde han faae, som han ønskede, Raadets Sanction, og om det behagede Herren, hans Bifald. Herren har seet vor Fryd og Glæde ved at høre, at han var i Begreb med opreise sig et Folk i den Deel af den nye Verden, saavel som her. O, maa vor Tro tiltage, at han kan have Evangelister, Apostle og Propheter, fyldt med Aandens Kraft, og udførende hans Villie i at tilintetgjøre Mørkets Gjerninger.

Ærværdige Hr. Hewitt var mathematisk Professor i Independenters Seminarium i Rotherham og i fire Aar Pastor for Independenters Kirke i Barnsly. Han begyndte at prædike de Lærdomme, vi lærer, for omtrent to Aar siden og blev udelukket. Mange af hans Hjord fulgte ham, saa at han blev endeligen indlemmet i vor Kirke, og Herrens Værk fremmedes. Som han er en levende Epistel, vil I have, om alt gaaer godt, en fuldstændig Forklaring. Mange vil følge, skulde han blive tilfreds med Landet osv., som vil fremhjælpe Sagen, fordi Herren har begunstiget dem med denne Verdens Gods. Vi havde en Tilkjendegivelse under vor Forsamling, som kom os til at synge af Glæde. Herren havde Velbehag med vor Broders hellige Bestemmelse at see Eder; og vi forstaaer at Forfølgelsen havde været store iblandt Eder, eller vilde blive, men vi blev befalede ikke at frygte, thi han vilde være med os. Lovet være Herren!

Tiden er nær, naar Afstand ikke skal være nogen Skillevæg imellem os; men naar Jehovas Budskab, paa Kjærlighedens Vinger, skal meddeles ved hans Hellige. Herren velsigne vor Broder, og maa han blive en Velsignelse for Eder. Vær ikke bange for vore Fjender; de skal, undtagen de omvender sig, vorde nedkastede af Hærskárernes Herre. Uretfærdighedens Udøvere er bleven brugte af Mørkets Første til at gjøre en Efterlignelse; men Dømmekraft er given os, at de strax blev beskjæmmede, ved at blive opdagede, saa at Hjorden hidindtil ikke har lidt af dem.

Naade, Barmhjertighed og Fred være med Eder fra Gud vor Fader og fra Aanden, Jesus Christus vor Herre, Amen!

Jeg er, min kjære Herre!
Deres Broder i Evangeliet
Thomas Shaw.

Barnsley den 21de 1835.

(Eet Øiemeed, og ikkun eet har bevæget os til at forelægge vore Læsere foregaaende Brev fra England; og det er til Guds Sags Bedste. Det kunde have forblevet maaskee mange Aar i vor Besiddelse uden at omtales, havde det ikke været for Omstændigheder, som vi herefter vil kortelig berøre).

Den 26de April forsamledes de tolv Apostle, og de Halvfjerdsindstyve, som var bleven valgte, i Templet, (endskjøndt

det var ufuldendt) tilligemed en talrig Mængde Folk for at modtage deres Formaning og Forskrifter af Præs. Joseph Smith jun., i Henseende til deres Mission og Pligter.

Da Menigheden var forsamlet, ankom Ældste Orson Pratt fra den sydlige Deel af Staten, og gjorde vort Antal fuldstændigt; Elder Thomas B. Marsh var ankommen den foregaaende Dag.

Den 28de. De Tolv samledes om Eftermiddagen i Skolelokalet for at bede og raadslaae. Ældste David W. Patten aabnede Forsamlingen med Bøn.

Foreslaaet og vedtaget, at naar noget Medlem af Raadet ønsker at tale, skal han reise sig blive staaende.

Ældste Mc Lellin læste den givne Befaling, angaaende Valget af de Tolv; derefter blev det voteret for, at vi indbyrdes tilgive hverandre enhver Uret vi monne tilføiet hverandre, og at fra nu af og fremdeles enhver af de Tolv elsker sin Broder som sig selv, i timelige saavelsom i aandelige Ting, tragtende efter af fremme hverandres Velfærd.

Besluttet at de Tolv er færdige og begiver sig paa deres Mission fra Ældste Johnsons Bopæl paa Mandag den 4de Marts, Kl. 2 Eftermiddag.

Ældste B. Young sluttede derpaa med Bøn.

Orson Hyde,
W. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den 2den Mai. Et stort Raad holdtes i Kirtland, bestaaende af Følgende af Kirkens Embedsmænd: Præsidenterne Joseph Smith jun., David Whitmer, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Frederik G. Williams, Joseph Smith jun., og Hyrum Smith tilligemed de tolv Apostles Raad, Bisskop Partridge og Raad, Bisskop Whitney og Raad, og nogle af de Halvfjerdsindstyve med deres Præsidenter, nemlig: Sylvester Smith, Leonard Rich, Lyman Sherman, Hazen Aldrich, Joseph Young og Levy Hancock; og mange Ældste fra forskjellige Dele; Præs. Joseph Smith jun., præsiderede.

Efter at Conferencen var aabnet og de Tolv havde taget deres Sæder, sagde Præsident Joseph Smith jun., at det vilde være de Tolvs Pligt, naar de var i Raad, at tage deres Sæder tilsammen efter Alderen, den ældste at indtage Sædet som Hovedet, og præsidere i det første Raad, den næstældste i det andet, og saa fremdeles indtil den yngste havde præsideret; og derefter begynde paa den ældste igjen osv.

De Tolv tog da Sæde efter Alderen, som følger: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, W. E. Mc. Lellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton, og Lyman E. Johnson.

Præsident Joseph Smith foredrog derefter, at de Tolv vil ingen Rettighed have til at gaae i Zion eller nogen af dens Staver, hvor der er et fast Høiraad, og der foretage at ordne sammes Anliggender; men det er deres Pligt til at gaae udenom og ordne alle Sager, henhorende til de forskjellige Grene af Kirken. Naar de Tolv er samlede, eller et Qvorum af dem, i nogen Menighed, vil de have Myndighed til at handle uafhængige, og fatte Bestemmelser, og disse Bestemmelser vil være gyldige. Men hvor der ikke er et Qvorum, vil de have at handle ved Menighedens Stemme. Intet fast Høiraad har Myndighed til at gaae i Menighederne udenom og regulere sammes Anliggender, thi dette tilkommer de Tolv. Intet fast Høiraad vil nogensinde indsættes uden i Zion eller i dens Staver. Naar de Tolv afgive en

Kjendelse, er det i Kirkens Navn, derfor er den gyldig.

Intet tjenstgjørende Medlem af Kirken har Myndighed til at gaae i nogen Green deraf og ordinere nogen Embedsmand for den Menighed, med mindre det skeer ved den Greens Stemme. Ingen Ælste har Myndighed til at gaae i nogen Green af Kirken, og bestemme Forsamlinger, eller forsøge at ordne Menighedens Anliggender, uden Overlæg og Samtykke af den Greens præsiderende Ældste. Om de første Halvfjerdsindstyve er alle satte i Arbeide, og der behøves flere Arbeidere, saa vil det være en Pligt for de syv Præsidenter for de første Halvfjerdsindstyve at kalde og ordinere andre Halvfjerdsindstyve og udsende dem til at arbeide i Viingaarden, indtil, om det behøves, de har udvalgt syv Gange halvfjerdsindstyve, ja endog indtil der er udvalgt eet hundrede og fire og fyrretyve tusinde til Tjenesten. De Halvfjerdsindstyve skal ikke bivaane de Tolvs Conferencer, undtagen de Tolv kalder paa dem eller opfordrer dem til at gjøre saaledes. De Tolv og de Halvfjerdsindstyve har i Særdeleshed at beroe paa deres Tjeneste for deres og deres Families Underholdning; og de har Rettighed, i Kraft af deres Embeder, at opfordre Menighederne til at hjælpe dem.

Ældste Henry Herriman ordineredes til en Halvfjerdsindstyve.

De Halvfjerdsindstyves Præsidenters Omstændigheder blev hver for sig taget i Betragtning med Hensyn til deres Omvandring i Viingaarden; og det blev eenstemmigen vedtaget, at de skulde holde sig færdige til at gaae efter Kaldelsen af de Tolv, naar Herren aabner Veien. Syv og tyve af de Halvfjerdsindstyve bleve ogsaa tagne i Betragtning, og det blev afgjort, at de skulde holde dem rede til at gaae ud i Tjenesten, efter Kaldelse af de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, eftersom Herren aabner Veien.

Efter et Ophold af een Time forsamledes Raadet igjen.

Ezra Thayre suspenderedes som en Ældste og Medlem, indtil hans Sag kunde blive undersøgt for Biskops Retten, eftersom Klage var bleven fremført mod ham af Oliver Granger.

Lorenzo Barnes ordineredes til een af de Halvfjerdsindstyve; ligeledes Henry Benner, Michael Griffits, Royal Barney, og Lebbeus T. Coon, som, tilligemed tyve andre, opfordredes at holde dem rede til at vandre, naar Omstændighederne tillod det.

De Ældste i Kirtland og dens Nabolaug blev derefter kaldte paa, eller deres Omstændigheder overveiede; og da deres Navne var bleven indførte, opstod Præsident Joseph Smith jun. med Listerne i sin Haand, og gjorde nogle meget passende Bemærkninger, i Henseende til Zions Befrielse; og saa mange af Kirkens Autoriteter, som var nærværende, foreslog, at vi aldrig opgive Kampen for Zion, endog indtil Døden, eller indtil Zion er forløst.

Voteringen var eenstemmig og med dyb Følelse.

Voteret, at alle Kirkens Ældste er forbundne til at vandre om i Verden og prædike Evangeliet af al deres Magt, Sind og Styrke, naar deres Omstændigheder vil tillade det; og at Døren er nu aabnet.

Voteret, at Ældsterne B. Young, John P. Green og Amos Orton beskikkes at gaae og prædike Evangeliet for Josephs Levninger, og at Døren aabnes af Ældste B. Young; og dette vil aabne Døren for hele Josephs Huus.

Voteret, at naar andre Halvfjerdsindstyve udfordres, skal de første Halvfjerdsindstyves Præsidenter vælge, ordinere

og tage dem iblandt de meest erfarne af Kirkens Ældste.

Voteret, at naarsomhelst Arbeidet udfordrer andre Halvfjerdsindstyvei, skal de udvælges og ordineres til det Embede; de, som boer i Kirtland og Egnene der omkring, som kan komme til Kirtland, og blive udvalgte og ordinerede ved Bestyrelse af Kirkens Præsidentskab i Kirtland.

W. E. Mc. Lellin,
Skriver.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Vi har i dette Nummer endt Afhandlingen om „de falske Propheter i de sidste Dage," og anbefaler det til vor „Stjernes" Læsere til Overveielse. Det vil forøge de Helliges Kundskab, og være dem til Hjælp, naar Talen om de falske Propheter bringes paa Bane, som ofte skeer af Folk, der maaskee neppe veed, hvad en Prophet er, og som endnu mindre kan bestemme Begrebet sand og falsk, men efteraber Andres Raab: Falske Propheter! Falske Propheter!! som om denne Lyd skulde bortskræmme dem, Herren har udsendt til at forkynde Vidnesbyrdet om, hvad der skal skee; eller med andre Ord: at Tiden er kommen til Prophetiernes Opfyldelse. Naar Herren har opreist Mænd til at forkynde sin Villie, eller hvad han agter at gjøre, saa har disse Mænd ikke talet sine egne Ord, men Herren „har givet dem i Sinde, hvad de skulde tale;" de er følgelig drevne af den Helligaand, Sandhedens Aand, og hvad de forkynde er Sandhed; altsaa: de er sande Propheter, hvad enten Folk vil troe dem eller ikke. Hvad: vil ikke Folk troe, ære og adlyde det, Gud siger ved sande Propheter? Nei, ikkun faa; og disse faa vil tilligemed Herrens Tjenere blive hadede, udstødte, bespottede, forskudte. „Lige det samme gjorde Fædrene ved Propheterne." Luc. 6, 23. Kommer derimod Nogen frem med verdslig Viisdomstale, eller ogsaa taler sine egne Ord og siger, at Bibelen skal ikke forstaaes, som den er skreven, og Prophetierne vil ikke opfyldes bogstaveligen, men aandeligen, og altsaa ikke her paa Jorden, men udenfor Tid og Rum, og derfor behøver I ikke at være urolige, eller frygte, I bliver nok salige, naar I alene troer paa Christus og lever nogenlunde skikkelig, saa vil Herren ikke ødelægge Eder. Han er en barmhjertig Fader, der tager alle til Naade; thi Christus haver lidt for Eder, — naar I ikkun bekjender, at I er Syndere, som ikke kan gjøre det Gode, saa er alt vel, og han er tilfreds med Eder osv. Troer Folket hellere en saadan Tale? Ja, det gjør; og hvad endnu mere er, de betaler en Saadan mange Penge, fordi han skal lære dem til ikke at troe Bibelen, de kalder ham en lærd Mand, en viis Mand, en sand Præst og Herrens Tjener; de ærer ham og taler allehaande Godt om ham. „Lige det samme gjorde Fædrene ved de falske Propheter." Luc. 6, 26. Vi har altsaa her et ufeilbarligt Kjendemærke paa sande og falske Propheter, som Jesus

selv har givet os, og naar vi sammenligner dette med hvad Skriften ellers lærer om denne Gjenstand, vil ingen Sidste Dags Hellig, der randsager Guds Ord, mangle Beviser til at fremlægge for dem, det skulde falde i deres Lod, veiledte ved Herrens Aand, at vidne for.

Hvilken Glæde opfylder ikke enhver trofast Sidste Dages Hellig, som læser de forrige Dages og de sidste Dages Prophetier, og seer efterhaanden den bogstavelige Opfyldelse af alle Ting, og at Tiden nærmer sig til Zions Forløsning. Hvor stor Aarsag har de ikke til at takke Gud, som har ført dem ud af Mørket til sit underfulde Lys!

Notitse. Vi vil gjøre vore Læsere opmærksomme paa, at vi har 3die Aargang af „Stjernen" fuldstændig, og det vilde være til stor Fordeel for enhver Hellig, at have eet Exemplar deraf, hvilket de burde sikkre sig, medens alle Nummere er at faae. Conferencernes Bogagenter, haaber vi, iagttager det Fornødne.

Ældster, Præster, Lærere og Diaconer.

(Af Millennial Star, den 21de Mai 1853.)

Den Agtelse og Ærbødighed er ikke altid viist det lavere Præstedømme iblandt de Hellige, saaledes som det burde skee. Præster, Lærere og Diaconer er i nogle Tilfælde lidet vurderede, medens en Ældste, en Halvfjerdstudstyve eller en Apostel er, sammenligningsviis, agtet over al Maade. Nogle Medlemmer synes at tænke, at de tre laveste Embeder i Præstedømmet, og især de to laveste er neppe værdt at have, medens en Ældstes Embede er en Yndlingsgjenstand for Ærgjerrigheden. Det er ikke Ret at tænke saaledes. At være ærekjær i at gjøre Godt, er godt; og at være ærekjær for at erholde større Magt til at gjøre Godt, er endnu bedre. Men det er ikke Ret til at foragte en mindre Magt, og til samme Tid være ærgjerrig for at erholde en større, ei heller er en saadan Fremgangsmaade den sikkre Vei til at erholde den større Magt. Tværtimod, naar vi seer en Mand, som behandler den mindre Magt eller Embede med Ringeagt, medens han søger efter større Magt eller Embede, eller endog gjør Æresbeviisning for en høiere Magt eller Embede, saa begynder vi at tænke, at det er paa høi Tid til at undersøge en saadan Mands Bevæggrunde. Hans Hjerte er ikke ret for Gud. Han søger ikke efter Magt til Guds Forherligelse og Menneskeslægtens Frelse, men til Ophøielse af hans eget dyrebare jeg. Om han erholder den Magt, han ønsker, maaskee han kan løbe forbausende godt en Tid, og gjøre en stor Hob af tilsyneladende Godt i at forsvare Sandhedens Principer, og overbevise dem, som modsætte sig, men hvorsomhelst han gaaer, vil han, endskjøndt uvidende, indgyde dem, som er under hans Indflydelse, den samme ærgjerrige og stolte Aand, som vil spire og udvide sig, og derved foraarsage megen Forvirring og Ulyksalighed for hans Medarbeidere; og meget af Frugterne af hans ærgjerrige Iver vil sandsynligviis

behøve „at omvendes igjen." Men dette er ikke Alt. Hans store Nidkjærhed vil slappes, og hans attraaede Magt mætter ham, og efterhaanden vil han regne den høiere Magt, han har erholdt, for en ringe Ting, og hans endnu ærgjerrige Øie vil speide efter et høiere Trin paa Myndighedens Stige, og da maae dette naaes, om endog alt andet skal opoffres derfor. En saadan Mand tilfredsstilles aldrig.

Lad os see hen til vor store Mester — Frelseren — hvad siger han om denne Ting? Han banlyste de Striftkloge og Pharisæerne, fordi de elskede „de øverste Stolestader ved Høitiderne og at blive hilsede paa Torvene, og blive kaldte af Menneskene Rabbi, Rabbi!" Han sagde til sine Disciple: „Den, som er størst iblandt Eder, skal være Eders Tjener. Og hvo som ophøier sig selv skal fornedres, og hvo som ydmyger sig selv skal ophøies!"

Og hvad sagde Apostelen? Naar Christus „opfoer til det Høie, førte han Fængselet fangen og gav Menneskene Gaver." Hvilke Gaver gav han Menneskene? Han gav dem det hellige Præstedømmes Fylde, som indbefattet ethvert Embede og enhver Myndighed i Kirken, fra Apostler til Diaconer. Hvortil blev disse givne? „Til de Helliges Fuldkommengjørelse, til Embedets Forvaltning, til Opbyggelsen af Christi Legeme." Kan nogen af disse Embeder afskaffes i Kirken? Det vilde være at gaae i Rette med Jehovas Viisdom, at gjøre dette Spørgsmaal. Om de kunde ophæves, vilde ikke en alviis Gud staae anklaget for udygtig Dømmekraft for sine Skabninger? Og hvem kan beskylde Gud for Daarlighed, eller sige til ham: Hvorfor gjør du saaledes? Hør, hvad Apostelen videre siger: „Thi Legemet er ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Og dersom Øret vilde sige: fordi jeg ikke er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det ganske Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu haver Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde. Dersom de alle var eet Lem, hvor blev da Legemet? Men nu er der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Øiet kan ikke sige til Haanden: jeg hver dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: jeg haver Eder ikke behov. Meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste; og de som synes at være de uanseeligste, dem tillægger vi desmere Ziir; og de, som lade os ilde, dem pryde vi desmere; de derimod, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud haver saaledes sammenføiet Legemet, at han tillagde de ringere Dele mere Ære."

Her er Christi Kirke lignet ved et menneskeligt Legeme. Alle Lemmerne paa det menneskeligt Legeme ere nødvendige til dets fuldkomne Virksomhed, og naar det berøves mange, bliver det livløst. Saaledes med Christi Kirke — enhver Embedsgrad i det hellige Præstedømme er nødvendig til dens fuldkomne Virksomhed. Tag bort ikkun eet af de laveste Embeder fra Præstedømmet, og Kirken vil lide, „Embedets Forvaltning" vil ikke vorde udført saa virksomt, de Hellige vil gjøre langsomme Fremskridt til Fuldkommenhed. Kirken kan leve, om den berøves en Embedsgrad af Præstedømmet, men dens Udseende vil skæmmes og dens Virksomhed lammes. Menneskene tænkte maaskee, at det kunde gaae an at være foruden nogle af disse Embeder, og

har i de henrundne Tidsaldere afskaffet dem, men hvordan er Jordens Tilstand som Følge deraf? Mørke skjuler Jorden og tykt Mørke indhyller Folkets Sind — den Blinde leder den Blinde og de falder begge i Graven. Og er de Hellige i nærværende Tid forsikkrede om Himmelens Velbehag, om de ringeagter noget Medlem af det hellige Præstedømme. Aldeles vist, de er ikke, og de, som gjøre saaledes, vil afhugges, med mindre de omvender sig og ydmyger sig, thi Gud anseer ikke Personer.

Naar Apostlene i Fortiden først bebeskikkede Diaconer, valgte de „Mænd af et godt Vidnesbyrd, fuld af den Helligaand og Viisdom." Paulus siger: „Desligeste bør det Diaconerne at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Viin, ikke til slet Vinding, bevarende Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. Men disse skulle og først prøves, siden betjene Embedet, hvis de er ustraffelige." Det paalagdes dem ogsaa „at vel forestaae sine egne Børn og sit eget Huus." Fortidens Apostle vurderede ikke ringe en Diacons Embede — den laveste Grad af Præstedømmet. Et Embede, hvis Indehavere udfordres at besidde saadanne værdifulde Egenskaber, som ovenanført, maa ikke ustraffet tales foragteligt om af Nogen, hvilkensomhelst Stilling han indtager i Kirken eller udenfor. Paulus tilkjendegiver Aarsagen, hvorfor han skrev som ovenanført til Timotheus: „at du skal heraf vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Huus, hvilket er den levende Guds Menighed, Sandhedens Piller og Grundvold.

Men for at forstaae fuldstændigere den Ærbødighed, som skyldes disse Medlemmer af det lavere Præstedømme, vil vi betragte Beskaffenheden af deres Pligter i Kirken. I Pagtens Bogs 2den Afdeling 8, 9, 10, 11 og 12 § er Ældsters, Præsters, Læreres og Diaconers Pligter fremsatte i Tydelighed, som følger:

„En Apostel er en Ældste, og det er hans Kald at døbe og ordinere andre Ældste, Præster, Lærere og Diaconer og administrere Brødet og Vinen, (Sindbilleder paa Christi Legeme og Blod), og at bekræfte de Døbtes Indlemmelse i Kirken ved Haandspaalæggelse for Daaben med Ild og den Helligaand i Overeensstemmelse med Skrifterne; og at lære, forklare, formane, døbe og vaage over de Hellige, og at stadfæste Menigheden ved Haandspaalæggelsen og ved at meddele den Helligaand, og at tage Bestyrelsen over alle Forsamlinger."

„De Ældste skulle bestyre Forsamlingerne saaledes, som den Helligaand leder dem, i Overeensstemmelse med Guds Bud og Aabenbaringer."

„Præsternes Pligt er at prædike, lære, forklare, formane, og døbe, administrere den hellige Nadver, og besøge Medlemmerne i deres Huse, og formane dem til at bede i Ord og Tanker, opfylde alle deres Huuspligter; og han kan ogsaa ordinere Andre til Præster, Lærere og Diaconer. Og han skal lede Forsamlingerne, naar der ingen Ældste er tilstede; men naar der er en Ældste tilstede, skal han ikkun prædike, forklare, formane og døbe og besøge Medlemmerne, og formane dem til Bøn osv. I alle disse Embedspligter skal Præsten komme Ældsten til Hjælp, dersom det udkræves."

„Lærerens Pligt er at vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem og styrke dem og see til at der ingen Udyd er i Menigheden, ei heller Udestaaelser imellem hverandre, ei heller Løgn, Bagvadskelse eller ond Tale, og see til at Menigheden ofte møder sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt; og han skal lede Forsamlingerne i Ældstens og Præstens Fraværelse,

og burde altig hjælpes i alle sine Embedspligter i Menigheden af Diaconerne, om det behøves. Men hverken Lærere eller Diaconer har Myndighed til at døbe, velsigne Nadveren eller lægge Haand paa; alligevel skulle de advare, forklare, formane og lære og indbyde Alle til at komme til Christum."

Af Ovenstaaende kan vi faae et meget klart Begreb om de nævnte fire Embedsmænds Pligter. En Ældstes Pligt, over og høiere end Præstens, er at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, at bekræfte Kirken ved Haandpaalæggelse, eller med andre Ord at meddele alle aandelige Velsignelser, hvad enten til Børn eller Voxne. Dette er et stort Embede, og udfordrer stor Viisdom og Tro, især ved Meddelelsen af den Helligaands Velsignelser, paa det at det Medlem, som har modtaget Vanddaaben, maa imodtage Ild- og den Helligaandsdaaben; at smaa Børn maa modtage Velsignelser i Jesu Christi Navn; at, naar nødvendigt er, Voxne maa modtage Velsignelser og Styrke under de Ældstes Hænder; at de Syge og de Lidende maa modtage Helbredens, Kraftens og Sundhedens Velsignelser formedelst Salvelsen med Olie og Troens Bøn; at de Helliges Forsamlinger maa stedse være under Guds Aands Bestyrelse.

Da Ældsten har et høiere Embede end Præsten, Læreren eller Diaconen, saa har han Myndighed til at udføre alle de Pligter, som tilhører disse Embeder, men som hans egne Pligter ere saa byrdefulde, kan ikke de lavere Embedsmænd afskaffes. Een af Præstens vigtigste Pligter er, at „besøge ethvert Medlem i deres Huse og opmuntre dem til bede baade med Ord og i Tanker og at opfylde deres Huuspligter.

Lærerens fornemste Pligter er, at „vaage over Menigheden bestandigen og være hos dem og styrke dem og see til, at der ingen Udyd er i Menigheden, ei heller Udestaaelser imellem hverandre, ei heller Løgn, Bagvadskelse eller ond Tale; og see til at Menigheden ofte møder sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt."

Diaconens Pligt er at hjælpe Læreren, og det er almindeligen Tilfældet, at Diaconens fornemste Pligter er at iagttage Menighedens timelige Velvære og Hygge.

Det forstaaes af sig selv, at Ældster, Præster, Lærere og Diaconer have alle Myndighed til privat at besøge Menighedens Medlemmer og underviise dem i alle deres Pligter. Men som Ældsterne og Præsterne forventes, naar de kaldes dertil, at reise om og prædike Evangeliet, døbe osv., saa er Lærerne og Diaconerne, hvis Pligter det ikke er at gjøre dette, „beskikkede til at vaage over Menigheden og være dens faste Tjenere." Pagtens Bog 4de Afdel. 22 §. Som en Ældstes Pligter er talrigere end Præstens, er det sædvanligen Tilfældet, at Præsten har mere Tid til at vaage over og besøge Menighedens Medlemmer, men han kan ikke have saa megen dertil som Læreren, og som Diaconen er almindeligen bebyrdet med Omsorgen for Menighedens timelige Velvære, i Særdeleshed i deres Forsamlinger, er det en naturlig Følge, at den hovedsagelige Byrde til at besøge, vaage over, og lære de Hellige, paahviler Læreren. Derfor siger Aabenbaringen, at Læreren skal „vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem, og styrke dem."

Vi kan nu see, at Lærer- og Diacon-Embederne, de laveste Grader af Præstedømmet, er meget ansvarsfulde, og af væsentlig Vigtighed for Kirken. Apostelen siger: „De, som tjener vel i en Diacons Embede, baner sig selv en god Vei,

J. C. Sandberg

og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Jesum Christum." Saa vi troer, og vil endvidere sige, at den, som tjener vel i en Lærers Embede, forhverver dem selv en høiere Grad, og er skikkede til at ære hvilketsomhelst Embede de skulde blive kaldede til i Menigheden. De fleste unge Mænd kan erhverve sig en eller anden ung Qvindes Tilbøielighed, men den mindre Deel, naar de blive Ægtemænd, kan forøge eller endog bibeholde den unge Qvindes Hengivenhed, som de saa let erhvervede. Saaledes er det i Kirken. De fleste af Præstedømmet kan vinde nogle til Kjærlighed og Lydighed for Evangeligts første Principer, men færre af Præstedømmet er duelige til at forøge de Helliges Kjærlighed for Evangeliet eller blot at vedligeholde det saa varmt som fra Begyndelsen. Det er lettere at erobre, end at regjere. Der er flere Erobrere, end der er Patriarker i Verden. Erobreren undertvinger ved Magt. Patriarken regjerer ved Kjærlighed. Og Lærerne har til at handle i mange af en Patriarks Pligter, thi de have at handle som Fædre for de Hellige. Og vi vil sige, forsaavidt som det er gjørligt, saa ordineer til Lærere saadanne Mænd, som har Viisdom og Erfaring, ældre Mænd og Familiefædre, som har de Helliges Kjærlighed, Agtelse og Tillid, og som forstaaer bedre end unge Mænd, de tusinde og een forskjellige Omstændigheder, hvori en Families forskjellige Medlemmer kan komme. Saadanne Mænd vil være mere fuldstændig skikkede til at kunne bedømme Parternes Stilling, naar der opkommer Uenighed, og at stille dem tilfreds, og ligeledes til at give dem et Ord i rette Tid, enten som Raad, Opmuntring eller Dadel.

Ældste Orson Pratt i Millen. Star. 12 Aarg. Nr. 4, Pag. 58 og 59 siger: „Det er Præsternes Pligt at besøge alle Hellige i det Distrikt, hvori de er beskikkede, idetmindste een Gang hver Maaned, og oftere, om det er muligt, for at lære dem til at skye al Bagvadskelse, og ond Tale, og Nydelse af spirituøse Drikke, og Brugen af enhver anden Ting, som er skikket til at besmitte dem eller demoralisere dem i mindste Maade;" og ligeledes lægge dem paa Hjertet saameget muligt den Befaling (given i Novbr. 1831) som siger: „Og atter: Saafremt som Forældre i Zion eller nogen af dens organiserede Staver, har Børn, og ikke underviise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Christum, den levende Guds Søn, og Daab og den Helligaand ved Haandspaalæggelse, til de er otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der bliver organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de er otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede, og at vandre retskaffent for Herren. Og Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme Sabbatens Dag, at holde den hellig. Og Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme deres Arbeider, saafremt de er beskikkede til at arbeide, i al Troskab; thi Lediggængeren skal ihukommes for Herren. Jeg Herren er ikke tilfreds med Zions Indvaanere, thi der er Lediggængere iblandt dem, og deres Børn opvoxe i Ugudelighed; ei heller søge de med Flid Evighedens Rigdomme, men deres Øie er fuldt af Begjærlighed. Disse Ting burde ikke være, og maa bortskaffes iblandt dem. Lad derfor min Tjener Oliver Cowdery bringe disse Ord til Zions Land. Og den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren i Bønnens Tid, skal ihukommes for mit

Folks Dommer. Disse Taler ere sande og trofaste, derfor overtræd dem ikke, og tag intet derfra. See, jeg er Alpha og Omega, og jeg kommer snart, Amen!" Pagtensbog 22 Afdel. 4 §.

Det er Lærernes Pligt at besøge alle de Hellige i de Distrikter, hvori de er beskikkede, idetmindste een Gang hver fjortende Dag, og gjentage alle foregaaende Lærdomme, og ellers give de Hellige videre Underviisning, eftersom Omstændighederne for Tilfældet udfordrer. Det er Diaconernes Pligt at staae Lærerne bi, naar Nødvendigheden kræver det — forsaavidt som Diaconerne hidindtil har forrettet den Bestilling at indkassere Gaverne, og tjent i Grenens timelige Anliggender, vilde det være godt at lade dem vedblive dermed, undtagen Omstændighederne skulde kræve det som Viisdom at gjøre anderledes, naar en Ældste, Præst eller Lærer kan udføre den Bestilling."

Vi istemmer Ovenstaaende af ganske Hjerte, og vi vil sige, at ved mange Leiligheder besøger Præsterne og Lærerne de Hellige ugentlig og meget Gavn udflyder deraf for Menigheden. Og, i Sandhed, det synes at en Uge er tilstrækkelig lang Tid for en Lærer at være borte fra de Hellige. Ikke for det at de pønser i deres Hjerter paa at udøve Uretfærdighed (d. e. noget som strider mod Herrens aabenbarede Love og Forordninger), men i disse gamle Lande er der saa mange Fristelser for de Hellige, saa mange Ting til at drage deres Opmærksomhed fra Guds Værk, og ofte lægger sig saa mange Ting tungt paa deres Sind, at de let er tilbøielige til at blive kolde i deres Aand, og slappe i deres Jagttagelse af Herrens Forordninger.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. P. Olsen	50 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
H. Jensen	42 —	„ —	2 —
P. C. Jensen	175 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	5 —	„ —	„ —
A. P. Trane	15 —	„ —	„ —
Summa	287 —	„ —	2 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 17. Den 1. Juni 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident J. M. Grant,

holden i Tabernaklet den 17de December 1854.

(Af Deseret News, den 25. Januar 1855.)

Jeg vil paakalde Eders Opmærksomhed i Formiddag, medens jeg læser for Eder det Skriftsted, som findes i Apostelen Pauli Epistel til Galaterne, 1ste Cap. (Præs. Grant læser det hele Capitel.)

For ikke længe siden sagde vor Præsident, at han vilde synes godt om, hvis de Ældste vilde prædike Evangeliet. Da jeg betragter mig selv som en Ældste, og for mange Aar tilbage har havt nogen Erfaring i at prædike Evangeliets første Grundprinciper for Verden, forekom det mig, at jeg denne Formiddag vilde forsøge ved Hjælp af Eders Bønner, og ved Hjælp af Herrens Aand at prædike, hvad jeg anseer som Evangelium.

I det Capitel, som jeg har oplæst, er der en Yndlingstext, som jeg pleiede at vælge, naar jeg vandrede omkring for at prædike, især naar det traf sig, at jeg kom iblandt dem, som formodede, at Sidste Dages Hellige, eller Mormonerne, havde en ny Bibel, og prædikede et nyt Evangelium. Jeg pleiede at vælge det 8de Vers af det Capitel jeg nylig læste, hvilket lyder som følger: „Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker et andet Evangelium for Eder, end vi have prædiket for Eder, han være en Forbandelse."

Alle, som forstaaer Sproget i dette Skriftsted, vil indrømme, at Apostelen hensigtede nøiagtigen til det Evangelium, som han havde prædiket for Galaterne og Andre, og det, som prædikedes af hans Embedsbrødre, de andre Apostler, og af Andre, som var bemyndigede til at prædike.

Det vilde være uden Nytte for en Mand at annamme vor Religion, undtagen han kunde være overbeviist om, at sammes Principer er begrundede paa Guds Ord, som indeholdes i de hellige Skrifter. Med Hensyn til vor Tro vil jeg sige, at Evangeliet, som prædikedes af Apostlerne, og det, som indeholdes i Mormonsbog, er det samme, eller stemmer overeens med det Evangelium, som indeholdes i Bibelen. Det Evangelium, som prædikedes af Joseph Smith, og Guds Aabenbaringer, som er komne til Kirken formedelst ham, stemmer fuldkommen overeens med det Evangelium, som findes i det Nye Testamente.

Det Hverv, som overdroges Joseph og Andre i vor Tid, var at gaae ud og

prædike Jesu Christi Evangelium, og Herren sagde til dem: „Hvo som troer og bliver døbt skal blive salig, og hvo som ikke troer, skal blive fordømt." Frelseren gav det samme Hverv til de tolv Apostle fordum, idet han sagde: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen; hvo som troer og bliver døbt skal blive salig, og hvo som ikke troer skal blive fordømt." Men han foreskrev dem tillige en anden Pligt, han befalede dem at bie i Jerusalem indtil de var iførte med Kraften fra det Høie.

I det Capitel, jeg har læst, bemærkede I, at Apostelen Paulus bevidnede, at det Evangelium, som han prædikede, ikke var Menneskelære; thi han siger: „hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelser." Deraf seer I, at Evangeliet var et vist Noget, som han ikke kunde modtage fra et Menneske, men havde at modtage det fra Jesus Christus ved Aabenbaring. Disciplene hvde vandret med Jesus; de havde seet ham midt iblandt sine Fjender, og bevidnede, at han var bleven befriet fra deres Angreb ved Guds Magt; de havde seet ham uddrive Djævle; de havde hørt hans Røst tale til de Døde og de kom frem; saaledes havde de været Vidne til mange mægtige Fremstillinger af Guds Magt, formedelst hans Søn Jesum Christum; dog siger han: førend I foretager Eder at prædike Evangeliet for al Verden, efter at jeg har forladt Eder og gaaer til Faderen, bier i Jerusalem indtil I bliver iførte med Kraften fra det Høie. De havde lært Lydighed for hans Ord, og ifølge Beretningen, som gives om dem, saa biede de i Jerusalem.

Beskaffenheden af denne Iførelse, eller Begavelse af Kraften fra det Høie, var forskjellig fra den, hvorom vi læser i disse Dage, nemligen, at gaae til et Collegium, Universitet eller noget andet Lærdoms-Seminarium og tage sine Grader (Examina) for at begaves og gjøres skikkede til at prædikede Evangeliet. Beskaffenheden af Begavelsen, given Apostlerne fordum var af en særegen Slags. De biede indtil Jøderne forsamledes for at høitideligholde Pintsefesten.

Til denne Tid forsamledes Jødernes Veiledere, og Tusinder flokkedes til Staden Jerusalem, ikke blot af den jødiske Nation, men fra de tilgrændsende Nationer. De ventede indtil Pintsefestens Dag var fuldelig kommen, og medens de var forsamlede i et Oververelse, kom der pludselig en Lyd fra Himmelen, ligesom af et fremfarende mægtigt Veir, og det fyldte det ganske Huus, hvor de sadde. Og der viste sig for dem kløvede Tunger, ligesom af Ild, som satte sig paa enhver af dem, og de blev alle opfyldte med den Helligaand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige.

Naar dette hørtes omkring, kom Mængden tilsammen og blev bestyrtet, fordi Enhver hørte dem tale i sit eget Tungemaal. Men de forsamledes alle og forundrede sig, og sagde til hverandre, see, ere ikke alle disse som tale Galilæer? Og hvorledes høre vi dem tale, hver paa vort eget Maal, hvorudi vi er fødte? Andre bespottede og sagde: disse Mænd er fulde af sød Viin. Men Peder stod frem tilligemed de elleve Apostler, og opløftede sin Røst og sagde til dem: I Mænd af Juda og alle I, som boe i Jerusalem! det være Eder vitterligt, og aabner Eders Øren for mine Ord! thi disse er ikke drukne, som I mene; det er jo den tredie Time paa Dagen. Men dette er hvad der er sagt ved Propheten Joel, som siger osv.

Medens de saaledes forundrede sig og tvistede indbyrdes, fremstod den øverste

Apostel Peder, som havde modtaget Rigets Nøgler fra Mesteren, tilligemed hans Brødre og begyndte at prædike til dem, og gav dem en Beretning om Guds Handlemaade med deres Fædre Abraham, Isaak og Jacob, idet han bemærkede om Forjættelserne, som blev dem givne, og fortsatte Gjenstanden ned igjennem Propheterne til det da levende Folk.

Han sagde dem, at de havde korsfæstet Herlighedens Herre, at han var opstanden fra de Døde, at han var ophøiet ved Guds høire Haand, og at han havde annammet den Helligaands Forjættelse, hvilken han havde udgydt, som de nu saae og hørte. Naar de hørte dette, stak det dem i deres Hjerter og de sagde til Peder og de andre Apostler: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" Apostelen Peder, som havde vandret med Frelseren og været Vidne til hans Mirakler, om I behager, havde været med ham paa Bjerget, da han blev forherliget, og som han var iført med den Helligaand, saa er det min Formening, at han virkelig var dygtig til at prædike Evangeliet, saaledes som det skulde prædikes. Om vi forvisse os om hvilket Evangelium, Peder prædikede, hvilket Evangelium, Johannes og Jacob prædikede, hvilket Evangelium, Apostelen Paulus prædikede, saa er vi visse paa det Evangelium, saa at om en Mand eller Engel fra Himmelen prædiker noget andet, saa veed vi, at Guds Forbandelse skal hvile paa ham. Og de sagde til Peder og de andre Apostle: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" Da sagde Peder til dem: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse og I skulle faae den Helligaands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde dertil."

Paa det at I maa drage en Grændselinie mellem det Evangelium, som Peder prædikede paa hiin vigtige Dag og det Evangelium, som nu prædikes i Christenheden, behøver jeg ikkun opfordre Eder til at overveie Eders egen Erfaring, til at overveie hvad der er bleven lært Eder, medens I ængsteligen eftersprugte, hvad I skulde gjøre for at blive frelste. Hvor ofte har I ikke hørt den Lyd fra Prædikestolen, at I skulle omvende Eder, gaae ofte til Kirke og til Alters, for at faae Syndernes Forladelse, og dersom I ikke gjorde disse Ting, var I ikke rette Christne osv.

Saaledes praktiseres det af de Geistlige i vore Dage. De prædiker om Helvede og Fordømmelse og forsøger paa forskjellige Maader at forskrække deres Tilhørere, ved at skildre for dem de Fordømtes Qval, og de Piinsler, som de Uomvendte maa udholde i Helvedes hede Lava, — den skrækkelige Tilstand af de fordømte Sjæle, som er udkastede i Hades mørke Regioner; og derpaa beder de og arbeider med al deres Magt for at omvende Sjæle og faae dem til Herren. Jeg har hørt saa meget af dette, at jeg fuldkommen føler Smagen deraf endnu.

Nu spørger jeg: lærte Apostelen Peder Noget af dette Slags — lærte han Folket, at det var nok at gaae flittig i Kirke og til Alters for at faae Syndernes Forladelse, og paa denne Maade blive omvendte? Nei! men for det Første lærte han dem, at Jesus Christus var bleven korsfæstet, og var opstanden fra de Døde, og at Jesus Christus er det eneste Navn givet Menneskene, hvorved de kan frelses; at deres Fædre havde forfulgt Propheterne, og udgydt Guds Søns Blod, og da de ængstelige udbrøde:

„I Mænd, Brødre! hvad skal vi gjøre?" siger Peder, „Omvender Eder" osv.

Nu angaaende Omvendelse er det bleven mig sagt i min Drengealder, at det er Bedrøvelse over Synden. Der er omtalt to Slags Bedrøvelse i Skriften. Paulus siger: „Gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død." Denne Verdens Bedrøvelse er af denne Beskaffenhed; for Exempel, vi finder Mænd, som sværger og bander, lyver og stjæler, drikker sig drukne osv., naar de bebreides, eller ogsaa naar de kommer til Eftertanke i ædrue Øieblikke, er de bedrøvede for deres Opførsel, men beviser det, at de fortryder? Visseligen ikke! en Mand kan være bedrøvet for Synden og ikke omvende sig derfra. I kan see Drankeren i hans Hjem beruset, mishandlende Kone og Børn, men naar han er ædrue, er han bedrøvet for Handlingen, og maaskee han den næste Dag findes drukken igjen, han vedbliver endnu at hælde i sig det berusende Ildvand, og er bedrøvet igjen; fortryder han? Nei! men han er bedrøvet efter Verdens Viis, som er at synde, sørge derover og gaae hen at synde igjen; men gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes. Hvad Slags Bedrøvelse forstaaer vi, at Peder mener, naar han siger til Jøderne: Omvender Eder? Vi forstaaer, at han mener, at de skulde forsage deres Synder, høre op at gjøre Ondt; den, som stjæler, stjæle ikke mere; den, som beruser sig, ophøre med denne syndige Skik; den, som er bleven vant til at gjøre Uret paa nogen Maade, ophøre at gjøre Uret, og lære at gjøre Ret.

Der rinder mig her en Tildragelse i Minde, som fandt Sted i Virginia. En Deist (d. e. en Mand, som troer paa Guds Tilværelse af Fornuftgrunde, uden Aabenbaring osv.), som var Jurist, laae paa sit Dødsleie formedelst Tæring, hans Venner var Presbyterianere, og de havde bedet for ham atter og atter, og det stakkels Skrog forblev alligevel uomvendt, og forventedes følgelig at gaae til Evigheden for at boe i hiint hede Sted. Den sidste Tilflugt var at faae en Præst til at bede for ham, men han forblev dog uomvendt. De opmuntrede ham til at fortryde og henvende sig til Gud, og blive omvendt førend den svage Livstraad reves istykker, og han skulde gaae til en anden Verden. Han takkede dem for deres Advarsel, og sagde dem, at han vurderede deres Bestræbelser. Efter at de var færdige med deres Opmuntringer, og han var træt og meget syg, besluttede de at lade ham i Ro, og samtale indbyrdes om Religionssætninger. De begyndte at tale om, at Samvittigheden var en af de meest forurooligende Ting i Verden; og Een sagde: „Jeg er meget plaget af Samvittigheds-Bebreidelser, naar jeg lægger mig ned og naar jeg staaer op;" „det samme er jeg," sagde en Anden, „den Paaminder besværer mig mere end nogen anden Ting her Neden." Naar de var færdige, talte den Syge og sagde: „Mine Herrer! I har gjort Eder den Uleilighed at komme og give mig en Advarsel; tillad mig nu at give Eder en liden: Gaaer hjem Allesammen, forsager Eders Synder og forbedrer Eder; og Eders Samvittighed vil ikke mere forurolige Eder.

Dette er hvad Apostelen mener, naar han siger til de sørgende Jøder paa Pintsefestens Dag: „Omvender Eder og bliver døbte." Peder! hvorfor skal vi døbes? „Til Eders Synders Forladelse."

I lagde Mærke til, at han for det Første lærte dem Evangeliet, og Tro opkom hos dem ved at høre Guds Ord — Apostlene, fyldte med Guds Aand, prædikede Guds Ord og Mængden troede.

Saasnart som de havde Tro, blev de lærte at omvende sig; Omvendelse er altsaa det andet Skridt, som skal tages af Synderen i Saliggjørelsens Evangelium. Saa snart som de lærtes at fortryde sine Synder, bødes de at lade sig døbe til Syndernes Forladelse. Nogle prædike Daabens Sakramente meget løselig, idet de siger, at Daab er et udvortes og synligt Tegn paa indvortes og usynlig Naade. Jeg ønsker at anstille nogle Betragtninger derover nogle faa Minutter, idet jeg vil tage dem paa deres egen Grund. Ifølge deres egen Formaning: „Troen" er det fornemste, mener den orthodoxe Geistlighed. I veed, at enhver Mand betragter sin Religion som rettroende, og sin Næstes Religion som vrangtroende. Nutidens orthodoxe (d. e. rettroende, som de kalder sig) Geistlighed, som er Forsvarere af „Troen," siger, at Daab er et udvortes Tegn paa en indvortes Gjerning. Antag at det er. Antag at jeg tager denne Qvindes Barn og skænker lidt Vand paa dets Hoved, saa er det en Indrømmelse eller et Tegn paa en tilsvarende indvortes Virkning. Hvor megen indvortes Virkning har en bestænkt Person faaet? Netop en liden Berørelse det er alt, hvis Daab er et Tegn paa indvortes Virkning.

Hvis nu Daab er et udvortes Tegn paa en indvortes Virkning og I skjuler hele Personen i Vandet, saa er det et Tegn, at det ganske Menneske er bleven fyldt med den Helligaand. De slutter rigtig i Henseende til deres Sag, og jeg formoder i Sandhed, at deres Døbemaade er et tilsvarende Tegn paa den indvortes Virkning; og Neddyppelse maa sikkerlig være et meget kraftigt Tegn paa en tilsvarende udstrakt indre Virkning, ifølge deres egne Slutninger.

Men Daab er til Syndernes Forladelse. „Hvad," siger Een, „er Daab en saliggjørende Ordinance? Sikkerligen, den er frelsende i dens Natur i Forbindelse med det øvrige af Saliggjørelsens Evangelium. Folk vil frelses, om de annammer Evangeliet, og fordømmes, om de forkaster det. Om jeg undgaaer Fordømmelse ved Lydighed til Evangeliet, og Daab er en Deel af det, saa vil jeg spørge, om den ikke er en Deel af Planen, ved hvilken jeg undflyer — en Deel af Planen, ved hvilken jeg frelses? Det er visseligen saa.

Naar Engelen aabenbarede sig for Cornelius, saa døbte han ham ikke, men han sagde: „dine Bønner og dine Almisser er komne op for Gud og ihukommede. Og send nu Nogle til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus; han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huus er ved Havet; han skal sige dig, hvad du bør at gjøre." Cornelius adlød; og naar Peder kom og erfoer hans Tilstand og det Syn han havde havt af en Engel, lærte han ham Evangeliet, og befalede ham at blive døbt. Peder sagde ham Ord, hvorved han skulde frelses, og disse var en Deel af dem.

Det blev ogsaa sagt til Apostelen Paulus af Herrens Tjener: „Hvorfor tøver du? Staae op og bliv døbt og lad dine Synder aftoe osv." Dette var Fremgangsmaaden den Almægtige havde indstiftet i Evangeliet; Daab er en himmelsk Institution, sanktioneret af Faderen, aabenbaret ved Sønnen, lært ved den Helligaands Inspirationer; og er Maaden, hvorpaa et Menneskes Synder kan tilgives. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse var saliggjørende Midler for Menneskenes Børn fordum, og er det i nærværende Tid, fordi de er Dele af Evangeliet, og de er alle nødvendige til Syndernes Forladelse.

Med Hensyn til Daabsmaaden er der

tilstrækkeligt i Bibelen til at bevise den. Apostelen, idet han skriver til sine Brødre, siger dem, at han var begraven med Christo i Daaben; og Jesus befaler sine Disciple at følge ham. Om de var begravne med Christo, det viser, at han blev begraven. Jeg spørger, om I kan gaae og blive begravne med nogen af Eders Venner, undtagen de ogsaa bliver begravne? Men Verden synes ikke om denne Maade at tilgive Synder paa; de siger, at den er altfor let. De bringer mig til at tænke paa Naman, den Syrer, naar han kom til den gamle Prophet Elisa; han kom med sit Guld og sit Sølv, med sine Vogne og sine Tjenere, og forventede at blive helbredet ved Hjælp af en stor Ting. Elisa gik ikke engang ud for at see ham, men sendte sin Tjener med det Budskab, sigende: „gaa hen og toe dig syv Gange i Jordans Flod og du skal blive reen." Men den gamle Syrer blev vred og foer sin Vei, og sagde: „see, jeg tænkte, han skulde vist komme ud til mig, og staae og paakalde Herrens sin Guds Navn, og røre med sin Haand paa Stedet og helbrede Spedalskheden. Ere ikke de Floder i Albana og Pharphar i Damascus bedre end alle de Vande i Israel? kunde jeg ikke toe mig i dem og blive reen; og han vendte sig og drog bort med Vrede." Da gik een af hans Tjenere frem og sagde: „min Fader, havde Propheten talet til dig om en stor Ting, vilde du ikke have gjort det? hvor meget snarere da han sagde til dig: to dig, saa skal du blive reen?" Da gik han ned og dyppede sig i Jordanen syv Gange efter den Guds Mands Ord; og hans Kjød kom igjen, ligesom et lidet Barns Kjød, og han blev reen.

Det er ikke fordi Daab er en saadan stor Ting, eller at den kan kjøbes med Sølv og Guld, at den aftoer Synder, men fordi den Almægtige har indstiftet den som hans egen hellige Handling; og om I vil underkaste Eder den, lover han Eder Synders Forladelse. Om I er begravne med Christo i Daaben, det beviser, at han blev begraven.

Jeg spurgte engang en Methodist, om han ansaae Jesus Christus som det Guds Lam; han sagde: ja! Jeg spurgte ham da, om han troede, at Colossenserne blev begravne med Christo i Daaben; han svarede ja! men, sagde han, Doctor Clark, idet han fortolker dette Skriftsted, siger at „Neddyppelse forrettedes ikkun paa voxne Troende; vi troer at de blev virkeligen neddyppede." Hvorpaa jeg sagde: Troer De at Jesus Christus blev neddyppet? „Nei! Vi troer at han enten blev overøst eller bestænkt." Jeg spurgte ham da, hvorledes de kunde blive begravne med Christus, med mindre han ogsaa blev begraven. Han sagde, at „han vidste ikke Noget om det; men han tænkte, at det var meget sandsynligen at Christus blev bestænkt." Jeg spurgte ham, om han ansaae et Menneskes Hoved for det hele Menneske, eller om Skuldrene og Armene var det hele Menneske. „Nei," svarede han. Nuvel, sagde jeg da, dersom De anseer Hovedet, Armene, Skuldrene, Kroppen, Benene og Fødderne som det hele Menneske, og det hele Menneske døbt, saa maa De troe, at han blev neddyppet, for at hans Daab kunde være fuldkommen. Var Colossenserne begravne med Christo i Daaben, saa maa ogsaa han have været begraven.

Iblandt andre Grunde, han opstillede imod Neddyppelse af det hele Legeme, var at kjælne Fruentimmer vilde blive forkjølede, om de skulde begraves i Vandet. Jeg paastod, at om det ikke skadede Guds Lam at blive døbt, saa vilde det ikke skade et Faar. Altsaa Daab ved Neddyppelse er det tredie Princip i

Saliggjørelsens Evangelium; og Apostelen lærte Folket, at dersom de vilde blive døbte, skulde de modtage Syndernes Forladelse og annamme den Helligaand; thi sagde han „Forjættelsen er til Eder og Eders Børn og alle dem, som er langt borte, saa mange Herren vor Gud vil kalde dertil."

Læg her Mærke til Peders udtrykkelige Løfte, at den Helligaand skulde komme paa ethvert Menneske, som vilde adlyde Evangeliet. I Tidens Løb, som de prædikede i Egnene omkring Jerusalem, gik Philip til Samaria og prædikede for Folket i den Stad; de gav Agt paa hans Prædiken, og de blev døbte baade Mænd og Qvinder. Der staaer ikke Mænd, Qvinder og Børn, men at Philip gik til Samaria og prædikede Evangeliet, og de lode sig døbe baade Mænd og Qvinder, (Børn er ikke omtalte) og de havde stor Glæde i den Stad. „Ja," siger Een, „de havde stor Glæde, fordi de havde modtaget den Helligaands Gave; men bie lidt; naar de i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, der de var komne ned, bade for dem og lagde Hænder paa dem, at de maatte faae den Helligaand; thi den var endnu ikke kommen paa dem; heraf kan I forstaae, at de havde stor Glæde, men ikke den Helligaand. Men naar Apostlerne bade for Samariterne, som havde annammet Ordet, og lagde deres Hænder paa dem, modtog de den Helligaand.

Antag nu, at vi skulde sige at Apostelen Pauli Forbandelse vil hvile paa Enhver, som ikke prædikede det samme Evangelium, som han og hans Brødre prædikede og praktiserede, saa var det ikkun hvad Skriften eftertrykkeligen erklærer.

Den Helligaand annammedes ved Haandspaalæggelse. Lærtes dette Eder nogensinde i Europa eller Amerika, undtagen af de Sidste Dages Hellige? Hørte I dette i nogen af Sekternes og Partiernes reliøse Forsamlinger? Har I nogensinde hørt dette Evangelium i nogen enten katholsk eller protestantisk Kirke, at troe og omvende Eder og blive døbte og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse? Om I har hørt det, saa har I hørt Noget, som jeg aldrig har hørt. Og dog, om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium, han være forbandet. Det gjør intet til Sagen, hvor nær Menneskene kan komme Evangeliet i sin Prædiken; de maa prædike det samme Evangelium, enhver Deel af det, enhver Ordinance af det, ethvert Princip, som Jesus Christus aabenbarede og hans Apostler lærte; om de ikke gjør det, saa lærer de et andet Evangelium, og om de lærer et andet, siger Apostelen, at de er en Forbandelse.

Dersom I vil prædike det samme Evangelium, saa vil I prædike just de samme Grundsætninger, som blev lærte ikke blot af Paulus, Peder, Jacob og Johannes, men af alle de Øvrige af deres Medtjenere. Og naar Menneskene annammede den Helligaand, talte de i andre Tungemaal og propheterede. For at kunne sige enten Folket har annammet det sande Evangelium eller ikke, behøver vi ikkun at undersøge deres Frugter, thi af deres Frugter skal I kjende dem, siger Frelseren. Betragt for Exempel den corinthiske Menighed, endskjøndt I læser, at de var skyldige i mange Usømmeligheder, var dog til Een given Aand til at tale Viisdomsord; til en Anden Kundskabsord ved den samme Aand; til en Anden Tro ved den samme Aand; til en Anden Helbredelsens Gave ved den samme Aand; til en Anden at gjøre Mirakler; til en Anden at prophetere;

til en Anden at bedømme Aander; til en Anden forskjellige Slags Tungemaal; til en Anden Udlæggelse af Tungemaal. Alle disse Gaver, som er opregnede og klassificerede af Paulus, nødes af Corinthierne.

Nogle formoder, at denne Udvikling af Guds Magt var nødvendig til Evangeliets Grundfæstelse, og at naar det var grundfæstet, vilde Gaverne afskaffes. Jeg erindrer at have læst i den fire og halvfemsindstyvende Tale af John Wesley, idet han gjør Bemærkninger over denne Gjenstand, siger han: „Det er bleven almindeligen antaget, at, efterat Evangeliet var grundlagt, var de aandelige Gaver ikke længer nødvendige; men dette er en stor Vildfarelse; det er vist, at vi sjelden hører om dem efter den ulykkelige Periode, at Constantin kaldte sig en Christen. Der kan neppe findes et Exempel paa Tilkjendegivelsen af disse aandelige Gaver i det andet Aarhundrede; Aarsagen er ikke at de afskaffedes ved den Almægtiges Villie, men de Christne var frafaldne og blevne Hedninger, og havde intet uden en død Religionsform tilbage, og dette er den store Aarsag, hvorfor Gaverne ikke har vedblevet i Kirken." Det er omtrent Meningen af Wesleys Tale, som jeg henpegede til, om det ikke nøiagtigen er de samme Ord. Det er Mormonisme; i det andet Aarhundrede faldt Kirken og blev hedensk, og Mennesker kunde ikke tale ved den Helligaands Gave, og med andre Tungemaal, og prophetere, og erholde Syner og Helbredelsens Gaver. Apostelen siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge osv."

Men i den nærværende Tid hedder det: „Er Nogen syg iblandt Eder, saa send efter en Læge, eller en berømt Praktikus i Helbredelseskunsten, som kan give Eder en kunstig sammensat Mixtur tilligemed en stor Spanskflue i Nakken, og I skal blive helbredte. Vi lærer ikke dette af Jesu Christi, Peders, Jacobs, Pauli eller nogen anden af Apostlernes Lærdomme; det findes ikke i Evangeliet; men Evangeliets Plan til at betjene de Syge er: „Hvis Nogen iblandt Eder er syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge og Herren skal opreise ham; og haver han begaaet Synder, skulle de forlades ham." Jesus Christus siger, naar han taler om den Kraft, som skal ledsage hans Tjenere: „Paa de Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle helbredes; og Apostelen Paulus siger til Timotheus: „Opflamme den Guds Gave, som er dig given ved mine Hænders Paalæggelse." Der siges, at Josva blev fuld af den Helligaand, efterat Moses havde lagt sine Hænder paa ham. Medlemmerne af den engelske Kirke, naar de er syge, sender efter en berømt Læge, og de stoler paa en Doctor for deres Helbred, ikke paa Herren eller paa Kraften af hans Religion. Mange af dem tør ikke leve i Staden uden en Huuslæge; de maa have en Huuslæge og en anseelig Læge, og i det Tilfælde at Huuslægen ikke skulde foreskrive et virksomt Middel, maa de have Bud efter den anseelige Læge. Dette er Tilfældet med rettroende Bekjendere over hele Verden.

Prædiker de Evangeliet som de gjorde i gamle Dage? Lærer de Folket at omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse? Om Haandspaalæggelse og Salvelse med Olie helbredte de Syge den Tid, hvorfor ikke nu? Om Evangeliet

er det samme, om Gud er den samme, om den Helligaand er den samme, om Tro er det samme, om Daab er det samme, og om alle Evangeliets Grundsætninger er de samme, vil de ikke frembringe den samme Virkning?

Jeg ønsker at afgive mit Vidnesbyrd, at mine Øine har seet de Syge blive helbredte paa den Maade, som Evangeliet anbefaler. Jeg har seet de Døves Øren aabnede, og de har hørt; jeg har seet den Lamme at gaae og løbe ligesom en Hjort; og jeg har seet Andre blive pludselig opreiste fra deres Sygeleie, helbredte fra fortærende Feber.

I Montrose, nær Nauvoo, var Hundreder af Familier syge og nær Døden, og Nogle var allerede opgivne til at døe. Propheten Joseph Smith tog Nogle af de Ældste med sig og gik derhen, og sagde til den Syge: „Jeg byder Eder i den Herre Guds Navn at staae op og gaae." Og han gik fra Huus til Huus, og bragte Enhver, Mand, Qvinde og Barn, paa Benene, og de fulgte ham til den næste syge Familie, og de er Vidner her til at stadfæste det. Der er Mænd nu paa Jordens Overflade, som i den Almægtiges Syner har seet Flok efter Flok af Engle. Kan I finde disse Ting udenfor de Sidste Dages Helliges Menighed? Nei, I kan ikke! Er de Syge bleven helbredte i denne Stad? Ja, jeg veed at de er. Jeg har betjent de Syge i Selskab med mine Brødre, og de blev helbredte, og jeg veed, at de bleve helbredte ved Guds Kraft; de, som døer, er dræbte af Doctorerne. Jeg siger, at deres Mixturer, deres Afragning af Hovedet og deres Plastere dræber Ti, medens de helbreder Ingen.

Det Evangelium, som prædikedes af Joseph Smith, er det samme, som indeholdes i det Nye Testamente, og som prædikedes af Jesus Christus og hans Apostler, og det er en Guds Kraft for Enhver, som troer det; det vil helbrede Syge, aabne Himlene og revolutionere Jorden; og dette Evangelium maa prædikes for alle Nationer til et Vidnesbyrd for dem. Jeg aflægger mit Vidnesbyrd til alle Mennesker, at Joseph Smith prædikede det i dets Reenhed og Fylde, ligesom Oldtidens Apostle prædikede det; og at det nu prædikes i de Forenede Stater, i Europa, paa Øerne i Havet, og vil vorde prædiket i enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk under al Himmelen og de samme Frugter, de samme Velsignelser, det samme Lys og den samme Herlighed vil lade sig tilsyne som fordum.

Maa Gud frelse os Alle i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Udenlandske Efterretninger. Deseret. Vi har modtaget Deseret News op til den 1ste Marts (men ingen Breve) og seer af dem at Tilstanden er god i enhver Henseende, Veiret har været usædvanligt mildt for Aarstiden, og de sædvanlige Arbeider og Forretagender drives i enhver Retning, saavidt Omstændighederne tillader det; ellers intet Nyt af Vigtighed for Nærværende.

St. Louis. St. Louis Luminary har vi modtaget indtil den 28de April. Af et Brev fra Ældste Richard Ballantyne til Præsident E. Snow, dateret fra

Atchison, Israels Leir den 14de April sidstleden, seer vi at de engelske saavel som de af de danske Hellige, der staaer under hans Præsidium, har det godt og Mange har fuldt op af Arbeide til Beskjæftigelse og Underholdning. De, som skal drage over Sletterne, forventer ikkun at Græsset skal vorde tilstrækkeligt langt til Dyrenes Fodring for at kunne drage afsted. Almindelig Helbred og Tilfredshed hersker iblandt dem, og den næste Efterretning vi ventelig modtager fra dem, vil være, at de er paa Toget til Klippebjergene, i hvis Dale de vil finde Frihed til at arbeide for deres timelige og evige Vel.

New York. Det har glædet og interesseret os meget at have modtaget fra Ældste John Taylor, Een af de Tolv, eet af ham i New York udgivet og redigeret ugentlig Blad „the Mormon" (Mormonen), hvis ydre Udstyrelse saavelsom indre Gehalt gjør Udgiveren Ære, og er et værdigt Organ for de Sidste Dags Helliges religiøse, politiske og sociale Anskuelser, begrundede ikke paa menneskelige, forgængelige Meninger, som sædvanligen gaaer op i Røg, men paa Guds aabenbarede Sandheder, som efterhaanden vil gjennemtrænge Nationerne og gjøre sin Kraft gjældende. Vi ønsker Mormonen, og den Sag den repræsenterer al Held og Lykke, og ønsker dens Redigent al Bistand fra Herrens den almægtige Aand, at Lys og Kundskab maa udspredes i Amerikas Stater og om muligt idetmindste aabne Øinene paa nogle Hæderlige og lade dem see hvad Mormonismen egentlig er, at den ikke er et Hjernespind, men hverken mere eller mindre end den Lære, der tilsidst vil frelse Antageren og ødelægge Forkasteren deraf.

San Francisco i Californien. Det er ogsaa med deeltagende Tilfredshed vi har erfaret: at Ældste Parley P. Pratt, Een af de Tolv og Præsident for Missionen ved det Stille Hav, agter at udgive et Maanedsskrift „Mormon Herald," hvis første Nummer formeentligt vilde udkomme i afvigte Mai. Dette Maanedsskrift, hvis Tendents er — siger Br. Parley — at udsprede Lys og Liv, vil være en Journal for historiske, prophetiske, religiøse og philosophiske Lærdomme, og efter den Kjendskab vi har til Udgiveren, er vi forvissede om, at „Mormon Herald" vil blive værdig sin Titel; Herrens Velsignelse ledsage den.

Nu, det er ikke saa ilde til en Begyndelse; Mormonerne har allerede fem vældige Organer i den amerikanske Journal-Literatur og desuden flere mindre Tidsskrifter i andre Lande; hvoriblandt „Millennial Star," udgivet i Liverpool i England, er en af de meest udbredte. Muligen at vore Modstanderes Anskuelser efterhaanden kan modificeres. Overalt holder vi "Mormonens" Ordsprog:

Det er bedre at repræsentere sig selv, end at blive repræsenteret af Andre.

Correspondents fra Norge. Ældste K. Petersen melder i et Brev fra Christiania, at Menigheden sammesteds er i en god Tilstand og at Herrens Værk trives der, idet Tid efter anden Enkelte tillægges. Politi-Autoriteterne synes at være humane, og lader uagtet Præsternes og Andres mindre frisindede Opfordringer, Brødrene forsaavidt være uantastede, idet de selv maa indrømme, at Mormonerne er skikkelige Folk, som ikke foraarsager dem noget Bryderi, men er ordentlige i sit Liv og og Levnet, som de ikke altid kan sige om deres egne lutheranske Brødre, der ofte gjør Politiet Uleilighed nok i Drukkenskab og Gadenordener og mange andre smukke Ting, som gaaer for sig i den lutherske Menighed, men hvis Udøvelse vilde udelukke Medlemmerne af vort Kirkesamfund.

Vidnesbyrd

af Præsident H. C. Kimball i Tabernaklet den 13de December 1854.

(Af Deseret News d. 25. Jan. 1855.)

Det Evangelium, I har hørt idag fra Broder Grant, har I hørt om og om igjen. Enhver, som bekjender sig at være en Sidste Dags Hellig, og vil anerkjende Sandheden af dette Evangelium ifølge den historiske Beretning i det Nye Testamente, maa vide at det er sandt. Hvorfor? Fordi, som Broder Grant har bevidnet, naar Broder Joseph Smith prædikede dette Evangelium om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, vilde hans Vidnesbyrd have været sandt, om der ikke havde været noget Nyt Testamente.

Gud sendte en Engel til ham og Andre, og Engelen prædikede Evangeliet for dem og authoriserede Joseph Smith til at døbe Oliver Cowdery, og derefter blev Joseph døbt af ham. Naar Jesus Christus kom, bemyndigede han Mænd til at forvalte Evangeliets hellige Handlinger, og derpaa gik han hen og blev døbt; han undslog sig ikke, ei heller Broder Joseph. Han gik frem og satte et Exempel, at han maatte fuldkomme al Retfærdighed, at han maatte forherlige Gud paa Jorden og i Himmelen; og han sagde, hvad jeg haver seet min Fader gjøre, det gjør jeg. Efter den samme Grundsætning følger I den Retning, som I seer Apostlerne i de sidste Dage følger.

Angaaende den Omstændighed i Montrose, som Broder Grant talte om, saa var jeg med Broder Joseph og ligeledes Broder Brigham, og mange Andre, og Hundreder bleve helbredte og sprang ud af deres Senge og fulgte os. Om I ikke troer det, kald paa mange af dem, som var syge og nær Døden den Tid, men som nu lever, nydende en god Helbred. Hvor mange Syge er ikke bleven helbredte i Gammelengland? Jeg har mangen en Gang været i Huse, hvor Folk var syge og nær Døden af Smaakopper og andre Sygdomme og de blev helbredte ved Guds Kraft. Jeg har taget dem til Vandet, naar de har været paa Gravens Rand, og døbt dem, og de er bleven helbredte. „Hvad, af Smaakopperne?" Ja, og her er Talrige tilstede, som var syge og nær Døden og Broder Orson Hyde er et Vidne, at de var netop ifærd med at døe, og nu er de her i en kraftig Helbredstilstand. (Orson Hyde: „Det er sandt.") Sandt? Ja saa sandt, som at Gud regjerer i Himlene; og der er endvidere Tusinder i denne Kirke, som veed, at det er sandt. Broder Grants og andre Mænds Vidnesbyrd er ligesaa sandt, og vil være ligesaa meget gjældende som Peders, Jacobs og Johannis Vidnesbyrd, thi de taler Sandheden, som den er i Christo Jesu.

Jeg fryder mig over, at jeg lever paa denne Dag. I har hørt mig sige mange — mange Gange, at Mormonismen og dette Folk er mit Hjertes Stolthed. Jeg ønsker at see de Hellige gjøre Ret og fortryde deres Synder paa en saadan Maade, saa at de aldrig mere har nødig nogen Omvendelse fra denne Tid af, og forsage deres Synder, og gjøre deres første Gjerninger, og vende sig til Herren med Hjertets fulde Forsæt, medens de har det Privilegium, og da vil det ikke være nødvendigt for en Mand at prædike Christi Evangeliums første Principer for dette Folk; thi der er mange, som bør omvende sig og blive døbt til

Syndernes Forladelse; men gaa aldrig mere i Vandet igjen og bliv døbte til Eders Synders Forladelse, undtagen I forsager dem og bliver Hellige fra den Time af; og plei ikke Uretfærdighedens Princip hos Eder selv eller hos Eders Familier eller iblandt dette Folk. Maatte enhver Mand og Qvinde opstaae og rense sig fra al Uretfærdighed, som er iblandt os, og om I ikke gjør det, Alt hvad jeg kan sige, er, I vil see Sorrig, som vil blive fast hos Eder, om I end fortryder i Taarer og i Sæk og Aske, og I kan ikke komme ud af det, indtil det falder Herren ind at befrie Eder.

Brødre og Søstre! samler Evangeliets Skatte, læs de hellige Skrifter i det Gamle og det Nye Testamente og Mormonsbog. Hvad siger Herren? At Enhver, som vil læse Mormonsbog opmærksomt, med Tro og Bøn, vil, førend han kommer igjennem den, modtage et Vidnesbyrd om dens Sandhed. Jeg veed det. Om I har tabt Aanden, gaa hen og læs Mormons Bog og Pagtens Bog, og I vil snart faae den igjen i større eller mindre Grad. Der er ikkun Faa, som forstaaer Noget angaaende disse Bøger og hvad de indeholder.

Jeg ønskede at aflægge Vidnesbyrd i Forening med Broder Grant om Sandheden af hans Angivelser med Hensyn til Guds helbredende Magt i Montrose, thi jeg gik med Propheten og er et Øienvidne. Har ikke dette Evangelium den samme Magt, som det havde for atten hundrede Aar siden? Jo, det har! thi Gud har fornyet det til os og meddeelt os det formedelst Joseph Smith ved en Engels Betjening. Vi har modtaget Evangeliet og vi har modtaget Præstedømmet, og Nøglerne og Kraften, som henhører dertil, og Guds Rige er gjenoprettet, og det vil aldrig blive kuldkastet igjen, men det vil nedkaste al Uretfærdighed eller enhver Magt, som foretager sig at kæmpe imod det, lige meget om det er en Nation eller et Rige. Troer Verden dette? Hvo bryder sig om enten de gjør eller ikke, Gud veed, at det vil gjøre det, og jeg veed det, og det er nok. Om der ikke var nogen anden Mand i Himmelen eller paa Jorden, som vidste det, og jeg vidste det, og blev bemyndiget, saa vilde det styrte alle andre Regjeringer, og de kunde ikke hjælpe sig selv. I veed Allesammen dette; gjør I ikke, Brødre! (Jo!)

Lad os være Brødre. Som jeg ofte har sagt, jeg ønsker at see dette Folk handle som Brødre; og om Nogen af Eder har faaet fulde Lodder i denne Stad, lad Eders Moder, eller Eders Søster have en Deel; og om I har faaet mere Land end I kan dyrke, gjør ligesaa; og om Weber County har faaet mere end de behøver, lad Davis have et Stykke, og lad os være eet. Lad os være Brødre, og lad os være eet, og da, hvad vil Verden være for os? Jeg ønsker Eder Alle at I følte som jeg gjør, og da vilde I vide, at Gud vil ikke tillade sine retfærdige Tjenere at blive undertraadte; og I maa aldrig foretage Eder at undertræde dem, dersom I gjør Regning paa at blive Præster for vor Gud og regjere evindeligen.

Millioner af Mennesker vil vorde frelste, som aldrig vil blive Guder. De kan blive Guds Hellige, og blive underdanige under Guds Sønner. Lytter til Guds Tjeneres Raad, og gjør som vort Hoved siger, at vi skal gjøre, og vi vil faae Fremgang fra den Time af og for stedse.

Jeg veed hvad som vil frelse Eder, det udfordrer ikke stor Kundskab at sige det, thi det bestaaer i at holde

Guds Befalinger, og det alene vil frelse Eder.

Maa Gud velsigne Eder og hjælpe Eder til at leve trofast for ham fra denne denne Time af og i al Evighed, Amen!

Ældster, Præster, Lærere og Diaconer.

(Af Millennial Star, den 21de Mai 1853.)

(Sluttet fra Side 256).

De Hellige skulde stedse ære Præstedømmet. Naar de besøgende Embedsmænd kommer ind i et Huus, skulde Huusfaderen strax vise dem sin Ærbødighed ved at lade sin Familie lægge til Side, saavidt det er gjørligt, det Arbeide, hvormed de kan være sysselsatte, og kalde dem tilsammen for at modtage den Underviisning, som Embedsmændene kan tilskyndes at give dem. Naar Familiefaderen ikke gjør dette, skulde Embedsmændene opfordre ham til at gjøre det. Men vi haaber, at der er faa Hellige, som er Hoveder for Familier, som vilde behøve Opfordring til at gjøre dette. Om der skulde være Nogle, saadanne Personer har modtaget Velsignelser fra Herren, som de ikke sætter Priis paa — nemlig deres Familier.

Der viser sig ikke altid den Frihed, Fortrolighed og Tillid mellem de besøgende Embedsmænd og de Hellige, som det burde vises. Om Præstedømmet skal gavne de Hellige, naar de er i fristende Omstændigheder, saa maa Præstedømmet gjøre sig bekjendt med saadanne Omstændigheder. Og for at gjøre dette, skulde Embedsmændene være frie i at udspørge disse Ting, og de Hellige frie i at forklare dem. Dette vilde utvivlsomt lede til mange Opdagelser, vanskelige at behandle, og Embedsmændene vilde behøve stor Viisdom og meget af den Helligaand, at de kunde viseligen undersøge og retfærdigen bilægge saadanne Sager. Men hvorfor skal Præstedømmet indblande sig i saadanne Anliggender? Blot for at undersøge Saarene, for at kunne anvende passende Balsom til at helbrede dem, istedetfor at tillade dem at bulne og udvide sig, saa at alle kan see det, til Skam og Fordærvelse og evig Skade for alle Vedkommende.

Der kan siges, at ved at følge anførte Fremgangsmaade kan Kjendsgjerninger og Omstændigheder angaaende nogle Medlemmer af Kirken aabenbares for Præsterne og Lærerne, som de kunde meddele andre Medlemmer, og saaledes stor Skade og Fortræd afstedkommes. Præster og Lærere k u n d e gjøre saaledes, men en Præst eller Lærer, som kunde saaledes forglemme den skyldige Respect for sit Embede, og handle saa daarligen, vilde fortjene at fratages sin Tjeneste, thi han vilde derved blive ikke en Fredsstifter, men en Ulykkestifter — han vilde blive en Fjende til sine Brødre og Søstre og en Fjende til sin Gud. Ingen Præst eller Lærer har nogen Skygge af Ret til at forraade den Tillid, man har sat til ham paa Grund af hans Embede. En Sladdrer, eller den, som har travlt med Andre, vil gjøre mere Skade end Gavn ved at besøge de Hellige. De, som er beskikkede til at besøge de Hellige, skulde i alle Udstaaelses Sager være snare til at høre og langsomme til at tale — naar de tale, skulde Kjærlighedens Lov være paa deres Tunge — Kjærlighed,

som skjuler Syndernes Mangfoldighed og frelser Sjæle fra Døden, skulde lade sig tilsyne i deres Samtale. De fleste Folk forstaaer det Princip, hvorefter Pufferne paa Jernbanevognene er indrettede — nemlig til at modtage Stød uden at meddele nogen. Præsterne og Lærerne skulde handle efter det samme Princip. Deres Sind skulde være beredt til at modtage alle de Stød, som en Fortælling om Besværinger kan give, men ikke forplante disse Stød til Andre.

Præster og Lærere kan udøve en stor Indflydelse paa Kirkens Velvære og Fasthed. De høiere Embedsmænd opstiller Principer for de Hellige at vandre efter, Præsterne og Lærerne viser dem hvorledes de kan udvikle disse Grundsætninger i deres daglige Vandel og Forhold, og hvorledes de kan anbringe dem med Fordeel i de forskjellige Omstændigheder i Livet. Holder et Medlem sig tilbage og fjerner sig fra de Helliges Forsamlinger, hvad saa? Læreren søger ham op og forestiller ham den sande Stilling han er i, og overtaler ham til at vende tilbage og gjenvinde sin tabte Stilling. Var der ingen Lærer, kunde en saadan Sjæl forfortabes. Støder en Hellig sig paa noget Lærdomspunkt, indtil hans Aand er forvildet, hvad saa? Læreren udvikler Lærdommen for hans Forstand og bringer hans Sind i den rette Ligevægt. Er en Hellig overvunden af en Svaghed og hans Sind formørket, hvad saa? Læreren viser ham, at det er hans Pligt at erkjende sin Feil, og søge Tilgivelse af Vedkommende. Om et Medlem eller endog en Embedsmand forsømmer sin Pligt, hvad saa? Læreren søger at bringe ham til at gjøre hvad Ret er igjen. Hvis to eller flere Hellige er blevne uenige, hvad saa? Ligesom en Fader irettesætter Læreren de Overtrædende, beroliger de Oprørte, og forliger de stridende Partier.

Naar det hellige Præstedømme ved alle dets Medlemmer er i fuld og heldbringende Virksomhed, er det et almægtigt Redskab paa Jorden til „Tjenestens Udførelse og de Helliges Fuldkommengjørelse, ja, til Frelse for Menneskslægten. Men ethvert Lem er nødvendigt for denne Hensigt, ikke eet kan borttages, nei ikke eet eneste! De Medlemmer af Præstedømmet, som Nogle kan føle sig at sætte ringe Priis paa, er uundgaaeligen nødvendige til at vedligeholde Christi Menighed i en sund Tilstand. Om nogle Hellige er tilbøielige til at tale ilde om Værdigheder og Magter, hvor ringe saadanne Værdigheder og Magter end synes, saadanne Hellige maa vogte sig, ellers vil deres hovmodige Aander staae for Fald.

Den store Forskjel mellem Christi Kirke og Menneskenes Kirkesamfund ligger i Magten og Virkningen af det hellige Præstedømme, som er given den førstnævnte. Menneskenes Kirkesamfund har Præstedømme, men de er uægte. Menneskene har selv bortskaffet Kraften af Guds Søns hellige Præstedømme, fordi de søgte at forvende dets Embeder og afskaffe nogle af dem. Men nu da det er oprettet igjen paa Jorden, bør ikke de Hellige sætte Priis paa det som en længe tabt, kostbar Skat, som ikke kunde kjøbes til nogen Priis? De bør agte det høit, og om de gjør, saa vil de ære det ringeste Individ, som har modtaget det.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 250.)

De Tolv forlod Kirtland idag og gik ombord paa Dampskibet „Sandusky" ved Fairport og landede ved Dunkirke, New York, Kl. 5 Eftermiddag; og efter at de havde prædiket i de Egne i nogle Dage, mødte de i Conference ved Westfield den 9de Mai efter forudfattet Bestemmelse; Menigheden var nærværende og Thomas B. Marsh, den ældste af Qvorummet, præsiderede.

Følgende Punkter foresloges til Raadets Overveielse.

1. Besluttet: at Grændserne af denne Conference udstrækker sig i Syd og Vest til Pennsylvania Linien, i Nord saa langt som Søen Erie, og i Øst saa langt som Lodi, omfattende Grenene Westfield, Silvercreek, Perrysburgh og Lavona, og kaldes „Westfields Conference."

2. At undersøge alle de Ældstes Standpunkt indenfor Grændserne af denne Conference.

3. At undersøge Maaden, hvorpaa de lærer, Lærdommene osv.

4. At undersøge alle reisende Ældstes Underviisning, Forhold og Trofasthed, som har nyligen arbeidet indenfor Grændserne af denne Conference.

5. At høre adskillige Grene af Kirken fremstillede.

Efter foretagen Undersøgelse bifaldt Raadet de nærværende Ældstes Standpunkt og Lærdomme, med Undtagelse af Ældste Joseph Rose, som havde lært, at „den jødiske Kirke var Solen, og Hedningenes Kirke var Maanen osv.; naar den jødiske Kirke adspredtes, formørkedes Solen; og naar den hedenske Kirke afhugges, vil Maanen forvandles til Blod; ligeledes nogle Ting henhørende til Dyret i Aabenbaringen med de syv Hoveder og de ti Horn osv.

Han blev viist sin Vildfarelse, og gjorde villigen en ydmyg Bekjendelse.

Alle de reisende Ældstes Trofasthed befandtes at være god.

Medlemmerne af den Westfieldske Green fremstilledes at staae godt; der hvilede en Indvending paa Nogles Sind med Hensyn til Daaben af Broder Lloyd L. Lewis, forsaavidt som han var døbt af en reisende Ældste, uden at Menigheden var kaldet tilsammen for at erfare om de vilde optage ham i Samfund.

Raadet afgjorte, at om der var nogen Feil, saa var den hos den Forrettende og ikke hos den Døbte. Denne Green talte 75.

Lavona Green, tyve i godt Forhold, men svage i Aanden, paa Grund af, at de havde forsømt at holde „Viisdoms Ordet."

Efter videre Underviisning om almindelige Principer sluttedes Conferencen til Mandagen den 1ste Mai Kl. 8 Formiddag.

Søndagen den 10de Mai. Ældsterne Marsh og Patten prædikede for en opmærksom Forsamling af omtrent fem Hundrede; efter Sakramentet forlangte fem Personer Daab, som forrettedes af Ældste Mc. Lellin.

Den 11te Mai. Conferencen mødte ifølge Bestemmelsen.

Eenstemmigen afgjort: at denne Conference strax foretager at beskikke deres „vise Mænd" og samler deres Formue, og sender dem til Zion at kjøbe Land efter forhen given Befaling, saa at alle Ting bliver beredte for dem til deres Indsamling.

Meget blev sagt Conferencen angaaende disse vigtige Ting; og de gjorde

Pagt for Herren, at de vilde nøiagtigen tage vare paa vor Lærdom.

Efter Prædiken af Ældste Young Kl. 3 Efterm. og en Affkeds Opmuntring af de Tolv, blev syv Individer døbte af Ældste Hyde, og confirmerede om Aftenen. Og efter Hænders Paalæggelse paa mange Syge, som erholdt Lindring, sluttedes Raadet for at møde i Freedom, New York, den 22de dennes.

Omtrent midt i Mai ankom W. W. Phelps og John Whitmer, Præsidenten over Kirken i Missouri, til Kirtland, og John Whitmer beskikkedes til i Præs. Oliver Cowderys Sted at bestyre Udgivelsen af „the Messenger and Advocate."

Frederik G. Williams beskikkedes til at udgive „the Northern Times," en ugentlig Avis, som vi havde begyndt i Februar sidstleden til Gunst for Demokratie; og W. W. Phelps (tilligemed sin Søn Watermann) opslog sin Bolig hos min Familie, og hjalp Committeen i at samle Pagtens og Lærdommens Bog.

Den 22de Mai. De Tolv mødte i Conference tilligemed Menigheden i Freedom, New York, da, efter en behagelig Velkomsthilsen og indbyrdes Lykønskning for hinandens Fremgang, aabnedes Conferencen under Præsidium af Ældste W. Patten med Sang og Præsidenten holdt Bøn. (Her bemærkes at det var almindelig Sædvane af de Tolv og Kirkens Præsidentskab at aabne og slutte alle Conferenter og Raad med Bøn og Sang, saa at dette ikke behøves for Eftertiden at nævnes).

Besluttet: At denne Conferences Grændser udstrækker sig fra Lodi i Vest, saa langt Øst som at indeslutte Avon, i Syd til Pennsylvanien og i Nord til Søen Ontario, og kaldes „Freedoms Conference," indeholdende Greenene Freedom, Rushford, Portage, Grove, Burns, Genesee, Avon, Java, Holland, Aurora, Greenwood og Niagara.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane . . .	32 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
C. A. Madsen . . .	6 —	4 —	8 —
J. P. Folkman . . .	10 —	„ —	„ —
K. Peterson	10 —	„ —	„ —
Johan Svensen . . .	27 —	2 —	13 —
J. C. Klingbeck . . .	30 —	„ —	„ —
Summa	116 —	1 —	5 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.
Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 18. Den 15. Juni 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young i Tabernaklet d. 18. Februar 1855.

Oplæst af Ældste Thomas Bullock.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

Brødre, Søstre og Venner!

Vi er et Folk, som troer paa Guds Forsyns Styrelse, og anerkjender hans Haand i hans Handlemaade med os fra Dag til Dag.

Vi er et Folk, hvis Oprindelse og Fremgang fra Begyndelsen har været Guds, vor himmelske Faders, Værk, som han i sin Viisdom har anseet det rigtig at begynde til Gjenoprettelsen af sit Rige paa Jorden.

Vi troe endvidere, at Herren har forberedet det, saa at, naar han skulde frembringe sit Værk, naar den bestemte Tid var fuldelig kommen, der kunde være en Plads paa hans Fodskammel, hvor tilstrækkelig Samvittighedsfrihed skulde finde Sted, saa at hans Hellige kunde boe i Fred under Beskyttelse af en constitutionel Lov og lige Rettigheder. For dette Øiemeed anseer vi, at Revolutionsmændene bleve inspirerede af den Almægtige til at afkaste Moder Regjeringens og dens fastsatte Religions Lænker. Af denne Aarsag blev Adams, Jefferson, Franklin, Washington og en Hær af andre Mænd inspirerede til Modstandshandlinger mod Kongen af Storbritaniens Lovbud, som maaskee ogsaa har været ledt til disse opirrende Paalæg, saavidt vi veed, for at tilveiebringe Guds Hensigter ved saaledes at grundlægge en ny Regjering, paa et større Friheds Princip, en Grundvold for Selvregjering, som tillod fri Udøvelse af religiøs Gudsdyrkelse.

Det var Herrens Røst, som inspirerede alle hine værdige Mænd, som besad Indflydelse i hine Prøvelsens Dage, ikke alene til at gaae ud i Strid, men ogsaa til at øve Viisdom i Raad, Tapperhed, Mod og Udholdenhed i Leiren, saavel som sidenefter til at danne og antage de vise og virksomme Forholdsregler, som sikkrede dem selv og efterkommende Generationer Velsignelsen af en fri og uafhængig Regjering.

Denne Regjering, saaledes dannet, er bleven velsignet af den Almægtige, indtil den spreder sine Seil paa ethvert Hav, og dens Magt føles i ethvert Land.

Den amerikanske Regjering staaer ikke tilbage for Nogen i Verden i Indflydelse og Magt, og er langt foran alle Andre

i ædle og frie Institutioner. Under dens gunstige Indflydelse kan de fattige, undertraadte Masser i den gamle Verden finde et Asylum, hvor de kan nyde Fredens og Frihedens Velsignelser, ligegyldigt til hvilken Klasse eller hvilket Religionsparti de hører, eller er tilbøielige at yude, hvad enten de er tilbøielige til at ynde noget eller aldeles intet. Det var til dette Land, hvis Regjering, dannet af Mænd, som var inspirerede af Gud, endskjøndt de vidste det ikke den Tid, efter at den var fast grundlagt i Magtens og Indflydelsens Sæde, hvor Samvittighedsfrihed og fri Udøvelse af Gudsdyrkelse var et Grundprincip, forsikkret i Constitutionen og indvævet i Folkets Følelser, Traditioner og Sympatier, at Herren udsendte sin Engel til at aabenbare Himmelens Sandheder som i forbigangne Tider, ja som i ældre Dage. Dette burde være bleven hilset som den største Velsignelse, som kunde meddeles nogen Nation, Stamme, Tungemaal eller Folk. Det skulde have været modtaget med Hjerter, svulmende af Taknemmelighed og Glæde, Priis og Taksigelse.

Men ligesom det var i vor Frelsers Dage, saaledes var det ved Ankomsten af denne nye Uddeling. Den var ikke i Overeensstemmelse med det amerikanske Folks Begreber, Traditioner og forudfattede Forestillinger. Sendebudet kom ikke til en fremragende Geistlig af nogen af de saakaldte Orthodoxe, — han antog ikke deres Fortolkning af de hellige Skrifter. Herren kom ikke med Himmelens Hærskarer i Magt og stor Herlighed, ei heller sendte han sine Sendebud udrustede med noget Andet end den himmelske Sandhed til at meddele den Ydmyge, den Ringe, den Unge af simpel Herkomst, den oprigtige Søger efter Guds Kundskab. Men han sendte sin Engel til denne samme ubekjendte Person Joseph Smith jun., som sidenefter blev Prophet, Seer og Aabenbarer, og underrettede ham om, at han ikke skulde forene sig med nogen af Dagens religiøse Sekter, thi de var allesammen urigtige; at de fulgte Menneskebud istedetfor Jesu Christi Befalinger; at han havde et Arbeide for ham at udføre, forsaavidt som han vilde bevise sig trofast for ham.

Ikke saasnart var dette bekjendt, og forkyndt omkring, og Folk begyndte at lytte til, og adlyde den himmelske Opfordring, førend Modstanden begyndte at rase, og Folket endog i dette begunstigede Land, begyndte at forfølge deres Naboer og Venner, fordi de nærede religiøse Anskuelser, som var forskjellige fra deres egne.

Jeg standser nu for at spørge, havde ikke Joseph Smith Rettighed til at forkynde og grundlægge en forskjellig, en ny Religion og Gudsdyrkelse i dette Land? Enhver maa tilstaae, at han havde. Denne Ret holdtes stedse hellig, thi paa den grundede sig den religiøse Frihed for enhver Medborger i Republikken. Det var et Privilegium, som holdtes hellig af enhver Folkeklasse; ingen Dommer vovede at gjøre Indgreb paa dens Enemærker; ingen Lovgiver eller Guvernør dristede sig til at lægge Hindringer i Veien for dens frie Udøvelse. Hvorfor skulde det da agtes som en Gjenstand, værdig Forfølgelse, naar Joseph Smith, Manden kaldet af Gud til at udføre et Arbeide til Gjenopprettelsen af Saliggjørelsens Evangelium til Menneskens Børn, og hans Efterfølgere, som i Sandhed troede paa hans guddommelige Mission, skulde forsøge Udøvelsen af det samme Privilegium, som holdtes helligt af alle Andre, af hvad Navn, Beskaffenhed og Beskrivelse som helst, og ligesaa af dem? Hvorfor skulde han og hans Efterfølgere udelukkes fra den Rettighed at dyrke Gud

overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende? Paa lovlig Maade kan de ikke blive, og jeg vil videre bemærke, paa lovlig Maade er de ikke bleven udelukte. Nei! naarsomhelst Undertrykkelsens og Forfølgelsens Jernhaand faldt paa dette Folk, har vore Modstandere brudt deres egne Love, trodset og traadt under Fødder ethvert Princip af lige Rettigheder, Retfærdighed og Frihed, som findes skrevet i vore Fædres rige Efterladenskab **„De Forenede Staters Constitution.“**

Naarsomhelst almindeligt Raseri er bleven rettet imod os, fandtes ingen Autoritet i Landet mægtig nok til at yde Beskyttelse, og, hvad som er endnu mere forunderligt, ingen hæderlig nok til at yde Hjælp, ei heller lykkedes nogen Bestræbelse at bringe for Retten de Personer, som havde udøvet saadanne frygtelige Forbrydelser. Nei! Drabsmanden, Snigmorderen, Plyndreren ved høilys Dag og Røveren streife om uantastede, og blander sig uden Modsigelse i Selskab med Landets Styrere; de kommer og gaaer som gangbar Mynt, uden at bringe Følelserne i Oprør, eller bevirke nogen Uvillie imod sig i de Omgivelser, hvoriblandt de bevæger sig.

Jeg spørger Eder Venner, hvoraf kommer dette? Er ikke vore religiøse Følelser ligesaa hellige for os, som Andres er for dem? Og skulde det ikke være enhver amerikansk Borgers Pligt, ligesaavel som Stolthed at udstrække hiin beskyttende Bestemmelse i Constitutionen til os, hvilken han selv gjør Fordring paa? Og er ikke dette hellige Dokument krænket og brudt ligesaa meget ved at udestænge og udelukke dette Folk fra dets Privilegier, Rettigheder og Velsignelser, som det vilde være om Eders Rettigheder og Privilegier blev saaledes krænkede? Nei, mine Herrer! vi har ingen Love brudt, vor herlige Constitution sikkrer os Alt, hvad vi fordrer. Vi er sikkre under dens brede Folder ved dens klare Mening og Indhold, og kan stedse glæde os i Fred. Alt hvad vi nogensinde har fordret, eller ønsker at fordre fra Regjeringens Side, er den retfærdige Forvaltning af det nationale Forbunds Love og Privilegier.

Det er ikke vore Handlinger, ei heller vore Hensigter, som Folket eller Regjeringen frygter for; men deres egne onde Mistanker angaaende os.

Under vor første Nedsættelse i Missouri, blev der sagt af vore Fjender, at vi agtede at indlade os i hemmelig Underhandling med Slaverne, endskjøndt ikke den mindste Tanke om noget Saadant var falden os ind. Vi vidste, at Chams Børn skulde være „Tjeneres Tjenere“ og ingen Magt under Himmelen kunde forhindre det saalænge som Herren tillod, at de skulde krympe sig under Forbandelsen, og man vidste, at vore religiøse Anskuelser var saadanne angaaende dem. Dog fandt vore Fjenders falske Fremstillinger villige Øren hos Saadanne, som vare indtagne af Fordom imod os, og vi blev drevne fra vore Hjem som Følge af Folkets Frygt og den Fordom, som ifølge deraf reistes imod os.

Atter i Missouri i en tidligere Deel af vor Historie blev Folkets og Regjeringens Frygt opægget, fordi de, ikke vi, sagde, at det var vor Hensigt at hemmeligen forene os med Indianerne, derfor maatte vi ikke tillades at være i deres Nabolang; og atter blæstes Allarm, og vi blev drevne fra vore Hjem, plyndrede, overvældede af Pøbel og Nogle dræbte, og alt dette ikke for nogen Brøde, som vi havde begaaet, men fordi de frygtede for, at vi kunde begaae nogen.

Atter, det blev omhyggeligen udspredt omkring, at vi stod i Begreb med at erklære vor „Uafhængighed," endskjøndt vi ikke havde gjort, eller agtede at gjøre en saa urimelig Ting; dog ansaaes enhver Ting, hvor urimelig den end var, som tilstrækkelig Undskyldning til at opvække Samfundets Frygt, og de begyndte at drive os fra, plyndre, røve, brænde vore Huse, og ødelægge vore Marker, og dette blev kaldet „Mormon Uroligheder," og Regjeringens Hjælp paakaldtes til at qvæle „Mormon Oprør," „Mormon Forviklinger," og „urostiftende Mormoner." Og endskjøndt det fandtes nødvendigt, som de fremstiller, at drive os fra Missouri og Grændserne for at hindre os fra at indlade os med Slaverne og Indianerne, fandt de det dog ligesaa nødvendigt, ti Aar senere, naar vi var een mod eet hundrede, at drive os fra Nauvoo lige midt iblandt Indianerne, som uværdige til noget andet Selskab.

Frygt for hvad vi kunde gjøre med Indianerne havde den Tid ophørt, og Frygt for noget Andet, som vi kunde gjøre herefter, om vi lodes i Fred, og Begjærlighed efter at plyndre, fuldendte vor Uddrivelse fra Illinois. Maaskee dog vore Fjender i dette sidste Tilfælde kunde nære nogen Frygt for, dersom vi tillodes at forblive uforstyrrede, at de blodtørstige Snigmordere, som dræbte vor elskede Prophet og Patriark, Joseph og Hyrum, som umenneskeligen bleve masakrerede, medens de hvilede under Statens givne Borgen for deres Beskyttelse og Sikkerhed, ikke skulde lades uantastede i deres Brøde.

Angaaende Sagen om Indianerne paa Grændsen, dette var ogsaa en falsk Slutning, thi om nogensinde et Folk vilde have været retfærdiggjorte i at gjengjelde deres vederfarne Uret, og kunde have gjort saa uden at være strafskyldige, saa var det den Tid denne skrækkelige Myrden skete. Men de beviste Verden ved deres rolige og fredelige Opførsel, at de ikke havde nogen saadan Hensigt, men dette forglemtes, og i mindre end eet og eet halvt Aar blev vi igjen angrebne, vore Huse og Kornstakker brændte og vore Brødre skudte ved Skinnet deraf, medens de forsøgte at redde en Smule for at drive Hungersdøden ikke fra Dørene eller Teltene, thi de havde ingen af Delene, men fra de forsmægtende Hjerter af deres huuslige Kreds — deres Hustruer og Børn.

Og atter blev Regjeringens Hjælp paakaldet til at qvæle de saakaldte „Mormon Uroligheder," og endnu seer vi Aviserne fulde af disse og lignende Udtryk: „Oprørske Mormoner," „Hvad skal der gjøres med disse oprørske Mormoner?" er Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden. Hvad i Himlens Navn har vi gjort til at opvække noget Folks eller Regjerings Frygt, saa at Raabet om Krig og Blod maa evindeligen lyde for vore Øren? Jeg svarer: Intet. Det er det samme som før i Tilfældet med Mistanken om Indblandingen med Slaver og Indianer, en vis Frygtagtighed, at, dersom vi ikke blive holdt Opsigt med, drives, plyndres for vore Hjem og Besiddelser, slaaes og massakreres som forhen, kan vi komme til at gjøre Noget; dog har de ikke endnu, saavidt jeg veed, nøiagtigen bestemt hvad det skulde være.

Har ikke dette Folk uforanderligen beviist deres venlige Følelser, Sindelag og Patriotisme mod Regjeringen ved enhver Handling og Bekræftelse, som kan gives af noget Folk?

Tillad mig at fæste Eders Opmærksomhed for et Øieblik til nogle faa Kjendsgjerninger med Hensyn til Opret-

relsen af Batallionen for den mexikanske Krig. Naar Forfølgelsens Stormsky dalede ned over os paa alle Sider, naar enhver Udsigt var tilluft for os, vore Ledere troløst forraadte og slagne af det Lands Autoriteter, hvori vi levede, og intet Haab om Redning kunde gjennemtrænge det tykke Mørke og Taage, som omgav os paa alle Sider, reiste ingen Stemme til vort Forsvar, og Hoved-Regjeringen var taus for vore Klager. Naar vi var bleven fornærmede den hele udslagne Dag af dem, som havde Magten, idet de opfordrede os at udlevere vore Vaaben, og ved enhver anden Fornærmelses- og Krænkelseshandling, som vore Fjenders frugtbare Indbildningskraft kunde opfinde til at prøve, som de sagde, vor Patriotisme, hvilke Opfordringer, som bekjendt er, altid blev efterkomne paa vor Side, og naar vi tilsidst vare nødte til at flye til Ørkenen for at frelse vore egne og vore Hustruers og Børns Liv, saa spørger jeg om vi ikke havde Aarsag til at føle at vore Fjender brugte Overmagten? At ligeledes Regjeringen ved dens stiltiende Indrømmelse begunstigede vor Ødelæggelse? Havde vi ikke, spørger jeg, Aarsag til at ansee alle, baade Folket og Regjeringen, som vore Fjender?

Og naar, som Tillæg til alt dette, og medens vi var paa Flugten for vore Fjender, en anden Prøve paa Troskab og Patriotisme udtænktes af dem til vor Ødelæggelse og samtykkes af Regjeringen (formedelst Medvirkningen af en anseet Politiker, som klarligen søgte, og tænkte, at han allerede havde beredt vor Undergang og fuldkomne Tilintetgjørelse), som bestod i en Reqvisition fra Krigsdepartementet at levere en Bataillon af fem hundrede Mand til at fægte under deres Officerer og for dem i den Krig, som da fandt Sted med Mexico, saa spørger jeg igjen, kunde vi afholde os fra at betragte baade Folk og Regjering, som vore dødeligste Fjender? Betragt et Øieblik vor Stilling og de Omstændigheder, hvorunder denne Opfordring blev gjort. Vi var paa Vandringen, vi vidste ikke hvorhen, undtagen at det var vor Agt at gaae saa langt bort, at vore Fjender ikke kunde naae os. Vi havde intet Hjem undtagen vore Vogne og Telte, og ingen Beholdning af Fødemidler og Klæder, men havde at tjene vort daglige Brød ved at forlade vore Familier i affondrede Sikkerhedspladse og gaae iblandt vore Fjender for at arbeide. Var vi ikke, endnu før denne grusommme Opfordring skete, ubarmhjertigen nedtrykte af Undertrykkelse og Forfølgelse langt over noget andet Samfunds Taalmodighed? Men under disse fristende Omstændigheder paalagdes vi at levere af vor vandrende Leir 500 af vore dygtigste Mænd, som maatte overlade de Gamle, Qvinder og Børn til de Øvrige at drage Omsorg for og ernære; og i Tilfælde af at vi vægrede os for at opfylde en saadan urimelig Fordring, skulde vi ansees som Landets Fjender, som ikkun fortjente at slagtes.

See ogsaa hen til Forholdet af det af os fordrede Antal, sammenlignet med det, som fordredes af nogen anden Deel af Republikken. En Reqvisition af blot 30,000 af en Befolkning paa meer end 20 Millioner var alt hvad der behøvedes, hvilket udgjorde ikkun 1½ Person af hvert tusinde Indvaanere. Om alle andre Omstændigheder havde været lige, om vi kunde have forladt vore Familier i Nydelsen af Fred, Rolighed og Sikkerhed i de Huse, fra hvilke vi var bleven drevne, saa vilde vor forholdsmæssige Deel af en upartisk Fordring ikke have overskredet fire Mand. Istedet derfor maatte 500 gaae, trettejn tusinde

Procent over et lige Forhold, selv om alle andre Ting havde været lige, men under de særegne Omstændigheder, i hvilket det skete, yder Sammenligningen intet Forhold, og Fornuften selv vakler under den uhyre Afvigelse fra det Rette. Og for hvem skulde vi fægte? Som jeg allerede har viist, for dem, som vi havde al Aarsag til at troe, at de var vore dødeligste Fjender. Kunde Regjeringen vente, at vi vilde opfylde, hvad man fordrede af os? Ventede de det? Troede ikke vore Fjender, at vi, ved at blive forbittrede og harmfulde, vilde modsætte os et saadant oprørende Forslag? Og var de ikke forberedte paa at gjøre vor Forkastelse af det til en Foregivende for at opflamme Regjeringen endnu mere imod os og derved fuldkomme deres djævelske Hensigter med et uskyldigt Folk, hvis Tilværelse de aldeles vilde udslette? Og hvorledes blev dette Forslag modtaget, og hvorledes blev det efterkommet af dette Folk? Jeg selv gik, ledsaget af nogle faa af mine Brødre, imellem et og to hundrede Mile langs de forskjellige Udvandrer-Veie, idet vi standsede ved enhver lille Leir, og brugte vor Indflydelse for at erholde Frivillige, og paa den bestemte Forsamlingsdag var det reqvirerede Antal opstillet; og alt dette blev fuldendt i omtrent tyve Dage fra den Tid Fordrindringen blev bekjendtgjort.

Vor Batallion gik til Bestemmelsésstedet, ikke i lette Køier paa Dampbaade, ei heller med nogle faa Maaneders Fraværelse, men tilfods over to tusinde engl. Mile over sporløse Ørkener og nøgne Sletter, idet de erfoer enhver Grad af Savn, Møie og Lidelse under to Aars Fraværelse, inden de atter kunde forene sig med deres Familier. Saaledes blev vor Befrielse igjen iværksat ved Indvirkningen af det alvise Væsen, som kan skjelne Enden fra Begyndelsen og styre Menneskenes ugudelige Hensigter, saa at de maa befordre Fremgangen af hans Sag paa Jorden. Saaledes blev vi frelste fra vore Fjender ved at efterkomme deres, som hidindtil, uretfærdige og mageløse Udpresninger; idet vi igjen beviste vor Troskab mod Regjeringen.

Tillad mig her at yde den skyldige Ærbødighed til Captain Allens Minde. Han var den, som overbragte Regjeringens Reqvisition. Han var en Gentleman fuld af menneskelige Følelser, og var han bleven ilive, vilde han have jævnet Veien, og vilde have lettet Opfyldelsen af denne Pligt, saavidt som det stod i hans Magt. Hans Hjerte krympede sig af Medfølelse, naar han saae vor Stilling, og fyldtes af Forundring, naar han var Vidne til den begeistrede Patriotisme og Iver, hvormed vi saa beredvilligen efterkom hans Opfordring. Idet vi igjen beviste, som vi hundrede Gange tilforn havde gjort, ved vore Handlinger, at vi blev beløine af vore Fjender, og at vi var ligesaa beredvillige, ja meer end nogen anden af Republikkens Indvaanere, til at skuldre Geværet, og gaae ud at fægte i Slagene for vort fælles Fædreland, eller staae iblandt dets Forsvarere. Historien giver ingen Sammenligning hverken af Fordringens Strenghed og Uretfærdighed, eller af den Hurtighed, Trofasthed og Patriotisme, hvormed vi imødegik den, og fyldestgjorde den. Saaledes kan vi anføre Exempel efter Exempel paa Personer, som, idet de havde lovlig Myndighed, er ved vore Fjenders falske Fremstillinger og Indflydelse bleven paavirkede til at fornærme os som et Folk ved at fordre et Beviis paa vor Patriotisme. Hvor længe skal denne Tingenes Tilstand vedblive? Saa længe som Folket foretrækker at forblive i forsætlig Uvidenhed med Hensyn til os; saa længe som de foretrækker at mistyde vore

Hensigter, urigtigen fremstille vore Følelser og misforstaae vor Politik.

At beskylde os for at være uvenlige mod Regjeringen, er at anklage os for Fjendtlighed mod vor egen Religion, thi Intet, givet ved Inspiration, er holdt mere helligt af os end Constitutionen, hvorunder den virker. Som et religiøst Samfund fordre vi, i Fællesskab med alle andre Samfund, dens Beskyttelse; hvad enten vort Folk boer i de andre Stater eller Territorier, som Tusinder af dem gjør, eller i dette Territorium, saa holdes den som et Skjold for at beskytte den dyrebareste Naadegave, hvorfor Menneskeet er modtagelig — dets religiøse Anskuelser og Følelser.

De Forenede Staters Regjering har aldrig istandbragt noget Korstog imod os som et Folk, endskjøndt den er forbleven taus, eller har afviist os, naar vi har henvendt os til den om Bistand i vor Nød. Den har tilladt, at vi er bleven drevne bort fra vore egne Marker, for hvilke den har taget vore Penge, og det endog med dens Forskrivelser i vore Hænder, som sikkrede os en fredelig Besiddelse. Den har roligt seet paa og tilladt een af Constitutionens dyrebareste Grundbestemmelser at blive brudt; den har tilladt, at man uantastet har drevet os og traadt os under Fødder. Hvilken Fremgangsmaade staaer det tilbage for os at følge under disse Omstændigheder? Jeg svarer: Istedetfor at søge at tilintetgjøre den bedste Regjering i Verden, hvorfor Nogle synes at frygte, skulde vi, ligesom alle andre gode Medborgere, stille saadanne Mænd i Bestyrelsen, som vil føle de Forbindtligheder og den Ansvarlighed de er i til et mægtigt Folk; saadanne, som vilde føle og forstaae Vigtigheden af den Tillid man sætter til dem, som af Folkets Stemme er kaldte til at forvalte Love under den høitidelige Bekræftelse af en Troskabseed at overholde den af Himmelen inspirerede Grundlov, hvis uforkrænkte Bevarelse vi anseer som den sikkreste Borgen for vore frie Institutioners Vedligeholdelse.

Det burde være alle gode Medborgeres Tragten, og det er vor Agt og Hensigt som et Folk at befordre Dyd, Oplysning og Patriotisme; og naar nogen Person søger at krænke vor Dyd ved at saae Fordærvelsens og Lastens Sæd, og, naar han irettesættes derfor, angriber vore Rettigheder og Patriotisme, som almindeligen hidindtil er bleven gjort, saa fremstiller han for dette Folk sit eget fordærvede Hjerte. Skulde ikke de Personer, som er beskikkede til at forvalte Loven, selv iagttage den? Skulde ikke de Embedsmænd, som er bleven sendt til os fra de Forenede Stater, være nøiagtige Exempler paa Moralitet, Dyd og god Opførsel, og hædre de Love, som de komme her for at fuldbyrde og forvalte? Og skal de forglemme sig selv i den Grad, som at spilde deres Tid i Udsvævelser, Dobling og Forfølgelse af de Uskyldige og Umistænksomme; og paa forskjellige Maader ustraffede saae Syndens og Umoralitetens Sæd, uden at Nogen skulde vove at modsige dem? Jeg siger Eder nei! Med mig — med dette Folk vil I have Krig, om det behøves af denne Bevæggrund. Der paahviler os en Pligt at bruge vor Indflydelse for at bevare os selv, vore Hustruer, vore Børn, vore Brødre, vore Søstre og alle af vort Samfund for den besmittende Indflydelse af Last, Synd, Usædelighed og Misgjerning, lad det udgaae hvorfra det vil. Om det eristerer paa høie Steder, saa meget mere behøver det Irettesættelse, thi derfra vil det gjøre den største Skade.

Jeg kræver dette som en Rettighed,

som en grundlovmæssig Rettighed. Jeg troer, at det er lovligt at udøve al den Magt og Indflydelse, som Gud har givet mig for at bevare Dyd, Sandhed og Hellighed; og fordi vi er følsomme angaaende saadanne Punkter, skulde deraf sammenlaves at vi er Fjender til Unionens Regjering? Vor Historie beviser, at vi for saadanne Ting er bleven forfulgte endog til Døden, men det afskrækker mig ikke. Jeg vil hellere have Gud til Ven og hele Verden til Fjende, end at være Ven med Verden og have Gud til Fjende; og seet fra dette Synspunkt skulde Regjeringen ogsaa være vor Ven, thi sikkerligen i Bevarelsen af Dyd, Moralitet og Oplysning maa den vente Vedligeholdelsen af dens frie Institutioner og Opretholdelsen af dens Frihed. Og den Stund den ringeagter disse Principer, naar Ugudelighed og Synd kan ustraffet gjøre Opløb og øve Vold, og der ikke findes moralsk Indflydelse og Kraft nok i Folket til at hæmme det og nedtræde det, da kan den gjøre Regning paa en hurtig Undergang. Naar moralske Forpligtelser ophører at øve Indflydelse, og Dyd skjuler sit Aasyn, og Syndens og den fæle Fordærvelses skamløse Frækhed indtager dens Sted, da maa Nationen betænke, at der er Fare paa Færde. "Naar de Ugudelige hersker, sørger Folket."

Vor Stilling ligeoverfor de Forenede Staters Regjering og ligeoverfor Verden er altsaa at undertrykke Misgjerning og ophøie Dyd, at forkynde Guds Ord, som han har aabenbaret for os, og opbygge hans Rige paa Jorden. Og det være vitterligt for alle Mennesker, Regjeringer, Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, at dette er vort Kald, vort Forehavende og vor Hensigt. Vi agter at leve efter vor Religion, og have Forbindelse med vor Gud. Vi agter at rense vore Klæder for denne Slægts Blod ved vor Trofasthed i at prædike Himmelens Sandhed i al Tydelighed og Simpelhed; og jeg har ofte sagt og gjentager det nu, at alle andre Hensyn af hvad Navn og Beskaffenhed som helst synker hen i Utydelighed i Sammenligning med dette. At tjene Gud og holde hans Befalinger er det Første og Fornemste for mig. Om dette er den høieste Lov, saa bør den være det. Som den er for mig, saa skulde den være for ethvert Regjerings Departement; thi denne Lære er grundet paa Dydens og Retfærdighedens Principer; med den er Regjeringen, Constitutionen og de frie Institutioner sikkre; uden den kan ingen Magt afvende deres hastige Ødelæggelse. Den er Regjeringens lovgivende Magt; den er det Livselemet, hvorved den existerer og trives; mangler dette, saa synker den for aldrig at reise sig mere.

Vi gaae nu over til at afhandle det Spørgsmaal: Kommer vor Tro og Gudsdyrkelse — vor hellige Religion, som vi overholder og troer den, indenfor Constitutionens Betingelse; eller med andre Ord: Er det et religiøst Spørgsmaal, hvorover Constitutionen kaster dens beskyttende Skjold. Det lyder saaledes: "Congressen skal ikke give nogen Lov, hensigtende til Grundlæggelsen af nogen Religion, eller som forbyder den frie Udøvelse af samme." Vort Samfund er i Særdeleshed en religiøs Organisation; i den forener sig alle vore Forhaabninger om Salighed, Hæder, Herlighed og Ophøielse; i den finder vi vort Haab om en Opstandelse, og om et Liv af Udødelighed i en anden Tilværelses Tilstand. Af den er vi paavirket i alle vore Forretninger i Livet, formedelst dens Indflydelse har vi bevaret Dyd, grundfæstet Sandhed, og været istand til at udholde Forfølgelser. Ved dens Indflydelse har vi overvundet Vanskelig-

hederne af en Banlysning fra Civilisationens Boliger og denne Verdens Oplysning, og nedsat os i disse fjerne Dale, hvor der, indtil vi kom her, var Intet, hverken i Jordbund, Clima eller Frembringelser, som tiltrak sig Opmærksomheden, endog ikke af Eventyreren eller En med Foretagelsesaand; i et Land, som tilbød ingen Fordele, der kunde komme i Betragtning for noget andet Folk, undtagen os. Og hvorfor for os som et Folk? Fordi her, langt fjernt fra nogen af de Hvides Colonier, paa et Stykke Jord, ikke værdifuldt for dets Lethed, hverken for Dyrkning, Søfart eller Handel, hvor Landets hele Overflade frembød det meest nøgne og afskrækkende Skue, tænkte vi, at vi kunde leve og nyde vor Religion uantastede, og være frie for Nogens Indblanding. Om vore Principer og vor Religion var anstødelige for Nogen — saa var de befriede fra vor Nærværelse, uudtagen de foretrak at følge os.

Om Folket i de Forenede Stater ikke yndes vore religiøse Institutioner, saa er de ikke nødte til at blande sig i vort Samfund, eller at holde Selskab med os eller med vore Børn. Der er Intet her til at friste deres Begjærlighed, deres Gjerrighed eller deres Lyst. Derfor bør de forblive hjemme, eller om de ønsker at streife om for at opsøge nye Bosættelsesteder, da er der ingen mindre ønskelig end denne, undtagen den Hensigt, hvorfor vi har valgt den, som ikke er for dens egentlige Værd i pekuniær Henseende, men for at vi kunde nyde vor Religion i Fred, bevare vor Ungdom i Dyd, og være befriede for vore Fienders Fornærmelser, Fornrettelser og Forfølgelser.

Hvorfor skal vi have Fiender? Hvoraf kommer det, siger vore Modstandere, at at I ikke kan blande Eder og leve i Samfundet ligesom alle andre Religionsbekjendere? Det har noksom viist sig, at Folket vil ikke tillade os at boe iblandt dem i Fred. Vi er almindeligen blevne drevne ved ulovlig Magt, ved Pøbelskarer, Mordere og Snigmordere som uværdige til at boe iblandt Civiliserede, indtil vi, som den sidste Tilflugt, fandt Fred i disse fjerne Dale. Det er fordi vor Religion er den eneste sande. Det er fordi vi har den eneste sande Myndighed paa hele Jordens Overflade til at forvalte Evangeliets Sakramenter. Det er fordi Nøglerne til denne Huusholdning overdroges af Sendebud fra den celistiale Verden til Joseph Smith, og holdes nu paa Jorden af dette Folk. Det er fordi Christus og Lucifer er Fiender, og kan ikke gjøres til Venner; og Lucifer, som veed at vi har dette Præstedømme, denne Magt, denne Myndighed, søger vor Undergang.

Jeg veed, at disse Svar berører Sandheden af vore Principer, Joseph Smiths guddommelige Beskikkelse, Mormons Bogs og Pagtens Bogs guddommelige Troværdighed osv.; men denne Gjenstand overlader jeg til Eders Overveielse og Undersøgelse, med den simple Erklæring, at enten vor Religion er troet af noget andet Folk eller ikke, saa er den troet af os, og ingen Regjerings-Magt eller Myndighed kan lovligen eller retfærdigen forstyrre os i den fredelige og rolige Nydelse af samme.

Hvorfor skulde Beviser paa Patriotisme for Regjeringen kræves mere af dette Folk, end af noget andet Samfund i Staterne eller Territorierne? Vilde det ikke blive betragtet som fornærmende og krænkende i den høieste Grad, af ethvert andet Samfund i de Forenede Stater, at blive saaledes undertrykt og ydmyget? Kan ikke Folket og Regjeringen blive vaer iblandt os, som et Folk,

Virksomhed, Ædruelighed, Orden og et vel indrettet Samfund; tillige en almindelig Udbredelse af Kundskab og moralske Grundsætninger? Og veed de ikke, at disse er umiskjendelige Tegn paa og Frugter af Dyd, Sandhed og Kjærlighed til vort Land og Høiagtelse for dets Institutioner? Og udspringer ikke saadanne Anskuelser, Følelser, Skikke og Grundsætninger fra en reen og ubesmittet Religion, fra en dyb Følelse for vor Tro, vor Gudsdyrkelse, vor Forpligtelse til Christus vor Herre og hans aabenbarede Villie til os. Gjør vor Lære, som indeholder saadanne Anskuelser, Meninger og Vedtægter, og udøver saa mægtig Indflydelse paa Samfundet, — gjør den os uskikkede til at være trofaste, gode og patriotiske Medborgere af de Forenede Stater. Har det amerikanske Folk afveget saa langt fra Veien, og vandret bort fra Evangeliets Lys og Kraft, at de ikke kan forstaae, erkjende og vurdere det frelsende Element i religiøs Indflydelse, overveiende Moralitet, exemplarisk Udøvelse af Dyd og hellige Grundsætninger? Hvis saa er, da har sandeligen de udartede Sønner af værdige og patriotiske Fædre næsten forødt deres Formue, og bereder sig til at ernære sig af Affald liig Sviin. Hvis saa er, da betegner næsten den moralske Smuds en Hungerstid, som langt vil overgaae den brændende Tørke, ødelæggende Pest, og skrækkelige Elendighed i 1854. Hvis saa er, da vil Statsskibet, liig det af Stormen omtumlede Skrog, snart slaaes i Stykker, idet det ikke har hverken Roer eller Styrmand, ei heller Soliditet nok til at modstaae det rasende Angreb af de rullende Bølger.

I den oprigtige Iagttagelse af sande Religions- og Dyds-Grundsætninger erkjender vi Grundlaget, den eneste sikkre Grundvold for et oplyst Samfund og en velorganiseret Regjering. Ved Sandhed og i Kraft af guddommelig Beskikkelse bekæmper vi Vildfarelse og søger at sønderrive Mørkets Slør, som indhyller Menneskeslægten.

I Løbet af den Tidsalder, i hvilken vi lever, seer vi Opfyldelsen af Prophetierne og Forberedelsen for vor Herres og Frelsers anden Tilkommelse til at boe paa Jorden. Vi forventer, at Løgnens Smuthuller vil feies bort, og at den Stad, det Folk, det Herredømme eller Rige, som ikke vil tjene Gud, og ikke give Agt paa Sandhedens og Religionens Grundsætninger, vil vorde aldeles udryddet og tilintetgjort.

Ordet er gaaet ud fra den Almægtige, og vil ikke vende tomt tilbage til ham. Det tilkommer os derfor Alle og Enhver at have vore Bryllupsklæder paa, at have vore Lamper istand og brændende, og Olie nok, saa at vi ikke skal blive overraskede og dele Skjæbne med de daarlige Jomfruer.

Maa Herren velsigne os med hans Helligaands Inspiration, at vort Sind maa blive oplyst, vor Forstand udvidet og styrket, og maa hans Naade, Viisdom og Kundskab gives os til vor Bevarelse og Helliggjørelse i Forhold til vor Tid og Slægt for Forløserens Skyld, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Templet. Vi vil her give de Hellige i hele Skandinavien nogle Belærelser, Opmuntringer og Paamindelser om det, som ogsaa tilforn er omtalt, men

som paa Grund af dets store Vigtighed paany fra rette Vedkommende er forelagt alle de Hellige over hele Verden til Overveielse og nøiagtig Efterlevelse. Iblandt Evangeliets store Bud er Indsamlingen af Israel i disse sidste Dage eet af de store Hovedpunkter. Ikke alene for at befrie Israel fra den overhængende Tugtelse, som skal ramme Babylon, er det at Herren byder sit Folk at samles hjem til Zion, men ogsaa for ved Evangeliets hellige Ordinancer at forberede dem til Christi Tilkommelse, de Retfærdiges Opstandelse osv. Dog som disse hellige Handlinger ikke kan forrettes antagelig uden paa det Sted, og i det Huus, som Herren selv ved Aabenbaring til Propheten, eller Hovedet for sin Kirke, har anordnet at skulle bygges, saa har han den Tid, han ansaae sit Folk istand dertil, befalet dem at bygge et Huus til hans Navn — en Helligdom, hvori han kunde meddele sine Tjenere de fornødne høiere Begavelser, og hvori tillige de hellige Handlinger kunde forrettes med og for de Levende, og tillige for de Døde, paa det at Alle — i denne sidste Tidernes Fyldes store Huusholdning — kunde forenes til Eet i Christo og beredes til at komme ind til den evige Faders Nærværelse. Da ingen Skabning kan faae Meddeelagtighed i Christo, uden at være Faderen lydig i alle Ting, som er forordnet til Frelse og Ophøielse i de evige Verdener, saa er der ingen Raad at undslippe Fuldbyrdelsen af Herrens Befaling at bygge et Huus til hans Navn. Hvem skal altsaa bygge dette Huus, denne Helligdom, dette Tempel? Hans eget Folk, hans udvalgte Sæd, hans Pagtens Børn. Ved hvilke Midler? Ved deres Arbeide, ved deres Offring. Ikke saa snart var Herrens Folk jaget ud i Ørken, imellem Klippebjergene, ikke saa snart havde de sørget for deres allerførste Nødvendigheder til Huusly og Ernæring, førend de begyndte at iværksætte hiin Befaling, og berede Grund og Materialier til Helligdommen, lagde dens Grundstene og har arbeidet og arbeider, hvad deres nærværende Evner formaaer til Værkets Fuldbyrdelse. Og hvem gjør det? Jo netop de Mænd, der er blevne jagede, plyndrede, berøvede ethvert Subsistensmiddel, men som ved deres Ufortrødenhed, Trofasthed mod Herrens Bud har nedbraget hans Velsignelser i rigeligt Maal, sammenlignet med Omstændigheder og Forholde. Og for hvem arbeider disse Mænd, som har grundlagt Guds Rige i Bjergenes Dale, er det alene for sig selv? Nei; thi mange af dem har allerede modtaget en stor Deel af deres Velsignelser i de foregaaende Templer! De arbeider altsaa for Eder — Brødre og Søstre — for os her i Adspredelsen — for Alle, af hvilken Stamme, Tungemaal og Folk, som vil troe og adlyde Evangeliet; de arbeider for dem, som nu lever paa Jordens Overflade; de arbeider for dem, hvis Støv allerede i Aarhundreder har hvilet i Jordens Skjød, og hvis Aander i Fængselet venter paa Forløsning — paa Opstandelse. Adlydende Herrens Lov offrer de Hellige i Zion Tiendedelen af sin Indkomst, yder Tiende ved Arbeide, og offrer ellers af deres Formue, hvad deres Hjerte og deres Nidkjærhed for Frelsens Værk driver dem til. Overvei altsaa hvilket Arbeide, hvilken Opoffrelse Brødre der yder. Monne Nogen, der ifølge Stilling og Evne kan bidrage Sit til dette Værks Fremme og ikke gjør det, kan erholde de af Samme flydende Velsignelser? Utvivlsomt nei! Enhver skal faae Løn i Forhold til sit Arbeide, Velsignelse i Forhold til sin Opoffrelse. Det første Præsidentskab i Zion lod derfor en Opfordring udgaae i 1851 til de Hellige i England og Europa at aarligen gjøre en Offring til

Opførelsen af Herrens Tempel, saa at de Ydende kunde have og faae Deel med i Velsignelserne baade for sig selv og deres Afdøde; eftersom det er lige nødvendigt til Alles Saliggjørelse og Ophøielse. De Hellige har ogsaa efterkommet denne Opfordring, og det glæder os at see de Forstandiges og Trofastes villige Opfyldelse af det, som er til deres eget og Andres Bedste; men da gode Raad, Formaninger og Belærelse aldrig kan gjentages for ofte, især som der i vor Kirke immer kommer nye Medlemmer ind, saa er det os en Glæde at lægge Kirkens Authoriteters Opfordring for de Hellige, idet vi især herved paaminder, opfordrer og paalægger Conferencernes Præsidenter i den hele Skandinaviske Mission i denne Henseende, saavelsom i alle andre, at belære de under deres Veiledning værende Hellige om denne vigtige Pligt at yde til Tempelofferet, og vil vi have at Præsidenterne og de Hellige retteligen skal forstaae, at denne er en speciel Opfordring til at gjøre deres yderste Evne for at imødekomme den, saa at alle Hellige, Rige som Fattige, Brødre som Søstre, maa yde med rund Haand til Helligdommen; den Fattige sin Skjærv, den Rige i Forhold til hvad Herren har givet ham, og Eders Velsignelser vil Herren afmaale derefter; thi han er Retfærdighedens Haandhæver. Vi forventer altsaa, at denne Opfordring vil med sædvanlig Villighed imødekommes af Alle i den hele Skandinaviske Mission; saa at vi i saa Henseende ikke skal staae tilbage for de engelske, eller nogen anden Nations Hellige, men fremlægge paa Herrens Altar en forholdsmæssig Gave, saa at vi kan hævde vor Plads iblandt Guds Folk, fremskynde og befordre det hellige Huses Fuldendelse og Forskjønnelse, og saaledes, hvad enten vi lever eller døer, erhverve os Rettighed til at blive meddeelagtig i de Velsignelser, som Faderen vil give sine Børn ved den rette Fuldmagt og Autoritet; og erindre det, I Hellige, at som I saaer skal I ogsaa høste!

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 272.)

Rapporten angaaende de Ældstes Arbeider og Lærdomme i Conferencen, og ligeledes om deres, som nyligen havde vandret igjennem, var god.

Grenen i Freedom talte 65; Rushford 28; Burns 30; Holland 15; fremstillet af P. P. Pratt, som havende lidt meget af falske Lærdomme af Hyklere og Skjelmer; Aurora 4; Niagara 4; Antallet i de øvrige Grene ikke bestemt, men almindeligen rapporterede at staae godt.

Raadet gav Underviisning angaaende "Viisdoms Ordet," Tungemaals Gaven, at prophetere osv.; og sluttedes til den paafølgende Morgen.

Den 23de. Conferencen mødte for at tage i Overveielse Zions Forløsning.

Efter at Fem af Raadet havde talet, udtrykte Menigheden deres Bestemmelse at bringe i Anvendelse de Lærdomme vi havde givet; derpaa sluttedes Raadet.

Den 25de Mai. De Tolv mødte i Raad for at bede for hinanden indtil de skulde mødes igjen; og besluttede: At vi anbefaler og raader Ældsterne John Murdock og Lloyd Lewis at gaae til Menighederne i Chenango Point, New

York; og Springville, Pennsylvania (iblandt hvilke vi forstaaer at der er nogen Mislighed) og sætte i Orden de Ting, som mangler i disse Grene.

Besluttet: At Ældste Brigham Young gaaer strax fra dette Sted til en nærgrændsende Stamme af Josephs Levning, og aabner Saliggjørelsens Dør for dette længe forkastede og trængte Folk. Raadet lagde, ifølge hans Begjering, deres Hænder paa ham, at han maatte have deres Tro og Bønner til at fuldføre (med Ydmyghed og Kraft) denne i Sandhed vigtige Mission.

De lagde ogsaa deres Hænder paa Ældsterne John P. Green og Amos Orton i den samme Hensigt, som de ventede at følge ham.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 5te Juni mødte Ni af de Tolv i Raad i Rose eller Lyons Town, New York. Da der var saa faa Brødre i den Egn, blev det besluttet: At det ikke var nødvendigt at oprette en Conference, hvorefter Raadet sluttedes. Og efter at de havde prædiket adskillige Gange i Nabolauget vendte Ældsterne Brigham Young, Orson Hyde og William Smith tilbage til Kirtland, som Vidner i en vis Sag, hvori Præs. Joseph Smith jun. var indviklet for County Retten, og hvori han retfærdigen triumpherede over sine Fjender.

Orson Hyde,
Skriver.

De Ældste og Brødrene forsamledes i Conference den 6te Juni i New Portage; Oliver Cowdery præsiderede.

Ældste David Matthews, som suspenderedes ved en foregaaende Conferernce for uchristeligt Forhold, var nærværende.

Efter afhørt Vidnesbyrd fandt Raadet eenstemmigen, at han havde viist tilbørlig Sønderknuselse i Aanden i sin Vandel og Tale siden hans Suspension; og Ældste Matthews gjenindsattes.

Ældste Barkdall fremførte en Fordring mod Ældste Keeler for Tjeneste, som sagdes at være ydet for en otte eller ni Aar siden, og at have været paakjendt af et tidligere Raad.

Det viste sig, at der havde været en Afgjørelse til Fordeel for Ældste Barkdall, men intet Vidnesbyrd var frembragt af nogen af Parterne at bekræfte en Fordring eller bevise en Betaling. Afgjørelsen lød derfor: At baade Anklageren og den Anklagede havde lagt for Dagen en slet Aand, og fortjente en streng Irettesættelse af dette Raad.

Ældste Milo Hays blev anklaget for Ulydighed mod „Viisdoms Ordet," og Pagtbrud.

Begge Klager blev støttede ved Vidnesbyrd og Ældste Hays udelukkes fra Kirken.

Adskillige andre Disciplinssager foretoges og Conferencen sluttedes Kl. 12 om Aftenen.

Søndag Formiddag prædikede Præs. Oliver Cowdery, hvorefter fire døbtes.

Raadet organiseredes igjen om Aftenen og ordinerede Jacob Myers til en Ældste.

Sagen imellem Ældsterne Barkdal og Keeler optoges igjen; fire af Raadets Medlemmer talte i Sagen, hvorefter det afgjordes, at de havde een Uge, og ikke længere, til at forlige deres Udestaaelser med hinanden, og gjøre Afbigt for Menigheden eller tabe deres Stilling.

W. A. Cowdery,
Skriver.

Som Zions Præsidentskab, Biskop og Høiraad var flyttet til Kirtland eller gaaet ud at arbeide i Viingaarden, lod jeg publisere i Juni Nummeret af the Messenger and Advocate, at, efter Rigets Orden, begyndt i de sidste Dage at berede Mennesker for Herrens Hvile, har

de Ældste i Zion eller dens umiddelbare Nabolaug ingen Myndighed eller Ret til at blande sig i dens aandelige Anliggender, ordne dens Sager eller holde Raad for Medlemmers Udelukkelse i dens uorganiserede Tilstand. Høiraadet er bleven udtrykkelig organiseret til at forvalte i alle dens aandelige Anliggender; og Bispoppen og hans Raad er satte over de timelige Anliggender; saa at de Ældstes Handlinger er ugyldige og magtesløse. Herren ønsker Hveden og Klinten at voxe tilsammen; thi Zion maa forløses ved Dom, og dens Omvendte ved Retfærdighed. Enhver Ældste, som kan, efter at have sørget for sin Familie (om han har nogen) og betalt sin Gjeld, skal gaae ud og rense sine Klæder fra denne Slægts Blod. Medens de er i den Egn, istedetfor at forhøre Medlemmerne for Overtrædelser eller Forargelser, lad enhver arbeide til at berede sig for Viingaarden, afseende en liden Tid til at trøste de Bedrøvede, helbrede de Sønderderknuste, kalde paa den Frafaldne, bringe den Forvildede tilbage, gjenindbyde i Riget saadanne, som er bleven afskaarne, ved at opmuntre dem til at lægge til Side Dagens Byrder og øve Retfærdighed, og med eet Hjerte og eet Sind berede sig at hjælpe til at befrie Zion, Forjættelsens yndige Land, hvor de Villige og Lydige skal velsignes.

Omtrent ved denne Tid blev Hr. Hewitt anbefalet til mig. Han var en Prædikant, som var kommen fra Europa tilligemed sin Hustru for at undersøge dette Værk, og, som han godtgjorde, var udsendt af hans Kirke i denne Hensigt. Hans Besøg var kort, og han forlod os med Tilkjendegivende, at han vilde komme igjen for at fornye sine Undersøgelser. Som han ikke vendte tilbage ifølge Overeenskomst, og som vi hørte at han var i Fairport, sendte Præsidentskabets Raad ham følgende Brev:

Den 14de Juni.

Til

Velærværdige Hr. Hewitt!

Da De ikke vendte tilbage, som vi forstod Dem ved Deres Besøg hos os, blev det besluttet og vedtaget i Raad om Aftenen den 14de Dennes, at Bringeren heraf, Oliver Cowdery, een af de præsiderende Ældste i vor Kirke, skulde reise til Fairport, og undersøge, om muligt, Aarsagerne til Deres Udeblivelse; og dette er gjort af den Aarsag, at vi føler en inderlig Længsel efter at frelse Menneskenes Sjæle og at tilfredsstille Deres Spørgsmaal angaaende den Religion vi bekjender. Om Hr. Hewitt er i Fairport, er det Raadets oprigtige Ønske at han vilde komme tilbage, at vi kan tilfredsstille ham angaaende vor Religion, og han tilfredsstille os angaaende sin; thi vi føle et lige saa stort Ønske for hans Folks Velfærd, som han kan føle for vores.

Med Agtelse osv.

W. W. Phelps,
Skriver.

Ældste Cowdery begav sig strax til Fairport, og tilmeldte Raadet den følgende Dag, at Hr. Hewitt var ikke paa Stedet; at han leverede deres Brev til Madame Hewitt, som underrettede ham om, „at hendes Mand havde ofte talt om sit Ønske at blive nærmere bekjendt med det Folk, som han var kommen fra Europa for at see. Men det Næste vi hørte om Hans Velærværdighed John Hewitt var, at han havde aabnet en Skole i Painesville, Ohio. Hr. Hewitt var en Ældste i Irvingiternes Kirke i Barnsley, England, og modtog en Befuldmægtigelse fra hiin Kirke, som udtrykt i et Brev fra Hr. Shaw af 21de

April, at besøge de Hellige i Amerika, og undersøge deres Tro og Grundsætninger; og om Hr. Hewitt fandt dem, som de ventede, kunde de Hellige vente Hjælp fra dem (Menigheden i Barnslv), eftersom de var rige i timelige Ting og havde modtaget Tungemaalsgaven i Kirken.

Torsdag den 18de Juni. Ni hundrede og halvtredsindstyve Dollars tegnedes til Templet af de Hellige i Kirtland. Stor Nidkjærhed tilkjendegaves for at rulle Værket frem.

Den 19de mødte Ni af det omvandrende Høiraad tilligemed Menigheden i Conference i Pillow Point, New York, og besluttede at Conferencens Grændser omfatter hele den nordlige Deel af Staten og kaldes „Black River Conference." De Ældste i denne Conference havde været flittige i deres Kald. Deres Læremaade behøvede i nogle Henseender Rettelse, hvilken de med Glæde modtoge.

Menigheden i Pillow Point talte een og tyve, men iagttog ikke almindeligen "Viisdoms Ordet." Sackets Harbor talte nitten; Burville syv; Champion sex; Ellesburgh tre og tredive; Henderson fire; Alexandria fire; Lyne fire; og to i Orleans, tre i Potsdam og sex i Stockholm.

Efter at Rapporten fra Menighederne var aflagte, talte Fem af Raadet efter hinanden til Conferencen om Grundsætningerne for Kirkebestyrelse, Beskaffenheden og Udøvelsen af de aandelige Gaver, Viisdoms Ordet, og Rigtigheden af at vælge vise Mænd og sende dem med Penge for at kjøbe Land i Zion, saa at de ikke maatte samles i Forvirring; og Conferencen samtykte eenstemmigen i Raadets Belærelser. Sluttedes til den 20de, da Møde afgaves, og John Elmer fremstilledes som førende meget urigtige Principer; saadanne f. Ex. som at Guds Aand tog ham undertiden og kastede ham ned, og at han kunde døe den Retfærdiges Død og den Ugudeliges; og for at vise hans Magt hos Gud sagde han, at han havde gjennemgaaet en Slags Død, og var bleven udødelig, og skulde vedvare for stedse uden nogen anden Død eller Forandring, men ikkun tiltage i Klarhed evindeligen. Han vedblev at paastaae disse Ting, og vilde ikke tage imod Lærdom af Raadet, og blev derfor afskaaren. I Mandags døbtes fem, og vor offentlige Forsamling endtes.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 21de, som var en Søndag, prædikede jeg i Kirtland om den evangeliske Orden.

Torsdagen den 25de Juni var der en Forsamling i Kirtland for at subskribere til Templets Bygning og 6,232 Dollars 50 Cents tilføiedes Listen. Joseph Smith tegnede 500 Doll.; Oliver Cowdery 500 Doll.; W. W. Phelps 500 Doll.; F. G. Williams 500 Doll. af det Ovenstaaende, hvilket alt de betalte inden een Time, og Folket forbausedes.

Den 29de Juni forsamledes Sex af det omvandrende Høiraad, nemlig: D. W. Patten, H. C. Kimball, Luke Johnson, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson i Conference med Menigheden i Loborough, Øvre Canada. Menigheden i Loborough, bestaaende af 25 Medlemmer, bragtes til Overeensstemmelse i mange Principer af den nye Pagt, idet de ikke havde havt den samme Anledning til Underviisning, som Menighederne i Staterne. Brødr. Henry og Jacob Wood, som var bleven suspenderede, blev atter forhørte, men afskaarne. Ældste Frederik M. Van Leuven beskikkedes som præsiderende Ældste, og et Antal blev tillagt Menigheden under vort Ophold der.

Den 3die Juli kom Michael H. Chandler til Kirtland for at fremvise nogle ægyptiske Mumier. Der var fire indbalsamerede Menneskelegemer tilligemed to eller flere Papyrus Ruller, bedækkede med hieroglyphiske Figurer og Indskrifter. Eftersom man fortalte Hr. Chandler at eg kunde oversætte dem, bragte han mig nogle af Charaktererne, og jeg gav ham Oversættelsen, og som en Gentleman gav han mig følgende Attest:

Kirtland d. 6. Juli 1855.

Det være vitterligt for Alle, som kan ønske at vide angaaende Joseph Smiths, jun. Kundskab i at udtyde de gamle ægyptiske Hieroglyphskrifter, mig tilhørende, som jeg har foreviist de lærdeste Mænd i mange vigtige Stæder, og af den Underviisning jeg nogensinde kunde faae eller træffe paa, finder jeg at Joseph Smiths stemmer overeens i de mindste Ting.

Michael H. Chandler,
Reisende med og Eier af
ægyptiske Mumier.

Søndagen den 5te. Jeg prædikede om Eftermiddagen. Hull Barton eller Michael H. Barton prøvede paa at komme ind i Menigheden, men var ikke villig til at bekjende og forsage alle sine Synder — og han blev forkastet.

Snart derefter kjøbte nogle af de Hellige i Kirtland Mumierne og Papyrus Rullerne (hvorom en Beskrivelse vil udkomme siden), og jeg tilligemed W. W. Phelps og O. Cowdery som Skrivere begyndte Oversættelsen af nogle af Skrifttegnene eller Hieroglypherne, og fandt til vor store Glæde, at een af Rullerne indeholdt Abrahams Skrifter, en anden Joseph af Ægyptens Skrifter osv., om hvilke en fuldstændigere Beretning vil fremkomme paa sit Sted, eftersom jeg skrider frem med at undersøge eller udfolde dem. Med Sandhed kan vi sige, at Herren begynder at aabenbare Fredens og Sandhedens Fylde.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	15 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	46 —	„ —	„ —
K. Petersen	25 —	„ —	8 —
N. Nielsen	34 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	10 —	„ —	„ —
H. Jensen	28 —	5 —	„ —
Summa	158 —	5 —	8 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i forrige Nr. gjengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

En Deel af denne Forsamling er bleven opdragen i Amerika og er meer eller mindre bekjendt med Constitutionen, med Folkets grundlovmæssige Rettigheder, med Landets Institutioner, med Staternes Regjeringer, Love osv., og om de nøiagtigen har givet Agt paa og hørt Br. Bullock oplæse mit skrevne Foredrag, saa at de kunde forstaae det, saa veed de, om deres Sind, Følelser og Domme stemmer overeens med mine, angaaende de Ansknelser, som nylig er bleven fremstillede.

Jeg kan sige med eet, at de er sande; de er dette Folks Følelser, forsaavidt som de er bekjendte med de Forenede Staters Regjerings Grundsætninger; endskjøndt en Deel af vor nærværende Menighed er ikke bleven opdragen under den velgjørende Indflydelse af vor Fædrene-Regjerings Institutioner. Men saavidt som de forstaaer, drister jeg mig til at sige, at saadanne er alle Sidste Dags Helliges Følelser.

Under min Tale skal jeg behandle Emnet frit. Dog veed jeg, at naar jeg taler offentligt, er der altid Saadanne tilstede, som er tilbøielige til at finde Noget at udsætte paa dette Folk, og som forsøger at opvække Fordom imod dem; og de vil samle op enkelte Ord og Sætninger, og stille dem tilsammen efter deres eget Behag, og sende ud en fordærvet Læsemaade for at fylde Verden med Fordomme imod os. Jeg bryder mig ikke om en saadan Fremgangsmaade; thi jeg har ofte sagt, at talte Ord er ikkun Vind, og naar de er udtalte er de borte; følgelig tager jeg mig den Frihed at tale det, som jeg ikke tillader mig, naar jeg betroer mine Følelser til Papiret.

Det Foredrag, som nyligen er bleven oplæst, og som udpeger den Sti, dette Folk har vandret paa, er blot et kort Sammendrag af vor Erfaring, hvad vi har udstaaet og hvad vi troer.

Før Mormons Bog blev trykt og strax efter at Joseph Smith havde erholdt Pladerne, og de Aabenbaringer han modtog angaaende denne Optegnelse, at den var Nephiternes og Lamaniternes Optegnelse, hvilke er Fædrene til vort Lands nærværende Urindvaanere, og hvorved Herren sagde ham, at han var ifærd med

at lægge sin Haand paa Værket anden Gang for at samle Israel, begyndte Krigen imod ham; dette skete længe før Bogen blev trykt. Jeg vil nu sige Eder Alle en Hemmelighed, endskjøndt den allerede er bleven oplæst for Eder, nemlig at Christus og Belial er ikke Venner, de er Fjender. Vi spørger, hvor Christi Kirke er? Mit afgjørende Svar er: Om de Sidste Dags Hellige ikke udgjør Guds Rige paa Jorden, Jesu Christi Kirke, saa er den ingensteds at finde herneden. Det er let at bevise af Skriften, at ingen anden Kirke, som paastaaer at troe det Gamle og Nye Testamente, taaler neppe nogen Sammenligning med den gamle, sande Kirke i Fylden af Jesu Christi Lærdomme.

Forsaavidt Moraliteten angaaer har jeg i mange Tilfælde ingen Klager at gjøre. Tusinder og Millioner af Mennesker lever efter det bedste Lys de har, men det hellige Præstedømme er ikke paa Jorden, undtagen de Sidste Dages Hellige har det. Det er Præstedømmet, atter givet til Menneskenes Børn, skal jeg udsige det? (Ja!) Det opægger Djævelen og gjør hele Helvede vred; og Djævelens Tjenere vil rende hid og did, og publisere deres Løgne om Christus og hans Kirke paa Jorden. De er ikke vrede paa mig eller paa Eder; og Christendommens Bekjendere og Præster er ikke vrede paa os, men de er fyldte med Vrede og Harme mod dem selv og den Almægtige. Hvorfor er de vrede? Fordi de er Mennesker, og liig andre Mennesker. Om en Mand seer, at hans Huus er nærved at falde, om han seer en eller anden Ting, som bestandigen gnaver og hakker og undergraver Grundvolden, og opdager, at lidt efter lidt maa hans Huus falde, maaskee naar han sover, eller naar han er borte fra Hjemmet, og tilintetgjøre hans Hustru og Børn, saa føler han alletider Pine og Angst; idet han stedse vogter med et frygtsomt Blik den Tid, naar det vil knuses istykker. Dette er Vanskeligheden med den sig kaldende christne Verden. Er det saaledes med den Vantro? Nei, han bryder sig ikke om Tingen; men de søde, elskelige, velsignede Christne, Præsten paa Prækestolen og Degnen under den, og de vise Efterfølgere af deres eget Vrøvl og af deres Fædres Traditioner, er de, der fører Krig med Guds evige Præstedømme.

Universalisterne siger, at vi skal Alle gaae til Himmelen i en Hob tilsammen, og om de troer deres Religion, de bekymrer dem ikke om Mormonismen. Endskjøndt jeg bekjender, at jeg troer, at de Fleste af dem er liig den gamle Mand, som var en Stærktroende i Universalismen, og medens han spadserede iblandt sit Qvæg og grundede paa sin Lære, gik han til den Oxe, han gjorde meest af, og sagde for sig selv: „Jeg troer Universalisternes Lære, men gamle Bright, hvor meget jeg end holder af dig, saa vilde jeg villigen give dig bort, om jeg v i d s t e, at den var sand.“ I finder en Mand, som ikke troer paa nogen religiøse Lærdomme, som ikke troer paa en tilkommende Tilværelse, og hvad bryder han sig om Mormonismen? Aldeles intet.

Hvem er det, som altid opægger Djævelen? Hine hellige Hyklere, hine gamle Sekterere, som paastaaer at være saa hellige, og at de har saamegen Religion. De seer, at deres gamle yndede Rede knuses i Støvet for aldrig at opbygges igjen, idet Mormonismen vil triumphere. Det er dette, som opvækker al Fortræd. Det var Præster, som først forfulgte Joseph Smith. Jeg vil her omtale nogle faa af de Omstændigheder, som jeg personligen kjender angaaende Fremkomsten af Pladerne, en Deel af hvilke Mormons

Bog blev oversat fra. Denne Kjendsgjerning kan være ny for Adskillige, men jeg har en personlig Kjendskab med Hensyn til mange af hine Omstændigheder.

Jeg kjender godt en Mand, som for at faae Pladerne reed over tredsindstyve engel. Mile tre Gange den samme Tid, som de erholdtes af Joseph Smith. Omtrent den Tid, da de blev leverede til Joseph ved Engelen, sendte den omtalte Mands Venner Bud efter ham og underrettede ham om, at de stod i Begreb med at tabe Skatten, endskjøndt de ikke vidste hvad det var. Manden jeg hentyder til var en Spaamand, en Troldmand, en Stjernetyder, en Sandsiger, og besad saa megen Talent som Nogen, der har vandret paa amerikansk Grund, og var en af de ugudeligste Mænd jeg nogensinde har seet. Den sidste Gang han reiste for at erholde Skatten, vidste han hvor den var og sagde hvor den var, men kjendte ikke dens Værdi. Tillad mig at sige Eder, at en Baptist-Præst og andre af Josephs Naboer var netop de Mænd, som sendte efter denne Troldmand den sidste Gang han reiste for Skattens Skyld. Jeg hørte ingensinde en Mand, der kunde sværge som hiin Stjernetyder; han bandte videnskabeligen efter Regel og Noder. For dem, som holder af at bande, var det musikalsk at høre ham, men ikke saa for mig; thi jeg vilde forlade hans Nærværelse. Han pleiede at udskjælde Joseph for enhver Ting som var slet, og sige: „Jeg troer at han vil faae Skatten tilsidst." Han fik den og Krigen begyndte strax.

Da Joseph havde erholdt Skatten, forenede Præsterne, Baptist-Diakonen og Religionister af enhver Slags sig med Spaamanden og med enhver ugudelig Person for at faae den ud af hans Hænder, og for at fuldbyrde dette, begav sig en Deel af dem ud og forfulgte ham.

Vor (den amerikanske) er efter Bekjendelsen en christen Nation, og de, som bekjender sig at være Christne, skulde være saadanne i Virkeligheden; hvis de var, vilde de ikke betænke sig paa at faae en god Mand og en Christen til at præsidere over sig. Hvor meget der end siges imod at Christne skulde sidde i Regjeringens Præsidentstol, saa er de de eneste Personer, der er skikkede til at regjere, og skulde undervises af Herren ved Drømme og Syner. Men efter al den Hujen og Skrigen om „Kirke og Stat," har der ikke været en Præsident eller Guvernør i vore Dage, uden han jo har været meer eller mindre paavirket af Præster, som nægter Aabenbaring, som ikke troer paa Syner og ikke modtager Engles Betjening. Præsidenter, Guvernører, Regjerings- og Congresmedlemmer er meer eller mindre beherskede enten af Præster eller af en traditionel Religions Indflydelse; og dog vil de næsten alle tillige vende sig bort og forbande Præsterne og Religionen indtil nederste Helvede, medens de er regjerede og beherskede deraf. Det er den falske Religion i Verden, som opvækker denne „Hujen og Skrigen," som vildleder Folket og opsætter sig imod Guds Rige paa Jorden. Dersom vi blot vilde holde Trop med de Ugudelige, saa vilde alt være rigtig, og da vilde Ingen ønske at forfølge os.

Jeg vil omtale nogle Yttringer og Handlinger, som er bekjendte fra den Tid i Missouri, da de havde Joseph og mange Andre i Fængsel. Gamle General Clark havde uindskrænket Magt fra Guvernør Boggs til at dræbe Mand, Qvinde og Barn, eller til at spare Qvinder og Børn, eller til at fordele den hele Menighed af de Hellige iblandt de andre Indvaanere, alt eftersom han behagede. Grunden dertil tilskrev man „Mormon Oprør," „Mormon Uroligheder;" end-

skjøndt Mormonerne havde ikke været ude af deres eget County, thi de eiede næsten hele Countiet, hvor de boede, og de gik ikke over deres egne Grændser undtagen i lovlige og nødvendige Forretninger. Vi havde afgivet vore Vaaben efter de Opfordring, hvilket skete for at prøve vor Lovlydighed for Regjeringen, og derefter sagde mange af dem: „Nu vil vi, Gud fordømme Eder, skyde Eder ned;" og nogle af de Hellige blev dræbte, efter at de havde overleveret deres Vaaben og saaledes troligen efterkommet Opfordringen.

Udgangspunktet for vore Forfølgelser der opkom derved, at vore Fjender satte Ild paa deres egne Huse, og svoer paa, at Mormonerne havde gjort det og drevet dem ud. Dette veed jeg; thi jeg havde Leilighed til personligen at iagttage det. Da General Clark kom ind i Far West med sin Armee, sendte han George M. Hinkle, Apostaten, for at kalde ud Resten af Brødrene paa den offentlige Plads, og naar de var forsamlede, slog han en Kreds omkring dem med sine Mænd, og sagde: „Gentlemen! jeg har uindskrænket Magt til at handle, og jeg vil nu sige Eder hvad vi ønsker; — vi ønsker at Een skal gaae hjem med denne Mand og en Anden med hiin Mand, og tag Eders Hustruer og Børn med Eder og adspred Eder over Staten. I er de bedste Arbeidere og det driftigste Folk vi har; og I har udført mere her i to Aar, end vore gamle Settlere har gjort i tolv? Vi ønsker, at I skal leve hos os. Hvorfor kan I ikke holde Samfund med os? Jeg ønsker, at I skal sprede Eder iblandt vort Folk og give op Eders Religion og Prophet; thi jeg vil sige Eder nu, i Begyndelsen, I vil aldrig see Eders Prophet Joseph Smith igjen." (Jeg sagde for mig selv: Det er en Løgn.) „Bland Eder ikkun med os, og giv op Eders Prophet, Eders Apostler og Eders Samlen-Eder-selv sammen, og vi ønsker, at I skal blive hos os, thi I er de bedste Medborgere i Staten." Jeg tænkte at disse Udtryk stemte ikke vel overeens med mange af hans Bemærkninger, og idet jeg var bestemt paa ikke at give op min Religion, gjorde jeg med eengang den Slutning, at han kunde gaae til Helvede og jeg vilde forlade Staten; og saaledes gjorde jeg tilligemed Resten af de Sidste Dages Hellige, eftersom de havde tilforn dræbt mange af dem.

Brødre og Søstre! Vore Venner ønsker at vide vore Følelser med Hensyn til Regjeringen. Jeg svarer: De er af det bedste Slags, og vi vil bevise det ogsaa, som I vil see, om I blot lever længe nok; thi at vi skal leve for at bevise det, er sikkert; og naar de Forenede Staters Constitution hænger som om det var paa en enkelt Traad, vil de have til at kalde paa Mormon-Ældsterne for at frelse den fra fuldkommen Tilintetgjørelse, og de vil trine frem og gjøre det.

Vi elsker vort Lands Constitution; den er alt hvad vi kunde forlange; dog i nogle faa Tilfælde kunde der gjøres nogle Tillæg, som vilde forbedre den. Vi synes godt om Forbunds-Regjeringen og Congressens Love. Der er Intet i disse Love, som i mindste Maade strider imod os, endog ikke i vor Udelukken af Vedtægtslov for dette Territorium. Jeg kan underrette vore Jurister, som fører Sager for Skranken her, at de Forenede Staters Congres har udgivet Love, som giver os Rettighed at udelukke Vedtægtslov efter vort Behag, og det endog uden nogen Krænkelse af Constitutionen eller almindelige Bestemmelser. De har ogsaa givet os Rettighed til at standse Drukkenskab, Banden og Doblen og at forbyde Hestevæddeløb, og at straffe Mennesker, som skader og røver hverandre.

De Forenede Staters Constitution og Forbundsregjeringen har i sine Bestemmelser givet os denne Rettighed.

Nu vil jeg sige Eder en Ting, som jeg er en Modstander af, og som dette Folk ogsaa modsætter sig, det er, at en Mand skal komme her som en Embedsmand med et Stykke Faareskind (Pergament) i sin Lomme, hvilket er forsynet med en eller anden Stormands Navn, og begynde at sætte op sine Ordens Regler for dette Folk, og sige: „Jeg er en Gentleman, jeg er en høihjertet Gentleman, kan I sige mig, hvor jeg kan finde en Qvinde, som vil sove med mig inat?" og at sætte op Spillehuse, drikke og svire, opvække Splid og udruge Processer, jage op misfornøiede Aander og derefter give Folket en Forelæsning om Moralitet, ønskende dem at blive liig andre Samfund, og sige til Madame Den-og-den eller Jomfru Den-og-den: „Vil De ikke tage en Kjøretour med mig — vil De ikke tage en Kanetour i Aften med mig? Jeg er en høihjertet Gentleman." En viis Fader eller Mand siger: „Kom hjem her, dette er Eders Sted, I har Intet at bestille med Fremmede." Hvad er Følgen af dette? Jo, fra de fleste af de høihjertede Gentlemen kan I høre: „Gud fordømme Mormonerne, de er opsætsige mod Forbundsregjeringen, fordi de vil ikke lade os sove med deres Hustruer og Døttre." Jeg modsætter mig saadanne Mænd og er efter dem med den Almægtiges besjærede Pile. Hvor langt? Lad dem fornærme min Families Kydskhed, og jeg vil, saa sandt hjælpe mig Gud, udblæse deres Livs Lys. (Hele Forsamlingen sagde: „Amen!") Saadanne Personer maa raabe „Fiender, Fiender; Mormonerne er alle fiendtlig sindede mod Regjeringen," og de maa raabe det indtil de er i Helvede.

Som jeg allerede længe har sagt, de Forenede Staters Præsident skulde være et fuldkomment Mønster for alt Folket at vandre efter; saaledes skulde ogsaa Vicepræsidenten, Medlemmerne af Cabinettet og Congressen, Guvernøren af Staterne og Territorierne og endelig alle Regjeringsembedsmænd være Mønstre for Folket at efterligne. Men hvad finder I iblandt Folkets Ledere? Næsten alt andet undtagen et retskaffent Exempel.

Fordærvede Mennesker kan ikke vandre paa disse Gader ustraffede, og om dette er Fiendskab mod Regjeringen, saa Amen til det. De Forenede Staters Constitution understøtter vi hele den udslagne Dag, og den vil understøtte og beskytte os, medens de Mænd, som siger, at vi er Fiender, og som raaber: „Mormon Urolighed," vil gaae til Helvede. Der har været Embedsmænd her, som ikke var skikkede til at leve iblandt os, og de rendte hjem, og opvakte Skriget „Mormon Uroligheder," „Mormon Opr-ør," „Mormon Krig," og „Landsforrædere," men deres Dag er forbi.

Naar en Mand paastaaer at være være min Ven og dette Folks Ven, saa vil han modtage mit Raad, istedetfor at opvække Splid og øve Uretfærdighed. Jeg lider ikke den forsætlig Fordærvede, og lidt efter lidt vil jeg komme ud liig Torden, som jeg har gjort med Andre, naar de øvede Ugudelighed; og som jeg gjorde med en vis Person, da han holdt sin glimrende Tale, og fornærmede dette Folk fra Øverst til Nederst. Jeg tugtede ham, og han rendte bort, og rapporterede som mine Yttringer, saadanne som ikke var komne fra mig. Der sagdes ham, medens han var paa Sletterne, at Præsident Zacharias Taylor var død og fordømt, og det har gaaet gjennem Staterne fra Ende til Ende, at jeg sagde saaledes. Det blev først udgivet

at Mormonerne sagde saaledes, og derefter at Brigham sagde saaledes; nu vel, jeg understøttede det, fordi jeg vidste, at det var sandt. Jeg har just ligesaa stor Ret til at sige, at Præsident Taylor er i Helvede, som at sige at nogen anden elendig Synder er der. Var han noget mere end Kjød og Blod? Jeg har lige saa stor Ret, seet fra et religiøst Synspunkt, til at drøfte ham, som jeg har til at drøfte Bonden paa Møgdyngen. Han er gaaet did, og saa er mange Andre; og Herren den Almægtige flytter de bittre Grene, som er talt om i Mormons Bog.

Aviserne er fulde med Angivelser, at jeg sagde: „Præsident Pierce og hele Helvede kunde ikke flytte mig fra mit Embede." Jeg vil sige Eder hvad jeg sagde og hvad jeg nu siger: Herren regjerer og hersker over Himmelens Hærskarer, og gjør efter sit Behag iblandt Jordens Beboere. Han opreiser et Rige her og nedstyrter et andet der, efter sit Behag. Han vandrer midt iblandt Folket, og de veed det ikke. Han gjør til Konger, Præsidenter og Guvernører, hvem han vil; derfor slutter jeg, at jeg skal være Guvernør over Utah Territorium just saa længe som han ønsker, at jeg skal være; og for den Tid kan hverken de Forenede Staters Præsident eller nogen anden Magt forhindre det. Vær altsaa ikke bekymrede, Brødre og Søstre, for min Aftakken fra Embedet; thi naar Præsidenten beskikker en anden Mand til at være Guvernør i Utah, saa maa I erkjende at Herren har gjort det; thi vi skal anerkjende hans Haand i alle Ting.

Alle Folk er i den Almægtiges Hænder og han styrer og behersker dem, endskjøndt de kan ikke fatte det, ei heller anerkjender de hans Medvirken. Han ophøier Præsidenten til at være Nationens Hoved, og plaserer Konger paa deres Throner. Der er ikke et Menneske, som undgaaer hans Opmærksomhed, og han frembringer sine Hensigter i de sidste Dage. Jeg kan sige Eder noget Mere, Brødre og Søstre og Venner og de Forenede Stater og hele Verden: Herren den Almægtige vil ikke tillade, at hans Præstedømme igjen drives bort fra Jorden, skulde han endog tillade de Ugudelige at ødelægge dette Folk. De Forenede Staters Regjering og alle Konger i denne Verden maa gaae til Krig imod os, men Gud vil bevare en Deel af de Ydmyge og Sagtmodige til at bringe Riget til Jordens Beboere, og vil forsvare sit Præstedømme; thi det er den sidste Tid, den sidste Indsamlingstid; og han vil ikke tillade, at hans Præstedømme igjen bliver drevet bort fra Jorden. De kan masakrere Mænd, Qvinder og Børn; men Herren vil ikke tillade dem at tilintetgjøre Præstedømmet; og jeg siger de Hellige, at, om de troligen vil udøve deres Religion, vil de leve og ikke blive afskaarne.

„Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand," og Mange, som ikke har Præstedømmet, har Ideer, som er virkeligen sande, endskjøndt de ikke altid er visse paa, enten de er sande eller ikke. Menneskenes Tanker, medens de hviler paa deres Senge, angaaende dette Folk, hvad enten Præsidenten over de Forenede Stater, eller Congressens Medlemmer, eller de forskjellige Staters Regenter, naar de overveier denne Verdens Tilstand og deres endelige Bortgang fra denne Handlingsplads, er, at der er intet Ondt i de Sidste Dages Hellige. Og jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at deres hemmelige Betragtninger siger dem dette, undtagen de er fordærvede saa meget af Ugudelighed, at Herrens Aand

har ophørt at stride med dem. Men saa snart som de indlader sig i Tummelen af deres daglige Beskæftigelser, tiltrækker sig den Hujen og Skrigen, at „Mormonerne er ifærd med at gjøre dette og hiint," deres Opmærksomhed. Tidligere gik det Rygte, at „de stod i Begreb med at underhandle hemmeligen med Slaverne," naar vi aldrig havde tænkt paa en saadan Ting. Chams Sæd, som er Cains Sæd, kommende ned gjennem Cham, vil, ifølge den Forbandelse, som er lagt paa ham, tjene sine Brødre og være en "Tjeners Tjener" for hans Medskabninger, indtil Gud borttager Forbandelsen; og ingen Magt kan forhindre det. Disse er mine Anskuelser angaaende Slaveri. Jeg vil her sige lidt Mere om denne Gjenstand. De Hvides Behandling af Slaverne vil, i mange Tilfælde, sende baade Slave og Herre til Helvede. Denne Paastand indbefatter meget i faa Ord. De Sorte skulde bruges som Tjenere og ikke som Bæster, men de maa tjene. Det er deres Rettighed at leve saaledes, at de kan nyde mange af de Velsignelser, som følger med Lydigheden til Evangeliets første Principer, endskjøndt de er ikke berettigede til Præstedømmet.

Men for at gaae videre: Hovedondet ligger i Styrerne eller i dem, som paastaaer at være Styrere, og i Lovens Forvaltere, men ikke i Constitutionen, thi den er reen. Endog de, som har Ondt i deres Hjerter, naar de overveier de Kraftyttringer, som er, og som nu fremstiller sig for deres Øine, naar de tænker paa dem paa deres Senge og i deres besindigste Overveielser, begynder de at fatte, at Gud hjemsøger Jorden, at de Sidste Dages Hellige ikke er saa slet et Folk, som de fremstilles af deres Fiender at være; at de ikke er tilbøielige til at være fiendtlige mod Regjeringen, og at de er et godt Folk. Mange, som leilighedsviis anstiller rolige Betragtninger, begynder at begribe, at vi har Noget, som de kjender ikkun lidet til og ønsker, at de forstod det. Naar de bortjager disse Betragtninger, kommer Frygt over dem, fordi Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden er, at „Mormonerne er i Færd med at gjøre Noget." — Hvad sagdes der i Nauvoo? „Overlad Joe Smith og Mormonerne til dem selv, og det vil ikke vare lang Tid førend de behersker Valget i denne Stat, og den Mand, som Joe Smith siger skal være Guvernør, han vil blive det, og de Mænd, som han siger skal være Repræsentanter, de vil blive det; og vi vil ikke taale det."

Det var en Præst paa Prædikestolen, som opæggede Politikeren og sagde „Taaler det ikke;" og dette fordi Præsten kunde ikke udholde at staae op paa Prædikestolen og tilstaae sin egen Skam, fordi han forsvarede en falsk Religion; thi vore Ældste kunde bringe Enhver af dem til Taushed, og faae dem til at rødme af Skam. Derfor var og er deres Ord og Beslutninger: „Vi vil dræbe Mormonerne," og Præsterne, skjulte bag Politikerne, plagede Mormonerne. Hvor længe vilde det have været, førend det hele Valg i Illinois vilde være bleven controlleret af de Sidste Dages Hellige? Vore Fiender saae dette, og Djævelen vidste det og blev vred, og besluttede at fordrive os. Han gjorde saa, og jeg takker Gud for det. Præsterne og Politikerne kunde tydeligen see, at Mormonismen samlede til dens Banner dens Tusinder og Titusinder, og at det blot vilde vare en meget kort Tid, førend Staten vilde blive aldeles regjeret af de Sidste Dages Hellige. Det hele Valg vilde have været styret af dem, om vi ikke havde kommet ud og forbudt vort Folk at votere. Vi maatte gjøre

dette, eller controllere Balloterings-Æsken.

Det lykkedes dem at dræbe Joseph og hans Broder Hyrum og at fordrive os til disse Dale. Nu er vi her, og hvad er de bange for? Jeg vil sige Eder, at de er bange for, at vi skal blive uafhængige af dem.

Forholdet imellem os og Regjeringen kan lignes ved en Mand, som havde tolv Sønner, og alle de ældre Sønner hakkede paa den yngre, ligesom Josephs Brødre i Oldtiden gjorde paa ham. De forfulgte ham og beløi ham for Faderen, og søgte at undrage ham den gamle Mands Følelser, og lykkedes i en Grad at fremmedgjøre Faderens Følelser for den unge Dreng. Saaledes er det med Unions Regjeringen og os. Vi har bønfaldt Gang efter Gang og vil fremdeles bønfalde og sige: „Spar os, elsk os; vi formener at være een af de bedste Drenge du har faaet; bliv kjærlig imod os, og om du tugter os, kan det siges at vi har kysset Riset og æret Haanden, som giver det, og forsøgt igjen; men vær barmhjertig mod os; thi seer du ikke at vi er et lydigt Barn?" Men nei! Tom, Bill, Dick, Harry og Resten af Drengene render uophørligen til den gamle Mand med Løgne i deres Mund og han vil tugte liden Joseph. Og om den gamle Fyr end ikke er kommen ud i aaben Krig imod ham, og har stillet op Regjeringens bevæbnede Styrke for at dræbe Drengen, sover han dog i sin Stol og drømmer om det, og taler i Søvne, sigende: „Gjør det Drenge, gjør det Drenge, vi vil ikke sige Noget her." Og Tom, Bill, Dick osv. begynder at anfalde liden Joseph, og den gamle Mand slumrer i sin Stol og siger: „Gjør det Drenge!" Hvad vil der blive af denne lille Joseph? Jeg vil sige Eder det. 'Vi er et af Regjeringens Børn, eet af de yngste Børn, og vi klynger os til vor Fader, og ønsker at blive regnet i Familien, og at hilse vore Brødre som Brødre, og blive regnet iblandt dem, enten i Egenskab af Territorium eller Stat. Hvad næst? Skriget er reist af de ældre Brødre, at „det vil aldrig gaae an at indlade denne yngre Dreng i Unionen, han er en Fjende, og vi maa udelukke ham." Jeg vil sige Eder hvad dette vil lede til, de vil støde og fornærme liden Joseph indtil hans Hengivenhed for Faderen og Brødrene er aldeles veget bort, og han bliver en uafhængig Dreng. Hvem vil foraarsage dette; Mormonerne? Nei, de ældre Brødre vil gjøre det! De vil trænge liden Joseph med deres Fjendtlighed, indtil han drives ind i Ægypten for at finde Hjælp. Om dette ikke er Ægypten nok, hvor vil I finde det?

„Hvad skal der gjøres med disse oprørske Mormoner, disse afskyelige Mormoner?" Jeg vil sige Eder, hvad der kunde gjøres og hvad der burde gjøres. De Forenede Staters Regjering, og de Forenede Staters Præsidenter bør behandle de Sidste Dages Helliges Religion, som de behandler Methodismen, Presbyterianismen, Qvækerismen, Sjækerismen og mange andre ismer, og sige: „Her ønsker jeg, at I skal holde Eders Mund om Mormonerne, thi de har lige saa stor Ret til deres Religion, som I har til Eders." Og naar Folket ansøger om dette eller hiint (thi Petitionsretten skulde aldrig negtes), saa er det deres Pligt, som man henvender sig til, at lytte til Folkets Andragender og lade dem have Embedsmænd af deres eget Valg, thi den beskikkede Magt er udvalgt ved Folkets Røst, og Massen af Folket holder Regjeringens Herredømme i deres Hænder. Lad derfor Folket udføre de Principer de har antaget og erklærer at

holde sig til, og naar vi ønsker en Guvernør, eller en Dommer, eller nogen anden beskikket Embedsmand, lad os have de Mænd vi foretrækker, og ikke saadanne, som vil vende sin Vei og rapportere Løgne om os.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi har modtaget Deseret News indtil den 4de April, saavelsom endeel private Breve, indeholdende de bedste Efterretninger fra Hjemmet i Bjergenes Dale. Almindelig Helbred og Tilfredshed herskede, travl Virksomhed overalt, tidlig Vaar og favorabelt Veir. Alle længedes efter den anstundende April Conference, hvis Forhandlinger vi ogsaa med Længsel imødeseer, og haaber, at de maa ankomme saa betids, at vi kan meddele Noget deraf i næste Nr. I foregaaende, saavelsom i dette Nr., har vi indført tvende Taler af Præsident Brigham Young, og Resten af den sidste vil vorde indført i næste Nr. Vi henlede Stjernens Læseres Opmærksomhed paa disse Taler, der i en klar, reen og kraftig Aand, inspireret af den Almægtige, viser de Helliges og Guds Riges Standpunkt baade til de Forenede Stater og til den øvrige Verden. Det er indlysende, at dette Folk, forhaanet, bespottet og jaget ud i Ørken, fjernt fra deres Forfølgere, uden tilsyneladende menneskelig Hjælp, antoges at maatte omkomme og udryddes af Tilværelsen. Men tvertimod: det almægtige Forsyn veiledede sit Folk til det Sted, hvor de nu er, opholdt dem gjennem Farer, Mangler og Savn, velsignede deres udholdende Tro, virksom i kraftige Gjerninger, og snart fremstod et velorganiseret Samfund i Klippebjergenes Dale, hvor forhen den saakaldte Civilisation ikke fandt det Umagen værdt at nedsætte sig paa Grund af det nøgne og ufrugtbare Udseende. Dog dette blev snart forandret, som ved et Trylleslag fremstod paa nogle faa Aar een og efterhaanden flere Stæder og Byanlæg, Marker indhegnedes og opdyrkedes, smukke Avlsgaarde prydede Sletterne, rigeligt vandede ved at lede Vandet fra Bjergstrømmene; rige Græsgange afgav fortræffelig Anledning til Qvægavl; det særegne, kraftige Græs omend blegnet om Vinteren, afgav rigelig Næring til de sparsomme Hjorde, som ved en fornuftig Huusholdning og ved den aarlig indkommende Emigration efterhaanden forøgedes. Herren velsignede sit Folk; men paa hvad Maade erholdtes disse Velsignelser? Ved Trofasthed mod Herrens Befalinger, Arbeidsomhed og et dydigt Levnet. Propheten Brigham og de Tolv, tilligemed det øvrige Præstedømme arbeidede med, styrede, raadede og anførte Folket til nyttige Foretagender, saa at der paa en kort Tid til Amerikas og hele Verdens Forundring fremstod et organiseret Territorium, til hvis civile Guvernør, de Forenede Staters Præsident udnævnte Kirkens Præsident Brigham Young. Men Guds Riges Fremgang saavel i aandelig som timelig Henseende opvækker vore Fjenders Harme og Misundelse og inspirerede af denne Verdens Fyrste søger vore Modstandere at gjøre os forhadte hos Alle. Hvorfor Præsident Brigham med den prophetiske Aand og med den ypperstepræstelige Myn-

dighed som Herrens Tjener og Salvede har skildret de Sidste Dages Helliges lidte Fornrettelser som et Folk, der aldrig har gjengjeldt Ondt med Ondt, men med fuldkommen Lovlydighed har lidt alle Forhaanelser, endog af de Authoriteter, der efter Loven burde beskytte dem som amerikanske Borgere. Propheten Brigham gjør opmærksom paa, at de Sidste Dages Hellige bør nyde den Retfærdighed, som tilkommer dem, at deres Agt er at tjene Herren og fremme hans Rige paa Jorden, og hellere døe og have Gud til Ven, end deeltage i Verdens Vantro, Synd og Ugudelighed og blive forkastede fra Herrens Aasyn, som snart vil vorde den ugudelige Slægts Skjæbne, fordi de ikke agter Guds Advarsler ved Propheten.

Udtog af et Brev fra Ældste P. P. Thomsen,

der emigrerede om Høsten 1853.

Fort Ephraim, Utah, den 17de Marts 1855.

Kjære elskelige Broder
J. Svenson!

Gud, som har oprettet sit Rige paa Jorden og valgt sig Tjenere og Arbeidere for sidste Gang i sin Viingaard, og som af sin store Naade har kaldet Dem, velsigne Dem med Viisdom, Kraft og Styrke fra det Høie til at oplyse Deres Medmennesker om Saliggjørelsens Principer, og velsigne deres Arbeide med mange Neg at bringe hjem til Ephraims Dale. — — — — — — — — — — —

Først vil jeg sige, at vi er alle raske og har det godt; dernæst, at jeg har modtaget Deres tvende Breve, for hvilke jeg takker Dem, saavelsom for Deres gode Ønsker med Hensyn til min Tilfredshed i mit nye Hjem, hvilke Ønsker og Bønner Herren har hørt og stadfæstet. — — — — — — — — —

Jeg ønsker, at Herren maa velsigne Broder Olsen og skjænke ham alt Godt for den Iver og Nidkjærhed, hvormed han førte det danske Compagni over Ørken. Vi blev opholdt en Tid formedelst Regn og andre Omstændigheder. Vi drog ad en ny, men kortere Vei, og da vi var komne omtrent 20 Mile fra Kansas, gjorde vi Holdt og raadslog om, hvad der var at gjøre, da de Fleste havde for store Læs. Broder Olsen foreslog at gaae til Leavenworth og tale med Orson Pratt (Een af de Tolv), hvilket bifaldtes. Leavenworth laae 7 danske Mile fra Leirpladsen. Jeg var med Olsen paa denne Reise, som fik et lykkeligt Udfald, idet Ældste Pratt bevilgede en Sum til 50 Oxer. Jeg blev af Br. Olsen foreslaaet og assisteret af Compagniet at være Vagt-Captain over Ørken. Der var for mig i den Stilling jeg stod en stor Byrde, som paalagdes mig, men jeg modtog den i Haab til Herren, og han velsignede mig med Hilsen paa hele Reisen. Jeg vilde ønske, at den, der for Eftertiden bliver valgt til denne Post, maa besidde de fornødne Egenskaber, som udfordres til denne Plads; thi det er den ansvarsfuldeste næst Førerens. Han maa besidde en fast og upartisk Charakteer. De andre Kald, som Compagni-Captainer er vel ogsaa vigtige, men langt fra i den Betydning. Jeg kunde ønske bare Bækstrømme til Compagni-Captainer for Eftertiden. Vort Compagni bestod af 69 Vogne med omtrent 400 Oxer og Køer, saa der var Noget at holde Vagt over. Jeg har et Raad til Sødskende,

som for Eftertiden forlader Danmark for som Mormoner at gaae hjem, og det er, at de, den første Aften de lægger dem til Hvile, at de da lægger det ene Been udenfor Sengen og det ene Øie bestandigt aabent, og saaledes hele Reisen igjennem, saa kan de være Minutmænd. Glem saa ikke Bønnen! men vær lydig til Raad og Advarsel, og det vil gaae Eder vel og I vil lykkeligen naae Zions Dale. Herren velsignede os med overmaade godt Veir paa hele Reisen. Herrens Haand var udrakt over os. Hans Velsignelse tilligemed Br. Olsens store Paapassenhed gjorde at ikkun meget faa af vore Kreaturer døde paa Reisen. Emigranterne vil iaar og for Eftertiden komme til at gaae en ny Vei, som vil afkorte 70 Mile, bedre Græs og mindre Bakker at gaae over. De vil komme ind i Utah Dalen ved Provo, omtrent 45 Mile syd for Saltsøstaden. Vi venter hver Dag paa Navne-Listen paa Emigranterne; Herren føre dem lykkelig her hjem. — — — — — — — — —

Jeg vil nu lade Dem vide Noget angaaende vor Stilling og hvordan det staaer sig her. Fort Ephraim er 133 engel. Mile fra Saltsøstaden i Saut Pete Dalen. Her er to Settlementer, Manti, som ligger 7 Mile længere mod Syd, Fort Ephraim blev anlagt i forrige Aar, begyndt midt i Marts Maaned. Her lever en heel Deel Danske. Denne Dal er meget god; her er god Jord, Græs i Overflødighed, gode Vandstrømme, fuldt af Brænde og Tømmer. De Danske har det i Almindelighed godt, og har følgende Skudsmaal i Deseret News: „Det danske Folk, som er kommet hertil, er et virksomt og driftigt Folk. Fred, Enighed og Kjærlighed hersker iblandt dem." Jeg har for faa Dage siden været i Saltsøstaden, hvor jeg erfarede, at Broder Brigham havde talt om de Danske, og sagt, at der ventede dem store Velsignelser. Og i sine Bønner beder han bestandig for dem, at de maa snart komme til at forstaae det engelske Sprog, at de kunde blive beredte til at modtage de store Velsignelser, som Gud vil udgyde over dem. De staaer saaledes i et godt Rygte baade hos Guds Tjenere og Folket her. Jeg vil ønske, at de alle vilde stræbe af al Kraft, at de ikke alene kunde bevare det, men at dette gode Navn og Rygte maatte tiltage Dag for Dag. — — — — — —

Muren omkring Tempelpladsen er færdig, kun at der skal paalægges smukke, rødagtige, hugne Dækstene, som nok snart er færdige. Af Grundvolden til Templet er det Halve færdig. — — — — — — Mit Hjerte fryder sig ved at tænke paa, om Herren vil være mig naadig, at jeg kunde leve den Dag, og blive værdig til at gaae derind for at udføre Handlinger til Saliggjørelse for mig selv og for hensovede Fædre. Det nye Tabernakel, som vil rumme mange Tusinde, vil blive færdigt til April-Conferencen. Der er mange smukke Huse i Saltsøstaden og Boutikker lige saa smukke som i Kjøbenhavn. — — — — — — — — — — — —

Kjære Broder Svensen! bliv den lille Svensen, som De altid var, da jeg var hos Dem. Somme er voxet saa store, og krøbet saa høit op, saa de er faldet ned og slaaet dem slemt, og det kan hænde sig, at de slaaer sig reent ihjel. Og naar Saadanne kommer hjem, er Husene reent for smaa; Saltsøstaden og Alt er forkeert; for mig var de ret tilpas, og Alt var vel. Der var en Aand hos nogle af Sødskende iaar, at Alt skulde være lige og tilfælles; denne Aand er meget farlig for dem, som huser den. See til at Ingen, som ledes af saadanne, kommer til at reise; thi de bliver slemt bedragne, og er ikkun til Fortræd her saavel

som paa hele Reisen. De, som gjør sig saa store Tanker, saa at de mener, at her staaer Bordet dækket bestandig med mange Retter fiin Mad, og at her løber fede Sviin med Kniv og Gaffel i Ryggen, bliver slemt skuffet. Kjære Sødskende! hvo I end er, saa see til at faae fat paa den rette Ende paa Mormonismen og hold saa fast og giv ikke Slip før Striden er endt og Seiren vunden, og naar I da ved Herrens Naade kommer her hjem til Ephraims Dale, da vil I føle Eder tilfreds, og føle som jeg føler, at Alt er vel, og takke Gud for hans store Naade.

Jeg glæder mig ved at Broder Van Cott har sendt et meget nøiagtigt Regnskab her til Tiende-Contoiret, saa at Enhver kan faae Beviis for alt hvad han har ydet, baade til Tiende, til Templet og Emigrationsfondet. Jeg har faaet mit og det er af stor Vigtighed. Kjære Sødskende! betaler Eders Tiende førend I forlader Danmark, hellere noget for meget end lidt for lidet, og I vil føle Eder vel paa hele Reisen derved, og naar I kommer hjem, vil I glæde Eder ved at see Templet og vide at I har bidraget til dets Opførelse. Og da først vil I have Ret til at gaae derind og nyde de Velsignelser, som venter Guds Folk.

Jeg vil nu slutte med mange kjærlige Hilsener til Sødskende, bedende Herrens Fred over Eder, at I maa faae Kraft til at stride Troens gode Strid. De hilses kjærligst fra min Kone og mine Børn. Hils alle Sødskende og Venner vær selv hilset fra Deres ringe Broder og Medstrider i Evangeliet

P. P. Thomsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 288.)

Den 9de reiste jeg til Cleveland i Selskab med Ældste Cowdery og Andre. Den 14de blev en Klage fremført mod Ældste Edmund Bosley for et Raad af Præsidentskabet for uchristelig Opførsel i at bryde en vis hellig Pagt, gjort den 4de Septbr. 1834.

Jeg underviste Raadet om Pligts Punkter, saasom at iagttage Pagter osv. og bevidnede Sandheden af ovennævnte Pagt.

Præs. Oliver Cowdery bekræftede, at han selv forfattede den anførte Pagt, og det skete den Tid, naar Bosley sagde, at han havde et Vidnesbyrd, at det var Herrens Villie, at han skulde hellige det Overflødige, som han ikke behøvede til sin og sin Familie Underholdning.

Biskop Whitney stadfæstede, at Ældste Bosney indgik paa at lade Præsidentskabet og Andre faae Penge til Laans for at trykke Aabenbaringerne, dersom han kunde bestyre sin Eiendom i eet Aar, eller saa snart som han erholdt den.

Afgjort, at E. Bosley brød Pagten, som han gjorde den 4de Septbr. 1834 — derfor er han ikke længere et Medlem af denne Kirke, undtagen han giver dem Fyldestgjørelse, som han har forurettet.

Ogsaa Isaac H. Bishop anklagedes for at have talt ilde om Værdigheder ved at sige, at „Høiraadet havde det vrange Træ at afbarke, hvilket blev bekræftet af J. M. Corrill, Præs. Rigdon o. fl.

Det afgjordes, at Isaac H. Bishop skal gjøre en offentlig Tilstaaelse til de

Fornærmedes Tilfredshed, og vandre som en Hellig i alle Ting.

Denne Forbandelse skal være paa dem — Herrens Haand skal være paa dem, indtil de omvender sig i Sæk og Aske, og skal ramme deres timelige og aandelige Velfærd, undtagen de omvender sig.

Den 17de Juli. De Tolv mødte i Conference, overeensstemmende med foregaaende Bestemmelse, i St. Johnsbury, Vermont.

Afgjort: At denne Stat bliver denne Conferences Grændser og indslutter Grenene i Littleton, Dolton og Landaff i New Hampshire og kaldes „Vermonts Conference."

St. Johnsbury Green talte een og firretyve Medlemmer; Danville tre og tyve; Charlton een og tyve; Jay elleve; Dalton femten; Landaff fire; Littleton ti; Andover, Vermont, femten; Beneeon syv og Lewis, New York, sytten.

Sex af Raadet holdt Foredrag til Conferencen over Principerne for Tro og Gjerning.

Sluttet til den 18de, da de øvrige Sex indskærpede Nødvendigheden af at sende op vise Mænd og kjøbe Land, ifølge Befalingerne — hvilket de villigen indgik paa at gjøre.

Søndag den 19de. Vor offentlige Forsamling var besøgt af meer end tusinde Mennesker, og Ni døbtes under Conferencen.

Orson Hyde,
W. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den øvrige Deel af denne Maaned var jeg bestandig beskæftiget med at oversætte et Alphabet til Abrahams Bog, og indrette en Grammatik for det ægyptiske Sprog, som brugtes af de Gamle.

Den 2den August. Som det var Sabbat, prædikede jeg en Deel af Dagen.

Kirtland den 4de August 1835. Et Høiraad i Jesu Christi Kirke af de Sidste Dags Hellige forsamledes i Conference, bestaaende af Præs. Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, David Whitmer, John Whitmer og Wm. W. Phelps og Andre, for at tage under Overveielse visse Punkter, indeholdte i Breve udenfra — eet fra Warren A. Cowdery, præsiderende Ældste over Freedoms Conference, og eet fra Ældste William E. Mc. Lellin. Det første lød saaledes:

Freedom den 29de Juli 1835.

„Kjære Broder!

Ældste Jared Carter besøgte denne Menighed afvigte Torsdag paa hans Vei østover, ansøgende om Bidrag og Subskribtioner til at fuldende Huset i Kirtland. Endskjøndt Gjenstanden for en saadan Mission i Forbindelse med hans Navn har været omtalt i the Messenger and Advocate, havde det dog — som der ikke var bleven anvendt nogen anden Maade at indprente det paa vort Sind — gradviis aftaget eller ophørt at gjøre noget Indtryk — hvorfor vi i en vis Grad bleve grebne af Overraskelse. De Tolv, Biskoppen, eller nogen Anden beklædt med Myndighed har aldrig omtalt denne Gjenstand for os, undtagen tilfældigviis, saavidt nogen af Menigheden kan erindre. Det blev visselig aldrig gjort til Gjenstand for offentlig Underviisning, som Broder Carter just havde Aarsag at vente, at det var bleven, saa at han følte en Forlegenhed, særegen for en saadan Stilling. Han foretog sig at prædike for os igaar, men paa Grund af den førnævnte Forlegenhed, eller Menighedens Dødhed eller Gjerrighed, kunde han ikke faae Herrens Aand til at staae sig bi. Jeg er saa fri at sige, at jeg tilskriver det mere den sidste Aarsag end

den første, dog ikke desmindre udvirkede vi i Bidrag og Subskribtioner, som jeg stoler paa vil udgjøre 341 Dollars 37½ Cents. Maa Herren velsigne ham og give ham Fremgang og alle hans trofaste Tjenere; og maa de finde Yndest for Gud og Menneskene er Eders uværdige Broders Bøn.

Warren A. Cowdery.

Til Oliver Cowdery."

Af dette korte Brev opdager vi, at de Ældste undlod i Begyndelsen at opfylde deres store og vigtige Mission, som de veed, at Herren har befalet os at bygge et Huus, hvori vi skal modtage en Begavelse, inden Zions Forløsning, og at Zion kunde ikke forløses indtil dette finder Sted. Idet de vidste at Comitteen skulde reise i den udtrykkelige Hensigt at søge til at faae Bidrag, saa har de forsømt at støtte den og fremsætte denne første vigtige Ting; og som Følge deraf har Gud ikke velsignet dem som han ellers vilde. Vi paaminder Eder om disse Ting i Herrens Navn, og henviser Eder til Pagternes Bog 98de Afdeling 9de og 10de §, og spørger, lærte vi ikke Eder, at I skulde erindre først Huset, for det andet Zions Sag, og derefter Ordets Offentliggjørelse for Nationerne?

Det andet, som paapegedes, er et Udtog af Ældste W. E. Mc Lellins Brev til hans Kone, saalydende:

„Du siger, at det vil ikke staae i din Magt at gaae i Skolen denne Sommer. Jeg er glad derfor, siden Ældste Hyde er vendt tilbage og har givet mig en Beskrivelse over Maaden, hvorpaa den er bestyret, endskjøndt vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel."

Dette ansaae Raadet for at være en Beskæmmelse lige i dets Øine. Ældste Mc Lellin siger: „Vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel," naar den høieste Fornærmelse og Dadel er kastet ved dette Udtryk paa Kirken, paa Præsidentskabet og paa dem, som er høiere agtede i Guds Aasyn og i denne Kirke, end de selv.

Raadets Votering var: Vi underrette herved Ældsterne Mc Lellin og Hyde, at vi unddrage vort Fællesskab fra dem, indtil de vender tilbage og giver Opreisning Ansigt til Ansigt.

Vi underretter endvidere de Tolv om, at saavidt som vi kan erfare af Menighederne, vi har reist igjennem, har I sat Eder selv op som et uafhængigt Raad, under Kirkens Myndighed, et Slags Lovløse. Dette Indtryk er urigtigt og vil, dersom det fremdeles paastaaes, nedbringe Himlens Vrede og Mishag paa Eders Hoveder. De andre Ti foreskrives at gaae videre og ende Conferencerne, og de To maa handle efter deres eget Omdømme, enten til at gaae videre eller vende tilbage.

Præsident Joseph Smith jun. læste et Brev for Raadet fra Ældste William Smith, hvilket bifaldtes og fyldte vore Hjerter med Glæde.

Et Brev blev fremlagt fra Ældste Thomas B. Marsh. Raadet henviste ham til Befalingen, som lyder, at Ingen skal forlade eller bringe deres Familier uden Aabenbaring eller Afgjørelse af Høiraadet.

Vi opdager en Vildfarelse i Ældste Marshs Brev. Han siger: „at være istand til at prædike som William E. Mc. Lellin og Parley P. Pratt." Vi slutter, at om Prædiken havde været af Herren, som den skulde have været, saa vilde han have havt Æren og ikke disse Mænd. Som Slutning tilføier vi, at med mindre denne Epistel iagttages i alle dens Dele, i dens fulde Kraft, de, som sætter sig op imod den, skal blive behandlet af Herren overeensstemmende dermed, thi vi beder Eder, at være enige angaaende denne Ting. Vi ønsker, at I skal for-

staae, at Eders Pligt byder Eder først at søge Himmeriges Rige og dets Retfærdighed, det er, opfyld de første Ting først, og da vil alle Ting tillægges Eder, og hiint Klagemaal angaaende Eders Familier vil være mindre hyppigt. Prædik ikke Eder selv som korsfæstede for Eders Hustruers Skyld, men erindre, at Christus blev korsfæstet, og at I er udsendte til at være særegne Vidner om denne Ting. Mennesker ønsker ikke at høre disse Smaating, thi der er ingen Frelse i dem, men der er i det andet.

Styrk Hænderne paa de Ti og lad dem gaae ud i Herrens Navn, i deres Missions Kraft, idet de giver flittig Agt paa den Helligaands Veiledning. Vi siger: Vær stærke i Herren og i hans Magtes Kraft; thi store Ting venter Eder. Lad Kraften af de To være paa de Halvfjerdsindstyve, indtil de To giver fuld Opreisning; thi de Halvfjerdsindstyve skal være velsignede og er velsignede. Den Mand, der fordrister sig til at tale ilde om Værdigheder, som Gud har indsat i sin Kirke, til sin Familie eller nogen Anden, skal være forbandet i sin Slægt. Ihukommer den 109de Psalme. Hans Bispedømme skal tages fra ham, medmindre han hasteligen omvender sig. Det være vitterligt, at Gud er Gud, og naar han taler, lad hele Menigheden sige Amen. Vi har onde Indgivelser nok i Kirtland at kæmpe med, som er indgydte af Løgnens Fader, uden at vi skal have dem fra dem, som er udsendte til at gjendrive falske Angivelser. Maa Gud velsigne Eder til at være mere vise i Fremtiden, Amen.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Bradford i Massachussetts den 7de August. Ni af det omvandrende Høiraad mødte og bestemte at Grændserne af Conferencen omfatter Staten og kaldes „Massachussetts Conference."

Ældste Chase blev frataget hans Kaldsbrev og Samfundsrettighed, fordi han havde spillet om Penge, og siden brudt Brød for de Hellige inden han bekjendte sine Synder.

Ældste Holmes's Kaldsbrev blev frataget ham paa Grund af en Uenighed, som havde varet længe mellem ham og hans Hustru. Det blev derfor taget i Betragtning, at en Mand, som ikke kan bevare Fred i sin egen Familie, er ikke skikket til at bestyre Guds Menighed.

Et Klagemaalsbrev blev skrevet til Kirtland af Ældste Gibson Smith af Norfolk, Connecticut imod Ældste Gladden Bishop, hvorpaa han blev suspenderet og henviist til Bradford Conference til retlig Undersøgelse. Ingen fremstilstillede sig til at bevise Klagen — han blev derfor frikjendt for det Punkt, men paa videre Efterspørgsel blev det beviist, at han havde faret vild i Aand og i Lærdom, og var betydeligen hengiven til Sværmeri og meget opløftet. Raadet tog derfor hans Kaldsbrev fra ham, indtil han blev bedre underviist, og tillige fik sin Aand og sine Følelser til at stemme mere overeens med sine Brødres.

Ældste James Patten af North Providence, Rhode Island, blev udelukket for upassende Opførsel, og da han nægtede at aflevere sit Kaldsbrev — blev der befalet, at det skulde offentliggjøres i the Messenger and Advocate. Folket i denne Egn var i Almindelighed haardt og vantroe, og ikkun lidet opfordredes der til prædike, undtagen af Menigheden.

(Fortsættes.)

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.
Kjøbenhavn	A. P. Trane	768 Rdl. 5 Mk. 9 Sk.
Aalborg	J. C. Klingbeck . . .	293 — 3 — 2 —
Fredericia	H. P. Olsen	163 — 2 — 10 —
do	H. Jensen	12 — 1 — 5 —
do	Mads Larsen	115 — 3 — 2 —
Lolland	Joh. Svensen	179 — 1 — 11 —
Bornholm	J. P. Folkman . . .	162 — 4 — 2 —
Vensyssel	P. C. Jensen	322 — 3 — „ —
Skaanes	N. Nielson	228 — 1 — 8 —
Brevig	K. Petersen	646 — 2 — „ —
Stockholm	Ake Jönson	202 — 4 — 12 —
	Summa	3095 — 2 — 13 —

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3095	2	13
N. P. Peterson . . .	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	"	11
Køhl	4	"	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christopherson . . .	3	5	11
Nils Nilson	8	3	4
Lateris	3161	1	12

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3161	1	12
H. Hendriksen	"	2	4
Ole Larsen	5	„	„
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	„	14
H. Hansen	2	5	3
F. T. Grønberg . . .	"	5	„
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Summa	3210	5	7

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	20 Rdl. „ Mk. „ Sk.
A. P. Trane	34 — „ — „ —
P. C. Jensen	100 — „ — 8 —
P. Hansen	7 — 3 — 3 —
Summa	133 — 3 — 3 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 20. Den 15. Juli 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale

af Ældste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.

(Af Deseret News d. 4. April 1855.)

Brødre og Søstre! Jeg maa udtrykke min Tilfredshed med den Tale, som før idag er holdt til Eders Overveielse. Jeg føler ikke saa meget af Aanden til at prædike, som meer til at lytte til; men som der endnu er en kort Tid til Afbenyttelse, vil jeg efter mine Brødres Opfordring fremstille nogle faa Bemærkninger til Eders Betragtning.

Efter det i Eftermiddag allerede givne Exempel, vil jeg begynde med at tage en Text, som vil findes nedskreven i det 23de Cap. af Matthæus: „O Jerusalem, Jerusalem, du som dræber Propheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, og I vilde ikke."

Medens jeg fæster Eders Opmærksomhed paa dette Skriftsted, har jeg for Øie de indholdsrige Punkter, som er bleven fremstillede her idag, Aandens Lys, som har givet sig tilkjende ved at aabenbare os vor Pligt, den Reenhed i Levnet, den Ydmyghed i Opførsel, den rigtige Fremgangsmaade, som i alle Ting er skikket til at oplyse de Hellige og berede dem for Ophøielse og evige Liv. Hvor ofte, siger Frelseren, vilde jeg forsamlet dine Børn, o Jerusalem! som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke.

Disse Ord yttredes af Frelseren, medens han betragtede den store Stad og det omgivende Land, som da var beboet af Jøderne, som boede der i Sikkerhed, omgivne af Overflod, og var til samme Tid næsten almindeligen i aabent Oprør mod Himmelens Lov.

Det har været en meget almindelig Yttring i Verden, at Herren var istand til at gjøre enhver Ting, at han kunde gjøre det han havde i Sinde, og fuldføre hvad han behagede; at han besad altomfattende Magt, og kunde udføre hvad han foretog. Men hvad siger vor Text? „Hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!" Dette tilkjendegiver, at han kunde ikke gjøre det, fordi de vilde ikke; det er Maaden, hvorpaa vi forstaae Sproget. Det er ogsaa klart fra Texten, at om Folket i Jerusalem, Israels Børn, vilde have lyttet til, og været villige til at blive forsamlede, vilde han

have underholdt dem og meddeelt dem Saliggjørelsens Principer, Ophøielsens Love, hvilke det var hans Ønske at give dem. Lad mig da sige, at fra Verdens Grundlæggelse eller med andre Ord fra Menneskets Fald, indtil den Tid, da Erklæringen i vor Text gaves, finder vi klarligen belyst i den hele Historie, som indeholdes i den hellige Bog, det Princip, at Herren ønskede at aabenbare til Menneskenes Børn Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold blev lagt, Grundsætninger, som vilde ophøie dem til celestiale Throner, men de vilde ikke, eller, hvilket er det samme, han kunde aldrig finde et Folk, kunde aldrig sætte sig i Forbindelse med en Slægt, eller et meget talrigt Menneskesamfund, som vilde adlyde hans Befalinger, lytte til hans Raad, og give Agt paa hans Viisdom eller blive veiledet ved hans Aabenbaringer.

Nogle af mine Venner tænker maaskee, at jeg ved disse Bemærkninger gjør Uretfærdighed mod Enochs Zion. Jeg veed, at Herren i Enochs Dage forsamlede nok af Jordens Indvaanere til at bygge en Stad, men ifølge den større Mennekemasses Oprør, Ugudelighed og Undertrykkelse kunde han ikke frelse hiin Stad fra Tilintetgjørelse, uden ved at optage den i sit eget Skjød; derfra udgik det Sagn i Oldtiden: „Zion er flygtet." Saavidt som aabenbarede Beretninger viser, er det det Nærmeste han nogensinde kom Punktet af den endelig Fuldførelse af hans Foretagende, rørende Menneskeslægtens Frelse indtil Frelserens Dage.

Som vi har lært af Ældste Hydes Tale i Eftermiddag, saa viser sig den samme Ting i Josephs Historie; han ønskede at aabenbare Guds Villie for sine Brødre, men de var opsætsige, og solgte ham til Ægypten. Moses foretog sig at give Israels Børn Præstedømmets Love for at gjøre dem til et helligt Folk, en udvalgt Slægt, et Kongerige af Præster, hvad blev Udfaldet? De vilde ikke modtage det; og omendskjøndt Gud havde befriet dem fra Ægyptens Plager, fra Pharaos Haand, bragt dem gjennem det Røde Hav, og ledsaget dem med en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, gjorde de dog — et heelt Folk — den Slutning, at det var bedst at tilbede en Kalv, medens Moses gik ind til Guds Nærværelse for at erholde hans Lov, for at modtage de Principer, som skulde forherlige dem og gjøre dem til et Kongerige af Præster, et helligt Folk. „Ih," sagde de, „vore Naboer tilbeder Kalve, de har Guder, de har Afgudsbilleder, og vi ønsker at tilbede Noget, som vi kan see, thi vi veed ikke hvad der er bleven af denne Moses, og vi ønsker en Gud, som vi kan see og haandtere."

Ved i Forbigaaende at kaste et Blik paa denne Gjenstand, finder vi at det samme Forsøg blev gjort i Salomons, Israels vise Konges Dage. Herren foretog sig at berede et Sted, et Huus, hvori han kunde aabenbare sit Folk Ophøielsens Lov. Han gjorde Forsøget, men førend det Huus kunde fuldendes, maatte een af de sande Mænd, ved hvem Ophøielsens Ordinancer skulde aabenbares, dræbes ved ugudelige Mænds grusomme Forræderi, som var opæggede af Modstanderen, hvilket tilintetgjorde Hensigten. Præstedømmets Nøgler maatte følgelig holdes skjulte, og i de paafølgende Aar jamrede og sørgede Propheterne og besværede sig over og dadlede Folket, fordi Herren kunde aldrig tillades at aabenbare sin Villies Fylde til Menneskenes Børn. Mica, efter at have overveiet hvor ofte Herren havde forsøgt at aabenbare sin Lov, og som hans Øine ved Prophetiens Aand skuede ned igjennem Tiden til de sidste

Dage, udbryder i en Henrykkelse af Glæde: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem."

Dette var just et Glimt, som Propheten saae af Befæstelsen af Jehovas Hensigter i de sidste Dage. Han saae Nationerne flygtende op til Bjergenes Toppe for at annamme den Forløsningens Lov, som Verden ikke vilde annamme i Midten af Tiden, da Frelseren lod sig tilsyne og fremstillede sig for Israels Huus, valgte sine Apostler og meddeelte dem Præstedømmets Nøgler, og sendte dem ud at bære Vidnesbyrd for alle Menneskenes Sønner. Udfaldet af hans guddommelige Mission tilkjendegives ved Ordene i vor Text: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke."

Johannes siger, naar han taler om vor Frelser: „Han kom til sine Egne, men hans Egne annammede ham ikke. Men saa Mange, som ham annammede, dem gav han Magt til at vorde Guds Sønner." Magt gaves dem til at vorde Guds Sønner og Christi Medarvinger; derfor blev Ophøielsens Principer tydeligen forklarede af Jesus Christus og hans Apostle, og dog vilde Folket ikke annamme dem. Nogle faa Aar derefter finder vi, at Enhver, som prædikede Jesu Christi rene Evangelium, dømtes til Tilintetgjørelse af de Ugudelige; Modstanderens Magt tiltog, Hedenskabet overvældede den sande Kirke, og hedenske Institutioner blev satte istedet; og den christne Religion havde enten til at skjule sig i Jordens Huler og Gruber eller bøie sig for det gamle hedenske Roms meningsløse Gjøglespil. Uagtet dette havde Herren sit Øie fæstet paa det store Punkt, som skulde iagttages, det store Formaal, som skulde fuldbyrdes, naar han igjen vilde forsøge at forsamle Israels Børn og opamme dem og undervise dem om sine Veie og lære dem at vandre paa hans Stier.

Det selvsamme første Øieblik efter at Guds Engel havde meddeelt Joseph Smith Aabenbaringen om Evangeliets Fylde, hvad opdager vi? Vi opdager, at alle Jordens og Helvedes Blodhunde blev slupne løs paa ham. Det virkelige første Forsøg, som kunde gjøres til at at bære Vidnesbyrd om Evangeliet, mødtes med Forfølgelse, Pressens Torden udslyngedes strax, og ligesom den gamle Qvæker sagde til Hunden, som kom til hans Krambod, og som han var bleven lidt fornærmet paa: „Jeg vil ikke dræbe dig, men jeg vil give dig et slet Navn," og jagende ham ud raabte han „onde Hund," idet han tænkte rettelig, at En eller Anden vilde antage ham for at være ond og skyde ham. Saadan var Djævelens Plan, naar Evangeliet først indførtes. Raabet lød: „falsk Prophet, Bedrager, Vildfarelse, Hoer," opblandet med ethvert Slags Bagtalelse.

Enhver, som er velbekjendt med denne Kirkes Historie, veed, at med dens Begyndelse begyndte Forfølgelserne og de vedblev at tiltage indtil Prophetens Død. Syv og fyrretyve Gange blev han anklaget og ført for Domstolene, og havde til at bære alle Udgifter for at forsvare sig i hine fortrædelige Retssager, og blev hver Gang frikjendt. Han fandtes aldrig skyldig undtagen een Gang. Det er nemlig bleven mig fortalt af Patriark Emer

Harris, at ved en vis Leilighed, da han blev bragt for en Magistrat i Staten New York og anklaget for at have uddrevet Djævle, afgjorde Magistraten efter at have afhørt Vidnerne, at han var skyldig; men som New Yorks Statuter ikke foreskrev nogen Straf for at uddrive Djævle, saa blev han frikjendt.

Det indskrænkede Tidsrum, som jeg maa bruge i Eftermiddag, nøder mig til blot i Korthed at berøre visse Punkter, som jeg ønsker bemærkede i Forbindelse med vor Text.

Iblandt de første Principer, som blev aabenbarede til Menneskens Børn i de sidste Dage, var Indsamlingen; de første Aabenbaringer, som gaves Kirken, befalede dem at forsamles og udsende Ældste til at udsøge et Sted til de Helliges Indsamling. Hvad er Indsamlingen for? Hvorfor var det at Frelseren ønskede Israels Børn at forsamles? Det var for at de kunde blive enige og sørge for et Sted, hvori han kunde aabenbare dem Nøglerne, hvilke har været skjulte fra Verdens Begyndelse, at han kunde udfolde dem Ophøielsens Love, og gjøre dem til et Kongerige af Præster, ja det hele Folk, og ophøie dem til Throner og Herredømmer i de celestiale Verdener.

For dette Øiemeed begyndte de Hellige i 1833 at bygge et Tempel i Kirtland, hvis Omkostning var ikke mindre end eet hundrede tusinde Dollars. En blot Haandfuld Hellige begyndte hiint Værk, men de var fulde af Tro og Kraft, og villige til, som de formodede, at offre enhver Ting for Opbyggelsen af Zion. I Løbet af nogle faa Uger faldt Somme af dem fra; Prøvelserne var for store, Besværlighederne for haarde. Jeg kjender Personer, som faldt fra, fordi de antog, at de havde Aarsag dertil; for Exempel, en vis Familie, som havde reist en lang Vei, ankom til Kirtland, og Propheten tilbød dem at blive hos ham indtil de kunde finde et Sted. Søster Emma spurgte imidlertid den gamle Dame om hun vilde have en Kop Thee til at forfriske sig med efter Reisens Anstrængelser, eller en Kop Caffe. Den hele Familie faldt fra, fordi de blev indbudne til at nyde en Kop Thee eller Kaffe, efter at „Viisdoms Ordet" var givet.

En anden Familie faldt fra omtrent ved samme Tid, fordi Joseph Smith, da han kom ned fra det Værelse, hvor han var beskjæftiget med at oversætte ved Guds Gave og Magt, begyndte at lege med sine smaa Børn. Nogle saadanne Prøvelser som disse maatte, som I veed, imødegaaes.

Jeg erindrer en Gentleman, som kom fra Canada og havde været en Methodist, og som stedse havde været vant til at bede til en Gud, som ingen Øren havde, hvorfor han følgelig maatte raabe og hyle meget høit for at faae ham til at høre. Fader Johnsen opfordrede ham til at bede i deres Huus-Andagt om Aftenen, og han slog an i saadan en høi Tonart og skraalede saa lydeligt, at han opskræmte den hele Landsby. Iblandt Andre kom Joseph løbende ud og sagde: „Hvad er paa Færde? Jeg tænkte efter Larmen at Himlene og Jorden var stødt sammen," og sagde til Manden, „at han ikke burde give Plads for en saadan sværmerisk Aand, og skryde saa vældig liig et Æsel." Fordi Joseph sagde dette, stak den stakkels Mand af igjen til Canada, og faldt fra; han tænkte, at han ikke vilde bede til en Gud, som ikke ønskede, at man skulde skrige til ham af alle Kræfter.

Vi skred frem paa denne Maade, medens vi byggede Templet i Kirtland. De Hellige havde en stor Mængde Traditioner, som de havde arvet af Fædrene, og

lagde Grundvolden og byggede Templet med stor Møie og Lidelse, sammenlignet med hvad vi har at udholde. De fik hiin Bygning saavidt fuldendt, at den kunde indvies, hvilket var det Herren gjerne vilde; thi han ønskede at de skulde berede et Sted, hvori han kunde aabenbare Menneskenes Børn de Principer, som vil ophøie dem til evig Herlighed, og gjøre dem til Frelsere paa Zions Bjerg. Fire hundrede og sexten Ældste, Præster, Lærere og Diakoner mødte i Kirtland-Templet paa dets Indvielsesaften. Jeg kan see Ansigter her, som var i den Forsamling. Herren udgjød sin Aand over os, og gav et lidet Begreb om Salvelses Loven, og meddeelte os nogle Velsignelser. Han lærte os, hvorledes vi skulde raabe Hosianna, og gav Joseph Nøglerne til Israels Indsamling, og aabenbarede for os, hvad? Jo, Meningen af det var, at han endnu ikke turde betroe os Præstedømmets første Nøgle. Han sagde os, at vi skulde vaske os selv, og det gjorde næsten Qvinderne vrede, og de sagde, fordi det ikke var dem tilladt at komme ind i Templet, medens denne Vaskning foregik, at der foretoges en eller anden Urigtighed, og nogle af dem var rigtig fortørnede over det.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 303.)

Bestemmelsen for vor Conference i Dover, New Hampshire, tilbagekaldtes paa Grund af det lille Antal Disciple paa det Sted, og ingen Forretning af Vigtighed at blive forhandlet. Ogsaa Conferencen i Saco og Farmington blev forandret saaledes, at den skulde slutte i Farmington en Maaned tidligere end efter tidligere Bestemmelse og fremsendt Tilmelding med Posten.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 8de August holdtes et Raad i Kirtland i den Hensigt at lægge Hænder paa Fader Duncan og Andre af Zions Sønner.

Kirtlands Høiraad forsamlet den 10de August for at høre Præsident Joseph Smiths Anklage mod Ældste Reynolds Cahoon i det han havde forsømt at gjøre sin Pligt i at irettesætte sine Børn og undervise dem paa Sandhedens og Retfærdighedens Vei, hvilket bevistes og Afgjørelse given i Overeensstemmelse dermed. Ældste Cahoon tilstod Rigtigheden af Afgjørelsen, og lovede at gjøre offentlig Bekjendelse for Menigheden.

Oliver Cowdery,
Skriver.

En Generalforsamling af de Sidste Dages Helliges Kirke holdtes i Kirtland den 17de August 1835 for at tage i Overveielse Arbeiderne af den Committee, som beskikkedes af Kirkens General-Forsamling den 24de September 1834 i den Hensigt at ordne Punkterne af Jesu Christi Lære for Kirkens Bestyrelse. Navnene paa Committeens Medlemmer var: Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og Frederik G. Williams, hvilke, da de havde fuldendt nævnte Bog ifølge de Forskrifter, som gaves dem, fandt det nødvendigt at sammenkalde en General-Forsamling af Kirken for at erfare enten Bogen bifaldtes eller ikke af Kirkens Authoriteter; at den kunde, dersom

den bifaldtes, blive en Lov og en Troes- og Forholdsregel for Kirken. Hvorfor Oliver Cowdery og Sidney Rigdon, Medlemmer af det første Præsidentskab, (eftersom Præsidenterne Joseph Smith jun. og Frederik G. Williams var fraværende paa et Besøg til de Hellige i Michigan) beskikkede Thomas Burdick, Warren Parrish og Sylvester Smith til Skrivere, og skred frem til at organisere den hele Forsamling som følger:

De organiserede Høiraadet for Kirken i Kirtland, og Præsidenterne W. W. Phelps og John Whitmer organiserede Høiraadet for Kirken i Missouri.

Biskop Newel K. Whitney organiserede sine Raadgivere for Kirken i Kirtland, og forrettende Biskop John Corrill Raadgiverne for Kirken i Missouri. Præsidenterne Leonard Rich, Levi W. Hancock, Sylvester Smith og Lyman Sherman organiserede de Halvfjerdsindstyves Raad. Ældste John Gould forrettende Præsident, organiserede de omreisende Ældste. Ira Ames, forrettende Præsident, organiserede Præsterne. Erastus Babbit, forrettende Præsident, organiserede Lærerne. William Burgess, forrettende Præsident, organiserede Diakonerne. Og de beskikkede ogsaa, som Forsamlingen var stor, Thomas Gates, John Young, William Cowdery, Andrew H. Aldrich, Job L. Lewis, og Oliver Higley til Hjælpe-Præsidenter for Dagen for at hjælpe til at overholde Orden i den hele Forsamling.

Da Ældste Lewi W. Hancock var beskikket til Forsanger, blev en Hymne sungen og Dagens Tjeneste aabnedes med Bøn af Præsident O. Cowdery; og Evighedens Høitidelighed hvilede over Forsamlingen.

En anden Hymne blev derpaa afsjungen. Efter Udførelsen af nogle kirkelige Forretninger, som at ordinere Morris Phelps til Over-Præstedømmet; Warren Parrish til een af de første Halvfjerdsindstyve, Sherman Gilbert til Ældste, og at velsigne James Foster, Dean Gould, Benjamin Gifford, Elisha H. Groves og Joseph Hartshorn, opsattes Forsamlingen een Time.

Eftermiddagen. En Hymne blev sjungen, hvorefter Præsident Rigdon opstod og dadlede nogle af Authoriteterne, fordi de ikke var i deres Sæder til den bestemte Tid.

Præsident Cowdery opstod og gjorde indledende Bemærkninger angaaende „Lærdommens og Pagtens Bog for Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige" paa Commiteens Vegne. Han efterfulgtes af Præsident Rigdon, som forklarede Maaden, hvorpaa de agtede at erholde Forsamlingens Stemme for eller imod nævnte Bog.

Ifølge berørte Ordning bar W. W. Phelps Vidnesbyrd om, at Bogen, som fremlagdes for Forsamlingen, var sand. Præsident John Whitmer opstod og bevidnede, at den var sand. Ældste John Smith, som tog Ledelsen af Høiraadet i Kirtland, bar Vidnesbyrd, at Aabenbaringerne i nævnte Bog var sande og at Forelæsningerne var ordnede og samlede med Skjønsomhed, og var nyttige til Lærdom. Hvorpaa Kirtlands Høiraad antog og anerkjendte dem som deres Troes Lærdomme og Pagter ved eenstemstemmigt Votum.

Ældste Levi Jackmann, som tog Ledelsen af Kirkens Høiraad i Missouri, bar Vidnesbyrd, at Aabenbaringerne i nævnte Bog var sande, og nævnte Høiraad for Missouri antog og anerkjendte dem som deres Troes Lærdomme og Pagter ved eenstemmigt Votum.

Præsident W. W. Phelps læste derpaa det skrevne Vidnesbyrd af de Tolv, saalydende:

„Vidnernes Vidnesbyrd om Herrens Befalingers Bog, hvilke han gav sin Kirke ved Joseph Smith jun., som var beskikket ved Kirkens Stemme for dette Diemed.

„Vi føler os derfor beredvillige til at bevidne for alle Mennesker i hele Verden, for enhver Skabning paa den hele Jords Overflade og paa Derne i Havet, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Helligaand, udgydt over os, at disse Befalinger blev givne ved Guds Inspiration, og er nyttige for alle Mennesker og er virkeligen sande. Vi giver dette Vidnesbyrd for Verden, saafandt hjælpe os Herren; og det er formedelst Gud Faders og hans Søn Jesu Christi Naade at vi er tilstedte at have det Privilegium at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, i hvilket vi fryder os overordentlig, bedende Herren altid, at Menneskenes Børn maa have Gavn deraf."

Ældste Leonard Rich bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og de Halvfjerdsindstyves Raad antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Biskop Newel K. Whitney bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Biskop John Corrill bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Præsident John Gould gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed de omreisende Ældste antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Ira Ames, Præsternes forrettende Præsident, gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed Præsterne antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Erastus Babbit, Lærernes forrettende Præsident gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og de antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

William Burgess, Diakonernes forrettende Præsident, bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed, og de antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Den ærværdige assisterende Præsident Thomas Gates bar derefter Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine fem graahærdede Assistenter og den hele Forsamling antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

De adskillige Authoriteter og Generalforsamlingen annammede Committeens Arbeider ved et eenstemmigt Votum.

Præsident O. Cowdery læste da følgende Artikel om „Regjeringer og Love i Almindelighed," hvilken bifaldtes og antoges og forordnedes at blive trykt i nævnte Bog ved et eenstemmigt Votum:

„For at vor Tro med Hensyn til jordiske Regjeringer og Love i Almindelighed ikke skal blive urigtig forklaret eller misforstaaet, har vi tænkt det passende at fremstille vor Mening om samme ved Slutningen af denne Bog.

Vi troer, at Regjeringer blev indstiftede af Gud til Menneskenes Bedste, og at han drager Menneskene til Ansvar for deres Handlinger med Hensyn til samme baade i at udstede Love og administrere dem for Samfundets Gavn og Sikkerhed.

Vi troer, at ingen Regjering kan bestaae i Fred, med mindre saadanne Love blive affattede og holdte uforkrænkede, som vil sikkre hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Eiendomsret og Livsbeskyttelse.

Vi troer, at alle Regjeringer behøver borgerlige Embedsmænd for at fuldbyrde sammes Love, og at saadanne, som vil forvalte Loven redelig og retfærdig, bør søges og opholdes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller Regentes Villie.

Vi troer, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene er ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre deres religiøse Meninger tilskynde dem til at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi troer ikke, at menneskelige Love har Ret til at indlade sig med at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittigheder, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huuslige Andagt. At den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, straffe Brøde, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed.

Vi troer, at alle Mennesker er pligtige til at understøtte og opholde de respective Regjeringer, under hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder, ved saadanne Regjeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaaner, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regjeringer har Rettighed til at forordne saadanne Love, som efter deres eget Skjøn er bedst skikkede til at sikkre den offentlige Velfærd, medens de til samme Tid holder Samvittighedsfrihed hellig.

Vi troer, at Enhver bør æres i sin Stilling; Regenter og Øvrigheder som saadanne, der er satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige; og at alle Mennesker skylder Lovene Agtelse og Ærbødighed; da Anarchi og Rædsel uden dem vilde træde istedetfor Fred og Harmoni. De menneskelige Love er indstiftede til den udtrykkelige Hensigt at ordne vore Interesser som enkelte Mennesker og Nationer, imellem Mand og Mand; og guddommelige Love, givne fra Himmelen, foreskriver Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, og som Mennesket skylder sin Skaber Regnskab for.

Vi troer, at Regenter, Stater og Regjeringer har Ret og er pligtige til at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den frie Udøvelse af deres religiøse Bekjendelse, men vi troer ikke, at de i Retfærdighed kan berøve Indvaanerne denne Frihed eller indskrænke dem i deres Meninger, saalænge de viser Lovene Agtelse og Ærbødighed, og saadanne religiøse Meninger retfærdiggjør ikke Oprør eller Sammenrottelse.

Vi troer, at Forbrydelsen bør straffes efter Overtrædelsens Beskaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Følger iblandt Menneskene, ved den Regjerings Love, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet, og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gjøre Brug af deres Indflydelse for at Overtrædere af gode Love kan vorde straffede.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Dette Nummers Udgivelse er bleven noget forsinket, deels ved at vi forventede Nyheder fra April-Conferencen i Store Saltsøstad, som endnu ikke er ankomne, deels derved at de indsendte Halvaars-Rapporter fra Conferencerne befandtes unøiagtige og ikke stemmende med forhen afgivne Rapporter for forrige Aar, hvorfor vi havde paany at sætte os i Correspondence med Conference-Præsidenterne for at faae Feilene rettede. Ikkedesmindre er der endnu en og anden, som ikke synes at have forstaaet vor Mening rigtig, hvorfor vi her vil give nogle Belærelser til ufravigelig Efterfølgelse for Fremtiden.

Det er en Selvfølge, at hvis Missionens Præsident skal kunne afgive en rigtig General-Rapport for hele Missionen, saa maa til ham indsendes feilfrie Rapporter fra Missionens forskjellige Dele eller respective Conferencer, hvorfor sammes Præsidenter har paa deres Side at paasee, at der føres nøiagtige Protocoller i Grenene, saa at naar disse Rapporter kommer ind til dem, at de ved Sammenligning med foregaaende Rapporter befindes at stemme, naar den i Mellemrummet skete Forandring, Forøgelse eller Formindskelse tages i Betragtning. Til en Conferences Forøgelse hører D ø b t e og A n k o m n e fra andre Conferencer; til Formindskelse hører U d e l u k t e, E m i g r e r e d e, U d f l y t t e d e til andre Conferencer og D ø d e. Naar disse Summer sammenlignes, vil man faae ud Forøgelsen eller Formindskelsen, som tillagt (hvis der er Forøgelse) eller fratrukket (hvis der er Formindskelse) den foregaaende Rapports Hovedsum, vil vise om den sidst indkomne Rapport er rigtig eller ei. Findes der Feil i nogen af Grenenes Rapporter, som Conference-Præsidenten ved at følge omskrevne Fremgangsmaade letteligt vil opdage, forudsat at han har opbevaret Copier af foregaaende Rapporter, hvilket antages, maa han naturligviis sørge for at de feilagtige Rapporter fra Grenene blive rettede forinden han opsummerer dem og indsender sin General-Rapport; thi er den unøiagtig, bevirker den for os meget Bryderi tilligemed Tidsspilde ved den gjentagne Brevvexling, som denne Gang har været Tilfældet, og desuagtet kan det hænde sig, at der dog efter alt dette udkommer en feilagtig Hovedrapport for Missionen, som atter igjen i Fremtiden vil foraarsage gjentagen Uleilighed.

For aldeles at forebygge dette vil vi herved opfordre Præsidenterne for de respective Conferencer at instruere Grenenes Forstandere, at de — jo før jo hellere — tager sig den fornødne Tid til i Forening med Skriverne at gjennemgaae deres Protocoller fra Begyndelsen, uddrage, samle og summere de forskjellige Dele, og naar de er forvisset om, at de saaledes har faaet et nøiagtigt Tal over enhver Ting, at de siden for Eftertiden vedbliver at vedligeholde denne Nøiagtighed, hvilket vi formener lettest kan skee paa den Maade, at den, som fører Protocollen, opliniérer et Ark Papiir med saa mange Rubrikker, som er nødvendigt; øverst i

enhver Rubrik kan han nedskrive det af Protocollen udfundne rigtige Tal, og siden, naar der forekommer noget i Grenene, som Daab, Ordination, Udelukkelse, Emigration, Fraflytning, Tilflytning, Døde osv., bør han efter at have anført samme i Protocollen som sædvanligt, strax nedskrive Tallet i den tilhørende Rubrik paa det oplinierede Ark, og dette tilsyneladende forøgede Arbeide, vil give ham den uendelig store Fordeel, at han til enhver Tid har en nøiagtig Liste ved Haanden, som sætter ham istand til, naar det skal være, at afgive en rigtig Rapport ved itkun at opsummere de forskjellige Rubrikker, istedetfor at gjennemblade en heel Protocol, og maaskee neppe være istand til at afgive en Rapport, der er feilfrie. Vi haaber, at saavel Conferencernes som Grenenes Præsidenter vil indsee Nytten af denne simple, praktiske Fremgangsmaade, bringe samme i Udøvelse, og saaledes for Eftertiden sætte os alle istand til at afgive rigtige Rapporter.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i Nr. 18 gjengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Mange af Bataillionens Drenge er her idag, som vandrede over Sletterne og Ørkenerne; de veed hvad de har udstaaet. De forlod deres Fædre, Mødre og Børn paa Prærien, og nogle af dem har de aldrig seet siden, og vil aldrig faae dem at see her i Tiden; thi de sover i den tause Grav. De udstod alt dette for at fægte for det Land, som havde kastet dem ud!

Elsker jeg Mordere og tøilesløs Pøbel saaledes som jeg elsker gode Mennesker? Nei! Beder jeg for dem? Ja, at Herren vilde dømme dem efter deres egen Munds Tale, og det hasteligen.

Vi beder hele Tiden om at vi maa være uantastede, og tillades at leve i Fred, og ikke at blive pidskede og forurettede uden Aarsag, thi vi er „Kjød af Eders Kjød og Been af Eders Been;" hvorfor ikke da lade os nyde vort Stykke Brød, ligesom vi lader Eder nyde Eders? Om dette beder vi, og bønfalder og ansøger uafbrudt, men nei; de siger: „Vi vil tugte Eder, fordi vi har Magten til at gjøre det; vi vil pidske Eder, fordi vi er stærkere, end I."

Jeg vil tage de Forenede Staters Regjeringsform og Lovene i Missouri og Illinois fra Aaret 1833 til 1845, og om de var bleven udførte overeensstemmende med deres Bogstav og Aand, vilde de have klynget op Morderne og Pøbelhøvdingerne, som ulovligen og uretfærdigen dræbte, plyndrede, ødelagte og fordrev os. Jeg vil sige Eder, hvor meget jeg elsker hine Personer. Om de havde nogen Agtelse for deres egen Velfærd, vilde de komme frem og sige, enten Joseph Smith var en Prophet eller ikke: „Vi udgjød hans Blod, og lad os nu udsone det;" og de vilde være villige til at faae deres Hoveder kappede af, paa det deres Blod kunde rinde paa Jorden,

og Røgen deraf opstige for Herren som et Offer for deres Synder. Saavidt elsker jeg dem. Men om Herren onsker, at de skal leve og udskumme deres Synder for alle Mænd og Qvinder, det er alt ret, jeg bryder mig ikke om, hvor de gaaer, eller hvad de gjør.

Jeg har ikkun een Frygt angaaende dette Folk i Bjergenes Dale, jeg har blot een skjælvende Fornemmelse i min Aands Nerver, og det er, at vi ikke lever efter den Religion, som vi bekjender. Om vi ikkun udøver hvad vi bekjender, saa siger jeg Eder, at vi skal bestaae til Trods for hele Helvede. Men om vi overtræder Loven, Gud har givet os, og tramper hans Barmhjertighed, Velsignelser og Anordninger under Fødder, og behandler dem med Ligegyldighed, hvilket jeg har tænkt at Nogle tilfældigviis gjør, idet de ikke tilfulde opfatter de Forpligtelser, som de er under til deres Gud, jeg har, som en Følge deraf, frygtet for at de vilde blive overmandede, og at Herren vilde lade dem blive adspredte og slagne. Men lad dem ikkun leve efter deres Religion, og jeg har ikke mere Frygt for at de skal blive fordrevne, og at deres Fjender skal faae Magt over dem, end jeg har for at disse Bjerge skal blive blæste over paa denne Stad. Jeg er villig til at fægte eller gaae, til at løbe eller blive, eller til at gjøre enhver anden Ting, som Herren den Almægtige kræver af mig for hans Riges Skyld, og derefter nedlægge mit Liv for hans Sag. Men jeg sværger ved Evighedens Guder, at jeg ikke vil tillade Nogen paa vore Gader eller i vore Huse at fordærve dette Folk og ødelægge dem, saa sandt Herren og gode Mennesker vil staae mig bi.

Hensigter jeg til Andre end til Saadanne, som søger at tilintetgjøre dette Folk? Nei ikke til Een! Jeg er ikke en Modstander af nogen Mand eller Klasse af Mænd, som er her, eller der, eller hist eller hvorsomhelst; men jeg er en Modstander af Ugudelighed og Laster, hvorsomhelst de findes paa hele Jorden; jeg er en Modstander af Uretfærdighed, og jeg agter stedse at være det.

Jeg foretrækker at gjøre mine Bemærkninger om Gjenstandene, eftersom de fremstille sig for mit Sind; endskjøndt jeg kunde forberede en vis Gang i Foredraget og indskrænke mig til givne Emner, som jeg ofte har gjort; men naar jeg staaer paa dette Sted, aabner jeg Sluseporten og lader Floden rinde, uden at bryde mig om hvilken Retning den tager eller hvorledes.

Hvad hændte sig, naar jeg tugtede en Embedsmand, som rendte sin Vei? Jeg sagde ikke et eneste overilet Ord til ham; ei heller tugtede jeg ham halvt saameget som han fortjente; men jeg sagde ham, hvad han var, og hvorledes han saae ud i mine Dine; hvorfor han var sendt hid, og hvorledes han skulde være, hvis han vilde pryde sit Embede. Førend Forsamlingen var tilende, lød det: „Ak! vi staae i Begreb med at blive jagede; her vil komme en Pøbelskare." Da sagde jeg: „Gaa ud af min Vei, eller jeg vil faae Eder af Veien; hvad er I bange for?" „O! for de Forenede Staters Regjering!" Jeg svarede: „Lad mig hellere døe og gaae til min Fader i Himlen, end at bøie mig for hiin afskyelige Ugudelighed; jeg vil aldrig ydmyge mig for den, saa sandt Gud er min Hjælper." Hvad blev Resultatet af den Fremgangsmaade jeg da fulgte? Han blev tugtet, og vor Over-Dommer, som nu er her, sagde dem i Washington, at han blev tugtet for sin egen Ondskab, og sagde ham: „Jeg formoder, at de ikke tugtede Dem tilstrækkeligt."

Antager I, at jeg er færdig til at

bukke mig dybt, og taale at dette Folk skal bøie sig bestandigen for Fordærvelsens Svøbe? Nei! Kom frem med Eders Knive, Eders Sværd og Eders Ildrør og tilintetgjør os alle, hellere end at vi vil forsage vor Religion. Enten den er sand eller falsk, det angaaer ikke Eder; enten Læren om Fleerkoneri er sand eller falsk, det vedkommer Eder ikke. Vi har ligesaa stor Ret til at optage Troessætninger i vor Religion, som den engelske Kirke, eller som Methodisterne eller Baptisterne eller noget andet Samfund. Vor Lære er en bibelsk Lære, en patriarkalsk Lære, Gudernes Lære i Evigheden og Himlene, og blev aabenbaret til vore Fædre paa Jorden, og vil frelse Verden tilsidst, og bringe os i Abrahams Skjød, om vi nogensinde kommer der. Er Regjeringens Embedsmænd vor Religions Dommere? Nei! det kommer dem ikke ved, enten den er sand eller falsk. Jeg veed, enten den er sand eller ikke, og det er nok for mig; I veed det, Brødre og Søstre, og det er nok for Eder! Om de ikke troer den, vi uleiliger dem ikke med den. Vi siger, at vi vil møde Eder som Venner og som Naboer, som „Kjød af vort Kjød og Been af vore Been," men ikke som Verden møder Eder paa Fordærvelsens og Syndens Tumleplads. Vi er ikke der, ei heller vil vi møde Eder der, men vi vil hilse Eder som Venner og som Brødre med Hensyn til Landets Medborgerskab; saaledes hilser vi de Embedsmænd, som nu er hos os. Og om den ædle Gentleman, som nu er iblandt os, havde erholdt Beskikkelsen som Guvernør over dette Territorium, som blev rapporteret, og havde antaget den, vilde jeg have taget min Hat af og æret Beskikkelsen; og dette Folk vilde have været ligesaa eftergivende og lydige under ham, som de nogensinde kunde være under mig; det vil jeg forsikkre og indestaae for. Om de ønsker at sende en Guvernør hid, og han er en Gentleman liig ham, jeg har henpeget til, vilde ethvert Hjerte sige: „Tak Gud, at vi har en Mand til at staae som vort Hoved i den verdslige Bestyrelse; en Mand, som har faaet et godt Hjerte, og gjerne vil, at vi skal nyde Constitutionens Unionsrettigheder ligesaavel som han selv." Jeg holder med alle saadanne Mænd baade med Hjerte og Haand. Men for en Mand at komme her og gjøre Indgreb i mine personlige Rettigheder og Privilegier, og mine Brødres, det vil aldrig møde mit Bifald, og jeg vil revse saadan En, indtil han reiser bort; jeg er efter ham. Men jeg vil sige til Roes for den ædle Gentleman, som jeg hensigtede til, om det skulde skee, at en Gentleman blev kaldet til at være vor Guvernør, saa er der ikke en Mand udenfor Guds Rige, som jeg vilde lytte snarere til, og føler mere Tillid til og Kjærlighed for, end ham. Jeg ønskede at denne Roes kunde tildeles enhver Embedsmand i Landet, men den kan ikke. Vi har her nogle af de meest fordærvede, fordømmelige Uslinger, som nogensinde vanærede Jorden; nogle, som endog ønske at bære det Hellige i den ene Haand, og en Krukke fuld af Whiskey (et Slags Brændeviin) i den anden, og følge en Hore, og have en Hellig bag efter sig til at holde op deres Klæder, for at forebygge deres Tilsøling. De er liig Lodsfisken for Haien, som tjener til at føre ham til hans Offer. Jeg foragter dem og saaledes gjør enhver god Mand. Viis Eders Kolører, Gentlemen, og lad os vide hvad og hvem I er, ligesom jeg gjør, saa at hele Jorden kan see og høre det.

Har jeg nogle Følelser imod den Mand, som har et sandt Hjerte for constitutionelle Rettigheder? Jeg har Intet uden Kjærlighed og gode Følelser for

alle saadanne. Hvad har jeg for Synderen, den Skinhellige, den Vantro, den Ugudelige, Løgneren, Troldkarlen, Skjørlevneren og Hoerkarlen? Jeg har intet andet end Revselse for dem, indtil de omvende sig fra deres onde Veie, og søge Gud og finde Naade. Dette er ifølge mit præstelige Embede. Jeg sagde Eder i mit Foredrag, som nyligen er bleven læst, at min Religion er det Første og Fornemste for mig, og jeg vil sende det til hele Jorden, til Præsident Pierce, enten han lader mig vedblive som Guvernør over Utah Territorium eller ikke; enten jeg skulde blive Præsident i de Forenede Stater, eller Konge af Storbritannien, eller Monark over hele Verden, saa er min Religion og min Gud det Første og Fornemste for mig. Min Konge- og Præsidentværdighed og Alt skulde bøie sig for det evige Præstedømme, som Gud har givet mig. Jeg har været Guvernør over dette Territorium stedse siden det fik een, og i alle mine Embedsforretninger har jeg handlet overeensstemmende med Præstedømmet. Jeg vil aldrig krænke det ved Noget, som jeg kan have at gjøre med i et Embede; lad dem alle gaae over Bord førend jeg vil bringes i en Stilling, som skulde foraarsage mig til at krænke mit Præstedømme. I alle mine Gjerninger som en Ældste i Israel og som holdende Præstedømmets Nøgler for denne Generation, om jeg vedbliver at være dette Territoriums Guvernør, skal jeg pryde mit Embede ved mit Præstedømme. Lige meget hvad mit Præstedømme og Kald er, alt maa bøie sig under min Gud og hans Befalinger. Er jeg bleven nødt til at krænke nogen Lov? Nei! Præstedømmet hjælper til at ære, til at bevare, til at see og forstaae det Landś Velfærd, jeg handler for, og dygtiggjøre mig til at virke tusinde Gange eftertrykkeligere, end jeg kunde, dersom jeg ikke havde dette Præstedømme; og om Nogen kan frembringe Dokumenter til at bevise, at nogen Guvernør har æret sit Embede bedre, end jeg har, lad ham bringe dem frem.

I de Forenede Staters frie og uafhængige Regjering hvem bør i den Almægtiges Øine have det Privilegium at sidde i Præsidentstolen for at blive anseet, æret, elsket og agtet i sin Egenskab, og retfærdiggjort deri af de himmelske Hærskarer? Det er den Mand, som er helliget for Gud, og som elsker den Herre Jesus af sit ganske Hjerte, eller med andre Ord, som er iført med Viisdom fra det Høie, og har Syner, Aabenbarelser og Drømme, som giver ham Forstand til at gjøre Foranstaltninger for enhver Deel af Nationen, og Beredvillighed til at bevare for enhver deres klare og retfærdige religiøse Rettigheder, saavelsom politiske, til Alles Bedste og Gavn. I den evige Retfærdigheds Øine har ikkun en saadan Mand Rettighed til dette Embede. De er bange for at sætte en Mand der, som er en Religionsbekjender, for at han ikke skal begunstige sit eget Parti. En Mand er Daare, som vilde gjøre det, naar han har Love til at bevare og holde ukrænkede med Hensyn til Methodister og alle andre Samfund.

Det Rige, som Daniel saae, vil fremdrive dets Lov, og den Lov vil beskytte Methodisterne, Qvækerne, Hedningerne, Jøderne og enhver anden Tro, der nogensinde var eller vil blive, i deres religiøse Rettigheder. Tillige vil Præstedømmet føre Herredømmet, og have Bestyrelsen af Rigets Regjering i alle Ting, saa at ethvert Knæ skal bøie sig, og enhver Tunge bekjende til Gud Faders Ære at Jesus er Christus. Enhver maa bøie sig for Frelseren og anerkjende og bekjende ham med deres Mund. Kan de

endda være Methodister? Ja! Presbyterianere? Ja! Og jeg formoder at Mange vil vorde bragte ind i snevre Steder, som Jøden blev af den catholske Præst. Jøden faldt igjennem Isen, og var nærved at drukne og anraabte den catholske Præst at trække ham op. „Jeg kan ikke," sagde Præsten, „undtagen du omvender dig og bliver en Christen." Jøden sagde: „Hjælp mig op denne Gang." „Troer du paa Jesum Christum og den hellige almindelige Kirke?" spurgte Præsten. Jøden svarede: „Nei, jeg gjør ikke." „Da maa du blive der," og Præsten holdt ham under Vandet en Stund. „Troer du paa Jesus Christus nu?" „Ak ja, tag mig op!" „Godt," bemærkede Præsten, „tak Gud, at en anden Synder har omvendt sig, du er frelst nu, og medens du er frelst, vil jeg sende dig lige til Himlens Port," og han gav Jøden et Puf under Isen.

Jeg forventer ganske vist at Tiden vil komme, naar enhver Tunge skal bekjende, og ethvert Knæ skal bøie sig for Frelseren, endskjøndt Folket maa troe hvad de vil angaaende Religion. Det Rige, som Daniel saae, vil virkeligen give Love til at beskytte ethvert Menneske i dets Rettigheder, som vor Regjering gjør nu, enten Folkets Religioner er sande eller falske. Vi troer dette ligesaa oprigtigen, som vi troer noget andet; og jeg tænker, at dette Folks Fremgangsmaade har beviist det, saavidt som Menneskenes Børns Handlinger angaaer. Hele Skabelsen kunde ikke forlange flere Vidnesbyrd end de har, at det Nye Testamente er sandt, at Jesus er Christus, at de hellige Propheter er sande, at Mormonsbog er sand, og at Joseph Smith var en Prophet og Aabenbarer. Men Herren har saaledes forordnet, at Ingen skal modtage Fordelene af det evige Præstedømme, uden at ydmyge sig for ham, og give ham Æren, fordi han underviser ham, at han kan blive istand til at bevidne for ethvert Menneske om Sandheden, og ikke være afhængig af noget Individs Ord paa Jorden, men kjende for sig selv, leve „af ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund," elske den Herre Jesum Christum og hans Riges Institutioner, og tilsidst indgaae i hans Herlighed. Enhver Mand og Qvinde maa vorde en Aabenbarer og have Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Prophetiens Aand, og forudsee Guds Sind og Villie dem angaaende, skye det Onde, og vælge det som er godt.

Der er tusinde Ting jeg gjerne vilde omtale angaaende os selv og vort Land. Vor hele Interesse er fæstet ved det; vi klynge os ved det som et diende Barn, og vi vil hænge ved det, indtil de slaaer os af, indtil vi ikke kan hænge længere, og dette vil aldrig hænde sig, med mindre de drive os derfra under det Paaskud, at Mormonismen er ifærd med at gjøre Noget. Hvad er Guds Rige i Færd med at udføre paa Jorden? Det vil bevirke en Omvæltning ikke alene i de Forenede Stater, men i hele Verden, og gaae frem fra Morgenen til Aftenen, fra Solens Opgang til dens Nedgang; saaledes skal Evangeliet udsprede sig, indtil hele Jorden er oversvømmet af det, og de Retfærdige er samlede.

Synderen vil dræbe Synderen, den Ugudelige vil anfalde den Ugudelige, indtil der er en yderlig Ødelæggelse og Fortærelse paa den hele Jords Overflade, indtil Gud regjerer, hvis Ret det er. Ligesom der sagdes i Frelserens Dage: „Om vi lader denne Mand blive saaledes ved, kan I være visse paa, at han ved sin Indflydelse vil tage bort vor Stad og Nation." Om I lader Mormonismen i Fred, lover jeg Eder, at enhver oprigtig Mand og Qvinde i de Forenede Stater vil være i Jesu Christi

Kirke af Sidste Dages Hellige, og styres af Guds Lov.

Lad dem tage det Raad, som Captain Gunnison, der blev dræbt af Indianerne, gav; han var overbeviist om, at det ikke kunde nytte at forfølge Mormonerne, thi enhver Gang vi er bleven forjagede, har vi vundet Fremgang langt over vore livligste Forestillinger. Det er gaaet med os som det gjorde med den gamle Mands Steenmur, som var fem Fod høi og sex Fod tyk. Drengene kunde ikke faae fat paa hans Æbler, og sagde imellem sig, vi vil omvælte den gamle Muur; de væltede den om, og den blev større end tilforn. Saaledes med os, hver Gang Mormonerne er bleven fordrevne, saa har de udvidet deres Grændser. See Eder for, jag os igjen, og vi vil tage Riget førend I bliver det vaer.

Vi skal vişseligen udsamle alle de Gode, saa snart som vi kan, thi Folk, som elsker Sandhed, vil høre sunde Argumenter, hvilket er vor Stridsmaade, og det er en videnskabelig een. Nu, kom an til Strid, naarsomhelst I tænker det er bedst, og vi vil samle ud de Retskafne, indtil den sidste Spire af Israel er udsamlet, og der er knapt nok tilbage til at vælge en Præsident, endog iblandt de Know Nothings.

Forfølg os ikkun og vi vil vore saa meget hurtigere. „Hvad skal vi gjøre?" siger de, „siig os hvilken Vei vi skal gaae, thi vi veed ikke hvad vi skal gjøre eller hvad vi skal sige; om vi forfølger dem, vil de vore saa meget hurtigere og tage bort vor Stad og Nation, og vil faae alle gode Mennesker til at følge dem, og hvad skal vi gjøre?" Det er en vanskelig Tilstand, jeg veed det.

Naar Fremmede kommer iblandt os, føler de sig ofte forsagte, thi vi holder os for os selv her i disse fjerne Egne, og veed ikke altid strax, enten vi staaer i Begreb med at modtage Venner eller Fiender i vort Samfund. Vi er bleven forfulgte og forjagede, og har været til en Bespottelse og et Mundheld, og naar Fremmede kommer iblandt os, føler de Tilbageholdenhed i at gjøre vort Bekjendtskab. Jeg siger: Brødre og Søstre! vær frimodige mod Fremmede, og naar I taler med dem eller er i deres Nærværelse vedligehold Eders Religion, og afvig ikke et Gran fra Sandheden.

I siger: „Jeg elsker min Gud og min Religion." Viis dem altsaa hvad Eders Religion er, og om de er oprigtige vil det ikke vare længe førend de vil stemme i med, hvis ikke, vil de fortsætte deres Reise og forlade os; og min Bøn er, at vi maa blive befriede fra enhver indført Fordærvelse.

Saavidt Tiden og Eders Taalmodighed vilde tillade, har jeg bestræbt mig for klart og sandt at skildre Eder vore virkelige Følelser og Anskuelser med Hensyn til Hoved-Regjeringen, Medlemmerne af de forskjellige christelige Menigheder, de Oprigtige allevegne, og de Fordærvede og Lastefulde hvorsomhelst de findes, og tillige et kort Omrids af nogle faa af vor forbigangne og nærværende Historie's Optrin og Hændelser.

Lad os holde ved vor Religion og vise Verden, at vi elsker den Herre Jesus Christus mere end noget Andet. Omendskjøndt Verden forfølger Eder, klyng Eder dog fast til Herren og det hellige Evangelium, skulde I end nedlægge Eders Liv for Sandhedens Skyld. Maa Herren velsigne Eder, Amen!

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 31te Decbr. 1854 til 30te Juni. 1855.

Conferenzer.	Grene	Afdelsjers	Eldster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavns . . .	18	1	48	40	48	23	1037	175	73	4	5	1197
2. Aalborg	8	"	17	14	12	7	166	45	41	"	2	216
3. Vensyssels	9	"	12	12	10	8	232	49	25	"	3	274
4. Fredericia	10	"	17	14	8	2	224	31	18	"	1	265
5. Lollands	8	"	7	8	4	6	99	32	6	"	"	124
6. Bornholms . . .	4	"	5	3	4	2	99	8	8	"	1	113
Norge.												
7. Brevig	6	1	12	3	8	4	196	44	10	"	1	224
Sverrig.												
8. Skaane	8	"	12	10	9	6	177	59	21	"	2	214
9. Stockholm. . . .	3	"	8	6	4	1	50	7	"	"	"	69
Island.	1	"	2	"	"	"	3	"	"	"	"	5
Summa . . .	75	2	140	110	107	59	2283	450	202	4	15	2701

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	180 Rdl.	" Mk.	" Sk.
J. E. Klingbeck . . .	105 —	" —	" —
J. P. Folkman . . .	10 —	" —	" —
K. Petersen	30 —	" —	" —
Johan Svensen . . .	40 —	" —	" —
P. C. Jensen	55 —	" —	" —
Mads Larsen	15 —	" —	" —
H. P. Olsen	120 —	" —	" —
Summa	555 —	" —	" —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 21. Den 1. August 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 312.)

Vi troer, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regjering, hvorved eet religiøst Samfund bliver pleiet og et andet indskrænket i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers Rettigheder som Indvaanere nægtet.

Vi troer, at ethvert Religionssamfund har Rettighed til at behandle deres Medlemmer for deres nordentlige Opførsel efter saadanne Samfunds Regler og Anordninger, forudsat at saadan Medfart skeer for Broderskabs og godt gjensidig Forholds Skyld; men vi troer ikke, at noget Religions-Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv, eller berøve dem denne Verdens Gods, eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen physisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og aflade Fællesskab med dem.

Vi troer, at Menneskene bør henholde sig til den borgerlige Lov for at faae Erstatning for alle Fornærmelser og Besvær, hvorved der er tilføiet personlig Fornærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love findes, som vil beskytte samme; men vi troer, at alle Mennesker har Rettighed til at forsvare sig selv, deres Venner og Eiendom og Regjeringen imod alle ulovlige Angreb og Anmasselser i alle yderligere Tilfælde, hvor man ikke er istand til strax at henvende sig til Loven og erholde Hjælp.

Vi troer, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jorden, og advare de Retskafne om, at frelse sig fra Verdens Fordærvelse; men vi troer, at det ikke er Ret til at befatte sig med Trælle, eller prædike Evangeliet for dem, eller døbe dem imod deres Herres Villie eller Ønske, eller at tale til, eller bevæge dem i mindste Maade til at være misfornøiede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding troer vi at være ulovlig og urigtig og farlig for enhver Regjerings Fred, som tillader menneskelige Væsener at blive holdte i Trældom."

En Lovsang blev derefter afsjungen. Præsident S. Rigdon udtalte Taksigelsen, hvorefter Forsamlingen velsignedes af

Præsidentskabet med opløftede Hænder og aftakkedes.

Oliver Cowdery,
Sidney Rigdon,
Præsidenter.
Thomas Burdick,
Warren Parrish,
Sylvester Smith,
Skrivere.

Den 19de blev en Klage fremlagt af Præsidentskabet for et Raad imod Ældste Almon W. Babbit, fordi han ikke holdt Viisdomsordet, fordi han prædikede, at Mormonsbog var ikke nødvendig til vor Salighed, og at vi ikke havde nogen Troesartikler undtagen Bibelen.

Ældste J. B. Smith bevidnede, at Ældste Babbit havde taget sig den Frihed at foresige ham i hans Prædiken; ogsaa at han ikke havde holdt Viisdomsordet.

Ældste Babbit sagde, at han havde taget sig den Frihed at bryde Viisdomsordet efter Præsident Joseph Smiths, jun. og Andres Exempel, men tilstod, at det var urigtig; at han havde lært angaaende Mormonsbog og Befalingerne saaledes som han havde tænkt at være Viisdom, og til Sagens Bedste; at han ikke havde havt til Hensigt at foreskrive Ældste J. B. Smith Noget, men blot at raade ham.

Raadet irettesatte Ældste Babbit, og belærte ham i at holde Viisdomsordet og Befalingerne i alle Ting; tillige at det ikke var tilraadeligt for nogen Ældste at tage sin Hustru med sig, naar han gaaer ud paa Mission for at prædike.

Warren Parrish,
Skriver.

Syv af de Tolv mødte i Conference i Saco, Maine, den 21de August.

Menigheden paa det Sted talte Syv og Halvtredsindstyve; Dover Green i New Hampshire Otte.

Raadet gav Underviisning om Zions Forløsning, Templets Opbyggelse i Kirtland, og Trykningen af Guds Ord til Nationerne osv. osv. — og Nogle blev tillagt Menigheden under deres Ophold der.

Menigheden i Saco bidrog halvfjerdsindstyve eller firsindstyve Dollars til Hjælp for de Tolvs Tilbagereise hjem, hvilket de Tolv nedskrev som en Erindring paa deres Vegne, ifølge Pagt.

Søndagen den 23de August. Jeg ankom til Kirtland fra min Mission til Michigan.

Den 24de ordinerede Høiraadet i Kirtland Jonathan Stevens til en Ældste og belærte ham og hans Sønner, Ældsterne Uzziel og Lyman, og hans Svigersøn E. Page at beskikke om deres Familier og gaae ud og prædike Evangeliet; tillige at Joseph H. Tippits og J. W. Tippits gaaer til Missouri i Høst for at kjøbe Land for Menigheden i Essex, New York, ifølge foregaaende Beskikkelse af nævnte Menigheds Stemme.

Den 28de August forsamledes det omvandrende Høiraad i Conference i Farmington, Maine, og bestemte at den skulde kaldes „Maine Conference." Menigheden i Farmington talte To og Tredive, i Sitter B. To og Tyve; i Akwry Fem og Tyve; i Errol, New-Hampshire, Tyve; alle i godt Forhold. Jeg prædikede om Hustruernes Pligt.

Den 1ste September 1835. Jeg skrev følgende Meddelelse til Udgiveren John Whitmer Esq., som blev publiseret i Messenger and Advocate, Side 179 o. f.:

Til de Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke.

Efter at en saa lang Tid er hengaaet, og efter at saa mange Ting er bleven sagt, føler jeg, at det er min Pligt at skrive nogle faa Vink, for at maaskee de

Ældste, som vandrer omkring i Verden for at advare Jordens Indvaanere at undflye den tilkommende Vrede og frelse sig fra denne vanartige Slægt, kan for en Deel understøttes i Lærdom og paa deres Pligts Vei. Jeg har arbeidet for denne Sag i otte Aar, i hvilken Tid jeg har vandret meget omkring, og har faaet megen Erfaring. Jeg flyttede fra Seneca County, New York, til Geauga County, Ohio, i Februar 1831.

Jeg modtog i Juni næstfølgende ved et himmelsk Syn en Befaling at begive mig til de vestlige Grændser af Staten Missouri, og der betegne den virkelige Plet, som skulde blive Midtpunktet for Begyndelsen af Indsamlingen af dem, som annammer Fylden af det evige Evangelium. Ifølge deraf foretog jeg Reisen tilligemed visse af mine Brødre, og efter en lang og trættende Reise, lidende mange Savn og Besværligheder, ankom jeg til Jackson County, Missouri; og efter at have beseet Landet, søgende flittigen efter Guds Veiledning, aabenbarede han sig for mig, og udpegede for mig og Andre den sande Plet, hvorpaa han agtede at begynde Indsamlingsværket og Opbyggelsen af en „hellig Stad," som skulde kaldes Zion — Zion, fordi det skal vorde et Sted for Retfærdighed, og Alle, som bygge derpaa, skal tilbede den sande og levende Gud og alle troe een Lære, ja vor Herres og Frelsers Jesu Christi Lære. „Dine Vægtere skal opløfte deres Røst, med forenet Stemme skal de synge; thi de skal see Øie til Øie, naar Herren skal bringe Zion tilbage." — Esaias 52, 8.

Her standser vi for et Øieblik for at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende Begrebet om Indsamlingen til dette Sted. Det er vel bekjendt at der var Marker, som tilhørte Regjeringen, hvilke skulde sælges til Individer; og det forstodes af Alle, idetmindste troer vi saaledes, at vi levede i et frit Land, et Frihedens Land, der havde Love, som sikkrede ethvert Menneske eller Samfund af Mennesker Rettighed til at kjøbe Marker, nedsætte sig og boe paa dem; derfor tænkte vi ikke, at der var noget Ondt i at raade de Sidste Dages Hellige, eller „Mormonerne" som de spotviis kaldes, at samles til dette Sted, eftersom det var deres Pligt (og det var vel forstaaet saaledes at være) at kjøbe Marker for Penge og boe paa dem, idet de ikke gjorde Indgreb i nogen Persons eller Samfunds borgerlige Rettigheder, men stedse havde for Øie den Yttring: „Gjør mod Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder; tillige følgende den gode Forskrift: „Handle retfærdigen, elske Barmhjertighed og vandre ydmygeligen for din Gud."

Disse var vore Bevæggrunde, hvorfor vi lærte Folket eller de Sidste Dages Hellige at samles tilsammen, begyndende paa dette Sted; og eftersom der gives dem, som har havt forskjellige Anskuelser derom, føler vi, at det er en Aarsag til dyb Sorg, thi det være vitterligt for alle Mennesker, at vore Grundsætninger angaaende dette har ikke været saadanne, som de er bleven fremstillede af dem, som, vi har enhver Grund til at troe, er træske og ugudelige Mænd, hvilke har sagt, at dette var vor Lære — at gjøre Indgreb i Folkets Rettigheder, som beboer vort borgerlige og fri Land, saasom at drive Indvaanerne af Jackson County fra deres Marker, og tage Besiddelsen deraf ulovligen. Fjernt, ja fjernt fra vore Hjerter er et saadant Princip. Det kom aldrig ind i vort Sind; og vi kan blot sige, at Gud skal gjengjelde Saadant paa hiin Dag, naar han skal komme at samle sine Ædelstene.

Men for at vende tilbage til min Gjenstand. Efter at have forvisset mig

om den sande Plet, og efter at have havt den Glæde at see et anseeligt Antal Familier af mine Brødre beqvemt nedsatte paa Landet, tog jeg Afsked med dem og reiste tilbage til Ohio, og brugte enhver Indflydelse og Argument, som laae i min Magt til at faae dem, der troede paa den evige Pagt, hvis Omstændigheder vilde tillade det, og hvis Familier var villige at flytte til det Sted, som jeg havde betegnet at være Zions Land, og saaledes gik Lyden om Indsamlingen og om Læren ud omkring i Verden; og vi har Aarsag til at frygte for, at Mange, som havde Nidkjærhed uden tilsvarende Kundskab, uden at forstaae Kirkens Læres rene Grundsætninger, har udentvivl i Iverens Hede lært og sagt mange Ting, som er forkleinende for Kirkens ægte Charakteer og Grundsætninger; og for disse Ting er vi hjerteligen bedrøvede, og vilde gjøre Undskyldninger derfor, hvis Undskyldning vilde gjøre noget godt.

Men vi standser her, og offrer en Bemærkning om den Yttring, som vi erfarer, har gaaet omkring, og er bleven behandlet paa en skadelig Maade for Sandhedens Sag ved at sige: at ved at prædike Læren om Indsamlingen, opløser vi Familier og giver Tilladelse for Mænd at forlade deres Familier, Qvinder deres Mænd, Børn deres Forældre, og Slaver deres Herrer, idet de derved forstyrrer Ordenen, og opløser Samfundets Harmoni og Fred." Vi skal her fremsætte vor Tro, og vil derved, som vi ydmygeligen haaber, gjøre en Ende paa disse falske og ugudelige Fremstillinger, hvilket har kommet Tusinder, som vi har al Grund til at troe, til at tænke, at de gjorde Gud en Dyrkelse, naar de forfulgte Guds Børn; om de derimod kunde have nydt det sande Lys, og faaet en rigtig Forstand paa vore Grundsætninger, vilde de have antaget dem af deres ganske Hjerte og glædet sig i Kjærlighed til Sandheden. Og for at vise vor Lære angaaende denne Gjenstand, vil vi nu begynde med Evangeliets første Grundsætninger, som er Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Vi troer, at det er vor Pligt at lære alle Mennesker Læren om Omvendelse, hvilket vi skal forsøge at vise fra følgende Skriftsteder:

„Da oplod han deres Forstand, at de forstode Skrifterne. Og han sagde til dem: saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christum at lide og at opstaae fra de Døde den tredie Dag; og i hans Navn at prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslag, hvilket skulde begynde i Jerusalem." Luc. 24, 45—47.

Af dette lærer vi, at det burde Christus at lide, og blive korsfæstet og opstaae igjen paa den tredie Dag i den udtrykkelige Hensigt, at Omvendelse og Syndernes Forladelse skulde prædikes for alle Folk.

„Da sagde Petrus til dem: omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde dertil." Ap. Gj. 2, 38, 39.

Af dette lærer vi, at Forjættelsen om den Hellig Aand er for saa mange som Læren om Omvendelse skulde prædikes for, hvilket var for alle Folk. Og vi opdager ogsaa, at Forjættelsen skulde strække sig ned gjennem Slægtfølgen; thi Petrus siger ikke blot „til Eder," men ogsaa „til Eders Børn og til Alle, som er langt borte." Deraf slutter vi, at den skulde

vedblive til deres Børneborn og tillige til saa mange som Herren deres Gud vilde kalde dertil. Vi opdager her, at vi blander to Principer sammen i disse Anførsler. Det første er Omvendelsens Princip, og det andet er Syndsforladelsens Principet; og vi lærer af Petrus, at Syndsforladelse erholdes ved Daab i den Herres Jesu Christi Navn; og den Hellig Aands Gave følger uundgaaeligen; thi Petrus siger: „I skal faae den Hellig Aand."

Vi troer derfor, at Læren om Omvendelse skal prædikes i hele Verden, baade for Gammel og Ung, Riig og Fattig, Træl og Fri, som vi herefter skal søge at vise, hvorledes og paa hvilken Maade og hvor vidt den er bindende for Menneskenes Samvittigheder, gjørende passende Forskjel mellem Gammel og Ung, Mænd, Qvinder, Børn og Tjenere. Men vi bliver tydeligen vaer, at vi, for at nyde Godt af Omvendelses Læren, maa troe paa Erholdelsen af Syndernes Forladelse. Og for at faae Syndernes Forladelse, maa vi tro paa Læren om Daaben i den Herres Jesu Christi Navn. Og om vi troer paa Daab til Syndernes Forladelse, kan vi forvente Opfyldelsen af Forjættelsen om den Hellig Aand, thi Forjættelsen udstrækker sig til alle, som Herren vor Gud vil kalde; og har han ikke i Sandhed sagt, som I vil finde i det sidste Capitel af Aabenbaringen: „Og Aanden og Bruden sige: kom! Og hvo som hører, sige: kom! Og hvo som tørster, komme! Og hvo som vil, tage af Livets Vand uforskyldt!" Aabenb. 22, 17.

Atter, Jesus siger: „Kommer hid til mig Alle, som arbeide og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let." Matth. 11, 28—30.

Atter, Esaias siger: „Vender Eder til mig og bliver frelste, alle Jordens Ender! thi jeg er Gud og Ingen ydermere. Jeg haver svoret ved mig selv, Retfærdighedens Ord er udgaaet af min Mund, og det skal ikke vende tilbage: at for mig skal bøies hvert Knæ; ja hver Tunge skal sværge. Sandelig, skal man sige, i Herren haver jeg Retfærdighed og Styrke; ja til ham skal man komme; men alle de, som optændes imod ham, skulle beskæmmes." Esaias 45, 22—24.

Og, for at vise videre Forbindelser til Beviis for ovennævnte Lære, anføre vi følgende Skriftsteder:

„Denne har Gud ophøiet til en Fyrste og Frelser, ved sin høire Haand, at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Helligaand, hvilken Gud haver givet dem, som ham lyde. Ap. Gj. 5, 31. 32.

„Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige, og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe baade Mænd og Qvinder. Men Simon troede og selv og lod sig døbe og holdt sig til Philippus; og da han saae de Tegn og store kraftige Gjerninger, som skete, forundrede han sig storligen. Men der Apostlerne i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem at de maatte faae den Hellig Aand. (Thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de var alene døbte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem og de fik den Hellig Aand." Ap. G. 8, 12—17.

„Men som de droge frem ad Veien kom de til noget Vand; og Gildingen

sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt. Men Philippus sagde: dersom du troer af ganske Hjerte, kan det skee. Men han svarede og sagde: Jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Gildingen saae ham ikke mere; og han drog sin Vei med Glæde. Men Philippus blev funden i Asdod; og han vandrede derigjennem og prædikede Evangelium i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea." Ap. G. 8, 36—40.

„Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de Troende af Omskærelsen, saa mange som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede over, at den Hellig Aands Gave blev udøst over Hedningerne. Thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prisede Gud. Da svarede Petrus: mon disse ikke skulde døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage." Ap. G. 10, 44—48.

„Og paa Sabbathsdagen gik vi udenfor Staden, ved en Flod, hvor der pleiede at være et Bedehuus; og vi satte os, og talede til de Qvinder, som kom sammen. Og en Qvinde ved Navn Lydia, en Purpur-Kræmmerske, fra Staden Thyatiræ, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, at hun gav Agt paa det, som blev talet af Paulus. Men der hun og hendes Huus var var døbt, bad hun os og sagde: dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huus, og bliver der. Og hun nødte os." Ap. G. 16, 13—15.

„Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. Men der skete pludseligen et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Grundvold rystede, og strax bleve alle Dørene opladte, og Alles Baand løstes. Men Stokmesteren foer op af Søvne, og der han saae Fængslets Døre opladte, drog han et Sværd, og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne havde været undflyede. Men Paulus raabte med høi Røst og sagde: gjør dig selv intet Ondt; thi vi er her Alle. Men han begierede et Lys, og sprang ind, og faldt skjælvende ned for Paulus og Silas. Og han førte dem ud, og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig? Men de sagde: tro paa den Here Jesum Christum, saa skal du vorde salig, og dit Huus. Og de talede Herrens Ord til ham, og til alle dem, som vare i hans Huus. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle Hans. Og han førte dem op i sit Huus, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Huus i Tro paa Gud." Ap. G. 16, 25—34.

„Men det skete, der Apollos var i Corinth, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus. Og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: fik I den Hellig Aand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Aand. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannis Daab. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel ved Omvendelsens Daab, og sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum. Men der de hørte

det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og propheterede." Ap. G. 19, 1—6.

(Fortsættes.)

Brev fra Ældste J. A. Ahmanson

som er beskikket til at besøge de forskjellige Conferencer i Missionen.

Arnager paa Bornholm den 11te Juli 1855.

Kjære Præsident J. Van Cott!

Uagtet der ofte gives mig Leilighed til at give Dem mundtlig Efterretning om Missionen, saavel i denne som i de øvrige Conferencer, hvortil det behager Dem at sende mig, vil jeg alligevel idag, da jeg har Tid dertil, give Dem en kortfattet Beretning om det, som jeg antager vil interessere Dem.

Min personlige Erfaring saavelsom Rapporterne fra de forskjellige Conferencer i Danmark viser, at der ikke har været synderlig Tilvæxt i den senere Tid, og at paa enkelte Steder ligesaa mange er bleven udelukte som døbte, og deraf kunde det synes, ligesom om Værket havde staaet stille. Men dette er ikkun tilsyneladende. Jeg troer, at Jesu Christi Kirke har, mere end nogen anden gjennemgribende Reform, at gjennemgaae adskillige Fluctuationer i sin Fremvext og Udvikling fra Børnealderen til Mandsdomsalderen og denne Afvexling af Stigen og Falden vil maaskee for en overfladisk Betragter undertiden see ud som en Standsning i Værken, men som i og for sig selv er en Fremskriden til det Bedre. Saaledes omtrent slutter jeg at det forholder sig med Guds Rige og dets Mission i Danmark. Jeg troer ikke, at Missionen har staaet stille, eller nogensinde vil gjøre det, indtil den har fuldendt hvad den skal. Derimod troer jeg, at den har havt lidt at bestille med sig selv, at afklæde den allerede for snæver blevne „Børnekjole" og iføre sig en rummeligere Klædning, som bedre passer for den, som nærmer sig den voxne Alder. Jeg troer, at eftersom de Hellige bliver afvant fra Mælken og den milde Føde og faaer vant sig til at fordøie haard Føde, og det unge Præstedømme faaer iført sig fuld Rustning, vil den Almægtiges Værk bryde frem med fordoblet Kraft. Og da troer jeg, at Djævelen med alle sine Tilhængere — legemlige som ulegemlige — vil finde, at hvad de hidindtil har seet og erfaret, er ikkun en Begyndelse af „Mormonismen." Disse er mine Tanker og Følelser om Værket i Almindelighed.

Som jeg fandt det i Lollands Conference, saaledes har jeg fundet det her. Enighed og god Forstaaelse iblandt Brødrene af Præstedømmet og iblandt de Hellige i Almindelighed; og jeg er overbeviist om, at de Alle vil gjøre det Bedste de kan, efter den Kundskab de har, naar det bliver dem lært og Præstedømmet formaaer at fremsætte det i det rette Lys og ved den rette Aand.

Under mine Foredrag i den senere Tid har Aanden bestandigt ledet mig til det vigtige Punkt at indskærpe i de Hel-

liges Hjerter Aanden af deres herlige Religion, den rene „Mormonisme," i Modsætning til det aandløse gamle orthodoxe Babel, (den udartede Christenhed, med dens forskellige indbyrdes stridige Sekter og Partier) der ikke mere kan gjenkjendes som det evige Evangelium, da det har tabt alle Kræfter og Velsignelser, og endog benægter dem som unødvendige.

Jeg har navnlig søgt at vise de Hellige at den sande Religion er ikke blot en theoretisk, men fornemmelig en praktisk Religion, som, rettelig opfattet, efterhaanden vil gjøre sig gjældende baade i deres private og offentlige Liv; hvorfor jeg har formanet Familiefædrene, der staaer som ansvarlige Hoveder for deres Familier, at indrette deres huuslige Liv og hele deres Fremfærd overeensstemmende med deres Religion, for at kunne leve i Nydelsen af dens Aand, hvilken — paaagtet — bærer Vidnesbyrd om sin egen Guddommelighed ved sin gjenopreisende og helliggjørende Kraft, og udøver en velsignelsesrig Indflydelse i deres Huse, Familiekredse, deres Personlighed og deres Omgivelser, idet, naar Huusfaderen staaer paa sin Plads og ærer den ved at opfylde sine Pligter og være et Lys og et Exempel, bliver han æret og agtet som Hovedet, som Præst og Patriark i sit eget Huus; og Gudsfrygt, Orden og Reenlighed, baade til Aand og Legeme, vil snart udmærke en saadan Familie som Guds Hellige.

Saaledes har jeg efter den Kundskab og Naade, Herren har givet mig, søgt at vise Enhver Nødvendigheden af at lægge en sikker Grundvold for deres nærværende og tilkommende Salighed og Ophøielse; thi jeg tænker det vil være forgjæves at haabe Salighed paa Andres Fortjenester og Lydighed. Vel er Saligheden kjøbt os ved Christum, men det vil dog beroe paa, hvorledes Enhver bereder sig her i Kjødet til at kunne annamme den, efter at Veien er aabnet ved Frelsens Evangelium.

Jeg har ogsaa paamindet de Hellige om at efterkomme de Instruxer, som gives dem Tid efter anden i Stjernen, og i Særdeleshed om Nødvendigheden af at udrække deres Hænder og hjælpe de Hellige i Bjergenes Dale med at opbygge Herrens Tempel; hvorfor jeg har gjort dem, som har Midler, opmærksomme paa, at de nu kan have Leilighed til at afvige fra den gamle, ligesom til en fast Regel blevne Vane, ugentlig eller halvugentlig ikkun at yde 2 eller 4 Skilling, og derimod give et større Offer, efter deres Hjerters Tilskyndelse, til Templet, eftersom det maa fuldføres og blive færdigt; og altsaa tiltrænger for Nærværende større Bidrag, end det — som anført — er bleven Vane at yde. At ihukomme det „Vedvarende Emigrationsfond," har jeg heller ikke forsømt at lægge de Hellige paa Hjertet, da sammes Forøgelse er af stor Vigtighed og vil i en væsentlig Grad paaskynde Guds Børns Indsamling — især de Fattiges — og tillige Rigets Opbyggelse.

Vi havde en meget god Conference her paa Bornholm, som varede i 2 Dage. Fuldkommen Fred og Enighed og en god Aand herskede. Tre Brødre blev ordinerede, hvoraf de To ikke før havde havt Præstedømmet, og En blev paalagt det større. Et Medlem blev døbt den 10de og fik Haandspaalæggelse den 12te, da vi nød en sand Glædes- og Forfriskningsdag, idet vi feirede den 4de Aarsdag af Kirkens Stiftelse her paa Bornholm, hvorved nogle Fremmede ogsaa var tilstede. „Festen bestod i at prædike Evangeliet, hvorefter vi nød Nadveren. Her-

rens Aand var rigeligen udgydt over os Alle; jeg følte mig særdeles glad og velsignet i at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, sammes Gjengivelse ved Engle-Sendelse tilligemed Præstedømmets Fuldmagt, Propheterne Josephs og Brighams guddommelige Mission osv. Jeg kan sige, at det er en sand Salighed at have Herrens Aand, som er Vidnesbyrdets Aand; og jeg haaber, at den vil voxe og tiltage meer og meer iblandt os Alle!

Jeg vil nu slutte for denne Gang, og tegner mig som Deres ringe Broder og Medtjener i det evige Evangelium.

J. A. Ahmanson.

P. S. Angaaende Skrifterne og Bogagenterne, saa er Alt i Orden. Jeg har ansporet Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed at udsprede dem og lade deres Lys skinne for deres Medmennesker, og jeg troer, at de vil gjøre deres Bedste.

J. A. Ah.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi vil herved henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den i dette Nr. sluttede Tale af Ældste George A. Smith. Det er med Herrens Tjenere nu, som det var fordum; de taler ikke for at glimre eller blive beundrede af Verden, men de taler for at belære; derfor fremstiller de kjendte Omstændigheder, virkelige Tildragelser eller Kjendsgjerninger, for at Menneskene, idet de overveie det forskjellige Udfald de paaberaabte Omstændigheder eller Kjendsgjerninger har faaet, kan uddrage gavnlige Lærdomme deraf. Saaledes handlede Herren og Mesteren; han tog hverdagslige Kjendsgjerninger, hvori han indhyllede de moralske Læresætninger, og paa denne praktiske og letfattelige Maade fremstillede han det for Folket, som med Glæde annammede Lærdommene, fordi de kunde forstaae dem. Hans Tale var ikke som de Skriftkloges og Pharisæernes, og derfor udrettede han mere end disse, thi Folket forstod ikke dem, men vare, uagtet deres Lederes store Lærdom, som vildfarende Faar foruden Hyrde. Hans Tjenere fulgte deres Herres Fodspor og Exempel saavel i dette som i alt Andet, og de var heller ikke hindrede deri af den „falskeligen saakaldte Viisdom, der opblæser." Derfor er Herrens Tjeneres Tale simpel, klar, fattelig og nyttig til „Underviisning, til Lærdom, til Optugtelse i Retfærdighed;" endskjøndt de af Verden ansees som ulærde Mænd og Lægfolk, idet Verden ikke kan fatte den Aand, hvoraf de taler, men dømmer det at være Daarlighed, som er Guds Viisdom. Hvorledes kan Menneskene undfange Forstand uden ved Underviisning og Lærdom, og hvorledes kan denne begrundes uden ved egen og Andres Erfaring? Af denne Aarsag fremstiller Herrens Tjenere dette og hiint, som er skeet, denne og hiin Erfaring, som er vunden, paa det at den, som vil tage ved Lærdom, kan profitere deraf. Saaledes i den paapegede Tale; i den er fremstillet med tydelige Træk hvad Kirken havde at kæmpe med i Begyndelsen, hvor vanskeligt det var for Præstedømmet og hvor megen Viisdom og Forsigtighed, der maatte anvendes for efterhaanden at faae Folket til at annamme Guds aabenbarede Sandheder, fordi de dengang besad saa liden Viisdom og havde endnu ikke erhvervet den fornødne Erfaring i Prøvelsernes Skole, hvilken de ofte forværrede ved deres Egenraadighed, Selvretfærdighed og Opsætsighed mod den eller dem, som Herren havde beskikket til deres Veiledning. Hvor Mange af dem

faldt ikke; Nogle fordi de manglede Taalmodighed og Udholdenhed i Trængselens Dage; Andre fordi de indbildte sig at være saa retfærdige og fuldkomne, at de ikke kunde eller burde taale at see Andres Skrøbeligheder, men formedelst Menneskenes Ufuldkommenheder dømte Guds Sandhed at være Løgn; og atter Andre, fordi de ikke strax kunde fatte eller forstaae Guds Aabenbarelser, idet de ikke gav Herrens Aand Tid til at oplyse dem, ja gjorde sig uværdig til dens Paavirkning ved deres ufornuftige, overilede Forkastelse af det, som skulde tjene til deres evige Ophøielse og Lyksalighed. Hvad blev nu Følgen af foranførte Kjendsgjerning? De, som faldt, gik tilbage til det samme Mørke, hvori de forhen var indhyllede, tabte Aanden, der skulde veilede dem, og afskar sig selv fra Evangeliets Velsignelser, der forjættede ikkun dem, som er trofaste til Enden!

Brødre og Søstre! lad derfor deres Exempel berige vor Erfaring, paaskynde os til Aarvaagenhed og Bøn, afskrække os fra at forkaste Guds aabenbarede Sandheder, fordi vi ikke strax kan forstaae dem, eller fordi Nogle er ufuldkomne og ikke kan annamme dem, og ikke dømme Jesu Christi Kirke at være falsk, fordi nogle uerfarne og uprøvede Medlemmer forsømmer at kæmpe og stride Troens gode Strid og holde sig selv ubesmittede af Verden, men givende efter for Fristelserne vanære sig selv og det Samfund, hvori de er indlemmede; men de skal ikke bestaae uden Omvendelse, men den Retfærdige skal bestaae evindelig.

Tale

af Ældste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.

(Af Deseret News d. 4. Apil 1855.)

(Fortsat fra Side 309.)

Vi blev underviste om at toe hverandres Fødder, som et Beviis at vi havde baaret Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed for Verden. Vi blev lærte til at salve hverandres Hoveder med Olie i Herrens Navn, som en Salvelses Ordinance. Alle disse Ting skulde gjøres i deres Tid, Sted og Orden. Alt dette var klart og simpelt, dog faldt Nogle fra, fordi der ikke var mere af det, og Andre fordi der var for meget.

Om Aftenen, efter Indvielsen af Templet, modtog Hundreder af Brødrene Engles Betjening, saae Engles Lysglands og Personer og bar Vidnesbyrd om det. De talte i nye Tungemaal, og havde en større Tilkjendegiven af Guds Magt, end den, som beskrives af Lucas, paa Pintsedagen. Dog faldt en stor Deel af de Personer, som saae disse Aabenbaringer, fra om faa Aar, og nogle af dem om faa Uger. Om Herren ved den Leilighed havde aabenbaret en eneste Sætning meer, eller gaaet eet Skridt videre til at aabenbare Forløselsens Lov mere fuldstændig, saa troer jeg at han vilde have styrtet os alle overende. Tingen var, at han af den Grund ikke turde aabenbare os et eneste Princip mere, end han havde gjort, thi han havde prøvet gjentagne Gange at gjøre det. Han prøvede i Jerusalem; han prøvede længere tilbage for Syndfloden; han prøvede det i Mose Dage; og han havde prøvet fra Tid til anden at finde et Folk, hvem han kunde aabenbare Saliggjørelsens Lov, og han kunde aldrig fuldkommen fuldføre det; og han var bestemt paa denne Gang at være saa forsigtig,

og fremføre Principerne saa langsomt, og aabenbare dem til Menneskenes Børn med saadan stor Varsomhed, at maaskee nogle faa af dem kunde være istand til at forstaae og adlyde. Thi Herren siger: „Mine Veie er ikke som Eders Veie, ei heller mine Tanker som Eders Tanker; thi saa meget høiere som Himlene er end Jorden, saa er mine Veie end Eders Veie, og mine Tanker end Eders Tanker."

I siger en Mand, for Exempel, at han maa lade sig døbe til Syndernes Forladelse; da opstaaer det Spørgsmaal: „Hvad Nytte er det til at dyppe et Menneske i Vand?" I siger en Mand, at han skulde angre sine Synder, omvende sig fra dem, ophøre at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, og Svaret er: „Hvad Grund er der for alt dette?" Siig ham, at han skulde erholde Haandspaalæggelse paa sit Hoved for Modtagelsen af den Helligaand, og han vil føle som en gammel Kone gjorde i England, den Tid jeg prædikede og døbte der. Hun kom og forlangte at blive døbt, og vi følgeligviis døbte hende. Naar Tiden kom at foretage Haandspaalæggelsen, begyndte jeg at confirmere en Flok af nye Disciple. Jeg havde lagt Mærke til at hun manglede Sæbe og Vand, Ting, som beviisligen var knapt om i hendes Huus. Naar jeg kom hen for at lægge mine Hænder paa hende, sagde hun: „Læg ikke Deres skidne Labber paa mit Hoved." Tingen var, at hun havde modtaget saa meget af Saliggjørelsens Lov som hun kunde, og Loven om Haandspaalæggelse syntes saa naragtig for hende, at hun vilde ikke have noget at gjøre med den.

Dette tjener til at belyse den Yttring, at vore Veie er ikke som Herrens Veie, ei heller vore Tanker som hans. Heller ikke stemmer de Planer, som Herren har udtænkt til Menneskenes Bedste, overeens med de Planer og Anskuelser, som Menneskerne fatter til deres eget Bedste. Nu! dersom Herren havde anseet det som Viisdom paa Begavelsens og den store Forsamlingsdag i Kirtland at komme frem og aabenbare for Menneskenes Børn de Kjendsgjerninger, som tydeligen er fremstillede i Bibelen, og havde sagt dem, at uden Beseglingens Lov kunde ingen Mand ophøies til en Throne i det celestiale Rige, det er, uden at han havde en Qvinde ved sin Side; og at ingen Qvinde kunde ophøies i den celestiale Verden, uden at hun blev ophøiet tilligemed Manden som hendes Hoved; at Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren; havde han aabenbaret denne simple Sætning, saa vilde En eller Anden have sprunget op og sagt: „Hvad! skal jeg have en Qvinde beseglet til mig for at blive salig, for at blive ophøiet til Throner, Herredømmer og evig Tilvæxt?" Ja! „Jeg troer ikke et Ord af det, jeg kan ikke udstaae det, thi jeg agter aldrig at gifte mig, jeg troer ikke paa noget af denne taabelige Snak." Til samme Tid maaskee nogen Anden kunde have Tro til at modtage det. Atter springer en Anden op: „Broder Joseph, jeg har havt to Hustruer i min Livstid, kan jeg ikke faae dem begge i Evigheden?" „Nei!" Om han havde sagt ja, maaskee vi alle vilde have faldt fra paa eengang.

Jeg vil oplyse dette endnu videre. Herren aabenbarede os virkeligen et Princip der, og dette ene Princip var tilsyneladende saa simpelt og saa daarligt i deres Øine, at en stor Deel faldt fra for det samme, fordi det var saa modsat deres Begreber og Anskuelser. Det var dette, efterat Folket havde fastet den hele Dag, sendte de ud og fik Viin og Brød og velsignede samme og uddeelte det til Mængden, det vil sige, til den hele For-

samling af Brødrene, og de aad og drak og propheterede og bar Vidnesbyrd, og vedblev at gjøre saaledes, indtil Nogle af Missouris Høiraad steg op paa Forhøiningen og begyndte, ligesom den retfærdige Noa gjorde, naar han opvaagnede fra sin Viin, at forbande deres Fjender. I har aldrig følt saadan en Rystelse gaae igjennem noget Huus eller Forsamling i Verden, som der gik gjennem hiin. Der blev næsten et Oprør, fordi Mænd vilde staae op og forbande deres Fjender; endskjøndt de kunde vel erindre, at det er skrevet, at Noa forbandede sin egen Sønnesøn, og at Gud anerkjendte denne Forbandelse i en saadan Udstrækning, at den Dag idag Millioner af hans Afkom er overgivet til vedvarende Trældom.

Mange Mennesker er taabelige nok til at troe, at de kan modsætte sig Guds Magt, og kan befrie Chams Sønner fra hiin Forbandelse, førend dens Tid er udrunden. Nogle af Brødrene ansaae det for bedst at falde fra, fordi Forbandelsens Aand var hos Mænd, som var bleven drevne fra Missouri ved Pøbelvold. Dog har ethvert Ord, som de propheterede, gaaet i Opfyldelse. De propheterede, at Benene af mange af hine Mordere skulde bleges paa Sletten, og at Fuglene skulde hakke ud deres Øine og Rovdyr fortære deres Kjød. Mænd, som har draget over Mexicos, Californiens, Nebraskas og Kansas Sletterne har ofte seet Opfyldelsen af hiin Propheti paa den forunderligste Maade. Vi har seet deres Navne paa Træer, paa Laagene af gamle Kofferter og paa Brætstykker; Navne paa Mænd, som jeg kjendte, og jeg vidste ligesaavel i Kirtland Templet hvad der vilde blive deres Skjæbne, som jeg nu veed det. Men det fristede os, nogle af os var grueligen fristede angaaende det. Herren turde ikke da aabenbare noget Mere; han havde givet os alt hvad vi kunde synke; og Forfølgelsen rasede omkring os i en saadan Grad, at vi var nødt til at forlade vort skjønne Tempel og flygte til Staten Missouri.

Der lod han os komme i en anden Sigte og sigtede os godt, og vi blev derpaa drevne fra Staten Missouri, efterladende Propheten og en heel Mængde af Brødrene i Fængsel. Tiden gik saaledes hen fra 1837 indtil 1843, da sluttede Herren, at Folket, som var bleven samlet siden Uddrivelsen fra Missouri, havde været bekjendt med hans Riges Grundsætninger saa længe, at de maatte være bleven stærke nok til at modtage et aabenbaret Princip til fra ham.

Hvorpaa Propheten gaaer op paa Talerstolen og efter at have prædiket om enhver anden Ting i Verden han kunde tænke over, dreier Talen tilsidst hen paa Saliggjørelsens Lov, og giver et blot Vink om Beseglings Loven. Dette frembragte et saadant skrækkeligt Oprør i Følelserne, at han var neppe halvfærdig med sit Middagsmaaltid, førend han atter maatte betræde Talerstolen og omprædike alt hvad han havde prædiket og overlade Folket at gjette sig til Tingen. Medens han saaledes prædikede, vendte han sig om til de Mænd, som sad paa Forhøiningen, og som var de Mænd, der skulde have understøttet ham, for Exempel vore gode gamle Præsidenter Marks, William og Wilson Law og Fader Cowles, og et Antal af andre Personer omkring Nauvoo, thi dette tildrog sig medens de Tolv var i de østlige Dele af de Forenede Stater, og sagde: „Dersom jeg skulde aabenbare de Ting, som Gud har aabenbaret for mig, dersom jeg skulde aabenbare for dette Folk de Lærdomme, som jeg veed er til deres Ophøielse, saa vilde disse Mænd udgyde mit Blod.'

Dette viser den Forbedring, som var skeet, det Fremskridt, som var gjort og det Lys, som var opnaaet. Han sagde ogsaa, at der var Mænd og Qvinder i den Forsamling, som indbildte sig, at de var næsten fuldkomne, men som vilde modsætte sig og forkaste Ophøielsens Principer, og vilde aldrig tilfulde fatte deres Feiltagelse indtil paa Opstandelsens Morgen. Jeg var der ikke og hørte ikke Talen, men der var Personer der, som kunde nedskrive to eller tre Ord af en Sætning, og jeg bekjender mig at være saavidt forstandig, at jeg kan gjette mig til Resten.

Ved at uddrage denne Kirkes Historie af Optegnelserne, gjøres jeg bekjendt med Omstændigheder, og jeg kan ikke andet end see oplyst for det hele Folks Øine den faderlige Omhyggelighed, som Gud havde at iagttage, naar han skulde aabenbare Ophøielsens Lov. Tilsidst aabenbarede han saa meget deraf, at William Law, een af det første Præsidentskab, og een af de tilsyneladende helligste Mænd i Israel, blev opskræmt af Frygt for at Joseph skulde dræbe ham, og han kaldte hele Politiet for Byraadet og fik dem eedfæstede og krydsexaminerede for at udfinde om Joseph havde instrueret nogen af dem til at dræbe ham. Jeg sagde til nogle af Drengene den Gang, at han vidste han havde gjort en eller anden Ting, som han burde døe for, ellers vilde han ikke være saa bange for sine bedste Venner. Joseph sagde til Raadet og Politiet: „Jeg kunde leve, ligesom Cæsar kunde have levet, var det ikke for en høire Haand, en Brutus,“ og Rigtigheden af denne Yttring er paa det klareste beviist af William Laws Virksomhed i at tilveiebringe Prophetens Mord. De Mænd, som var i hans Skjød, som delte hans Fortrolighed, og som bekjendte sig at være hans varmeste og bedste Venner, var dem, som forræderisk udgjød hans Blod.

Hvorfor? Fordi han havde aabenbaret endnu eet Princip af Saliggjørelsens Lov, nemlig: at „Manden er ikke uden Qvinden, ei heller er Qvinden uden Manden i Herren;“ at om en Mand gik til den evige Verden uden at adlyde Beseglingens Lov, vilde han evindeligen forblive alene, evindeligen en Tjener og kunde aldrig have noget Afkom; og om Qvinden indgik i den celestiale Verden uden at have efterkommet Beseglingens Lov, som anbetroedes af Frelseren til hans Apostle, vilde hun stedse forblive alene, og uden noget Afkom; og om enten Mand eller Qvinde skulde forkaste Principerne af hiin Lov, vilde de evindeligen komme til at græde og sørge over, at de kunde have været ophøiede til en evindelig Forøgelse og et evigt Herredømme, men de vilde ikke have det.

Der gav sig en meget høi Grad af Skinhellighed tilkjende i denne Præsident William Laws Væsen, som stedse forundrede mig. Som Historieskriver har jeg lært at kjende eet eller to meget besynderlige Tilfælde.

I Aaret 1843 blev Joseph Smith arresteret to hundrede og halvtredsindstyve Mile fra Hjemmet; de Hellige følte en stor Angst for hans Sikkerhed; Hundreder af Personer drog ud fra Nauvoo og besatte alle Veiene imellem Missisippi og Illinois Floder, og Nogle satte ud med en Dampbaad med den Bestemmelse at undersøge enhver Baad paa Floderne, og angribe den, som havde ham ombord; og nogle af de hurtigste Marscher, som nogensinde har været nedskrevne, udførtes ved den Leilighed. Iblandt Andre drog William Law ud med et Parti; naar han mødte Joseph, stormede han hen til ham og tog ham i sine Arme, trykte ham til sit Hjerte og kyssede ham

i en halvhundrede eller hundrede Vidners Aasyn. Han maa have elsket ham forunderligt, thi omtrent en halv Time førend han mødte Joseph, havde han faaet den Idee, at han var bleven bragt ombord paa en Dampbaad til Missouri og han var skrækkelig oprørt. Broder A. P. Rockwood eller John Butler kan sige Eder hvorledes han talte: „O! siger han, jeg vilde ikke for Alt i Verden at Joseph skulde føres til Missouri og dræbes, thi Eiendom vilde falde under den halve Værdi i Nauvoo." Saadan var Yttringen af en Mand, som, liig Judas, kunde kysse Propheten, medens der sandsynligen ikke var mange Mænd i den hele Stad, som vilde have bekymret sig det mindste om al Verdens Eiendom, i Sammenligning med at frelse Josephs Liv.

Efter Prophetens Død tænkte Verden og Djævelen, at de havde endnu eengang tilintetgjort den Almægtiges Forsøg at aabenbare Ophøielsens Lov, eftersom ikkun en Deel af Arbeidet til Templets Opførelse var da gjort. Nyhederne udspredte sig overalt i de Forenede Stater, at Guvernøren i Illinois havde forrædersk givet Statens Løfte for Joseph Smiths Sikkerhed, og ligeledes hvor hæderlig Propheten havde handlet i enhver Ting under disse fristende Omstændigheder, da han vidste vel, at hans Død var hensigtet, og Folket var virkeligen forarget over et saadant lavt Forræderi, idet de almindeligen udbrød: „hvor skammeligt! hvor skændigt!! at myrde ham saa troløst!!! Men efter nøiere Overveielse er det en god Ting, at han er død."

Efterhaanden opdagede Djævelen, at Broder Josephs Blod var ikke udgydt førend Herren havde sagt: „Du har gjort nok, du kan hvile fra dit Arbeide." Han havde meddeelt Andre Præstedømmets Kundskab; og Gud opreiste en anden Mand til at være en Prophet for Israel, til at være en Præsident, en Regent og en Lærer. Jeg hørte engang en Person sige: „Ak! jeg ønskede at Broder Brigham var ligesaa god en Mand som Joseph." Lad mig sige Eder, Brødre, at om Broder Brigham var den mindste Smule bedre Mand end han er, kunde han ikke blive iblandt os, han maatte forlade os; han er just saa god en Mand, som vi for Nærværende er værdig at have i vor Midte. Herren har af Barmhjertighed med os givet os en stor Prophet og en viis Regent i Israel, at vi kan udvide vore Kræfter, Indflydelse og Viisdom under hans Bestyrelse til at berede os for Aabenbaringen af Ophøielsens Lov, hvilken har været lovet saa længe.

Vi tog fat paa Arbeidet i Nauvoo og fuldendte Templet, og havde ikke saa snart faaet det færdig, førend vi maatte forlade det til at blive brændt af vore Fjender; og de tænkte da, at om vi ikkun blev drevne ud i Ørkenen, vilde vore Lidelser blive saa store, at vi alle maatte omkomme, og det vilde blive Enden paa Sagen. Djævelen tilveiebragte visseligen et nyt Behandlingssystem; efter at de havde frarøvet os enhver Ting vi havde, og drevet os fra alle Livets Behageligheder og Fornødenheder ud i Ørken, begyndte han at anvende det System paa os, „at overlade os til os selv," under den Forudsætning, at vi vilde døe hen af os selv. De begyndte dette under glimrende Udsigter, da vi havde Intet at æde, Intet at klæde os med, ikke en Regndraabe til at vande Jorden, og en Ørken rundt om os, om hvis tilsyneladende Frugtbarhed I kan dømme, naar Bjergbeboerne sagde, at de vilde give eet tusinde Dollars for den første Buschel Hvede eller Mais, som blev avlet i Dalen. Medens de overlod os til os selv

fandt en betydelig Forandring Sted; men det var haardt at lade os i Fred længe, de maatte leilighedsviis give os et Puf, at vi kunde vide, at de endnu var ilive.

Medens de lod os være i Fred, blev Evangeliet indført paa Sandwich Øerne og i Danmark, og har begyndt at udgyde dets Velsignelser i Sverrig, Norge, Italien, Frankrig, Tydskland, Schweitz, Afrika, Australien, Malta, Gibraltar, Kriim og Ostindien, og spreder sig over hele Verden ti Gange hurtigere end nogensinde. Alt dette kommer af „at de overlod os til os selv." Jeg veed ikke, om de maaskee gjør den Slutning, at det var bedst at give os endnu et Slag. Om de gjør det, vil det netop blive, som det var med Manden, som ikke syntes om Sennepsplanten i sin Have, hvilken voxte op og blev stor og fuld af Frø. Eieren saae, at den var gaaet i Frø i Haven, og blev skrækkelig vred paa Gartneren, og greb fat paa Hakken, og slog Stilkerne istykker i sin Vrede og spredte Frøet over hele Haven. Det er Maaden, hvorpaa vore Fjender har virket hele Tiden, saa de kan ligesaa godt følge det System „at lade os være i Fred," som noget andet. Joseph propheterede, at om de vilde lade os være i Fred, vilde vi udsprede Evangeliet over hele Verden; og om de ikke vil lade os være i Fred, vilde vi udsprede det alligevel, ikkun lidt hurtigere.

Men tilbage til min Text: „O Jerusalem! Jerusalem! du som dræber Propheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg ikke forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke." Lad mig sige Eder, mine Venner, at Grundvolden til et andet Tempel er lagt, og at det selvsamme Øieblik, som den første Steen blev lagt, begyndte Djævelen at rase igjen; og om dette Folk vil være forenede, vil de være just det Folk, som vil „lære Herrens Veie," og Herren vil aabenbare Ting for dem, som har været skjulte fra denne Verdens Grundvold blev lagt. Vi befinder os her — ikke af vor egen Villie, men tvungne dertil af vore Fjender — midt iblandt Bjergenes Toppe, omtrent en engelsk Miil ophøiet over den christne Verden, omgivne af høie Bjerge, hvis Toppe er bedækkede med evig Snee; og vi finder ogsaa Opfyldelsen af Prophetien, at mange Folk af alle Nationer siger: „Kom, lad os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, og han vil lære os om sine Veie og vi vil vandre paa hans Stier."

Vi er her, og Herren har besluttet, dersom han kan fuldføre det, hvis vi vil lade ham gjøre det, at aabenbare for os Ophøielsens Love. Han har bestemt sig til at gjøre dette Folk til „Konger og Præster for Gud og sin Fader;" at give dem Ophøielsens Nøgler til Forløsning for dem selv og for deres Afdøde tilbage til den Tid, naar Pagten blev brudt. Om dette Folk vil være hans Prophets og Apostles Love og Forskrifter underdanige og hørige, og adlyde de Lærdomme, som er dem givne, samt holde sig rene, saa vil han aabenbare for dem alle hine Velsignelser, og vil ikke sige til os, som han sagde til Jerusalem, „hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke." Dersom vi vil være ydmyge og lytte til den Høiestes Aabenbaringer, erindrende „at hans Veie er ikke som vore Veie, og hans Tanker som vore Tanker; thi saa meget høiere som Himlene er end Jorden, saa meget høiere er hans Veie end vore Veie, og hans Tanker end vore Tanker;" hvis vi vil erindre dette og handle derefter, saa er vi paa Veien til at erholde hine Magtens Nøgler, og drage Nytte af dem; det vil

sige, vi er lige paa den store Bomvei til Ophøielse.

Jeg erindrer en lille Fortælling, som jeg hørte Joseph meddele en sekterisk Præst, som han havde prædiket nogle af Evangeliets første Grundsætninger for; Præsten erkjendte, at Lærdommene vare nøiagtigen overeensstemmende med det Nye Testamente, men gav et Slags fromt Suk fra sig og sagde: „Jeg frygter at der er noget Forkeert paa Bunden af det." Joseph svarede: „Jeg føler for en stor Deel som den ærlige Irlænder gjorde, som landede i Amerika, og gav sig til at gaae ind i Landet for at see, hvorledes det saae ud. Som han vandrede henad Veien, traf han en meget from Præst af Methodisternes Orden, som kom hen ved Siden af Irlænderen, og idet han tænkte, at han maatte sige Noget om Religion udbrød, som han sad i sin tohjulede Gig: „Patrick har du gjort Fred med din Gud?" „O Sir! paa Tro og Ære, vi har aldrig havt nogen Udstaaelse." Dette Svar forfærdede Præsten, og idet han gav en overnaturlig Stønnen fra sig, sagde han: „Du er fortabt, fortabt!" Paa „min Tro, Sir! hvorledes kan jeg blive tabt midt paa den store Bomvei?" Jeg siger Eder, vi er midt paa den „store Bomvei," og om vi vedbliver paa den, er Ophøielsens Nøgle med os, og Guds store Værk vil udfolde for dette Folk Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold lagdes. Lad os blive som Leret i Pottemagerens Hænder, og bestræbe os for af al Magt at opbygge dette Værk, og der vil ikke siges om os, som der sagdes om Jerusalem: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!"

Maa Herren velsigne Eder, og dygtiggjøre os til at fuldbyrde og udføre hans store og herlige Hensigter, er min Bøn i Jesu Christi Navn, Amen!

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Folkman . . .	6 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	17 —	„ —	„ —
Summa	23 —	„ —	„ —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 22. Den 15. August 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tolvte almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale og til dem, som er i Adspredelsen over hele Jorden, med Hilsen.

(Af Deseret News den 25de April 1855.)

Elskelige Brødre!

Under Velsignelserne af et styrende Forsyn, der har bevaret os, har vi fornyede Forpligtelser til at takke og prise vor Fader i Himlen, hvis beskyttende Omsorg har afværget Dødens Pile og dækket os, som med en Kaabe, fra Plager og Ødelæggelser, som er bleven udgydte over Jorden.

Vi har i Sandhed erfaret, at hans Magt har været over os til vort Bedste, og at disse fjerne Dale har saa vidt viist sig at være et sikkert Tilflugtssted, hvori de Hellige har fundet Ro, Helbred, Velfærd og Fred, medens Herrens Harme har for en Deel hjemsøgt Nationerne. Vore Hjerter er fulde af Glæde, naar vi overveier, hvor kjærlig Herren har styret tilsyneladende Ondt til Godt og vendt Menneskenes Forbittrelse til sin Priis ved at befrie saa mange af sine Hellige fra det ugudelige Babylon og fra deres Fienders Magt, førend disse Optrin af Vee, Forvirring og Nød spreder Ødelæggelse og Forvirring over Jorden. Til samme Tid føler vi Ængstelse for de trofaste Hellige, som endnu er nødte til at vente paa Befrielse midt iblandt saadanne frygtelige Trængsler.

Tidernes og Aarstidernes Tegn, eftersom de ruller hurtigen frem, opfylder i Sandhed de gamle Propheters Ord, at „Herren har besluttet en Ødelæggelse paa den hele Jord." I de sidste Dages Huusholdning er vi sandeligen tilfredse med de Ældstes Trofasthed i at gaae ud og forkynde Fylden af det evige Evangelium for Menneskenes Børn.

Endskjøndt der endnu staaer et stort Værk tilbage at udføres, er det dog bleven bragt til de fierneste Dele af Jorden, og bleven prædiket for mange af de fornemste Nationer i deres Modersmaal. I Nord-Amerika og Storbritanien er det bleven prædiket og publiseret vidt og bredt. Det er bleven prædiket og publiseret i Engelsk, Fransk, Tydsk, Italiensk, Dansk og Welsk. Det er ogsaa oversat og færdigt at publiseres i det hawajiske Sprog og vil sandsynligen blive publiseret i den paafølgende Aarstid. Som Tillæg til det Foregaaende er det bleven prædiket i Spanien, Norge, Sverrig, Island og for Indvaanerne ved Donau,

Nilen, Indus og Ganges. Det er bleven frit tilbudt af Israels Ældste, som vandrer foruden Pung eller Taske, til alle disse Nationer og til Folket paa Malta, Syd-Afrika, Ceylon, Siam, Australien, de største og folkerigste Øer i det Stille Hav, og til mange andre Nationer og Folk i deres Modersmaal. Iblandt Alle, for hvem Evangeliet er bleven forkyndt, fandtes der meer eller mindre af Israel; men det er bemærkningsværdig, at i de Lande, som var begunstigede med Evangeliet i Christendommens første Tidsalder, som havde Jesu og hans Apostlers Vidnesbyrd, finder vi det største Mørke og Afguderi, og den mindste Modtagelighed for vor hellige Religions Grundsætninger, medens iblandt de mere oplyste Dele, som det vestlige Europa, de engelske Nybyggere i Australien og Amerika og i de Forenede Stater, modtoges det mere redebont af den ærlige og oprigtige Søger efter Sandheden.

Missionen i det forbigangne Aar har gjort usædvanlig Fremgang. Vi har modtaget Underretning fra Australien, som viser en anseelig Tilvæxt i Antal og en stadig tiltagende Søgen efter Kundskab om Sandheden. Fra Broder Jesse Haven, som endnu præsiderer og prædiker i Cap Colonien, erfarer vi, at en ikke ubetydelig Green er bleven oprettet siden hans Ankomst for det Meste iblandt de engelske Nybyggere.

Paa Ceylon blev Missionærerne slemt behandlede, og nødtes snart til at forlade Øen. I Siam er det bleven dem tilladt at forblive, men de har gjort megen liden Indgang, undtagen iblandt de Engelske, hvoraf nogle faa har antaget Evangeliet. Denne Mission har været under umiddelbar Bestyrelse af Brødrene Luddington og Savage under Biskop Nath. V. Jones's Præsidentskab, hvis Ophold er i Calcutta. Paa dette Sted ogsaa, ligesaavel som i Bombay, Burmah og Indiens nordlige Provindser, er en liden Interesse bleven opvakt, og det for det Meste iblandt de Engelske, men da Fleertallet af dem er Soldater i den brittiske Armee, forbyder Officererne dem hyppigen at besøge Forsamlingerne eller paa noge Maade at holde Samfund med de Hellige. De udøve ogsaa en meget kraftig Indflydelse imod vore Brødre i alle deres Arbeider, endog hos de Indfødte. I Hamborg, og i adskillige af de europæiske Stater, er vore Ældste ofte bleven fængslede og sluttelig landsforviste fra deres Herredømmer. Men paa alle disse Steder er Ordet bleven saaet, og de indfødte Brødre, som har en Ret til at forblive, prædiker og lærer der eftersom Leiligheden tilbyder sig, hvorved en Grundvold lægges, som tilsidst vil have en gunstig Følge for Zions Sag ved at aabne Vei for Evangeliets Udspredelse og sønderbryde Skinhellighedens, Overtroens og Mørkhedens Lænker, som saa længe har fængslet Jorden.

I England, Skotland, Ørken Øerne, Irland, Schweitz, Danmark, Sverrig, Norge, Canal Øerne, nogle Dele af de Forenede Stater, de brittiske Provindser og det Stille Havs Øer, har Værket havt og har Held, idet der jævnlig lægges Medlemmer til Kirken og aabnes nye og mere udstrakte Arbeidsmarker.

I vort eget Territorium har vi været velsignede med Helbred, Fred og uforligneligt Held. Afgrøden moden, og var overflødigere end nogensinde før i disse Dale, endskjøndt megen Skade gjordes af Græshopperne i Juli Maaned, og der var haard Frost og Iis den 30te Mai og 15de October. Det er den første Gang siden vi nedsatte os i disse Dale, at vi kunde sige, at der avledes et Over-

skud af Sæd for Indvaanerne, og, endskjøndt et uventet, usædvanligt og stort Forraad er bleven forbrugt af de Forenede Staters Tropper, som laae i Vinterqvarteer iblandt os fra den 2den September til nærværende Tid, troer vi dog, at der vil være en Overflødighed, som varer indtil en anden Høst fornyer den.

Vore offentlige Arbeider har stadigen skredet fremad. Muursteens Muren omkring Tempelpladsen er bleven fuldendt og en stor Deel af Dækstenene beredte og nogle lagte paa. Begavelseshuset paa Tempelpladsen er fuldendt, og en stor Deel af Templets Grundvold er lagt. Sukkerfabrikken ved Big Kanyon Creek er bleven sat i Virksomhed, og den sydlige Fløi af Stats-Huset i Staden Fillmore skrider frem til Fuldendelse.

De Halvfjerdsindstyve har bygget en beqvem Hal, som meget stadig er bleven benyttet i Løbet af Vinteren, endskjøndt dens Bygning ikke paabegyndtes førend den 13de August.

Nye Anlæg paa Land og i Bye er skeet i stor Udstrækning, som har slaaet enhver Jagttager med Forbauselse over den øiensynlige Fremgang og Held, som har ledsaget alle vore Bestræbelser. Hvor oprigtig maa vi ikke tilskrive alle disse Velsignelser hiin kjærlige Fader, som har beskyttet os for vore Fjender og overøst os med sine Velsignelser. Han har ladet Jorden i dens Kraft frembringe Sæd og rige Frugter til Menneskets Underholdning. Elementerne har ogsaa været gunstige, og den befugtende Næring af „tidlig og silde Regn" er ikke bleven tilbageholdt; ei heller har Bjergstrømmene manglet at afgive deres sædvanlige Forsyning. Der er ogsaa bleven indbragt et meget større Forraad af Varer i Territoriet end hidtil, for hvilke dog Efterspørgselen synes at være i stadigt Tiltagen, endskjøndt en stor Mængde Tøi tilvirkes af Folket. Indenlandske Tilvirkninger og Frembringelser har været en Side og Deel af vor huuslige Økonomi og skulde praktiseres af enhver Hellig. Det er den eneste Sti, hvorpaa vi kan vandre med nogen Forvisning om at sikkre vor Uafhængighed og vedligeholde den Frihed, som vi arvede, som et rigt Legat, af vore Fædre og vor Gud.

Vor hellige Religion bringer os i Berørelse med længe grundfæstede Vildfarelser og Aarhundreders Traditioner, hvilke er herskende over hele Verden; derfor er vi nødvendigviis et særegent og afsondret Folk, hvis bedste Interesser og Bevaring beroer paa Enighed og Stolen paa sig selv, paa Udøvelsen af Dyd, Arbeidsomhed og Maadeholdenhed, og bevisende vor Tro ved vore Gjerninger, idet vi ærer vort Præstedømme, og tjener vor Gud ved at holde os selv rene og ubesmittede i denne ugudelige og horagtige Slægt.

Af denne Aarsag udsamler vi os fra Verden, og af denne Aarsag skulde vi forlade os paa vor egen Skjønsomhed og Dygtighed til at frembringe fra de oprindelige Grundstoffe enhver Slags Føde og Klæder, som er nødvendige til vor Brug og Beqvemmelighed.

Brødre! værer vise og skye fremmede Produkter som Ting, der ikke er passende eller bestemte for Israel, og tag Eders Fornødenheder fra Naturens store Forraadshuus, de rige og overflødige, endskjøndt uudfoldede Hjælpemidler, hvormed vi er omgivne, og som klarligen staaer i vor Magt at tilegne os.

Eftersom Ugudelighed, Uenighed og Forvirring vedbliver at herske og tiltage paa Jorden, vil de Hellige blive vaer, at Tiden er ikke langt borte, naar de sandsynligviis bliver nødte til at følge denne Fremgangsmaade til deres egen Frelse. Hvor meget lettere er det ikke at forberede

sig, medens man er omgiven med Fred og Lykke. Hvor meget bedre at gjøre, hvad der er rigtigt og nødvendigt under de meest gunstige Omstændigheder end at vente indtil den strenge Nødvendighed tvinger En dertil. Vi siger derfor til Brødre og Søstre i alle disse Bjergenes Dale, lær nu at tilvirke Eders egne Klæder og opmuntre den indenlandske Manufakturist og Producent; og lad de, som agte at komme her for at boe, medbringe alle Slags arbeidsbesparende Maskinerier, og saadanne Ting til deres Sammensætning, som ikke let kan forskaffes her. Medbring ogsaa Bomuld og Kardetidselfrø, og Frø til at frembringe alle Slags vegetabilske Farvestoffer, og alle Slags Frugt- og Blomsterfrø, ligeledes Podeqviste og Vindruestiklinger; anskaf og opdræt de bedste Slags Kreature. Og lad dem, som har de nu opnævnte Ting, opbevare dem med Omhu, at det bedste af alle Slags Frugter og Kreature kan frembringes, og de ringere Slags forbedres, at der kan findes iblandt os en Overflødighed af enhver Ting, som vil bidrage til Nytte og Behagelighed, eller det, som vil fryde Øiet og forskjønne Jorden. Til Opmuntring for dem, som dyrker Frugttræer, omtaler vi blot som en Kjendsgjerning, at i de sidste fire Aar har Ferskener modnet paa Træer, som er opvoxne af Frø, nedlagt af os siden vor Nedsættelse i disse Dale, og Æbletræer har, skjøndt i mindre Qvantiteter baaret i de to sidste Aar og tegner til at frembringe megen Frugt i Aar.

Den 27de Juni begyndte den Conference, som blev bestemt ved April Conferencens Ophør, og holdtes to Dage, under hvilken mange Missionærer sendtes til de Forenede Stater, hvoriblandt Ældste John Taylor af de tolv Apostles Qvorum, som skulde begive sig til Staden New York, i den Hensigt derstedes at publisere en Avis. John Smith, Søn af Hyrum, valgtes til præsiderende Patriark over den hele Kirke, og blev ordineret til det Embede med alle de Nøgler og den Myndighed, som tilhører samme, den 18de Februar. Dette skete for at fylde den Vakance, som var opstaaet ved Døden af vor elskede og begrædte Patriark, Fader John Smith, som døde den 27de Mai 1854, tre og halvfjerdsindstyve Aar gammel.

Fader John Smith var Broder til Joseph Smith sen., som var Fader til Propheten og var den første Patriark i Kirken. Han efterfulgtes i dette Embede af sin Søn Hyrum, hvem han overførte det paa før sin Død, og efter hans Bortgang blev Fader John Smith valgt, da Hyrum den Tid ikke havde nogen Søn, som var gammel nok til at opfylde Embedet. Den agtede og elskede Patriark gik til sin Hvile mæt af Dage og Hæder, idet han havde fuldendt Løbet med Taalmodighed og udholdt indtil Enden, og blev begrædt af Tusinder, paa hvem han havde lagt sine ærværdige Hænder for at meddele en patriarkalsk Velsignelse i Kraft af hans hellige Embede og Præstedømme. Han vil længe erindres af de Hellige som en Fader, hvis Velsignelser ansaaes af stor Værdi, og som vil vedblive at være en Vederqvægelse og Trøst under alle de forskjellige Afvexlinger af Livets Pilegrimsfærd i Kjødet. Idet han havde lidt Forfølgelse fælles med os og vore Brødre, som er gangne iforveien, var han nedbrudt i Legemet; og endskjøndt tilladt at leve nogle faa korte Aar i Ro og Fred i Bjergenes Dale, havde han dog at trækkes med Legemssvaghederne, som var foraarsagede ved de mange Besværligheder og Gjenvordigheder, som det har været de Helliges Lod

at gjennemgaae; men hans Sindsstyrke og Aandsevner blev usvækkede indtil det Sidste.

Saaledes har en anden af Jordens ædle Mænd gaaet til Hvile, beredt til at komme frem med Ære, Udødelighed og evigt Liv, naar Opstandelsens Nøgler skal gives til den Almægtiges Præstedømme for igjen at forvalte dets Magt paa Jorden.

I det forbigangne Aar har vi nydt Rolighed for de indfødte Stammer, idet vi har sluttet et Fredsforbund med Indianerhøvdingen Walker, med hvem vi havde en Sammenkomst i denne Hensigt ved Chicken Creek i Juab County den 11te Mai sidstleden. Vi har stor Aarsag til at anerkjende Herrens Haand, som har tilbageholdt disse Vilde fra bogstaveligen at oversvylle vore Settlementer med de Helliges Blod, og som har bevaret vore Brødre fra fuldkommen Tilintetgjørelse, thi Intet uden hans almægmægtige Kraft har forhindret en saadan Begivenhed.

Nogle af Settlementerne, som saae og følte ved sørgelig Erfaring den truende Fare de var i, har foretaget sig tildeels at sikkre sig ved Befæstninger osv.; men vi er bedrøvede over at maatte sige, at disse Forsvarsmidler i Almindelighed forblive i en ufuldendt Tilstand, og mange af dem er af blot liden Værdi. Hvor længe Herren vil vedblive at udstrække sin beskyttende Omhu og see igjennem Fingre med sit Folk i saadan utilgivelig Efterladenhed og Ligegyldighed for hans Raad og milde Formaning, vil Tiden vise. Det synes at det selvsamme Oieblik, naar Fred igjen smiler til os, er Faren forglemt, og vi falder med eet tilbage i den samme sorgløse Ligegyldighed, som stedse har udmærket vore Handlinger i disse Dale, saavidt som det angaaer at være godt forberedt til at møde vore stadige Fiender. Vi siger til Eder, Brødre, tillader Eder ikke længere en saadan strafværdig Forsømmelse, spøg ikke længere med Eders Brødres Raad og indtrængende Bønfaldelser, men benyt det nærværende Oieblik af Fred og Lyksalighed til at sikkre Eder selv og forberede Eder imod Urolighedens Dag.

Med Hensyn til Indianerne, vedbliv at øve Taalmodighed, Kjærlighed og Overbærelse; giv dem Eders Tro for at bringe dem tilbage fra deres lave Stilling; beed for dem og lær dem tillige, paa det at Forbedringens og Oplysningens Princip kan tage Besiddelse af deres Sind for aldrig mere at udryddes, saa at de maa lære Herrens Veie og frydе sig i den sande Kundskab om deres Fædres Gud.

Vi forstaaer, at Herren har været naadig og opfylder vore Bønner og Begjeringer paa deres Vegne. Vi erfarer, at hans Aand er bleven udgydt over dem, og denne Aarsag tilskriver vi den Magt, som har afholdt dem fra mere udstrakte og virksomme Fiendtligheder. Vi opmuntrer Eder til at føde og klæde dem som hidindtil, men forsøm aldrig Leiligheden til at lære dem at arbeide, for at de gradviis kan lære Maaden til uindskrænkeligen at sørge for deres egne Behov, — en Fremgangsmaade, som gjensidig er meer velgjørende, end at understøtte dem i Lediggang. Ved Forsynets Styrelse er vi i Sandhed kastede hen iblandt dem, bringende med os vor hellige Religion og vor Civilisation. Eftersom vi er bleven overflødigen velsignede med Jordens gode Ting siden vi kom her, lad os gavmildt meddele disse udartede Sønner af Israel af Saadant, som vi har modtaget, og ikke, som altfor ofte er Tilfældet i de Hvides Opførsel imod dem, nedstige til deres lave Standpunkt, derved nedværdigende os selv og misbru-

gende deres Tillid, men søge at opreise dem og opløfte dem til os, at de maa i sand Virkelighed blive „et hvidt og velbehageligt Folk," til hvilket Herren kan fatte Velbehag ligesom i gamle Dage.

Indianerhøvdingen Walker døde efter nogle faa Dages Sygdom i Nærheden af Staden Fillmore den 29de Januar; og Utaherne har valgt hans Broder Sen-a-rock, almindeligen kjendt iblandt de Hvide under Navn af Arrow-peen, til at være deres Høvding.

Paa Grund af Indianernes Uvidenhed og ringe Forstand om Beskaffenheden af Forpligtelserne, som er bekjendt for et civiliseret Samfund, er Lovene sjelden bleven anvendt imod dem. Dog, i Sagen om det uforskyldte Mord paa to af Biskop Weeks Drenge fra Cedar Dalen, medens de var beskjæftigede med at bringe frem Brænde og Stager fra Bjergkløften, blev to Indianere, Hovedgjerningsmændene i hiint Optrin, hængte den 15. Septbr. sidstleden, efter at de var bleven retlig forhørte og overbeviste for de Forenede Staters Distrikts Ret, hvor velædle Dommer Shaver præsiderede. Atter, i Sagen om Mordet paa Captain Gunnison og Følge af Pahvan-te Indianerne om Høsten 1853, blev et Antal af dem underkastet retlig Undersøgelse i Nephi for hans Velædelhed Dommer Kinney af de Forenede Staters Distrikts-Ret i det Distrikt, som havde det Udfald, at tre af dem blev overbeviist om Mord i anden Grad, og de blev dømte til den Straf, som de Forenede Staters Lov foreskriver og fastsætter i saadanne Sager. — I denne Sag forstaaer vi, at der var mange undskyldende Omstændigheder, som syntes at formilde paa Indianernes Side Udøvelsen af dette skrækkelige Blodbad. Det var en Krigens Tid imellem de Hvide og Indianerne, og denne særskilte Bande havde nylig iforveien mistet en af deres fornemste Mænd, ved en Afdeling af hvide Emigranter, som dræbte ham, medens de drog igjennem deres Land, endog uden en foranlediget Aarsag. Dette opirrede saaledes Indianerne, at endskjøndt de ikke forud havde deeltaget i Krigen, begyndte de strax at samle deres Styrke for at komme imod Settlementerne, og at forene sig med de andre Indianere, som allerede var indviklede i Fjendtlighederne. Det var i dette Tidsrum, at Captain Gunnison og Følge kom i deres Land, under Udøvelsen af sine Pligter for at udforske et passende Strøg for Jernbanen over Continentet, saaledes givende dem den Anledning til Gjengjeldelse, som de saa alvorligen søgte og som saa frygteligen udøvedes paa de Uskyldige. Dette burde være en Lectie for alle Reisende, som i Kaadhed skyder Indianerne; thi om de kan komme frelst fra det, saa maaskee den næste Reisende maa falde som et Offer, som en Følge af deres uoverlagte og værre end vilde Barbariskhed. Alle Personer, som har Kundskab om Lov, og paa samme Tid behandler Indianerne saa umenneskelig, skulde drages til Ansvar for Følgerne af deres Handlinger, som, i Tilfældet med den begrædte Gunnison, er næsten sikkert at blive gjengjældte ved den første Leilighed paa Nogle, som aldeles ikke stod i Forbindelse med Angrebet.

Det kan ikke forventes af Indianerne i deres nærværende lave, uvidende Tilstand med alle deres Traditioner og vilde Natur hos dem, at de skal forstaae og handle i Overeensstemmelse med Lovbud, som de aldrig havde den mindste Kundskab om, eller nogen Leilighed til at erholde en saadan Underviisning. Det tilkommer derfor dem, som paaberaaber sig Civilisation, at sætte dem et Exempel, og ikke, medens de gjør Fordring

paa at exeqvere Loven paa dem, være mere raae og morderiske, end de er indbyrdes. Lad alle saadanne Personer overveie disse Kjendsgjerninger og handle viselig, at ikke Blodet af deres Offere skal findes paa deres egne Klæder; og Brødre, vær agtsomme, at ikke ogsaa I tramper paa „Olien og Vinen," og lider Skibbrud paa Eders Tro og taber Eders Salighed i Guds Rige.

Ved October Conferencen var adskillige af Brødrene, som havde været fraværende paa fremmede Missioner, tilstede, idet de havde vendt tilbage med mange Hellige; og endskjøndt det sidste Selskab ikke ankom førend den 28de October, var det en Glædens Tid for os alle, men især for dem, som, idet de udstadte havde igjennemgaaet Død og Lidelse, var tilladte at samles i Fred med saadanne, som har en fælles Tro med dem selv og at lytte til Guds Tjeneres Underviisning i Zion. Ethvert Ansigt straalede af Fryd, og Intet indtraf i de tre Dage, som Conferencen varede, til at fordærve eller i mindste Maade forstyrre den Fred og Enighed, som almindeligen herskede. Ældste Horace S. Eldredge valgtes til at tage Jedediah M. Grants Plads som een af de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve.

Siden October Conferencen har ikkun lidet tildraget sig, forskjelligt fra den sædvanlige Forretningsgang.

Vinteren har været usædvanlig mild og Arbeide har skredet frem i mange Henseender næsten ligesaa godt som om Sommeren.

Den lovgivende Forsamling holdt deres sædvanlige Session i fyrretyve Dage og sluttede med Bestemmelse at møde den anden Mandag i December næstkommende i det nye Statshuus i Staden Fillmore.

Adskillige Foreninger for religiøse, litterære og videnskabelige Øiemed er bleven dannede, og megen nyttig Underviisning er bleven meddeelt, ligesom ogsaa i mange Aften og Dagskoler, hvilke almindeligen er bleven holdt i Virksomhed i Løbet af Vinteren i alle Qvarterer. Fornøielser har ogsaa havt deres Tid og Sted, og, med Undtagelse af en liden Forstyrrelse, foraarsaget af nogle faa Uordentlige af de Forenede Staters Tropper, har der almindelig hersket Ro, god Orden og Fred i alle Settlementer.

I Overeensstemmelse med deres respective Beskikkelser begav Ældste John Taylor sig til New York, Franklin D. Richards til Liverpool, Erastus Snow til St. Louis, Orson Spencer til Cincinnati og Parley P. Pratt til Californien.

Paa Grund af den østlige Posts Uregelmæssighed, har vi ikkun liden Underretning angaaende deres Fremgang, men har erfaret, at en Stav er bleven oprettet i St. Louis og at en Avis kaldet „the Luminary" udgives ugentlig. Vi har endnu ikke hørt, om andre Staver er bleven oprettede, eller om andre Aviser er udgivne; dog er en Presse bleven erholdt i Californien, som vil blive sat i Virksomhed den tilstundende Sommer under Bestyrelse af Ældste George Q. Cannon.

Ældste Amasa Lyman arbeider endnu i San Bernardino i Californien, og Resten af de tolv Apostler er for Nærværende hos os, arbeidende eftersom Leiligheden indtræffer i Utahs forskjellige Settlementer. Ældste George A. Smith er endnu beskjæftiget med Joseph Smiths Historie og vil sandsynligviis om nogle faa Maaneder have den fuldendt og færdig til Trykning.

Ved denne April Conference, nyligen sluttet, blev Rapporterne og Regnskaberne over det Vedvarende Emigrations Fonds

Compagnies og Kirkens financielle Affærer fuldstændig fremlagt, hvoraf det sees, at det Vedvarende Emigrations Fonds Compagnies Hovedformue beløb sit til 71,005 Dollars $14\frac{3}{4}$ Cents, endskjøndt neppe een Dollar deraf er for Nærværende i gjeldende Midler, som kan bruges til det Øiemed at hjembringe de fattige Hellige. Dette kommer af at de, som skylder Fondet, forsømmer at betale for deres Emigration. Der skyldes til Fondet fra denne Kilde alene syv og halvtredsindstyve tusinde Dollars, som, om det kunde vendes i brugelige Midler, vilde ret meget forøge Compagniets Virksomhed og hjælpe mange Tusinde til at komme, som venter paa og bønfalder om Udfrielse formedelst denne Kilde. Betragtet i ethvert Lys, hvori det kan beskues, skulde de Brødre, som er bleven hjulpne ved dette Fond, for deres egen, for deres Brødres og for Rigets Skyld, liqvidere deres Forskrivelser dertil. Det Anliggende at hjælpe de fattige Hellige til at emigrere, ved at tage dem ud fra de overbefolkede Distrikter i de gamle Lande, hvor de, med deres yderste Anstrengelse, neppe kan forskaffe sig Underholdning, og hvor Mangel paa Arbeide ofte gjør Livet selv usikkert, og bringe dem til et Land, hvor de ved Arbeidsomhed snart kan erhverve sig Udkomme og gjøre Fremskridt i aandelig Henseende, anbefaler sig selv til alle de Hellige og er værdigt deres Tro og meest virksomme Velgjørenhed.

Rapporterne over Kirkens financielle Affærer viser, at Midlerne almindeligen er bleven satte i Bygninger og i at gjøre offentlige Anlæg, som Raads- og Begavelseshusene, Tabernaklet, Muren omkring Tempelpladsen, Forraadshuse, Templet osv. For med Fremgang at fortsætte vor Forretning, finder vi det nødvendigt at have en anseelig Sum af rørlig Capital, der kan sætte os istand til at anskaffe Materialier og forsyne dem med Klæder og Vareartikler, som stadigen er beskjæftigede i den offentlige Tjeneste.

Tienden forsyner os med Midler til alle vore offentlige Anlæg, og den betales almindeligen i Kornvarer, Grønt, Qvæg, Vogne, Arbeide og anden Eiendom, og ikkun meget lidt i Penge, og, med Undtagelse af hvad der behøves til Brug for de Arbeidende, maa vendes i Penge for at forskaffe saadanne andre Artikler, som er nødvendige for rigtig at kunne udføre Forretning. Den stadige Anvendelse af Kirkens Fond i vedvarende Forbedringer, Bryderi for at faae byttet og Tiden, som medgaaer for at faae vendt Varerne i Contant, paafører os undertiden uundgaaeligen Gjeld; men om Brødrene vil være trofaste og punktlige i at betale deres Tiende i hvad de har, det vil befrie os fra al Forlegenhed og forskaffe tilstrækkeligt for alle nødvendige Øiemed, hvortil det bruges.

Brødre! eftersom I ønsker at paaskynde Bygningen af et Tempel og Fremrullingen af Zions Konges Værk, sæt Eders Skuldre til Hjulet, yder virksom Hjælp for Zions Sag, og gjør dens Interesse til Eders egen. Erindre at alt det I gjør for at understøtte Zion, befordrer ikkun Eders egen Interesse, det er for Eder selv, at I arbeider og slider i Guds Rige; glæd Eder derfor i Eders Arbeider og overvei Belønningen, som er henlagt ved Banens Ende. Det skulde agtes som en Velsignelse ligesaa vel som en Pligt at have denne Forrettighed. Ingen større Gunst kunde gives dette Folk, end de nyder ved at have en Deel og Lod i denne Sag, ved at være de ydmyge Redskaber i den store Jehovas Haand til at bringe hans Hensigter til at skee paa Jorden i disse sidste Dage, til at være Modtagerne af den evige Sandhed, Lys og Kundskab, som udgaaer

fra Himlens Konge, i hvilken er al Ypperlighed, Magt og Herlighed.

Uforlignelig Glæde og Lyksalighed fylder den trofaste Helliges Sjæl, som har Jesu Vidnesbyrd og den levende Guds Aand til at oplyse hans Forstand. — Overvættes Lyksalighed og guddommelig Kjærlighed fylder hans Bryst, eftersom han søger at meddele sine Medmennesker den glade Tidende, at ogsaa de maa blive deelagtige med ham i den herlige Sag, og dele dens Velsignelser. Saaledes bemægtiger vor hellige Religion sig ganske vor Naturs Følelser, Ønsker, Ærgjerrighed, Bevæggrunde og Handlinger, og gjør enhver Forbindelse i Livet den underdanig; den danner Livskraften i vor sande Tilværelse; den indgaaer ikke blot i vor aandelige, men ogsaa i vor timelige Organisation, og behersker os i alle vore Anliggender. Dette er sandt om Enhver, som har smagt Livets gode Ord, som har har modtaget den Hellig Aand og vedbliver at vandre i Lyset og være veiledt af dens milde Indflydelse. Dette er Frelse i Guds Rige, det er celestial Herlighed og Ophøielse. Dette er det Værk, som gjør Fjenden vred, der frygter Undergangen af hans Rige og Magt paa Jorden, som kommer Satan til at rase og søge til at tilintetgjøre den Allerhøiestes Hellige, som han gjorde i Jesu, hans Apostles og Efterfølgeres Dage.

Herfra skriver sig den Forfølgelse og Martyrdød, som udryddede de Troende af Jorden og bevirkede den gamle Kirkes Frafald. Verden overvandt og ødelagde dem, og søger at overvinde og tilintetgjøre os, thi de er paavirkede af al Retfærdigheds Fjende, Erkeforføreren, som ønsker at styrte Guds Værk. Vær derfor paa Eders Vagt, Brødre! vær trofaste i Bøn og Aarvaagenhed, i Tro og gode Gjerninger, at I ikke kommer ind i Fristelsen og Mørket kommer over Eder; at I ikke bliver forvildede og førte paa Afveie, og uforsigtige indsuger en Frafaldsaand, som vil føre Eder til Troesfornægtelse. De Helliges Helligelse af Eiendom er bleven opsat en Tid for at erholde Formen til et Skjøde, som skulde være retsgyldigt ifølge Territoriets Love. Dette er nu bleven fuldført, og mange overdrager deres Eiendom til Kirken. Vi ønsker det udtrykkeligen forstaaet, at Ingen skal skjøde sin Eiendom, undtagen han føler det at være en Forrettighed og foretrækker at gjøre saa af sin egen frie Villie og Valg. Ei heller ønsker vi, at Nogen skal overdrage en Eiendom, som er behæftet med Gjeld eller Forpligtelser. Betal hvad I skylder, og siden om I vil være uafhængige, hold Eder fri for Gjæld. forbedre Eders Arvelodder og den Huusholdning, som er Eder anbetroet, saa at, idet I befindes trofaste over nogle faa, I kan blive sat til Herskere over mange Ting.

Lad de Hellige overalt i Verden hengive alt hvad de har til Udspredelsen af Evangeliet, Indsamlingen af Israel og til at hjælpe de Fattige, som er trofaste og ægte, at komme til Zion; og det troes, at der er Midler nok iblandt de Hellige i England og andre Steder, om de rigtigen fordeles, til at hjælpe alle de Trofaste til at emigrere. Om de som har Midler vilde være gavmilde nok til villigen at meddele de Trængende, blot tilbageholdende nok til at fuldføre deres egen Emigration, og stolende paa Herren for Underholdningsmidler i Fremtiden, de vilde blive velsigne af Herren og deres Brødre, og glæde sig i at have bevirket Frelse og Befrielse for mange af de Sagtmodige, som skal arve Jorden.

Lad de Brødre, som er villige til at opoffre deres Midler paa denne Maade, gjøre saaledes i Viisdom, ved at give det

i Hænderne paa vore bemyndigede Agenter, som vi har beskikket til den Forretning, og ikke betale det, som altfor ofte er Tilfældet, til uansvarlige Personer, som adspreder det for Vinden uden at gjøre noget Godt. Lad alle Ting gjøres med Orden, og gjennem den rette Kanal.

Det er en meget almindelig Hændelse for dem, som har Midler, naar de kommer ind i Kirken at tabe enhver Dollar ved deres Forretnings Forhandlinger med Verden, førend de samles med de Hellige eller har bidraget meget til Hjælp for Sandhedens Sag. Naar de er udplyndret for enhver Ting, saa er færdige at komme, idet de ærgrer sig over at de ikke opoffrede deres Midler til Opbyggelsen af Herrens Rige istedetfor Djævelens.

Den bedste Maade for de Hellige er, naar de først kommer ind i Kirken, at slutte op deres Forretning, saa snart som det passende kan lade sig gjøre uden altfor stort Offer, og „indsamles til Zion" uden unødvendig Opsættelse; thi Opslugeren og Fristeren gaaer omkring paa Jorden, og Herren har begyndt at gaae i Rette med Folkene med „Ild og Sværd, med Pestilentse, Hunger og Stormvind;" undflyer derfor, medens Veien er aaben for Eder!

Til alle Ærlige af Hjertet over hele Verden baade af høi og lav Stand, siger vi: „Omvender Eder og bliver døbte til Eders Synders Forladelse;" adlyd Evangeliets Ordinantser formedelst Betjening af den levende Guds Tjenere, thi den Almægtiges Domme er over Eder, flye derfor fra Ugudelighedens og Fordærvelsens Huler, at ikke Herrens brændende Vrede ogsaa fortærer Eder tilligemed de Ugudelige, for hvilke han har besluttet at ville gjøre Jorden tom.

Til Eder, Hellige i Bjergenes Dale, siger vi: avl Korn, saae, plant, vand og høst i beleilige Tider; opdyrk ikke mere Mark end I kan dyrke godt, frels og opbevar Eders Korn, saa at Intet bliver tabt; tag Vare paa Eders Kreature, at de ikke blive stjaalne af Indianerne, eller bortdrevne af de hvide Tyve, som aarligen gjør deres røveragtige Streiferier gjennem vore Settlementer; indhegn Græsgange for Eders Kreature, at I kan bevare Græsset i Eders umiddelbare Nærhed til deres Brug, og lad de forbidragende Hjorde gaae udenfor Settlementerne, hvor der er tilstrækkelig og ikke optagen Plads, og hvor der vil være mindre Fare for at de skal blive blandede med dem, som hører til Territoriet.

Bered gode Opbevaringssteder for Eders Korn, hvor I kan holde det uskadt og reent for Støv og læg op Eders Overskud i Forraad, imod en Nødens Tid.

Endelig, Brødre! vær eet i Tro og i Bestræbelse, og vandre ydmygeligen for Herren! Hold hans Befalinger og Eders Pagter hellige. Søg til ham bestandigen om Viisdom og Kundskab, at I maa nyde Lyset af hans Aand, og blive fuldstændigen satte istand til at opfylde enhver Pligt, som paahviler Eder i Kraft af den almægtige Guds hellige og evige Præstedømme, hvormed I er beskikket, paa en Maade, som skal bedst tjene til at befordre og fremrulle hans Rige paa Jorden.

Brigham Young. Heber C. Kimball. Jedediah M. Grant.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Posten fra Utah er endelig ankommen og har bragt os den fulde Række af Deseret News for April og Mai. Det sidste Nummer er dateret den 30te. Nyhederne fra Utah er meget interessante; den tolvte almindelige Epistel fra det øverste Præsidentskab, hvilken findes i nærværende Nummer, vil udentvivl blive læst med stor Interesse; vi anbefaler en grundig Gjennemlæsning af samme. Ligeledes vil en Deel af Forhandlingerne i General Conferencen, som holdtes den 6te April, findes i dette Nummer. Der er 154 Ældste beskikkede af Conferencen til at gaae paa Missioner, hvoraf 8 til Europa, en Deel til det Stille Havs Øer og Resten til Israel.

Præsident Brigham Young og Raadgivere, ledsaget af en Deel af de Tolv og nogle faa Ældste, forlod Saltsøstaden den 8de Mai for at gjøre en Tour Sydover. De besøgte mange af de sydlige Settlementer, hvori de holdt Forsamlinger, som vare godt besøgte og den dybeste Opmærksomhed ydedes de fremsatte Lærdomme. De besaae de nylig opdagede Leier af jordbegagtige Steenkul i Bjergraden imellem Countierne Sanpete og Juab, omtrent 5 engelske Mile fra Fort Ephraim. Der var 3 Lag af Kul, afvexlende fra 2 til 5 Fod i Tykkelse, med en gunstig Udsigt til en uudtømmelig Mængde. Kullene viste sig ved Prøve at være af en udmærket Qvalitet. Forholdsregler bleve tagne til at faae Minerne bearbeidede, saa at Steenkul kunde faaes i Saltsøstaden denne Aarstid. Selskabet reiste saa langt Syd som Cedar City og Præsidentskabet forhandlede mange Forretninger, henhørende til Folkets Velfærd paa det Sted. De besøgte Deserets Jernværker og fandt det arbeidende støbte Maskineri at fremskynde Ophedningen af den store Smelteovn, hvilket benævnes „den varme Blæst." — Den 21de forlod de Byen Cedar for at vende tilbage, besøgte underveis adskillige af Settlementerne, velsignede Folket med Belærelse og ankom til Saltsøstaden den 27de Mai.

Veld. Orson Hyde, Forhørsdommer for Carson County, Veld. George P. Stiles, de Forenede Staters Dommer for det tredie Retsdistrikt, Joseph L. Haywood, de Forenede Staters Marshal og flere Andre afreiste til Carson Dalen den 16de Mai. De tre nævnte Herrer gik ud paa en offentlig Forretning henhørende til Organisationen af Carson County og Afholdelsen af Retterne deri.

Den 24de Mai ankom Hr. Henry Rolins fra San Bernardino med et lidet Tog, belæsset med Urtekram og tørre Varer for Saltsøstadens Marked.

„Den tidlige Mai Ert" havde fulde Bælger den 12te Mai. Ferskentræer var meget tungt belæssede med Frugt, hvoraf nogle den 21de Mai var saa store som Valnødder. Veiret havde i April og Mai været temmelig kjøligt med smaa Regnbyger af og til i Dalen, Snee paa Bjergene. Men Jordbunden var mere tør end den havde været denne Tid paa Aaret i de sidste syv Aar. Græshopperne havde gjort og gjorde betydelig Skade; paa mange Steder var de meget talrige, saa at Hvedemarker, som for faa Uger siden lovede en overflødig Høst, var berøvede enhver Spire eller ethvert Blad, dog blev Landmændene i Almindelighed ikke modfaldne, de vedblev at plante og saae og blev raadede til at gjøre saaledes,

eftersom Erfaring fra Fortiden havde viist Mange, at mange Slags Produkter var bleven modne, om de end plantedes eller saaedes saa seent som den 10de eller 15de Juni. Folket raadedes at stole paa Herren, plante, saae, vande, føie Taalmodighed til deres Tro, og berolige sig med den Forvisning, at den Almægtige vil styre ikke alene Elementerne, men ogsaa alle Ting til hans Helliges Velfærd, Fremgangen af Sandheden, og Forkortelsen af hans Værk i Retfærdighed.

Vi erfarer af Aviserne, at en almindelig Helbredstid nydes og Fred hersker over hele Territoriet.

Fra Bladet „Mormonen" for den 14de Juli erfarer vi, at de 8 Ældste, beskikkede til Europa, ankom til New York omtrent den 5te Juli, nemlig John Key, John Scott, Hector C. Haight, J. L. Smith, R. F. Neslin, Daniel Davis, D. A. Curtis, William S. Muir. De rapporterede, at der var ingen Foruroligelse af Indianerne paa Reisen over Sletterne, endskjøndt de blev besøgte af omtrent 300 af Pawnee Stammen, havde en venlig Samtale med dem, hvorpaa de forlod dem vel tilfredse. De Ældste mødte vor danske Emigration paa Sletterne den 18de Juni i en god Forfatning.

Forhandlinger

i en General Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammenkaldt i Tabernaklet i Store Saltsø Staden, og begyndt Fredagen den 6te April 1855 Kl. 10 Form.

(Af Deseret News d. 11. April 1855.)

Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen: Præsidenterne Brigham Young, H. C. Kimball, J. M. Grant.

Af de tolv Apostler: O. Hyde, O. Pratt, W. Woodruff, G. A. Smith, E. T. Benson, C. C. Rich, L. Snow.

Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Z. Pulsipher, A. P. Rockwood, H. Herriman, L. Hancock, H. J. Eldredge.

Overpræsternes Qvorum: David Pettegrew.

Præsiderende Biskop: Edvard Hunter.

Stavens Præsidentskab: David Fullmer, Thomas Rhoads, P. H. Young.

Conferencens Skriver: Thomas Bullock.

Hurtigskrivere: George G. Watt, John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Ældste Hyde. Tabernaklet opfyldt.

Choret sang en Lovsang. Bøn af Ezra T. Benson. Choret sang „Hosianna i det Høieste."

Præsident Brigham Young sagde, at i Dag for fem og tyve Aar siden organiserede Propheten Joseph Smith denne Kirke med sex Medlemmer, gav en Oversigt over dens Oprindelse, Opbyggelse og underfulde Tilvæxt, og gav megen nyttig Lærdom, hvilket Alt vil findes i den fulde Rapport.

Choret sang en Psalme. Velsignelse af Præsident J. M. Grant.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang. Bøn af C. C. Rich. Sang.

Præsident Kimball optog Conferencens Forretninger og foreslog Brigham Young som Præsident, Prophet, Seer og Aabenbarer for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilket blev eenstemmigen understøttet, ligeledes Heber C. Kimball som hans første og Jedediah M. Grant som hans anden Raadgiver.

Følgende Personer blev eenstemmigen opholdte:

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostlers Qvorum og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith (Hyrums ældste Søn) som præsiderende Patriark.

David Pettigrew som Præsident over Overpræsternes Qvorum, tillige Reynolds Cahoon og George B. Wallace som hans Raadgivere.

Joseph Young, Lewi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og H. S. Eldredge som præsiderende Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker som Præsident over de Ældstes Qvorum, ligeledes James H. Smith og Aaron Sceva som hans Raadgivere.

Edvard Hunter som Kirkens præsiderende Biskop.

Lewis Wight som Præsident over Præsternes Qvorum, ligeledes George Dockstader og William Whiting som hans Raadgivere.

Mc Gee Harris som Præsident over Lærernes Qvorum, ligeledes Adam Spiers og David Bowman som hans Raadgivere.

Oswald Barlow som Præsident over Diakonernes Qvorum, ligeledes Alexander Herring og John Carpenter som hans Raadgivere.

Brigham Young som Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Daniel H. Wells som Overintendant for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angell som Bygmester for Kirken.

Brigham Young som Præsident over det vedvarende Emigrationsfond til at indsamle de Fattige; ligeledes H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, Edward Hunter, Daniel Spencer, Thos. Bulleck, John Brown, William Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, Lorenzo D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards, og Daniel Mc Intosch som hans Assistenter og Agenter for nævnte Fond.

David Fullmer som Præsident for denne Stav af Zion, ligeledes Thomas Rhoads og P. H. Young som hans Raadgivere.

Heman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Woolley, John Parry, Winslow Farr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames som Medlemmer af Høiraadet.

Og George A. Smith som Kirkens Historieskriver og General Registrator.

Ikke et negtende Votum gaves, saaledes visende en Enighed, som Verden ikke kan virkeliggjøre.

Conferencen voterede derefter, at John Lowry afsættes fra sit Embede som Biskop i Manti i San Pete County og at

Warren Snow ordineres til Biskop i Manti.

Ligeledes voteret at Noah W. Bartholomew afsættes fra Biskopsembedet i Fillmore i Millard County.

Præsident B. Young talte derefter om at stille unge Mænd i ansvarsfulde Stillinger; saadanne som ikke er fyldte med Traditioner, overtroiske Begreber eller Støbejerns Tro.

Conferencen voterede, at Isaak Higbee afsættes som Præsident over Staven i Provo i Utah County og at James C. Snow indsættes i det Embede.

Conferencen voterede, at Asahel Perry (som er bleven ordineret til en Patriark) løses fra Pligterne som Præsident over Grenen i Springville, og at Aaron Johnson bliver Præsident over nævnte Green i Springville.

Tre og halvtredsindstyve Personer voteredes for til at gaae paa Missioner.

Præsident Grant sagde, at virksomme og kraftige Mænd, saadanne som vil gjøre deres Pligt og ære deres Præstedømme, er de Mænd, som almindeligen behøves til at besætte Embeder, gaae paa Missioner osv.

Ældste Hyde fortalte en Deel af sin Erfaring nedad Donau Floden, da han gik som en Forløber til Jerusalem.

Femten unge Mænd til blev voterede for til at gaae paa Missioner.

Sang af Choret, Velsignelse af Ældste Hyde.

Den 7de April Kl. 10 Form.

Da Tabernaklet ikke var stort nok til de nærværende Tusinder af Hellige, forsamledes Conferencen i det opreiste Bindingsværk til det nye Forsamlingshuus (ved den nordlige Ende af Tabernaklet), hvilket vil have Siddepladse for omtrent 12,000 Personer.

Choret sang en Lovsang. Bøn af Ældste Lorenzo Snow. Choret sang: "Vi prise Dig, o Gud!"

Præsident B. Young tilkjendegav, at en Rapport over Forvalterens Affærer vilde blive Dagens næste Forretning, og den oplæstes af Ældste Thomas Bullock; og paa Forslag voterede Conferencen, at Rapporten antoges.

Præsident Kimball gjorde nogle faa Bemærkninger angaaende Rapporten, og glædede sig over vor nærværende Forfatning.

Conferencen voterede, at William Davis afsættes fra Bispedømmet i Box Elder, og at Ældste Eli Harvey Pierce ordineres til Biskop i hans Sted.

Præsident B. Young talte angaaende Tiende Rapporten; Biskoppernes Virksomhed og Pligter, Templets Opbyggelse; og om Helligelsen af Eiendom; og sagde, om Biskopperne ikke vil gjøre deres Pligt, vil vi afsætte enhver af dem, og indsætte Andre i deres Sted.

Ældste Bullock oplæste Rapporten fra Kassereren for det Vedvarende Emigrationsfond, tillige et Circulære til Præsidenterne og Biskopperne over de forskjellige Qvarterer, undertegnet af Præsident B. Young, hvilket blev antaget. Han oplæste ogsaa følgende Indledning og Constitution for Deserets theologiske Institut:

Indledning og Constitution for Deserets theologiske Institut.

Da vi har for Øie Forfremmelsen af Kundskab og Udbredelsen af de Principer af Ret og Sandhed, som vi har modtaget formedelst Medvirkningen af det hellige Præstedømme; og da vi troer, at Theologiens Videnskab omfatter en Kundskab om al Kundskab, være sig i Himlen eller paa Jorden, enten moralsk, videnskabelig, literær eller religiøs; og

da vi længes efter at modtage og meddele saadant Lys, saadan Viisdom og saadanne Grundsætninger, som er eller kan komme til vor Forstand til Samfundets Gavn og til Opbyggelsen af vor Herres Rige paa Jorden: derfor har vi besluttet at danne en Forening under Navn af „Deserets theologiske Institut," hvilket skal have een Præsident, tre Vicepræsidenter, tolv Direktører, to korresponderende Sekretærer og een indenlandsk Sekretær og een Kasserer, hvis Tjenestetid skal vare eet Aar og indtil deres Eftertrædere er udvalgte. Første Gang skal de udvælges af de Helliges Forsamling, samlet i General Conference, og siden efter af nævnte Forenings Medlemmer.

Besluttet: at Præsidentskabet og Direktørerne har Myndighed til at ordne, lede og bestyre alle Sager henhørende til nævnte Institut, eftersom de bliver veiledte af den Helligaand.

Følgende Personer blev eenstemmigen voterede til at besætte de forskjellige Embeder i Institutet:

Præsident: Brigham Young.

Vicepræsidenter: Heber C. Kimball, Jedediah M. Grant, George A. Smith.

Direktører: Orson Hyde, Orson Pratt, Wilford Woodruff, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Joseph Young, Horace S. Eldredge, James W. Cummings, Samuel W. Richards, William Hyde, Jesse C. Little.

To korresponderende Sekretærer: Daniel H. Wells, Robert Lang Campbell.

Indenlandsk Sekretær: Thomas Bullock.

Kasserer: Hiram B. Clawson.

Præsident B. Young sagde, at for nogle faa Aar siden begyndte de Halvfjerdsindstyve en Videnskabs-Hal, men havde endnu ikke udført dens Bygning; men vi har nu det Privilegium at danne en Forening til at afbenytte den, naar den bliver bygget; den vil ikke være noget mere end et Skolehuus, et Academi, et Seminarium for at lære Brødrene alt det som er godt, og derpaa forsøge at faae mere.

Choret sang en Psalme. Velsignelse af Ældste George A. Smith.

Den 7de April, Kl. 2 Efterm.

Sang. Bøn af Ældste P. H. Young. Sang.

En Rapport over de Materialier, som er bleven frembragt til Bygningen af det midlertidige Tabernakel oplæstes af Skriveren, og Ældste Hyde talte over Gjenstanden.

Ældste O. Pratt henviste til Værkets Fremgang i de fem og tyve Aar og til den nærværende lykkelige Forfatning; talte over det Æmne at hellige Eiendom til Kirken og at forkynde Evangeliet.

Ni og tredsindstyve blev voterede for at gaae paa Missioner.

Missionærerne blev tilsagte at møde Præsidentskabet i de Halvfjerdsindstyves Raadshal paafølgende Morgen saa tidlig som Lysene tændtes.

Choret sang: „Kom alle Zions Sønner, som har annammet Præstedømmet."

Velsignelse af Ældste Lorenzo D. Young

Kl. 7 Efterm.

De Halvfjerdsindstyves Præsidentskab mødte i deres Raadshal.

Sang. Bøn af Ældste Zera Pulsipher.

Præsident Joseph Young forklarede Hensigten af Mødet.

Paa Forslag blev Voteringen af de Halvfjerdsindstyve i det 5te Qvarteer, som afskar Robert Plumket fra det 7de Qvorum for Frafald, stadfæstet.

Samuel Stratton Thornton afsattes

fra Præsidentskabet over det 20de Quorum, fordi han var faldet fra.

Præsident J. Young viste, at naar de Halvfjerdsindstyves Samfund afskar en Mand fra Quorummerne, saa maa den Mand iforveien have afskaaret sig selv ved Overtrædelse; de opløser ikkun Navne-Baandet, efter at han selv har opløst det aandelige Baand; og opmuntrede de Halvfjerdsindstyve til at være bøielige i deres Foresattes Hænder.

Aftakket med Velsignelse.

Søndagen den 8de April Kl. 10 Eftermiddag.

Sang. Bøn af Ældste G. A. Smith. Sang.

Conferencen voterede, at Lewis Bronson, Søn af Seymour Bronson, ordineres til Biskop i Fillmore.

Ældste George A. Smith hentydede til vort Forsamlingshuus at være altfor lidet, (endskjøndt det rummer 12,000) men det opfylder Propheten Joseph Smiths Ord. Har forsvaret Mormons Bog siden han var 13 Aar gammel; talte om Folkets Fordomme og Traditioner; til Gunst for Viisdoms Ordet og om Enighed og Bøn; og bar Vidnesbyrd om, at dette var Guds Værk.

Ældste Ezra T. Benson bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Bemærkninger, som var gjorte under Conferenzen, prædikede om Viisdoms Ordet.

Choret sang: „Israels Forløser." Velsignelse af Præsident Grant.

Kl. 2 Efterm.

Alle som kunde faae Rum forsamledes i Tabernaklet paa Grund af Veirets mistænkelige Udseende.

Kaldet til Orden af Præs. Brigham Young. Choret sang en Lovsang, forfattet af Bernard Snow.

Bøn af Ældste P. H. Young. Sang.

Ældste P. H. Young opmuntrede de Hellige til bestandig Bøn og Flittighed, og nedbad en Velsignelse over Brødet.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	65 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
K. Petersen	12 —	„ —	„ —
J. C. Klingbeck . . .	90 —	„ —	„ —
Mads Larsen	20 —	„ —	„ —
A. P. Trane	46 —	„ —	„ —
Summa	233 —	„ —	„ —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

I Dag for fem og tyve Aar siden blev denne Kirke organiseret med sex Medlemmer. Flere var bleven døbte af Broder Joseph, men som han havde modtaget en Aabenbaring at organisere Kirken, og ikkun sex Medlemmer var tilstede, saa var de alle, som dengang blev indlemmede. Mange af de trofaste Brødre og Søstre, som annammede Frelsens Evangelium i de tidligere Dage af dette Værks Historie, har udentvivl ofte overskuet den Mark denne Kirke har gjennemgaaet, og har været istand til at skjelne Herrens usynlige Haand, som har bevaret dette Folk i de afvexlende Optrin, de har gjennemgaaet.

Mangen Gang var det, efter al menneskelig Sandsynlighed, ingen timelig Frelse for de Hellige. Atter, de, som ikke var trofaste, idet de beskuede Tingene saaledes som det naturlige Menneske beskuer dem, har forladt Kirken; ja Snese af dem, Hundreder af dem, Tusinder af dem, baade Mænd og Qvinder. De saae paa dette Rige, og, idet de betragtede dets Fremgang efter tilsyneladende naturlige Grundsætninger, opdagede, at det var bedst for dem at forlade det, og, om muligt, frelse deres Liv. De, som har været trofaste, kan bevidne i Dag, at de, som har søgt at frelse deres Liv, har mistet dem, medens de, som har søgt flittigen at opbygge Guds Rige, som har holdt sig til Herrens Befalinger, som ikke har regnet deres Liv for dyrt for dem, har frelst deres Liv.

Det er forunderligt, det er overordentlig selsomt, og sandelig, det er et forbausende Værk og et Vidunder for dem, som er blottede for Jesu Christi Aabenbaringer, naar de overveie Historien om dette Folk, deres Vandringer og deres Fremgang; og det har været et Vidunder for Alle, som er bleven bekjendte med den.

De som var bekjendte med denne Kirkes Oprindelse, med de faa Personers Liv og Handlinger, som da troede Evangeliet, og med Manges Liv og Handlinger, som omgav dem, opdagede den Gang, at Mørkets Magter, at Retfærdigheds Fjendes Magter var rettede mod de Faa, som troede paa Mormonsbog, og som troede, at Joseph Smith var en Prophet. Om de var sex i Antal, eller

ſex Gange ſex, eller om der var blot een, det gjorde ingen Forſkjel. Ligeſaa ſnart ſom Mormonsbog blev bekjendtgjort for Folket eller for et Nabolav, og forkyndt at være Hiſtorien om vort Lands Urindvaanere og at indeholde Guds Villie til Folket fordum, og at den Herre Jeſus viſte ſig for dette Faſtlands Indvaanere og aabenbarede dem Evangeliet; at Guds Rige blev opbygget her; at Lamaniterne var en Levning af Israels Huus; og at den beſtemte Tid var kommen for Herren at begunſtige Zion og indſamle Israel; paa den ſelvſamme Tid, paa den ſelvſamme Dag blev Mørkets Magter ordnede til Kamp imod Propheten, imod Mormonsbog og imod dem, ſom troede den at være hvad den indeholdt.

Har denne Forfølgelſesaand ophørt? Nei, ikke det mindſte, men den har ſtadigen tiltaget. Jeg var noget bekjendt med Fremkomſten af Mormonsbog, ikke alene ved det jeg læſte i Aviſerne, men jeg hørte ogſaa en heel Mængde Fabler og Fortællinger, ſom blev ſatte i Omløb ſaaſnart ſom Mormonsbog var trykt og begyndte at udſpredes omkring. Da ſyntes Forfølgelſesaanden, Dødsaanden, Ødelæggelſesaanden ſtrax at indgaae mere i de fromme Præſters Hjerter end i nogen anden Deel af Folket. De kunde ikke taale det. Iblandt dem, ſom bekjendte ſtor Tro og ſtor Fromhed, og troede paa Helliggjørelſens Velſignelſer, og ifølge Bekjendelſe troede paa Engles Betjening, og paa den Helligaands Gave, og at det var Chriſtnes Forrettighed at nyde Aandens Naadegaver nu, ſaavel ſom i gamle Dage, ſaa ſnart ſom Mormonsbog bragtes paa Bane i Samtale, vilde en Aand opſtaae i dem, ſom foraarſagede det Ønſke hos dem at tilintetgjøre Bogen og Enhver, ſom troede paa den. De pleiede at ſige: „den er fra Helvede, den er fra den bundløſe Afgrund, den er af Djævelen; og de, ſom troer paa den bør gaae til Helvede; det er en Ynk at et ſaadant Bedrageri ſkulde tillades at at opſtaae i vort chriſtne Land." Saadanne Udtryk kom fra Munden af religiøſe Præſter, fra Munden af ledende Perſoner i Samfundet, fra dem, ſom paaſtod at holde Saliggjørelſens Nøgler og at lære Folket Saliggjørelſens Vei. Har denne Aand ophørt? Nei, den har ikke, men den har ſtadigen tiltaget. Og til min ſikkre Kundſkab formedelſt Syner ved den Herres, Jeſu Chriſti Aand, vidſte jeg, ſaae jeg, forſtod jeg, førend jeg gik i Daabens Vande, at Forfølgelſesaanden vilde forøges. Efterſom Guds Rige tiltog paa Jorden, ſaa vilde Fjendens Magt forøges i ſamme Grad for at holde Skridt med det; og at der aldrig vilde være en Tid, undtagen for et kort Tidsrum, at dette Folk vilde have Hvile indtil Israel var fuldkommen indſamlet, forløſt og opbygget, og Herren havde draget den adſkillende Linie imellem de Retfærdige og de Ugudelige.

Denne Kirke har levet fem og tyve Aar og er ikke død endnu, endſkjøndt en ſtor Mængde af dets Medlemmer er gangne bag Sløret. De, ſom førſt blev døbte i denne Kirke, har næſten alle forladt denne Handlingsplads. Jeg formoder, at der er ikke en eneſte Perſon i denne Forſamling, ſom antammede Mormonsbog om Høſten 1829 eller i Begyndelſen af Aaret 1830. Propheten, hans Fader og hans Brødre, paa een nær, er gangne bag Sløret. Jeg antager, at Martin Harris og Joſephs Moder lever, men Oliver Cowdery er gaaen til hans lange Hjem, og de fleſte af Vidnerne til Mormonsbog er døde; og jeg kjender ikkun meget Faa i disse Dale, ſom antammede Troen paa Evangeliet i de tidlige Dage af denne Kirkes Opkomſt. Naar jeg tilbagekalder i Mindet de Mæng-

der, hvormed jeg har været bekjendt i dette Rige, og overveier hvor Faa der er, der har staaet fast, og hvor Mange, som har faldet fra, tænker jeg ofte først, det er besynderligt; men atter, det er intet Under, begribende, som jeg gjør, at Enhver, som lever i denne Kirke, maa være trofast. De kan ikke løbe efter Øiemaal, men maa virkelig øve Tro paa den Herre Jesus Christus for at nyde den Helligaands Lys. Naar de forsømmer dette, tager Verdens Aand Besiddelse af dem, og de bliver kolde og ufrugtbare og hentvine i Mørke og aandelig Død, og tilsidst forlader os. Vil dette vedblive? Ja!

Maaskee der gives Mange, som blive forbausede ved at see Folk falde fra, men det er i Virkeligheden intet Under, det er aldeles intet Forbausende deri. Om I ønsker at vide Aarsagen, hvorfor de falder fra, det er fordi de forsømmer deres Pligt, taber Herrens Aand og Aanden af det hellige Evangelium, som de modtog, naar de først annammede det. Mange modtage Evangeliet, fordi de vide det er sandt; de er overbeviste i deres Dømmekraft, at det er sandt; kraftigt Beviis overmander dem, og de er fornuftigmæssigen nødte til at indrømme, at Evangeliet er sandt formedelst smuk Beviisførelse. De underkaster sig det og adlyder dets første Grundsætninger, men søger aldrig at blive oplyst ved den Helligaands Kraft; Saadanne triner ofte ud af Veien.

„Mormonismen," siger de, „er sand, men jeg er ikke istand til at staae det; jeg er ikke istand til at udholde disse haarde timelige Tab; jeg er ikke istand til at blive her og faae mine Rettigheder traadte under Fødder; jeg kan ikke taale at blive standset i min Levevei; jeg ønsker ikke at blive bunden i mine Handlinger, men jeg ønsker min fuldkomne Frihed, dog troer jeg Mormonismen at være sand af mit ganske Hjerte."

Netop af disse Grunde, om saadanne Mænd blot troer Mormonismen at være sand, og det endog ikke stærkere end de gjør, saa er de ikke saa langt forud i denne særegne Omstændighed som Djævlene i Helvede, thi de baade troer og veed, at Evangeliet er sandt. — De troer og veed, at Jesus er Christus, de troer paa det Gamle og Nye Testamente, og paa Mormonsbog og veed at de er sande. De veed naar en sand Prophet kommer frem paa Jorden, om de ikke vidste det, vilde de ikke opreise Forfølgelse imod ham. Da de ikke alene troer, men ogsaa veed, at Evangeliet er sandt, ordner de sig til Strid mod Sandheden, og lægger enhver Plan og Form, som det er muligt for Djævle at opfinde for at kuldkaste Guds Rige paa Jorden, at de maa blive i Besiddelse af Verden endnu længere.

Vil der endnu være Frafald? Ja, Brødre og Søstre! I kan forvente, at Folk vil komme ind i Kirken og derefter falde fra. I kan forvente, at nogle Mennesker vil løbe rigtig for en Tid, og derefter falde ud af Veien. Tag for Exempel Parabelen om Sædemanden, som gik ud at saae, „og idet han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom og aade det op. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. Men Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op og qvalte det. Men Noget faldt i god Jord, og bar Frugt; Noget hundrede Fold, men Noget tredsindstyve Fold, men Noget tredive Fold."

Naar Sæden falder i god Jord, fatter den Rod og frembringer Frugt; saa-

danne Individer vil være trofaste indtil Enden. Den Sæd, som falder ved Siden af Veien, kan ikke — af Mangel paa Rod — udholde Forfølgelsens brændende Sol. De, som er forestillede ved Sæden iblandt Tornene, kan ikke udholde det paa Grund af Verdens Bekymring og et hoffærdigt Levnet. Verdens og Satans Indflydelse og Magt, som omgiver saadanne Individer, leder dem efterhaanden bort; de ophører at være Hellige, ophører at tjene Gud og vender sig hver til sin egen Vei. Er dette forunderligt for Eder? Ja, for et Dieblik, siger I, er det underligt. Hvad annammede I Mormonismen for? Nogle har annammet den for Sandhedens Sag; Nogle elsker Evangeliet, fordi det er Evangeliet, — fordi det er grundet paa sande Principer og fordi det er det eneste Lærdomssystem, aabenbaret for Menneskenes Børn, som er bygget paa en sikker Grundvold. De elsker Sandheden, fordi den er Lys og der er intet Mørke i den; og de frygter ikke at komme til Lyset, for at deres Gjerninger skal fordømmes; thi de ønsker at blive af med deres onde Gjerninger. De elsker Dyd, fordi den er et helligt Princip, hvorved Englene lever; de elsker alle Evangeliets Principer, fordi de er forenede med Evigheden, og er Grundvolden for evige Liv, og vil ophøie de Trofaste til Lykke og Lyksalighed, til Riger af Herlighed, Magt og Udødelighed, og til al den Kundskab og Lyksalighed, som kan blive nydt af fornuftige Væsener, som arver Evigheden.

Det tilkommer ikke mig at sige, hvor Mange der er, som annammer Evangeliet for Brødenes og Fiskenes Skyld; men jeg slutter virkeligen fra deres Opførsel, at Mange har annammet Evangeliet for at see, om de ikke kan drage nogen Vinding af det; for at see, om der ikke er nogen timelig Fordeel i det. Lad dette Rige eller dette Folk lykkes — lad dem være fri fra Forfølgelse fra denne Dag af, — lad vore Venner, vore Beslægtede, vore forrige Naboer tale vel om os og sige Sandheden med Hensyn til vor timelige Velfærd, som de vilde om et andet Folk, og hvad vilde Følgen vorde? — Tusinder vilde bekjendelsesviis antage Evangeliet for Fordelene, som kom deraf, for at faae et godt Navn, og for at erholde Rigdomme, som er af denne Verden, og for at blive fuldkommen frie fra Indskrænkning. Lad dette Rige lykkes paa saadan Maade, at alle Mennesker vil tale vel om det, og lad der ingen Prøvelser være, ingen Trusler, Ingen, som siger: „I skal dræbes, I skal tilintetgjøres; men lad Alle sige: „Fred være med Eder, vi vil velsigne Eder, vi vil være Eders Naboer og hilse Eder som Venner og Brødre;" under en saadan Tingenes Tilstand vilde Tusinder offentlig annamme Evangeliet for at kunne leve i Fred og for at erholde denne Verdens Rigdomme; Tusinder vilde offentlig bekjende Troen paa Mormonsbog og Pagtensbog for politiske Fordele, for et stort Navn, og for at erholde hvad de søger efter bestandigen. Hvad er det? At blive talt vel om af Enhver, at erholde Magt og stor Indflydelse iblandt Menneskene. Skulde jeg give min egen private Mening angaaende Sagen, saa kan jeg ikke sige, at en stor Mængde er komne ind i denne Kirke alene for verdslige Fordele, som de vilde drage deraf. Paa den anden Side, kommer alt Folk ind i denne Kirke med en reen Hensigt? Mange antager Evangeliet for at blive frie for Undertrykkelsens Jernhaand, under hvilken de arbeider bestandigen fra Aar til Aar i Trældoms Lænker, slidende haardt for at faae et Stykke Brød til deres Ophold. De er undertrykkede og bedrøvede; deres Dagløn er nedsat

til det mindst Mulige, de kan leve af, da de veed, at de maa arbeide eller døe.

Tusinder er i denne ynkelige Tilstand, og vilde annamme enhver Ting, ligegyldigt hvad under Himlene der prædikedes for dem. I maa gaa og prædike Universalisternes Lærdomme eller Vantroens, eller enhver anden Tro i Verden, I maa koge dem sammen og uddrage selve Essensen af dem, og tillige med den sige dem, som er undertrykte og nedbøiede af de Rige og de Store: „I skal blive udfriede fra Eders Fabrikker, I skal undkomme fra Eders Trælleværksteder; vi prædiker dette for de Fattige, antag nu vort System og vor Lære, og I skal blive befriede fra Undertrykkelsens Jernhaand. Vi vil tage Eder til et Overflødigheds Land, til et Friheds Land, hvor I kan nyde Eders Rettigheder og være velsignede, og have det Privilegium til at erholde sammenligningsviis med Letheb, liig andre Mennesker, alle Livets Beqvemmeligheder." Hvad er deres Svar? „O vi vil antage Eders Religion, om I blot vil tage os bort fra dette Slæb og denne Nød." Mange annamme Evangeliet, paavirket af ingen anden Bevæggrund, end at have det Privilegium at blive flyt'et fra deres undertrykte Tilstand til et Sted, hvor de ikke vil lide. De vil annamme hvilkensomhelst Lære under Himlen, om I ikkun vil tage dem ud fra deres nærværende Forfatning.

Er der Nogle hos os, som handler efter det samme Princip? O ja, I kan eengang ved Leilighed see Een, som handler efter det Princip. Lad Forfølgelse blive ophobet paa dette Folk, som det er skeet forhen, ja lad Forfølgerne true i stor Afstand fra os, som de er nu, og de som har antaget Evangeliet af Bevæggrunde, som ikke er i enhver Betydning rene, vil sige: „Jeg vil hellere antage noget Andet for at blive fri for Forfølgelse; jeg er tilbøielig til at forlade disse Sidste Dags Hellige, at ikke Bedrøvelse, Uro og Forfølgelse skal komme over mig, og jeg vorde dræbt, eller komme til at lide i Kjødet. Jeg vil reise til Californien, eller til de Forenede Stater, eller jeg vil gjøre en eller anden Ting. Jeg ønsker at gjøre det, som vil frie mig fra al jordisk Lidelse og Uro. Rører disse Betragtninger Een, som har annammet Evangeliet paa Grund af dets Principer? Nei. De som føle ligesom at fornegte Jesu Christi Religion for saadanne Betragtninger, annamme det første Gang for at forbedre deres timelige Stilling i Livet, og ikke for noget Andet. Dette har stedse været Tilfældet med Mange og naar Forfølgelsen er kommen, har Mænd og Qvinder sagt: „Jeg kan ikke taale det; jeg tænkte jeg vilde have Lyksalighed og nyde Livet; jeg antog virkeligen, at al min Sorrig var endt."

Mange har annammet Evangeliet, idet de troede, at deres Sorger vilde komme til en Ende, ved et vist Tidsrum i denne Kirke og Rige, paa Jorden, og det tillige hastig. Jeg er et Vidne til dette af min egen Erfaring og Følelse. Naar jeg ydede Lydighed til Herrens Befalinger, beredede Brødrene sig til at indsamles til et Sted, som kaldtes Zion, i Jackson County paa de vestlige Grændser af Staten Missouri. Jeg havde virkeligen Tro og Zions Aand i en saadan Grad, at jeg antog, at om vi kom til Zion, vilde vore verdslige Sorger og Lidelser ophøre. Jeg havde dog ikke selv Tilbøielighed til at gaae derhen, thi jeg ønskede at gaae til Verden og forkynde Herrens Ord, som aabenbaredes for mig, og paa Grund deraf havde jeg aldrig det Privilegium at nedsætte mig i det County. Zions Aanden, som jeg da be-

sad, er den Aand, som beboer Himlene og fylder dem, den er i og rundt om alle himmelske Væsener.

Naar denne Aand er meddeelt Individer, fatter de den som den er i dens Reenhed, og er ikke til alle Tider opmærksom paa, at de endnu omgives af et Tabernakel af Leer, som er underkastet Djævelens Magt, og er udsat for at blive plaget hvilketsomhelst Dieblik, og at have haarde Prøvelser, og Modstand og Forfølgelser, saa længe som de er i Kjødet. Men naar den Aand, som fylder Evigheden, er indblæst i en Person, adspredes enhver anden Ting i et Dieblik, og han seer Zion som det er i dets Reenhed, han nyder da Zions Aanden.

En Mængde Folk indsugede det samme Begreb, som jeg gjorde i Begyndelsen, og troede virkeligen at i Jackson County vilde alle jordiske Sorger, Lidelser, feilslagne Forhaabninger og Skrøbeligheder, henhørende til Kjødet, faae en Ende, og at Enhver vilde blive helliget for Herren, og Alt vilde være Fred og Glæde fra Morgenen til Aftenen og fra Aar til Aar, indtil Frelseren skulde komme.

De Brødre, som gik dengang, fandt i en meget kort Tid, at de havde taget feil. De, som tog derhen, og de, som var bekjendte med deres Gaaen og Kommen, fandt Verden, Kjødet og Djævelen der, ligesaa meget som paa noget andet Sted, undtagen de havde Tro til at kaste enhver Verdens Aand ud af Dørene, det er, ud af deres Hjerter. De fandt den samme Frister, de samme begjerlige Følelser og de samme Tilskyndelser der, som paa andre Steder.

Naar vore Ældste gaaer ud for at prædike Evangeliet, saa siger de Folket, at de skal indsamles til Zion. Hvor er det? Det er i Staden ved den store Saltsø, i Bjergenes Dale, i Settlementerne i Utah Territorium, der er Zion nu. Men I bemærker, naar I kommer her de samme gjerrige Følelser indsugede i Manges Hjerter som paa andre Steder, den samme Frister er her, og der er fuldt op af Fristelser, og med mindre Folket lever for Herren i Lydighed til hans Befalinger, kan de ikke have Zion indeni dem. De maa føre det med dem, om de skal forvente at leve i det. Om de ikke gjør dette, saa er de ligesaa meget blottet for Zion her som paa andre Steder. Nogle spørger: „Hvorfor kan vi ikke tjene Gud i andre Lande lige saa vel som her?" I kan gjøre det ligesaa vel i England, i Frankrig, i Tydskland, i Italien, paa Derne i Havet, i de Forenede Stater, i Californien eller ethvert andet Sted, som I kan her. „Velan da, lad os gaae!" siger de. Men bie lidt, I kan tjene ham ligesaa vel et andet Sted, naar det er Eders Pligt at være der. Om det ikke er Eders Pligt at være paa noget andet Sted, dersom I vilde tjene ham antageligen, saa maa det være der, hvor han kalder Eder. Til hvilken Deel af Jorden kalder Herren nu sine Hellige? Han har aabnet Veien for dem langt i det Indre af Nord-Amerika, hvor de er flyttet langt bort fra al Civilisation.

Om I vil undersøge Kortet, vil I finde, at vi er nedsatte i en afsondret Deel af hvad? Af Zion. Og hvad er Zion? I en Betydning er Zion de Rene af Hjertet. Men er der et Land, som nogensinde vil kaldes Zion? Ja, Brødre. Hvilket Land er det? Det er Landet, som Herren gav Jacob, som testamenterede det til sin Søn Joseph og hans Afkom, og de beboer det, og det Land er Nord- og Syd-Amerika. Det er Zion, hvad Land, Territorium og Beliggenhed angaaer. Zions Børn har endnu ikke meget i deres Besiddelse, men deres Territorium er Nord- og Syd-Amerika til

at begynde med. Angaaende Zions Aanden, den er i de Helliges Hjerter, i deres som elsker og tjener Herren af al deres Magt, af deres ganske Sind og Styrke. Vi har aabnet Veien og er komne her, og hvad vil I see? Ligesaa megen Svaghed og Forstyrrelse, som paa noget andet Sted, dersom I har et Sind til at gjøre det — hvilket I vil, dersom I handler ugudeligen, og udfører det, som skader Retfærdighedens Principer. Vi kan gjøre Utah Territorium til een af de største Syndepøle paa den hele Jords Overflade, og overgaae de gamle Sodomiter i Vederstyggeligheder, dersom vi er tilbøielige dertil.

De første Grundlæggere af dette Territorium, de som banede sig Vei mellem Bjergene, nedhug Krattet, dræbte Snogene, anlagde Veiene, byggede Broer og Huse, begyndte Avlsgaarde, udlagde og opbyggede Stæder, hvor ingen hvid Mand nogensinde tænkte, at et civiliseret Folk kunde bestaae, undtagen de bragte Levnetsmidler fra et fjernt Land, kan nu forsamles tilsammen, omgivne med Begvemmeligheder og mange af dette Livs Overdaadigheder. Ingen hvid Mand, som drog gjennem dette Land, troede, at et Settlement kunde anlægges i disse Bjerge, eller noget Jordbrug kunde lykkes. Herren har bragt os her, og hvad har vi bragt? Sikkerlig os selv, og efter at vi er kommen her, ønsker Nogle at gaae bort og siger, „at dette Sted er ikke helligt nok for dem, at de vil ikke taale det, men unddrage sig fra dette Samfund, indtil vi er rene nok, og derefter vil de komme tilbage igjen.“ Saadanne Personer er liig dem, som forblev i Jackson County, de er altfor rene og hellige for dem selv. Men om de forbliver, forbliver de med deres Personer, og om de gaaer, tager de deres Personer med sig, og det er den store Vanskelighed med dem. Om de kunde lade sig selv tilbage, maaskee vi kunde lykkes i at rense dem fra Synd, men nei, de gaaer og maa tage sig selv med sig.

De Hellige, som først kom ind i disse Dale, bragte nødvendigviis deres Tabernakler med sig; men vi bestræbte os ikke for at bringe nogen Egenkjærlighed med os, nogle vildfarende forudfattede Begreber, nogle Følelser, Love, Regler eller Handlinger, tilhørende os selv, undtagen saadanne, som Herren skulde foreskrive Dag efter Dag.

Antag, at Enhver, som kommer ind i disse Dale, skulde komme med den Bestemmelse at blive veiledt af Herren Dag efter Dag; antag, at de skulde sige: „Jeg vil tjene min Gud og holde hans Befalinger; jeg vil ikke lægge nogen Plan til Dette eller til Hiint eller til noget Andet; jeg vil ikke sige, at jeg vil staae op i Morgen og gaae til denne Stad eller til hiin By, og bytte og handle for at faae Vinding; alene som Herren vil sige, og dette vil jeg gjøre fra denne Tid af, frembeles og evindeligen;“ og lad saa Enhver trofast vedligeholde en saadan Beslutning, og vi kunde sandeligen sige, at vi har Zions Territorium og sammes Aand, Lys, Herlighed og Kraft, og at Zions Gud boer hos sit Folk.

Men om vi bringer vore gamle Traditioner med os, vore forudfattede Følelser og Begreber om Dette, Hiint og Andet, og udkaster vore Planer, bygger vore Boliger, og sætter os i en Stilling overeensstemmende dermed og siger: „Jeg vil gjøre saa og saa, dette er Stien jeg vil følge og jeg har besluttet mig til at vandre paa den, uden at tage Hensyn til nogen anden Ting,“ da kan vi vente at blive omstyrtede, og Aanden af det hellige Evangelium vil forlade os. Da vilde I snart erfare, at der var ingen timelig eller naturlig Udsigt for dette

Folk til at undfly fuldkommen Tilintetgjørelse; og I vilde staae op og sige: „Jeg vil afsted til Californien for at frelse mit Liv.', Men de, som forsøger at frelse deres Liv ved deres egen Dygtighed og Kløgt, vil miste dem baade timeligen og aandeligen.

Mange siger: „Jeg troer Evangeliet," men vedbliver at handle slet, vedbliver at gjøre det, som de veed er urigtig. Jeg ønsker at I skal fuldkommen forstaae, at den blotte Tro paa Evangeliet, paa at Jesus er Christus, paa det Gamle og Nye Testamente, paa at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud, og at Mormons Bog er sand, bereder Eder ikke til at blive Lysets Engle, Guds Sønner og Døttre, og Medarvinger med Jesus Christus til en guddommelig Arv. Ei heller berettiger den blotte Tro Eder til Besiddelsen af Kronerne og Thronerne, som I forventer. Nei, saadan Tilberedelse kan ikkun gjøres, og saadanne Formaal alene opnaaes ved at gjøre den Gjerning, som vor Fader i Himlen fordrer af os, ved at adlyde ham i alle Ting, idet vi lader vor Villie, Tilbøieligheder og Følelser falde for vore Fødder, for ikke mere at opstaae fra nu af og fremdeles, og virkeligen handler efter de Grundsætninger, at vi vil gjøre vor himmelske Faders Villie, uanseet hvad der skulde vederfares os. Da, om I staaer i Begreb med at blive dræbt af Eders Fjender eller ødelagt af Modstanderen, kan I sige: „dræb frisk væk, ødelæg frisk væk!"

Sandt nok, al Retfærdigheds Fiende, Lucifer, Morgenrødens Søn, Djævelen, som er i Besiddelse af Verden, og næsten af Alt der er i den, siger: „Jeg er bestemt paa at tilintetgjøre enhver Mand, Qvinde og Barn, som ikke vil underkaste sig mit Rige, adlyde mine Forordninger og fornægte den Herre Jesus Christus." Men min Beslutning er ikke at fornægte den Herre Jesus Christus og hans Befalinger, men holde dem trofast, og lad dette Folk følge den samme Fremgangsmaade og vente indtil det endelige Udfald og see hvem som vil gaae af med Seiren i den store Kamp.

For Nærværende har al Retfærdigheds Fiender Anførsel og siger: „Nu I stakkels Mormoner, er I ikke bange at vi kan mønstre vore Tusinder og tilintetgjøre Enhver af Eder?" Gaae til Helvede, siger jeg, og bliv fordømte; thi I vil gaae did, og I er allerede fordømte. Jeg kan bevise af de hellige Skrifter, at de er i Helvede, endskjøndt skinhellige Personer anseer det for ugudeligt at gjøre saadanne Bemærkninger. Jeg ogsaa siger, bliv i det Helvede I er i, om I behager, eller gaae til et andet, om I kan.

Vil Folket være frygtagtigt? Om Frygt er i Hjertet paa Nogen af Eder, saa er det fordi I ikke beder ofte nok; eller naar I beder, er I ikke tilstrækkeligt ydmyge for Herren. I strider ikke med ham indtil Eders Villie er opslugt i hans. Om Enhver af de Sidste Dages Hellige levede, saa at de nød deres Forrettigheder, vilde de ikke frygte mere for Verden og alt det den kan gjøre, end de frygter for at Tranerne, som flyver skrigende en trefjerdedeels Miil over deres Hoveder, vil lade sine Æg falde paa dem og udslaae deres Hjerner.

I kunde lige saa vel frygte for denne Tildragelse som frygte for alle Helvedes Magter, dersom Folket var helliget for Herren og vilde gjøre hans Villie hver Dag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Den opmærksomme Jagttager, der med Kjendskab til Forholdene har fulgt Verdensbegivenhedernes Gang og Menneskeslægtens Udvikling i Almindelighed, vil udentvivl erkjende den næsten mirakuløs hurtige Fremvært og Forøgelse af nyttige Opfindelser, Forbedringer og Indretninger til Menneskeslægtens Gavn, som især i det sidste halve Aarhundrede er frembragt ved Naturvidenskabernes Anvendelse i det praktiske Livs forskjellige Grene. Hvilke uhyre Resultater er der ikke frembragt og frembringes ved Hjælp af Vand, Luft, Ild, Damp, Elektricitet osv. Fædrenes langsomt vundne Erfaring og paabegyndte, ufuldendte og mislykkede Forsøg, er Generation efter Generation gjentaget, forøget og forbedret, indtil det har opnaaet den forbausende Høide, som Nutiden fremviser. Elektriske Telegraphtraade er isærd med at lægges rundt hele Jorden, selv over de dybe og store Verdenshave, for med Lynets Fart at forplante Efterretninger. Jernbaner vil snart gjennemkrydse alle Lande og med utænkelig Hurtighed, sammenlignet med Fortiden, bringe Menneskene fra et Land til et andet. Dampskibe farer over de store Have i faa Dage, hvortil før behøvedes flere Maaneder, ja Aar; og alle andre Ting i Forhold derefter, hvilket vilde blive for vidtløftigt her at omtale. Burde ikke dette forøge deres Kjærlighed og Lydighed for den store Skaber? Er Menneskeslægten voxet i moralsk og religiøs Henseende i samme Grad som den har tiltaget i naturvidenskabelig Henseende? Kjære Læser! kast et Blik omkring dig, og dersom du kan see med aabne Øine, og dømme med uhildet Forstand, saa vil du svare: desværre Nei! Slægten synker dybere og dybere, de have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Ja, selv Verdens Lærde og Philosopher erklærer høit i Tale og i Skrift at den nuværende Christendom intet duer, at den er Usandhed fra først til sidst. Iblandt andre store Opdagelser har de ogsaa nu tilsidst opdaget dette; de seer at Slægten er syg i moralsk Henseende, at der maa en grundig Reform til. Kan nu disse Viismænd, disse Philosopher anvise et radikalt Middel; en helbredende Medicin? Nei, de er Qvaksalvere alle tilhobe, uanseet deres paaberaabte Lærdom. Ikke saaledes med den himmelske Fader; han har ikke alene forudseet dette, men har ogsaa beredet et ufeilbarligt Middel, hvilket han har aabenbaret, og nu allerede i mange Aar ladet og fremdeles lader proclamere ved sine Tjenere til Frelse for Alle, som vil lytte til hans Røst; men ham, til hvem de skulde tye hen, kjender de ikke, vil de ikke vide af; hans Aabenbaringer kalder de Vrøvl; hans Tjenere kalder de Bedragere; hans Evangelium kalder de en opspunden Fabel af Joseph Smith. De er allesammen enige i at modarbeide hvad Herren ved denne sin Tjener har paabegyndt paa Jorden: „Gjenoprettelsen af alle Ting; Israels Indsamling; Forberedelsen til Messiæ anden Tilkommelse og Regjering paa Jorden." Disse Ting taaler de ikke. Gud har ikke længer Ret til at sende Engle til Jorden; at give Aabenbarelser og gjenoprette sin Kirke med det af ham bemyndigede Præstedømme: Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Disse Værdigheder har Verden afskaffet og nu vil de ikke have dem igjen; de vil ikke underkaste sig Jesu Regjering; de

vil ikke ransage og troe de hellige Skrifter: Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog; de vil ikke erkjende det evige Evangelium, som nu i 25 Aar har været forkyndt paa Jorden, og hvis oprigtige Annammelse og Efterlevelse ene er istand til at frelse dem fra den sig nærmende Ødelæggelse.

Forhandlinger

i en General Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammenkaldt i Tabernaklet i Store Saltsø Staden, og begyndt Fredagen den 6te April 1855 Kl. 10 Form.

(Af Deseret News d. 11. Apil 1855.)

(Fortsat fra Side 352.)

Ældste Lorenzo Snow sammenlignede den nærværende Dag med den for 25 Aar siden, og heutydede til den Tid, da de Ældste vandrede uden Føde eller Skjul for at forkynde Evangeliet for Nationerne langt borte, og nedbad en Velsignelse over Kalken.

Ældste Woodruff sagde, at jo flere Conferencer vi har, desto meer tiltager de i Interesse; det var Musik for hans Øren at høre Vidnesbyrd om Sandheden; henviste til Indvielsen af Templet i Nauvoo, og til Krigene og Trængslerne iblandt Nationerne.

Ældste C. C. Rich sagde: Jeg har i de tilbagelagte 23 Aar vidst med Sikkerhed, at dette Værk var sandt, og at denne Kirke er veiledt af Guds Haand; talte om Folkets Enighed og at leve for at modtage Velsignelserne; om vi gjør det Bedste vi veed, skal vi gjøre det udmærket.

Præsident B. Young sluttede Conferencen med Forslag at samles den 6te October næstkommende, idet han bemærkede, at om vi end skulde fortsætte en heel Uge, kunde blot nogle faa af de Ældste have det Privilegium at aflægge deres Vidnesbyrd; den som meddeler Sandheden saa fort som han modtager den, vil voxe i Naade og i Kundskab om Sandheden. Den første Mission til Joseph, som var en reen Ephraimit, var at samle Israel; underviste de Hellige, hvorledes de skulde leve og undgaae Sygdom, og advarede dem alvorligen om at iagttage Viisdoms Ordet, og aflægge Brugen af Thee, Caffe, Tobak, Spiritus, og alle saadanne Artikler, og opdrage deres Børn sunde; dette Folk har at gjøre det. Han velsignede derefter de Hellige.

Choret sang: „Kom, lad os paany."
Slutningsbøn af Præs. Kimball.

Thomas Bullock,
Conferencens Skriver.

Liste over Navnene paa dem, som, af Conferencen den 7de, 8de og 9de April 1855, er eenstemmigen bleven voterede for at gaae paa Missioner:

Alger, John.
Alred, James Sandford.
Ames jun., Ira.
Appleby, Carlos.
Barnard, Ezra.
Batchelder, William.
Bean, George.
Bean, James.
Belknap, Gilbert.

Billings, Alfred.
Boyd, George.
Bringhurst, William.
Brown, James.
Brown, James M.
Brown, Robert.
Browning, John Wesley.
Brundage, William L.
Bull, Joseph.
Bullock, Isaac.
Burch, William.
Burgess, William.
Burston, William.
Butterfield, Thomas.
Call, Anson.
Candland, David.
Connon, George Q.
Carter, Sidney.
Clark, Israel.
Clark, John af Provo.
Clough, Benjamin.
Clowes, Joseph.
Cole, Moroni.
Collett, Sylvanus.
Cook, Washington N.
Covert, William S.
Crossland, Benjamin.
Cummings, Franklin.
Curtis, David.
Cuthbert, Edvard.
Davis, Daniel.
David, James.
Dolten, Charles W.
Dolten, George.
Draper, Moses.
Durphy, Francillo.
Dustin, Seth.
Empy, Nelson.
Evans, David.
Fairchild, Alma.
Follitt, Wm. A.
Foss, Ezra.
Foster, William.
Freeman, Wm.
Gallaher, John.
Gibson, Robert.
Grant, George R.
Green, Austin.
Haight, Hector C.
Hale, Aroet.
Hamlin, Wm.
Hampton, Benjamin.
Hancock, George.
Harvey, John.
Hill, George W.
Holden, Wm.
Hollingshead, Joseph.
Hultz, Benjamin, R.
Hunt, James Wiseman.
Huntigton, Allen.
Huntington, Lot.
Huntington, Oliver.
Hutchings, Shepherd.
Ivie, James.
Ivie, John.
James, Richard.
James, Thomas H.
Jones, William P.
Kay, John.
Kempton, Jerome.
Knapp, Albert.
Lamb, Brigham.
Lamb, Edwin.
Lamb, Horace.
Leavitt, Nathaniel.
Lish, Everett.
Loveland, Chester.
Mangum, James.
Maxwell, William.
Mead, Orlando F.
Metcalf, Levi G.
Merkley, Christopher.
Mc Ewan, John.
Mikesell, John H.
Milam, Joseph.
Miles, Ira.
Miles, Orson.
Miles William.
Miller, Henry W.
Miriam, Amasa.

Mitchell jun., Wm.
Moore, Stephen.
Muir, Wm. S.
Munjar, Thomas.
Nebeker, George.
Neslin, Robert F.
Nixon, Wm.
Norton, John W.
Pace, Byron.
Parry, Joseph.
Perkins Christopher E.
Perkins, Jesse N.
Perkins, Reuben W.
Perry, Stephen.
Pettit, Ethan.
Petty, Robert E.
Phelps, James.
Pulsipher, John.
Randall, Alfred.
Rawlins, Joseph S.
Richards, John A.
Ricks, Thomas E.
Ritchie, William.
Roberts, Benjamin M.
Scott, John.
Stepherd, Isaac.
Smith, John L.
Smith, Thomas S.
Smoot, Wm. C. A.
Snedaker, John F.
Snyder, George G.
Steele, John.
Stephens David.
Sterritt, Wm. W.
Streeper, William H.
Taylor, Pleasant Green.
Terry, Joshua.
Turner, John W.
Vance, William.
Van Ettan, Elisha W.
Wakeley, John N.
Warde, Elijah B.
Watts, Baldwin.
Welchman, Artur P.
White, Ephraim.
Whitney, Joshua.
Wilkie, Matthew F.
Williams, Clinton.
Wilson, Thomas.
Wood, Charles.
Wood, Warren.
Wood, Lyman S.
Woods, Lyman L.
Zundall, Abraham.

Statistik.

Ved at samle de sidste Rapporter fra de forskjellige Biskopper, finder jeg, at der er nu i dette Territorium:

Det øverste Præsidentskab .	3.
Apostler	7.
Halvfjerdsindstyver . . .	2,086.
Overpræster	715.
Ældster	994.
Præster	514.
Lærere	471.
Diaconer	227.

Desforuden det sædvanlige Forhold af Personer, som endnu ikke er ordinerede til Tjenesten.

Missionærer, som er udsendte (og allerede er i Marken) fra Utah Territorium til de forskjellige Dele af Jorden . . . . 331.

I de sidste sex Maaneder er der

bleven født i Utah Ter. . .	965.
Døde	268.
Døbte	478.
Udelukte	86.

Thomas Bullock,
Skriver.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 327.)

Men en vis Ananias, en gudfrygtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede, kom til mig og stod for mig, og sagde: Saul, Broder, see op! og jeg saae paa ham i samme Time. Men han sagde: vore Fædres Gud haver beskikket dig, at du skal kjende hans Villie, og see den Retfærdige og høre en Røst af hans Mund. Thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du haver seet og hørt. Og nu, hvad tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn." Ap. G. 22, 12—16.

„Thi skjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I er blevne saadanne, som have Melk behov, og ikke haard Føde. Hver som faaer Melk er uforfaren i Retfærdighedens Lære, thi han er et Barn. Men for de Fuldvoxne er haard Føde, hvilke ved Forfarenhed have øvet Sands til at skjelne mellem Godt og Ondt.

Derfor lader os forbigaae Begyndelses Læren om Christo, og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse, og den evige Dom. Ja dette ville vi gjøre, dersom Gud det tilsteder. Thi det er umuligt, at de, som eengang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og er blevne deelagtige i den Hellig Aand, og have smagt Guds gode Ord, og den tilkommende Verdens Kræfter og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse, da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gjøre ham til Spot." Hebr. 5, 12—14; 6, 1—6.

Disse Anførsler er saa tydelige til bevise Læren om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, saa jeg synes det er unødvendigt at forlænge dette Brev med Forklaringer over dem; men jeg vil fortsætte Gjenstanden i mit næste.

I den nye og evige Pagts Baand

Joseph Smith, jun.

Jeg tog til New Portage den 2den i Selskab med Oliver Cowdery og Sidney Rigdon for at bivaane en Conference, og vendte tilbage den 8de. Jeg var beskjæftiget med forskjellige aandelige og timelige Anliggender i flere Dage.

I en Forsamling i et Høiraad af Præsidentskabet i Kirtland den 14de September 1835 blev det bestemt — at, som en Arbeider er sin Løn værd, bør Præsident Joseph Smith sen., naar han kaldes paa til at udtale patriarkalske Velsignelser over Menigheden, betales for sin Tjeneste med en fastsat Godtgjørelse af 10 Dollars ugentlig og hans Udgifter erstattede. Det blev endvidere bestemt, at Præsident G. Williams beskikkes og herefter tjener som Skriver for at forrette i Velsignelses Forsamlinger og at han modtager for sin Tjeneste efter det samme Forhold, og tillige faaer sine Udgifter godtgjorte. Det blev endvidere besluttet, at Præsident Oliver Cowdery beskikkes, og at han handler herefter som Registrator for Kirken. Det blev endvidere afgjort, at Søster Emma Smith foretager at gjøre et Udvalg af hellige Lovsange ifølge Aabenbaringen; og at Præsident W. W. Phelps beskikkes

til at revidere og ordne dem til Trykning.

Den 16de Septbr. Kirkens Præsidentskab forsamlet og beskikkede David Whitmer og Samuel H. Smith til en Comittee og General-Agenter for at handle i og for det „Literære Firmas" Navn.

Forhandlinger i et Høiraad, holdt i Kirtland den 16de September 1835. Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og F. G. Williams præsiderede.

En Klage blev fremført af Præsident Joseph Smith jun. imod Broder Henry Green for at have beskyldt Præs. Joseph Smith jun. „for at have irettesat Broder Aldridge urigtigen og under Indflydelsen af en ond Aand.

Da Broder Green var fraværende, opstod Præsident Rigdon og sagde, at det var Præsidentskabets Afgjørelse, at Raadet gaaer frem med at undersøge den fremførte Klage, fordi Broder Green havde været regelmæssigen tilsagt af ham selv.

Raadet beskikkede een paa hver Side til at tale; hvorefter følgende Vidnesbyrd aflagdes.

Ældste Sylvester Smith bevidnede, at Broder Green sidste Mandag Morgen sagde, at Broder Aldridge var retfærdiggjort i hvad han sagde, og at Præsidenterne Joseph og Hyrum Smith havde Uret i at udskjelde den gamle Mand; og efter at Ældste Smith havde forklaret Sagen for ham, sagde han, at om nogen Mand skulde gjøre saa med ham, vilde han kalde ham en Skurk; og at han skulde sige, at en Mand, der monne tale som Joseph gjorde, maatte have Djævelen i sig.

Ældste Lorin Babbit sagde, at han var nærværende, naar ovenanførte Samtale fandt Sted og hørte en stor Deel af den, og istemte fuldkommen hvad Ældste Smith havde anført; og han hørte Broder Green sige inden ovenanførte Samtale, at endskjøndt de beskyldte Broder Aldridge for at have en ond Aand, dog, om Sandheden var kjendt, var Djævelen i dem (nemlig Præsidenterne Joseph og Hyrum); thi om Nogen skulde spørge om min Mening, og derefter udskjælde mig paa den Maade, vilde jeg kalde ham en Skurk eller en Kjæltring.

Præsident Cowdery bemærkede for Raadet, at Broder Aldridge var ikke opfordret til at give sin Mening om Bogen, men hvad han sagde, fremførte han uden at være opfordret til at tale; thi Bogen overraktes ikkun ham og Andre for at see paa, at de kunde see dens Beskaffenhed og Godhed.

Præsident Joseph Smith reiste sig og anførte, at han vidste, at Broder Aldridge var under Indflydelsen af en ond Aand, og havde været i en lang Tid.

Raadsmedlem Orson Johnson sagde ogsaa at han vidste, at denne Ting var saa, af det, som han havde seet og erfaret, og at han havde hørt af troværdige Hjemmelsmænd, at den gamle Mand havde havt for Vane i en lang Tid at forsømme Bøn og Huusandagt.

Raadmedlem Smith sagde, at Præsident Smith var indenfor Grændsen af sin Pligt, da han irettesatte Broder Aldridge for hans Onde; og følgelig maa Broder Green have havt Uret i at modsætte sig ham, og sige, at han handlede liig en Skurk og at Djævelen var i ham.

Raadsmedlem Jackman sagde, at Broder Green kunde ikke være retfærdiggjort i at sætte sig op mod Herrens Tjener, medens han var i virkelig Udførelse af sin Pligt, og det var klart, at Satan havde søgt at stifte Splidagtighed i Kirken, og havde benyttet Fordelen af Lei-

ligheden ved Bogens Overrækkelse til at gjøre dette.

Den Bog, som hensigtes til, blev kjøbt for at nedskrive „de patriarkalske Velsignelser."

Præsident F. G. Williams sagde, at Broder Greens Ugudelighed i at fordømme Præsident Smith er tydelig af Vidnesbyrdene; og at Broder Alldridge ogsaa handlede daarligt og under Indflydelse af en forkeert Aand i at drage i Tvivl Retskaffenheden af Kirkens Hoved ved Kjøbet af Bogen, og at Præsident Smith var og er retfærdiggjort, fordi han handlede som han gjorde i Sagen, og skulde ikke været dadlet, som skeet er, i denne Sag af Broder Green.

Præsident O. Cowdery opstod derefter, og viste ved nogle faa tydelige Bemærkninger, hvorledes Satan havde søgt fra Begyndelsen at ødelægge Mormonsbog, og for at gjøre dette havde han virkeligen rettet sine Pile imod Guds Tjenere, som var kaldte til at bringe den frem og bære Vidnesbyrd om den for Verden, og havde nu søgt Leilighed imod Tjenerne ved at forføre Brødre til at sige, at de havde talet tvetydigt om Prisen for Protokollen, som overraktes sidste Sabbat; og at Broder Alldridge og maaskee andre blev Gjenstand for denne onde Indflydelse, og Broder Green retfærdiggjør dem i denne Ting, og dadler Præsident Smith, og er og bør ikke være retfærdiggjort fordi han gjør saaledes.

Præsident Cowdery vedblev at vise, at Bogen var kjøbt saa billig, som det kunde være, og var virkeligen værdt det, som blev given for den, nemlig tolv Dollars.

Ældste Cahoon bad om Tilladelse til at afbryde Præsident Cowdery et Dieblik for at underrette Raadet om, at for lidt siden gik Broder Green forbi Huset, og naar Taleren sagde ham, at Raadet overveiede hans Sag, og bad ham at komme ind, sagde han, at han skulde begive sig til sin egen Forretning og gik saa sin Vei uden at tage Hensyn til Raadet.

Præsident Cowdery tog igjen fat paa Sagen, idet han viste, at Broder Alldridges Hensigt, eller idetmindste den Aands Hensigt, som var i ham, var at tilintetgjøre Kirkens Hovedmænds Charakteer og at vise, at vi agtede at drage Vinding af Brødrene og udpresse mere af dem end Bogens Priis; og nu, istedetfor at agte vore Følelser, foragter han os allesammen, og viser at han har ingen Tro paa Høiraadet.

Strax efter kom Broder Green ind og sagde, at han havde været opholdt længere end det var hans Hensigt, idet han havde været i Chagrin i Forretning, og maatte aflevere Hesten og Seletøiet til Eieren førend han kunde indfinde sig i Raadet.

Præsident Rigdon stod derefter op og afgjorde, at Broder Green skulde ikke været forhindret fra at være her af nogen anden Forretning; og om saa var, skulde han have tilkjendegivet det for Raadet og forlangte en Udsættelse.

Præsident Cowdery bemærkede derpaa, at han tænkte, at Sagen var tilstrækkelig bragt for Raadet, og vilde ikke sige mere. Og Præsident Rigdon gik frem til at give sin Afgjørelse — at Broder Green skulde, om han havde været misfornøiet med Præsident Smith, gaaet hen og sagt ham sin Indvending, og ikke sagt noget derom til sin Næste. Og desuden, at Broder Alldridge, som er bleven viist, har været skyldig i at forsømme sine Bønner for Gud, og har derfor ikke havt Guds Aand til at bevare ham fra Satans Fristelser, og er falden i Synd, og gjorde virkeligen urigtig i at opreise Indvendinger mod Prisen

paa Bogen, som overraktes sidste Sabbat, og var under Indflydelse af en ond Aand.

Broder Green holder med den onde Aand i Broder Aldridge og siger, at han er retfærdiggjort i hvad han har gjort, og derfor er det tydeligt, at en ond Aand regjerer i Broder Greens Bryst. O det er ogsaa ligesaa indlysende, at Præsident Joseph Smith jun. var retfærdiggjort i at revse den onde Aand, og det var ikke alene forsvarligt af Præsident Smith at revse den onde Aand, men ogsaa hans Pligt som Præsident og første Ypperstepræst i Christi Kirke, beskikket af Gud til at føre samme ind i al Retfærdighed.

Høiraadets Præsidentskabs Afgjørelse er derfor i Korthed, at Broder Green bliver, og er nu, udelukt fra denne Kirke, og skal ikke mere være et Medlem indtil han kommer ind ved Daabs Ordinancen, saaledes som bestemt af Evangeliet at skulde skee i Kirken.

Dette bifaldtes af alle Raadsmedlemmerne, undtagen Coe, som spurgte om ikke Broder Green skulde have Rettighed til at tilstaae sine Feil, og endnu opholdes i Kirken. Han tænkte derfor, at det var Broder Greens Rettighed til at faae en Om-Organisation af Raadet og et gjentaget Forhør. Dette var nærved at blive tilstaaet, og Raadet at blive opsat til paafølgende Morgen, men Raadsmedlem Coe udbad sig en Forklaring af Præsidenten, og blev underviist som følger:

„Naar en skændig Brøde er begaaet og Beskæmmelse er tilføiet Høiraadet, da er det Høiraadets Præsidentskabs Rettighed at træde det med Uvillie under Fødder og afskære Fornærmeren, saaledes som i det nu afgjorte Tilfælde!"

Raadsmedlem Coe tilbagekaldte da sin Indvending mod Præsidentskabets Afgjørelse, hvilken anerkjendtes af hele Huset, og Raadet sluttedes.

Sylvester Smith,
Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. Hansen	1 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
Johan Svenson . . .	45 —	„ —	„ —
A. P. Trane	20 —	„ —	„ —
K. Petersen	36 —	„ —	„ —
N. Nilson	37 —	3 —	„ —
Summa	139 —	3 —	„ —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1855. Priis: 6 ß pr. Expl

Hvad er Mormonisme?

Ovenstaaende er et Spørgsmaal, som er bleven gjort af Mange og hyppigen overveiet af tænksomme Mænd, eftersom det har fremstillet sig selv for Verden. Mormonisme er udtrykkeligen af amerikansk Oprindelse, forsaavidt Navnet angaaer, og forsaavidt som Mennesker, der staaer udenfor, har nogen Kundskab om dens Oprindelse. Den er ikke desmindre en Aabenbaring fra Himlene til Menneskene, indførende en ny Huusholdning til den menneskelige Familie, nemlig det evige Evangelium, hvilket er bleven fordærvet, omdannet og forandret. Den er den Religion, som Adam, Enoch, Noa, Melchisedek, Abraham Loth, Isaak, Jacob, Moses, Jesus og Apostlene havde paa Asiens Fastland, og som Lehi, Nephi, Alma, Moroni, Mormon og en Hær af Andre havde paa dette Fastland (Amerika). Den har sin Oprindelse fra Gud, og er blot for Nærværende som en Indledning til Nydelsen af de Forhaabninger, som de Guds Mænd havde, der, endskjøndt troende, døde „i Tro" uden Besiddelse, „idet de saae Forjættelsen langt borte." Den er den levende, beaandende, kraftige, aandrige Magt; istedetfor det døde, henvisnede, kraftløse, aandløse Legeme eller Form. Den leder Mennesket til Kundskab om sig selv viser det dets Forhold til Medmennesker, til Verden, til Hellige, til Engle, til Aander og til Gud. Den udfolder Menneskets Oprindelse og Bestemmelse, og oplukker den mørke, uigjennemtrængelige Fremtid; den lærer, hvorledes man skal leve og døe og leve igjen; den er Livets Videnskab; Kundskaben om det Nærværende og Tilkommende, Himlene afslørede og Evigheden opladt.

Staaende paa dens brede Forhøining, omgiven af Sandhedens Mantel, kiger det Guds Menneske ved Tro ind i Fremtiden, drager Evighedens Forhæng tilside, afhyller Himlenes Hemmelighed, og skuer gjennem den dunkle Række af utalte Aar den store Elohims Hensigter, eftersom de ruller frem i al deres Storhed, Magt og Herlighed. Saaledes staaaende paa den smalle Hals af Tiden og skuende det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende, seer han sig selv som et evigt Væsen, der har Krav paa Slægtskab med Gud, en Guds Søn, en Gnist af Guddommen, udsprungen fra Ilden af hans evige Flamme. Han betragter Verden og Menneskene i alle deres forskjellige Stillinger, kjender sine sande Interesser, og med den Viisdom, som er meddeelt

ham af hans celestiale Fader, fatter han deres Oprindelse og Bestemmelse. Saadan var de førnævnte Ærværdiges Religion; den var ikke en tom Fabel; de vidste paa hvem de troede; og vidende, fyldte med Prophetiens og Aabenbaringens Aand, „talte de som de blev drevne af den Hellig Aand." Saadan er Mormonismen ogsaa. Den er ingen forfængelig Tro, ingen fortærsket Munke- eller snøvlende Præste-Troes-Formel, som vilde hænge Menneskets Skjæbne over et gabende Svælg i en svag, skjør Traad, og true ham med flydende Ildflammer, Gafler, Rister, Slanger og evig Ild, for at skræmme ham til at frygte en Gud, som de beskriver, hvilken han ikke kan elske.

Den derimod, som har den sande Religion, hans er Kundskaben, som, oplyst af Gud og udfoldet, vil vorde saa udstrakt som Verden og sprede sig igjennem Rummet; hans Lov er Kjærlighedens Lov, hans Regel Retfærdighed mod Alle. Han elsker sin Næste og gjør ham godt; han elsker sin Gud og dyrker ham derfor; han seer Sandhedens Magt, som liig Lyset eller Gud, spreder sig gjennem hele Rummet, oplyser alle Verdener, og trænger igjennem hvor Mennesker eller Engle, Gud eller Sphærer er kjendte; han klynger sig til den; Sandhed er hans Hjælm, Harnisk, Skjold, hans Klippe, hans Forsvar; hans Alt i Tid og Evighed. Mennesker kalder ham en Daare, fordi han ikke kan styres af deres Daarlighed, ei heller følge i deres vildledende, ustadige Kjølvand; men medens de griber efter Skygger, tager han fat paa Virkeligheden; medens de lader sig nøie med en forvoxet, sprællende Religion, som er tildannet for Tiden, men har Intet at gjøre med Evigheden og qvæler Menneskets høieste og ædleste Principer, før han anerkjende Gud, og idet han anerkjender ham, tør han adlyde ham og bekjende den Tro, som Gud har givet ham. Han griber efter al Sandhed, menneskelig og guddommelig; han har ingen Kjæledægge af Læresætning at understøtte eller Yndlings-Troesformel at opholde; han har Intet at tabe undtagen Vildfarelse, Intet at vinde undtagen Sandhed. Han gaaer, arbeider og søger efter den som efter en skjult Skat; og medens Andre er fornøiede med Avnen og Skallen af Halm, lægger han Beslag paa Kjærnen, Substantsen, Hovedbestanddelen af Alt, som er godt, og klynger sig fast til Alt, som vil forædle og ophøie Menneskeslægten.

Saadan var de Gamles Religion baade paa Asiens og Amerikas Fastland, og det evige Evangelium bekjendtgjort i de sidste Dage er hverken meer eller mindre end den gamle Religion gjenoprettet. Det er Begyndelsen til „Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af. Det er Tilbagebringelsen af gamle, evige Principer, hvorved Mennesker kan kjende Gud, som de kjendte ham fordum; ikke en ubestemt Forestilling, ikke en blot Form, men en levende Virkelighed. Dets Lærdomme, dets Skikke, dets Grundsætninger, dets Præstedømme er ovenfra, aabenbaret fra Himlene, og dog nøiagtig overeensstemmende med alle forrige Aabenbaringer. Det er ikke bleven og det kan ikke blive bekæmpet med Held hverken i dets guddommelige Troværdighed, Lærdomme, Skikke eller Præstedømme. Det er lempet efter Menneskeslægtens og Verdens Behov, baade i moralsk, social, religiøs og politisk Henseende. Det er ikke et sygeligt, ømtfølende, qvindagtigt Legetøi; ikke en spøgelsesagtig, aandelig, luftig Drøm, men en levende, alvorlig, stedfindende Virkelighed, skikket baade for Legeme og Aand, for Jord og Himmel, for Tid og Evighed. Det trænger ind

i alle Livets Forgreninger. Det lemper sig ikke efter Menneskenes Philosophi, Politik, Troesformler og Meninger, men danner dem i sin guddommelige Form. Det kan ikke blive indflættet i en falden Verdens mangeartede, fritænkerske Principer; men opløfter Alt, som er i Verden, som vil underkaste sig dets Forskrifter, til sit eget forædlende, ophøiede og værdige Banner. Det søger al Sandhed, og griber efter al Kundskab; det er Guds aabenbarede, levende og varige Villie til Mennesket, en Forbindelse mellem Himlene og Jorden; det er Natur, Philosophi, Himle og Jord, Tid og Evighed forenede; det er Himlenes og Jordens, Guds, Engles og Helliges Philosophi. Glædede Fortidens Guds Mænd sig i Sandheden? — saa gjør vi; havde de Aabenbaringer og Syner? — saa har vi; propheterede de? — saa gjør vi; stod Gud i Forbindelse med dem? — saa gjør han med os; propheterede de om „alle Tings Gjenoprettelse?" — vi siger den er for Døren; propheterede de om et Guds Rige? — vi hjælper til at bygge det op; havde de Engles Betjening? — saa har vi; havde de Propheter, Apostler, Hyrder, Lærere og Evangelister? — saa har vi; havde de Prophetiens og Aabenbaringens Aand? — saa har vi; forventede de vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse og herlige Aabenbarelse? — saa gjør vi; forventede de at Gud vilde udrense de Ugudelige af Jorden og indføre en Retfærdigheds Regjering? — saa gjør vi; forventede de, at Jesus og de Hellige skulde regjere paa Jorden? — saa gjør vi. Vi forventer virkeligen alle Ting, som de forventede, søger at kjende alle Ting, som de kjendte, og at tilveiebringe alle Ting, som de propheterede om, hvis store Fuldendelse er alle Tings Gjenoprettelse; og Mennesker maa lyve og skraale og rase, de kan ikke tilintetgjøre Guds Hensigter, eller hindre Fremgangen af den evige Sandhed eet Dieblik — dens Gang er fremad, bestandig fremad! og den trodser Modstand.

Mormonismen er kjæk, frygtløs og uafhængig; grundet paa den evige Sandheds Principer, er den ligesaa langt over Nutidens klynkende, snøvlende, beqvemme Religion, som Elias Religion var overlegen Baals Propheters krybende, kaabevendende, moderne Religion i hiin bolde, djærve og ærværdige Mands Dage. Ene og alene udfordrede han den forenede Trop af de bukkende, smigrende og almeenyndede Theologer paa hans Tid. Saaledes fremstaaer Mormonismen som en levende Gaade for Jordens Nationer, trodsende den forenede Kraft af den nærværende klynkende, grædende, vaasende, hykkelske og religiøse Tidsalder; og naar de slavisk krybende Leietjenere faaer skraalet og pralet som Baals Præster gjorde, ubemærkede og ukjendte af deres døve, fraværende „Ukjendte Gud," vil Mormonismen staae frem med kjæk Pande, og omendskjøndt uforfinet og iført sine Cameelhaars Klæder og Læderbælte, uden Theologi, uden Rettroenhed og uden Fromhed — saadan som Religionisterne har det — med Bevidsthed om Sandhedens Almagt og forladende sig paa Jehovas Forjættelser vil den træde frem for forsamlede fiendtlige Hære og i Paasyn af en forundret Verden udraabe: „Hvor er den Herre Elias's Gud!" Præstebedrageri vil henvisne ligesom Jonas's Kikajon, naar det berøres af den antændende celestiale Flamme; falske Politikere og Philosopher vil skjule deres Hoveder; den evige Sandheds almægtige Kraft vil staae afhyllet for samlede Hæres Aasyn, og Nationerne vil kjende, at Gud regjerer i Himlene, og at Mormonismen ikke er en usikker Indbildning,

og et vildt Hjernespind, men den største Gave, som kunde meddeles Mennesket; en celestial Skat, en jordisk og himmelsk Arvedeel, en levende, vedvarende og evig Virkelighed.

(Af „Mormonen" for den 28de Juli.)

Tale af Præsident Brigham Young
holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.
(Af Deseret News, den 25de April 1855.)
(Fortsat fra Pag. 298).

Er disse Forestillinger underlige for Eder? Læs og erfar hvorledes Herren beskyttede Israels Børn i forrige Dage, endog under deres Ugudelighed og Oprør imod ham.

Naarsomhelst en god Mand pleiede at sige til Israel, ophør med Eders Ugudelighed, vend om fra Eders Afguder og søg Herren, og de adlød hans Raad, da pleiede Herren at fægte deres Slage og dræbe deres Fiender i sneseviis og hundredetusindviis. Og ved een Leilighed slog Herrens Engel eet hundrede og fem og firsindstyve Tusinde af dem, som kom imod hans Folk for at ødelægge dem „og naar de opstod tidlig om Morgenen, see! da var de alle døde Kroppe." Saaledes læses det i Bibelen. Herren fægtede deres Slage.

Atter, „Elisas Tjener saae at der var Flere med dem, end Alle som var imod dem; han saae Bjergenes Sider bedækkede med Ildvogne."

Naar Herren kommanderer hine usynlige Væsener, skal jeg sige, dem, som har havt deres Opstandelse? Ja, Millioner paa Millioner flere end denne Jords Indvaanere, de kan fægte vore Slage.

Nu vel! siden een Engel kunde fægte deres Slage i forrige Tider og overvinde Guds Folks Fiender, hvem skal vi frygte? Skal vi frygte dem, som kan dræbe Legemet, og derefter ikke kan udrette mere? Nei, men vi vil frygte ham, som er i istand til ikke alene at tilintetgjøre Legemet, men har ogsaa Magt til at kaste baade Sjæl og Legeme i Helvedes Ild.

Der er et Lærdomspunkt, jeg nu vil fremstille for Eder, eftersom det falder mig i Tankerne. I veed at Mange tænker at Djævelen har Herredømme og Magt baade over Legeme og Aand. Jeg ønsker at sige Eder, at han har ingen Magt over Mennesket, uden forsaavidt Legemet overvinder Aanden, som er Mennesket, som bukker under for den Ondes Aand. Aanden, som Herren bringer ind i Tabernaklet af Kjød, er under den Almægtiges Befaling, men Aand og Legeme er forenede for at Aanden kan have et Tabernakel og blive ophøiet; og Aanden er paavirket af Legemet og Legemet af Aanden.

For det første er Aanden reen og under Herrens Bestyrelse og Indflydelse, men Legemet er af Jorden, og er underkastet Djævelens Magt, og er under den mægtige Indflydelse af den faldne Natur, som er af Jorden. Om Aanden bukker under for Legemet, da har Djævelen Magt til at overvinde baade det Menneskes Legeme og Aand, og det taber begge.

Erindre Brødre og Søstre, Enhver af Eder, at naar Ondt indgydes Eder, naar det opstaaer i Eders Hjerter, det er formedelst den timelige Organisation.

Naar I er fristede, slagne og stiger ud af Veien uforsigtigen; naar I er overrumplede af en Feil, eller begaaer en Forseelse uforvarende; naar I er fulde af ond Lidenskab, og ønsker at give efter derfor, standś da og lad Aanden, som Gud har sat i Eders Legeme, tage Bestyrelsen. Om I gjør det, vil jeg love Eder, at I skal overvinde alt Ondt og erholde evige Liv. Men Mange, altfor Mange, lader Aanden bukke under for Legemet og bliver overvundne og tilintetgjorte.

Indflydelsen af Fjenden har Magt over alle Saadanne. De, som overvinder enhver Lidenskab og ethvert Onde, vil helliges og beredes til at nyde Evigheden med de Velsignede. Om I aldrig har tænkt paa dette før, forsøg til at fatte det nu. Lad det hvile paa Eders Sind og see om I kan opdage i Eder selv Virkningerne af Aanden og Legemet, som udgjør Mennesket. Vaag vedvarende og retskaffent over Aanden, som Herren har sat i Eder, og jeg vil love Eder, at I skal blive veïledte til Retfærdighed, Hellighed, Fred og god Orden.

Men lad Legemet sætte sig op med dets Lidenskaber, med den faldne Natur henhørende til det, og lad Aanden underkaste sig det, saa er Eders Ødelæggelse sikker. Paa den anden Side, lad Aanden tage Anførselen og bringe Legemet og dets Lidenskaber til Underkastelse, og I er frelste.

Det er lærerigt at overveie Menneskenes Handlinger, og iagttage hvad som driver dem til at handle, og at see hvor tilbøielige de er til at gaae ud af Veien, hvor svage de er, hvorledes de komme til kort, hvor feilende i deres Aand til at gjøre Herrens Villie, og hvor frygtagtige de er. Bange for hvad? Betænker I, og forstaaer I, at Eders Frygt aldeles tilhører Eders Legeme, at den ikke tilhører Eders Aand? Lad mig sige Eder, naar Aanden er eengang adskilt fra Legemet, er den een af de skjønneste og yndigste Gjenstande, I kunde tænke Eder, og der er Intet, som kan give en reen Aand saa megen Glæde, som at have det Privilegium at blive adskilt fra Legemet og gaae tilbage til dens Fader i Himmelen for at vente paa Opstandelsens Morgen.

Erindre dette, naar I er pinede af af Frygt og Skjælven og udbryder: „O, hvad skal vi gjøre!" Erindrer I hvad der er bleven sagt her? Jeg erindrer, naar jeg tugtede visse Individer, som i Virkeligheden ikke vare det værdt, at man lagde Mærke til dem, at Nogles Raab var: „O Kjære! vi vil Alle vorde tilintetgjorte, hvor skal jeg gaae for at frelse mit Liv til Norden, Syden, Østen eller Vesten?" Den Frygt skrev sig fra Tabernaklets Organisation, og ikke fra Aanden, som boer i det.

Den Frygten og Bæven, de bange Anelser og Vankelmodigheden kommer fra den Uro vi har for at vide, hvorledes vi skal frelse os selv henhørende til Kjødet. Den Svaghed er ikke opkommet i Aanden.

Jeg er plaget med det ligesom I er, men hvad lærer mig min Fornuft, Jesu Christi Aabenbaringer, de hellige Skrifter og Evangeliets Aand? Alt mit Tabernakel er af sammenligneIsesviis liden Værdi, endskjøndt det er et ret smukt eet, og et som jeg er villig til at tage igjen paa Opstandelsens Morgen. Herren gav det til mig, og jeg er taknemmelig for det. Naar det er min himmelske Faders Villie, at min Aand skal vende tilbage til ham, hvad bryder jeg mig om det hensmuldrende Tabernakel, naar Aanden er løsladt og sat fri fra dens Fængsel af Leer? Den kan gaae til Faderen,

som gav den, indtil Legemet er gjenopreist, da Aanden atter vil vorde gjenforenet med Tabernaklet for at ophøies til Troner, Riger, Fyrstendømmer og Magter og udsprede sig omkring, og paa Tilvæxten skal der ingen Ende være.

Frygt opstaaer fra Kjødets Skrøbelighed, hvorover Djævelen har Magt. Vi skulde forholdsviis bryde os ikkun lidet om det; lad det smuldre, lad det falde sammen og gaae tilbage til dets Moder Jord, og blive forvaret til Opstandelsens Morgen. Jeg skal have dette Legeme igjen, hvad behøver vi da at være bekymrede for, hvor hurtig vore Legemer opløses? Alt jeg bekymrer mig om i min Aand, i min Dømmekraft og i mine Dieblikke af Overveielse og Aabenbaring, er blot, at jeg ønsker at udholde for at bekæmpe Tabernakler, hvori Djævle boer, indtil den sidste er dreven fra Jorden. Lad mit Tabernakel derfor blive her og stride med den faldne Natur, som det har arvet, og lad min Aand reise sig triumpherende over det, indtil enhver Lidenskab, Følelse og Begjerlighed er bragt til Underkastelse under Guds Villie. Lad mig blive her, indtil jeg har fuldkommet dette, og har gjort det Arbeide, jeg var bestemt til i denne min Prøvestand, da vil min Aand være fri for Pøbel og Strid, og jeg kan stige høit over hine, som har Magt over dem, ja over Død, Helvede og Graven.

Jeg siger til de Sidste Dages Hellige, som kommer her Tusinder efter Tusinder, og kommer ind i Kirken i titusindviis, begynd at tænke, især nogle af Eder, I første Ældste, og spørg Eder selv, hvormange I kan erindre af dem, som nu er i god Tro i Kirken i Forhold til det Antal, som I veed er komne ind i den, og I vil finde, at der er ikkun meget faa.

Om I skulde jage op mange af dem, som i en Tid er blevne døbte, men endnu ikke er udsamlede, og spørge dem, om de troer, at Joseph Smith var en sand Guds Prophet, og at Mormonsbog er sand, vil Adskillige af dem svare: „O ja!" Hvorfor hjemsamles I ikke da med de Hellige?" „Aa jeg veed ikke, jeg er fattig nu, men jeg skulde synes meget godt om, at indsamles med dem." Til samme Tid veed jeg, at deres Følelser er: „Om jeg reiser derhen, vil jeg vorde forfulgt, men om jeg lever her, vil jeg have Fred med mine Naboer, saalænge som jeg lader religiøse Sager uberørte, og her kan jeg leve uden Forfølgelse, indtil mit Tabernakel er færdigt at vende tilbage til Jorden." Hvad er det som gjør, at de har den Frygt for Prøvelser og Forfølgelser? Det er paa Grund af deres Legemer. Aanden er ikke frygtsom. Om den var frie for Tabernaklets Betyngelser, vilde ingen saadan Frygt tilkjendegives; og medens vi er i Kjødet, er Evangeliet beregnet paa at befrie dem, som lever efter dets Grundsætninger, fra al saadan Frygtagtighed.

Jeg erindrer mange Gange, naar Broder Joseph, efterat have overveiet hvor mange der vilde komme ind i Guds Rige og gaae ud igjen, pleiede at sige: „Brødre! jeg er endnu ikke falden fra og føler heller ikke til at gjøre det." Mange af Eder kan uden Tvivl erindre hans Ord. Joseph maatte bede hele Tiden, øve Tro, leve efter sin Religion, og ære sin Kaldelse for at kunne erholde Herrens Aabenbaringer, og for at holde sig stadig i Troen.

Kjender I ikke Andre, som har havt Aabenbaringer næsten lige med dem Joseph Smith havde, men som er gangne over Bord? Martin Harris erklærede for Gud og Engle, at han havde seet

Engle. Faldt han fra? Ja, endskjøndt han siger, at Mormonsbog er sand. Oliver Cowdery forlod ogsaa Kirken, endskjøndt han aldrig fornegtede Mormonsbog, endog ikke i hans lastefuldeste Dage, og kom tilbage i Kirken før han døde. En Herre i Michigan sagde til ham, medens han var Sagfører: „Hr. Cowdery! jeg seer Deres Navn fæstet til denne Bog, om De troer, at den er sand, hvorfor er De da i Michigan?" Hvorpaa samme Herre oplæste Navnene paa Vidnerne og sagde: „Hr. Cowdery, troer De denne Bog?" „Nei, min Herre," svarede Oliver Cowdery. „Det er meget godt, men Deres Navn er fæstet til den og De siger her, at De saae en Engel, og Pladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke troer den. Hvilken Gang havde De Ret?" Hr. Cowdery svarede: „Mit Navn er fæstet til den Bog, og hvad jeg der har sagt, det saae jeg; jeg veed, at jeg saae det, og Tro har Intet at gjøre dermed, thi Kundskab har opslugt Troen, som jeg havde paa Værket, siden jeg veed, at det er sandt." Han gav dette Vidnesbyrd, medens han procederede for Retten i Michigan. Efter at han forlod Kirken, troede han fremdeles Mormonismen; og saaledes er det med Hundreder og Tusinder af Andre, og dog lever de ikke efter den.

Om de Hellige imellem disse Bjerge vilde leve efter deres Religion efter den bedste Kundskab de havde, efter hvad de seer, føler og hører, saa findes der ingen Magt, der kunde bevæge dem ud af deres Plads.

Mange af de Nykomne har blot været i Kirken en kort Tid, men I maa tage de Hellige som et Samfund, fra dem som har været i Riget tyve og to og tyve Aar til dem, som har annammet det blot for nogle faa Aar siden, og, efter mine Følelser og min Tro, og jeg vil opfordre enhver Mand og Qvinde, som har faaet den Hellig Aand, til at sige om jeg har Ret, er Tro og gode Gjerninger i hurtig Tilvært iblandt dette Folk. I veed, om jeg taler Sandhed eller ikke! Om de ikke har voxet, for Himlens Skyld, for Guds Skyld, for Eders egen Sjæls Skyld, for Zions Skyld, for Jerusalems Skyld, og for det adspredte Israels Skyld, lad dem voxe fra denne Stund af og fremdeles. Lad „Mormonismen," Evangeliets Tro, som er „Mormonisme," vedblive at tiltage og ophør med alle Eders onde Idrætter og vend om til Herren og vær retskafne og sande. Jeg siger Eder, at en Mand kan ikke troe „Mormonismen," saaledes som jeg gjør, og være en slet Mand.

I vil finde i det Gamle og Nye Testamentes Skrifter og i andre Aabenbaringer fra Gud, at der er en tydelig Adskillelse gjort imellem Synderen og den Ugudelige. En Person maa, for at være ugudelig, have kjendt Gudfrygtighed, og maa have en Kundskab om hvad Herren fordrer af ham. Der er mange iblandt dette Folk, som troer Evangeliet af deres ganske Hjerte, men handler dog slet; dette gjør dem ugudelige. Gjør ikke meer noget Ondt, men beflit Eder paa gode Gjerninger, og plei Tro og Velvillighed imod hverandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Dette Nummer slutter den fjerde Aargang af Stjernen, hvilket ogsaa bringer os til at tænke paa, at andre tolv Maaneder af vort Arbeide er tilbagelagte i dette Land. Og ved at kaste et Blik tilbage paa den Tid, som er hengleden saa behagelig, og tillige paa de Arbeider, hvormed vi har været sysselsatte og de Velsignelser, som har ledsaget samme, føler vi til at udtrykke vor Taknemmelighed til den Almægtige, hvem al Priis og Ære tilkommer, at formedelst hans overvættes Naade og Godhed, hans Tjeneres svage Bestræbelser er bleven kronede med Fremgang. Herren har taget Hensyn til det hellige Præstedømme, eller med andre Ord, til den Myndighed, som han igjen har gjenoprettet paa Jorden og givet til Mennesket. Han lader den Hellig Aand ledsage samme, idet den bærer Vidnesbyrd til de Oprigtige af Hjertet, oplyser Sindet og styrer Dømmekraften, under hvis Forskrift vi har bestræbt os for at arbeide. Og i alle vore Udvalg osv. har vi havt Adgang til den Kilde, hvorfra Lyset udgaaer, og har bønfald om at Aanden skulde føre til Sindet det, som vilde være bedst skikket til at gavne de Hellige, til at opbygge dem i den Herres Værk, som de har sluttet Pagt med at ville tjene og adlyde, paa det at deres Tro maa forøges saa vel som deres Forstand, saa at de, ved at modtage Linie efter Linie, maatte blive opmuntrede til at gaae frem fra Naade til Naade og blive istand til i en liden Grad at fatte den Almægtiges store Plan, ved hvilken Menneskene formedelst Lydighed kan blive bragt tilbage fra den faldne Tilstand og deelagtiggjøres i de ved Frelseren sikkrede Velsignelser, hvis fulde Nydelse ingen Tunge formaaer at udtrykke. De Nydelser og Forbindelser, som de Lydige opnaaer ved Evangeliet, er værdt at gjøre ethvert jordisk Offer for. Hvo kan være saa blottet for Følelse og ligegyldig for eget Vel, at de vil foretrække at hænge ved Jorden med alle dens Tillokkelser og Vederstyggeligheder, istedetfor at give Agt paa den Almægtiges Budskab, som har været forkyndt mundtligen i dette Land for Tusinder, hvis Øren har været hilsede med Sandhedens Lyd, og hvis Hjerter er bleven bragte til at føle dens overbevisende Indflydelse? Atter, de Sandhedsprinciper, som er bleven udviklede og uudslettelig prentede paa Papir, har gjort deres Opfordring til Tusinder. Ved dette Middel er Propheters og Apostlers Røst bleven hørt i dette Land! Aandens rolige sagte Stemme har ledsaget Ordet og baaret Vidnesbyrd om Sandheden. Hvo kan være saa blind, at de endog tillukker deres Øine for Sandheden og forhærder deres Hjerter, saa at en Opfordring, som er understøttet af den Almægtige, agtes som en unyttig Ting?

De Gjenstande, som er bleven fremstillede i denne Aargang af Stjernen, anbefaler sig selv til enhver tænkende Sjæl, enten de er i Pagten eller ikke; og vi stoler paa, at det Fremsatte formedelst Herrens Velsignelse har bidraget til at oplyse Mange paa Livets kundbrede Sti, og har uden Tvivl været en stor Kilde til Trøst og Belærelse for de Hellige, som har lagt for Dagen en Attraa efter det trykte Ord, ved at bestræbe sig for at erholde det, hvilket er eenstydigt med at vise deres Tro ved deres Gjerninger. De, som har hjulpet til at fremme det

trykte Ords Udspredelse, maa føle en ubeskrivelig Glæde og Tilfredshed ved at have bidraget til Understøttelsen af Værker, som vil prædikes i tilkommende Tidsaldere og lade Tusinder af Menneskenes Børn uden Undskyldning, og vil staae som et Vidnesbyrd mod dem, dersom de ikke giver Agt paa den advarende Røst og adlyder.

Til Velynderne af Stjernen udtrykker vi vor Taknemlighed og siger: Gud velsigne Eder og gjøre Eder dygtige til at virke rigeligere, at Lyset maa gaae ud og være en Ledestjerne for Tusinder, som nu vandre i Mørket, at de kan komme til Kundskab om Sandheden, og formedelst Lydighed erholde Frelse i vor Guds Rige.

Udenlandske Efterretninger. Fra St. Louis Luminary erfarer vi, at Præsident Erastus Snow forlod St. Louis den 17de Juli for at tage til Atchison og over Sletterne til Saltsøstaden. Han forventes at komme tilbage til St. Louis i Slutningen af dette Aar. Under hans Fraværelse er the Luminary under Orson Spencers duelige Bestyrelse, som ifølge vor sidste Efterretning var ifærd med at udføre en kort Mission til Cherokee Indianerne, vesten for Staterne Arkansas og Missouri.

Ligeledes har vi erfaret ved et fra en Reisende i „Mormonen," indrykket Brev, at Ældste Jacob F. Secrist, senest Præsident over den tydske Mission, er død paa Sletterne mellem Atchison og Kearney af Anstrengelse ved at indhente bortløbet Qvæg.

Fra Millennial Star melder vi, at de i vor Stjerne Nr. 22 anførte Missionær-Brødre ankom til Liverpool den 14de August.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 368.)

Forhandlinger i et Høiraad, holdt i Kirtland den 19de Septbr. 1835. Tilstede var Præsident Joseph Smith jun., O. Cowdery, D. Whitmer, F. G. Williams, S. Rigdon og W. W. Phelps.

Raadsmedlemmer

John Smith, Orson Johnson, Newel Knight, John Whitmer, Samuel H. Smith, John Johnson, Joseph Smith sen., Joseph Coe, Hyrum Smith, Levi Jackman, Noah Packard, Roger Orton.

Gjenstanden for Raadet fremsattes af Præsident Joseph Smith jun., som følger: „For nogle Uger siden prædikede Ældste Jared Carter paa Sabbaten for Menigheden, og nogle af Brødrene fandt Feil ved hans Lærdomme; og dette Raad opfordres til at afgjøre denne Sag, og erfare hvem som var den Feiltagende."

Sex beskikkedes til at tale.

Ældste Carter gik frem til at tale vidtløftigt og forklare hans Hensigter, hvorfor han lærte som han gjorde, idet han sagde han troede, at Gud ledte ham ved sin Aand, og efter at han var bleven irettesat af Præsidenterne Cowdery, Rigdon og Phelps, paakaldte han Herren, og modtog igjen et Vidnesbyrd af Aanden, at han havde Ret og Præsidenterne Uret. Ældste Carter lærte i hans Slutningsbemærkninger, at Gud havde viist ham ved at lægge sin Haand paa ham i Straffedom, ved at befrie ham derfra,

at han saaledes blev irettesat af Himlen or sin Uretfærdighed, og at han blev gjort til et Exempel for hele Kirken, og Gud vilde fordømme dem, om de ikke opholdt Committeen, thi han var gjort til et Exempel i denne Ting.

Præsident Rigdon opstod og sagde, at han var tilstede i Forsamlingen, hvor Ældste Carter talte og var sikker paa og er sikker paa, at han ikke havde Viisdoms Aand til at lede; og efter at han havde sat sig ned, og Ældste Samuel Smith havde benyttet en halv Time, fyldt af Aanden, opstod han igjen og sagde, at om Nogen talte imod Committeen, vilde Gud forbande ham og opløftede Commiteen over de sædvanlige Brødre, og sagde, at Gud vilde drage Omhu for Committeen, og Brødrene havde Intet at gjøre med dem, thi deres Stilling var beskikket dem af Gud og ikke af Mennesker; derfor vil Gud forbande hver Mand og Qvinde i Kirken, som skal tale ilde om Committeen. At han sagde Ældste Carter dengang under fire Øine, at han gjorde urigtig; og tilligemed andre af Præsidenterne raadede ham, at han, efter at han fik fuldbyrdet en vis Mission til Østen, skulde gjøre en Tilstaaelse for at tilfredsstille mange af Brødrene, som var bedrøvede over ham.

Præsident Phelps reiste sig derefter og sagde, at Præsident Rigdon havde nøiagtig fortalt Sagen, saavidt som han havde gaaet; men een Ting endnu — Ældste Carter befalede Brødrene at bede for Committen og fordrede det i Herrens Navn med en brydende Stemme og Gebærde, som ikke er overeensstemmende med Jesu Aands Sagtmodighed.

Præsident O. Cowdery opstod og sagde: Jeg agter ikke at optage megen Tid med at tale; thi de, som har talt, har meget træffende udtrykt mine Tanker og Følelser om Gjenstanden; at i det Raad og den Samtale, som han og de andre to Præsidenter havde givet og havt med Ældste Carter, havde de Sagtmodighedens Aand, og ønskede ikkun at gjøre ham Godt, og havde ingen personlige Følelser og udtrykte ikke nogen, men det Modsatte.

Præsident John Whitmer stemte overeens med de ovenanførte Fremstillinger og sagde, at han troede ikke, at Gud havde gjort Ældste Carter til et Exempel, thi han var ikke som saadan for Kirken; og Gud havde ikke aabenbaret det for de Hellige; og atter, at Ældste Carter skulde byde de Hellige til at bede for Committeen, thi ved at gjøre saaledes, om de ikke holdt med ham, maatte de bede for hans Afsættelse, og saa vilde alle hans Forehavender gjøres frugtesløse.

Adskillige Andre blev kaldte paa, og Alle bevidnede, at disse Ting, som var bleven udtrykt ovenfor, var sande, og saaledes som de forstod dem; og een Ting endnu: Ældste Carter sagde, at endog Committeens Feil kunde falde tilbage paa Brødrene, om de forsømte at bede for dem.

Efter at have hørt Vidnesbyrdet talte de sex Raadsmedlemmer, og Summen af deres Overbeviisning om Sagen var som følger, nemlig:

Raadsmedlem John Smith sagde, at han tænkte, at Ældste Carter udtrykte ikke sit Hjertes Følelser saaledes at de forstodes, og maaskee hans Hjerte ikke var saa haardt som hans Ord var haarde til.

Fader Joseph Smith sen. sagde, at Ældste Carter var opløftet og annammede ikke Præsidenternes Formaninger og tabte som Følge deraf den rette Aand,

og har saaledes faret vild siden den Tid han holdt sin Tale og behøver Paamindelse.

Raadsmedlem Orson Johnson samtykte i Ovenstaaende.

Raadsmedlem Joseph Coe sagde, at Ældste Carter havde en liden Grad af Aanden i sin Tale, og en større Grad i hans Bemærkninger sidenefter, men var forkeert i at udtrykke sine Anskuelser, idet han ikke havde meget af Aanden, og at hans Hjertes Følelser var ikke saaledes som hans Ord udtrykte.

Et Spørgsmaal henvendtes til Retten, om dette Raadsmedlem gjorde rigtig i at henvise til Følelserne i et Menneskes Hjerte, og ikke til Ordene og Handlingerne, saasom de fremstillede sig.

Retten afgjorde, at Raadet maatte holde sig til Kjendsgjerninger, Ord og Handlinger; og ikke gaae ind i Følelser og Hensigter, som ikke var udtrykte.

De andre Raadsmedlemmer stemte overeens i Ovenstaaende.

Raadsmedlem Hyrum Smith sagde, at Ældste Carter var bleven velsignet af Gud, og ved Troens Bøn var de Syge bleven helbredede under hans Betjening; dog har han ikke altid den Guds Gave og Viisdom til at styre; saaledes som i Sagen for Raadet. Stolthed havde frembragt i hans Hjerte en Attraa efter at udmærke sig og Sagtmodighedens Aand havde unddraget sig, og han blev overladt til at feile, som er bleven viist ved Vidnesbyrd, fordi han er endnu ikke fuldkommen. Men han feilede i Forstand og hans Ord var urigtige; dog kunde Aanden af hans Hjerte, eller sammes Retskaffenhed være oprigtig i Hovedsagen.

Ældste Carter opstod derefter og sagde, at han var villig til at erkjende sine Feil og at han manglede Viisdom. Han gik over til at forklare, hvorledes han havde feilet og hvorfor — da han blev angreben af Cholera, medens han var i Østen, paakaldede han Gud for Befrielse, og modtog tilsidst Guds Aand som helbredede ham, og han tænkte, at det var den samme Aand, som han havde, naar han prædikede i Kirtland.

Naar han var færdig, opstod Præsident O. Cowdery og sagde, at Præsidenterne Rigdon og Phelps havde opfordret ham til at tale, og de vilde ikke sige Noget, eftersom det blev silde, og Sagen var allerede klar for Retten. Han viste, at en Mand kunde være meget ophidset og dog have hverken Guds Ord eller Satans; men det kom af hans egen Aand og Dømmekraft; derfor kan nogle Ting være af Gud, andre af Mennesket og andre af Modstanderen; og Ældste Carter havde i sin Tale noget af Guds Aand, men i sine sidste Bemærkninger havde han den ikke, men sin egen Selvretfærdigheds og Stoltheds Aand bydende i Jesu Navn og ikke ved Jesu eller Sagtmodighedens Aand, og var meget feilende i denne Ting, ogsaa i at ophøie Committeen over Brødrene, som om de ikke kunde røres ved af Brødrene; og atter, naar Ældste Carter blev helbredet, det kom som Svar paa hans alvorlige Bøn for Gud; men hans Udtryk om at han var bleven gjort til et Exempel for Kirken, var ikke et Svar paa Bønnen, og maatte være urigtige.

Præsident F. G. Williams gav sin Kjendelse, at Broder Carter havde feilet med sine Læber i Tale, og havde ogsaa misforstaaet Præsidenterne, som arbeidede med ham for det, og mistydet deres Formaninger, hvilket ledte ham ind i det, som paafulgte, og har tilsidst bragt ham for dette Raad.

Præsident David Whitmer sagde, at ifølge Vidnesbyrdet er det klart, at Ældste Carter havde manglet Ydmyghed,

og ligeledes Tillid til sine Brødre, og feilet, som udtrykt af Præsident Williams.

Præsident Joseph Smith opstod da og sagde, at hans Aands Kjendelse var, at Jared Carter feilede i Dømmekraft i ikke at forstaae hvad Brødrene forlangte af ham, da de arbeidede med ham; og han foer vild i Aanden, naar han lærte i Kirken de Ting, som er bevidnede her; og at Fordærverens Haand blev lagt paa ham, fordi han havde en oprørsk Aand fra Begyndelsen; og at Herrens Ord er bleven talt ved min Mund, at det skulde komme over ham, og dette Raad skulde see det, og nu at han har været angreben af Fordærveren kommer som Opfyldelse af hans (Herrens) Ord; og Gud opfordrer ham at bære Vidnesbyrd om det for Menigheden, og advare dem at tage sig i Agt og ikke gjøre som han har gjort. Men istedetfor at gjøre dette, sagde han, at han vilde bevise Mormonsbog eller een Ting eller en anden, idet han ikke var tilstrækkelig ydmyg til at fremføre det Budskab, som var paalagt, og saaledes stødte han an og kunde ikke faae Aanden, og Brødrene blev ikke opbyggede, og han gjorde ikke de Ting, som Gud fordrede, men feilede i at vælge Ord til at meddele sine Tanker; saa at han befalede Menigheden at bede, istedetfor at anmode dem derom, og ligesaa at han gjorde sig selv til et Exempel for Menigheden, naar det ikkun var de Ting, han leed, som skulde afholde Andre fra Overtrædelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Klingbeck . . .	30 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	66 —	„ —	„ —
H. Jensen	35 —	4 —	3 —
N. Nilson	4 —	1 —	10 —
Mads Larsen	30 —	„ —	„ —
K. Petersen	12 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	8 —	„ —	„ —
Summa	185 —	5 —	13 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

